ALEXANDRE DUMAS

CĂLĂUL DIN PARIS

*

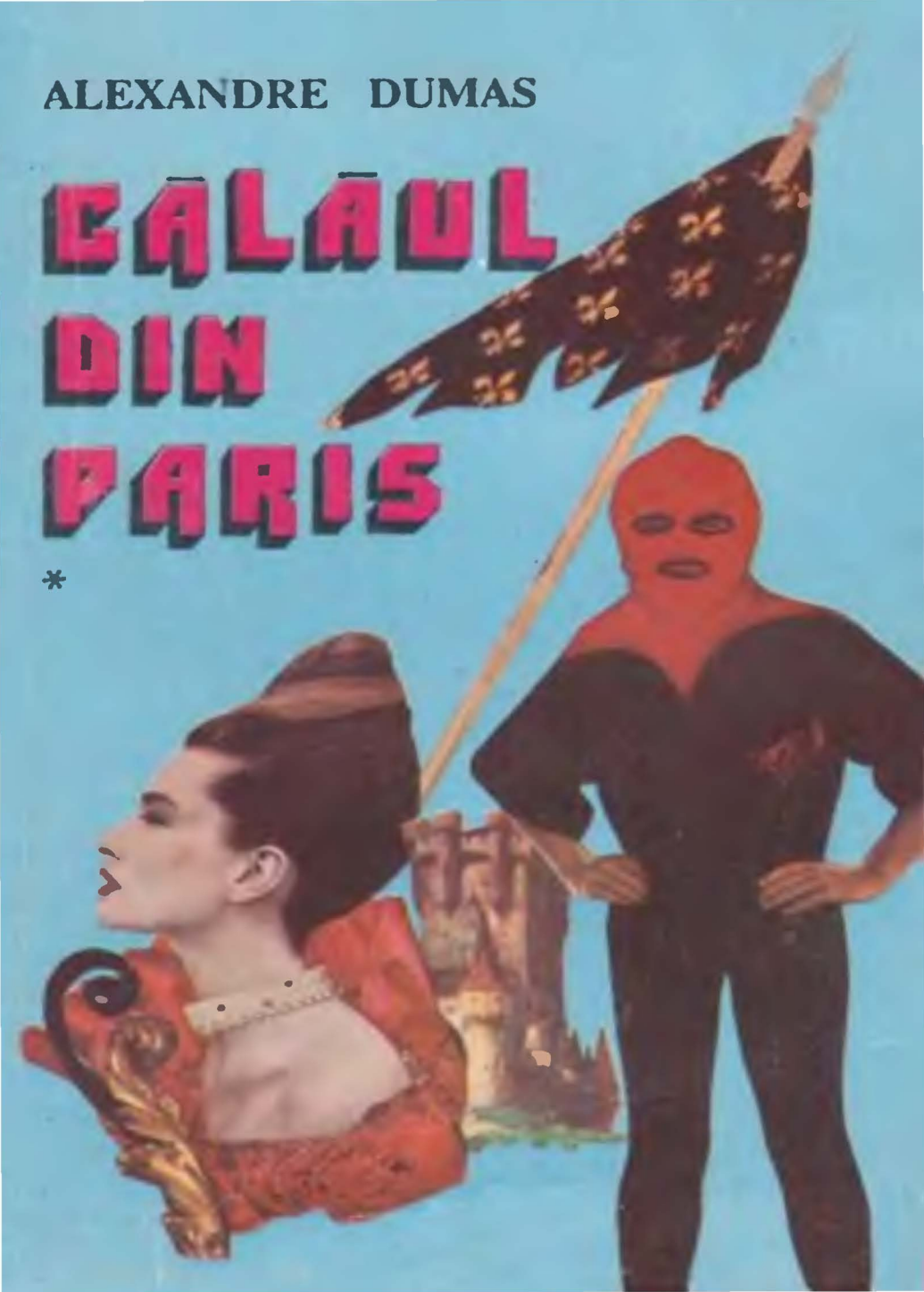

ALEXANDRE DUMAS.

Alexandre Dumas

CĂLĂUL DIN PARIS

(Dramele revoluției franceze)

VOLUMUL I

EDITURA „KING" — S.R.L.
BUCUREŞTI, 1992

Capitolul 1

CĂLĂUL DIN PARIS

Dragă Lili. te iubesc mai presus de viaţa mea !...
— Enric, inima mea bate numai pentru tine !
— Ah, iubita mea !
— Ah, scumpul meu !...

Junele şi fata care şopteau aceste vorbe pline de tandreţe erau doi amanţi care gustau cu nesaţ deliciul unui amor nemărginit.

Ei se aflau într-un pavilion de verdeaţă. Trandafiri sălbatici se înălţau pe lîngă grilajul de fier al pavilionului, revărsînd în jur mirosul lor suav şi închizînd perechea amoroasă într-o obscuritate tainică.

Frumoasa fată, abia în vîrstă de nouăsprezece ani, cu obrajii roşiţi de purpura duioşiei inocente, stătea lipită de pieptul acestui Făt-Frumos zvelt, bine făcut şi drăgălaş ca un bujor.

Faţa tinerei fete, albă şi adorabilă, era încadrată de un păr blond ca aurul, ce i se lăsa strălucitor ca un mănunchi de raze în pletele ondulate, pe umerii ei superbi ; gura ei lăsînd să se vadă între buzele rumene salba unei danturi ireproşabile. albă ca sideful, părea o floare de trandafir îmbobocit sub suflarea caldă a amorului ; corpul ei, frumos şi zvelt, amintea una din acele capodopere care înalţă pe creatorul lor la rangul imortalităţii şi umplu de admiraţie pe cel ce le vede. Era îmbrăcată cu o rochie comodă, albă ca floarea de crin, deschisă la piept şi împodobită cu trandafiri vii, cum purtau în Franţa, la finele secolului trecut, fetele cetăţenilor cu dare de mînă.

Într-un cuvînt, fata era de o frumuseţe uimitoare.

Şi junele, sorbind cu nesaţ deliciul primului amor, ţinea strîns în braţe pe fata asta frumoasă, sărutînd-o cu tot focul pasiunii. El putea să fie ca de vreo treizeci de ani, adică la vîrsta de aur. Faţa lui avea o expresie mîndră. aprinsă, îndulcită de blîndeţea privirilor proiectate de

ochii săi negri, strălucitori. Sprîncenele arcuite, de o finețe ireproșabilă, duse în formă de aripi din culmea unui nas acvilin, dădeau figurii sale nobile, în unire cu mustața fină și bine îngrijită și cu surîsul veșnic vesel ce însenina buzele sale, o înfățișare anunțînd un caracter plin de curaj și de temeritate eroică.

Tînărul era în haine negre ; părul său blond, pieptănat cu grijă, se ascundea sub o bonetă rotundă împodobită cu o pană mare, roșie, de cocoș ; coapsele îi erau strînse cu o cingătoare de piele, de care era aninată o sabie cu mînerul de aur artistic încrustat.

Grădina era cufundată jur-împrejur într-o tăcere solemnă. Păsările ciripeau duios, cu glas dulce, cîntecul lor de toamnă printre arbori, sărind voioase din ramură în ramură, ascunzîndu-se sperioase în dosul frunzelor legănate alene în adierea lină a unui vînt călduț.

Nimic în această liniște profundă, în acest regim al păcii, iubirii și concordiei nu amintea sufletului în extaz revoluția sîngeroasă care, chiar în acel moment, bătea în toiul furiei sale în inima Parisului.

Vai, numai la cîteva sute de pași depărtare de această grădină atît de pașnică se afla Piața Grevei. În această piață se afla înălțat, în vremea povestirii noastre, eșafodul teribil pe care călăul din Paris, vestitul Enric Sanson, executa zilnic sute de victime nevinovate ! Francezii se răsculaseră contra regelui legitim, îl făcuseră prizonier și îl amenințau că îl vor trage la răspundere. Niște tirani sălbatici, însă, puseră mîna pe guvernul țării și trimiteau la eșafod, fără nici o milă, pe toți aceia în care recunoșteau pe partizanii regelui.

O teroare grozavă domnea pe atunci în sărmana Franță — mai cu seamă în Capitala ei, Parisul.

Dar perechea amoroasă habar n-avea de toate acestea. Ținîndu-se în brațe, piept la piept, se priveau în adîncul ochilor și un amor nespus se revărsa din privirile lor scînteietoare.

Deodată, tînărul se plecă mai mult asupra fecioarei. El se uită lung și cercetător în ochii ei, și o grijă sufletească tainică își întinse în același timp umbra pe fața lui.

— Lili, murmură tînărul cu o voce plină de blîndețe ; Lili, iubita mea, spune-mi că mă vei iubi în veci, chiar dacă...

El nu sfîrşi.

Faţa sa deveni şi mai tristă.

Frumoasa fecioară devenise deodată foarte serioasă şi gravă, lăsă capul pe umărul amantului şi se uită plină de încredere în ochii lui.

— Cît de ciudat vorbeşti, şopti Lili. Eşti aşa de misterios. Deşi bunul meu tată, armurierul Miranada, a consimţit demult la unirea noastră, văd că tu stărui în refuzul tău de a mă vizita mai des ziua. Abia cînd noaptea îşi lasă umbrele peste pămînt, treci pe strada noastră. Dar am observat că şi în casa tatălui meu fugi de orice contact cu alţi oameni. Te retragi sperios cînd vine cîte un vecin la noi în vizită, sau vreun client caută să vorbească cu tatăl meu pentru a cumpăra arme. Tu te sustragi şi eviţi a-mi răspunde cînd te întreb care este motivul rezervei tale mizantropice. Spune-mi, te rog, tot ce te întristează ; ştii că ai toată încrederea mea. Eu te cunosc drept cel mai nobil şi mai bun dintre toţi oamenii ! Dar adeseori văd o durere tainică întunecîndu-ţi faţa. Tu îmi ascunzi un secret care te apasă ! O, scumpul meu Enric, acordă-mi încrederea ta ! Lasă-mă să împărtăşesc amorul tău !

Tînărul strînse la piept pe frumoasa fată şi exclamă zdrobit de durere :

— Ah !, ce fericit m-aş simţi de aş putea să-ţi încredinţez totul. Dar nu, nu ! Tot nu cutez, încă, să rup pecetea de pe secretul cel teribil ! Simt în inima mea că de aş face aceasta, ai fi pierdută pe veci pentru mine ! O, scumpa mea Lili. iubita mea, cu toate acestea, te rog nu te îndoi de mine ; îţi jur pe Dumnezeu că dragostea mea pentru tine este sinceră şi curată, te iubesc din adîncul inimii mele ! Ideea că tu ai putea vreodată să-mi respingi iubirea şi că nu ai mai vrea să ştii nimic despre mine, e mai grozavă decît moartea.

Ochii fetei se aprinseră în flacăra extazului.

— Voi fi a ta pînă la moarte, şopti ea. Amorul meu pentru tine n-are sfîrşit, el se va stinge numai atunci cînd s-o stinge şi viaţa mea... Fie oricît de teribil, secretul ce te înconjoară, tot nu va fi în stare să nimicească încrederea ce mi-am pus-o în tine ! Te cunosc ca pe un june gentilom din provincie. Aşa mi te-ai recomandat în acea zi frumoasă, rămasă întipărită adînc în sufletul meu !

— Lili... adorata mea !, suspină deodată bărbatul. Ce-ar fi dacă eu nu ţi-aş fi spus încă tot ; dacă, pe lîngă toate acestea, aş mai avea o funcţie, care, care...

Tînărul se întrerupse şi de astădată ; iar faţa lui exprima o durere grozavă.

— Oricine ai fi, replică frumoasa fată ridicînd în acelaşi timp privirile ei pline de încredere spre dînsul, oricine ai fi tu, eu voi rămîne a ta. De ţi-ar fi lumea toată vrăjmaşă, amorul meu pentru tine va rămîne nestrămutat ! Aceasta ţi-o jur în momentul acesta solemn ; ţi-o jur, Enric, pe atotputernicia lui Dumnezeu.

— O tu, mult iubita mea Lili !, exclamă atunci Enric mişcat pînă în adîncul inimii. În momentul acesta tu nu eşti în stare să simţi cît de dulce e balsamul ce l-ai turnat prin aceste vorbe în inima mea ! Îţi mulţumesc pentru atîta iubire ; dar în acelaşi timp te rog să mai ai cîtva timp de încredere în mine... lasă-mă să mă gîndesc odată măcar înainte de a vă destăinui, ţie şi tatălui tău, secretul meu teribil !

Frumoasa Lili se învoi cu plăcere a împlini rugămintea lui şi primi sărutările lui drăgăstoase ; apoi se desfăcu binişor din îmbrăţişarea lui murmurînd :

— Acum, să ne despărţim, e deja tîrziu şi în curînd se va înseră ; iar pînă voi vizita pe prietena mea Maria, o să se înnopteze. Deci, la revedere ; pe mîine, iubitul meu, tot la această oră şi tot în acest loc !

Enric o mai strînse o dată în braţe cu pasiune pe mireasa sa şi o sărută.

— Adio, iubita mea !, murmură el ; şi pe mine mă cheamă datoria. La revedere, dar, scumpa mea, pe mîine... voi aştepta cu nerăbdare ceasul cînd vei reveni în braţele mele !

Lili îl sărută încă o dată pe obraz. După aceea, se desfăcu din braţele lui şi ieşi repede din parc.

În curînd ajunse pe stradă.

Porni de-a lungul grilajului grădinii, apoi o coti la stînga.

Ea nu observă că, într-o curte întunecoasă, peste drum de ieşirea parcului, stătuse pînă atunci la pîndă un om înfăşurat într-o manta largă.

Lili nu simţi privirile viclene şi fulgerătoare cu care se uita după ea omul acela necunoscut, pe cînd ea păşea de-a lungul grilajului grădinii. El se luă binişor după dînsa.

Ce planuri putea să aibă împotriva fetei omul acesta cu fizionomia orientală, care își ascundea cu atîta grijă fața, spre a nu fi recunoscut ?...

Dar să ne întoarcem la Enric.

Frumosul tînăr se uita surîzător în urma fetei, care își continua cu pas ușor drumul înainte. În ochii lui negri strălcea o scînteie de lumină, cît timp privirile mai puteau urmări pe frumoasa Lili în depărtare. Enric nu bănuia că peste cîteva ceasuri îl aștepta revederea cea mai sfîșietoare cu iubita lui mireasă.

Nu trecu mult pînă ce Lili dispăru din ochii logodnicului ei, pierzîndu-se în dosul unui grup de arbori.

Îndată după dispariția ei, o melancolie se întipări pe fața junelui. Un suspin dureros trecu peste buzele sale strînse convulsiv, după care, întristat, el își trecu mîna peste frunte.

— Ah, Doamne ! Lili dragă, de-ai ști ce se petrece în inima mea, murmură el ; de-ai ști, adorată copilă, că omul căruia tu te încrezi fără nici o rezervă...

Enric se întrerupse pentru a treia oară, ridicîndu-și privirile de reproș la cer.

— Ce fericit aș putea să fiu !, murmură el apoi din nou, ducîndu-și mîna la inimă. Ființa aceasta încîntătoare mă iubește. În tovărășia ei aș putea găsi cea mai înaltă fericire pe pămînt. Dar fi-va, oare, pasiunea acestei fete pentru mine destul de puternică încît să nu fie nimicită prin destăinuirea secretului meu teribil'? ! Văd, că nu mai pot amîna destăinuirea misterului cel negru. Trebuie să le spun, ei și tatălui ei, cine sînt !

Care era secretul pe care tînărul amorez îl păstra în adîncul inimii sale ? Ce secret putea să fie atît de grozav încît logodnicul nu cuteza să-l spună nici măcar logodnicei sale ?

Vom vedea acest secret dat, în curînd, în vileag.

Enric ieși încet din parc. Se uită cu băgare de seamă la dreapta și la stînga lui.

Expresia duioasă dispăru de pe fața lui ; un ce negru, misterios părea că se răsfrînge acum pe fața și în ochii aprinși ai tînărului, pe cînd începu a parcurge repede strada.

Aproape orice om care tăia calea tînărului părea că-l cunoaște.

Mulţi se opriră din drumul lor, spre a se uita după el. Cînd un trecător se uita la dînsul, faţa lui exprima o spaimă grozavă. Alţii treceau timizi pe lîngă el înainte, pe cînd alţii îl fixau cu priviri pline de ură ; ba chiar ridicau, la spatele lui, pumnul spre dînsul.

Cu toate acestea, logodnicul frumoasei Lili nu se lăsa să fie tulburat în mersul său de această purtare a trecătorilor.

În curînd, el părăsi străzile aglomerate ale Parisului. şi se îndreptă spre o stradă liniştită, cu arbori, dintr-o mahala.

La capătul acelui drum, despărţită de toate celelalte locuinţe, se afla o vilă admirabilă compusă dintr-un rînd de case albe şi frumoase, înconjurată din toate părţile de arbori înverziţi.

Tînărul nostru era aproape de această vilă şi trecea acum pe lîngă un grup de tineri care discutau aprins.

— Ura, vine Sanson !, strigă unul din ei zărindu-l.

— Faceţi loc lui Enric Sanson !, strigă un al doilea.

Un al treilea îşi azvîrli căciula în aer şi strigă în gura mare :

— Ura ! Trăiască călăul din Paris !

Şi tovarăşii lui repetară veseli acest strigăt.

Tînărul trecu tăcut înainte şi intră în curtea vilei...

Enric Sanson, logodnicul frumoasei Lili, era... *Călăul din Paris !*

Capitolul 2

UN ATENTAT INFERNAL

Între timp, frumoasa Lili pornise prin labirintul străzilor Parisului, spre locuinţa prietenei sale. Frumoasa fată nu observă pe spionul cocoşat care o urmărea neîncetat.

Lili era veselă şi binedispusă. Un surîs drăgălaş o înfrumuseţa şi mai mult. Faţa ei reflecta strălucirea momentelor de fericire avute cu puţin înainte.

Prietena frumoasei Lili locuia într-o ulicioară întunecoasă, nu departe de Piaţa Grevei.

Tînăra fată pătrunse într-o casă înaltă din arca ulicioară.

De-ar fi aruncat Lili o singură privire în urma sa! Poate că, deşi nu avea nici o sfială, totuşi privirile ei ar fi văzut ochii de vultur, plini de răutate, ai spionului care o urmărea.

În cazul acesta, poate că Lili ar fi avut o presimţire a teribilei primejdii ce-o ameninţa.

Dar soarta hotărîse altminteri!

Lili Miranda intră veselă şi surîzînd în casa prietenei sale.

Spionul o urmă, luîndu-se cu băgare de seamă după dînsa.

El se înfăşurase în mantaua sa cea largă, îşi trăsese căciula ţuguiată peste ochi, spre a nu fi recunoscut.

Spionul îşi aruncă ochii în coridorul cel întunecos.

El nu mai putu să vadă nici măcar umbra fetei.

Servitoarea deschisese deja uşa şi frumoasa fată trecuse pragul.

Servitoarea, o babă urîtă, tocmai voia să încuie uşa, cînd îl observă pe spion că se uită în antreul casei.

— Ei, mă, pe cine cauţi ?, îl întrebă ea.

— Scuze !, murmură spionul cu o supunere prefăcută. Mi s-a părut că Rosa Faitele, fiica binefăcătorului meu, a intrat adineaori în casă. Voiam să mă încredinţez dacă nu cumva m-am înşelat.

Baba îi aruncă o privire plină de dispreţ :

— Casa asta e o casă cinstită ! Aici n-au ce căuta oameni fără căpătîi !

Cu aceste vorbe, îi trînti uşa în nas şi se retrase.

Spionul, la rîndul său, se trase într-o parte.

Un surîs diabolic încreţi şi mai mult faţa lui sbîrcită.

— Bine !, Bine !, murmură el. Puica o să stea doar cîteva ceasuri aici, în casa asta ! Asta îmi vine tocmai bine la socoteală ! Totul merge după dorinţă ! Acum mă duc să-l înştiinţez pe Pipin ţiganul. Şeful mi-a spus odată pentru totdeauna că nu trebuie să întreprind nimic fără ştirea lui.

Spionul se înfăşură şi mai bine în mantaua sa, apoi se întoarse şi porni repede spre stradă.

Puţin după aceea, coti colţul străzii ; dar nu trecu mult, şi omul nostru se întoarse întovărăşit de un flăcău.

Acesta purta, ca şi spionul, o manta neagră, croită dintr-un postav subţire, negru.

Portul acesta nu putea fi bătător la ochi, căci pe vremea istoriei noastre astfel de mantii lungi care ascundeau tot corpul erau la modă în Paris.

Mai puţin firesc era, însă, un potir brodat cu lînă roşie pe acele mantale.

Cu toate acestea, cei doi oameni îşi aşezaseră cutele mantalelor lor în aşa chip că nimeni din cei care-i vedeau nu puteau observa acel potir.

Amîndoi se apropiară cu paşi repezi de casa în care intrase adineaori Lili.

Tovarăşul spionului avea şi el căciula înfundată pe cap, aşa că nu i se putea vedea din toată faţa decît vîrful nasului, o parte a buzelor şi ochii scînteietori.

— Aşa cum ţi-am spus, Pipin, murmură acum spionul. Am dat peste o fată de toată frumuseţea ! Acum n-o să ne fie greu să împlinim porunca noului nostru şef.

— Bine ! Bine !, murmură tînărul pe care spionul îl numise Pipin ; dar vom putea, oare, s-o ridicăm de pe stradă fără să alarmăm lumea şi poliţia ?

— De ce n-am ridica-o ? murmură spionul. Am un căluş în buzunar. O să i-l vîrîm în gură, aşa că nu va putea ţipa ! Şi-apoi, se va întuneca în curînd.

— Şi fata e frumoasă, tînără — aşa cum doreşte Marele Şef ?, îl întrerupse Pipin. Ştii bine, Samulon, că ne-a poruncit ca...

— Să n-ai nici o grijă !, murmură spionul ; Moş Samulon ştie ce face ! Marele Şef are să fie mulţumit de noi, e'o fată cum e crinul şi trandafirul, frumoasă şi gingaşă cum nu poate fi alta. Dacă nu ne-ar fi dat Marele Şef porunca, aş zice că e păcat de ea !

Pipin ţiganul rîse cu hohot.

— Haida-de !, murmură el apoi. Fete frumoase se găsesc destule ! Eu nu ştiu de milă ! Marele Şef ne-a poruncit să-i procurăm sînge. În noaptea asta trebuie să intre în pactul nostru de sînge un conte străin. Ştii cum am căutat zilele trecute, în zadar, ocazia să putem prinde o fată frumoasă ! Acum, cînd ocazia ni se prezintă aşa de uşor, nici o milă nu mă poate opri de a nu profita de ea.

— Bravo ţie, măi frate !, zise Samulon. Tu eşti un voinic fără seamăn !

Pipin ţiganul avu un rîs satanic.

— Să facem lucrurile bine, ca să nu ne scape puicuţa în ultimul moment, murmură el. Eu o să mă postez la un colţ al străzii, tu la celălalt colţ ; aşa, vom şti exact încotro se duce, şi nu vom risca să n-o prindem.

— Tu ştii totdeauna să potriveşti bine lucrurile, zise Samulon cu admiraţie. Aşadar, planul nostru este stabilit. Ne vom lua după fată şi, la prima ocazie favorabilă, o apucăm unul de braţul drept, celălalt de braţul stîng ; eu îi vîr imediat căluşul în gură, apoi o strîngem între noi, ascunzînd-o sub mantalele noastre. Aşa va părea că merge de bunăvoie cu noi.

— Şi unde o ducem ?, întrebă Pipin.

— Să vedem ! Să vedem !, murmură spionul. Fireşte că cel mai bun lucru ar fi s-o ducem imediat la castelul Barry, locul nostru de adunare. Dar nu putem s-o ducem pînă acolo ; timpul nostru este foarte preţios.

El tăcu şi rămase gînditor cîteva momente.

Apoi, deodată, un fulger de răutate scăpără în ochii săi.

— Ştii ce ?, zise el adresîndu-se iar tovarăşului său O vom transporta la cimitirul executaţilor !

— Dar acolo şade călăul !, murmură Pipin. El mă cunoaşte. Ce zici, dacă ar afla că eu...

— Aşi !..., zise spionul fonfăind. Fata nu va ţipa, vom avea noi grijă ca să nu mişte limba în gură ! Afacerea va fi gata în două-trei minute. Lîngă zidul cimitirului o trîntim jos. Eu am un cuţit tăios la mine ; într-o secundă îi tai beregata ; tu ţii cupa de zinc sub tăietură... cred că o ai la tine ! ?, se întrerupse el.

— Se-nţelege că o am la mine, răspunse Pipin.

— Atunci e bine, zise Samulon. De rest, puţin ne pasă ! Călăul poate găsi în urmă cadavrul fecioarei lungit lîngă zidul cimitirului. Hî... hî..., hî ! Aş vrea să văd ce mutră are să facă !... Dar, în fine, ce treabă avem noi cu mutra lui ? ! La posturile noastre !, murmură el. Nimeni nu trebuie să ne poată zări din acea casă ; altminteri, fata ar putea să intre la bănuială în ultimul moment.

Cei doi ticăloşi trecură ca nişte umbre spre cele două colţuri opuse ale străzii.

Stătură cîtăva vreme răbdători la locurile lor.

Între timp, noaptea își așternu întunericul asupra Parisului.

La un moment dat ușa casei în care locuia prietena domnișoarei Lili se deschise și Miranda ieși afară în drum.

Ea mai spuse cîteva cuvinte și prietena ei îi ură cu o voce amicală noapte bună.

— Dar nu ți-e frică să faci singură drumul pînă acasă ?, o întrebă prietena.

Lili clătină din cap rîzînd și zise :

— Sînt numai cîteva străzi ! Ce rău mi se poate întîmpla aici, în Paris ? Orice om de ispravă ocrotește o fată cinstită, care nu se poate apăra !

— Ai dreptate ! Așadar, adio, draga mea !

— Adio, Maria dragă !, răspunse Lili prietenei sale făcîndu-i o bezea.

Apoi coborî repede strada.

Era foarte grăbită să ajungă cît mai repede la casa părintească.

Dar, vai !, în cartea stelelor, destinul ei sta scris altminteri !...

Nefericita Lili nici nu simți că, la o comandă, se dezlipiseră două umbre din cele două colțuri ale străzii.

Samulon și Pipin o luară tăcuți pe urma frumoasei fete.

La intrarea unei uliți strîmte în care era deja întuneric beznă, Lili se opri cîteva momente. Imediat, cei doi urmăritori se pitiră în colțul unui zid, ca să nu fie zăriți de tînăra fată.

Lili se uită în urmă și nu zări nimic alarmant.

Deci se hotărî să-și scurteze drumul, trecînd prin acea ulicioară cufundată în întuneric.

Dar abia făcu cîțiva pași, și cei doi ticăloși care o pîndeau se luară imediat după ea.

Apoi dispărură și ei, în scurt timp, în întunericul uliței...

Puțin după aceea răsună în ulicioară țipătul unei femei.

Dar nimeni în preajma locului nu auzi țipătul ; de altfel, fu înăbușit imediat.

Totul intră apoi în liniște...

Capitolul 3

VICTIMA PACTULUI DE SÎNGE

Casa călăului se afla la extremitatea Parisului, izolată într-un parc întunecos, un maidan pustiu care o înconjura din toate părţile ; numai la o depărtare de cîteva sute de paşi maidanul acela era mărginit de cimitirul executaţilor.

Cerul se acoperise de nori negri.

Fulgerările unei furtuni tomnatice despicau întunericul, urmate de bubuitul tunetului.

Deodată răsăriră nişte umbre negre.

Un fulger lumină în acel moment locul şi acel fulger arătă doi oameni mascaţi care tîrau o fată.

Fata era Lili, nefericita logodnică a lui Sanson.

Samulon şi Pipin, cei doi monştri ticăloşi, au tîrît-o, după planul lor, pînă la cimitirul executaţilor.

Lili, înăbuşită de căluşul ce i-l vîrîse Samulon în gură, atîrna aproape leşinată de spaimă în braţele celor doi mizerabili.

Ea nu se mai gîndea măcar că o inimă bate undeva în apropierea ei : Enric Sanson, călăul, logodnicul ei.

Samulon îşi aruncă ochii de fiară în toate părţile împrejurul lui. El căuta, fără îndoială, locul unde să săvîrşească sîngerosul omor.

Pe timpul acela existau în Franţa societăţi secrete teribile. Asemenea pacturi se formaseră pentru scopurile cele mai variate. Toate, însă, îşi acopereau motivele în vălul misterului, iar membrii acestor societăţi erau primiţi cu tot felul de ceremonii monstruoase.

Cei doi mizerabili o tîrau cu greu pe frumoasa fecioară, care li se opunea din răsputeri.

— N-am ajuns încă la locul hotărît, Samulon ?, întrebă Pipin cu glas înăbuşit. Fata mi-a amorţit deja braţul. Nu pot s-o tîrăsc mai departe !

— Ai puţină răbdare, răspunse Samulon pe acelaşi ton. În curînd o să ajungem lîngă zidul cimitirului ; sub umbra lui vom săvîrşi fapta !

Puţin după aceea, monştrii ajunseră cu prada lor lîngă zidul cimitirului.

Samulon o trînti pe nenorocita fată cu o brutalitate bestială, în genunchi.

— Culc-o cu totul la pămînt, strigă el apoi tovarăşului său de infamie. Pune-ţi genunchiul pe pieptul ei ! Strînge-o de gît, să nu poată ţipa !

Pipin se supuse spuselor tovarăşului său.

Se repezi asupra fetei îngenunchiate şi o apucă cu amîndouă mîinile de gît.

— Ţine-o bine !, murmură Samulon. Îndată vom termina. N-o mai lăsa să ţipe ! Casa călăului se află în apropiere, ştii...

Un fulger despică din nou norii în momentul acesta, şi tunetul bubui fioros.

Samulon îngenunchiase acum şi el la pămînt.

Pipin scoase potirul său de zinc de sub manta şi, în acelaşi timp, la o nouă scăpărare de fulger, sclipi şi cuţitul lung, pe care Samulon îl ţinea în mîna dreaptă, gata să lovească.

— Taie mai repede !, murmură Pipin. Fata se împotriveşte cu disperare. Are mai multă putere decît credeam.

Şi, într-adevăr, mizerabilul care îşi pusese genunchiul pe pieptul fetei se clătina deja încoace şi încolo.

Nenorocita victimă făcea mişcări disperate, ca să scape din strînsoare. Se zvîrcolea pe pământ într-o parte şi într-alta.

Frica morţii dădea nefericitei puteri uriaşe.

Lili trînti deodată la o parte pe amîndoi mişeii, îşi smulse căluşul din gură şi scoase un ţipăt înfiorător.

Dar mizerabilii o stăpîniră din nou.

— Asta a fost cel din urmă al tău ţipăt !, murmură Samulon ; şi în acelaşi timp mîna criminalului pipăi gîtul fetei şi începu să-i desfacă haina.

Lili îşi dublă sforţările. Din ochii ei fulgerau priviri nebune de spaimă.

Samulon ridică cuţitul în aer. Un nou fulger se oglindi sclipitor în arma mizerabilului.

Dar în acelaşi moment, mîna lui Pipin opri braţul lui Samulon.

— Drace, stai, mă !, bîlbîi el ; oare te-a turbat cu desăvîrşire setea de sînge ? Nu vezi o lumină ?

Speriat, Samulon îşi lăsă braţul în jos.

— O lumină ? Unde... unde ?, bîlbîi el cu o voce abia înţeleasă.

— Acolo !, răspunse Pipin palid de spaimă ; şi arăta, în acelaşi timp, cu o mînă spre dreapta.

Samulon proferă o înjurătură furioasă.

Într-adevăr, la o mică depărtare de ei, se legăna o lumină care se apropia din ce în ce mai mult de grupul lor.

Un nou fulger despică aerul. În sclipirea lui, cei doi mizerabili zăriră un om venind spre dînşii. O spaimă nebună îi cuprinse pe cei doi. Fără voie lăsară pe nenorocita fată. Atunci, deodată, biata fecioară făcu din nou o mişcare violentă. Cu ochii scînteietori de energie se ridică în sus, iar mizerabilii, nepregătiţi de această surprindere, deşi o ştiau curajoasă, rămaseră înmărmuriţi.

Clipa aceasta atît de scurtă a hotărît totul.

Cu o iuţeală extraordinară îşi scoase căluşul şi, prin întunericul nopţii, strigă sfîşietor :

— Ajutor ! Săriţi ! Vor să mă omoare !

Mizerabilii, turbînd de furie, o ameninţară cu înjurăturile cele mai cumplite, şi încercară din nou să închidă gura victimei.

Dar strigătul de ajutor al victimei fu auzit.

— Vin ! Vin !, se auzi răsunînd puternic o voce bărbătească.

Amintita lumină se apropia de dînşii.

Lumina aceasta venea de la o lampă pe care o ţinea în mînă un bărbat înalt şi voinic care se apropia.

— Ce se întîmplă aici ?, întrebă el cu un glas răsunător, şi se dete iute la o parte. Lumina lămpii căzu asupra celor doi monştri care-şi acoperiseră, însă, foarte iute faţa cu mantalele — aşa, că noul venit nu-i putu vedea cine sînt.

— Ce-ţi pasă dumitale ? !, scrîşni moş-Samulon. Sîntem gardieni la o casă de sănătate din care a fugit o nebună şi pe care vrem s-o legăm acum pentru a o duce înapoi la institut !

Şi vorbind astfel, făcu tovarăşului său semn să-i astupe gura victimei.

— Bine, dar cuţitul ăla care străluceşte aşa de tare, ce rost are ? întrebă, cu glas hotărît, noul venit.

— L-am smuls din mîna nebunei ; astea ucid fără multă vorbă, continuă el cu ton veninos ; caută-ţi de treabă, domnule, şi lasă-ne în pace !

— Nu-mi pare lucru curat, răspunse străinul.

— Atunci, du-te dracului !, scrîşni moş Samulon ; şi cu iuţeala unui tigru se aruncă asupra străinului, scoţînd

un cuțit. Dar arma se frînse în două, deoarece întîlnise un obiect tare, metalic.

— Prost mai ești !, strigă necunoscutul (care îl și apucă de gîtlej pe moș Samulon). Crezi tu că nu m-am pregătit ? Ai uitat, se vede, că în vremurile astea tulburi nu umblă nimeni neînarmat ! Armura pe care o port sub haină m-a scăpat de cuțitul tău ucigător. Dar acum arată-mi-te în adevărata înfățișare ! Cine ești ?

Încercă să-l întoarcă pe moș-Samulon, ținîndu-l mereu de ceafă, pentru a face să cadă asupra obrazului său lumina lămpii. În același timp, însă, razele luminară propria sa față.

— *Doamne, Dumnezeule ! Călăul din Paris !*, răcni deodată moș-Samulon ; și cu o iuțeală fără seamăn se aruncă îndărăt, reușind să se ferească de pumnul viguros al vrăjmașului.

— Fugi ! Fugi !, strigă el tovarășului său. E groaznicul Sanson !

Și o rupse la fugă de-a curmezișul cîmpului, urmat de tovarășul său, care se folosise și el de acest prilej pentru a dispare.

În primul moment, călăul vru să-i urmărească, dar se răzgîndi ; și cu o expresie de nespusă compătimire se întoarse spre nenorocita care zăcea nemișcată.

— Oh, Doamne ! N-am venit, oare, prea tîrziu ? Nu o fi murit biata fată ?, murmură el.

Tocmai în acest moment luna răzbi printre nori, pe cînd, de departe, tot mai răsunau tunete care se pierdeau în văzduh. Privirea străinului căzu asupra sărmanei nenorocite, care tot mai zăcea nemișcată.

— Dumnezeule !, șopti el îngrozit. O spaimă nebună se imprimă pe fața sa. E vis sau realitate ? Sînt victima unei halucinații ? Lili, scumpa și adorata mea Lili !, strigă el disperat. Tu ești, dulcea și divina mea mireasă ? Pe tine te-au omorît mișeii ?

Se întrerupse și, plin de disperare, se aplecă asupra nenorocitei.

— Oh, e prea tîrziu !, strigă el atunci cu un glas înăbușit de durere. Lili e moartă. Mizerabilii mi-au ucis mireasa !

Din nou se aplecă spre nenorocită, trăgînd cu urechea, înmărmurit de spaimă...

Capitolul 4

PRINȚESA ȘI CĂLĂUL

Înainte de a continua povestirea noastră, trebuie să facem o scurtă vizită în casa Călăului.

Cît timp Lili stătu la prietena sa Maria, i s-a întîmplat și lui Enric Sanson o aventură foarte ciudată.

După ce se despărți de Lili, Călăul se întoarse acasă. Nimic nu-i prevestea ce surpriză îngrozitoare îl aștepta peste cîteva ore. Numai o anumită melancolie se putea citi în ochii săi.

În poarta casei îl întîmpină un om îmbrăcat foarte simplu.

— Te așteaptă o doamnă străină, zise calfa, salutînd respectuos pe Călău.

— Cum ?, a venit la mine, ori la sora mea Orfelia ?, întrebă Sanson.

— Ba nu, întreabă de dumneata ! răspunse calfa de Călău. E îmbrăcată cît se poate de simplu, dar pare a fi din societatea înaltă. Are ceva aristocratic în toate manierele sale și pe lîngă asta e de o frumusețe uimitoare. Mi-a spus că trebuie să-ți vorbească numaidecît.

Călăul scoase o exclamație de nemulțumire, merse înainte, trecu pragul și intră într-un salon de așteptare, răcoros și spațios.

În același moment, însă, se și apropie de el o doamnă zveltă, îmbrăcată în negru, făcînd un gest rugător. Fața ei era acoperită de un văl negru des ; totuși, privirea Călăului putu zări conturul unui chip de o frumusețe îngerească.

Necunoscuta nu-i dădu răgaz să-i pună vreo întrebare privitoare la vizita ei.

— Fie-ți milă de mine !, începu ea cu un glas răscolitor. Trebuie să-ți vorbesc. Acordă-mi cinci minute ; toată viața mea atîrnă de această convorbire !

Expresia severă de pe fața Călăului dispăru. Era tînăr, și femeia care stătea înaintea sa era de o frumusețe fermecătoare. Nu-i putu refuza rugămintea.

Desigur, n-avea de unde să știe cît de amar se va răzbuna slăbiciunea sa față de această femeie !

— Vă rog, intrați, zise el ; și o introduse pe necunoscută într-o odaie spațioasă și elegant mobilată. Nimic în

această odaie, ca şi în toată casa, nu ar fi trădat groaznica meserie a stăpînului, dacă într-un colţ sumbru al odăii n-ar fi stat un dulap înalt şi lat, de sticlă, în care erau atîrnate o sumedenie de cuţite de ghilotină, securi şi topoare. Soarele care tocmai apunea, scînteia în lamele acestor arme ucigătoare.

Necunoscuta aruncă o privire îngrozită asupra dulapului cu macabrul său conţinut. Pe urmă, însă, întoarse capul hotărîtă :

— Sîntem singuri aici, nu ne poate auzi nimeni ? şopti ea.

— În casa mea nu există spioni !, răspunse Călăul cu demnitate.

În acelaşi moment, necunoscuta îşi dădu la o parte vălul de pe obraz. Fără voie, Enric Sanson făcu un pas înapoi. Nu era pregătit să vadă înaintea sa atîta frumuseţe şi graţie. Era un chip încîntător de femeie. Străina era de o frumuseţe seducătoare.

Faţa-i era foarte palidă. Ochii ei mari şi negri trădau pe posesoarea unui amor fierbinte, precum şi toate patimile rele ale inimii omeneşti. Buzele ei erau pline şi voluptoase, făcute parcă înadins pentru a fi sărutate, iar prin întredeschiderea lor se vedeau două şiraguri de mărgăritare albe şi fermecătoare. Şi ca o încoronare superbă a acestui trup neasemuit de frumos, avea un cap de înger încadrat de un păr negru ca abanosul.

Enric Sanson simţi cum, la vederea acestei frumuseţi seducătoare, inima-i bătea cu putere.

Necunoscuta părea foarte mulţumită de efectul ce-l făcuse asupra Călăului. Faţa ei, care abia cu o clipă mai înainte era serioasă şi rugătoare, se înseninase acum într-un zîmbet de bucurie. Se apropie de Călău.

Sanson sorbi ca un halucinat mirosul minunatului parfum pe care-l răspîndea necunoscuta. Simţea cum ameţeşte sub puterea privirilor ei.

Aceasta dură cîteva secunde. Fără a-şi spune ceva, stăteau faţă în faţă. Părea că sînt foarte intimi amîndoi, că nu i-a unit o simplă întîmplare, că erau sortiţi să se întîlnească.

Deodată, trăsăturile tinerei femei se schimbară cu totul ; rugătoare, puse mîinile împreunate pe braţul Călăului.

— În numele cerului, te implor : scapă-l pe tatăl meu ! Fă ceva şi nu lăsa să-i cadă capul sub ghilotină, strigă ea disperată. E unul din oamenii cei mai buni şi nobili. Afară de el, nu mai am pe nimeni în lumea asta mare ; mi s-a luat totul : mi-ai ucis mirele, l-ai ghilotinat pe fratele meu vrei, oare, acum, să cadă şi capul celui mai bun şi mai nobil om ? A fost un servitor credincios al regelui — cum se poate să fie omorît pentru aşa ceva ? Cum se poate să fie executat un om care pînă mai ieri a fost unul dintre cei mai înalţi demnitari ai Franţei ?

Un rînjet dureros flutură pe buzele lui Enric :

— Tare mă tem, că furia poporului, odată dezlănţuită, nu se va opri înaintea nici unei crime. Anul 1791 nu s-a sfîrşit încă. Pînă acum cîţiva ani, regele Ludovic al XVI-lea a fost stăpînul absolut şi iubit al acestei ţări. O presimţire îmi spune că şi el va termina pe ghilotină, ca victimă a oarbei furii populare !

Un ţipăt înăbuşit şi disperat scăpă de pe buzele frumoasei femei :

— Scapă-l pe tatăl meu !, începu iar să se tînguiască ; piară lumea toată — dar tatăl meu nu trebuie să moară ! Nici nu ştii ce înseamnă pentru mine viaţa sa. Murind el, nu numai că mă văduveşti de inima sa iubitoare ; în momentul cînd cuţitul ghilotinei îi va tăia capul, voi fi pierdut pentru totdeauna o avere de milioane ! Fii, deci, milostiv — îndură-te !

— Frumoasă necunoscută, cu durere trebuie să-ţi spun că nu te pot ajuta cu nimic !, răspunse Sanson cu multă tristeţe. Şi, de altfel, cum ar fi posibil aşa ceva ? Nu uita că nu sînt decît executantul sentinţei. Nu ştiu dinainte pe cine voi duce la moarte. Abia în dimineaţa zilei execuţiei, mi se predau din închisoare nenorociţii, care sînt condamnaţi să-şi piardă capul. Cîteodată sînt mulţi, alteori puţini. Împreună cu calfele mele îi pregătesc pentru ultimul şi îngrozitorul drum. Sub conducerea mea sînt duşi cu căruţa pînă în Piaţa Grevei, unde în cîteva minute îmi îndeplinesc trista meserie. Un cordon de soldaţi înconjoară căruţele cu care îi duc la moarte pe nenorociţii condamnaţi. Soldaţii veghează tot atît de bine asupra mea, ca şi asupra osîndiţilor. Prin urmare, frumoasă doamnă, vezi bine : chiar dacă aş vrea, n-aş putea face nimic pentru tatăl dumitale. Dacă a fost sortit azi la moarte de tribunal, atunci numai o minune din cer îl mai poate scăpa ! În mo-

mentul de față se aplică în Franța, fără milă, pedeapsa capitală. Deja poimîine dimineață capul său va cădea, indiferent dacă e vinovat ori nu !

— Îngrozitor !, izbucni tînăra și frumoasa fată. Totuși, trebuie să-l scapi. Nimic nu-mi va părea scump pentru a-ți răsplăti efortul pe care ți-l cer !...

Și în ochii acestei ființe se citea flacăra unei promisiuni din cele mai ademenitoare...

Călăul ridică iar mîinile în semn de neputință. Necunoscuta, însă, nu renunță :

— Sînt prințesa de Barry, zise ea cu un ton majestuos ; tatăl meu, ducele de Barry, a fost pînă de curînd favoritul lui Ludovic al XVI-lea al Franței !

Se amăgea crezînd că prin aceste cuvinte va trezi bunătatea lui Sanson.

— Ducele de Barry e tatăl dumitale ?, întrebă el făcînd un pas înapoi. Pe fața sa se putea citi o spaimă amestecată cu milă. Ei da, nefericită doamnă, atunci tatăl dumitale e de două ori pierdut ! Îmi aduc aminte : azi, chiar, a fost condamnat ; nu-l mai poate scăpa nici Dumnezeu din cer. Sentința e definitivă. Nici nu știi în ce primejdie te afli însăți dumneata ! Mi te-ai încrezut orbește ; ei bine, sub acoperișul meu ești tot așa de sigură ca și de ocrotirea lui Dumnezeu, dar nu uit că sînt executorul voinței poporului. La drept vorbind, datoria îmi ordonă să te dau, pe mîna justiției ; nu știi, oare, că toți aristocrații sînt puși în afara legii ? ! Ați fost lipsiți de protecție, adică oricine are dreptul să pună mîna pe voi și să vă execute fără nici o judecată prealabilă !

Nenorocita tremura ; cu o privire îndurerată se adresă Călăului :

— O, nu ! nu m-am înșelat în privința dumitale ! exclamă ea. Ești nobil și bun. Dacă nu aș ști ce groaznică meserie ai, te-aș socoti ca pe unul din cei mai buni cavaleri ai nenorocitului nostru rege. Oh, sînt sigură că ai să mă ajuți, că n-o să mă lași să te rog mult ! Viața sa îmi e mai scumpă decît a altor sute și mii. Îți repet : e vorba, aici, de un mare secret, și de acest secret e strîns legată viața sa. Tatăl meu e în stare să pună mîna pe niște comori inestimabile ; dacă va muri, vor fi pierdute pentru totdeauna. Aș fi o adevărată cerșetoare ! Tot viitorul meu e în joc. Scapă-l, deci, pe tatăl meu ! Indiferent cît mă va costa ! Voi depune la picioarele dumitale sute de mii de franci !

— Imposibil !, exclamă Călăul ; şi, te rog, isprăveşte această conversaţie care a durat deja prea mult !

Prinţesa scoase un ţipăt nebun de disperare :

— Nu admiţi, oare, nici o îndurare ? Ei bine, Enric Sanson, strigă ea, vreau să uit prăpastia fără fund care mă desparte de dumneata. Scapă-l ! Ajută-l ca scumpa şi nepreţuita sa viaţă să fie cruţată măcar vreo cîteva zile — pînă ce voi putea vorbi cu el. Şi pe urmă, ţi-o jur pe Dumnezeu !, eu, prinţesa de Barry, te voi lua de bărbat

— Prinţesă !, exclamă Călăul ameţit. Nu putu continua ; simţurile sale aveau să-şi piardă iar echilibrul. Superba femeie se apropie de el, sorbindu-l cu ochii ei arzători. Buzele ei erau atît de aproape de ale lui, încît respiraţiile se întretăiau, iar sînul ei delicat se ridica şi cobora într-o agitaţie care trăda un erotism inimaginabil...

Ochii Călăului se fixară înmărmuriţi pe divina frumuseţe de lîngă el. Tot nu putea crede că această fiinţă îngerească i s-ar putea dărui cu totul.

— Enric !, îi şopti tînăra femeie cu glas melodios şi seducător, şi-l îmbrăţişă cu ambele braţe atît de albe şi frumoase. Enric, poţi să-mi refuzi ce ţi-am cerut ?

O tăcere adîncă domnea în odaie. În zadar căuta Călăul să se îmbărbăteze, degeaba încerca să-şi spună că era pe cale de a săvîrşi o nedreptate împotiva miresei sale. Se afla întreg sub farmecul acestei sirene care-l ţinea îmbrăţişat şi a cărei răsuflare fierbinte îi ardea obrazul.

— Enric !, repetă femeia cu glas seducător, nu mai sta pe gînduri ! Îţi jur pe sfîntul Dumnezeu : scapă-l pe tatăl meu şi voi fi a dumitale cu trup şi suflet !

— Prinţesă !... Nu ştiu... nu ştiu, murmură zăpăcit Sanson.

Închise ochii şi simţi că nu mai e stăpîn pe gîndurile sale. Un dor năprasnic îl cuprinse ; voia s-o aibe pe această femeie fermecătoare, care i se oferea.

— Odată ce voi afla secretul tatălui meu, voi dispune de multe milioane ! Şi atunci Enric, vom fugi din Franţa ; iar acolo, departe, într-o ţară scăldată de soare, voi fi a dumitale ! Nu voi cunoaşte o fericire mai mare decît aceea de a te iubi pe dumneata. Iar gestul pe care îl faci azi de dragul meu, îl voi răsplăti înmiit ! Da, tu bărbat frumos şi puternic — tu ai învins inima mea mîndră ! Pînă azi, nimeni nu s-a putut lăuda cu dragostea prin-

țesei de Barry ! Numai ție și de bunăvoie ți se oferă inima și mîna ei ! O, Călăule din Paris, mai poți tu șovăi ?

Și iar îl înlănțui cu brațele ei moi și calde, și din nou Sanson aspiră parfumul amețitor al buzelor ei. Se apleacă din ce în ce mai aproape de buzele acestea pline și purpurii ; și, tot mai amețit, căută să citească în ochii ei ispititori. Cuprinse pătimaș și darnic pe îngerească femeie în brațele sale. O sărută cu foc pe buzele ei voluptoase și dătătoare de fiori. Și nu văzu privirea mîndră, triumfătoare care fulgera din ochii prințesei.

— Ei bine, prințesă..., murmură el.

Era tocmai pe punctul de a face un jurămînt care te leagă pentru toată viața, de a face chiar și imposibilul, numai să poată avea această femeie. Deodată, însă, răsări o umbră între el și femeia fermecătoare. Umbra aceasta se întrupă : era fața mișcător de frumoasă, duioasă și inocentă a lui Lili. El vedea ochii ei blînzi și albaștri îndreptați asupra sa, deslușea farmecul unic din vocea ei.

Atunci înțelese că Lili e îngerul său bun și păzitor, că numai pentru dînsa nutrește în adîncul sufletului o dragoste adevărată și sfîntă, că farmecul prințesei pe care o întîlnise pentru prima oară în viață nu era decît o pasiune trecătoare.

În același moment, Enric Sanson se și desprinse din brațele ei. Ce nedreptate strigătoare la cer era să săvîrșească împotriva credincioasei sale Lili !

— Prințesă, rugăminții dumitale, mă mișcă. Din ceea ce îmi oferi și-mi promiți, înțeleg cît de mult îl iubești pe părintele dumitale. Din toată inima aș vrea să te ajut, chiar dacă nu-ți pot primi jertfa. Pentru că iubesc pe altcineva, continuă el, pe cînd un zîmbet senin, îi lumină fața atît de serioasă pînă atunci. Da, iubesc ! urmă el, o fată bună și dulce, care se poate măsura cu dumneata în frumusețe și farmec ; e mireasa mea, Lili — mai frumoasă și scumpă decît orice în lumea asta ! Ce mă ține drept și-mi dă curaj în lumea asta rea e speranța că, în curînd, mă voi căsători cu ea. Ea-i aceea care-mi dă puterea să-mi exercit groaznica mea îndeletnicire.

Pe cînd el vorbea, ochii Adelei exprimau, rînd pe rînd, sentimentele cele mai contrarii, între care cel dintîi era acela al vanității rănită de moarte. Cu ochii scînteind de ură, se uită la îndrăznețul care cutezase să-i vorbească în chipul acesta îngrozitor. Pentru că, într-un moment de

durere nebună, îi oferi, ca supremă jertfă, mîna ei și acum se vedea disprețuită. O alta cucerise înaintea ei inima acestui om groaznic și puternic ! Nici măcar cu prețul dăruirii propriei sale ființe nu putuse obține de la Călău salvarea tatălui ei !

— Iubești pe altcineva ! ?, abia avu ea putere să spună. Ei bine, Enric Sanson, în numele acestei iubiri, te conjur fii îndurător ! Blestemul lui Dumnezeu să cadă asupra dumitale și a dragostei voastre, dacă rămîi neînduplecat ! Oh, scapă-mi tatăl ! Știi prea bine, că nu-ți cer ceva imposibil ! În fiecare zi sînt executați atîția oameni, încît e cu neputință de a se stabili perfect identitatea fiecăruia în parte ! Ei bine, lasă să moară un altul pentru dînsul. Nu-ți cer altceva decît să-l ții în viață timp de cîteva zile, încă, pînă ce voi putea vorbi cu el. Gîndește-te că nu-i ceva atît de extraordinar !... Dacă nu-mi asculți rugămintea, atunci blestemul lui Dumnezeu să cadă pe capul dumitale !, zise ea scrîșnind din dinți. Dumnezeu să schimbe în rău inima care o iubești mai mult ca orice pe lume ! Să fii blestemat și pierdut — condamnat să-ți ucizi mireasa cu același cuțit care va curma firul vieții tatălui meu !

— Oprește-te, exclamă Sanson îngrozit. El devenise palid ca un mort și, în semn de implorare, ridicase ambele mîini spre ea.

În ochii negri și arzători ai prințesei se aprinsese lumina ciudată, prevestitoare de nenorocire.

— Crede-mă, blestemul meu se va împlini cuvînt cu cuvînt !, spuse ea, făcînd un gest energic. Nici dumneata, însă, nu vei scăpa de această teribilă soartă. Gîndește-te bine ori, ori ! Dacă nu am puterea de a căpăta mila și îndurarea dumitale, nu-mi lipsește, în schimb, puterea de a te nenoroci ! Mai am mulți prieteni și sînt mai tari decît îți închipui ! Ah, ce plăcere voi avea s-o găsesc pe mireasa dumitale — vai, cînd îmi va cădea în mîini ! Pe dînsa, pe capul ei, mă voi răzbuna pentru sîngele tatălui meu ! Da, da, ți-o jur pe toți sfinții din cer !

O secundă îmbrăcă haina unei tăceri absolute.

— Ei bine, zise atunci Sanson, voi face cum dorești. Nu pot să-i salvez viața tatălui dumitale, dar voi căuta să-i amîn execuția — deși comit o mare nedreptate față de alții.

În ochii prințesei se aprinse o privire mîndră :

— Te voi răsplăti regeşte !

Sanson tresări :

— Nu, nu vreau nici un fel de răsplată. Dumneata nu-mi poţi da nimic, am tot ce-mi trebuie, mai mult nu-mi doresc. Mai presus de orice avere pămînteasă, o am pe buna şi dulcea mea mireasă !

— Cînd îmi vei comunica dacă încercarea de a amîna execuţia a reuşit ?, întrebă prinţesa după o scurtă tăcere.

Sanson se gîndi cîteva clipe, socotind cu glas tare :

— Acum e deja 7 seara. Trebuie să fac numaidecît demersurile necesare. Gardianul închisorii mi-e foarte devotat. Mîine dimineaţă, tribunalul revoluţionar se adună pentru o nouă şedinţă. Mîine, o mulţime de nenorociţi vor fi condamnaţi la moarte, aceştia vor fi înregistraţi abia a treia zi într-un registru, iar după trei zile vor fi executaţi. Ei bine, voi face ca unul dintre aceşti nenorociţi să intre deja poimîine la apelul nominal, în rîndurile celor pregătiţi pentru ghilotină ; atunci nici nu va mai fi trecut pe listă şi va fi executat sub numele ducelui de Barry. Tatăl dumitale, însă, va rămîne în închisoare. Plină cum este temniţa, poate sta acolo opt zile — şi mai mult — fără să se observe prezenţa lui. Ce-i drept, în cele din urmă.

Aici se întrerupse dînd din umeri.

— De vreme ce vom cîştiga cîteva zile, se cheamă că am cîştigat totul, murmură prinţesa. Atunci, ascultă-mă, tot mai locuiesc în palatul părinţilor mei ; îmi poţi trimite, deci, acolo veşti despre toate cele. Dar nu chiar în palat, căci mizerabilii ne-au luat totul, pînă şi dreptul de a trăi. Trebuie să stau ascunsă. Nimeni nu trebuie să bănuiască în mine pe prinţesa Barry, — altminteri nu mai sînt sigură de viaţă nici un moment. De aceea locuiesc în apartamentul fostului nostru grădinar. Acest servitor credincios şi brav mă dă drept o nepoată a sa venită din provincie.

Pe urmă se apropie iar de Sanson :

— În mîinile dumitale stă soarta tatălui meu, şopti ea cu glas nesigur. Fă ca lucrurile să meargă bine, şi te voi răsplăti împărăteşte. Dar vai de dumneata dacă îndrăzneşti să-mi înşeli speranţa ! Groaznic se va abate blestemul meu !

Şi zicînd acestea, părăsi iute odaia, lăsînd în urma ei un foşnet de mătase. Adîncit în gînduri confuze, Călăul se uită după dînsa şi murmură :

— Nenorocito ! Tare aş vrea să nu te mai văd niciodată !

Dar nu mai era vreme de pierdut. Trebuia să se pună pe treabă dacă, într-adevăr, voia să se ţină de vorbă. Dar nehotărîrea îl opri numaidecît.

— Înainte de toate, mă voi sfătui cu sora mea Orfelia, murmură el. Ea are darul profeţiei. E atît de frumoasă şi cuminte. Desigur, Orfelia va găsi pentru mine o ieşire bună şi mîntuitoare.

Fără a se mai gîndi mult, părăsi odaia.

Capitolul 5

OGLINDA FERMECATĂ A ORFELIEI

Părăsind odaia şi închizînd uşa, Enric îşi îndoi iuţeala paşilor.

Trecu printr-un coridor lung şi urcă o scară îngustă. Înaintea unei uşi joase şi armată cu fier, se opri şi bătu încet.

Un *„intră !"* zgîrietor la ureche se auzi dinăuntru. Călăul din Paris deschise uşa. Intră într-o odaie aranjată în chip de bisericuţă mică. Un pitic pipernicit şi urît fără seamăn zăcea întins pe prag ; cu nişte ochi răutăcioşi şi ironici se uită la stăpînul venit.

— Unde-i sora mea Orfelia ?, întrebă Sanson.

Piticul nu se mişca. Numai cu ochii arăta spre peretele din fund al odăii.

— Se uită acolo, în oglinda fermecată !, răspunse el cu un glas antipatic.

Sanson îşi întoarse privirea în spre locul indicat.

În odaie domnea un clar-obscur mistic. Iar în fund ardea un foc, şi aburi ameţitori se ridicau spre plafon răspîndind o ceaţă deasă prin toată odaia.

Cu greu, numai, Enric Sanson putea respira în atmosfera asta ciudată.

— Îţi mulţumesc, Perkeo !, răspunse el şi se apropie iute de focul care ardea într-o tavă adîncă de fier. În acest timp, ochii săi se obişnuiră cu întunericul din odaie.

În spatele focului stătea culcată, pe perne de puf, o femeie tînără şi frumoasă, al cărei păr negru, des şi strălu-

citor era despletit şi o acoperea peste tot cu valurile sale. Un veşmînt larg, oriental, din mătase scumpă şi rară învelea trupul zvelt şi delicat al acestei fete, care părea a avea abia douăzeci de ani.

Ea se ridică şi se înclină înaintea fratelui ei ; pe urmă îşi aruncă ochii prin odaia împodobită în mod fantastic.

— Bine ai venit, scumpe Enric !, zise frumoasa şi strania fată cu glas dulce şi simpatic. Ce te aduce în laboratorul meu de vrăjitoare ?

Călăul se aplecă şi îşi sărută surioara pe frunte.

— Vreau să primesc un sfat de la deşteapta mea soră Orfelia. Tocmai acum a plecat de la mine o doamnă care...

— Ştiu !, îl întrerupse sora sa, care se culcă iar pe pernele ei. Am văzut totul în oglinda fermecată...

Şi arătă cu mîna drept înaintea ei.

Cu o expresie de adînc respect, Sanson se uită la o oglindă de metal împodobită cu trandafiri. Suprafaţa foarte fin şlefuită, atrase privirea lui.

Flacăra din tava de fier împrejmuia oglinda cu aburi din cei mai deşi.

— Perkeo !, strigă Orfelia, mai aranjează focul !

Glasul ei căpătase un alt timbru, solemn. Supus şi ascultător ca un cîine, piticul se apropie şi înteţi focul ; răspîndi apoi asupra sa o pulbere albă — şi imediat răsăriră din flăcări nişte aburi de un alb transparent.

Suprafaţa lucie a oglinzii începu să prindă viaţă chipuri ciudate se arătară pe dînsa. Sanson stătea înmărmurit şi-şi ţinea răsuflarea. Orfelia se ridică şi făcînd un gest de conjurare, întinse mîna dreaptă spre oglindă.

— Femeia care a fost la tine adineauri e prinţesa de Barry !, spuse ea cu glas solemn. Te implora pentru viaţa tatălui ei. Poţi s-o salvezi, dar numai în schimbul unui preţ nespus de mare. Dar, nu !, totuşi e zadarnică toată osteneala ta !, adăugă ea imediat. Umbrele morţii plutesc deja asupra capului victimei încă înainte de a trece ziua de mîine ; capul său va cădea. Cu toate astea, să primeşti cererea prinţesei... Vai de mine, ce văd ? !, se întrerupse deodată Orfelia în profeţia ei. Prinţesa se preface într-un şarpe. Flăcări pustiitoare ţîşnesc din gura larg deschisă şi veninoasă a monstrului. Şarpele acesta ameninţă fericirea vieţii tale atît de dulce — vai de tine, vai, frate dragă ! Numai deşteptăciunea ta te poate scăpa de îngrozitoarea

soartă ce te așteaptă ! Păzește-o bine pe Lili, mireasa ta mult iubită și adorată ! În loc de a vă uni viața în altarul bisericii, vă veți cununa prin moarte pe eșafod. Văd nenorociri înspăimîntătoare... mereu curge sînge și iar sînge... nu mai văd nimic acum !...

Istovită, căzu iar pe perne și închise ochii.

Sanson stătea zdrobit.

— Surioară dragă, mi-ai prezis lucruri groaznice, murmură el. Vorba ta a fost obscură. Spune-mi...

Dar sora sa dădu din cap .

— Mi-este dat să văd viitorul. Dar deodată mi se înceţoşează privirea şi atunci redevin o fată tînără şi naivă ca toate prietenele mele, murmură ea. Tu, omul inteligent şi superb, tu vei şti mai bine ca oricine ce ai de făcut. Du-te, fii deştept ca şarpele, păzeşte-te pe tine şi păzeşte viaţa scumpei tale mirese de o înspăimîntătoare nenorocire.

Adînc emoţionat, călăul părăsi odaia surioarei sale. Tocmai voia să se mai întoarcă odată la dînsa, cînd deodată se sperie de ce-auzea. Dumnezeule mare ! ţipătul de moarte al unei femei ajunse pînă la urechile sale. Sanson îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Nu, nu se înşela ! Ţipătul după ajutor răsuna iar jalnic sfîşietor. Călăului i se părea chiar că-şi aude propriul său nume. Atunci nu mai stătu pe gînduri ; cît putu de iute îşi luă mantaua şi pălăria ; băgă în buzunar două pistoale şi plecă pe stradă...

...Cititorul ştie, deja, ce întîlnire îngrozitoare a avut Sanson !...

Capitolul 6

MIREASA CĂLĂULUI

Să ne întoarcem acum la momentul în care Enric recunoscu în fata salvată de el din mîna asasinilor, pe însăşi mireasa sa...

Aplecat asupra corpului ei nemişcat, Călăul ascultă cu o atenţie încordată timp de mai multe secunde. Era convins că Lili murise ! „Nu mai încape îndoială, îşi zicea el, că asasinii şi-au săvîrşit opera !"

Deodată, însă, Sanson scoase un strigăt de bucurie.

— Trăiește, trăiește !, exclamă el ; își revine în simțiri — n-a fost decît un leșin. O, Dumnezeule mare și bun, cît de mult îți mulțumesc !

Într-adevăr, frumoasa fecioară începu să se miște și deschise ochii. Un tremur înfiorat îi străbătu obrazul :

— Doamne, unde sînt ?

— Ești în afară de orice primejdie ; ai scăpat de moarte, dragă Lili !, spuse Enric.

— Cine-mi spune pe nume ?, ce glas aud ?, zise Lili încet și se uită în jurul ei foarte mirată. „Doamne, oare n-am murit ? Nu m-au lichidat acei monștri înspăimîntători ?

— Nu, dragă Lili ; ai scăpat, a fost o adevărată minune a cerului că ți-am auzit strigătele de ajutor ! Nu mă recunoști ? Sînt eu, Enric, mirele tău !

— Enric, tu ? Tu ? !...

Uimită cu desăvîrșire, Lili se uită la acela care îngenunchease înaintea ei și o îmbrățișa cu căldură. Abia acum părea că-și recapătă toată cunoștința.

Rușinată, căută să-și aranjeze hainele care fuseseră sfîșiate, pe alocuri, de asasini.

Pe urmă, se ridică de jos, cu ajutorul lui Enric.

Luna lumina acum întregul cîmp. La orizont se arăta sumbrul ocean de case al Parisului. Tînăra fată privi înfiorată :

— Dumnezeule !, acolo e locuința Călăului !, zise ea arătînd cu mîna spre casa singuratică, deschisă din toate părțile. Și aici... aici e cimitirul ghilotinaților !

Lili nu observă dureroasa tresărire a iubitului ei.

— Dragă Enric, cum ai ajuns tocmai aici ?, întrebă ea. E o adevărată minune ! Cum ai nimerit, tu, gentilom tînăr și mîndru, în vecinătatea casei blestematului călău ?

Enric tremura. O îmbrățișă deodată pe tînăra fată, care se rezema de el :

— Spune-mi, Lili, îți este frică de Călău ?

— Cum poți întreba una ca asta ? !, murmură tînăra fată.

— Nu cumva ai auzit ce și-au spus monștrii aceia ?

— Nu știu, nu-mi amintesc nimic, răspunse tînăra fată, uitîndu-se la el mirată. Am simțit cuțitul la gît și

m-am deșteptat abia cînd tu erai îngenunchiat lîngă mine. Mi s-a părut că am coborît din cer.

— Lăudat fie Domnul !, murmură tînărul îmbrățișînd-o iar pe Lili.

— Dar de ce nu-mi explici totul ?, îl întrebă ea cu glas slab.

— Nu acum și nu aici ! nu e momentul pentru așa ceva... S-au întîmplat multe lucruri extraordinare !, murmură Sanson. Iubito, tremuri de emoție, lasă-mă să te conduc acasă !

Ea îl ascultă fără șovăire și se rezemă de brațul său ; pășeau amîndoi foarte încet. Ajunseră în dreptul grădinii în care se afla locuința Călăului.

Fără voie, brațul lui Enric începu să tremure ; părea că vrea să spună ceva iubitei sale. Și chiar îi veni în minte o idee :

— Ai destulă putere să mergi înainte fără teamă ? Sau să cer, poate, ajutor în casa asta ? !...

O spaimă cumplită răvăși chipul fetei :

— Ajutor din casa călăului ? Enric, cum te poți gîndi ? Hai să mergem, mă simt foarte bine ! Nu-mi mai e frică !

Se desprinse din brațul lui și alergă iute înainte. Enric trebuia să-și dea destulă osteneală pentru a ajunge lîngă dînsa.

— O, Lili, dacă ai ști ce grea mi-e inima !, murmură Călăul cu glas înăbușit.

Lili îl privi, înduioșată ; sărmana fată credea că Enric, e neliniștit numai din cauza ei, nu bănuia ce taină cumplită îi ascundea iubitul său.

Enric o însoți pînă la capătul străzii pe care se afla locuința armurierului Miranda ; aici, cei doi îndrăgostiți se despărțiră...

... „Dacă ai ști, Lili, ce am eu pe inimă ! Dacă ai ști că omul pe care-l iubești atîta și în care te încrezi atît de mult e unul și același cu Călăul Parisului — care-ți inspiră atîta groază !..."

..Dar Lili era acum prea departe pentru a-l mai auzi...

Enric se întrerupse și aruncă spre cer o privire îndurerată. Pe urmă se întoarse și porni spre închisoare...

Capitolul 7

BANDA PACTULUI DE SÎNGE

Cînd Enric Sanson ajunse acasă, ceasurile publice anunțau ora zece din noapte.

Nu se simțea nici o mișcare în casa Călăului ; părea că totul doarme. Dar cînd Sanson intră în curtea locuinței sale, atunci îi ieși în cale prima calfă, unul căruia îi zicea Nicolae — un bărbat voinic, ca de vreo cincizeci de ani, cu o înfățișare serioasă, .

Cu o lampă în mînă, Nicolae părea că așteptase de mult întoarcerea stăpînului său. Îl salută pe Călău cu mult respect învăluindu-l cu o privire plină de iubire și devotament orb. Pe Enric îl purtase de copil în brațe ; de mai bine de treizeci de ani se afla în serviciul familiei Călăului. Îl iubea atît de mult pe Enric Sanson și pe sora sa Orfelia, de parcă ar fi fost proprii săi copii.

Enric întinse mîna prietenos servitorului și îl măsură cu o privire întrebătoare :

— Îmi aduci ceva știri, nu-i așa ? Citesc în ochii tăi...

Nicolae dădu din cap :

— Da, domnule Sanson. Am făcut, precum mi-ai poruncit.

— Și-ai reușit ?, întrebă Călăul cu vie curiozitate.

— Nenorocitul acela pe care a trebuit să-l executăm săptămîna trecută a spus adevărul !, raportă Nicolae.

— Așadar, există, într-adevăr, în Paris, o bandă care poartă numele de *„banda pactului de sînge ?*, continuă Călăul.

Nicolae făcu iar un semn afirmativ :

— Am izbutit să aflu totul. *Banda pactului de sînge* e o grupare secretă care urmărește scopurile cele mai îngrozitoare. Nimeni nu-i cunoaște pe membrii care o compun, dar se spune că toți aceștia au săvîrșit acele crime odioase care de un an încoace, înspăimîntă Parisul. Pe lîngă asta, se mai spune, că banda vrea să răstoarne republica, pentru a întrona în capul statului o groaznică domnie teroristă.

În ochii Călăului se aprinse o scînteie de furie

— Dacă-i așa, atunci ar fi o acțiune patriotică să descoperim țițele acestei scîrboase asociații !, murmură Sanson.

Dar continuă, te rog. Știi unde își ține ședințele nocturne societatea asta secretă ?

— Da, stăpîne !, în toate săptămînile se întrunesc odată, în timpul nopții, într-o odaie tainică a Palatului de vară al ducelui de Barry.

Enric scoase o exclamație de adîncă surprindere :

— Nicolae, știi bine că așa este ?

— Da, stăpîne, știu mai mult ! continuă Nicolae. Am izbutit să aflu cuvintele de ordine, parolele cu care se poate intra la ședințele asociației. Cînd m-ați însărcinat cu cercetările acestea, credeam că v-am ghicit intențiile. Desigur, vreți să vă convingeți personal de misterele asociației pactului de sînge. Așadar, ascultă, stăpîne am izbutit să transmit bandei vestea că un pretins conte al regatului Spaniei, un anume conte Castello, vrea să intre și el în această asociație. Desigur că nici nu există un astfel de conte. Dar marele șef al bandei crede în basmul acesta. Informatorul meu mi-a comunicat nu numai că asociația îl așteaptă pe contele Castello, dar mi s-a anunțat și parola care asigură intrarea unui membru.

Enric strînse cu căldură mîinile lui Nicolae și respiră adînc :

— Și cînd e apropiata adunare a fraților noștri de sînge în Palatul de vară al ducelui de Barry ?

— Astă seară, la miezul nopții !, răspunse apăsat Nicolae. (Se aplecă la urechea lui Enric și-i mai șopti ceva).

— Foarte bine, îți mulțumesc ! Și acum, culcă-te ; voi închide singur casa.

Porunci lui Nicolae, să aprindă o lampă care se afla pe o masă din coridor.

Pe urmă, Enric rămase nemișcat, pînă cînd Nicolae se depărtă.

Enric Sanson tot mai stătea singur pe coridor. Lumînarea din mîna sa făcea ca umbra figurii să apară de o mărime spectrală pe peretele din față.

O liniște adîncă și aproape lugubră domnea în toată casa.

Sanson se uită în jurul său, era răvășit de gînduri. Șopti

— Să mă pun pe treabă !, murmură el în sfîrșit.

Plecînd mai trecu pe la ușa care ducea la odaia sa de culcare. Deși era deja atît de tîrziu, se coborî în pivnița

casei. Nu-i trebuiau chei pentru deschiderea diferitelor uşi prin care avea să treacă.

Cum ajungea înaintea unei uşi, care-i împiedica drumul, apăsa mîna pe ea şi, ca prin minune, aceasta se deschidea de la sine —fără a face cel mai mic zgomot. De fapt, fiecare uşă avea un mecanism ciudat, cunoscut, numai celui iniţiat ; aceasta făcea să fie inutil orice zăvor, orice lacăt.

Ajungea să atingi resortul nevăzut, pentru ca uşa să se deschidă imediat. Enric Sanson trecuse deja prin nenumărate încăperi ale pivniţei. Deoparte şi de alta se aflau butoaie pline cu vin — mărturie palpabilă a bogăţiei proprietarului.

În cele din urmă, Sanson ajunse la capătul pivniţei. Un zid gros părea să-l împiedice să meargă înainte.

Deodată, zidul acesta, atît de solid în aparenţă se desfăcu din mijloc. Zăngănitul lanţurilor crescu şi continuă pînă ce se formă în zid o spărtură atît de largă încît un om voinic se putea strecura pe acolo.

Enric Sanson dispăru prin spărtura zidului. Luminarea lumina o încăpere îngustă şi fără ferestre, dar aranjată destul de comod. Numai umezeala de pe pereţi trăda aici o încăpere subterană, încolo, odaia asta era aranjată cît se poate de bine şi de plăcut. În mijlocul acestei odăi secrete, chiar sub candelabru, stătea o masă de toaletă foarte elegantă, de pe care nu lipsea nimic.

Erau fel de fel de pudre, sulimanuri şi o mulţime de instrumente mici şi elegante, de care se servesc cei din lumea mare pentru a-şi înfrumuseţa înfăţişarea.

Imediat ce intră în încăpere, Sanson închise printr-o simplă mişcare zidul deschis. Pe urmă, aprinse lumînările din candelabru.

O lumină orbitoare se răspîndi prin salonaşul în care nimic nu se mişca ; se observa numai picurarea apei de pe pereţii umezi.

Enric Sanson deschise un dulap în care era un sortiment întreg de haine. Mîna Călăului pipăi pe rînd feluritele haine îngrămădite acolo ; şi, în sfîrşit, găsi ce căuta. Scoase un costum de atlas negru, simplu dar elegant, aşa cum purtau pe atunci tinerii nobili.

În acelaşi timp mai scoase din dulap o manta neagră ; apoi închise dulapul.

Şi cum se lepădă de hainele obişnuite, începu o operaţie foarte activă şi stranie. Luă dintr-o sticluţă cîteva picături ale unui lichid cam negricios, cu care se frecă pe ceafă şi pe obraz. Imediat îi dispăru culoarea trandafirie şi făcu loc unui ten brun-murdar, caracteristic meridionalilor.

Acelaşi lucru îl făcu, apoi, şi cu mîinile — care căpătară imediat o culoare foarte brună. Acum, Călăul luă un sulimon pe care-l încălzi la lumînare, şi-l trecu încet peste sprîncene ; acestea luară o formă deasă şi şi neagră. După ce-şi înnegri şi genele, făcu în jurul lor o dungă neagră foarte fină, aproape imperceptibilă. Astfel, ochii săi căpătară o expresie cu totul diferită.

Deodată, deschise un sertar al mesei de toaletă, în care se aflau o mulţime de peruci ; îşi alese una şi şi-o puse pe cap acoperind perfect părul său buclat şi scurt.

Acum era cu totul schimbat. Nimeni, nimeni în lumea asta nu l-ar fi putut recunoaşte ! În plus, Sanson scoase dintr-un alt sertar o barbă scurtă şi neagră pe care şi-o aşeză cu atîta precizie pe obraji şi bărbie încît nici ochiul cel mai experimentat şi bănuitor n-ar fi fost în stare să deosebească barba asta de una naturală. Apoi, Sanson îşi mai înnegri foarte tare şi mustăcioara sa delicată şi-o răsuci, şi începu să se îmbrace.

După zece minute, stătea îmbrăcat în costumul unui tînăr nobil.

Puse în buzunare armele pe care le scosese din vechile haine şi privi gînditor emblema roşie ca sîngele, care era aranjată pe jiletcă, tocmai în dreptul pieptului. Emblema asta reprezenta o cupă şi era brodată cu mătase ; şi cînd Enric Sanson se înveli cu mantaua cea neagră, lumina candelabrului căzu pe o altă asemenea emblemă, care dispăru, însă, în cutele mantalei. El aflase de la Nicolae toate amănuntele despre felul de a se îmbrăca al fraţilor de sînge, ca să-i numim aşa ; iar prin garderoba sa cea bogată se găseau, firește, şi astfel de veşminte.

Trecînd apoi la un scrin, Sanson îşi alese o beretă împodobită cu multe pene şi şi-o îndesă pe frunte.

După care părăsi odaia tot atît de încet precum venise, stingînd mai întîi, lumînările.

În casă, domnea aceeaşi tăcere mormîntală. Fără cel mai mic zgomot, Sanson părăsi casa.

Trecu prin curte, spre grajd, acolo se aflau niște cai minunați, dintre care își alese unul ; deși travestit părea că tînărul a fost recunoscut de animal.

Călăul traversă mai întîi un șes monoton, pustiu. Pe urmă intră într-o pădure. Sanson călări în galop preț de o jumătate de oră ; deodată pădurea se isprăvi. Scăldat în razele lunii apăru un mîndru castel de nobili ; spre el se îndrepta acum călărețul. În același moment se auziră clopotele ceasornicelor din Paris : era miezul nopții.

Un impunător grilaj de fier închidea de jur-împrejur o grădină ce semăna a parc, despărțind măreața clădire de lumea de afară.

Enric Sanson cunoștea perfect aceste locuri. Se îndreptă spre poarta de fier ; în același moment în care calul voia să intre în parc, de lîngă un copac se dezlipi o umbră neagră, care se afla pe partea dreaptă a drumului, puse mîna, pe frîu, și calul, speriat, se ridică în două picioare. Călăul, însă, nu-și pierdu sîngele rece și rămase în șa.

Fără a clipi, fixă pe necunoscutul care agita amenințător gura unui pistol cu două focuri.

— Lozinca ! strigă necunoscutul cu glas lugubru.

— *„Moarte tiranilor !“*, răspunse călăul.

— Parola !, strigă iar necunoscutul amenințător.

— *„Toți pentru unul și unul pentru toți !“*

Necunoscutul retrase pistolul.

— Trecerea e liberă !, zise el ; și făcu un pas înapoi. Trăiască *pactul de sînge !*

— Trăiască pactul de sînge !, răspunse călăul pe același ton.

— Ah, acum te recunosc !, zise străinul. Tu ești contele Castello din Spania, nu-i așa ? Ești ambasadorul guvernului spaniol...

— Eu sînt !, răspunse Sanson într-o franceză stricată. Dorea să treacă, probabil, drept un străin care nu stăpînește limba franceză decît la modul aproximativ.

— Vii cam tîrziu, toți sînt deja adunați, spuse celălalt. Noi credeam că n-ai să mai vii.

— Oare nu mi-am anunțat intrarea în *banda pactului de sînge ?*, răspunse Călăul.

— Conte Castello !, replică străinul, cu glas adînc și sever ; mai ai vreme să te retragi ! Te previn ! Mai bine

renunță să devii unul de-ai noștri ! Încercarea care te așteaptă e groaznică ! Vai ție dacă vei ezita măcar odată ; atunci vei fi pierdut !, soarta ta va fi o moarte imediată !

— Nu mai insista degeaba, hotărîrea mea e irevocabilă !, răspunse Enric Sanson cu o voce hotărîtă. — Pe cinstea mea de conte, am să ascult de toate poruncile Marelui Șef ! Frate, lasă-mi drumul liber te rog pentru ultima oară !

Atunci necunoscutul se dădu la o parte și lăsă poarta liberă

— Conte Castello, fii bine-venit în mijlocul nostru !

Enric Sanson se simți împins înainte. Pipăi cu picioarele și simți că înaintea lui se deschise o scară care ducea în jos.

Călăului i se părea că se duce nesfîrșit în jos ; pe urmă, se ridică iar. Ba luînd-o la dreapta, ba la stînga, i se părea că merge într-un cerc, învîrtindu-se în loc.

De jur-împrejur domnea o atmosferă apăsătoare, care împovăra sufletul lui Sanson.

Orbit, Enric Sanson închise ochii o secundă. Se afla într-o încăpere foarte mare, probabil subterană. Candelabre fixate de pereți radiau o lumină aproape supranaturală.

Vreo treizeci de bărbați, îmbrăcați toți cu mantale negre cu emblema cupei roșii, ca a lui Sanson, ședeau în semicerc. Toți purtau jumătăți de măști negre pe obraz ; în fața lor, pe un fotoliu roșu, ședea un singur om. Acesta era, de asemenea, mascat în negru ; dar pe mantaua sa erau trei cupe, semn că acesta era mai mare peste toți.

Înaintea fotoliului, în formă de tron al necunoscutului, se afla un trunchi de măcelar, pe care zăceau un topor sclipitor și un pocal de argint.

— Conte Castello, apropie-te !, zise președintele (care părea să-și dea osteneala să facă glasul său mai profund, ceea ce, însă, nu-i reușea).

— Vrei să fii primit în *banda pactului de sînge* ?, întrebă iar președintele.

Enric Sanson făcu un semn afirmativ și înfruntă cu sînge rece privirea fulgerătoare și antipatică care-l iscodea prin masca neagră :

— Cine ești tu, cel care-mi pune întrebarea asta ?

— Sînt Marele Șef al *fraților de sînge*, răsună răspunsul. Persiști în dorința de a fi primit în asociația

noastră ?

— Da, zise Enric Sanson.

— Voi, martori de sînge, veniţi încoace ! Înconjuraţi-l pe acest om !, porunci Marele Şef.

Imediat se desprinseră din semicerc patru figuri.

Două dintre ele se postară la dreapta şi două la stînga lui Enric Sanson.

Toţi scoaseră din mantalele lor pumnale strălucitoare, ale căror vîrfuri le îndreptară ameninţător spre, pieptul şi gîtul Călăului.

Capitolul 8

CONTELE DE CASTELLO

O tăcere adîncă şi prelungită, se lăsă în încăperea spaţioasă. Toţi asistenţii se ridicară de pe locurile lor. Scoaseră şi ei, din mantalele brodate cu emblema roşie, pumnale strălucitoare.

Dar Enric Sanson era de un curaj fără seamăn. Nici un muşchi de pe faţa sa nu tresări ; faţa lui rămase nemişcată ca o stîncă.

— Să ştii, începu Marele Şef cu glasul său înăbuşit, să ştii, conte Castello, că asociaţia noastră e atotputernică ! Ştim totul, aflăm totul, nimeni nu se poate ascunde de noi pentru a scăpa de pedeapsă. Trebuie să ne juri ascultare eternă şi statornică, trebuie să execuţi fără ezitare tot ce-ţi vor porunci mai-marii ei. Nu trebuie să obiectezi niciodată nimic, cea mai mică nesupunere va fi pedepsită cu moartea ! Uită-te bine la butucul, ăsta de măcel, continuă el cu glas înspăimîntător, îndrăzneţul care cutează să se opună voinţei noastre îşi lasă capul aici.

Arătă, apoi, spre paharul de argint care se afla pe masa din faţa Călăului. Vocea căpătă un sunet înfiorător :

— Vom turna o băutură foarte costisitoare, urmă Marele Şef. Prin sînge sîntem legaţi, sînge curge prin vinele noastre, tovarăşi de sînge ne numim — cu sînge omenesc îţi, vei uda buzele, pentru a întări jurămîntul tău !

— Aduceţi pe cei doi agenţi ai tovărăşiei înaintea noastră, porunci Şeful.

Îndată se iviră două ființe învelite în mantale negre.

Sanson tresări îngrozit. Nu mai încăpea nici o îndoială ! Recunoscu, în unul din ei, pe Samulon, cu care puțin mai devreme se luptase și care-l recunoscu ca fiind Călăul din Paris.

— Apropiați-vă ! strigă Șeful. Împlinit-ați porunca mea ? Ați procurat băutura pe care am cerut-o ? Sînge de om curat, neatins ?

Moș-Samulon căzu rugător în genunchi :

— Îndurare !, exclamă el. Vă jur pe Dumnezeu că a fost imposibil să vă facem pe voie !...

— Imposibil ?, răcni Șeful cu voce tunătoare. Spuneți, cum ați îndrăznit să nu vă supuneți voinței mele ?

Veni rîndul tovarășului lui Samulon. El povesti întîmplarea deja cunoscută nouă. Un strigăt de mînie izbucni din gurile asistenților, cînd omul isprăvi istorisirea.

— Enric Sanson, Călăul din Paris, a fost acela care v-a răpit victima în ultimul moment ? scrîșni Șeful. Bine. bine, îl vom găsi !

— Vai de el, vai !, urlă cercul asistenților.

O sudoare rece invadă fruntea Călăului. Pentru a doua oară, simți că-l pîndește un pericol nespus de mare.

— Nu avem timp să zăbovim acum, murmură șeful ; primirea ceremonioasă a noului nostru tovarăș nu poate fi amînată !

El înconjură toată Adunarea cu o privire cercetătoare ; își opri privirea asupra lui Sanson.

— Aproprie-te !

Și atînse cupa de pe masa din fața Călăului. Își suflecă mîneca brațului drept înainte ca Sanson să-i ghicească intenția, șeful își tăie cu cuțitul o venă. O stropitură fină de sînge țîșni în pahar. Cuprins de o slăbiciune de moment. Marele șef se dădu înapoi cîțiva pași. Dar cei de față îi săriră în ajutor. Unul din el îi luă cupa din mînă, iar un altul îi legă rana mică, neînsemnată.

La ezitarea lui, însă, se întîmplă ceva neașteptat. Marele Șef își scăpă masca pe jos, printr-o mișcare neîndemînatică.

Enric Sanson privi îngrozit o față binecunoscută, de o poloare cadaverică. Doamne, Dumnezeule !, acum își explică de ce vocea acestuia îi părea atît de știută : Marele Șef al fraților de sînge nu era altul decît Procurorul din Paris !

Fouquier-Tinville (așa se numea acest monstru setos de sînge, care a rămas un personaj de groază în istorie) se afla în fața Călăului din Paris !

Îndată după căderea măștii, Marele Șef se repezi la Enric Sanson. Obrazul său urît, scîrbos se acoperi de zbîrcituri de mînie. Îl privi pe Sanson cu ochi fulgerători :

— Mă cunoști, oare, Conte Castello ? strigă el cu voce îngrozitoare. În același moment îndreptase spre gîtul Călăului vîrful cuțitului pătat de sînge. Enric Sanson știa că viața lui atîrna, acum, de un fir de păr...

— Nu !, spuse el cu voce hotărîtă, nu te cunosc !

— Nu mă cunoști ! ?, murmură el. Ciudat ! Glasul tău mi-e cunoscut, l-am auzit de mai multe ori ! Într-adevăr nu mă cunoști ?, întrebă el încăodată. Nu știi cine sînt eu în viața de toate zilele ?

— Nu !

— Jură !, strigă Șeful. Jură pe ce ai mai scump, în lumea asta, că nu mă cunoști !

— Jur !, tună Enric Sanson, care simțea lămurit că numai o hotărîre neclintită îl mai poate salva.

— Bine, bine !, exclamă Șeful. Conte Castello, să știi că numai de-ai fi clipit din ochi, te-aș fi străpuns ca pe o fiară sălbatică ! Dar bagă de seamă ; dacă întîmplarea ți-a arătat obrazul Marelui Șef al legăturii noastre. Băgați cu toții de seamă, zise el adresîndu-se celorlalți, voi, care pînă acum nu m-ați văzut cum sînt în realitate : vai de voi dacă ne-om întîlni vreodată, în viața de toate zilele, și de-ți îndrăzni să-mi aduceți aminte de momentul acesta ! În calitate de Șef al vostru vă ordon : uitați ce ați văzut !

— Făgăduim !, murmurară cu respect frații de sînge așezîndu-se din nou pe scaunele lor.

În timpul ăsta, Marele Șef își puse iar masca pe obraz. Apoi, întinse cupa lui Enric Sanson.

— Apropie cupa de buzele tale ! Bea din conținutul ei !

O scîrbă infinită îl cuprinse pe Sanson. Dar își aduse aminte că nesupunerea e egală cu moartea. Și-și udă buzele cu groază. Șeful zîmbi cu satisfacție.

— Jură !, începu el cu o voce apăsată.

Pe urmă rosti groaznica formulă a jurămîntului.

Cu vocea hotărîtă Enric Sanson repetă jurămîntul.

— Dă-mi mîna, zise şeful, să te salut ca pe un frate desăvîrşit al comunităţei noastre.

În acelaş timp, şeful făcu semn unui servitor.

Acesta aduse îndată, pe o pernă de catifea, o mască neagră.

— Pune-ţi masca asta !, porunci Marele Şef ; de azi înainte, conte Castello, la toate adunările noastre nocturne, va trebui să te prezinţi mascat. Nimeni, în afara celor din jurul tău nu trebuie să ştie cine eşti !

Un moment se făcu tăcere. Enric Sanson îşi fixă masca pe obraz. În timpul acesta, Şeful se urcă iar pe tronul său şi strigă

— Răzbunare ! Groaznică răzbunare contra acelui nenorocit care a îndrăznit să se împotrivească voinţei noastre ! Fraţi de sînge, încredinţez judecăţii voastre pe Enric Sanson, Călăul ! După cum aţi auzit, el i-a împiedicat pe cei doi trimişi ai pactului nostru să îndeplinească porunca dată de mine. Ce merită acest Enric Sanson ? Spuneţi voi !

— Moartea ! Moartea ! Moartea !, strigară toţi în cor.

Şi Enric Sanson, asemenea celorlalţi, exclamă şi el acest cuvînt sinistru.

— Fie, deci ! Aşadar, îl condamn pe Călăul din Paris, pe numitul Enric Sanson, la moarte !, rosti Şeful cu voce apăsată, în timp ce ridică cu sfinţenie mîinile în sus. E liber ca o pasăre ! Fiecare din voi e dator să-l omoare, *unde* poate şi *cînd* poate !

Deodată, însă, bătu cineva la uşă. Apăru un servitor.

— Orizontul îndepărtat anunţă zorii zilei. Voi, fraţi de sînge, e vreme, să plecaţi fără a fi recunoscuţi !

Marele Şef se ridică şi plecă grăbit. În urma lui se sculară şi plecară şi ceilalţi...

Capitolul 9

ÎN VIZUINA LEULUI

Enric Sanson nu voia să plece împreună cu ceilalţi. Tocmai de aceea porni intenţionat mai încet. Aşa că primii plecaţi ajunseră deja la sfîrşitul coridorului care dădea în stradă, pe cînd Călăul era încă la începutul său.

Enric Sanson era un bărbat foarte curajos. Numai din această cauză îndrăznise să intre în vizuina leului...

Călăul era, însă, un partizan desăvîrșit al republicii, chiar dacă uneori compătimea soarta crudă a regelui și a familiei sale.

După ce aflase că mireasa lui iubită era să cadă pradă setei de sînge, nu mai cunoștea nici o margine. Jurămîntul pe care-l făcuse mai devreme nu însemna nimic pentru el. Dumnezeu nu putea primi niște cuvinte ca acelea pentru niște scopuri atît de mîrșave !

Un gang întunecos se deschidea în stînga lui.

Enric Sanson își pregăti armele. Era hotărît să dezlege misterele sinistre ale comunității enigmatice. O singură privire îi fu deajuns să înțeleagă că se afla în gangurile vechiului castel al ducelui de Barry.

Enric Sanson porni după ce se convinse că nimeni, absolut nimeni n-a observat pătrunderea lui.

Dar nu băgă de seamă că într-o nișă stătea o ființă mascată de umbră, care acum își schimba locul. Ca un șarpe aluneca Marele Șef al fraternității — căci el era acela care se ascunsese în gangul întunecos !

„Nu l-am crezut de la început ! murmură el. Vocea lui mi-era atît de cunoscută ! Ciudat ! Pe lîngă asta, are o figură pe care am întîlnit-o de atîtea ori ; sînt sigur că s-a strecurat sub un nume fals ! Păzește-te, *«conte Castéllo»*, oricine ai fi tu ! Nu e ușor să pleci viu din clădirea asta, dacă eu vreau altfel. Acum n-am vreme să mă socotesc cu tine și să aflu, în sfîrșit, cine ești..." Deodată, se auzi un uruit și un zăngănit. Înainte de a putea să înțeleagă ce înseamnă acest zgomot, Enric Sanson simți cum îi fug scîndurile de sub picioare.

Și dispăru în adîncuri !... Scoase un strigăt de groază...

Capitolul 10

ÎN CASA ARMURIERULUI

Să ne întoarcem la Lili Miranda — care, cu o seară înainte, fusese condusă în siguranță de nefericitul ei mire, Enric Sanson, pînă lîngă casa tatălui ei.

Casa armurierului Miranda se afla pe o stradă întunecoasă și strîmtă. Exteriorul ei nu spunea nimic, era ruinat chiar ; dar cînd intrai în curte, îndată îți schimbai impresia. Curtea era transformată într-o grădină frumoasă și destul de mare.

Abia după ce norii Revoluției se întinseră și asupra casei sale, meșterul Miranda devenise un alt om.

El nu admitea revoluția poporului. În inima lui, era un partizan înfocat al regelui. Și nu e de mirare ! Căci înainte de toate, toți curtezanii lui Ludovic al XVI-lea erau credincioși acestuia. Lor le vînduse de atîtea ori, ba săbii grele de luptă, ba spade de duel pe care le purtau de obicei curtezanii, ba pistoale din cele mai elegante și prețioase.

Toate acestea, însă, trecuseră demult.

Curtea veselă și senină pe care o făurise Maria Antoinetta a Franței în jurul ei, se risipise acum în toate părțile, ca pulberea în vînt. În locul puterii regale, în Franța domnea, plină de patimi, voința liberă a poporului.

O mînă de oameni sălbatici reușiră să subjuge toată țara cu puterea lor. O domnie de o groază fără seamăn începuse în Franța.

Cu inima sîngerînd supraviețui tatăl lui Lili tuturor acestor evenimente care culminară cu prinderea familiei regale și cu deportarea sa la Temple.

Acest Temple, o clădire curățică dar sumbră, veche și cu aspect de închisoare, a fost zidită în anul 1222 de un maestru al *Cavalerilor Templului* — locuită mai tîrziu, multă vreme, de regii Franței ; în urmă fu lăsată iar Iohaniților, care au locuit-o pînă la începutul revoluției. De atunci, deveni o închisoare de stat. În capitolele următoare ne vom ocupa de viața familiei regale în odăile misterioase, întunecoase și înfiorătoare ale închisorii Temple.

Acum să ne întoarcem iar în casa armurierului. Era în dimineața următoare nopții misterioase, în care drăgălașa Lili Miranda era să cadă victimă celor doi tovarăși ai *pactului de sînge.*

Îndată după reîntoarcere, Lili povesti tatălui ei despre tot ce i s-a întîmplat. Bătrînul se înspăimîntă groaznic, copilul său era cea mai scumpă avere înainte de toate. Numai față de Lili era același de mai înainte. Cu o dragoste sfîntă el o strînse în brațe pe fiica sa și, glumind, îi mîngîie obrajii trandafirii. Lili nu se putu stăpîni să

nu mărturisească tatălui toată situaţia mirelui ei. Dar, ciudat ! Tatăl Mirandei, care, de altfel, nutrea, pentru viitorul său ginere o mare simpatie, dădu necăjit din cap

— E foarte ciudat, că mirele tău a fost de faţă tocmai în locul acela groaznic, în apropierea casei Călăului !

Lili se apropie de dînsul

— Vai, tată, cum vorbeşti ! ? Dacă Dumnezeu nu l-ar fi trimes în ajutorul bietei tale Lili, apoi de mult ea ar fi căzut pradă tîlharilor înverşunaţi !

Armurierul oftă din adînc

— Ai dreptate, Lili ! Sînt doar nişte gînduri sumbre ; un duşman mi-a sădit în inimă neîncrederea împotriva mirelui tău ! Mi s-a spus că...

Se opri observînd privirea rugătoare a fiicei sale :

— Vom vorbi mai tîrziu despre asta ! murmură el. Nu vreau să răpesc, încă, fericirea şi dragostea din inima ta tînără ! Poate că eu nu văd destul de bine...

— O, dragă tată ! exclamă Lili, orice îndoială căzută asupra scumpului meu mire ar fi o crimă. Poate toată lumea să-l pîrască, să-l blesteme — el nu e fals ! El mi-este cel mai drag dintre toţi oamenii !

— Să dea Dumnezeu să fie neînşelată încrederea ta sfîntă !

Acestea se petrecuseră în ajun a doua zi, după somn, Lili se sculă mai întremată. Ca un trandafir proaspăt şi fermecător apăru jos, în grădină. Era încă prea dimineaţă. Dar Lili era stăpînită de hărnicie. Pregătise micul dejun pentru toţi ai casei. Şi acum se plimba încolo şi încoace prin grădină, oprindu-se cînd la o floare, cînd la alta.

După cîteva minute sosi în grădină şi tatăl, gata de plecare. El veni şi se opri o clipă lîngă fiica sa. Puse mîna pe umărul ei ; Lili se cutremură speriată. Cînd îl zări pe tatăl ei, îl îmbrăţişă cu căldură

— Dar ce, tăticule, vrei să pleci deja ?, exclamă ea.

Bătrînul armurier dădu din cap

— N-am răbdare să stau în casă !, prea zboară veşti rele din toate părţile ! E vorba să-l aducă pe regele nostru în faţa justiţiei — aşa se zice. De aceea mă duc pe la cafenea ; pentru că acolo se verifică toate noutăţile zilei.

Sărută fruntea tinerei fete şi plecă. Lili se uită după el, pînă ce dispăru în gangul întunecos al casei. Pe urmă

se așează pe o bancă din grădină. Își puse mîinile în poală, privind visătoare înaintea sa.

Furată de gînduri, Lili nu observă că se apropie un tînăr, un băiat de vreo douăzeci și cinci de ani ; purta șorțul de piele al armurierilor. Nu era urît la față. (deși părul său creț era cam roșu, dar arăta bine, numai ochii nu erau frumoși... Împins de un glas lăuntric puse mîna dreaptă pe umărul tinerei fete.

Lili se înfricoșă. O roșeață i se urcă în obraji, cînd îl văzu pe cel care stătea în spatele ei.

— Cum, Lupin, dumneata ești ?, zise ea sfioasă.

— Da, eu `sînt !, murmură Lupin. Am vrut să văd ce mai faceți.

— O, să n-ai nici o grijă pentru mine !, răspunse aspru fata.

Lupin o copleșea de ani de zile cu declarații de dragoste.

Înainte de a se logodi, și Lili era îndrăgostită de ținuta elegantă a tînărului... Însă, de cînd îl cunoscuse pe Enric, gîndurile și inima îi erau numai la el.

— N-am mai putut sta în atelier, murmură el. O, Lili, ce bună erai înainte cu mine. Cu cîtă plăcere am trăit. O privire a ochilor tăi mă făcea să uit de toate. De cînd a intrat acest străin în casa voastră, nu mai ai nici o vorbă bună pentru bietul Lupin...

— Nu înțeleg, Lupin, urmă ea cu blîndețe. Oare am fost crudă și aspră cu dumneata ? Atunci, îmi pare rău, nu a fost deloc în intenția mea. Eu te prețuiesc ca pe un ajutor harnic al tatălui meu.

Calfa scutură din umeri

— Ah, domnișoară, mi-ai cucerit inima ! De aici încolo, vei fi a mea — orice ar fi !

— Dar ce vrei, oare, de la mine ?, exclamă Lili mirată.

Se retrase și căută să se elibereze din mîinile lui Lupin. Dar acesta o ținea cu putere și sfredelea cu priviri arzătoare fața ei palidă.

— Nu, trebuie să lămurim lucrurile între noi ! Spune-mi, e absolut adevărat că ești logodită cu omul acela, care numai noaptea se furișează în casa voastră ?

— Dar ce-ți pasă dumitale ?, urmă Lili.

— Ce-mi pasă mie ?, strigă el. Îmi pasă, îmi pasă ! Da, te iubesc, Lili, o știi demult, și nu pot suferi ca un altul să-mi fure fericirea. Am acest drept.

— Dreptul dumitale ?, îi răspunse fata. Nu știam că ai drepturi asupra mea.

— Vreau un răspuns !, șopti calfa. E adevărat că nobilul acela e logodnicul dumitale ?

Lili clătină din cap :

— Dacă vrei să știi, da — sînt logodită !

Deodată, în ochii băiatului, se ivi fulgerul răzbunării.

— Bine ! Atunci nu te va avea nici acela ! Păziți-vă ! Disprețuitul Lupin e, poate, mai puternic decît credeți.

Păru că vrea să adauge ceva, dar se sili să tacă. Tînăra fată se smulse din mîinile sale. În același moment, Lupin îi opri iarăși calea :

— Trebuie să mă asculți pînă la urmă !

— Lasă-mă ! îl întrerupse Lili, de nu, mă voi plînge tatălui ! Ce înseamnă, îndrăzneala asta ? !

— Oho, frumoasă porumbiță ! Pe ce ton vorbești cu mine ? ! șopti Lupin, a cărei față păli de patimă. Nu pot răbda să-mi văd călcată dragostea în picioare. Fecioara mea, era o vreme în care mă iubeai ; și vreau să întorc vremea aceea ! Și de nu vei vrea să mă iubești de bunăvoie, o să te silesc !

Bătu cu piciorul în pămînt. Lili îl privi cu demnitate.

— Lasă-mă, te rog, Lupin ! Cum poți îndrăzni să-mi spui astfel de cuvinte, după ce ți-am mărturisit că iubesc pe un altul ! ?

— Dar puțin îmi pasă !, răspunse calfa.

Căută s-o îmbrățișeze pe Lili. Dar fata se dădu înapoi.

— Lasă-mă, că strig după ajutor !

— O, nu te va auzi nimeni, frumoasă porumbiță ! Pînă și servitoarea s-a dus în piață. Așadar, am rămas singuri, în grădină. Și după cum știi, este îngrădită cu ziduri mari, și nimeni nu-ți poate auzi strigătele de ajutor !

— Ah ! exclamă Lili pălind, ești așa de viclean. Cred că nu vei îndrăzni să te apropii de mine ! Gîndește-te, tatăl meu...

— Ce-mi pasă !, exclamă Lupin cu sălbăticie. Bătrînul palavragiu să-și păzească, mai bine capul, să nu fie spînzurat ! Știu destule despre el ! O vorbă a lui, spusă vecinului Matei, ajunge pentru a-l pierde.

Încercă iar s-o îmbrățișeze cu patimă, dar Lili îl respinse cu asprime, depărtîndu-se cu cîțiva pași și ajungînd astfel pînă la intrarea casei.

Dar și Lupin înaintase. O apucă de braț, și o sili să-l asculte :

— Ei drace, doar nu sînt o viperă veninoasă ! murmură el. Să mă asculți și să faci cum zic eu ! Îți voi ierta totul, dar numai de vei respinge pe acel vagabond ! Spune că vrei să fii a mea, și voi scăpa pe tatăl dumitale dintr-o mare primejdie !

Lili se uită la el cu indiferență

— Mi se pare că vinul pe care l-ai băut prea de dimineață ți s-a urcat la cap ! Ce vorbești dumneata de tatăl meu ? ! Fii mulțumit că nu te-a îndepărtat din cauza purtării pe care o ai față de mine !

Un strigăt de mînie ieși din gura lui Lupin. El strînse pumnul și o amenință :

— Haha, să îndrăznească, numai, bătrînul partizan al regelui ! Au trecut timpurile în care eram ucenicul supus și umilit ! Ori voi fi ginerele acestei case, ori, de nu, îi voi nimici pe toți.

Din nou o apucă de mîini pe Lili, care se tot zbătea.

— Împotrivește-te, frumoasă porumbiță, oricît poftești ! Nu te las pînă nu vei înțelege. Îți pun o condiție : ori îmi spui îndată că vei fi a mea și pecetluiești logodna noastră printr-o sărutare, ori, ți-o jur pe Dumnezeu, astăzi chiar va cădea o nenorocire pe capul tatălui tău. Tu și el veți fi victimele urii mele !

Dar tînăra fată îl respinse cu dispreț

— Nenorocitule ce ești ! De-ai simți, într-adevăr, ceva pentru mine, n-ai îndrăzni să-mi vorbești astfel. Pleacă, vorbele tale mă înjosesc ! Mi-era milă de tine și voiam să tac, dar acum, cînd mă insulți cu astfel de amenințări, orice rezervă a mea e cu neputință ! Nu numai tatălui meu îi voi spune insulta ta, dar și mirele meu — să afle ce fel de om ești !

— Ei drace ! se înfurie Lupin, vasăzică nu vrei să fii a mea ? !

— Nu, și iar nu !, răspunse Lili cu hotărîre, (și disprețul îi era întipărit pe față) ; ești un om rău și stricat ! Pleacă imediat, piei din preajma mea ! !

— Bine, bine, şopti Lupin. M-am înşelat în privinţa dumitale ! Îmi dai cu piciorul, şi trebuie să-l primesc. Dar o sărutare, cel puţin, trebuie să capăt ; o sărutare de pe buzele tale roşii şi proaspete !

Îmbrăţişă trupul zvelt şi fraged al tinerei fecioare, încercă s-o strîngă în braţe şi să-i fure un sărut. Dar Lili se împotrivi cu disperare.

— Ajutor ! Ajutor !, strigă ea cu voce răsunătoare.

În acelaşi timp, reuşi să-l împingă. El se rostogoli pînă la ultima treaptă a scării care ducea în casă, aşa că trebui să uite şoldurile gingaşe ale lui Lili.

Fata profită de momentul acesta pentru a se furişa în casă. Dar calfa începu să rîdă drăceşte :

— Răbdare, răbdare, frumoasă porumbiţă, nu-mi vei scăpa ! Sîntem singuri, şi acum...

În ochii săi se citea un gînd drăcesc ; se grăbi să intre şi el în casă.

Lili înaintă către Lupin îndreptînd două pistoale spre el.

— Încă un pas, şi-ţi zbor creierii ! exclamă ea.

Tonul ei îl înspăimîntă. O hotărîre nestrămutată se citea în vocea ei. Calfa ştia bine că nu era de glumit cu fiica stăpînului său ; dînsa l-ar fi împuşcat ca pe un cîine. Se retrase scrîşnind din dinţi.

— Stai, stai tu, frumoasă fecioară ! Te vei căi ! Nu m-ai vrut ca iubit, mă vei primi ca duşman ! Înainte de a se înserа, te vei căi pentru purtarea ta !

Se întoarse repede şi fugi. Tremurînd, Lili căzu în nesimţire pe un scaun. Armele îi scăpară din mîini, şi-şi acoperi faţa. Aşa rămase pînă se reîntoarse servitoarea.

Nenorocita Lili nici nu bănuia ce nenorocire avea să cadă pe capul ei şi al nefiricitului ei tată. Peste cîteva ceasuri chiar, soarta ei avea să fie una din cele mai nefericite...

Capitolul 11

TEMNIŢA MORTUARĂ A CASTELULUI

Să ne întoarcem la Enric Sanson. L-am lăsat pe eroul povestirii noastre într-o situaţie din cele mai periculoase, în castelul Barry.

Enric Sanson căzuse aproape la şase picioare adîncime. Ca prin minune, nu păţi nimic rău. Totuşi, trecu cîtva timp pînă îşi reveni din spaimă.

Era întuneric beznă în jurul lui. Dibui prin toate părţile. Pretutindeni erau presărate paie. Acesta fusese norocul lui ; altminteri, şi-ar fi zdrobit capul de scînduri.

Dar unde se afla oare ? Îşi ţinu răsuflarea şi încercă să prindă un sunet. Era o tăcere mormîntală. Nici o mişcare nici măcar ronţăitul şi umbletul, de colo pînă colo, al guzganilor sau al şoarecilor.

Dumnezeule, dar unde se afla ?

Enric Sanson încercă să se ridice. Simţi, însă, o durere chinuitoare în toate membrele. Cu toate astea, înaintă cu paşi şovăitori şi se convinse că se afla într-un fel de pivniţă foarte îngustă şi joasă.

Era prizonier, asta ştia cu siguranţă.

Trebuie să-l fi spionat cineva. Şi cine ştie ce soartă îl aştepta ! ? Enric Sanson se înfioră. Pentru întîia oară îşi pierdu curajul.

Doamne Dumnezeule, nu cumva fu recunoscut, nu cumva se ştia cine se ascunde sub masca contelui Castello ? L-au lăsat cu siguranţă în suflet, pentru ca tot cu siguranţă să-l şi piardă în urmă ?

Mii de gînduri trecură prin creierul prizonierului. Nu îşi mai putu stăpîni groaza. Ce era de făcut ? Dar nu-şi putu da nici un răspuns.

Sentimentul neputinţei îl amăra grozav. Desigur că-l vor lăsa să moară de foame !

Lui Enric Sanson i se opri deodată respiraţia, cutremurîndu-se de groază. Piciorul său dădu de ceva tare El se plecă şi pipăi prin întuneric. Dumnezeule, nu se înşela, se covinsese că era un trup omenesc. Şi călăul se înfioră. Desigur că era un mort şi că împărţea lăcaşul cu el ! Se retrase îngrozit în partea cealaltă a carcerei şi se rezemă de perete. Cîteva minute rămase nemişcat. Deodată îi veni un gînd salvator poseda un mijloc pentru a-şi lumina închisoarea, căci în buzunarul paltonului său avea o lanternă mică. Se căută cu deamănuntul prin buzunare. Slavă Domnului, părea că nu-şi pierduse nimic în cădere. Şi totuşi ! — armele erau la locul lor, dar lanterna lipsea. Enric Sanson se înspăimîntă din nou. Rememoră totul. Era foarte sigur că în momentul căderii, avea lanterna la el.

Desigur, a alunecat în timpul căderii ; trebuie să se fi rătăcit printre paie.

Călăul începu să caute. Dar se opri înfiorat. Își aduse aminte de întîmplarea de acum cîteva clipe ; numai Dumnezeu putea ști dacă nu cumva nu mai erau și alte cadavre pe jos ! Se înspăimîntă la gîndul că ar putea atinge încă unul.

Dar curajul său se ridică deasupra oricărei grozăvii : fie ce-o fi, trebuia neapărat să știe unde se află.

El se plecă, dibuind pretutindeni. Bine că a dat Dumnezeu ! După o căutare lungă, dădu, în sfîrșit, de ceva tare. Vroi să apuce. Dar observă că era un belciug de fier, fixat în scînduri ; deci, nu era lanterna. Decepționat dădu drumul belciugului.

Căută din nou și, tot nu găsi. În schimb, de cîteva ori se atinsese de corpul acela misterios din colțul temniței, deși căuta să evite „întîlnirea". În rest, paie și iar paie întîlnea pretutindeni...

Deodată, slavă Domnului !, dădu peste lanterna lui !

Respiră ușurat. În sfîrșit acum va afla unde este. Făcu lumină ; lanterna pîlpîia. Fitilul se aprinse. Prin sticla peretelui din față, lanterna reflecta lumina ; o lumină slabă, dar suficientă.

Enric Sanson se uită cercetător în jurul său ; se afla într-un lăcaș nu prea înalt, de numai vreo șase picioare adîncime. Din toate părțile îi rînjeau pereții goi și umezi. Tavanul părea de fier ; după ce îl cercetă bine, recunoscu chiar un fel de ușă prin care căzuse. Desigur că aceasta se deschisese pentru a-l înghiți.

Enric Sanson își îndreptă privirea spre obiectul negru care stătea întins la stînga peretelui, în colț. Nu se înșelase. Era cadavrul unui bărbat.

Se apropie de trupul țeapăn. Își recăpătase deplinul său curaj.

Da, era un mort. Purta, ca și el, o manta neagră, cu o capă roșie deasupra. În partea stîngă a pieptului era înfipt un pumnal pînă la mîner. Nenorocitul fusese, desigur, asasinat.

Sanson privi cu groază obrazul păros și galben al cadavrului vechi, poate, de cîteva zile. Și acesta era un membru al *pactului de sînge ;* și el, probabil, a trădat...

Simți că o pedeapsă groaznică i se rostise.. O sudoare rece i se urcă la frunte. Să fi ajuns, oare, la sfîrșitul zilelor sale ? Era încă atît de tînăr, și atîtea planuri cutreierau mintea sa !

Îngrozitor gînd — să mori aici, lipsit de orice ajutor. Se poate muri de foame ? Da, desigur ; de pe acum Enric Sanson nu se mai putea ține pe picioare.

Căzu în genunchi. *A muri de foame !* Îngrozitor verdict !

În cîteva clipe Enric Sanson recompuse tot tragismul situației sale. O mînă misterioasă l-a făcut să cadă în temnița asta ! Și ce va fi, oare, dacă îl vor uita cu totul ?

Enric Sanson își imagina cum va trebui să lupte zile întregi cu foamea și cu setea. El începu să strige ajutor cu disperare. Dar nimeni nu-l auzea. În sfîrșit, după ce răgușì strigînd, gîndurile i se rătăciră ; își pierdea cunoștința.

Numai rîvnea de a-și potoli foamea și de a-și stinge setea, îi teroriza subconștientul. Se cutremură de groază, la gîndul că va trebui, poate, să mănînce cadavrul acela infect, pentru a-și satisface nevoia de hrană !

Pe urmă, nenorocitul se gîndi la Lili. Mireasa lui dulce o va fi pierdut pentru totdeauna ! O furie sălbatică, vecină cu nebunia îi veni Călăului. El sări în sus și se învîrti de colo pînă colo prin temnița îngustă, dînd disperat cu pumnii în pereți. Dar aceștia erau tari și muți. Începu să strige. În zadar. Pereții repetau ecoul vocii sale.

Enric Sanson părea pierdut pentru veci. Simțea că înnebunește. Se plimba în susul și în josul temniței ; de mînie, împinse toate paiele într-o parte.

Atunci, dădu cu piciorul în veriga de fier, pe care o atinsese mai înainte. Dar ce însemna, oare, acel belciug fixat în scînduri.

Se aplecă, și împrăștie paiele din jurul verigei. Și aprinse iarăși lanterna. Într-adevăr era un belciug de fier. O ușă mică era croită în scînduri. Cu mîna tremurîndă, Enric trase de belciug. Se deschise o ușă mică, destul de lată, pentru a cuprinde un trup omenesc. Sanson îndreptă lanterna și lumină spațiul. O rază de bucurie îi licări pe față.. Văzu că acolo e o scară îngustă de fier, pe care se putea coborî.

— Slavă Domnului ! exclamă el ; în sfîrșit, un chip de a ieși !

Aruncă o privire de adio cadavrului din colţ. Pe urmă căută în palton şi se înarmă cu două pistoale. Le ţinea gata de tras.

Începu să coboare scara. Aceasta, ducea, cum putu observa, într-un gang lung. Era, probabil, săpat în stîncă, sub pămînt. De pe pietre picura apa. Gangul, însă, era aşa de jos, încît fu silit să se plece de mai multe ori. Multe avea acest gang. Cîteodată i se părea că gangul s-a sfîrşit. Şi mereu trebuia să-şi lumineze calea. Mereu întîlnea o altă verigă de fier ; şi de cîte ori o mişca, de atîtea ori i se deschidea, ca prin farmec, cu zgomot, o altă cale.

Sanson pricepu îndată că întîmplarea i-a dezvăluit taina misterioaselor ganguri ale castelului Barry. Curajul şi încrederea sporeau din ce în ce. Desigur că Dumnezeu era cu el şi mîna Sa părintească îi arăta acum toate căile acestea. Un sentiment de adîncă recunoştinţă trecu prin inima Călăului.

În sfîrşit, după un timp relativ scurt, dar care ţinu o vecie, Enric Sanson dădu de lumină. El îşi grăbi paşii şi respiră din adînc. Oare nu se înşela ? Vedea, într-adevăr verdeaţă înaintea lui, pomi şi copaci verzi ? Vedea, într-adevăr, trotuarul unei străzi luminate de soare ? Enric Sanson simţea cum îi bate inima, şi o porni repede înainte. Deodată nu se putu stăpîni să scoată un strigăt scurt şi uşor de satisfacţie.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne ! murmură el.

Cu priviri uimite se uita în jurul său. Nici nu se mai afla în castel, era în aer liber. Se uită încremenit în jurul său. Păru a fi, deodată, într-o peşteră de piatră.

Un izvor mic curgea dintr-o stîncă în dreapta sa. Ici şi colo se deschidea peştera. Erau deschizături de stînci care nu erau adînci. Enric Sanson ştia cît de adînci sînt ele sub pămînt.

El alergă înainte. Acum se afla în mijlocul parcului castelului. Soarele de dimineaţă apăruse deja.

Îşi roti privirile prin parc.

Nici o mişcare nu observase încă. Enric Sanson voia să memoreze locul acesta în care sălăşuiau toate misterele castelului.

Nimic nu era mai ușor. La cîțiva pași în fața lui se ridica o capelă. Era deschisă. Nimic nu se afla într-însa. Clădirea părea a fi un loc de repaus.

Din nou respiră adînc, zicîndu-și : Cerul mi-a fost într-ajutor ; acum, însă, să fug cît mai repede din locul acesta înfiorător."

Trecu de-a curmezișul parcului. Era foarte norocos. Își regăsi calul legat de pom, cum îl lăsase. Acesta necheza de bucurie.

Tocmai cînd voia să încalece, după un stejar bătrîn îi sări în față un om. Purta uniforma *fraților de sînge.*

— Stai ! îi strigă nelegiuitul.

Enric Sanson încercă să urce pe cal, dar străinul îl apucă de braț.

— Stai ! strigă el încăodată. Tu ești prizonierul meu, conte Castello !

Enric Sanson se căia că și-a vîrît pistoalele sub palton. Acum, însă, scoase spada. Dar omul îi apucă iar brațul :

— Stai ! strigă el a treia oară. Conte Castello, ești prizonierul meu ! Stai !

O luptă nebună se încinse între bărbați. Enric nu putu recunoaște fața adversarului său ; era acoperită cu o mască neagră de catifea. Călăul, unul din cei mai îndemînatici și puternici bărbați de-atunci, reuși să-l trîntească pe nelegiuit, deși avea o putere de urs. Disperat, nelegiuitul îl apucă cu amîndouă mîinile de barbă. Călăul se smuci cu hotărîre ; și un rîs ironic îi înflori pe buze. Pentru că cititorul știe, barba pe care o apucase adversarul lui Sanson era falsă ! Banditul se rostogoli aiurit, cu barba în mînă, înlemnit de mirare. Enric Sanson profită de moment și se urcă pe cal.

— Ajutor ! Ajutor ! strigă nelegiuitul.

În același moment scoase un revolver și trase asupra Călăului. Dar glonțul trecu departe de el.

Puțin mai tîrziu, Enric Sanson dispăru printre pomii parcului. Avu fericirea de a găsi iute ieșirea.Animalul își duse de grabă stăpînul acasă. Și Călăul ajunse zdravăn în odaia sa.

După ce-și duse calul în grajd, respiră adînc. Se dezbrăcă mai întîi de haine pentru a se odihni, în sfîrșit, după atîta luptă și spaimă...

Capitolul 12

ÎNTÎLNIRE PE EŞAFOD

A doua zi, dis-de-dimineaţă, ajutoarele lui Enric îl sculară. El se duse la *Conciergerie* — aşa se numea închisoarea preventivă din Paris, în care intrau nenorociţii condamnaţi la moarte în timpul revoluţiei franceze.

Niciodată nu se cutremură cu atîta groază, ca azi de dimineaţă. Totul părea că îi rînjeşte şi că îl face să înţeleagă că numai din cauza unuia singur îşi uitase datoria. Nici nu îndrăznea să se uite în ochii prizonierilor.

Toate preparativele le lăsă pe mîna ajutoarelor sale. Nu dorea să întîlnească privirea nenorocitului căruia trebuia să-i verse azi sîngele în locul ducelui Barry...

Locul în care se făceau pregătirile pentru cei condamnaţi se numea *odaia morţilor*. Era o cameră mare, neagră şi afumată. În stînga şi în dreapta, zidurile erau întrerupte de nişte uşi cu gratii de fier.

Uşa din dreapta ducea spre un rînd de odăi întunecoase şi umede, în care se aflau prizonierii ce urmau să fie duşi la moarte.

Judecata cunoştea o singură pedeapsă : osîndirea la moarte. Rar se găsea un nenorocit care să scape !

Condamnaţii au fost reconduşi în celulele închisorii ; sosind acolo, li s-a îngăduit a petrece puţin printre nenorociţii lor succesori. În fiecare dimineaţă, grefierul închisorii apărea însoţit de mai mulţi soldaţi. Cu glas răguşit striga numele nenorociţilor, victimele care erau deja condamnate la moarte trebuind să se înşire pe rîndul stîng. Ele erau aşteptate de călău şi de calfele sale. Ceilalţi erau duşi la tribunal, ca o turmă de vite, batjocoriţi de mulţimea brutală. La tribunal se reînoia zilnic simulacrul de justiţie, de către nişte judecători corupţi, mizerabili. Nenorociţii erau condamnaţi încă înainte de a li se fi luat interogatoriul asupra faptelor ce li se atribuiau.

La stînga, o poartă de fier conducea din odaia morţilor în curtea închisorii. La umbra acestei uşi se postase Enric Sanson, cu faţa plecată şi întoarsă spre perete. Nimeni dintre prizonieri nu-l putea zări, cu atît mai puţin să-l recunoască.

Ah, dacă s-ar fi uitat ! Cît de multă jale şi durere de inimă şi-ar fi cruţat sieşi şi unei fiinţe pe care o iubea mai mult decît ochii din cap !

Grefierul tribunalului începuse deja să strige numele celor condamnaţi la moarte. Fiecare din victime răspundea : *aici !*

Acesta era un semnal pentru ajutoarele călăului ; doi apucau pe condamnat, aşezîndu-l cu brutalitate pe un scaun ; apoi, îi tăiau părul.

Odată operaţia terminată, nenorocitul era legat cu mîinile de spate şi imediat alte două ajutoare ale călăului îl apucau de braţe, scoţîndu-l în curte prin uşa de fier din stînga.

Acolo aşteptau căruţele cu cîte doi cai, cu care erau transportaţi condamnaţii în Ţiaţa Grevei, unde se afla eşafodul.

Scena asta îngrozitoare era deja aproape pe isprăvite. Patru căruţe erau încărcate ! Puţini dintre cei condamnaţi ieri la moarte mai aşteptau să fie strigaţi.

În zadar mai trăgeau speranţe în adîncul sufletului lor. Numele erau însemnate toate în lista tribunalului ; şi cu glas neînduplecat, grefierul citea cu ton nazal numele tuturora.

Enric Sanson, ascuns după uşa de fier, abia mai îndrăznea să respire ; ca nebun, vedea defilînd prin faţa sa, rînd pe rînd, toate victimele.

De cîte ori grefierul striga cîte un alt nume, tresărea înspăimînat şi mereu vroia, parcă să repare ce făcuse...

În momentul acela, însă, îşi aduse aminte de vorbele surorii sale. Rămăsese liniştit, întîmpinînd privirea gardianului Herman, acesta îi făcu un semn care spunea totul.

Aşadar, era în regulă... Ducele era informat de tot ce s-a făcut. Pentru moment rămăsese în închisoare şi un altul în locul său trebuia să îndure pedeapsa capitală !

În momentul acela fu strigat numele ducelui Barry. Atunci, Călăul abia se mai putu stăpîni, pentru că un zgomot asurzitor se ridică în *odaia morţilor*. Gardianul Herman apucă deodată de ceafă pe un bărbat înalt şi voinic, cu părul cărunt, care stătuse pînă acum după uşa de fier din dreapta cu braţele încrucişate pe piept şi cu ochii încruntaţi.

Cu privirea fulgerătoare și dispreţuitoare, urmărise pînă în acest moment activitatea ajutoarelor de călău ; la atacul acesta neașteptat, îndreptat contra sa, se întoarse cu o iuțeală extraordinară

— Ce este ? strigă el cu glas brutal.

Gardianul Herman izbucni într-un rîs diabolic.

— Haide, înainte, duce ! strigă el cu o ironie mușcătoare. Părul tău e tăiat destul de scurt. Haideți ! Legați-l, băieți, și băgați-l în căruță.

— Apoi bine, eu nu sînt ducele de Barry ! strigă bătrînul.

Încercă să scape din brațele vînjoase ale ajutoarelor de călău și în același timp aruncă o privire asupra prizonierilor, scrutînd rîndurile cu privirea sa fulgerătoare. În cele din urmă își opri căutătura asupra unui moșneag prăpădit, bolnăvicios.

Acesta se uita la el cu ochii zgîiți, idioți. O nebună frică de moarte răzbătea din trăsăturile feței sale desfigurate. Cel apucat de gardianul Herman, arătă asupra laşului, strigînd :

— Acesta e Ducele de Barry, îl cunosc foarte bine ! Eu sînt armurierul....

...Nu putu isprăvi vorba. Rîsul ironic al gardianului înăbuși cuvintele pe care nimeni nu le mai putu înțelege.

— La ghilotină, aristocratule ! strigă Herman cu glas tunător, aruncînd pe nenorocit în seama ajutoarelor care îl primiră cu un nesfîrșit alai batjocoritor.

Degeaba căuta să se apere bătrînul, să se explice. Se înălță un zgomot asurzitor din toate părțile, în timp ce grefierul își strînse lista și o puse în buzunar.

Stătu puțin fără să spună un cuvînt ; apoi făcu un gest poruncitor :

— Înainte ! strigă el. Nu-i vreme de pierdut ! Să înceapă liturghia roșie !

Călăul habar nu avu de toată scena asta, care, de altfel, se petrecu în cîteva secunde.

Sanson ieșise în curte : aceasta, tocmai în momentul cînd în „odaia morților" se striga numele ducelui de Barry. Fără a pierde nici o clipă, călăul se urcă în căruța din față și dădu ordin de plecare. Imediat căruța grea se puse în mișcare și ieși în stradă. Sanson evită într-adins să se uite la celelalte patru.

Aşa fiind, se înţelege că n-a putut observa cum în căruţa din urmă se afla propria sa ursită. Enric Sanson avea să trăiască în curînd una din cele mai groaznice clipe ale vieţii sale !

Pe stradă se adunase o mulţime de lume, fel de fel de figuri brutale ; în căruţa din urmă se auzea mereu un glas care striga *trăiască Regele !* Glasul acesta îi părea foarte cunoscut lui Sanson, dar se silea să nu se gîndească deloc asupra acestui lucru. Pe urmă, chiar să fi vrut să se uite îndărăt şi tot n-ar fi putut, căci el stătea în căruţa întîia şi era înconjurat din toate părţile de armată ; aşa că n-ar fi putut vedea nimic.

Abia cu vreo sută de paşi înaintea închisorii, un ajutor de călău sări jos din cea de a doua căruţă, se dezbrăcă cu iuţeala fulgerului de bluza sa şi apăru într-un costum roşu-aprins de acrobat.

Pe urmă se aruncă din spate pe unul din caii înhămaţi la căruţă şi începu să facă înaintea mulţimii adunate fel de fel de minunăţii caraghioase, insultînd în chipul cel mai trivial pe nenorociţii atît de numeroşi care plecau spre moarte :

— *Trăiască Republica !*

Mereu răsuna acest strigăt din gîturile arse de beţie ale plebei adunate ca la comedie.

În sfîrşit, ajunseră la eşafod.

Sanson se urcă cel dintîi pe platforma eşafodului şi cu o privire tristă se uită ca prin ceaţă la acele mii şi mii de oameni setoşi de sînge, adunaţi în piaţa execuţiei. Apoi îşi aruncă privirea asupra căruţelor cu condamnaţi, postate jos, în jurul eşafodului.

Tocmai în acel moment, doi condamnaţi fură siliţi de către calfele sale să se coboare. Atunci răsună deodată un strigăt sfîşietor din mulţime, care străpunse inima călăului.

Strigătul acesta fu scos de o fată. Sanson întoarse capul pentru a vedea dincotro vine.

O spaimă cumplită îi paralizează membrele şi o sudoare rece îi inundă fruntea. Dumnezeule mare ! ce-i văzură ochii ?

Acea fecioară care în zadar încerca să-l îmbrăţişeze pe moşneag nu era nimeni alta decît Lili Miranda, mireasa sa mult iubită ! Iar moşneagul era armurierul Miranda, tatăl lui Lili !

Aşadar, el era victima care înlocuia pe ducele de Barry !

Capitolul 13

EXECUȚIE ÎNTRERUPTĂ

Timp de cîteva secunde Sanson stătu ca paralizat. Cu o privire aproape inconștientă văzu urcînd treptele eșafodului prima victimă.

Aproape nici nu observă cînd ajutoarele sale legară de scîndură pe prima victimă cu o iuțeală fenomenală. Abia după ce victima fu pusă sub topor, Sanson înțelese ce se petrece în jurul său și-și ridică privirea. O frică nebună îl cuprinse la gîndul că victima aceasta, prima, poate fi chiar tatăl lui Lili.

Doamne, Dumnezeule ! Capul celui care zăcea sub ghilotină avea părul încărunțit. Da ! Nici o îndoială ! În momentul acesta urma să-l execute pe tatăl miresei sale ! Vru să oprească ajutoarele sale, dar n-avu putere să facă nici cea mai mică mișcare, să spună o singură vorbă.

Se apropie și se uită bine la fața desfigurată de spectrul morții, a nenorocitului bătrîn.

Respiră ușurat. Era un necunoscut. Ce-i păsa lui de frica morții care vorbea din privirile acestea deja descompuse ? ! Îl cuprinse o nespusă bucurie că nu era tatăl lui Lili cel pe care tocmai acum fulgerător, cuțitul ghilotinei căzu.

Pe urmă își pierdu iar liniștea. De cîte ori se punea sub cuțit capul unui alt condamnat, aceeași scenă se repeta. Scîndurile se pătaseră deja cu sînge.

Ajutoarele spălară anevoie platforma, răspîndiră și nisip ; numai după ce fură aruncate în groapă trupurile primilor doi executați, Sanson avu putere să arunce o privire asupra mulțimii.

Ah, ce priveliște îngrozitoare se desfășura înaintea ochilor săi ! Frumoasa Lili zăcea în genunchi înaintea soldaților.

Aceștia aveau în mijlocul lor un bărbat înalt, voinic și încărunțit — victima substituiri ducelui de Barry. Erau surzi la rugămințile tinerei fete. Din toate părțile începură să curgă în contra ei insultele cele mai dureroase. Mulți nemernici se pregăteau chiar să o ia de păr, alții s-o cuprindă în brațele lor criminale.

Stăpînită doar de apriga dorinţă de a salva viaţa tatălui ei, Lili continua să se roage pentru el, să-i strige nevinovăţia !

— Oh, Dumnezeule, e tatăl meu, scumpul şi iubitul meu tată ! Luaţi-mă pe mine în locul lui, omorîţi-mă, dar pe el lăsaţi-l să trăiască ! N-a făcut nimic, n-a păcătuit nimic !. Aseară au pătruns în casa noastră nişte soldaţi, în urma unei denunţări făcute de un vecin în contra unei pretinse crime a tatălui meu. Ei bine, se poate să moară în urma unei simple denunţări infame ? ! Am la mine dovezile de netăgăduit ale nevinovăţiei sale.... Am alergat iute la tribunal pentru a le arăta judecătorilor ; dar o, Doamne, ce-am văzut ? Pe tata îl duceau deja la moarte. Fie-vă milă, pentru Dumnezeu ! e nedemn pentru un popor mare şi glorios ca al nostru să condamne fără judecată ! Milă ! Îndurare !

De ce stătea înmărmurit călăul Sanson ? Oare nu auzea durerea miresei sale ? Cuvintele ei răsunau doar, cu putere ; nu cumva nu-l mişcau ? !

El se afla într-o situaţie cumplită ! O idee înspăimîntătoare şi dureroasă îşi făcuse loc în sufletul său Mireasa sa era pierdută pentru el oricum ! Da ! Pierdută ! şi dacă sîngele tatălui ei se vărsa pe eşafod, şi dacă ar fi izbutit să-l scape, ca prin minune. Pentru că Lili avea să afle că mirele ei e Călăul din Paris !

Între aceste gînduri execuţia condamnaţilor continua fără întrerupere. Unul după altul nenorociţii urcau pe ghilotină şi fără încetare cădea şi se ridica toporul ghilotinei. Aproape la fiecare două minute cădea un alt cap ; din ce în ce se micşora intervalul dintre o execuţie şi alta.

Acum veniră la rînd condamnaţii din ultima căruţă. Toţi fură decapitaţi, unul după altul !...

Pe scara care ducea la ghilotină stătea grefierul tribunalului, strigînd iar pe fiecare pe nume. Aceasta era ultima formalitate pămîntească care mai onora pe bieţii nenorociţi ! Grefierul făcea cîte o cruce în dreptul numelui fiecărui condamnat care urca treptele ghilotinei. Crucea asta exprima totul. Era „înmormîntarea" unei vieţi omeneşti. Cîteva secunde după aceea, viaţa fiecăruia dintre

condamnaţi înceta de a mai fi ! Nu mai rămaseră din aceşti oameni decît cadavre, forme care dispăreau lăsînd o largă urmă de sînge...

— O, fie-vă milă !, răsună iar glasul disperat al sărmanei Lili.

Părul îi flutura în vînt, hainele îi erau apucate cînd de o mînă, cînd de alta ; toţi încercau s-o reţină, dar dragostea de copil din inima ei, o întăreau împotriva oricărui atac. Cu toată atitudinea agresivă a mulţimii, izbutea să rămînă în apropierea tatălui ei.

— Lăsaţi-mă să-mi îmbrăţişez copila ! Trebuie să-mi permiteţi să-mi iau cel puţin rămas bun de la dînsa, striga el mereu.

Singurul răspuns, însă, fu o furtună, un rîs batjocoritor !...

— O, tu, popor smintit ! Cît de amar vei plăti tu urmările acestor sălbăticii !, striga moşneagul cu jale. Sîngele meu şi al copilei mele să cadă ca un blestem pe capul vostru !

— Mor nevinovat !, strigă în acel moment cel din faţa sa, care fu urcat cu brutalitate pe eşafod. Mor nevinovat !, strigă el încăodată. Blestemul Domnului pe capul vostru, nemernici şi ticăloşi asasini ! Jos republica ! Blestemat fie numele ei ! Trăiască Regle ! Trăiască...

Acesta fu ultimul său cuvînt. Răsună numai un ţipăt înspăimîntător, turbat, sfîşietor, toată mulţimea dimprejur izbucni în acest urlet sălbatic. Parcă se dezlănţuiseră toate furiile iadului ! Mii de pumni se ridicară în văzul nenorocitului. Sălbăticirea oamenilor ajunsese atît de departe în Franţa, pe vremea aceea, încît nici chiar aceia care se aflau în pragul morţii, nu se simţeau mai speriaţi ca înaintea furiei şi barbariei populare. Cîţiva nemernici ridicară pietre, aruncîndu-le asupra nenorocitului.

— Trăiască Regele !, strigă acesta încăodată cu toată forţa sufletului său.

În acelaşi moment, ajutoarele îl şi trîntiră pe scîndură, pregătindu-se să-l lege. Dar deodată se ridică din mulţime un strigăt sălbatic. Cîţivă din asistenţii din faţă se aruncară spre platformă, învingînd rezistenţa ajutoarelor călăului. Cu ochii aprinşi de furie, se aruncară asupra

condamnatului ; se părea că era dat acestui nenorocit să fie maltratat înainte de a-şi da sufletul sub secure.

În acel moment, însă, Sanson îşi recăpătă energia ; încruntat înaintă strîngînd pumnii şi împiedicînd pe furioşi a-şi săvîrşi barbariile.

— Jos de aci !, strigă el cu glas ameninţător. Cel dintîi care va îndrăzni să atace pe omul dat în păstrarea mea, îşi va pierde imediat capul sub lama ghilotinei !

Un nou strigăt fioros se auzi de pretutindeni.

Mii de pumni se îndreptară spre călău, mii de înjurături întîmpinară cuvintele lui Sanson. Dar Enric ţinu piept gloatei sălbatice.

El nu observă, însă, că la răsunetul vocii sale, Lili a tresărit speriată. Nu băgă de seamă că aceasta aruncă asupra sa o privire de groaznică uimire. Cumplită recunoaştere ! Nu văzu cum obrajii tinerei fete se colorară deodată în roşu-aprins, pentru a păli imediat. Nici măcar nu observă cum Lili nemaiputîndu-se ţine pe picioare, căzuse în genunchi, aproape leşinată.

— Cum îţi permiţi, Călăule ?

— Fă-ţi datoria !

— Noi sîntem poporul liber şi suveran !

— Nu primim poruncă de la nimeni !

Dar şi alte aprostrofări răsunau din toate părţile, asurzitoare :

— Are dreptate Călăul !

— Nimeni nu are dreptul să se amestece pe eşafod !, strigau alţii.

Sanson, însă, nu se luă nici după glasurile ameninţătoare, nici după cele aprobatoare.

Se apropie de primul vorbitor şi, cu o privire dispreţuitoare, îl măsură din cap pînă în picioare.

— Cine eşti tu, de te încumeţi să te amesteci în drepturile mele ?, strigă el cu glas ameninţător care semăna cu vocea unui leu stîrnit. Din ochii săi scînteia o sfidare supremă. În momentul acela avea o înfăţişare îngrozitoare !

— Ţi-oi spune numaidecît cine sînt şi ce vreau !, răspunse acesta ; şi-şi puse pe cap o bonetă revoluţionară, roşie. Faţa sa buhăită de băutură îl fixă cu obrăznicie pe Călău. Obraznicul ăsta ne-a insultat pe toţi !, mai spuse el întorcîndu-se spre mulţime.

Ajutoarele călăului erau tocmai pe punctul de a-l băga sub ghilotină pe nenorocitul care iscase toată scena asta.

— Nu trebuie, încă, executat ! A săvîrşit o nouă crimă strigînd : „trăiască Regele !". A comis un asasinat împotriva Poporului ; să i se taie mai întîi mîna dreaptă !

— Da, da, da !

— Aşa să fie !, aprobară peste zece mii de voci din Piaţă.

O adevărată beţie de sînge cuprinsese toată gloata. Toţi se îndreptară spre eşafod ; şi cu toată împotrivirea soldaţilor, aceştia nu putură împiedica revărsarea mulţimii.

Se auzea din ce în ce mai des tot soiul de înjurături. Era o gălăgie ameţitoare. Nu mai puţin, însă, călăul stătea drept şi inflexibil, sfidînd toată revolta.

— Omul acesta a fost dat în seama mea. Voi proceda cu el după cum îmi porunceşte datoria. Jos toporul !, strigă el spre ajutoarele sale.

Aceştia vrură tocmai să execute porunca maestrului şi superiorului lor ; dar în acelaşi moment se repeziră asupra lor vreo douăzeci de oameni ; şi într-un moment iar fură respinşi de pe scîndura pe care urma să-l lege pe nenorocitul condamnat.

— Nu, fraţilor, nu !, strigă individul cu boneta roşie. Nu-i faceţi onoarea de a-l ucide cu mîinile voastre. Frica morţii e mai rea decît toate maltrarările. Să trăiască ! Da, să trăiască pînă ce tribunalul îl va judeca din nou !

— Ura, aşa să fie !, strigă poporul.

— Trebuie ca o delegaţie a noastră să meargă la tribunal !, urlă un al doilea. Judecătorii ţin tocmai acum şedinţă !

— Da, da, să meargă o delegaţie care să prezinte nemulţumirile noastre !, strigă un al treilea. Sîntem convinşi că ni se va împlini dorinţa !

— Înainte de toate, trebuie să i se taie mîna dreaptă !, ţipă un altul.

Aplauze turbate şi sălbatice se auzeau din toate părţile.

Călăul observă foarte bine că nu poate rezista gloatei agitate. Aruncă o privire rugătoare de ajutor spre comandantul trupelor ; dar acesta ridică din umeri, arătînd

spre mulțimea revoltată, pe care ar fi fost imposibil s-o stăpînească cu forțele de care dispunea. Mulțimea era copleșitoare ; se auzeau mii de propuneri, care de care mai absurdă și mai crudă.

Unii voiau să-l tîrască pe nenorocit înaintea tribunalului, alții voiau să-l rupă în bucăți.

Și în acest timp, absolut nimeni nu-i băga în seamă pe armurierul Miranda și pe fata sa, Lili...

Aceștia stăteau atît de aproape de scara eșafodului, înconjurați de populația zgomotoasă, încît nu puteau face un pas. De fugă nu putea fi vorba, chiar dacă mîinile bătrînului n-ar fi fost legate. Și, afară de asta, soldații îl țineau de mîini ; așa că nici armurierul, nici fata nu se gîndeau să fugă.

Lili tot mai stătea în genunchi și-și împreuna mîinile pe obraz, plîngînd sfîșietor.

Individul cu bonetă roșie porunci ajutoarelor de călău să-l dezlege imediat de pe scîndură pe bietul condamnat ; ceea ce se și întîmplă (după ce ceruseră mai întîi voie, printr-o privire respectuoasă, de la stăpînul lor). Sanson dădu din cap în semn de aprobare aproape imperceptibil. Ce era să facă în fața superiorității numerice a mulțimii ? Știa că propria sa viață depindea de această ascultare și supunere. De ar fi îndrăznit să se opună, mulțimea turbată l-ar fi rupt în bucăți.

Deodată, din furtuna de voci se distinse glasul unui scandalagiu, glas puternic și amețitor. Era un individ de statură mijlocie, în ai cărui ochi mici și veninoși scînteiau niște priviri fulgerătoare. Fața sa părea construită numai din piele și oase. Trupul său era slăbit și pipernicit, cu toată tinerețea sa.

El se numea Pippin Lerat.

Poporul, însă, îl numea *Pippin cel negru.*

— Ei, camarazi !, strigă el cu glas zgîrietor la ureche, ascultați-mă !

— Tăcere !

— Tăcere, vorbește Pippin !

— Pippin cel negru vrea să vorbească !

— Tăcere ! Liniște !

În numai cîteva secunde se făcu tăcere. Părea că acest Pippin era foarte iubit de popor, căci imediat a fost ascultat.

— Ascultați-mă, camarazi !, strigă iar Pippin, izbucnind într-un rîs diabolic. Pare-mi-se că mizerabilul care a strigat „trăiască Regele !" nu trebuie să aibă parte de cinstea de a fi executat aici. A strigat trăiască Regele ! ?, ei bine, să fie executat în fața Palatului. Vă propun să dărîmăm acest eșafod și să-l construim în Piața Carousel. Acolo, în fața Palatului să moară !

Aplauze zgomotoase și amenințătoare acoperiră aceste ultime cuvinte. Toată mulțimea se repezi asupra eșafodului.

Capitolul 14

O RAZĂ DE SPERANȚĂ

Călăul și ajutoarele sale fură forțați să coboare de pe eșafod, iar nenorocitul care a îndrăznit să insulte gloata fu apucat nu tocmai cu delicatețe — dar nimeni nu îndrăzni să-l maltrateze. Numai mii de pumni vegheau asupra sa, gata să-l rupă în bucăți la prima împotrivire. După ce-l așezară în căruță, îl ridicară cu forța și pe armurierul Miranda. Nu mai era nevoie de soldați. Poporul singur — bărbați, femei, copii și bătrîni — păzea pe cei doi condamnați, însoțind cărul.

Lili tresări. Privi cum îl ridică pe tatăl ei. Și un oftat adînc îi ieși din piept :

— Tată, scumpul meu tată !

Dar el își ridică în tăcere privirea la cer. Vroia să-i dea a înțelege că numai acolo se vor putea revedea.

Curajosul care îndrăznise să protesteze împotriva poporului, tăcea acum. Capul îi căzuse pe piept ; își luase nădejdea de la viață. Această prelungire a existenței sale era cel mai groaznic chin. Părul său era negru înainte. Acum, însă, în cîteva secunde, albise cu desăvîrșire. Momentele în care a trebuit să stea cu capul sub tăiș, așteptînd să i se reteze capul, au fost pentru el veșnicii !

Acum era *viu* numai în sensul teoretic al cuvîntului. Orice urmă de viață reală dispăruse dintr-însul ; o

dovedeau genunchii săi tremurînzi, obrazul său palid pe care era puternic întipărită spaima morţii.

Cine a avut odată forţa de a sta la hotarul acestei labile existenţe şi a avut puterea să privească sfidător moartea, acela nu mai poate găsi şi a doua oară aceeaşi forţă morală !

Sanson coborî răsuflînd greu. Întîmplarea aceasta neaşteptată îi păru o pronie a cerului. Oare s-ar fi putut împlini imposibilul, acum ? Va reuşi să-l scape pe tatăl lui Lili de la o moarte sigură ?

Îl apucă o spaimă nebună. Se uită în juru-i cu o privire sfioasă, plină de vină. Tresări cînd văzu pe Lili, mireasa lui, îngenunchind lîngă el.

Poporul îl aclama să urce ghilotina.

Dar Sanson nu-şi muta ochii de la tînăra fată, care îi arunca o privire lungă ; apoi se sculă repede în picioare :

— Enric ! — tu ?, îngînă tînăra, disperată.

Enric Sanson nu era în stare să pronunţe nici un cuvînt. Începu să tremure. Încercă să apuce mîna fetei, spunînd :

— Lili !, scumpă şi adorată Lili !

Dar tînăra îşi trase mîna.

— Enric !, tu eşti Călăul din Paris ?, strigă disperată.

. . . . . .

— Ei, ce-i acolo ?, întrebă o voce din mulţime.

— Călăul vorbeşte cu fata trădătorului !

— Ei, dar ştii că are haz ! ?

— La lucru, la lucru !

— Să vedem şi noi ce-şi vorbeşte dumnealor ? strigau unii, aruncînd priviri bănuitoare spre Sanson.

Dar acesta se ridică cu demnitate spre ei.

— Vreţi să faceţi ceea ce nu puteţi !, strigă el cu voce tare. Ce am eu cu fata asta, mă priveşte numai pe mine ! Deci, să ştiţi cu toţii e mireasa mea !

Cuvintele acestea făcură o impresie grozavă asupra auditoriului. Într-adevăr, Enric Sanson era aşa de popular, tocmai prin trista sa meserie, încît era favoritul poporului.

— Mireasa ta ? !, îngînă tînăra fată, tremurînd. O, Enric, ce mi-ai făcut ! ? !... Tu eşti Călăul din Paris ! Tu

eşti acel groaznic bărbat care îi jertfeşte, zi de zi, cu atîta sînge rece, pe toţi concetăţenii săi ! O, Enric, Enric !

Vocea ei amuţi. Un suspin adînc îi scăpă de pe buze.

Sanson se plecă spre dînsa :

— Iartă-mă, Lili, nu îndrăzneam să ţi-o spun !

— M-ai înşelat, m-ai minţit ! Nu mi-ai spus că eşti un nobil ?

— Chiar sînt ! Ti-o jur pe Dumnezeu din cer ! Dar nu e aci locul să mă explic !

— Şi ce-mi poţi spune, cum te poţi scuza ? Te-ai jucat amarnic cu inima mea !

— Nu, Lili, zău că te iubesc cu credinţă !, îngînă Enric. (Vocea lui avu, de astădată, un sunet mai moale, mai dulce). Îţi voi spune, mai tîrziu, totul ! Şi de mă vei condamna, atunci îmi voi îndura soarta ! Dar acum, roagă-te, roagă-te pentru mine, Lili ! Mă duc să-l scap pe tatăl tău !

Tînăra fată îl fixă cu ochii mari, îngroziţi :

— Tu, Călăul său, vrei să-l scapi ? Tu, Dumnezeul meu, tu ?

Lili tăcu răpusă de emoţie.

— Da, îl voi scăpa !, murmură Sanson atît de încet, încît numai ea înţelese.

Pe urmă, se ridică cu mîndrie :

— Cetăţeni ai Parisului !, strigă el cu voce tunătoare, vă voi face pe voie ! Dar trebuie să mă duc să primesc sfaturi de la superiorii mei, să urmez poruncile lor.

— Loc, loc, pentru Călăul din Paris !, sună prin mulţime.

— Veţi pleca, cu condamnatul, spre Piaţa Caroussel !, se adresă Sanson poruncitor către servitorii săi. Garantaţi pentru viaţa sa ?

— Garantăm !, strigară în cor ; dar ce-ţi veni în gînd, cetăţene ? Noi înşine vom veghea să nu i se atingă un fir de păr ! Va muri, doar de mîna ta !

Şi căruţa se puse în mişcare.

Poporul făcu loc lui Sanson. El alergă, gîfîind, la închisoare. O scînteie de nădejde licări în inima lui. Spera să-l scape pe bătrînul armurier...

Capitolul 15

DOI DUŞMANI DE MOARTE

Tribunalul se întrunise din nou.

Acesta purta numele de *Tribunal Revoluţionar*. Se ocupa cu condamnările criminalilor de drept comun. El judeca numai pe cei care, după părerea poporului, ar fi păcătuit împotriva drepturilor şi suveranităţii sale.

Ştim deja că dezbaterile tribunalului erau o simplă farsă.

Judecătorii asistau numai de formă, nici nu luau în seamă apărarea acuzaţilor.

Cel mai important personaj era procurorul.

Să ne uităm cevă mai bine la el. Ne va fi cam greu, nu-i vorbă, să recunoaştem în persoana sa pe Marele Şef al bandei *pactului de sînge*. Procurorul, stătea în dreapta completului de judecată.

Era un individ mic, slut ; putea să aibă în jur de patruzeci de ani. Toată faţa sa era o adevărată scenă de luptă între cele mai grozave pasiuni : un tigru setos de sînge ; o furie groaznică fulgera în ochii săi mici şi verzi, care nu puteau fixa mult un obiect, rătăcind mereu de la un lucru la altul, clipind nesigur.

Cu un glas pur, care răsuna pînă departe, procurorul nu cerea decît sînge. Ştim deja că se numea Fouquier.

Tocmai în acest moment, numeroase victime fuseseră condamnate de un tribunal care nu-şi dădea măcar osteneala de a cerceta probele şi de a se retrage pentru deliberare. Desigur, că aşa-zişii juraţi pronunţaseră cumplitul „da" ca răspuns la întrebările puse.

Juraţii erau şi mai nemernici decît judecătorii ; erau recrutaţi numai dintre cei cunoscuţi ca partizani ai terorismului ; aşa că erau total supuşi procurorului, nu îndrăzneau să nu-i satisfacă pofta de răzbunare. Altminteri, putea. ajunge numaidecît de pe banca juraţilor în boxa acuzaţilor.

Se acordă o pauză scurtă în dezbateri ; cei condamnaţi fură scoşi ; cîntau (măsurînd cu dispreţ figurile judecătorilor) cîntecul libertăţii şi al Revoluţiei, *Marsilieza ;* o companie de soldaţi fu expediată la închisoare, pentru a aduce un alt rînd de nenorociţi. „Spectatorii", foarte

numeroşi, se retraseră în fundul sălii aici, îşi scoaseră din buzunare dejunul frugal adus de-acasă şi se puseră pe mîncate, veseli şi cinici. Din inimile acestor bărbaţi şi femei dispăruse demult orice sentiment omenesc ; unica lor dorinţă era să vadă căzînd cît mai multe capete, indiferent ale cui erau ; şi astfel se întîmpla că în fiecare zi îşi pierdea viaţa sub cuţit cîte un fost idol al lor iar ei, idioţiţi, aplaudau şi strigau *bravo !*

Deodată se apropie de procuror un aprod al tribunalului. Îi spuse ceva la ureche. Fouquier se uită foarte mirat. Apoi dădu din cap şi-l însărcină pe substitutul său să-l înlocuiască un moment. Urmîndu-l pe servitor, Procurorul se duse deadreptul în sala de aşteptare a tribunalului, unde-l găsi pe Sanson.

Călăul venise în fuga mare, respira din greu şi broboane mari de sudoare îi acopereau fruntea.

— Ei, ce este, cetăţene-călău ?, întrebă Fouquier. Sanson respiră adînc şi-i povesti apoi, în cîteva cuvinte, toate cele întîmplate, adăugînd că a venit să-l întrebe ce-i de făcut acum.

Pentru moment, Sanson nu pomeni nici măcar în treacăt de partea care îl privea personal în toată aventura asta. Vroia să găsească, mai întîi calea prin care l-ar fi putut convinge mai lesne pe Fouquier.

Procurorul îl cercetă cu ochi şireţi şi veninoşi :

— Ah, mizerabilul ! A îndrăznit să ne insulte pînă şi pe eşafod ? ! Foarte bine, poporul are perfectă dreptate, trebuie să dăm o pildă zguduitoare.

— Voi spune numaidecît tribunalului toată afăcerea, şi voi propune ca mizerabilului care a insultat Patria să i se taie, mai întîi, mîna dreaptă ! Aşteaptă-mă aici, cetăţene-călău !

Făcu o mişcare de parcă ar fi voit să părăsească odaia ; dar se opri deodată şi, cu o privire bănuitoare, îl fixă pe Sanson drept în ochi. Enric nu putu ţine piept acestei priviri şi lăsă ochii în jos, timp de o clipă.

— Să te întreb ceva, cetăţene Sanson dacă am auzit bine, e adevărat, că ai avut o aventură cu totul ciudată în Piaţa execuţiei ?...

Sanson deveni palid. Un spion al procurorului i-o luase înainte *ştia deja totul !*

Acești doi oameni, nu mai încape îndoială, se urau din adîncul inimii ; se observa din încrucișarea privirilor, dar se părea și că se tem unul de altul. Cel puțin glasul procurorului trăda oarecare rezervă.

— Ei bine, Sanson, ce zici ? reveni Fouquier. S-au întîmplat ceva neregularități ?

Sanson simțea că o sudoare rece îi acoperă fruntea ; în același timp, știa foarte bine că orice dovadă de slăbiciune ar fi fost egală cu distrugerea. Își ridică, deci, ochii cu multă îndrăzneală.

— Cetățene-procuror, nu înțeleg ce vrei să spui ! ? Dacă faci cumva aluzie la faptul că am recunoscut printre condamnați pe tatăl miresei mele...

— Tocmai, tocmai !, răspunse Fouquier. Dar s-a întîmplat mai mult decît atît. A avut loc un mic schimb între prizonieri ducele de Barry a fost lăsat în închisoare ! Mizerabile, cum ai putut să faci una ca asta ? Trădătorule ! Poți nega că n-ai fost înțeles cu acest aristocrat ?

Și procurorul, rostind cu violență aceste cuvinte, bătea cu piciorul, turbînd de furie.

Dar Sanson își păstră calmul și îl fixă cu o privire rece

— Te înșeli, cetățene Fouquier ! Ce pot avea comun cu ducele de Barry — eu, Călăul din Paris ?

— Ei, na ! îl ironiză procurorul. Aseară a fost văzută intrînd la tine o doamnă îmbrăcată în negru ; doamna aceea era prințesa de Barry... Vezi, știu absolut totul !...

O flacără străfulgeră sălbatic ochii lui Sanson :

— Vasăzică, sînt urmat pretutindeni de spioni și iscoditori ? ! Aflați că sînt stăpîn absolut pe acțiunile mele și nimeni nu are dreptul să se amestece în afacerile mele !

Fouquier izbucni într-un rîs ironic

— Nu prea sînt obișnuit cu limbajul acesta trufaș venit din gura unui om pe care, printr-o singură vorbă, îl pot trimite la ghilotină !

Sanson simți că se apropie momentul decisiv ; vedea clar că era pe punctul de a cîștiga sau de a pierde totul ! Venind foarte aproape de procuror, îl fixă cu o privire fulgerătoare ;

— Să nu uiți un lucru, cetățene Fouquier puternicii de ieri sînt victimele de azi ! Știu că în momentul acesta ai puterea să mă trimiți la ghilotină și pe mine, maestrul

eşafodului ; dar îţi jur pe tot ce mi-e sfînt că primul cap care va cădea imediat după al meu, va fi al tău.

Fouquier păli. Cu o privire rătăcită căuta să pătrundă în sufletul lui Sanson.

— Capul meu ?, gîngăvi el. Mofturi, dragul meu !

— Ba nu sînt mofturi, ci adevărul adevărat ! răspunse solemn Călăul. Căci dacă tu, cetăţene-procuror, ai spionii tăi, îi am şi eu pe ai mei ; şi nu trebuia să fiu Călăul din Paris ca să am la îndemînă izvoare de informaţii — izvoare la care tu niciodată nu ai avea acces !...

Se apropie de Fouquier şi-l sili să asculte cîteva cuvinte la ureche. Apoi făcu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele pe piept şi aşteptă efectul şoaptelor sale.

Rezultatul a fost zdrobitor ! ! Fouquier rămase un moment ca lovit de trăsnet. Spaima i se întipări pe faţă, ochii îi ieşiră din orbite, gura spumega turbată ; cu o furie neputincioasă gîngăvi :

— Tu ştii, tu ştii !...

Şi copleşit de o spaimă năpraznică, nu îndrăznea să se uite în ochii lui Sanson.

— Ştiu totul !, zise Călăul. Ei acum mă crezi, procurorule, că nu mă sperie acuzaţia ta ?

Fouquier scrîşni din dinţi şi-i arătă pumnii :

— Ah, ah ! Ai aflat secretul pe care îl credeam mai durabil ca orice pe lumea asta ! ? Spune-mi numele trădătorului !

— Trădătorul eşti tu !, izbucni Sanson. Nemernicule ! Asasinule ! Îndrăzneşti să condamni zilnic oameni nevinovaţi ! Ar trebui să fii tîrît de cai sălbatici pînă la piciorul eşafodului şi să fii executat fără milă !

Un moment puteai crede că Fouquier vrea să se repeadă asupra adversarului, dar Sanson ţinu piept cu vigoare privirii inundate de ură. Pe urmă, buzele procurorului scăpară un ţipăt sălbatic, dar înăbuşit ; făcu un pas îndărăt :

— Acum te recunosc ! Mizerabile, te-ai furişat la *noi !* Tu eşti *contele de Castello !*

Fouquier tremura din cap pînă în picioare, în timp ce Călăul rîdea triumfător :

— Da, eu sînt *contele de Castello !* M-am furişat la voi sub masca contelui spaniol. M-am înscris în banda voastră pentru a vă putea da de gol !

— Mizerabile !

— Am izbutit să aflu toate planurile voastre criminale !, continuă cu sînge rece Călăul.

— Ai depus un jurămînt sfînt : să păstrezi o tăcere absolută !, strigă înăbuşit procurorul.

Sanson răspunse ironic :

— Faţă de mişei şi asasini, jurămintele n-au nici o valoare !...

Fouquier părea nimicit. Îndrugă :

— Dar cum dracu de te afli, acum, înaintea mea ?

Sanson îi aruncă o privire dispreţuitoare :

— Dumnezeu a fost cu mine. El m-a ocrotit şi am scăpat din ghearele tale. Ţi-ajunge ?

Fouquier avu o tresărire. Păru, un moment, că vrea să cheme garda ; întîlnind, însă, figura liniştită a lui Sanson, se răzgîndi.

— Va veni ceasul în care mă voi socoti cu tine ! scrîşni el.

Călăul replică senin :

— Da, da, va veni acel ceas ! Dar atunci să-ţi încredinţezi sufletul lui Dumnezeu, cetăţene Fouquier. Pentru că pe eşafod ne vom socoti !

Faţa procurorului păli ; pe urmă se transfigură într-un rîs silit :

— Ei bine, admit că ai o armă destul de puternică împotriva mea. Dar de tăcerea ta sînt, totuşi, asigurat ! Vei tăcea pentru a-ţi păzi gîtul. Nu mă sperie ameninţările tale. Ele nu pot salva viaţa tatălui miresei tale de la eşafod, fii sigur ! Am dovezi palpabile că l-ai mituit pe cetăţeanul Hermann. Ducele de Barry, conform rugăminţilor fiicei sale, a fost „omis" azi, să facă parte din condamnaţii la moarte. Ştiu tot — cunosc mesajul soliei, pe care ai trimis-o ieri prinţesei printr-unul din ajutoarele tale ! Ştiu, de asemenea, unde locuieşte ea — ştiu şi ce prînzeşte aproape în fiecare zi ; totul, totul mi-e cunoscut !

Apoi izbucni iar într-un rîs ironic, la vederea celui atît de împietrit în surprinderea sa :

— Eşti uimit, cetăţene ?, întrebă el. Da, am aflat totul ! Numai o trăsătură de condei, şi prinţesa e arestată ! Şi oricît va zbura, păsărica tot va cădea în laţ ! Şi pe lîngă asta, îmi vor pica în ghilotină capetele a alţi trei-

zeci de aristocraţi ! Vezi, cetăţene Sanson, cît mă îngrijesc pentru tine, mereu îţi dau de lucru !...

Procurorul oficial îşi frecă mîinile osoase şi galbene.

— Şi ce e acum, de făcut ? N-ai venit la mine doar ca să-mi auzi poruncile, ştiu bine... Poporul parizian a mutat, de mai multe ori, eşafodul de pe un loc pe altul. Ţie îţi pasă de viaţa viitorului tău socru, nu-i aşa ?

Sanson păli. Un val înceţat îi acoperi ochii. I se păru că totul e pierdut.

— Da !, zise el atunci cu demnitate, mireasa mea susţine că tatăl ei e nevinovat. Ea are probe care dovedesc nevinovăţia lui !

Un rîs diabolic scăpă de pe buzele lui Fouquier.

— Vorbe !, zise el. E un partizan al aristocraţilor şi un duşman al poporului. Şi aceasta e de ajuns pentru ca să i se reteze capul ! Tu îl vei executa ! Nici o vorbă mai mult ! Ai înţeles ?

Spunînd acestea, se îndreptă spre sala de şedinţe.

Sanson respiră greu.

— E ultimul tău cuvînt, cetăţene-procuror ?

Fouquier îl privi cu ironie

— Te mai poţi îndoi de lucrul ăsta ?

Sanson se îngrozi.

— Ei bine, fie !, zise el atunci, mai am de spus ceva preşedintelui !

Dădu să treacă pe lîngă procuror. Acesta păli şi aruncă o privire întrebătoare către călău.

— Nebunule ! Ce vrei să faci ? strigă el şi-i tăie calea.

— Vreau să-i spun totul preşedintelui ! răspunse Sanson cu hotărîre.

— *Totul ? !* întrebă Fouquier ; şi o furie de dispreţ se întipări pe faţa sa. Neghiobule, ai să-ţi pierzi capul !

— Crezi că mă mai sinchisesc de propria-mi viaţă; cînd nu o pot salva pe aceea a tatălui scumpei mele mirese ?, zise Sanson. Ţi se va împlini voinţa, cetăţene-procuror. Dar nu eu voi fi executorul, ci un altul. Acelaşi care mîine poate, ne va trimite pe amîndoi pe lumea cealaltă !

Faţa lui Fouquier se îngălbeni. Capul îi căzu în piept, întocmai ca unui tigru care îşi apucă prada şi o scapă în ultimul moment.

— Serios ? Vorbeşti serios ?, întrebă el cu ton ce se străduia să fie îndrăzneţ.

— Ţi-o jur pe sîngele vărsat de jertfele mele !, zise Călăul. Şi ridică mîna dreaptă în sus, în semn de jurămînt.

— Bine, bine !, zise Fouquier m-ai învins — trebuie să mărturisesc.

Şi se plimba încolo şi încoace gînditor.

Soldaţii veneau cu o nouă trupă de nenorociţi, pentru a-i prezenta în sala de şedinţă, înainte de execuţie...

— Am găsit un mijloc !, strigă procuroul. Şi se apropie de Călău. Vei vorbi de pe eşafod poporului îi vei spune că este o eroare că acel armurier — Miranda îl cheamă, nu-i aşa ? — a compărut în faţa judecătorilor... În locul său, însă, îl vei executa pe ducele de Barry !

Sanson se înclină tăcut. Simţea că ar fi fost o nebunie să se împotrivească voinţei lui Fouquier, care continuă

— Voi aduce cazul numaidecît la cunoştinţa instanţei ; tu vei fi martor, cetăţene Sanson şi mireasa ta, de asemenea. Voi căuta să fac totul ca să salvez viaţa socrului tău.

— Adevărat grăieşti ?, întrebă Sanson ; şi speranţa se aprinse în ochii lui. Vasăzică, vei cruţa viaţa lui Miranda ?

Fouquier dădu afirmativ din cap, dar nu rosti nici un cuvînt.

— Jură-mi că nu e nici o nouă cursă !, murmură Sanson, mirat de concesia surprinzătoare a procurorului.

— Îţi repet că mă voi ţine de cuvînt ! Miranda va trăi, răspunse Fouquier... Şi mulţumeşte-te cu atîta. De ce să-ţi jur degeaba ? Deja cunoştinţa noastră ne leagă laolaltă, — şi asta e de ajuns. Şi acum du-te, fă-ţi datoria ; îţi dau şi gardă. Execută-l îndată pe ducele de Barry. După ce vei fi dus pe amîndoi răufăcătorii la moarte, întoarce-te aici cu Miranda şi cu fiica sa ! Şi încă ceva aşteaptă-mă aici ! Trebuie să compari, mai întîi în faţa tribunalului, în cazul acelui păcătos !

Şi ieşi repede din odaie.

Sanson rămase pe loc cu mîinile încrucişate la piept.

Dar, desigur, de-ar fi văzut rîsul ironic, din ultimul moment, ce-l avea pe buze Fouquier, n-ar mai fi fost atît de fericit şi încrezător !...

Capitolul 16

SALVAT DE CĂLĂU

După cîteva minute, veni un trimis al procurorului oficial și îl chemă pe Călău în sala de ședințe. Acolo era deja totul cunoscut.

— Cetățene Sanson !, se adresă președintele către cel intrat, sîntem puși în cunoștință de cazul acelui trădător care nu se putu stăpîni să insulte nici în momentul morții, patria noastră. Să se facă ceea ce vrea poporul. Și-ți poruncim, afară de asta, să-i tai mîna dreaptă înainte de a-i reteza capul !

Călăul se înclină tăcînd.

În momentul acesta el era o jucărie în mîna tribunalului. Și deci, fără să spună o vorbă, chiar dacă îi sîngera inima, trebuia să împlinească porunca punct cu punct. Așa cerea trista sa misiune. Și nici nu era la libera lui alegere ; trebuia să-l moștenească pe tatăl său — care, cîndva îl moștenise pe bunicul său. Din membru în membru al familiei se perpetua nenorocirea. *Fiul călăului urma să devină și el Călăul din Paris !* Așa glăsuia legea crudă și groaznică.

A doua poruncă a președintelui fu să-l scoată pe ducele de Barry din închisoare și să-l execute pe eșafod.

Între pereții închisorii se petrecea o scenă neașteptat de grozavă și dureroasă...

Ducele de Barry se credea deja sigur. Deodată, fu ridicat cu forța de la locul său ; înțelese numaidecît ce soartă îl aștepta. Începu să gesticuleze ca un smintit.

Dar ce putea face acest moșneag prăpădit în fața soldaților ? Aceștia îl luară cu ei ; și deoarece nu venise duba condamnaților, ducele trebui să facă pe jos drumul pînă la eșafod.

Acum, cînd eșafodul fu mutat în Piața Caroussel, era mai aproape de închisoare ca înainte. Totuși, ducele de Barry nu putu parcurge nici acest drum scurt. Frica morții îi străbătea toată ființa. Ochii îi ieșiseră din orbite, aveau o expresie de decrepitudine animală.

Soldații trebuiră să-l ducă de braț tîrîș-grăpiș ; de departe, Sanson, care mergea în fața soldaților, auzea o gălăgie infernală.

Mulțimea numeroasă își înzecise prezența și striga încontinuu cu sălbăticie.

Cu chiu cu vai, soldații croiră drum pentru Sanson ; Călăul tresări. O femeie se uita țintă la el. Doi ochi negri îl priveau dintr-un chip desfigurat. O recunoscu numaidecît : Era prințesa de Barry !

Venise să se încredințeze personal dacă Enric își respectă promisiunea. Și acum trebuia să asiste cum zbirii îl tîrau la moarte pe tatăl ei !

Sanson se mulțumi să dea din umeri. Apoi se uită în sus. Cu aceasta a vrut să-i de-a a înțelege că a încercat tot ce i-a fost posibil și că numai cerul e de vină dacă n-a putut realiza ce a promis. Dar din ochii negri și scînteietori ai prințesei îl întîmpină o privire încărcată de ură. Ea-și lipise buzele cu putere, pentru ca nici un tipăt să nu-i scape ; dar privirea ei spunea totul.

Sanson știa acum că în persoana Adelei de Barry își făcu o dușmancă de moarte. Un moment stătu la îndoială : n-ar fi bine să pună mîna pe prințesă, denunțînd-o ca trădătoare ? ! Ar fi fost de ajuns un singur cuvînt, și moartea ei avea să fie ceva hotărît. Dar nu era momentul să se ocupe de prințesă. Știa că mireasa sa se află în Piață ; Nu voia ca Lili să fie martoră la intervenția sa împotriva unei femei fără apărare !

Impacientat la culme, tot se împingea să înainteze mai departe. Inima sa bătea cu violență. Dar, chiar, unde era Lili, iubita sa ? O zări într-un tîrziu : era păzită de mulțime întocmai ca o prizonieră ; stătea îngenunchiată lîngă tatăl ei.

Sanson încercă să prindă o privire a lui Lili ; adevărat, ea se uită la el — dar nu dragostea vorbea din această privire, ci spaima, scîrba și frica.

Sanson întoarse ochii în altă parte. Reproșul care-l întîmpină din ochii adoratei sale era mai cumplit decît orice. Tremura la gîndul că ea avea să fie acum martora scenei ce urma să se petreacă.

După o clipă, însă, ochii săi exprimau deja o mîndrie impunătoare. Trebuia să-și facă datoria. Ei bine, și-o va face deplin ! Cu o voce sonoră și tunătoare anunță poporului rezoluțiile Tribunalului. Un *bravo* zguduitor, pornit din mii de guri, întîmpină cuvintele sale. Poporul era însetat de sînge, nu mai avea răbdare să aștepte pînă se

vor face pregătirile şi formalităţile acelea atît de simple şi scurte.

Nenorocita victimă, ţinta acestei furii sălbatice, părea că nici n-a înţeles sensul cuvintelor rostite de Călău. Nu opuse nici cea mai mică împotrivire ajutoarelor. Un murmur neînţeles răzbătea de pe buzele sale schimonosite şi scăpă un ţipăt scurt şi înăbuşit cînd i se tăie mîna dreaptă !...

În momentul următor fu legat de scîndură, şi pentru a doua oară ghilotina îşi împlini groaznica misiune : capul nenorocitului se rostogoli înecat în sînge, în coşul de jos.

Cîteva minute mai tîziu a fost executat şi ducele de Barry — care oferi, însă, un spectacol dezgustător. Pierduse orice curaj, orice urmă de bărbăţie, plîngea şi se văita ca un copil care vedea că nu poate scăpa de trista sa ursită. Un potop de insulte se revărsă asupra lui din toate părţile. În momentul cînd cuţitul ghilotinei îi atinse gîtul, o femeie din popor slobozi un strigăt pătrunzător. Dar strigătul acesta fu înăbuşit de strigătele de bucurie ale bestiilor. Opera sîngeroasă a zilei era terminată.

Totuşi, se ridicară cîteva voci care cerură şi executarea armurierului Miranda. Dar Sanson repetă cu succes rezoluţia procurorului. Se îndreptă spre Miranda. Acesta îl măsură cu o privire plină de dispreţ.

— De ce această inutilă amînare, Călăule ? Fă-ţi datoria !

Sanson îl privi cu o muţenie rugătoare :

— Nu provoca degeaba furia poporului !... Dumnezeu mi-e martor că am făcut totul ca să te scap ; şi am izbutit. Îţi voi da altădată amănunte.

Bătrînul îl înfruntă dispreţuitor

— Ce vrei să-mi îndrugi ? Eşti un mizerabil ! Te-ai furişat în casa mea. Şi sub pretextul că eşti un tînăr nobil, ai furat inima fiicei mele. Eu am consimţit să te logodeşti cu ea ! Iată, acum aflu că eşti Călăul din Paris ! Mai degrabă mi-aş da sufletul, decît s-o ştiu în braţele tale năclăite de sînge !

— Urcă-te ! îi răspunse Sanson care abia îşi putea stăpîni emoţia ; şi arătă spre căruţa condamnaţilor, care se apropiase de dînşii. Am ordin să te reconduc la Tribunalul Revoluţionar. Dumnezeu ştie că nu sînt atît de vinovat pe cît crezi !

Armurierul nu mai putu răspunde. Poporul îl luă cu forța și-l aruncă în căruță.

— Lili, trebuie să mă urmezi și tu... Și *dumneata*, se corectă Sanson cu glas înduioșător.

Zicînd acestea, se aplecă, spre fata îngenuncheată, dar observă că ea s-a înfiorat la atingerea lui. Sanson tresări.

— Enric, tu... Dumneata ești Călăul din Paris !, izbucni ea, plîngînd înăbușit. Dar nu, nu voi să te acuz ! Așa a vrut Dumnezeu ! Fără ajutorul dumitale, tata n-ar fi scăpat ! — O, Enric ! Enric !, zise ea deodată, căzînd în brațele Călăului, fără a ști ce face. Scapă-l pe tata ! Și îți jur pe Dumnezeu că voi uita totul, că voi fi iar a ta !

Un strigăt de bucurie se înălță din inima lui Sanson ; și o însoți pînă la dubă pe scumpa sa mireasă.

„Nici nu știa sărmanul, că veselia din inima sa se va preface în cîteva ore, într-o disperare cumplită !...

Capitolul 17

UN COMPLOT DIABOLIC

Vestea noii ședințe de la tribunal, deosebit de importantă, se răspîndi cu iuțeala fulgerului în întreg Parisul. Un adevărat diluviu uman inundă sala de ședință. Cu greu Călăul și însoțitorii săi își putură croi drum în sala care fierbea

— Viu ! viu !

— Are să fie ceva frumos !

— Îl vedeți pe mosneag cît de mîndru privește de jur-împrejur ? !

— Ai nițică răbdare, moșule, capul tău oricum nu va mai sta mult pe umeri !

— Dar porumbița de lîngă el ? !

— Mă, da' nostimă mai este !

— Vorbește mai încet, este logodnica Călăului !

— Trăiască Sanson !

— Trăiască ! Trăiască ! Ura !

Astfel se încucișau și se amestecau tot soiul de strigăte. Mulțimea iritată striga întruna, chiuia, înjura și aplauda.

Sanson mulțumi cu modestie tuturor celor care îl aplaudau.

Altădată, popularitatea de care se bucura îl încînta ; azi, însă, sufletul său era prea trist pentru a mai găsi vreo plăcere în aclamaţiile astea. Avea promisiunea lui Fouquier, nu-i vorbă, şi ştia bine că era nevoit să se ţină de cuvînt.

Dar în timpul plecării spre închisoare, îndoieli sumbre şi tulburătoare îi răscoleau sufletul. Pentru moment nu-şi putea explica pricina acestor îndoieli ; dar parcă îi era scris să afle foarte curînd, cît de îndreptăţite erau aceste temeri.

Tribunalul aştepta noii sosiţi. Procurorul stătea la măsuţa sa şi, cu o privire vicleană fixa pe acei care tocmai intraseră.

Înainte de toţi trebui să se prezinte Sanson.

Cu glas liniştit raportă că a îndeplinit însărcinarea ce i-a fost încredinţată de tribunal. Preşedintele Dumas dădu din cap aprobator.

— Să trecem la deliberarea procesului ! începu el. Cetăţeanul-procuror a poruncit ca fostul armurier al mizerabilului *Capet* (Capet era numele dinastiei de Bourbon) cu numele de **Miranda**, să fie adus aici, înaintea Tribunalului Revoluţionar.

Preşedintele se întoarse către moşneagul robust şi impozant, care stătea în picioare şi se uita peste tot cu o privire dispreţuitoare.

Fata stătea lîngă el, îmbrăţişîndu-l cu dragoste filială şi rugîndu-l mut să nu mai rişte nimic prin atîta sfidare.

— Te cheamă Miranda ?, îl întrebă preşedintele.

Armurierul făcu un pas înainte, eliberîndu-se blînd din braţele fiicei sale.

— Da, sînt armurierul Miranda !

— Trebuie să ştii că nu mai există decît cetăţeni !, zise aspru preşedintele. Cum se întîmplă că ai vrut să te laşi a fi executat în locul altcuiva ?

Miranda izbucni într-un rîs sarcastic :

— Am fost legat în lanţuri şi tîrît la eşafod. Vorbele mele au fost înăbuşite de ironiile zbirilor !

Preşedintele îi făcu semn să se retragă.

— Cetăţene-procuror, ce acuzaţie ridici împotriva acestui om ?, întrebă preşedintele pe Fouquier.

Toate privirile se aţintiră asupra celui întrebat. Momentul era decisiv : tot ce propunea Fouquier, era lege !

În timpul acesta, procurorul luă din mîna lui Sanson cîteva hîrtii, pe care Lili le dăduse mai înainte călăului. După părerea ei, aceste hîrtii conţineau dovezile deplinei nevinovăţii a tatălui ei, trimis în judecată pentru nişte motive cu totul puerile — acuzat fiind, între altele, că ar fi luat parte la eliberarea Regelui închis.

Lili putu dovedi cu ajutorul unor certificate medicale că, în vremea aceea, cînd avu loc eliberarea în discuţie, tatăl ei zăcea în pat, ţintuit de o gravă fractură de picior.

Dar, desigur, dacă n-ar fi fost la mijloc intervenţia lui Sanson, toate dovezile astea (oricît de concludente) nu l-ar fi putut scăpa de la moarte pe Miranda.

— Sînt, într-adevăr, şi eu convins că Miranda e nevinovat de acuzaţia care i-a fost adusă !, începu Fouquier, întrerupînd tăcerea mormîntală din sală. De altfel, n-ar fi fost pagubă mare, dacă i s-ar fi tăiat capul ; căci astfel de cetăţeni nu pot folosi cu nimic patriei noastre. Ei vor fi bănuiţi totdeauna de fidelitate monarhică.

În ochii bătrînului Miranda răsări o privire scînteietoare. Dacă n-ar fi fost Lili din nou lîngă el, fixîndu-l cu o privire rugătoare, atunci desigur că i-ar fi adresat procurorului o replică batjocoritoare. O asemenea apostrofare, însă, ar fi fost echivalentă cu o reînnoire a sentinţei capitale.

Preşedintele tribunalului părea surprins de blîndeţea procororului :

— Aşadar, crezi, cetăţene procuror, că se cuvine să-l achit pe acuzat ! ?

Fouquier dădu din cap.

— Da !, zise el cu răceală. Cer achitarea cetăţeanului Miranda !

Un murmur înăbuşit se ridică din toate colţurile sălii. Se întîmpla atît de rar, era atît de extraordinar ca Fouquier să ceară achitarea cuiva, încît toată lumea credea că a înşelat-o auzul. De asemenea, juraţii rămaseră înmărmuriţi ; erau atît de exersaţi în a spune mereu : „vinovat !", încît nu mai ştiau cum este cînd te afli în situaţia de a da un verdict de achitare !...

— În cazul acesta, nu-i nevoie ca juraţii să se mai retragă pentru deliberare, zise el. Presupun că nu aveţi nimic împotriva concluziei procurorului...

Juraţii se grăbiră să răspundă afirmativ.

— Ei bine !, zise președintele, cetățene Miranda, ești achitat. Păzește-te, însă, să ne întîlnim pentru a doua oară ; căci atunci nici o minune nu te mai poate scăpa ! Pe de altă parte, nu uita că avem și mijloace de a te supraveghea, cum merită un bănuit !

Aceste cuvinte avură asupra armurierului un efect de nedescris. Tot nu crezuse, pînă în momentul din urmă, hotărîtor, că va putea scăpa de eșafod. De astădată, însă era adevărat, mai presus de orice îndoială ! Abia acum simțea cît de dragă îi era viața și înțelese ce nenorocire ar fi însemnat pentru Lili moartea sa !

Îl învinse emoția ; el, care pînă acum stătea drept și disprețuitor, înclină capul — și lacrimile îi umplură ochii.

— Vă mulțumesc ! Vă mulțumesc !, murmură copleșit bătrînul.

Lili îl ținea îmbrățișat și plîngea scena era emoționantă prin unicitatea sa.

Sanson stătea și el înmărmurit, învins de emoție. Respiră adînc — parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Nu vedea înaintea sa pe altcineva decît pe Lili.

Numai aceasta l-a făcut să nu bage de seamă privirea de șarpe pe care Fouquier i-o arunca, fixîndu-l cu răutate.

Mulțimea izbucni în strigăte de veselie. Aceiași oameni care păreau atît de setoși de sînge, își strigau fericirea că armurierul a scăpat.

Sanson se apropie de cei doi

— Vă conjur să plecați înainte de a se întîmpla vreo schimbare în starea de spirit a mulțimii !, murmură el, întorcîndu-se spre tatăl lui Lili.

Acesta înclină capul fără să-l bage în seamă. O luă de mînă pe fiica sa și plecă. Nimeni nu-i împiedică. Soldații care-l păziseră pînă acum cu strășnicie pe condamnat, se dădură la o parte. Îndată, un ajutor de călău desfăcuse lanțurile de la mîinile armurierului.

Tocmai se apropiau de ieșire, cînd, deodată, Fouquier se ridică, ca împins de un resort, de pe scaun. Părea că așteptase anume acest moment.

— Stai !, strigă el cu un glas răsunător.

Strigătul căzu ca un trăznet peste toți. Pînă și judecătorii și jurații se uitau uimiți la procuror. Acesta, însă, nu rămase impresionat de surprinderea generală și nici de gestul întrebător al Călăului.

— Stai !, repetă el. Cetățeanul Miranda să fie adus din nou înaintea tribunalului !

Ca prin farmec, starea celor prezenți se schimbă din nou. Soldații se apropiară. La un semn al procurorului, jandarmii despărțiră pe tată de fiică.

— Stai !, zise Fouquier pentru a treia oară. — Mai am de făcut tribunalului o propunere..

— Care ?, întrebă curios președintele.

— Cetățeanul Miranda e achitat. Nu voi ridica, cel puțin acum, un nou cap de acuzare.

— Slavă ție, doamne ! izbucni Lili, nici prea tare, dar nici încet...

Cu o privire feroce, procurorul își ațintì ochii spre dînsa. Era foarte indignat că fata îndrăznise să-l întrerupă.

— Cetățeanul Miranda, rămîne, totuși, un bănuit. E dator să ne dovedească sincerul lui devotament...

Sanson se cutremură. Presimțea că secunda următoare avea să aducă ceva îngrozitor. Se temea că Fouquier va comite o nouă mîrșăvie. Dar se simțea prea slab, de astădată, ca să încerce să dejoace manevrele lui Fouquier.

— Ce propui, cetățene-procuror ?, întrebă Dumas.

— Ei bine, propun ca Miranda să fie numit pe lîngă Călău, în calitate de ajutor al acestuia !, spuse procurorul.

Un zgomot asurzitor izbucni în sală ; nimeni nu se aștepta la această propunere.

Fouquier triumfa. Privirea i se îndreptă spre dușmanul său de moarte, spre Sanson.

Acesta, sub impresia penibilă a propunerii, devenise palid ca un mort ; ochii i se roteau, o sudoare rece îi scălda corpul. Ah ! Cum ar fi voit să-l sugrume pe acest monstru ! Dar prudența îl îndemnă la rezervă. Găsi puterea să se apropie de Miranda

— Să nu spui nimic altminteri viața dumitale e pierdută ! îi șopti el încet. Cîștigă vreme și atunci vom cîștiga totul. O să dăm cîndva răspunsul la această netrebnicie !...

Dar fu vreme să vină răspunsul bătrînului.

— Cetățene Călău, strigă Fouquier, ce tot vorbești cu bătrînul acela ; îl înveți cumva un nou vicleșug ?...

Un rîs general izbucni în sală.

— Trăiască procurorul !, răcni Pipin cel negru.

Acesta tocmai intrase în sală. Își agita pălăria în aer. Exemplul său fu urmat de mulți.

Din toate colțurile sălii se auzeau strigăte de *bravo* pentru procuror.

Acesta mulțumi în toate părțile, înclinîndu-se.

Capitolul 18

UN TRIUMF AL AMORULUI FILIAL

În cele din urmă, se făcu liniște în sală.

Privirile tuturora se îndreptară spre Miranda.

Acesta stătea buimăcit sub impresia celor întîmplate. Rușinea ce i se adusese îl apăsa atît de tare ; și totuși, n-o putea crede adevărată.

— Ei, ce spui de asta, cetățene Miranda ?, zise președintele.

Vocea sa răsuna pe un ton neamical. Era evident că se afla de partea procurorului. Lili se apropie de armurier și-i șopti.

— O, tată ! gîndește-te că ți-e viața în joc ! Nu-l provoca pe omul acesta odios !

Cu un gest ferm bătrînul îi făcu semn să tacă.

— Niciodată !, răspunse el. Decît să mă înjosesc astfel...

— Să te înjoseşti ? !, îl întrerupse Fouquier. Să te înjoseşti ? Cine se află în serviciul Poporului, nu se înjoseşte niciodată ! Călăul este egalul procurorului și al președintelui tribunalului — un slujitor al Poporului. Cine nu vrea să servească Poporul e doar un trădător ! Și doar prin pedeapsa cu moartea se plătește trădarea !

Ca sabia de ascuțite erau cuvintele sale. Sanson îngălbeni. Era neputincios față de cele rostite.

Călăul nu putea spune nimic împotriva acestei propuneri. Orice încercare de contrazicere ar fi făcut ca și el să fie bănuit...

De și-ar fi pus și viața în joc, de i-ar fi dovedit în acest moment lui Fouquier crimele despre care avea cunoștință, tot nu ar fi fost crezut. Momentul era inoportun. Nu putea face nimic pentru tatăl lui Lili. Era condamnat la o groaznică tăcere.

— Eu nu pot fi călău, mai strigă odată Miranda.

Bătrînul își aţinti privirea fulgerătoare spre procuror. Fouquier se înveneţi de furie :

— Cetăţene Miranda, ai spus vorbe nesocotite. Fie şi numai aceste vorbe ale tale, condamnarea ta ar fi semnată ! Dacă nu mi-ar fi milă de tine, bătrînule, ţi-ai afla chiar azi moartea. Mai ales că îţi cunosc deja părerile tale periculoase. Fiindcă, desigur, fabricai arme pentru partizanii lui Capet. Nu meriţi moartea pentru dușmănirea naţiunii noastre ? Refuză, numai să primeşti funcţia cu care tribunalul te onorează —, şi voi cere, chiar în momentul acesta, să se pronunţe verdictul condamnării tale la moarte !

Cuvintele sale avură un ecou puternic asupra celor prezenţi.

Nu se găseau, desigur, mulţi oameni care să manifeste compătimire pentru bătrînul armurier.

Cuprins de mînie, acesta vru să dea un răspuns pe măsură. Dar Lili se şi aruncase în braţele sale :

— Nu spune nimic, tată, nu spune nimic ! Gîndeşte-te ce voi face dacă tu vei fi omorît ?

Cum, însă bătrînul clătina din cap cu îndărătnicie, o nouă idee îi veni în minte. Se dezlipi de tatăl ei şi se îndreptă spre locul unde se afla procurorul.

Căzu în genunchi înaintea acestuia, implorîndu-l

— Îndurare ! Îndurare ! Îndurare pentru tata !, repetă dînsa. Lăsaţi-i timpul necesar pentru asemenea decizie. Nu-i cereţi chiar acum să-şi spună hotărîrea. Nu e trădător, v-o jur pe tot ce am mai scump. Desigur, vă va servi cu credinţă, pe cît e în stare s-o facă, dar nu-i cereţi să săvîrşească meseria aceasta sîngeroasă ! Şi dacă nu şi nu, acceptaţi, să fiu eu jertfa. Faceţi cu mine ce doriţi, dar cruţaţi capul scumpului meu tată. !

Dar patosul pledoariei sale nu produse o impresie favorabilă asupra tribunalului şi juraţilor. Judecătorii dădeau din umeri şi aşteptau concluziile procurorului.

Acesta stătea încremenit în scaunul său.

Privirile nu i se mai dezlipeau de frumuseţea răpitoare a fetei.

Trecură minute chinuitoare, lungi ca nişte secole.

Sanson stătea nemişcat, lîngă iubita sa.

— Ei bine, voi da dovadă că nu în zadar se apelează la generozitatea mea, zise Fouquier. Mă voi abate, de data aceasta, de la obiceiul meu. Ascultaţi-mă, cetăţeni jude-

cători și juraţi îmi menţin propunerea ; totuși, pentru a nu se crede că am comis o nedreptate, voi face o precizare : propun ca numitul Miranda să fie internat într-o celulă îngustă. Acolo să fie ţinut trei zile. După trecerea acestora, va fi readus înaintea noastră. Va avea, atunci, să ne explice dacă are de gînd să se supună voinţei Poporului, sau nu. În cazul dintîi, va fi liber, la dispoziţia cetăţeanului Sanson. Acesta va avea datoria să-l facă asistent la fiecare execuţie. Dacă cetăţeanul Miranda nu se va conforma voinţei noastre, atunci va plăti cu viaţa.

— Propunerea ta este lege !, zise preşedintele. Retrage-te, cetăţene Miranda. Vezi cît de generos ne purtăm cu tine ! ? Nu abuza de răbdarea noastră.

Se sculă de la locul său. Se apropie de procuror şi schimbă cîteva cuvinte neauzite de nimeni. Pe urmă dădu din cap şi se reîntoarse la locul său.

— Tribunalul a hotărît, reîncepu el pe un ton mai ridicat, să întemniţeze pe cetăţeanul Miranda. El va fi dus în închisoare de astădată, însă nu în secţia condamnaţilor la moarte. Îi va fi permis să se întîlnească cu fiica sa, precum şi cu cunoscuţi de-ai săi, nebănuiţi.

Miranda vru din nou să intervină, dar Lili îl împiedică implorîndu-l...

Şedinţa fu ridicată.

O gardă numeroasă îl împresură pe armurier. Fu dus la închisoare...

Capitolul 19

„NEGRUL PIPPIN"

Lili avu voie, deocamdată, să-l petreacă pe tatăl ei pînă la poarta închisorii. Urma să se întoarcă la palatul justiţiei, pentru a-şi scoate un bilet de voie cu care să intre la tatăl său.

Sanson voia s-o însoţească pe iubita sa. Dar o privire plină de înţeles a procurorului îl reţinu. Acesta îl luă deoparte

— Ei, cetăţenesc Sanson, eşti mulţumit de mine ?, zise omul legii, cu o voce înăbuşită.

— Eşti un demon, cetăţene Fouquier !, îi răspunse Călăul. Dar acest „secol" de tortură ţi-l voi trece la socoteală.

— Ţine-ţi gura, îl întreupse Fouquier. De altminteri, cuţitul tău n-are nici o putere, cetăţene-Călău, adăugă el pe un ton glumeţ. Tu, Călăule, nu poţi să-ţi baţi joc de meserie. Reclamaţiile tale vor fi socotite, de astădată, născociri, sentinţele tale nu vor fi luate în seamă... Cine rîde la urmă, rîde mai bine !...

— Aceasta e şi părerea mea, ripostă Sanson ; şi un foc se aprinse în ochii săi. Duşmănit să fii de-a pururi, Satană cu chip de om !

— Foarte bine că provoci duşmănia. Să ştii că nu întîmplător ţi-ai ales în mine un vrăjmaş de moarte. Păzeşte-te ! În curînd, voi face dovada că eu sînt mai devotat binelui poporului...

Abia se despărţise de Sanson dar focul din ochii săi îi incendiase sufletul.

Îşi plimba privirile in toate părţile.

Deodată îl zări pe negrul Pippin, în sala alăturată, odihnindu-se pe bancă.

Fouquier îi făcu semn:

— Vino cu mine, îi zise scurt.

Cu o umilinţă înnăscută, negrul Pippin îl urmă pe procuror cu paşi cadenţaţi. Acesta îl bătu pe umăr

— Spune-mi, băiete, poate omul să se bizuie pe tine ? Ştii să taci ?

— Ca mormîntul !, fu răspunsul negrului. Ştii, doar, cetăţene-procuror, că pentru dumneata mă duc şi în foc ; am dovedit-o de atîtea ori !

Fouquier aprobă clătinînd din cap.

— De aceea îţi dau un sfat, zise el. Păzeşte-te, dacă ţii la capul tău.

Şi-l lovi uşor, ca o mîngîiere, peste gît. Băiatul îl privi drept în faţă pe Fouquier.

— Oho ! Dar ce e nou ? Cred că „bila" îmi stă destul de ţeapăn pe umeri.

— Caută ca Sanson să nu ţi-o dea jos, insinuă Fouquier.

— Cine ? ! Sanson ?, întrebă Pippin.

Şi păli.

— Ne e dușman, preciză Fouquier află, că a reușit să se introducă, acum două nopți, în asociația noastră, sub numele contelui Castello.

— Ce-ați spus ? Sanson știe că dumneavoastră..., că noi facem parte din... El, el *ar fi* contele Castello ?

Dar nu putu să termine. Frica îl paralizase.

Fouquier nu putu decît să dea din cap afirmativ. Cu toate acestea, nu se abținu de la un zîmbet de triumf :

— Nu te speria, însă, prea mult. Deocamdată, Sanson e obligat să tacă. Dar e bine ca tu să știi totul...

— Oh !, acest Sanson, oftă Pippin, scrîșnind din dinți. De aceea mi se părea el așa de ciudat. Parcă simt tăișul cuțitului „mîngîindu-mi" gîtul.

— N-avea grijă, zise Fouquier. Deocamdată, nu mergem nici unul, nici altul la eșafod. Îi trimitem, mai degrabă, noi pe alții, zise rîzînd procurorul... Totuși, Sanson cunoaște secretul nostru, și asta nu-i bine — mă înțelegi, Pippin ?

Acesta îl fixă :

— Vrei să zici că Sanson... ar trebui lichidat ?

Fouquier scoase un fluierat ascuțit, afirmativ :

— Acesta ar fi cel mai bun mijloc de scăpare. De altfel, asociația l-a condamnat la moarte. Aliază-te cu fratele Antonio...

— Mîine nu va mai rămîne nimic din el, zise cu voce înăbușită negrul Pippin. Dorul de răzbunare păru că-i cotropise sufletul.

— Așa, viteazule tînăr ! Dar la porumbița încîntătoare, gînditu-te-ai ?

— Vorbești de fata armurierului ? Aha, continuă rîzînd, am văzut eu că ți-a cam rănit inima ; altfel n-ai prea fi risipit atîta milă față de pungașul ăla bătrîn... Dar e logodnica acelui Sanson.

— Tocmai, răspunse ironic Fouquier. N-ar fi bine să-i joci o festă admirabilă celui care a îndrăznit să ne afle secretul ?

— Dacă vreau ?, întrebă Pippin. Spune, ce dorești ? Stai ! Te gîndești la frumoasa păpușă...

Buzele lui Fouquier schițară un surîs diabolic.

— Cunosc un loc frumos și foarte retras — și tu îl cunoști, nu-i așa ?

Și se apropie încet de urechea procurorului ; apoi îl privi drept în ochi :

— Vorbești de palatul ducelui de Barry ! ?

— Exact ! E castelul în care legenda spune că sînt îngropate comori nepreţuite. Deşi n-am găsit nimic acolo, chiar dacă n-am lăsat nici un loc necercetat.

— Sapristi ! A fost muncă aceea, nu glumă, confirmă Pippin. A trebuit să lucrăm numai noaptea, ca să nu ne observe nimeni. Dar totul fu în zadar.

— În fine, acest castel pustiu este acum proprietatea Poporului şi se află în administraţia mea, continuă procurorul. Nu crezi, că într-una din camerele secrete o tînără fată ar putea fi ţinută ascunsă atîta cît îmi convine ?

— Ah, înţeleg, înţeleg !, zise Pippin. Vrei să răpesc pentru tine porumbiţa ; nici chiar fraţii noştri societari să nu afle ce comoară tăinuieşte castelul Barry !...

Pasiunea cea mai nestăpînită era trădată de ochii lui Fouquier :

— Vrei, prietene, să-mi faci acest imens serviciu ?

— Sigur ! Mai cu seamă că doresc să-i joc un renghi acestui mizerabil de Sanson. Dar cum şi unde ?

— Asta te priveşte !, ripostă Fouquier. Nu degeaba te numeşte lumea *culmea vicleniei !* Numai să faci totul în taină. Numele meu nu trebuie să fie pomenit !

— Iau totul asupra mea, zise Pippin pe un ton lăudăros. Am la dispoziţie mai multe forţe, decît crezi, cetăţene-procuror. De va fi posibil chiar în astă-seară frumoasa porumbiţă îşi va muta domiciliul în castelul Barry.

— Eşti un băiat grozav !, zise Fouquier. Cît despre răsplată, ştii că nu sînt zgîrcit. Acum, du-te !, pune la cale totul aşa cum am convenit.

Cînd Fouquier se află singur în cameră, nu-şi putu stăpîni un surîrs demonic.

— Eşti un ticălos ca atîţia alţii, zise el gîndindu-se la cel ce plecase. Şi tu mă serveşti ca ceilalţi, ca un animal docil. După ce îţi vei fi făcut serviciul, ghilotina îţi va închide gura !

...Şi acum fii atent, meştere Sanson, continuă Fouquier convorbirea cu el însuşi. Ţi-am pus în coastă un inamic redutabil ; el te va învăţa minte în curînd...

Şi-şi freca mîinile cu bucurie.

— Toate îmi merg pe plac, murmură el. Frumoasa fetiţă va fi, poate, chiar mîine în mîna mea ; apoi, în trei zile va cădea capul tatălui ei, pînă atunci, Pippin îl va amuţi pe Sanson ; draga porumbiţă nu va mai avea,

atunci, alt scut în afară de mine — depinde de voința mea !

Un hohot de rîs îi zbură din piept.

Pe urmă căzu într-un jilț. Cu un picior peste celălalt, se lăsă pradă celor mai dulci visuri...

Capitolul 20

RĂPIREA FETEI

În intervalul acesta, Miranda fu readus în închisoare.

Zadarnic încercase Lili să-l conducă pe tatăl său dincolo de porțile închisorii doar i se spusese să obțină întîi, de la procuror, un bilet de voie.

Lili tocmai voia să meargă într-acolo, cînd fu reținută de Enric, care alergase într-un suflet la dînsa

— Lili, scumpă Lili, ocolește-l pe monstrul acela ! Lasă-mi mie grija asta.

După un timp, urmă

— Pot să-ți mai vorbesc o clipă ?

Tînăra fată îl privi lung, izbucnind deodată într-un pîlns sfîșietor

— O, Enric !, ce mi-ai făcut ? ! Mi se pare că...

— Dumnezeu mi-e martor că n-am vrut să te înșel ! Dar nu puteam să-ți destăinui secretul. Uite, l-ai aflat grație întîmplării...

— Nu, n-a fost nicidecum întîmplarea, spuse Lili. Tu mi-ai salvat viața, cînd am căzut din barcă în apă. Fără ajutorul tău, azi aș fi moartă !

— Nu-mi mai aminti, interveni cu modestie Sanson. Cît despre iubirea noastră ți-am făcut un mare rău iubindu-te nu-i așa, Lili ?

Și eu te-am iubit ! Mi-ai părut un nobil...

— Chiar sînt, Lili. Cu altă ocazie îți voi povesti istoria strămoșului meu, care era un ofițer glorios ; a fost silit, printr-o înlănțuire de împrejurări, să devină călău. Dumnezeu, mi-e martor nu am nici o plăcere să vărs sîngele semenilor mei !

Sanson tăcu un moment și o contemplă pe Lili. Apoi reluă :

— Soarta a făcut să mă îndrăgostesc de tine. Te-am iubit. Cu toată puterea și puritatea inimii mele te-am iubit ! Știu că și tu m-ai iubit la fel. De aici începe vina mea ; trebuia să-ți destăinui cine sînt. Dar iubirea și teama că te-aș fi putut pierde au fost mai puternice. Atunci am păstrat secretul, l-am ținut ascuns față de tine și tatăl tău. Iartă-mă, iubirea mea !

Tînăra fată se ascunse la pieptul lui

— Nu, tu iartă-mi mie !, murmură ea. Te-am supărat, o știu — dar frica mea a fost de nedescris. Numai ție îți este îndatorată viața tatălui meu. Am fost, sînt și rămîn mireasa ta !

— Lili, draga mea Lili, nu te mai sperii de mine ? Vrei să mai fii nevasta Călăului din Paris ?

— Sînt a ta pentru totdeauna, răspunse tînăra.

Un zîmbet angelic înflori pe buzele Călăului. Îngenunche înaintea adoratei sale.

Stătură multă vreme privindu-se în ochi și uitară totul.

Deodată, Lili își aduse aminte de tatăl ei.

— Oh, Dumnezeule !, cum am putut să-l uităm ? suspină Lili. Ne așteaptă. Iubitule, te rog, hai să-l salvăm pe tatăl meu !'

— Acum, totul depinde de tine. Trebuie să te duci la dînsul și să-i spui totul. Pe urmă, voi veni și eu. Îl vom copleși cu rugămințile noastre și cu siguranță că va ceda.

— Da, ai dreptate ; mă voi duce chiar acum la procuror. Trebuie să obțin biletul de voie.

— Nu !, o întrerupse Călăul, în ai cărui ochi se citea o furie oarbă. Tu nu mai trebuie să-l revezi pe acel monstru. Așteaptă-mă aici ; mă întorc în zece minute și apoi mergem amîndoi la tată.

Se depărtă cu pași grăbiți, apucînd spre tribunal.

Pe drum întîlni un băiețandru care mergea cu mîinile în buzunar și fredonînd o melodie strengărească. Sanson nici nu-și întoarse privirea, deși îl recunoscu pe negrul Pippin. Acesta, însă, îl fixă cu o privire insistentă.

— Să vedem ce-a făcut Călăul sub bolta acelei porți ?, se întrebă el.

Se întoarse curios. Aflîndu-se în dreptul unei colonade de piatră, constată că de acolo nu se putea să fie văzut de cineva, de nicăieri.

Cu multă prudență întinse capul și o zări pe Lili.

— Ah ! Mireasa Călăului ! Pe toți Dumnezeii, aceasta ar fi cea mai nimerită ocazie, își spuse Negrul Pippin.

Se retrase și alergă în capătul străzii ; scoase un fluier și trase un semnal ascuțit și puternic ; imediat se strînse în jurul lui o mulțime de figuri sinistre, apărute ca din pămînt. În timpul acesta, Sanson ajungea la tribunal.

Nu-i fu tocmai greu ca să obțină de la Fouquier biletul de voie pentru Lili. Contrar obiceiului său, procurorul nu-i mai adresă nici un cuvînt Călăului.

Acesta se grăbea, acum, spre poarta închisorii.

Dar cînd ajunse la locul întîlnirii, îl întîmpină o mare surpriză : în locul lui Lili, care îi promisese că-l va aștepta, Sanson nu găsi pe nimeni !

— Lili !, strigă disperat Călăul. Lili ! Lili !, strigă el mai tare.

Dar nimeni nu-i răspundea. Nu se auzea decît ecoul vocii sale...

Se apropie încăodată de nișa în care o trăsese pe Lili.

Și privirea îi îngheță pe o piatră zări un obiect negru. Se apropie și văzu că erau bucăți dintr-un voal, împrăștiate în toate părțile. Totul dădea impresia că voalul fusese destrămat într-o învălmășeală.

Deși în acele momente ar fi vrut să nu-și amintească, știa că Lili purtase exact un voal negru...

Cine a cutezat să se atingă de Lili ? Cine ?

Oricum ar fi fost să fie, Sanson înțelese un singur lucru Lili dispăruse de parcă ar fi înghițit-o pămîntul !...

Capitolul 21

UNDE E LILI ?

Cîteva minute, Sanson stătu golit de gînduri, neștiind ce să facă. Nu putea să creadă că Lili a dispărut fără urmă. Îl năpădi o sumă de bănuieli.

Bucățelele din voalul ei, puteau să se fi rupt din întîmplare. S-ar fi putut să treacă pe acolo un nou transport de deținuți și iubita s-o fi băgat între dînșii pentru a putea pătrunde în interiorul închisorii. Mai mult, poate chiar în acel moment stă de vorbă cu tatăl ei...

„Negreşit, dacă a făcut aşa, n-a procedat prudent", se gîndi Călăul ; „păzitorii închisorii nu ştiu de glumă. Cine ştie ce i-or fi făcut..."

Se îndreptă, cu paşi grăbiţi spre închisoare. Dar n-o găsi nicăieri pe Lili. Toţi paznicii pe care îi întreba răspundeau că n-au văzut-o pe acolo.

Pentru mai multă siguranţă, Călăul se hotărî să cerceteze şi celulele. Dar vizitarea fiecărei încăperi îi aducea noi decepţii.

Lili nu era în închisoare !

— În care celulă se află ărmurierul Miranda ?, întrebă în cele din urmă pe un paznic bătrîn.

— Este închis singur, într-o celulă izolată, îi răspunse acesta ; vrei să mergi la el ?

— Nu se află, în acest moment, nimeni la dînsul ?

Gardianul ridică din umeri :

— Cine să fie ? Ţi-am spus, doar, că e singur...

— Dar fiica sa ?, întrebă Sanson nerăbdător.

— Ah, înţeleg !, logodnica ta, cetăţene-călău. Nu, nu se află la tatăl ei. De ce crezi că ar fi venit aici ?

Sanson nu-i dădu nici un răspuns.

Deodată, gîndul îl duse pe o altă pistă a posibilităţilor. Lili ştia acum că el e Călăul din Paris. Îi era, deci, cunoscută şi casa în care îşi petrecea el zilele.

S-ar putea ca nişte golani să se fi legat de dînsa ; atunci, fără să-l mai aştepte, ea s-o fi refugiat în casa lui.

Fruntea i se însenină :

„Desigur, îmi voi găsi iubita la mine acasă, în tovărăşia surorii mele..."

Părăsi închisoarea.

În scurt timp ajunse acasă.

Majordomul îl întîmpină şi îi luă din mînă bastonul şi pălăria.

Sanson se lupta cu el însuşi ; să-l întrebe de Lili sau nu...

Şi tocmai cînd să se hotărască, constată că e foarte puţin probabil ca Lili să se afle acolo.

— Se află în casă vreo doamnă ?, întrebă totuşi, cu neîncredere.

Servitorul răspunse, dînd din cap că nu e nimeni.

— Nici la sora mea ?

— Nici la dînsa.

— Şi nici n-a fost cineva în timpul absenţei mele ?

— Bărbatul afirmă în tăcere.

— Așadar, a fost o doamnă pe aici ? Cum era ? Blondă, nu-i așa ?, întrebă el iute.

Însă băiatul clătină din cap

— Nu ; a fost și ieri pe aici, și avea o față — Doamne ! Ochii îi fulgerau de sub voal, parcă voia să mă străpungă cu privirea !

Călăul făcu doi pași înapoi : „Principesa ! A mai avut îndrăzneala să vină la mine ! ?..."

— Ce-a dorit ?, întrebă el răstit pe băiat.

— Mi-a dat o scrisoare pentru dumneata. Iat-o...

Și scoase cu greu, din buzunarul lui strîmt, o scrisoare.

Sanson o deschise mașinal. Scrisoarea conținea cîteva rînduri scrise cu creionul și într-o stare de vădită iritație.

„Răzbunare, teribilă răzbunare ! Blestemul lui Dumnezeu să cadă pe tine, nenorocitule ! Ți-ai călcat promisiunea ; acum, păzește-te de Nemesis ! Răzbunarea mea te va lovi în ce ai mai drag pe lume. Chiar azi !"

Adèlla

— Femeie ticăloasă ! zbieră Sanson. Acum înțeleg totul. Numele tău se leagă de dispariția blîndei mele Lili. Dar, vai ! Vai ție ! Primesc lupta la care mă provoci ! Păzește-te, nu cumva să te întîlnești pe eșafod cu Enric Sanson !

Se îndreptă apoi spre casă, intrînd la sora sa.

Antreul avea același aspect. Perkeo era lîngă ușă ; Orfelia dormita pe canapea.

Se apropie de sora sa și-i căzu în genunchi

— Scumpă soră !, murmură el. Trebuie să mă ajuți, să-ți întrebuințezi toată arta pentru a-mi regăsi fericirea pe care canaliile vor să mi-o distrugă !

Sanson povesti surorii sale ultimele întîmplări.

Încă de la primele fraze, Orfelia dădu din cap întristată :

— Am văzut toate acestea în oglinda magică ! Mă tem că soarta îți rezervă încă multe nenorociri.

— Voi înfrunta totul, răspunse Sanson cu vocea înecată. Vreau și trebuie s-o regăsesc pe scumpa mea Lili ! Nu avem timp de pierdut, Orfelia. Mîine, poate chiar în

acest moment are loc o mișelie. Principesa de Barry a devenit cea mai neîmpăcată dușmancă. Ea mi-a răpit-o pe Lili ! Vreau, mai întîi să aflu prin tine, unde se află acum Lili. Pe urmă... Pe urmă mă duc la procuror. Principesa de Barry nu va ajunge ziua de mîine. Să știe că nu există pe lume un dușman mai de temut decît Enric Sanson, Călăul din Paris !

Orfelia îl asculta uimită.

— Enric, mîndrule și temutule Enric, mă tem pentru tine și pentru dragostea ta ! O presimțire vagă îmi spune că n-ai să ai succes în răzbunarea ta contra principesei. Ascultă-mă, ține-te departe de această viperă vicleană și veninoasă !

Călăul se înclină în fața Orfeliei și o sărută pe frunte.

— Spune-mi viitorul, sora mea. „Citește" în oglinda ta vrăjită. Spune-mi totul. Chiar și lucrul cel mai îngrozitor !...

Orfelia consimți apoi îl chemă pe piticul Perkeo.

Acesta veni în grabă și începu să scormonească jarul din tăvile cu cărbuni. Un fum gros și alb se ridică din ele, umplînd toată camera.

Încet-încet, o abureală estompă luciul metalic al oglinzii magice...

Cu răsuflarea înghețată, Călăul Sanson își pironi privirea în straniul și misteriosul luciu...

Capitolul 22

SANSON, PĂZEȘTE-TE !

Un castel din filé de basm răsări pe luciul oglinzii. Părea a fi reședința unui nobil. Castelul era așezat în mijlocul unui parc. Se făcea că o liniște adîncă domnea de jur-împrejur.

Deodată, Călăul văzu cum un grup de oameni se apropie de castel. Erau mai mulți bărbați și tîrau cu ei o tînără femeie. Sanson se apropie de oglindă. Încremeni tînăra femeie, pe care oglinda i-o arăta, era Lili !...

Auzi un strigăt deznădăjduit : cu inima împietrită, trebui să asiste cum biata fată se lupta cu brutalitatea bărbaților.

— Ah, de-aș putea să-i am în mînă pe acești ticăloși ! strigă furios Călăul.

Orfelia ridică mîna și-l îndemnă :

— Taci, frate, taci ! Nu atrage asupră-ți mînia spiritelor pe care le-am chemat. Uite, spiritele s-au supărat !

Și îi arătă luciul oglinzii tabloul nu mai era acolo.

Călăul o imploră pe Orfelia :

— Scumpă soră !, recheamă acel tablou ; vreau să-mi întipăresc în minte castelul acela !

Dar Orfelia dădu din cap întristată :

— Mi-e cu neputință ! Spiritele vin o singură dată, pentru un singur serviciu.

O imensă tristețe brăzdă obrazul Călăului :

— Orfelia, știi că Lili a fost răpită. Îți jur că, de va vrea Domnul, ea va fi liberă înainte ca această noapte să învăluie pămîntul !

— Ce vrei să faci ?, îl întrebă, uimită, Orfelia.

Ochii Călăului se aprinseră :

— Datoria ! Nu voi afla liniște pînă nu o voi regăsi pe Lili !

Atunci, Orfelia se sculă și aruncă o pulbere gălbuie peste cărbuni... O ceață ireală se ridică în slava cerului. Părea că un șarpe uriaș se naște din jarul străjuit de vrăjitoarea care stătea cu mîinile întinse.

— Frate, păzește-te !, strigă deodată Orfelia...

Un nor de fum se înălță din cărbuni, luă forma unui șarpe contorsionat și se îndreptă amenințător spre Călău. Părea că dorește să-i înlănțuie trupul...

— Păzește-te, frate, îl imploră Orfelia. Șarpele pe care vrei să-l ucizi e mai puternic decît tine !

Sanson îngălbeni :

— Greșești, sora mea ! Doar pentru Lili mai vreau să trăiesc — sau să mor !

Și dînd să plece :

— Păzește casa, surioară ! Nu știu *cînd* și *dacă* mă voi întoarce. În orice caz, să știi că mă confund cu soarta lui Lili !

Călăul părăsi camera Orfeliei, fără să vadă cum, din cărbuni, un nor cețos se ridică și îmbrăcă forma unui șarpe...

Dar Orfelia văzu șarpele aruncîndu-se în urma fratelui ei.

— Frate, frățioare, păzește-te !

Apoi, căzu într-un leșin...

Dar Sanson nu mai auzi avertismentul. El era deja în camera lui, la etajul de jos. Se apropie de o casă de fier, pe care o deschise.

Scoase mai multe monezi de aur, pe care le puse într-o pungă.

Pe urmă, deschise un scrin, de unde luă două pistoale cu cîte două țevi — după care se convinse că sînt încărcate. Se înarmă și cu un pumnal.

„Aceasta e arma cea mai teribilă din cîte cunosc", își zise în gînd, „vîrful e înmuiat în otravă puternică. Mort cade cel a cărui piele e numai zgîriată !"

Așeză pumnalul într-un înveliș de piele și apoi îl ascunse într-un buzunar secret.

Închise cu grijă scrinul și părăsi odaia.

Ieșind, Călăul întîlni pe primul său ajutor.

— Ascultă Nicolàs, îi zise el, s-ar putea să plec pentru cîteva zile. Te rog să conduci tu eșafodul în locul meu. Să nu mă faci de rușine, auzi ?

— Oh, maestre, cum ai putea să te-ndoiești ? Știi, doar, că, pentru tine, intru și în foc !

— Bine. Îți voi da de știre, dacă nu mă voi mai întoarce...

Și își îndreptă pașii spre Palatul Justiției.

Un sfert de oră mai tîrziu, se afla în camera procurorului. Fouquier era acolo, dar nu singur, ci înconjurat de cîțiva tineri. Era de față și conducătorul trupelor postate la Tribunal în așteptarea ordinelor procurorului.

Fouquier îl întîmpină cu oarecare răceală pe noul venit.

— Ei, cetățene-călău, ce vînt te aduce ?

Rece ca marmura, dur ca granitul, călăul se apropie de procuror :

— Cetățene Fouquier, am de adus o acuzație gravă !

Fouquier rămase uimit ; își plimbă privirile de la călău spre celelalte persoane de față și invers.

— Vorbește !, zise el pe un ton deloc prietenos.

— O acuz pe principesa de Barry de răpirea unei fete, zise scurt Călăul.

— A furat o fată ?, întrebă Fouquier, prefăcîndu-se că nu-i vine să-și creadă urechilor.

— Da, a furat o fată !, repetă Călăul. Nimeni alta decît principesa de Barry a răpit-o, azi-dimineață, din fața închisorii, pe iubita mea Lili.

Un fulger săgetă ochii procurorului. Se apropie de Sanson și îi puse mîna pe umăr

— Ce spui ? !, zise el cu fățărnicie. Ai dovezi că mireasa ta a fost răpită ?

— Da, mi-au răpit mireasa !, zise el abia stăpînindu-și furia. Aici nu poate fi decît mîna acelei netrebnice Adella de Barry ! O acuz pe aristocrată de furt și de înaltă trădare — și cer arestarea ei !

O umbră sinistră traversă privirea lui Fouquier.

— Ei, ce spuneți, bravii mei copii ?, zise Fouquier către tinerii prieteni. Părerea mea este că cetățeanul Sanson are dreptate. Prea bine. Această semeață aristocrată va fi arestată ! Apropie-te, cetățene, zise el întorcîndu-se spre Sanson ; știi să citești ? !

Luă de pe masă o coală de hîrtie și i-o înmînă Călăului.

...„Mandat de arestare emis împotriva Adellei Barry...", citi Sanson plin de bucurie.

Iscălitura procurorului figura deja în josul actului.

— Sînt totdeauna gata să-l servesc pe amicul meu Sanson, zise cu perfidie procurorul, însoțind spusele de un rîs răgușit.

Apoi se îndreptă spre comandantul trupelor postate la tribunal

— În numele legii, îți poruncesc, cetățene-Căpitan, să procedezi la arestarea imediată a cetățenei Adella Barry !

Prietenii își manifestară nestăvilita bucurie.

— Ura ! Trăiască vitezul Călău !, strigă unul din ei.

— Ura !, urlară în cor ceilalți.

Fără să priceapă ceva, Călăul privea cînd spre procuror, cînd spre exuberanții tineri.

Apoi, după o ezitare, îi zise procurorului :

— Vă rog să-mi acordați un concediu... Neîntîrziat vreau să dau de urma dispărutei mele Lili. Sper că nu-mi refuzi această favoare !

O privire dușmănoasă sticli în ochii procurorului, atenuată îndată de o falsă resemnare

— Bine, Sanson, sînt de acord să pleci. Și îți doresc mult noroc ! Ai un concediu de trei zile ; ajutorul dumitale prim te va înlocui...

Călăul salută cu răceală și se retrase.

El nu văzu privirea batjocoritoare cu care îl petrecu Fouquier, și nici rîsul demonic al acestuia. Într-un cuvînt, mare noroc pe capul lui Fouquier că Sanson nu văzu și nu auzi nimic. Astfel, ceasul răfuielii lui Sanson cu procurorul Fouquier a fost amînat de soartă...

...Odată ieșit de-acolo, Sanson începu un drum lung și greu ; un drum care nu o dată avea să-l ducă pînă-n marginea prăpastiei, spre eșafod !...

Capitolul 23

FUGA PRINCIPESEI

Îngrozitoarea noapte premergătoare execuției tatălui ei fu petrecută de principesa Adella de Barry în chinuri de nedescris.

Pe cît fusese de mare siguranța că Sanson își va respecta promisiunea, cu atît mai teribilă îi fu deziluzia de a doua zi !

Neobservată de nimeni, însoțită doar de grădinarul tatălui ei, Adella se aflase dis-de-dimineață în Piața Grevei.

Reușise să se ascundă privirilor mulțimii, nimeni neputînd să bănuiască în fetița îmbrăcată țărănește pe însăși aristocrata principesă Barry...

Traversînd cu privirea-i ageră rîndurile celor condamnați la moarte văzu că tatăl ei nu se afla acolo.

Astfel, cu sîngele cel mai rece, fără să clipească, era pregătită să asiste la toate execuțiile, în timp ce bătrînul grădinar era copleșit de groază, dezgust și furie...

Cu tot vacarmul mulțimii, ea auzise foarte bine vocea tărăgănată, monotonă, e grefierului judiciar. Fiecare nume de osîndit era recepționat perfect.

În cele din urmă, fu rostit și numele tatălui ei.

Cu o nerăbdare firească, Adella, își aruncase privirea spre nenorocita victimă care urma să moară în locul tatălui ei...

...Dar indiferența ei avea să se transforme curînd în uimire și groază de nedescris.

Cititorul cunoaște, deja, ce s-a întîmplat. Se știe că osîndirea armurierului Miranda a fost aprobată, apoi revocată. De asemenea, și zarva cu care îl răpise poporul pe

armurier din ghearele Călăului. Eşafodul fusese distrus, pentru a fi rezidit în faţa castelului regal din Place de Carrousel.

Mulţimea luase cu sine, în învălmăşeală şi pe Adella. Ea nu bănuia nimic încît mai credea că va avea loc în altă parte execuţia întreruptă în Piaţa Grevei.

O ocolise presimţirea că aici, în Piaţa Carrousel, o aşteaptă cea mai crudă surpriză !

După lungi ore de aşteptare, se apropie în fine, cortegiul în fruntea căruia se afla Sanson.

Adella îşi găsise un loc în apropierea eşafodului şi trecu în revistă rîndurile soldaţilor.

Deodată, groaza puse stăpînire pe bietul ei suflet ; o noapte imensă căzu peste ochii înmărmuriţi : îl văzuse pe tatăl ei tîrît fără milă !

Şi în acel moment întîlni şi privirea lui Sanson, care o cerceta de sus şi pînă jos.

O cuprinsese o furie nebună.

Cu multă greutate reuşi bătrînul grădinar s-o ţină în loc.

Zărind pe bunul lui stăpîn, pricepu că orice ajutor era imposibil acum.

După cîteva minute, Adella de Barry îşi recăpătă liniştea obişnuită ; înţelesese că orice imprudenţă o putea trimite şi pe dînsa la eşafod — iar viaţa tatălui ei tot n-o mai putea salva...

Inima îi fu inundată în acel moment de cele mai crunte porniri de răzbunare.

Albă ca marmura, privea la toate pregătirile pentru execuţie.

...După ce cuţitul căzu peste gîtul tatălui ei, nu se mai putu ţine pe picioare.

Un strigăt sfîşietor îi sparse pieptul. Păru, în primul moment, că nu fu auzită ; dar cu tot zgomotul ce-l făcea mulţimea adunată, strigătul fu auzit de cei de lîngă dînsa. Fu privită cu uimire de aceştia ; şi mîinile multora se ridică ameninţătoare.

— Oho !, ce se petrece aici ?, zise un mizerabil din dreapta.

— Cred că femeiuşca asta ţine cu aristocraţii. Chiar pare să fie o faţă nobilă. Ia ascultă, muiere ! Păzeşte-ţi gîtul ! Cuţitul Călăului e ca briciul...

— Nu trebuie s-o lăsăm să plece !, spuse un altul. S-o ducem înaintea tribunalului — a insultat Poporul !

Trebuia un moment, o singură mişcare — şi principesa putea fi făcută bucăţi !

În aceste condiţii, Adella îşi pierdu tot curajul ; tremura de frică, la braţul grădinarului.

Acesta, însă, deşi un om slab, înţelese că acum era momentul să intervină salvator. Se prefăcu mîniat, o lovi pe Adella cu pumnul şi-i zise :

— Ticăloaso !, vrei să faci de ruşine părul meu alb ? Nu te bucură moartea unui mizerabil ? ! ?

Cuvintele sale avură efectul scontat. Mîinile celor care erau gata s-o molesteze pe prinţesă se lăsară în jos.

Nedecisă, curioasă, mulţimea se uita la amîndoi.

— Ei da ! Imaginaţi-vă, cétăţeni, continuă grădinarul cu inventată ipocrizie. Ticăloasa de lîngă mine a avut un amorez, un curtezan al blestematului rege — care, desigur, îşi va primi pedeapsa în curînd. Eu o promisesem unui meşteşugar ; dar acesta n-a vrut să se logodească, pe motivul întemeiat că n-o să poată duce trai bun cu o femeie trufaşă. Iar eu o aduc în fiecare zi aici, la eşafod, să vadă cum îi pune Poporul la respect pe cei mîndri şi cu gusturi aristocrate !

— Iată un bătrîn brav.

— Bine i-ai făcut !

— Faceţi loc pentru bătrîn, să-şi ducă acasă fata. Lasă, c-o face el să-i piară gusturile aristocraţiei !

Şi lumea începu să rîdă.

Oamenii se dădură la o parte, pentru a-i lăsa pe bătrîn şi presupusa sa fiică să treacă. Adella înţelese stratagema grădinarului. Şi atunci înţelese că şi ea trebuie să se prefacă. Începu să plîngă cu hohot şi îşi ascunse faţa în batistă. Şi cu capul plecat îl urmă pe „tatăl" ei...

Mulţimea se liniştise. Doar vreo cîţiva mai clătinau din cap

— Hm !, nu prea pare a fi ţărancă !

— N-o fi cumva, o aristocrată travestită ?

— Şi bătrînul... părea cam reţinut cînd o bătea. Drace!, un tată nu prea îl întreabă pe copilul său, cînd vrea să-l bată. Ia să ne luăm după urmele lor.

Şi, într-adevăr, cîţiva tineri se hotărîră să-i urmărească...

Principesa și grădinarul habar n-aveau că sînt spionați. Se credeau scăpați de orice pericol.

Bătrînul grădinar îi ceru mii de scuze că o lovise. Dar Adella îl liniști :

— Ți-ai făcut doar datoria, bunul meu Melac. Nu mă supăr deloc. Furia mea îi privește pe alții... și ochii îi scînteiară de mînie ; Oh, să asiști la decapitarea tatălui tău și să nu poți face nimic ! Dumnezeule, ce durere îngrozitoare !

— Tăcere !, șopti grădinarul apucînd-o de braț, în spatele nostru sînt niște tineri care trag cu urechea la tot ce vorbim.

Adella se supuse. Pe urmă îi veni în minte un gînd și-l rugă pe bătrîn s-o ducă la casa lui Sanson. Acolo lăsă scrisoarea despre care am vorbit mai înainte.

Pe urmă își continuară drumul, fără să mai schimbe un cuvînt.

Ajunseră într-una din acele străzi elegante, unde obișnuiau să se adune curtezanii nenorocitului rege Ludovic al XVI-lea. Se opriră în fața unui palat somptuos. Dar nu intrară stătea scris pe o tablă că e proprietatea Poporului francez.

Apucară la stînga.

Bătrînul Melac scoase o cheie și deschise o poartă mare; intrară în parcul palatului, care înainte vreme aparținea unui duce.

Cu multă grijă, Melac închise apoi poarta pe dinăuntru. Pe urmă făcu semn prințesei să meargă înainte. El mai rămase lîngă poartă cîteva secunde.

Adella parcurse cărarea din grădină și intră într-o căsuță modestă, dar plăcută, îngrijită.

Era casa bătrînului grădinar — refugiul, scăparea ei, cel puțin acum...

O bătrînă simpatică îi ură cu o voce plîngăreață bun-venit.

Atunci, principesa nu se mai putu abține, izbucnind într-un plîns amar. Lacrimile îi curgeau șiroaie, și, de rușine, își acoperea fața cu amîndouă mîinile. Își smulgea părul, nu mai știa ce face.

Într-un tîrziu, durerea i se prefăcu în furie, proferînd amenințări sălbatice la adresa lui Sanson, cele mai groaznice răzbunări ce le poate concepe mintea omenească.

Privirea îi căzu pe icoana Mîntuitorului, atîrnată într-un colţ. Se apropie cu paşi grăbiţi şi căzu în genunchi, cu mîinile ridicate :

— „Jur înaintea acestei icoane sfinte, iubite tată, că sîngele tău va fi răzbunat ! Blestemul să cadă asupra călăului tău ! Să nu aibă tihnă nici în viaţă, nici după moarte ! Mie, una, cerule, dă-mi puterea să fiu o demnă fiică a tatălui meu şi să-l pot răzbuna !"

Împietrită, bătrîna stătea lîngă ea şi o privea. Nu-i prea înţelegea vorbele şi clătina mereu din cap.

Grădinarul intră şi cu un semn îşi îndepărtă consoarta.

„Oh, Dumnezeule, Dumnezeule !, murmură el, fatalitatea n-are sfîrşit ! Cerul ne trimite noi încercări."

Cu sfială se apropie de prinţesă, îngenunchie lîngă ea şi o apucă încet de braţ :

— Prea înaltă prinţesă, în numele Domnului, trebuie să pleci imediat !

Adella îl privi uimită.

— Să fug ? Din ce motiv ?, întrebă ea. Să fugă alţii de mine, căci, precum există un Dumnezeu în cer, jur să mă răzbun...

— Oh, lasă, prinţeso, asemenea gînduri — cel puţin în acest moment, se rugă bătrînul grădinar.

Îi istorisi Adellei cum, oprindu-se la poartă, a putut constata din cele ce-şi vorbeau băieţii care îi urmăriseră, că nu credeau în toată scena aceea în care grădinarul o bătuse, de fapt, pe fiică-sa... Unul din ei spuse, chiar, că a recunoscut în ţărăncă travestită pe principesa de Barry : „nici o îndoială, exclamă dînsul, asta e blestemata prinţesă Adella de Barry. Aşa se explică acel strigăt cînd tatăl ei fu ghilotinat. Ea se află încă în parcul tatălui ei. Să mergem în grabă la procuror, să-i povestim toate acestea... El nu ne poate refuza nimic. Chiar mîine trebuie să-i cadă capul !"

— Şi au plecat îndată !, adăugă grădinarul. Dintr-o clipă în alta pot să pună mîna pe dumneata, prea înaltă principesă !

Adella se făcuse galbenă ca ceara.

— Vor să mă aresteze ? Pe mine ? Nu ! Nu vreau să mor ! Nu vreau să mor acum...

Bătrîna pereche avea ochii înecaţi în lacrimi, cuprinsă de cea mai adîncă milă pentru principesă.

În urmă, bătrîna Brigite găsi o cale de scăpare :

— Trebuie ca înalta principesă să plece imediat din casa noastră, fără să fie zărită. Putem, apoi, să spunem că ne-a vizitat o străină, fără ca noi să fi recunoscut în aceasta pe prințesă...

— Femeie fără de inimă !, strigă grădinarul, mai bine mor decît s-ajung s-o gonesc din casă pe scumpa principesă.

— S-o goneşti pe prinţesă ! ? Dar cine vorbeşte de asta ? Dimpotrivă, cred că am găsit un loc unde o putem ascunde pe nobila domnişoară.

— Şi care ar fi acel loc ?, întrebă curioasă Adella.

Brigite îşi amintise că are o verişoară care locuieşte într-un cartier al Parisului, la o mansardă. Acolo se poate ascunde principesa, pînă ce se va ivi ocazia nimerită pentru o fugă cît mai departe.

— Ah, femeie ! o mustră Melac, ce-ţi veni în gînd ? E-adevărat, nu ţi-am spus, încă, totul : bandiţii de la poartă n-au plecat cu toţii. Au rămas cîţiva, care supraveghează palatul !...

O groază cumplită o cuprinse pe Adella la auzul acestor vorbe ; ştia bine că simpla bănuială că e aristocrată era de-ajuns pentru a fi decapitată.

Cu toate acestea, tot gîndindu-se, bătrînul Melac înjgheabă un plan. Îşi aminti că, în tinereţe, îi murise un fin ; era de talia principesei. Hainele regretatului său fin rămăseseră la grădinar ; îi propuse Adellei să îmbrace hainele răposatului şi să plece printr-o poartă dosnică.

Zis şi făcut. Bătrînul aduse un pachet cu haine bărbăteşti. Peste cîteva minute, principesa apărea înaintea oglinzii ca un băiat tînăr şi suplu. Numai părul lung putea s-o trădeze. Fără să se gîndească mult, porunci Brigitei să-i taie părul. De aştădată, semăna perfect cu un băiat. Înconjurînd-o cu mii de urări de bine, bătrîna pereche o conduse pînă la poarta din dos.

Şi acolo aveau să dea cu ochii de doi bărbaţi din cei care îi urmăriseră. Dar, din fericire, nu dădură nici o atenţie băbuţei şi băiatului care ieşeau de-acolo...

În cea mai mare grabă se depărtară. Brigite şi Adella se grăbeau să ajungă cît mai curînd în centrul oraşului. Bătrînul Melac rămase acasă şi aşteptă îngrijorat ca nevasta să i se întoarcă.

Aceasta întîrzia să revină...

...Deodată, se auziră strigăte furioase.

Poarta fu deschisă cu paturile puştilor şi soldaţii năvăliră în casă.

Bătrînul grădinar nu mai avu, astfel, timp să deschidă. Abia apucă să-şi închine sufletul Atotputernicului.

Temerile sale se adeveriseră ; soldaţii Comitetului o cereau pe principesa de Barry. În fruntea năvălitorilor se afla, cu privirea sinistră şi ameninţătoare, Enric Sanson — Călăul din Paris !...

Capitolul 24

MĂRTURISIREA ÎN FOCUL TORTURILOR

Tremurînd, bătrînul se uita năucit la năvălitori.

Ofiţerul îndreptă sabia spre pieptul său.

— Ticălosule, unde se află aristocrata principesă de Barry ?

Bătrînul tremura tot :

— Îndurare ! Milă ! Nu ştiu nimic, îngăimă acesta.

Băieţii de la poartă, veniţi şi ei, izbucniră într-un hohot de rîs

— Auziţi ? Spune că nu ştie nimic ! ? ! Trebuie să-l jughinim niţel !, zise unul.

— Cetăţene Sanson ! Scoate, cum ştii tu, niscaiva mărturisiri din gura moşneagului !, zise un altul.

Un nou hohot de rîs izbucni din gîtlejurile tuturor.

— Încăodată, unde e trădătoarea Adella de Barry ? întrebă ofiţerul, cu o voce aspră ; dacă ţii la viaţă, răspunde unde este ! ?

Melac căzu în genunchi.

— Dumnezeule, dar nu ştiu nimic ! De-aş şti, v-aş spune totul fără-nconjur.

— Minte ! Minte !, strigă unul din băieţi. Ştie prea bine ! S-a întors cu dînsa din Piaţa Grevei !...

— O, ce ticălos !, zise altul.

— Cetăţene Sanson, nu poţi face nimic ?, întrebă un altul.

Sanson asculta, cu răsuflarea precipitată. Îl străpungea cu privirea pe bătrînul grădinar.

Deodată, furia sa izbucni. Tabărî pe bătrîn zgîlţîindu-l de umeri

— Am un singur cuvînt a-ţi spune mărturiseşte unde se află Adella de Barry ! Ticălosule, eşti complicele ei ! Mi-aţi răpit o tînără şi nevinovată fată ; şi cine ştie cît suferă ea în aceste clipe. Spune-mi imediat unde se află principesa, ca să-i pot cere socoteală pentru nelegiuirea comisă de nu, te supun la cele mai groaznice torturi — pînă vei crăpa !

Nici o urmă de indulgenţă nu se citea pe faţa lui Sanson cînd rostea aceste cuvinte.

— Nu ştiu nimic, repetă bătrînul. Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Vă jur, iubiţi cetăţeni, nu ştiu nimic de soarta prinţesei de Barry !

În acel moent, minciunile îi fură date în vileag.

Cîţiva tineri străbătuseră castelul, cercetaseră toate încăperile şi reveniseră cu un pachet de haine femeieşti ; erau hainele în care fuse îmbrăcată prinţesa.

— Ei, astea ce sînt ?

— Mai minţi şi acum, bătrînule ?

În acel momnet un răcnet, sălbatic scăpă de pe buzele Călăului. El tremura de mînie.

— Nenorocitule ! mai tăgăduieşti şi acum ? Răspunde : unde e prinţesa de Barry ?

Grădinarul nu dădu nici un răspuns. Ochii lui trădau groaza ce-l încerca.

Şi totuşi, depăşi momentul de slăbiciune se hotărî să moară pentru stăpîna sa, fără ca vreo putere din lume să-i afle secretul.

Dar cum putea firavul moşneag să ţină piept Călăului din Paris ? !

Sanson îl străpungea cu privirile.

— Prea bine !, murmură acesta.

Apoi se întoarse către ofiţer :

— Ai auzit şi tu ; procurorul m-a împuternicit să recurg la orice mijloace pentru a-l sili pe acest bătrîn îndărătnic să mărturisească...

Ofiţerul dădu din cap afirmativ, apoi spuse :

— Ia-l cu binele, cetăţene-Călău !

— Bine, fu răspunsul Călăului. Cerul mi-e martor că n-am făcut niciodată abuz de funcţia mea. Întotdeauna

am refuzat să-i torturez pe oamenii pe care i-am decapitat. Dar mi s-a făcut o mare infamie logodnica mi-a fost răpită ! Numai Dumnezeu știe ce soartă îndură ea acum. De aceea mi s-a împietrit inima și orice sentiment de înțelegere a dispărut din mine...

Și adresîndu-se bătrînului, zise :

— Pentru ultima oară îți spun mărturisește tot ce știi, spune-mi unde se află stăpîna ta.

Bătrînul nu spuse nimic.

— Bine !, spuse Călăul. Voi găsi metoda să te fac să vorbești...

Apoi se întoarse către tineri

— Asculați-mă, băieți buni, aduceți-mi paie și niște lemne.

Și cu privirea căuta unde să pună rugul. Deodată, zări un pat de fier.

— A !, foarte bine, patul acesta va fi un admirabil rug. Să vedem nici focul nu-l va face pe bătrîn să vorbească ? ! ?

Un strigăt de groază ieși din pieptul bătrînului grădinar. Înțelesese bine ce-l așteaptă. Căzu în gnnunchi înaintea lui Sanson

— Oh !, dacă în inima ta mai există o scînteie de milă, îndură-te de mine ! Nu mă supune acestei grozave torturi !

— Dar tu ai milă de inima mea ?, zise călăul cu multă furie. Știi ce înseamnă să pierzi o ființă pe care o iubești mai mult decît orice pe lume ? Ticălosule, ce rău i-a făcut stăpînei tale nevinovata mea iubită ? De ce își revarsă ura asupra lui Lili ? Încăodată, nemernicule spune-mi unde se află stăpîna ta ! ?

Bătrînul continua să rămînă taciturn.

— Rupeți hainele de pe dînsul !, urlă Sanson.

Vreo doisprezece băieți tăbărîră pe grădinar și cu o furie nebună îl dezbrăcară.

În timpul acesta ceilalți făcură rugul. Se întoarseră cei trimiși să aducă lemne și paie, lemnele proveneau de la niște scaune și mese sfărîmate.

Cîțiva băieți îl tîrau pe grădinar, aproape gol.

Cu toate lamentațiile sfîșietoare ale acestuia, ei încercau satisfacția de a-i grăbi tortura.

Cu figura răvășită de furie, Sanson se apropie de sărmana victimă :

— Roagă-te pentru sufletul tău ! Voi aprinde focul și te voi prăji pe cărbuni, ticălosule, dacă nu îmi vei mărturisi unde se află Adella de Barry !

Nici un cuvînt nu ieși de pe buzele lui Melac.

Atunci, Sanson dădu foc paielor. O flacără puternică îl învălui pe grădinar. Un geamăt sfîșietor se auzi pentru o clipă. Apoi, strigătul nenorocitei victime se pierdu în zbieretele de bucurie ale tartorilor.

— Ah !, vreau să mărturisesc ! Mărturisesc !, gemu Melac. Dezlegați-mă !...

La strigătele grădinarului, Sanson se apropie și stinse focul. Dintr-o mișcare îl dezlegă pe bătrîn.

Grădinarul nu suferise vreo rană gravă. Numai părul îi era pîrlit ; abia se mai ținea pe picioare.

— Dumnezeu mi-e martor !, gemu el, n-am altă scăpare. Eu, cetățene-Călău, sînt nevinovat. Mărturisesc, dar ; principesa de Barry, îmbrăcată bărbătește, a plecat în oraș cu soția mea.

— Am știut asta, zise unul din băieți care stătuseră la poarta din dos. Cetățene-Călău, ar trebui să-l mai prăjești pentru că te-a mințit pînă acum.

— Încotro a apucat stăpîna ta ?, întrebă ofițerul.

Cu o voce tremurîndă, bătrînul trădă ascunzătoarea principesei Adella.

— Ai spus, oare, adevărul ?, întrebă aspru Sanson.

Melac ridică mîinile :

— Să mă pedepsească cerul dacă în acest momnet nu am spus adevărul !

O pauză scurtă urmă acestui jurămînt.

— Te cred, zise în cele din urmă Sanson. Sus, cetățeni !, zise el către soldați. Să nu pierdem nici un moment, să dibuim ascunzătoarea aceste tigroaice.

— Bătrînul ăsta trebuie să meargă cu noi, spuse unul.

— Lasă-l pe bătrîn, zise Sanson. Nu putem să-l tîrîm... Înainte, copii !

Autoritatea Călăului fu atît de mare, încît ofițerul nu mai spuse nimic.

Cu urlete și cîntece sălbatice, mulțimea părăsi parcul prințesei de Barry, cu Sanson în frunte.

Grădinarul rămase singur şi istovit. Căzu în genunchi. Părea că nu mai trăieşte.

— Oh, Dumnezule ! Mai bine muream înainte de a fi trădat-o pe stăpîna mea !... Dar tortura era prea mare, voiau să mă ardă de viu !

Se auzi un lătrat. Era Pluto, dogul danez al Adellei.

— Ah ! mulţumescu-ţi Doamne !, am găsit un mijloc de a încerca s-o salvez pe stăpîna mea !

Căută hîrtie şi creion şi scrise în grabă :

„Fugi, înaltă prinţesă ; călăii au aflat unde eşti. Numai în palatul de vară al tatălui dumitale îţi afli scăparea ; îi cunoşti toate ascunzătorile."

Pe urmă ascunse biletul în zgarda cîinelui şi-i zise :

— Hai, Pluto !, caută-ţi stăpîna.

Cîinele păru că-l înţelege.

Bătrînul îi duse pachetul de haine femeieşti la bot.

Animalul înţelese totul. Mirosi o clipă hainele. Pe urmă începu să latre ca turbat. Se învîrti cînd încoace, cînd încolo, căutîndu-şi stăpîna. Deodată o rupuse la fugă. Îi luase urma.

— O, Dumnezeule, care faci minuni, slavă ţie !, strigă grădinarul.

Căzu în genunchi şi ridică mîinile spre cer, drept mulţumire. Apoi se prăbuşi leşinat.

Capitolul 25

TATĂL LUI LILI

Cu ură teribilă fierbîndu-i în suflet, Enric Sanson se întoarse peste puţin timp la închisoare. Toate strădaniile fură zadarnice ; prinţesa Adella de Barry nu fusese găsită.

Au răscolit toată casa, nu a rămas nici un ungher nescotocit, dar degeaba. Vecinii confirmaseră că un băiat tînăr şi frumos venise întovărăşit de grădinăreasă. Dar toţi mai povesteau şi de un cîine mare, splendind, care sosise deodată în goana mare ; şi cu toate că nu fusese încă nici-

odată în casa asta, n-a putut fi oprit ; a urcat dintr-o suflare scara şi s-a dus drept în faţa tînărului cel frumos. Aproape îndată, necunoscutul a dispărut în graba cea mai mare din casă.

Grădinăreasa fu arestată din ordinul ofiţerului. Dar ea refuză cu încăpăţînare să spună încotro s-a îndreptat prinţesa travestită...

O întîmplare veni, totuşi, în ajutorul Călăului găsi biletul care conţinea mesajul bătrînului grădinar ; în graba plecării, Adella îl pierduse. Ochii lui Sanson străluceau de bucurie.

Ridică cu grijă biletul şi-l ascunse de privirile soldaţilor. Dorea ca numai el să ştie de adăpostul prinţesei !

'Dar unde era Lili ? Era cu putinţă ca prinţesa să aibă o ascunzătoare sigură pentru prizonierii ei ? !

Şi-atunci ? Gîndurile acestea sfredeleau chinuitor sufletul Călăului. „Ce s-a întîmplat cu nefericita Lili în tot timpul acesta ?", se întreba întruna.

Dacă în clipa aceea i-ar fi trecut prin cap ideea că i s-a jucat renghiul cel mai îngrozitor, ar fi fost scutit de multe şi dureroase chinuri sufleteşti !

Deodată îşi aminti că în vălmăşagul întîmplărilor teribile din ultimele ceasuri îl uitase cu totul pe armuricrul Miranda. Ce dobitoc a fost, de ce nu ceruse, cînd era în închisoare, să-l ducă în celula lui Miranda ? Nu era, oare, normal ca acesta să se fi înţeles cu fiica sa asupra unui loc în care să se refugieze în momentele periculoase ? Desigur, asta trebuie să fie ! Cum de nu s-a gîndit ? Tatăl lui Lili Miranda era, fără îndoială, un om prevăzător — se gîndise el şi la o împrejuare ca asta...

Nu-i vorbă, ezita să dea ochi cu bătrînul, dar îşi învinsese temerea.

Se întoarse, deci, la închisoare. Pe drum se întîlni cu procurorul. Îl salută tăcut şi reţinut.

Nu-şi dădu osteneala să se mai uite odată înapoi ; dacă ar fi făcut-o ar fi observat cum Fouquier se uita după el cu un zîmbet diabolic...

Temnicierul îl conduse în celula bătrînului Miranda. Acesta era un spaţiu strîmt şi întunecos.

Înăuntrul celulei nu se afla decît un culcuş de paie şi un scaun de lemn. Pe acesta stăteau un ulcior cu apă şi o bucată de pîine neagră. Călăul îl privi adînc mişcat pe bătrînul şi mult încercatul bărbat.

La vederea Călăului, armurierul sări în sus. O furie nebună străluci în ochii săi. Îl măsură cu priviri furioase și dispreţuitoare.

— Ei, Călău al Parisului, ai venit să mă tîrăşti spre eşafod ?, strigă el. Ai dreptate, nu trebuie să aştepţi cele trei zile, ce mi s-au dat ca termen de gîndire ! Convingerile armurierului Miranda nu se pot schimba în trei zile. Mai bine...

— Tăcere !, îl întrerupse Călăul cu o neprefăcută severitate. Tăcere !

Se apropie de bătrînul înfuriat.

— Te rog, vorbeşte mai încet cu mine ! Un singur cuvînt scăpat din nebăgare de seamă îţi poate fi fatal !

Miranda se uită cu neîncredere prin celulă.

— Cred şi eu !, zise el, apoi cu nemulţumire, spionii trebuie să domnească în scumpa noastră patrie ! Aseară eram un om fericit şi liber, astăzi, prin neruşinarea unui mizerabil, am devenit o jertfă pentru veşnic nesătulul eşafod !

Sanson se apropie de armurier.

— Tată Miranda, nu fii supărat pe mine !, nu ştii ce lucruri îngrozitoare se petrec cu mine !

Bătrînul îl privi furios.

— Nu eşti tu un mizerabil neruşinat ?, îi zise Miranda. Nu te-ai furişat în inima copilei mele cu şiretenie ? Nu eşti un nemernic spion, pe care eu, neghiobul, l-am primit şi onorat în casa mea ? !

O furie imensă inundă sufletul Călăului. Dar îşi aminti că era tatăl lui Lilli şi se stăpîni.

— Dumneata nu ştii ce vorbeşti !, îi răspunse Sanson. Este adevărat că am fost necinstit faţă de d-voastră tăinuindu-vă meseria mea. Dar ştii foarte bine că n-am devenit din proprie iniţiativă ceea ce sînt astăzi. Ştii că o lege veche a decis ca fiul călăului să moştenească meseria tatălui său. Astfel m-a ajuns acest blestem... O dată — a trecut un an de-atunci, mă aflam pe marginea unui lac din apropierea Parisului. Deodată auzii un strigăt de ajutor. O barcă în care se aflau mai multe fete tinere se răsturnase. Nenorocitele se luptau cu valurile ; părea că le pîndeşte o moarte îngrozitoare. Zării printre valuri o fiinţă îngerească. M-am aruncat în apă. Şi am reuşit să salvez viaţa gingaşei fecioare. Era copila dumitale, tată Miranda !

Din acel moment m-am îndrăgostit de Lili. Şi ea a răspuns acestei iubiri. Dar nu am avut curajul să-i spun că sînt Călăul din Paris ! M-am prezentat drept un gentilom din provincie...

— Ne-ai minţit !, strigă Miranda lovind cu piciorul în pămînt.

— Lasă-mă să vorbesc pînă la sfîrşit, se rugă Călăul. Am făcut o nedreptate tăinuindu-vă îndeletnicirea mea. Dar puneţi-vă în locul meu. O iubeam pe acea gingaşă floare răsărită în drumul vieţii mele. Fericita întîmplare m-a făcut să tac. Lăsam totul în puterea nemărginită a dragostei eram sigur că Lili îmi va ierta greşeala... şi încă mai sper că aşa va fi. Mai rămîne să mă ierţi şi dumneata !...

— Fie, atunci !. te iert şi eu — spuse armurierul.

Apucă mîinile Călăului.

— În orice caz, iartă-mă dacă am fost aspru faţă de dumneata. Eşti un om cumsecade. Îţi datorez viaţa, o ştiu prea bine ! Acordă-mi un răgaz să mă obişnuiesc cu gîndul că... şi... cînd nu voi mai fi... (aici, vocea lui păru a se stinge). — Atunci, apără-mi copilul, pe iubita mea Lili ! Nu va mai avea alt sprijin în afara dumitale !

— Ah, tată Miranda !, cuvintele dumitale mă fac fericit ! Dar, pe de altă parte, mă cuprinde o nouă tristeţe ! Unde-i acum fiica dumitale ?

— Unde este fiica mea ?, întrebă Miranda mirat. De unde să ştiu eu ? ! Călăul îl privi aiurit. Îi povesti cu răsuflarea întretăiată toate cele întîmplate.

Ultima lui speranţă dispăruse. Nenorocitul tată nu ştia nimic de soarta fiicei sale. Acesta începu să plîngă şi să se jelească :

— O, copilul meu, nefericitul meu copil !

— Trebuie s-o găsesc !, răspunse Călăul. Plec spre Palatul de vară al principesei de Barry. Ştiu că năpîrca asta s-a refugiat acolo. Imediat ce mă voi afla în faţa acelei nemernice voi afla unde este fiica ta !

— Du-te !, îl imploră Miranda. Doamne, sărmanul meu copil e lipsit de orice ajutor ! Sanson, uită toate cele întîmplate ! Demonstrează că eşti un nobil ! Comportă-te ca atare ! Gîndeşte-te fie şi numai la onoarea fiicei mele!

— Aşa va fi, ţi-o jur !, exclamă Sanson.

Vru să plece, dar bătrînul îl reţinu :

— Ne vom revedea încă odată... înainte de..., murmură el ; înainte ca dumneata...

Se întrerupse înainte ca îngrozitorul cuvînt să-i scape de pe buze. Abia acum își aminti Sanson de hotărîrea pronunțată în acea dimineață de Curtea de Jurați în procesul bătrînului armurier.

— Dumnezeule, am uitat !, murmură el. Te implor, nu fii încăpățînat, tată Miranda !

— Am încheiat cu viața !, zise armurierul. Niciodată nu mă vor putea sili împotrivia convingerilor mele. După trecerea celor trei zile, mă voi duce la eșafod !

— Te conjur Miranda !, zise Sanson. Mai gîndește-te...

Dar bătrînul dădu iar din cap.

— Totu-i zadarnic !, murmură el. Nu căuta să mă convingi, nu-ți pierde timpul. Pregătește-te de plecare, scapă-mi fiica ! ! Acordă-mi, cel puțin, fericirea de a nu ajunge să-mi pun capul pe eșafod înainte de a ști ce-i cu iubita mea Lili !

— În numele lui Lili te conjur !, murmură Enric Sanson, te conjur să nu fii atît de încăpățînat.

Pe neașteptate, căzu deodată în genunchi în fața bătrînului.

— Nu spune „nu" cînd vei fi interogat mîine în fața tribunalului ! Este vorba de viața dumitale, bunule și bătrînul meu tată ! Mai tîrziu, voi găsi eu o cale de scăpare...

Dar Miranda dădu din nou din cap.

— Du-te, fiul meu. Dumnezeu fie cu tine și să te ajute s-o găsești pe Lili ; dar nu mă vei convinge niciodată să fac ceva împotriva voinței mele !

Călăul se ridică întristat. Simțea că deocamdată nu era nimic de făcut contra încăpățînării bătrînului. Plecă repede din închisoare.

Se întoarse. Copleșit de gînduri negre, Sanson se îndreptă spre casă.

El nu băgă de seamă că două umbre care se ascunseseră pînă atunci în spatele a două coloane de la portalul închisorii se desprinseră din ascunzători și-l urmară. Era atît de preocupat de gîndurile sale, încît nu observă cum umbrele se apropiau din ce în ce mai mult, de centrul orașului.

727

În drum spre casă, Călăul se hotărî s-o vadă imediat pe Orfelia. Simţea nevoia că ea să-l consoleze. Orfelia avea darul de a prezice viitorul ; ei bine, el voia să-l descifreze.

Deodată se văzu o flacără în urma Călăului, urmată imediat de o pocnitură scurtă şi puternică ; părea că un fulger a intrat în pămînt.

Enric Sanson şovăi. Simţi o arsură dureroasă în spinare.

Se auzi răsunînd un hohot ascuţit, un rîs ironic. Călăul se întoarse. Văzu prin întuneric două chipuri de bărbaţi înfăşuraţi în mantale, care fugeau după ce scoseseră acel hohot de rîs. Cu iuţeala fulgerului îşi smuci Sonson pistolul de la cingătoare şi trase două focuri în urma fugarilor.

Apoi durerea îl învinse, i se făcu negru înaintea ochilor. Sanson căzu în nesimţire.

Capitolul 26

RĂPIREA LUI LILI

Dar unde era nefericita Lili ? Ce soartă împărtăşea ? Reuşitu-i-a, într-adevăr, negrului Pippin răpirea nevinovatei fete ? Se adeverise, oare, planul diabolic al procurorului Fouquier ?

Pentru a putea primi răspunsul la toate aceste întrebări, să ne întoarcem în Piaţa închisorii. Să revenim la momentul în care Lili, aşteptînd întoarcerea iubitului, se retrăsese într-o nişă dintre coloanele gangului.

Scenele îngrozitoare din ultimul ceas avuseseră un efect zdrobitor asupra sufletului ei. Nu mai era în stare să gîndească. Un singur foc mai pîlpîia acum în inima ei curată : soarta tatălui ei. Cu rugăciuni duioase de copil voia să-i înduplece să aibă milă de dînsa. Pentru ea, măcar trebuia să accepte îngrozitoarea sentinţă a Curţii cu Juraţi.

Astfel, copleşită de resemnare, aştepta momentul în care i se va întoarce iubitul.

Imediat ce va obţine biletul ce-i va permite să intre în închisoare, nici o putere cerească ori pămîntească nu o va mai împiedica să-şi vadă tatăl.

Dar în cartea stelelor era altfel scris : Lili era sortită să bea pînă la fund cupa amară a speranţelor deşarte.

Cu totul cufundată în rugăciuni mute, tînăra fată nu băgă de seamă că, puţin timp după plecarea iubitului, apăru statura ţiganului Pippin.

Cititorii noştri ştiu deja cu cîtă precauţiune se retrăsese mizerabilul la vederea neaşteptată a tinerei fete. Pipin alergase cît putuse de iute în stradă. Acolo el scosese un fluier de metal din buzunar, îl pusese la gură şi făcuse să răsune un fluierat prelung şi ascuţit.

Imediat alergaseră cam vreo zece vagabonzi, din diferite direcţii în ajutorul său. În cîteva minute Pipin iniţiase cu voce înceată pe complicii săi de meserie în privinţa planului său. Se îndreptase în fruntea vagabonzilor înspre portalul închisorii. Zgomotul produs de noii veniţi o înspăimîntă pe Lili. Aceasta îşi ridică ochii blînzi şi un fior îi trecu prin tot corpul. Ea se sperie atît de rău, încît abia se mai putea ţine pe picioare. Acel om cu privirea obraznică, care păşea drept spre dînsa, în fruntea tovarăşilor săi mizerabili, era, într-adevăr, unul din cei doi bărbaţi care o tîrîseră în seara trecută spre cimitirul executaţilor ! ? (Citiorii ştiu că era întuneric în acea noapte de groază ; pe lîngă aceasta, complicele lui Samulon trădase o oarecare teamă să comită abominabila crimă). Deci, era foarte natural ca el să evite să privească în ochii nenorocitei jertfe. Lili, însă, ameninţată fiind de o moarte sigură, îşi întipărise în memorie chipurilor celor doi criminali. O singură privire aruncată asupra lui Pipin îi fu de ajuns a recunoaşte într-însul pe tovarăşul lui Samulon. Ea ar fi putut jura că ţiganul Pipin era unul din tîlharii din seara dinainte.

În timpul acesta, ţiganul Pipin se apropiase de dînsa:

— Ah, aceasta este Pepita !, exclamă el cu un aer de surprindere bine jucată.

În acelaşi timp, el prinse cu mîna umărul tinerei fete.

Lili se dădu înapoi de lîngă dînsul, ca muşcată de o viperă ştia cu siguranţă că avea în faţa sa pe unul din criminalii din seara precedentă.

— O, Isuse !, murmură ea. Trimite-mi ajutorul tău !

Încercă să socată un strigăt de ajutor. Dar ţiganul Pipin era pregătit pentru toate împrejurările.

(Vom afla mai tîrziu istoria vieţii acestui flăcău aventurier şi stricat. Acum vom arăta doar că Pipin, încă de cînd era un copil de patru ani, fusese iniţiat în toate se-

cretele artei criminale. Cu cît trecea vremea el se perfecționa devenind un criminal îndrăzneț, cu un surprinzător sînge rece.

El observă fața îngrozită de spaimă a tinerei fete ; nu mai rămînea nici o îndoială că tînăra fată de azi și cea de aseară erau una și aceeași persoană !

O sudoare rece îi apăru pe frunte ; privirea sa se îngropă în ochii tinerei fete. El tremura la ideea că aceasta i-ar putea arunca în față o mută, dar groaznică acuzare (Căci, cu toate că spiritele erau încinse atunci în urma vărsărilor de sînge, totuși mulțimea din Franța l-ar fi rupt în bucăți pe acela care ar fi comis o crimă pentru interesele meschine ale unei asociații private...).

Acuzarea tinerei fete — că Pippin ar fi vrut s-o omoare — l-ar fi costat pe mizerabil viața. Pînă și complicii lui credincioși s-ar fi revoltat împotriva lui. Acum, ei i se supuneau orbește, dar sub povara acuzării ei s-ar fi aruncat asupra lui și l-ar fi tîrît fără milă în fața Curții cu Juri !

Țiganul Pippin știa toate acestea. A zecea parte dintr-o secundă îi fu deajuns pentru a lua o decizie. Deodată, puse mîna pe gura tinerei fete.

— Tu ești, Pepitto ? !, exclamă el cu prefecătorie, sărmană și nenorocită soră a prietenului meu Carmel ! ? Cît de mult se va bucura bunul băiat revăzîndu-te. Dar spune-mi, unde ai fost pînă acum ?

Lili tremura din tot corpul. Privi îngrozită cînd fața unuia, cînd a altuia dintre indivizii care o înconjurau. Apoi începu din nou să tremure. Mințile i se rătăciră și începu să șovăie. Țiganul Pippin trebui s-o susțită, căci altfel ar fi căzut grămadă la pămînt.

— Ah, vine Michelin !, exclamă unul dintre complici cunoscut sub numele de „vulpe roșie".

El arată spre un bărbat scurt, cu barba stufoasă, încălțat cu niște ciubote groase și cu bluză.

Acesta mergea pe lîngă o căruță mizerabilă, tîrîtă de un singur cal.

Pipin șopti ceva la urechea unor tovarăși care se aflau în apropierea lui. Imediat aceștia se apropiară de căruțaș. Ei îl înconjurară din toate părțile și-i vorbiră cu aprindere.

Trebuie să fi pomenit căruțașului numele țiganului Pippin, căci acesta privi înspre el. Apoi dădu de mai

multe ori din cap. Acesta era semnalul pentru ceilalți de a o lua pe Lili.

Leșinată, ea nu simți cum fu ridicată și dusă spre căruță, unde fu culcată pe o grămadă de paie ; odată ce se afla în căruță Lili era la discreția țiganului Pipin.

Acesta concedie pe toți tovarășii săi, oprindu-l doar pe „vulpe roșie" cu sine. După ordinul său, Michelin trebuia să stea pe capră și să gonească calul în fuga cea mai mare. Țiganul Pippin, însă, trase coviltirul căruței, așa că din stradă nu putea privi nimeni înăuntru.

După aceasta, el începu a lega mîinile și picioarele lui Lili și îi vîrî un căluș în gură.

În același timp, o culcă în așa fel, încît văzînd-o cineva, ar fi crezut că doarme și că țiganul Pippin o păzește cu grijă...

— Dă-i drumul, Michelin !, zise Pipin căruțașului. După cum ți-am spus, îți plătesc patruzeci de franci imediat ce vom ajunge în pădurea Martigny.

Aceasta se afla în partea de sud a Parisului. Era o pădure imensă. La marginea acesteia se afla cunoscutul castel al nefericitului duce de Barry.

Barierele din Paris erau păzite cu severitate. Imediat ce căruța se apropie de poarta orașului, mai mulți soldați săriră înaintea-i. Ei cercetară dacă nu se afla cumva vreun aristocrat ascuns înăuntru, care voia să scape de ghilotină prin fugă.

— Lăsați, camarazilor !, se adresă țiganul Pippin către soldați care voiau să desfacă cortul căruței. Sora nebună a prietenului meu Luis Carmel se află aici și o duc la țară ! Aerul din Paris nu-i prieste.

În tot acest timp rîdea cu impertinență.

Dar soldații nici nu vrură să audă...

— Nu se poate !, exclamă sergentul. Căruța trebuie controlată.

În același timp, dădu să desfacă cortul cu forța.

Lili se deșteptase din leșin. Sărmana deschisese ochii. Simțea cît de strîns era legată. O, dacă ar fi putut striga după ajutor ! Dar țiganul Pippin îi vîrîse destul de bine călușul în gură, pentru ca fata să nu poată scoate nici cel mai mic strigăt.

— Ascultă, camarade !, nu mă cunoști. Sînt țiganul Pippin ! Nu mai face mofturi și lasă-mă să trec prin poartă !

— Poți fi cine vrei !, răspunse caporalul. Am primit ordin strict de la cetățeanul Fouquier procurorul să nu las pe nimeni să treacă prin poartă, înainte de a mă convinge că nu este periculos !

— La dracu, dobitocule !, strigă negrul Pippin înfuriat la culme.

Scoase din buzunarul unsuros un bilet scris și-l arătă caporalului.

— Cunoști iscălitura asta, prostule ?, strigă el.

Caporalul citi cu greu

„Prezentatorul acestui bilet are intrare și ieșire liberă oriunde în Franța, împreună cu însoțitorii săi. Autoritățile franceze sînt însărcinate a i se pune la dispoziție.

Din ordinul Comitetului deliberativ — Fouquier Tinville, procurorul Republicii."

Caporalul se dădu respectuos în lături.

— Hi,hi !, harabajiule ! strigă țiganul Pippin, în timp ce ochii săi căpătaseră o lucire diabolică. Acum, nimeni nu ne va mai opri pentru a doua oară ! Afară, la cîmp !

Căruța alerga pe pavajul cîrpit al drumului de țară.

Țiganul Pippin și tovarășul său „vulpea roșie", stăteau tolăniți în fundul căruței. Își aprinseră niște ciubuce scurte și schimbau vorbe frivole și glumețe.

Dar pe grămada de paie, în spatele lor, se afla nenorocita Lili. În gînd, ea mai cerea o singură favoare milostivului Dumnezeu s-o ajute să moară, înainte ca rușinea s-o copleșească !

Deocamdată, n-o urmăm mai departe. O lăsăm, încă, în puterea celor doi mizerabili și sub ocrotirea Cerului, în drum spre castelul de Barry... ...Și ne întoarcem la Enric Sanson, eroul povestirii noastre, care — printr-un atac mișelesc fu împiedicat să salveze viața iubitei sale Lili...

Capitolul 27

ÎN PUTEREA MORȚII

Casa Călăului era cufundată în întuneric și liniște. Numai prin geamurile Orfeliei răzbăteau raze de lumină.

Tînăra fată se plimba de colo-colo prin camera vrăjilor.

Piticul Perkeo o urma pas cu pas în plimbarea ei prin odaie. Cu o curtoazie comică îi ducea trena rochiei cea scumpă, din mătase turcească. Perkeo era de obicei, un caracter aspru și viclean ; dar față de tînăra stăpînă el nu cunoștea decît sentimentul fidelității de cîine ! Mergea cu o grijă nespusă în urma fecioarei. Măsura cu priviri vrăjmașe toate mușteie care îndrăzneau să tulbure cu bîzîitul lor liniștea desăvîrșită din odaie.

Orfelia era cufundată în gînduri. Fruntea i se încreți-se. Buzele, altădată roșii, erau cianozate de umbra tristeții.

Orfelia, ființa enigmatică, înconjurată de atîtea puteri misterioase și avînd darul de a prevedea viitorul, părea neliniștită. Se oprea din cînd în cînd locului și-și împreuna mîinile pe piept respirînd greu și apăsat.

Ascultă de nenumărate ori, dacă nu se auzea vreun zgomot aducător de vești. Se vedea că așteaptă reîntoarcerea fratelui, care astăzi întîrzia ca niciodată.

Apoi se apropie de oglindă și își ridică mîinile într-un fel ciudat. Dar puterea misterioasă pe care o avea de obicei, o părăsise de astădată. Oglinda rămase mută. Suprafața strălucitoare nu destăinuia nimic.

„Simt că fatalitatea plutește în aer !, murmură tînăra fată înfiorîndu-se. Apoi făcu semne misterioase cu mîinile.

— Ascultați-mă, Isis și Osiris !, murmură ea. Voi, stăpînitorii stelelor misterioase, diriguitorii soartei și vieții omenești ! Păziți-l pe fratele meu, apărați-i capul de pericol !

Cuvintele sunau ciudat în tăcerea camerei. Se mai opri odată în loc, ridicînd mîinile în semn de conjurare.

Deodată o pocnitură lugubră făcu să se cutremure geamurile. Tînăra fată se cutremură. În același moment alergă la fereastră. Desigur, o împușcătură răsunase afară ; încă odată se repetă pocnitura ! Imediat după aceasta se auzi o a treia împușcătură ! Incredibil, pentru această oreme de seară și pentru acest loc retras al Parisului !...

— Vezi, Perkeo, ce s-a întîmplat ! Du-te repede, aleargă !, murmură Orfelia tremurînd.

În acel moment se întîmplă ceva ciudat. O nouă pocnitură lugubră răsună și oglinda se cutremură un fulger de foc părea că pleacă din aceasta.

Dar vedenia nu dură decît o secundă, apoi dispăru așa cum apăruse. Orfelia păli de moarte. Ea-și împreună mîinile pe piept și fixă oglinda cu priviri aiurite :

— O, voi zei !, presimțirea mea se adevereşte ! Oglinda a întărit temerile mele ! Frate Enric, viața ta este în pericol ! Dumnezeule milostiv, dă-mi puterea să-l scap !

Ea privi încă o clipă în juru-i. Apoi ieşi în fugă din odaie. Pe scară o întîmpină piticul.

— S-a întîmplat o nenorocire, stăpînă !, exclamă el cu voce croncănitoare (pe cînd fața zbîrcită trăda o tristeţe sinceră). Fratele vostru, el...

— E mort ! ?, strigă Orfelia.

Coborî iute scările. Piticul se agăță cu putere de faldurile rochiei sale.

— Nu e mort ! Încă trăieşte !, murmură el. Dar mi-e teamă că se află pe moarte !...

Capitolul 28

„SÎNGE, OPREŞTE-TE !"

...Dar Orfelia nu mai auzea nimic. Jos, în sală, fu întîmpinată de calfele Călăului. Orfelia li se adresă frîngîndu-și mîinile :

— Ajutați-mă ! Ce groaznică nenorocire s-a întîmplat ! ? Fratele meu și stăpînul vostru a fost atacat de criminali !

Aceşte cuvinte fură de ajuns pentru a anima pe calfele de călău. Orfelia ieşi din casă.

În stradă, Orfelia îl zări pe Enric întins pe jos, nemişcat. Cu un țipăt de disperare se aruncă asupra lui.

— O, frate Enric !, scumpul și iubitul meu frate ! Ce groaznică nenorocire ți s-a întîmplat ? !

Dar Enric Sanson nu răspunse.

— E mort,... mort !, strigă din nou Orfelia în culmea durerii.

Își frîngea mîinile și își smulgea părul de disperare. Perkeo, credinciosul pitic, se furişase lîngă dînsa. Plîngea și el ca un copil.

— O, stăpînă iubită !, murmură el, fratele vostru nu este mort, negreşit că nu ! Numai un leşin adînc i-a amorțit simțurile ! Dați voie acestor bărbați să ridice corpul

fratelui vostru. Îl vor duce în camera voastră şi îl vom culca acolo ! Negreşit că veţi reuşi, cu arta voastră, să-l readuceţi la viaţă !

Dar Orfelia nu-l asculta. Se aplecă din nou spre fratele ei. Îşi ţinea suflarea pentru a asculta respiraţia lui Enric.

— Lăudat fie Domnul !, strigă Orfelia într-un tîrziu, trăieşte, respiră ! Ridicaţi-l !, se adresă ea rugător către bărbaţi, nu trebuie să pierdem nici o clipă ! Urmaţi-mă în camera mea ; acolo aveţi să-l duceţi pe iubitul meu frate !

Un geamăt scăpă de pe buzele Călăului. Părea că gravului rănit îi revine cunoştinţa.

— O, mizerabilii ! Mizerabilii !, îngăimă Sanson.

Apoi rămase iar tăcut. Numai respiraţia greoaie trăda că se mai află o urmă de viaţă într-însul. Tăcuţi şi precauţi, bărbaţii îl transportară pe stăpînul lor în casă. Cu mare greutate ajunseră în camera Orfeliei.

— Trebuie să ne grăbim !, şopti ea.

Se aplecă cu gingăşie deasupra fratelui. Cu mişcări atente începu să-i desfacă haina înăclăită de sînge.

Rănitul gemu şi murmură cuvinte neînţelese. Făcu, de asemenea, încercarea de a se ridica din pat. Dar puterile îl părăsiseră. Capul îi căzu din nou pe pernele divanului. Cu greutate reuşi să-şi ridice pleoapele ochilor. O fixă pe sora sa cu o privire întrebătoare.

— Orfelia... tu... eşti ? !, murmură cu o voce slabă. Îţi mulţumesc pentru iubirea ta !

Apoi închise din nou ochii.

Cu o mînă iscusită, Orfelia deschide de tot haina fratelui ei. Privirea-i căzu pe chiurasa strălucitoare pe care Enric Sanson o purta şi ziua şi noaptea peste corpul gol. Aceasta era făcută de bătrînul armurier Miranda, tatăl lui Lili, în urmă cu un an ; nici un glonte sau vîrf de spadă nu putea pătrunde prin aceasta. Orfelia conchise imediat că fratele ei scăpase cu viaţă numai graţie chiurasei. Împuşcătura mizerabilului trecuse pe lîngă marginea de sus a acesteia, glonţul o îndoise în regiunea umărului stîng şi o apăsase adînc în carne. Aici se făcuse o rană adîncă. Sîngele curgea fără încetare.

Orfelia îi făcu un semn lui Perkeo. Acesta o înţelese imediat pe iubita-i stăpînă. Piticul scoase dintr-un dulap o lădiţă de abanos, de mărime mijlocie, împodobită cu flori

de argint ; cu această lădiță în brațe se apropie de stăpîna sa.

Orfelia deschise capacul, un parfum îmbătător ieși deodată din interior. Lădița avea mai multe despărțituri. Fiecare din acestea era plină cu buruieni uscate, de diferite culori.

Orfelia luă cu două degete cîteva fire de buruieni. Le aruncă cu o mișcare rapidă a mîinii în flacăra din cămin. Apoi puse mîna dreaptă pe rana fratelui.

În același timp îi apucă fruntea cu mîna stîngă.

— Sînge, oprește-te din cursul tău ! Du-te înapoi, spre părțile inimii !, murmură ea ca o conjurație. Îți ordon, sînge, oprește-te ! Rană, închide-te !

Efectul acestor cuvinte fu spontan. Imediat hemoragia încetă.

Este aproape de neimaginat cum poate omul să facă minuni din puterea voinței sale. Orfelia Sanson era o ființă înzestrată de natură cu un asemenea dar. Chiar în acel moment ea dăduse încă o dovadă a puterii ei. Enric Sanson deschise imediat ochii.

— Unde sînt ? întrebă el.

Apoi își roti privirea prin cameră. Frica îi dispăru deodată și un surîs de mulțumire îi coloră buzele.

— Ah, îmi aduc aminte ! Sînt la tine, soră dragă, sînt la tine !, murmură el.

— Acum îmi reamintesc totul ! Răufăcătorii m-au împușcat, simt o durere groaznică în umăr ! Am tras și eu la nimereală asupra urmăritorilor mei. Apoi am căzut ca trăznit...

— Tăcere, tăcere, iubitul meu ! murmură Orfelia. Domnul fie lăudat pentru că te-a cruțat ! scumpe frate !

Alergă înspre dulap. Cu o mînă tremurîndă îl descuie iar. Lumina slabă a lămpii căzu peste un șir de sticluțe aranjate cu grijă, umplînd interiorul dulapului.

Enric Sanson inspira, în timpul acesta, cu o plăcere vizibilă parfumul dulce împrăștiat de ierburile uscate aruncate în foc. Acest parfum părea că-l întărește. Vru chiar să facă încercări de a se ridica din pat.

Dar, în același moment, Orfelia fu iar lîngă dînsul. În mîna stîngă avea un pocal de argint, iar în mîna dreaptă ținea o sticluță de o formă ciudată, în care se afla o licoare de un roșu aprins.

— Stai liniștit, iubite frate ! spuse ea ; îți voi da un pocal plin cu „lichidul nostru de viață".

Enric Sanson o privi înspăimîntat.

— Cum, soră ! ?, murmură el, o asemenea jertfă vrei să faci ? ! Nu, nu pot s-o primesc !

Dar fecioara surîse drăgăstos

— Știu prea bine pentru ce eziți, în familia noastră umblă vorba că strămoșul nostru care a preparat acest lichid s-a înfrățit cu diavolul. Fiecare picătură din această băutură prețioasă scade cîte o zi din viața celui care a făcut-o. Dar această zi se adaugă la viața celui care o bea !

Enric Sanson dădu din cap :

— Cum crezi tu, scumpă soră, că aș avea inima să-ți scurtez viața sorbind din a ta băutură ?

Dar tînăra fată surîse din nou. Își apleacă buzele cu iubire și sărută fruntea fratelui ei.

— Cunosc un farmec care anulează blestemul băuturii ! Este iubirea, frate, iubirea caldă și adevărată, care vine din adîncimile inimii omenești ! Cine simte o asemenea iubire pentru aproapele său și-i oferă băutura, acela este ferit de blestemul ei.

În tot acest timp ea acoperise cu grijă pocalul de argint cu prețioasa băutură. Acum, i-l oferi. Liniștit, Enric Sanson duse pocalul la gură și-l goli dintr-o suflare.

El nu observă cum fumul și ceața din cămin creșteau în acel moment. Un chip sinistru se zugrăvi în aburul din cameră. Părea că ceața s-a prefăcut într-un braț puternic întins. Și acest braț încerca să se întindă asupra capului gingașei Orfelia timp de o secundă, chiar se lasă cu o putere uriașă asupra ei.

Tînăra fată căpătă deodată o privire serioasă și tristă. Șovăi o clipă se părea că puterile au părăsit-o.

Dar toate acestea nu durară decît o secundă.

Piticul Perkeo observase cu ochii larg deschiși această mișcare ciudată a chipului din fum.

Piticul fu cuprins de o furie sălbatică. Scoase un strigăt ascuțit. Apoi se aruncă cu pumnii încleștați asupra focului din cărbuni. Piticul era hotărît să-și apere stăpîna chiar și cu riscul vieții lui.

Dar cînd se apropie de foc, o flacără ascuțită ca o suliță se ațintì asupră-i. Piticul se retrase țipînd, căci altfel flacăra i-ar fi prins fața.

Enric Sanson respiră adînc și înapoie surorii sale cupa.

— Îţi mulţumesc de mii de ori, Orfelia ! ... Dar ce se întîmplă oare ? Nu este un vis că am fost rănit ? În vinele mele arde într-adevăr, acelaşi foc de altădată ? O, sufletul îmi este atît de uşor ! Se ridică din pat cu o mişcare iute.

Orfelia îl urmări cu priviri îngrijorate, cercetă rana pe care o suferise Enric Sanson în urma împuşcăturii. Aceasta se închisese ; numai o pată roşie rotundă şi mică mai trăda existenţa ei.

— Te simţi bine ? Nu mai ai dureri, frate ?

— Mă simt mai bine ca niciodată, iubită soră !

Se aplecă spre Orfelia şi-o sărută ca un îndrăgostit.

— Fă-mi o plăcere ; rămîi astă-noapte aici, sus, la mine !, îl rugă Orfelia. Voi veghea asupra somnului tău.

— Îţi mulţumesc, dar îmi ceri un lucru imposibil, iubită soră ! Trebuie să plec chiar în această clipă. Înţelege, te rog, că vreau s-o salvez pe iubita mea Lili. Peste cîteva zile, poate, fatalitatea nu va mai putea fi învinsă de nimeni. Pînă atunci trebuie să acţionez, să nu stau cu mîinile în sîn !

Enric Sanson nu observă spaima de moarte care se întipări pe faţa Ofeliei.

Tînăra fată se lipi de fratele ei.

— Enric, nu pleca în astă-noapte ! Nu abuza de sănătate şi de tinereţe ! Neşansa poate fi contra ta. Nu te măsura cu pericole care depăşesc puterile tale. Presimt că acest drum pe care vrei să-l faci astăzi îţi va fi fatal !...

Sanson replică :

— Surioară Orfelia, ştiu că ţi-e dat să prevezi viitorul. Spune-mi un singur lucru : drumul pe care vreau să pornesc în astă-noapte fi-va favorabil iubitei mele Lili ? Voi reuşi, oare, s-o eliberez ?

— Nu insista. Nu pot şi nici nu vreau să-ţi răspund acum, murmură ea.

— Totuşi, soră Orfelia, te conjur pe dragostea frăţească, te implor în amintirea sfîntă a părinţilor noştri — spune-mi prin puterea focului tău de a întrevedea viitorul : voi reuşi în încercarea mea de a o reda pe nefericita Lili libertăţii şi luminii zilei ?

— Îţi va reuşi !, zise ea într-un tîrziu, pe un ton profetic. Curata ta fecioară va rezista deocamdată atacurilor duşmanilor ei. Dar pe tine, iubite frate, te paşte un mare pericol. Nu aşa curînd. O, văd : te vei reîntoarce sănătos

aici, la mine. Dar, mai întîi, vei înfrunta o inamică neîndurătoare acolo, zic, unde vrei să te duci astăzi !

— Ah, înţeleg !, principesa de Barry !, murmură Enric Sanson.

— Este mai periculoasă decît crezi !, urmă Orfelia pe acelaşi ton profetic ; se află în legătură strînsă cu puternicii zilei, serbează orgii şi se îmbată cu sîngele semenilor săi ! Numai o dorinţă, o singură dorinţă mai cunoaşte inima ei însetată de răzbunare : să te nimicească, să-ţi zdrobească fericirea !, O, frate, ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi născut niciodată, decît să răpeşti în astă-noapte victima aflată în ghearele înfuriatei leoaice !

— Mulţumesc de mii de ori, soră dragă ! Acum ştiu destule ! Voi reuşi s-o scap pe Lili. Aceasta este cea mai mare fericire ce mi-o pot oferi, chiar de-aş muri în lupta pentru fericirea ei !

Orfelia îşi dădu seama că ar fi zadarnic să încerce să-l reţină pe fratele ei.

Enric Sanson se desfăcu din îmbrăţişarea ei şi, luîndu-şi rămas bun, păşi spre ieşire.

Piticul îi deschise respectuos uşa.

Orfelia căzu în genunchi în mijlocul camerei şi începu să se roage. O rugă fierbinte se înălţa la cer, implorînd ajutor pentru mărinimosul şi nobilul frate.

Peste o jumătate de oră, Enric Sanson părăsi casa, călare, printr-o portiţă dosnică...

Capitolul 29

CAMERA ALBASTRĂ

Să ne întoarcem acum spre nefericita Lili Miranda, pe care am părăsit-o cînd se afla în puterea ţiganului Pipin şi a complicilor săi.

După cum se ştie, nemernicilor le reuşise s-o transporte pe nenorocita Lili, în trăsură, în afara Parisului.

Soarta ei părea pecetluită !

Chiar dacă trecătorii de pe drum ar fi ştiut că în ascunzişul cortului se află o fată răpită, n-ar fi cutezat să-i vină în ajutor. Ţiganul Pipin şi tovarăşul său erau temuţi în toată ţara. Poporul din împrejurimile Parisului era convins că sînt capabili de cele mai crunte nelegiuiri. Se ştia

că *baretele roşii* — cum erau supranumiţi în popor Pippin şi tovarăşul său — erau adepţii fanatici ai puternicilor zilei.

Căruţa care ducea pe Lili şi pe răpitorii ei intră nestingherită de nimeni în parcul castelului de Barry.

Nimic nu se mişca în vastul parc. Numai ici-colo, urmele unei copite trădau că în timpul nopţii a trecut pe aici un mare număr de cai...

După ordinul lui Pipin, căruţa se opri într-o alee umbroasă. Ţiganul sări primul din căruţă. Spionă în toate părţile. Nimic nu se mişca împrejur. Numai pe aleea opusă, din umbra copacilor apăru deodată chipul unui bărbat necunoscut. Acesta privi cu ochi întrebători spre căruţă. Pippin ridică mîna stîngă. Făcu o mişcare rotundă cu mîna în jurul capului său. Acesta trebuia să fie vreun semn de înţelegere, căci bărbatul din aleea opusă înclină din cap şi dispăru.

Pippin ordonă însoţitorului său s-o ridice pe Lili Miranda din căruţă.

Noi ştim, deja, că tînăra fată era legată la mîini şi la picioare, astfel că era cu totul în puterea mizerabililor criminali.

Ţiganul Pippin surîse diabolic. Cuprinse cu mîna stîngă talia fecioarei.

O privire dispreţuitoare îl săgetă din ochii de obicei blînzi ai lui Lili. Dar negrul Pippin surîse cu şiretenie :

— Răbdare, numai, porumbiţa mea ! Nu-ţi fie frică de moarte !, din contră, te aşteaptă nenumărate plăceri !... Tu „vulpe roşie" !, se adresă el pe un ton poruncitor tovarăşului său, părăseşte-mă acum ! Te vei întoarce la Paris. Dar îţi ordon, sub ameninţarea pedepsei cu moartea, să păstrezi secretul celor văzute şi auzite !

Tovarăşul îi promise aceasta.

Pippin îi dădu căruţaşului răsplata promisă. Apoi rămase în loc, ţinînd-o pe Lili cu mîna dreaptă şi urmărind căruţa pînă ce aceasta dispăru cu totul.

— Înainte, dar !, strigă el tinerei fete. Acum pornim pe un drum într-adevăr neplăcut !

Lili îi trimise o privire rugătoare. Dar cînd întîlni ochii nemernicului, se înfioră de groază...

...Ţiganul Pippin o tîrî cu sine pe nenorocita victimă. Drumul lor ducea spre acea parte a parcului în care apăruse necunoscutul.

Ajuns aici, negrul Pippin se uită cercetător în juru-i. Despărțit numai de o peluză de verdeață, se ridica înainte-i zidirea înnegrită de vreme a castelului. În stînga se întindea un iaz mare ; la dreapta, pădurea se desfășura pînă sub zidurile palatului.

Pippin trimise o fluierătură scurtă. Imediat apăru și necunoscutul de adineaori. El se apropie de cei doi și schimbă o privire plină de înțelegere cu Pippin.

— Aduc aici, din ordinul Marelui Șef, pe această fată !, șopti Pippin : trebuie dusă în camera albastră — astfel a poruncit stăpînul nostru ! Camera este pregătită ?

Necunoscutul afirmă fără cuvinte. Acesta părea a fi un țăran. Trăsăturile feței sale erau aspre și grosolane.

— Să mergem, spuse el. Nu vrei să-i ușurezi mersul acestei prostituate dezlegîndu-i picioarele ?

Țiganul Pippin nu părea prea decis ; în cele din urmă zise

— Ei, putem încerca ! Cred că nu este vreun spion pe aici ! ?

— Niciunul !, răspunse celălalt. Castelul este pustiu. Am să-ți dau o veste destul de tristă acel *Conte de Castello*, care a fost închis în beci, a...

— ...A fugit, știu !, îl întrerupse Pippin ; dar vai de el, de trei ori vai de el ! Sîntem deja pe urmele lui. Încă în astă-noapte îl va ajunge o soartă îngrozitoare !

Țiganul Pippin făcea aluzie la acel atac pe care avea de gînd să-l săvîrșească asupra Călăului din Paris și care ne este cunoscut dintr-unul din capitolele precedente.

În acel moment, Pippin scoase un cuțit de buzunar și tăie legăturile de la picioarele lui Lili.

— Acum mergi înainte, frumoasă fetiță !, zise el cu ironie către nenorocită. Nu trebuie să te temi că viața ți-ar fi în pericol ; dimpotrivă, vei fi găzduită într-o cameră frumoasă cum n-ai mai văzut în viața ta !

Schimbă pe furiș o privire vicleană cu însoțitorul său. În timpul acesta ajunseră la castel. Nimic nu mișca aici. Părea într-adevăr pustiit.

Urcară o scară de marmură albă, acoperită cu covoare moi. Pașii lor răsunau lugubru prin halele spațioase. Apoi cotiră spre stînga, într-un coridor. Lili privea în juru-i. Ea n-avea ochi pentru splendoarea și luxul care se vedeau în toate părțile. Simțea numai cum inima îi bătea cu putere.

Ce nouă faptă abominabilă avea să se comită împotriva ei ? În zadar încercă să spună ceva celor doi mizerabili. Căluşul din gură o oprea. Numai un geamăt prelung îi scăpă din fundul sufletului.

În acest răstimp, cei doi vagabonzi părăsiră, împreună cu ea, gangul etajului inferior. Ei se îndreptară spre o scară care ducea sub pământ. Lili fu silită să coboare. Aici o conduseră într-o cameră mică, lipsită de ferestre.

Însoţitorul lui Lili aprinse un felinar. La lumina slabă a acestuia, ea observă că nu se află nici o mobilă în cameră..

Inima începu să-i bată cu şi mai multă putere. Un sentiment de frică o cuprinse în cel mai înalt grad. Intenţionau s-o părăsească. oare, în această cameră ? -

Indiferenţi în aparenţă, cei doi bărbaţi o împinseră spre un loc anumit al camerei. Abia păşise Lili în acel loc, că genunchii începură să-i tremure.

Visa sau era trează ? Nu, era îngrozitoarea realitate. Pardoseala se desfăcu sub picioarele ei. Dar nu căzu în groaznica adîncime, după cum se temea la început, ci alunecă încet în jos.

Negrul Pippin o cuprinsese cu o mînă pe după talie. O ţinea strîns aproape cu gingăşie. Celălalt însoţitor rămăsese sus. Lili simţi deodată că lumina creştea din ce în ce mai mult în juru-i. Părea inexplicabil, căci se cufunda din ce în ce mai mult în adîncime. Şi-atunci ?

Şi totuşi, deodată închise ochii ; era orbită. O lumină aproape insuportabilă o învăluise. În acelaşi timp simţi că picioarele atingeau pămîntul.

Deschise cu greutate ochii şi aruncă o privire buimăcită în jur. O cameră luxos aranjată, peste aşteptările ei : albastră, canapelele îmbrăcate cu aceeaşî stofă ; din plafon cădea o lumină feerică, care întrecea lumina soarelui.

Un parfum îmbătător domnea în această cameră secretă.

Ţiganul Pippin îşi lăsă din braţe prada, rîzînd diabolic :

— Ei, păpuşica mea, acum repauzează-te !, zise el ; te voi mai ţine legată deocamdată. Dar nu te îngrijora de nimic. Culcă-te pe una din aceste canapele. Să nu-ţi fie frică ! Ţi-am promis că n-o să ţi se întîmple nimic...

Lili îi aruncă doar o privire înspăimîntată. Dar Pippin rîdea :

— Îţi spun încăodată, nu te teme de nimic ! Te părăsesc acum, pentru a aduce ceva de mîncare pentru tine ; gîndesc că trebuie să fi flămînzit ! Ha-ha !, spaima ta n-a fost mică !

Pippin bătu de trei ori din palme.

Lili observă cu o uimire amestecată cu groază cum o parte a plafonului se desfăcu şi se lăsă în jos, în mijlocul camerei.

Imediat după aceasta văzu că acea parte a plafonului era un bazin în formă de barcă, care se lăsa în jos cu ajutorul unor lanţuri trainice.

Pippin sări cu uşurinţă în acel bazin. Imediat acesta se ridică împreună cu dînsul.

După aceasta, Lili rămase singură în camera subpămînteană.

Răbdarea ei ajunsese la margini. O jale nespusă o cuprinse. Un hohot de plîns răzbătea din gura ei astupată. Se aruncă pe o canapea şi începu să se roage în gînd lui Dumnezeu, să-i trimeată o cît de palidă nădejde de salvare.

Era atît de cufundată în rugăciunea ei, încît nu băgă de seamă că se petrece o nouă minune : o parte a peretelui lateral se dăduse la o parte ; dintr-o deschizătură prin care putea trece un om se ivi statura unui bărbat tînăr şi frumos.

El aruncă o privire interogativă şi furioasă imobilizatei Lili.

Noi îl cunoaştem deja pe acest *tînăr* care se pricepuse să-şi facă intrarea într-un chip atît de misterios. Nu era altcineva decît prinţesa Adella de Barry ! Ea se mai afla încă în costumul bărbătesc cu ajutorul căruia reuşise să fugă din locuinţa grădinarului !...

Capitolul 30

ÎMPĂRATUL VIITORULUI

Să ne întoarcem la Orfelia...:

Trecură cîteva ceasuri de la plecarea fratelui ei, Enric Sanson. Orfelia se culcase pe divan, pentru a se odihni puţin. Abia se iviseră zorii-de-ziuă. Lumina soarelui se lupta cu norii răzleţi.

Deodată se auzi sunînd clopotul la casa Călăului. Perkeo, piticul, care stătuse pînă acum nemişcat la picioarele stăpînei sale, ascultă. El cunoştea prea bine sunetul acestui clopot şi ştia că se anunţa cineva în vizită la stăpîna sa ; pentru că în capătul opus al coridorului se aflau două clopote : unul masiv, cu mănunchiul de metal, n-avea nici un semn deosebit ; lîngă acesta se afla un altul, cu un mănunchi elegant, pe care era scris „La domnişoara Orfelia".

De-a lungul timpului, acest al doilea clopot fusese pus în mişcare de mai multe ori pe zi. Orfelia primea mereu vizite ale oamenilor din toate rangurile sociale. În casa Călăului veneau bărbaţi şi moşnegi, fecioare şi matroane.

Orfelia nu se bucura doar de reputaţia de a putea prezice cu exactitate viitorul ; în cercurile cele mai diverse era lăudată de asemenea, mîna sa gingaşă şi alintătoare a suferinţelor. Orfelia moştenise de la părinţii ei nişte reţete misterioase, care îi ofereau posibilitatea de a tămădui tot felul de boli. De peste o sută de ani, familia Sanson era vestită pentru arta tămăduirii. Nu-i de mirare, deci, că — cu toate frămîntările social-politice — camera Orfeliei nu se golea aproape niciodată. Pe lîngă aceasta, şi graţioasa apariţie a Orfeliei constituia un punct principal de atracţie.

Faţă de orice vizitator, Orfelia manifesta aceeaşi condescendenţă. Bogaţii se simţeau îndatoraţi să ofere o sumă mai mare pentru prorocirile ei, pe cînd cei săraci nu numai că erau trataţi gratis, dar mai şi primeau uneori daruri scumpe de la mărinimoasa fată.

Totuşi, înainte de ora zece dimineaţa, Orfelia nu primea pe nimeni.

Din astă cauză, piticul Perkeo dete din cap a nemulţumire cînd auzi sunetul binecunoscut al clopotului. O privi pe stăpîna sa. Aceasta dormea încă.

Piticul se ridică încet. Se furişă în vîrful picioarelor afară din cameră, apoi coborî scara.

Jos îi ieşi înainte calfa de călău şi-i dădu de ştire că doi ofiţeri doresc să-i vorbească tinerei stăpîne a casei într-o problemă care nu suferea nici o amînare.

Faţa piticului se încreţi în cute de dispreţ. Vestea că cei care doresc să-i vorbească atît de dimineaţă tinerei sale stăpîne sînt nişte ofiţeri, îi impunea prea puţin respect ; căci era obişnuit cu musafirii cei mai nobili care veneau zilnic s-o viziteze pe Orfelia. Mulţi bărbaţi care

purtau în lume un nume sonor se înclinaseră deja în fața surorii Călăului, cerîndu-i sfaturi și ajutor. Piticul alergă spre poarta de-afară. Găsi, într-adevăr, doi bărbați îmbrăcați în mantale cenușii, cum purtau pe atunci ofițerii francezi, încît nu se zărea decît o parte a chipului lor.

— Acum nu este timpul ; trebuie să reveniți mai tîrziu, domnii mei !, murmură piticul. Stimata mea stăpînă nu primește pe nimeni înainte de orele zece.

— Atunci va face o excepție cu noi ! cuvîntă unul din ofițeri. Mergi înainte, piticule, și anunță-ne stăpînei tale într-o afacere grabnică.

Piticul aruncă o privire iscoditoare asupra tînărului ofițer care cuteza să-i vorbească pe un ton atît de aspru și poruncitor.

Dar fie că sonoritatea aspră a glasului ofițerului avu un efect paralizant asupra lui, fie că în ființa acestuia exista ceva fermecător pentru Perkeo, piticul înclină din cap și se repezi în casă întocmai ca un cîine dresat.

Ofițerul făcu un semn colegului său ; amîndoi îl urmară pe pitic ; intrară aproape odată cu acesta în camera Orfeliei.

Probabil că aceasta a auzit pașii lor încă de pe scară, căci se ridicase din pat și stătea în mijlocul camerei, mîndră și furioasă.

— Ah, stăpînă ! Iartă-mă, dar acești domni nu s-au lăsat înduplecați !, murmură piticul.

Dar Orfelia îi făcu un semn să tacă.

Cei doi ofițeri se înclinară respectuos. Acum stăteau tăcuți, unul lîngă altul, așteptînd invitația stăpînei casei pentru a se apropia.

Dar Orfelia întîrzia. Privirea îi devenise mai strălucitoare. Deodată întinse amîndouă mîinile în chip de binecuvîntare.

— Mare onoare îi este dată acestei case !, începu ea cu vocea-i minunată. Vă salut pe voi, marii soli ai unui popor glorios și puternic ! Te salut, împărat al Franței, învingătorul globului pămîntesc ! Te salut, rege al unui popor vrednic, curajos și iubitor de pace.

Cuvintele ei făcură o impresie deosebită asupra celor doi ofițeri, care se priviră complet aiuriți.

Apoi, însă, unul din ei făcu un pas înainte și se înclină adînc. Era cel care-i vorbise piticului, mai înainte, cu asprime.

Orfelia îl privi insistent pe tînăr ; era un ofiţer de artilerie, slab, cu părul negru, cu nişte priviri sinistre şi faţa neagră-verzuie.

O glacialitate de marmoră era întipărită pe faţă lipsită de frumuseţe. El răspundea, la rîndu-i, tăcut, privirii fixe a Orfeliei.

Apoi se înclină din nou. După un surîs de complezenţă, acesta vorbi :

— Iertat fie-mi, frumoasă domnişoară, că trebuie să vă contrazic ; cuvîntul dumneavoastră de salut a fost atît de măgulitor şi fermecător ! Dar nu sînt nici împăraţi, nici regi cei care au apărut în persoanele noastre. Nu sîntem decît nişte ofiţeri neînsemnaţi.

Dar Orfelia dădu din cap şi din nou ridică mîinile, transportată

— Văd o coroană de împărat pe capul dumitale !, reluă ea. Vei fi mai puternic decît toţi împăraţii şi regii Europei. Ca nişte sclavi vor cădea la picioarele dumitale puternicii acestui pămînt — şi ca învingător mîndru vei pune piciorul pe ceafa învinşilor. Vei împrăştia o furie războinică asupra întregii lumi. Văd aprinsă făclia sălbatică a războiului ucigător de oameni ; şi dumneata o porţi cu un curaj neasemuit. Coroana împărătească străluceşte din ce în ce mai luminoasă şi mai glorioasă pe capul dumitale... Şi totuşi, totuşi, (urmă ea deodată cu o inflexiune dureroasă), strălucirea ei păleşte în faţa soarelui păcii. Coroana îţi alunecă de pe cap şi cade ; iar dumneata cazi după ea, din ce în ce mai adînc, în valurile înspumate ale oceanului, departe de lume. Acolo se ridică o insulă uitată de oameni şi de Dumnezeu. Acolo, împărate al lumii, suveran al globului pămîntesc, vei sfîrşi, uitat, viaţa ta bogată în isprăvi !

Tînărul ofiţer păli în faţa unor asemenea cuvinte neaşteptate. Îşi duse mîna la inimă. Imediat, însă, îşi înfruntă amfitrioana cu o expresie de mîndrie. Privirea-i de oţel părea că doreşte să străpungă depărtarea pentru a pătrunde în imperiul viitorului. Secunde întregi stătu nemişcat.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele dumitale alese, frumoasă stăpînă, dar încăodată trebuie să le refuz. În faţa dumitale se află doar sărmanul ofiţer de artilerie Napoleon Bonaparte, care trăieşte dintr-o soldă mai mult decît modestă.

Orfelia se înclină respectuos :

— Fii bine-venit, Napoleon Bonaparte ! Dar cînd soarele fericirii și al gloriei va lumina capul dumitale încoronat cu lauri. atunci să te gîndești cu prietenie la sărmana ghicitoare, să-ți amintești de prezicerea ei !...

— Lasă-mă să iau parte la gloria dumitale, amice !, spuse celălalt ofițer (care se ținuse retras cu modestie pînă atunci).

Făcu un pas înainte și luă brațul amicului său. Cu ochii fulgerători. cu fața frumoasă și veselă, privi spre Orfelia cu bunăvoință și curtoazie.

— Dacă ți-ai pus, într-adevăr, în cap să-l saluți în persoana amicului și tovarășului meu de arme pe împăratul și învingătorul globului pămîntesc, urmă el, atunci dă-mi voie să te întreb dacă m-ai crede pe mine în stare să fiu rege al unui popor pașnic ? ! Cu toate acestea, trebuie să-ți spun că avem, deocamdată, puțină speranță că prezicerile dumitale se vor adeveri !...

Orfelia se înclină, apoi ridică privirea întrebătoare spre dînsul. Acesta continuă

— Sînt ducele Luis Filip de Orleans ! iartă-mă dacă, adineaori, am ocolit regula bunei-cuviințe. Dar salutul dumitale, frumoasă doamnă, a fost atît de elegant și surprinzător în același timp, încît am uitat toate formulele protocolare...

Orfelia îl privi gînditoare. Apoi ridică iar amîndouă mîinile în semn profetic

— Nici un zgomot războinic și nici o vărsare de sînge nu te vor ridica la înălțimea soarelui gloriei, duce de Orleans ! Și totuși !, și capul dumitale va fi încoronat cîndva cu o diademă. Te vei înălța tot mai mult, dar numai atunci cînd gloriosul tău coleg, care îți stă acum alături, va fi căzut din înălțimele norocului său și va fi îngropat pe o insulă depărtată și va fi uitat de lume. Cînd acești ochi cu priviri fulgerătoare se vor fi stins pentru vecie, atunci dumneata Luis Filip de Orleans, vei lua sceptrul și coroana Franței !

Tînărul ofițer care stătea lîngă Napoleon o privi uimit pe fermecătoarea Orfelia. Curînd, însă, temperamentul lui vesel învinse. Rîse cu poftă :

— Nu-l întrista prea tare pe amicul meu Bonaparte !, zise el. Cum ? !, cu sănătatea-i de fier și cu puterea-i de

oțel, să treacă înaintea mea în imperiul morților — de unde orice reîntoarcere este imposibilă"?

Orfelia dădu din cap în semn de aprobare. Ofițerul replică :

— Nu !, aceasta n-o pot crede niciodată ! De asemenea, e imposibil ! Coroana regală a Franței nu va putea împodobi vreodată capul meu ! Nu familia noastră, ci aceea a Bourbonilor dă regi Franței ! Și pe lîngă aceasta, perspectivele pentru un rege unic nu sînt favorabile în momentul de față !... Cu inimile întristate am venit aici, pentru a-ți adresa o mare rugăminte !

— Rugămintea vă este îndeplinită, nobilii mei domni, încă înainte de a o rosti !, spuse Orfelia surîzînd.

După o clipă de gîndire se adresă din nou ducelui Filip de Orleans :

— Poți crede sau nu cuvintele mele, înalte domn, dar toate acestea ți se vor împlini — pentru că asta ți-e soarta ! Repet, vei fi regele pașnic al unui popor de asemenea iubitor de pace ! Vei fi numit *cel dintîi cetățean al imperiului* dumitale !... Și totuși, norocul nu va fi de durată lungă. Ajuns aproape de visul vieții, orizontul îți va fi întunecat de norii declinului. Departe de locul domniei dumitale, înconjurat din toate părțile de munți gigantici, vei închide ochii obosiți, după ani îndelungați, exilat asemeni gloriosul dumitale tovarăș ; vei fi trădat și uitat de propriul dumitale popor ! Ofițerii erau complet aiuriți. Se priviră adînc în ochi. Napoleon fu cel dintîi care își veni în fire.

— Tu, ființă ciudată și drăgălașă !, începu el fixînd-o pe Orfelia. Nu sînt un *credincios* în înțelesul strict al cuvîntului ; astfel, cui mi-ar fi spus aseară că voi crede azi profețiile venite din gura ta ; i-aș fi spus că e nebun ! Și totuși, este ceva în cuvintele dumitale care mă pune pe gînduri !...

El tăcu timp de cîteva secunde. Fața-i slabă, cu trăsături dure, fu luminată deodată de un surîs aproape supranatural.

— Da !, reluă el, vădit impresionat și mai mult ca pentru el însuși, în clipe de singurătate visam uneori un vis frumos, un ideal ! Se făcea că sînt un vultur care se ridică în zbor pînă la soare ! Pînă la soare ! Numai spre soare aș vrea să zbor ! Soare al gloriei, soare al viitorului !, luminează-mi calea !

Capul i se ridică în semn de nespusă mîndrie. Privirea-i rătăcea pierdută în zarea depărtată a viitorului. Vedea cumva prin păienjenișul fanteziei, cerul înstelat de deasupra cîmpiei de la Austerlitz — și îl salută ca pe stăpînul a doi împărați — Dumnezeu și el ? ! Se vedea, oare, înconjurat de o suită strălucită de prinți și generali care comandau în mijlocul trupelor sale, pe cai înecați în spume ?

— Dar să ne reîntoarcem la realitate !, întrerupse Filip de Orleans tăcerea. Abia acum încerc să vă cer scuze pentru pătrunderea noastră necuviincioasă în casa dumneavoastră !...

Printr-o mișcare grațioasă a mîinii, Orfelia îi invită pe ofițeri să ia loc. Dar Bonaparte era prea agitat ; aceasta se vedea din tremurul nasului său coroiat. El se apropie de una din ferestre și fixă tăcut depărtarea.

Ducele de Orleans se așeză în fața tinerei și frumoasei stăpîne.

— Tovarășul meu a venit numai la dorința mea !, începu el. Am auzit atîtea lucruri frumoase despre dumneata, domnișoară, încît chiar și neîncrezătorul meu camarad Napoleon Bonaparte simți nevoia de a te cunoaște și de a încerca să asculte din cuvintele dumitale prevestitoare asupra viitorului său. Fără să-ți cerem, ne-ai prezis un viitor strălucit ; așa că, de-bine-de-rău, trebuie să așteptăm împlinirea norocului nostru !

Filip surîse ușor. Orfelia ridică mîna conjurîndu-l :

— Nu rîde, domnule Duce !, soarta este neînduplecată ! Stă scris în stele ! Și după cum se arată, astfel se va împlini !

— Fie !, zise Luis Filip. Pentru o viață întreagă de fericire și glorie încoronată cu lauri, primesc — în schimb — cu plăcere un sfîrșit tragic ! O, este atît de frumos să stai pe vîrfuri înalte de munte, să nu vezi decît cerul deasupra ! Iar jos, în vale, puzderia de oameni mișunînd ca furnicile !... Dar să revenim la chestiune !, spuse el pe un ton amabil ; cel cu cererea sînt eu. Dumneata cunoști soarta nenorocitei noastre familii regale.

Orfelia încuviință din cap :

— Chiar foarte bine, domnul meu ! Și te asigur că iau parte afectiv la destinul ei aspru și neîndurător.

— Nici nu mă aşteptam la altceva de la o asemenea încîntătoare şi graţioasă fiinţă !, zise Orleans cu delicateţe.

Orfelia roşi. Întîlnind privirea înflăcărată a ochilor tînărului ofiţer, ea o înclină pe a sa.

— Ce poţi cere de la mine, sora Călăului ?

— Deocamdată, numai rugămintea de a o vizita pe nenorocita noastră regină Maria Antoinetta, în Temple ! Se află acolo, închisă împreună cu nenorocita-i familie, în cruntă nesiguranţă a vieţii sale. Chiar pînă în singurătatea închisorii a pătruns renumele dumitale, frumoasă domnişoară ; şi astfel se face că te roagă s-o vizitezi cît de curînd. Surorii lui Sanson nu-i va fi greu să facă aceasta, dacă vrea !

Orfelia dădu din nou din cap.

— Voi veni !, murmură ea. Cu toată teama că nu voi avea de prevestit lucruri îmbucurătoare nenorocitei mele stăpîne... Dar toate i le pot spune numai ei ! Abia după ce mă aflu în faţa persoanei căreia trebuie să-i prezic, abia atunci vine spiritul asupra mea şi sînt în puterea proorocirilor.

— Îţi mulţumesc de mii de ori pentru bunăvoinţa dumitale !, spuse ofiţerul ; chiar astăzi, înainte de amiază, trebuie să mă întorc la unitate. Sînt ofiţerul de ordonanţă al generalului Kellerman — şi garnizoana noastră e la Nancy. Dar n-am vrut să întîrzii în a îndeplini rugămintea primită, printr-o a treia persoană, de la nenorocita mea regină.

Se ridică de pe scaun. Orfelia îi urmă exemplul. Fără veste, Orleans luă cu respect mîna tinerei fete şi o sărută.

— Încă un lucru te mai rog ! Frumoasă domnişoară, să păstrezi şi în viitor gîndurile dumitale bune pentru familia regală !

— Ce pot face eu, sora săracă a Călăului, pentru puternici decăzuţi ai acestei lumi ? !, şopti Orfelia cu modestie.

— Nu vorbi astfel !, spuse Orleans cu un surîs trădînd o durere sfîşietoare. Fratele dumitale, frumoasă domnişoară, este adevăratul puternic al zilei. În mîna lui se amestecă sorţii marilor şi puternicilor acestei ţări ! Mă tem că mulţi dintre aceştia vor face îndeaproape cunoştinţă cu dînsul !

El privi un moment, gînditor, înaintea sa.

— Nici nu cutez să-ţi mărturisesc îngrozitorul gînd ce-mi apasă inima ! Dar dacă, totuşi, va veni ceasul fantasticului pericol pentru familia regală. atunci te rog de pe acum, frumoasă domnişoară, să-i primeşti cu înţelegere şi cu prietenie pe ambasadorii care te vor vizita atunci !... Acum nu-ţi pot spune mai mulţe, se întrerupse ducele. Ce-ţi pot încredinţa deocamdată, este că o mişcare puternică traversează ţara şi care are ca scop eliberarea năpăstuitei noastre familii regale. Din păcate, maimarii zilei veghează cu o agilitate descurajantă. Poate toate strădaniile noastre vor fi zadarnice, dacă..., dacă...

În acest moment se apropie de Orfelia şi-i şopti răspicat

— Dacă sora Călăului, ori acesta însuşi nu vor fi de partea noastră !

În ochii Orfeliei, ofiţerul citi gînduri de o puritate scînteietoare.

— Dumneata crezi, domnule duce, că aş putea face altfel ! ? Ei bine, îţi jur pe atotputernicul Dumnezeu că voi fi credincioasă familiei regale şi o voi servi cu tot ce îmi va sta în putinţă !

— Îţi mulţumesc din inimă pentru aceste cuvinte !, spuse Orleans.

Şi cu o mişcare discretă vru să pună o pungă plină cu aur într-un vas de argint care se afla pe masă. De asemenea, şi Napoleon vru să urmeze gestul colegului său.

Dar Orfelia întinse mîinile într-un semn de refuz categoric

— M-aţi înjosi dacă aţi intenţiona să mă cumpăraţi cu aur !, murmură ea cu buzele schimonosite de amărăciune. Îmi este deajuns onoarea de a fi văzut alături două capete încoronate sub acoperişul meu. Ascundeţi-o bine pe sărmana Orfelia în amintirea dumneavoastră !, zise ea fixîndu-l deodată pe Napoleon Bonaparte. Presimt că va veni o zi în care, învăluit în purpură şi aur, mă vei vedea la picioarele dumitale o femeie venită să-ţi imploreze ajutorul !

(Aici, ca amuţi. Faţa-i devenise palidă, ca de moartă. Un tremur îi scutură tot corpul. Fără voie, aproape se

gîndise iar la fratele ei. Prevedea că o nenorocire nespusă îl va lovi, peste ani şi ani de zile, pe Enric Sanson).

Napoleon Bonaparte se înclină.

— Niciodată nu voi fi în stare să refuz rugămintea unei fiinţe atît de încîntătoare ! Dumneata m-ai salutat ca pe un împărat. Ei bine, permite-mi să uzez de pe acum de prerogativele demnităţii viitoare !

Se înclină din nou în faţa tinerei fete şi în acelaşi timp, îşi duse mîna la inimă, în semn de jurămînt.

Ochii tinerei fete fură săgetaţi de o lucire misterioasă.

— Chem pe Dumnezeu drept martor la acest jurămînt !, exclamă ea ridicînd mîna dreaptă.

Ea ştia exact în acel moment, că va veni o zi în care va apare ca o umilă cerşetoare în faţa lui Napoleon Bonaparte.,..

Cei doi ofiţeri îşi luaseră demult rămas bun. Orfelia, însă, încă mai privea în urma lor. O expresie solemnă-ciudată îi domina faţa.

Abia după trecerea unui îndelungat timp o părăsi ameţeala ce-o cuprinsese.

— Dumnezeule !, îşi spuse ea. În conversaţia cu aceşti doi viitori puternici ai lumii am uitat cu totul de sărmanul meu frate !

Îşi încrucişă braţele peste piept, păşind agitată în lungul şi în latul camerei.

— De cînd, oare, lipseşte Enric de-acasă ?, murmură ea. Cu toate rugăciunile mele, nu l-am putut reţine. Dumnezeule, se mai află în paza binelui ? Nu este, cumva, ţinta unor atacuri înfiorătoare ?

Orfelia îşi întrerupse mersul. Se apropie iute de oglinda fermecată şi ridică amîndouă mîinile a rugă :

— Spirit al adevărului care îmi vorbeşte !, destăinuie-mi-te ! Arată-mi în luciul neted al oglinzii, soarta fratelui meu în ceasurile următoare !

...Deodată se ridică un nor de fum. Pentru o clipă, acesta întunecă suprafaţa oglinzii misterioase. Înlemnită, Orfelia privea cu ochii mari deschişi spre oglindă.

Apoi, deodată îşi apucă cu disperare capul în mîini. Groaznice lucruri trebuie să fi văzut ! Un ţipăt ascuţit, de groază, scăpă de pe buzele ei.

Imediat după acesta căzu la pămînt, leşinată...

Capitolul 31

LAŢ DE OAMENI

În misterioasa cameră albastră din castelul Barry domnea o tăcere adîncă. Prinţesa Adella stătea tăcută, travestită în bărbat, în spatele uşii secrete.

Prinţesa de Barry, după ce intrase în camera secretă, după cum îşi amintesc cititorii noştri, o privi mult timp pe tînăra fecioară căreia aceastăcameră îi servea drept neştiută de ea închisoare.

O mută întrebare de nelinişte amestecată cu repulsie se citea pe faţa frumoasei şi pătimaşei prinţese Adella de Barry. Apoi porni deodată şi, cu paşi grăbiţi, măsură camera. În fine, se duse spre canapeaua pe care stătea culcată Lili. Zgomotul paşilor o deşteptă pe nefericită din amorţeală.

Lili îşi întoarse capul şi, cu priviri curioase, îl fixă pe tînărul şi frumosul bărbat din faţa ei. Biata fată nu avea de unde să ştie că acela care o privea era o fată travestită. Cu toată frica ce-o stăpînea Lili nu putu să nu remarce că în viaţa ei nu văzuse, încă, o faţă de băiat atît de încîntătoare şi de mîndră...

Prinţesa se aplecă spre Lili.

— Ce văd ? Te-au legat, frumoasă copilă ?

Cu repeziciune scoase un stilet mic de la cingătoare. Cu tăişul său ascuţit tăie frînghiile care ţineau imobilizate picioarele lui Lili. Apoi îi scoase căluşul din gură, Lili îşi îndreptă mîinile împreunate spre necunoscutul salvator.

— Îţi mulţumesc binefăcătorule !, murmură ea, cu buzele tremurînde, oricine ai fi tu, necunoscutule, care ai pătruns pînă la mine în această frumoasă şi totodată groaznică închisoare ; cred că însăşi Maica Domnului te-a trimis aici, întru apărarea mea !

Fără voie, prinţesa de Barry se aplecă mişcată spre dînsa

— Dar cine eşti frumoasă nefericită ? Cine a cutezat să te tîrască pînă aici ? Cine putea cunoaşte acestă ascunzătoare misterioasă ?

Lili începu să plîngă.

— Ah, Dumnezeule !, este o istorie tristă de tot ! Dar ţi-o voi povesti. Faţa dumitale îmi spune că eşti un om bun şi demn de încredere !

Cu sinceritate își lipi Lili privirea de presupusul tînăr. Apoi începu să-i povestească totul în cuvinte simple.

Istorisi pe nerăsuflate, cu lux de amănunte, pacostea care căzuse în ultimele zile asupra ei. Îi relată pînă și întîmplările de pe eșafod. Apoi mărturisi travestitei prințese că inima îi sîngerează de grijă pentru soarta iubitului ei tată.

Adella se întoarse cu spatele în tot timpul povestirii tinerei fete. Se vedea că nu dorește ca Lili s-o privească în față. Cele mai contradictorii sentimente se puteau citi pe fața prințesei.

Compătimirea sinceră de la început dispăruse cu timpul. O uimire rece îi luă locul pe frumoasa-i față. Apoi urmă o repulsie furioasă — pentru a se preface, în fine, într-o amenințătoare sete de răzbunare. Dar cînd prințesa se pleca spre Lili, fața ei împrumuta din nou acea compătimire prefăcută.

— Ah, sărmană fetiță ! Prin cîte împrejurări îngrozitoare ai fost silită să treci ! Dar ce se-ntîmplă oare ? Pare-mi-se că am mai auzit povestindu-mi-se despre soarta ta ! ? Spune-mi, cum te cheamă ?

— Lili Miranda !, răspunse tînăra fată. Tatăl meu este cunoscutul armurier Miranda, furnizorul Curții Regale !

— Dar spune-mi încă un lucru !, șopti Adella. Pe logodnicul tău cum îl cheamă ? Poate îl cunosc ! ?

O roșeață învălui deodată fața lui Lili Miranda. Își întoarse într-o parte privirea rușinată. Astfel, nefericita nu putu observa cum privirea prințesei avea ceva din răutatea unui șarpe veninos.

— Cum îl cheamă pe logodnicul meu ?, se bîlbîi fata. Oh, el are un nume cunoscut, oricine îl cunoaște ! Dar Dumnezeu mi-e martor că n-am cunoscut îndeletnicirea sa îngrozitoare pînă acum, de curînd ! El este...

În acel moment, prințesa nu se mai putut stăpîni :

— Este, poate, Călăul din Paris ? Enric Sanson ?, insinuă Adella.

Lili încuviință.

— Ai ghicit ! Enric Sanson — Acesta e numele lui !

O, dacă și-ar fi ridicat privirea în acest moment ! Ar fi deslușit o mistuitoare sete de răzbunare răvășind fața frumoasei prințese ! Desigur că ar fi cuprins-o un dispreț total pentru acest *tînăr* frumos și compătimitor ; mai cu-

rînd s-ar fi încrezut în tîlharul care o tîrîse încoace, decît falsei și travestitei prințese.

În inima Adellei fierbea o furtună stîrnită de plăcerea răzbunării. Visa ? Era realitate ? Mireasa Călăului se afla în puterea ei ? ! O, și cît de mult îl ura pe Enric Sanson !

Nici un procedeu, oricît de mîrșav, nu-i părea destul de nimerit pentru a lovi în inima dușmănitului Enric !

Jurase doar să se răzbune tocmai pe cea mai scumpă ființă ce-o avea Enric Sanson !

Și providența i-o scosese, acum, pe Lili în cale !

Prințesa socoti că nu era cazul să-i mai pună întrebări.

— Sărmană fată !, murmură ea cu aceeași perfidă compătimire. Primul lucru pe care vreau să-l fac pentru tine este să te scap de urmăritori !

— Vrei să mă salvezi într-adevăr ?, silabisi Lili. Și deodată se aruncă în genunchi în fața pretinsului bărbat. Plină de rugăminți curate, își ridică amîndouă mîinile spre dînsul. Cu lacrimi în ochi o privea pe neștiuta Adella...

— O, nu mă înșela !, șopti Lili tremurînd, fie-ți milă de mine, apără-mă de rușine și înjosire, iar Dumnezeu din cer te va răsplăti, desigur !

Adella o ajută pe Lili să se ridice.

Deodată, tînăra fu cutremurată de un gînd. Privi uimită la pretinsul tînăr. Se deșteptă o neîncredere în inima-i curată. Își amintise că fusese adusă într-o închisoare subterană, luxos aranjată.

Dar cum putu veni *aici acest tînăr* ?

De unde a știut el despre această cameră misterioasă ? Nu cumva făcea parte din tagma acelor mizerabili bărbați care o tîrîseră încoace ? Un tremur săgetă ființa lui Lili.

Adella observă bine accasta. Își întări aparenta compătimire din glasul și de pe fața ei.

— Spune copila mea, n-ai încredere în mine ?, îi șopti ea mieroasă.

— Ah, nu !, ripostă Lili, cu oarecare ezitare, sînt atît de neajutorată, încît n-ai avea desigur, inima să fii fals cu mine ! Dă-mi voie să cred că nu faci parte dintre acei tîlhari îngrozitori...

— ...Care te-au adus aici ?, o întrerupse imediat prințesa. Nu ! Îți jur ! Și te asigur sub cel mai sacru legămînt iubită copilă, că te voi apăra totdeauna împotriva acelor mizerabili !

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele dumitale, necunoscutule ! murmură ea.

— Spune-mi *Adelon !*, zise prinţesa, care intuise că datora lui Lili o explicaţie.

— Dar prin ce minune ai putut găsi drumul spre mine ? întrebă Lili.

Prinţesa surîse cu blîndeţe.

— Dacă ai şti totul, dulce copilă ! Mie îmi sînt binecunoscute toate misterele acestui castel. Cunosc aici drumuri şi căi despre care n-are cea mai mică idee, nici un muritor !

— Dar cum se poate aceasta ? Cine eşti dumneata ?

Ochii pretinsului bărbat căpătară o lucire stranie.

— Eu sînt *spiritul de apărare* a acestei case ! De asemenea, sînt şi un spirit de răzbunare faţă de toţi cei care mi-au călcat norocul în picioare !... Dar, tăcere ! Tăcere !, se întrerupse ea imediat. Cred că este timpul să ne retragem. Încăodată îţi spun : încrede-te în mine fără şovăire. Va fi spre binele tău !

Se auzi un zgomot. Imediat după aceea plafonul începu să se mişte — dovadă că negrul Pippin se întorcea cu mîncarea.

Principesa o apucă iute pe Lili de mînă şi o trase după ea. Dispărură amîndouă prin deschizătura zidului ; acesta se închise la loc, fără zgomot. Peretele îşi refăcu la loc mătasea albastră, ca în tot restul camerei, astfel încît nimeni nu putea observa nimic.

Ascensorul se lăsă în jos. Era, într-adevăr, negrul Pippin, care cobora.

Aducea un coşuleţ pe mînă. În cealaltă ţinea o sticlă cu vin şi o cupă de sticlă.

Din primul moment aruncă o privire în juru-i, vrînd să se convingă de prezenţa lui Lili.

Dar o spaimă nebună îi cuprinse privirea, faţa şi sufletul ; începu să tremure atît de tare, încît sticla şi paharul îi căzură din mînă.

Abia mai avu putere să se ţină pînă cînd ascensorul ajunse jos.

— La dracu !, zise el, doar nu sînt beat ! ? Nu, nu sînt, căci beţivii văd toate lucrurile duble. Eu, însă, n-o văd deloc pe blestemata aia de fată ! Hei ! Stricato ! Unde te-ai ascuns ? Mii de draci ! ! Unde eşti ?

Din nou se întrerupse. Cu o grabă nebună alergă prin cameră. Răscoli toate obiectele ; se uită cînd sub canapele, cînd sub un fotoliu. Ba, la urmă, ridică şi covoarele de pe jos pentru a se convinge că nu se ascunsese acolo !

Era o scenă vrednică de rîs, să-l vezi pe voinicul Pippin făcînd tot soiul de mişcări caraghioase fără a putea da de urma dispărutei. Nu se vedea nimic. Într-o furie neputincioasă, căzu în genunchi. Tremura din toate mădularele.

— O, dacă te-aş avea în mîinile mele, canalie ! ! Tare mi-ar fi dor să te sugrum ! Este posibil, oare, ticăloaso, să fi dispărut ? ! ?

În acel moment, însă, un tremur puternic îi străbătu tot corpul. Ce însemna aceasta ! Îl înşelau ochii ? Plafonul camerei era de cel puţin şase picioare înălţime de la pămînt ; acum, dacă mai erau abia cinci picioare !

Nu, nu se putea înşela ! Ştia prea bine că lumina cea mare, care atîrna din mijlocul plafonului, plutea liberă sub acesta. Acum, lumina dispăruse aproape. Ţiganul Pippin simţea cum îl trec fiori de moarte. Sudoarea rece a groazei îi scălda tot corpul.

Nu mai era nici o îndoială : plafonul se lăsa în jos. Nu doar ascensorul, nu — tot plafonul cobora încet, înspre parchet. Zgomotul ca de şenile de tanc creştea din ce în ce.

— Oh, oh !, strigă ţiganul Pippin.

Un gînd groaznic, care nici nu-i venise pînă acum, se deşteptă deodată într-însul. Nu i se jucase, oare, o festă ? Dispariţia lui Lili nu putea fi lucru curat. Poate îl pedepsise acum răzbunătoarea Nemesis ?

Ţiganul Pippin era un băiat vicios. N-avea nimic sfînt. El îşi bătea joc de toate cîte îl priveau pe Dumnezeu. În schimb, era superstiţios ca toţi necredincioşii. Groaza îl cuprinsese şi-i făcuse părul măciucă, observînd că plafonul se lăsa din ce în ce mai mult în jos.

„Ce-ar fi, se gîndea, dacă plafonul nu s-ar opri din coborîre şi s-ar apropia de tot de parchet ?

— O, Isuse ! Isuse Christoase !, strigă Pippin deodată.

În spaima lui îi scăpă acest nume sfînt de pe buze. Fără îndoială că plafonul era construit din acelaşi metal ca şi ascensorul. Acesta consta numai din fier. Şi dacă această cantitate imensă de fier se va lăsa în jos cu toată greutatea ei ? ! ?

Dar ţiganul Pippin nici n-avu răgazul să se gîndească asupra grozăviei situaţiei sale. Lumina de sus dispărea din ce în ce mai mult, ca şi cînd plafonul s-ar fi stins. Spaţiul prin care trecea lumina din glob se strîmtora din ce în ce mai mult. Numai o rază slabă mai pătrundea în cameră.

Ţiganului Pippin începură a-i clănţăni dinţii. Plafonul coborîse într-atîta, încît începu să-i apese corpul stînd în picioare, e drept...

Fu, la început, o apăsare foarte uşoară. Dar cînd Pippin se forţă un moment contra plafonului, căzu deodată în genunchi, grămadă !

Era o putere uriaşă de o greutate imensă ; avea să zdrobească tot ce-i ieşea în cale !

Ţiganul Pippin aruncă o privire disperată în juru-i. Mobilierul preţios al camerei secrete — canapelele, scaunele, mesele — desigur că toate urmau să fie făcute praf de îngrozitorul plafon care cobora încontinuu ! Şi el ? Dumnezeule Mare !, ce va deveni el însuşi ?

Pippin tremura tot de groaza morţii. Nu mai putea să se ţină pe picioare. Căzu drept cu faţa în jos.

Mîinile i se împreunară. Laşul, mizerabilul, lipsit de conştiinţă, începuse să rostească rugăciuni. Dar numai blesteme şi injurii se amestecau în rugăciunile sale !...

...Şi plafonul cobora din ce în ce mai jos ! Pippin se întrerupse din rugăciunea sa. Cu mîna stîngă începu să pipăie în sus. Un strigăt de groază scăpă de pe buzele sale.

El n-ajunsese departe cu mîna ; aproape imediat dăduse de îngrozitorul plafon. În acelaşi timp auzi o pocnitură puternică. Era vădit că plafonul atinsese deja masa, care fu sfărîmată în zeci de bucăţi. Mare Dumnezeule !, acum veneau la rînd canapelele ; şi apoi... apoi ? !

Plafonul, însă, cobora mereu, încet, dar sigur !...

Se aruncă la pămînt. Nenorocitul căută să se facă cît mai subţire. În acelaşi timp, simţea cum aerul devine din ce în ce mai stricat, mai înăbuşitor în spaţiul tot mai strîmt.

O greutate apăsătoare i se aşeză pe piept. Ţiganul Pippin nu mai putea respira.

Şi acum, grozăvie ! !... Plafonul căzu aproape pe spinarea lui ! Încă un strigăt pe jumătate înăbuşit şi chinuit mai scăpă de pe buzele sale :

— Milostiveşte-te ! Dumnezeule din cer, fie-ţi milă !

Plafonul, însă cobora mereu, încet, dar sigur !...

Capitolul 32

MILIOANELE ÎNGROPATE

Pe cînd Enric Sanson părăsea casa strămoşilor săi, începuse să se crape de ziuă. Peste natură domnea o lumină palidă, nesigură ; cîmpiile întinse care înconjurau proprietatea Călăului erau învăluite în aceeaşi lumină slabă. Numai la est se arăta o dungă roşiatică — dovadă că avea să răsară iar soarele asupra lumii încă adormită. La dreapta şi la stînga drumului cîntau greierii în iarba înaltă, cruţată de coasă. Enric Sanson dădu pinteni calului său. Cu ce repeziciune alerga nobilul cal de-a lungul drumului de ţară !

Nesigură ca şi lumina zorilor era şi speranţa lui Enric Sanson.

Va reuşi oare, s-o scape pe Lili ? Bănuielile lui erau, oare, întemeiate ? Nu s-a înşelat crezînd că Adella de Barry este amestecată în răpirea logodnicei sale ?

Acestea erau întrebările care sfîrtecau inima călăreţului.

Dar cu cît Enric Sanson se apropia mai mult de ţintă, cu atît mai de nepătruns deveniseră trăsăturile feţei sale.

Calul alerga în galop. Enric Sanson nu mergea direct spre castelul de Barry.

Devenise precaut în urma aventurilor neplăcute. Se decise, deci, a face un ocol în jurul castelului de Barry. Acolo, în cel mai înfundat desiş al pădurii, urma să-şi lege calul.

Neobservat de nimeni, desigur, intenţiona să pătrundă prin parcul castelului spre intrarea grotei. Planul lui Enric Sanson era îndrăzneţ şi periculos. El ştia că, în acel timp prinţesa de Barry stătea ascunsă în apartamentele secrete ale castelului. Or, dacă ea era răpitoarea fericirii sale, sau dacă din ordinul ei fusese Lili răpită — atunci fata se afla, de asemenea, în apartamentele secrete.

Principesa nu se putea arăta în partea cunoscută a castelului ; aceasta era păzită de o trupă de soldați, după cum știa prea bine Călăul. Printr-o întîmplare ajunse Enric Sanson să afle o parte a misterului care învăluia apartamentele secrete ale castelului de Barry. O analiză minuțioasă îl duse la concluzia că închisoarea tainică din care putuse ieși după atîta trudă era imposibil să fi servit, înainte vreme, doar ca temniță. Cu cît se gîndea Enric mai mult asupra acestui spațiu secret, cu atît îi era mai clar că acesta este legat de nedesluşite mistere.

Gangul subteran care se întindea pînă în partea opusă a parcului dădu Călăului mult de gîndit. Din ce în ce mai mult i se înrădăcina ideea că închisoarea misterioasă se afla într-o legătură directă cu apartamentele secrete ale castelului.

Între timp, Enric Sanson își duse calul cît mai adînc în pădure ; încolăci frîul calului împrejurul unui copac gros și se întoarse singur, păşind cu băgare de seamă pe covorul verde al pădurii. În curînd ajunse la grilajul parcului castelului. Călăul trecu cu o săritură sigură peste gardul care avea înălțimea unui om.

Acum se afla în parc. Începu să păşească atent de-a curmezişul peluzelor.

Enric avea o extraordinară memorie a locurilor. Cu toate că fusese o singură dată în castelul de Barry, Călăul găsi imediat intrarea în grotă.

Înainte, însă, de a trece prin locul cel îngust care-l mai despărțea de intrare, Enric Sanson privi cu atenție în jur. Știa ce s-ar putea întîmpla dacă l-ar descoperi cineva și l-ar urmări în gangul misterios.

Dar oricît de mult privi Enric Sanson în jur, nu putu descoperi nimici suspect. Parcul era tăcut ; nici un zgomot nu se auzea. Se convinse că pistoalele erau încărcate și că stiletul se manevra ușor în teacă. După aceasta trecu abia atingînd pămîntul și dispăru în intrarea grotei.

În același moment, însă, se arătă o ființă care spionase pînă atunci, nemişcată, după un trunchi de copac.

Era un membru al *Pactului de sînge*.

Sinistrul păzitor, neobservat de Călău, se mulțumi să dea din cap și să se apropie de intrarea în grotă.

Acolo se opri.

Razele soarelui cădeau asupra țevilor unui pistol pe care-l ținea în mîna dreaptă, gata să-l descarce...

Sinistrul paznic era acel bărbat pe care Marele Şef îl numise „fratele Antonio", însărcinîndu-l să-l lichideze pe Călăul din Paris.

Enric Sanson n-avea nici cea mai mică idee de marele pericol care-l pîndea din spate.

Respirînd greu, îşi scoase felinarul şi îl aprinse. Pentru mai multă siguranţă, Sanson apucă în mîna dreaptă stiletul cu vîrf otrăvit. Apoi înaintă prin gangul întins ca o rîmă uriaşă sub pămînt.

De astă dată, drumul îi părea mai anevoios ca prima dată.

In cele din urmă, Enric Sanson ajunse la scara care încheia traseul gangului subteran.

Călăul privi în jur. Lumina felinarului său năştea umbre sinistre pe pereţii umezi. Nu se auzea decît căderea monotonă a picăturilor de apă ; în rest domnea o tăcere de mormînt în „închisoarea" subpămînteană.

Enric Sanson urcă scara. Cînd ajunse sus, se opri şi ascultă din nou cu mare atenţie. Nu vroia să pună în mişcare mecanismul secret al uşii înainte de a se convinge încăodată că nu era urmărit.

Dar, ca şi înainte, se „auzea" doar o tăcere desăvîrşită. Atunci, Enric Sanson deschise, cu o mişcare rapidă uşa secretă şi coborî în pivniţa subterană, acolo unde trăise, cu puţin înainte, momente înfiorătoare, de nedescris.

Cea dintîi privire a Călăului căzu în partea unde văzuse, ultima oară, cadavrul bărbatului executat de către Frăţia de sînge...

...Locul era gol ; cadavrul dispăruse ! !

Fără să vrea Enric Sanson păli. Însemna că membrii *Frăţiei de sînge* fuseseră de curînd în închisoare !

Dar cînd ?, aceasta era întrebarea ! Nu cumva cu puţin înaintea venirii lui, luaseră cadavrul intrat deja în putrefacţie şi acum spionau, poate, din vreun colţ tainic ?

Toate aceste prezumţii trecură cu iuţeala fulgerului prin creierul lui Enric Sanson. Dar oricît asculta, nu se mişca nimic, nici un zgomot nu trăda prezenţa cuiva.

„Fie !, îşi spuse Enric Sanson, fie ce-o fi, nu sînt omul care se înspăimîntă de pericole ! Cît timp am aceste pistoale şi acest stilet ucigător, pot înfrunta chiar şi întregul Iad !"

Începînd de jos, cercetă cu atenţie toate scobiturile zidurilor. Avea în cap că, din această subterană, ar trebui

să se mai deschidă o cale spre celelalte părți ale apartamentelor secrete.

Enric Sanson era decis să nu renunțe pînă nu va reuși să descopere această comunicare directă.

Dar, examinînd pietrele, nu descoperi altceva decît umezeală și țesături de păianjeni care „îmbrăcau" zidirea veche de sute de ani...

Deodată, privirea îi căzu asupra unei crăpături cu forme regulate, care abia se observa printre două pietre din zidire. Aduse lumina mai aproape. Crăpătura se afla pe la mijlocul înălțimii zidului.

Tremurînd, vîrî stiletul în acea spărtură a zidului, făcîndu-l pîrghie cînd la dreapta, cînd la stînga — doar va desface ceva. La un moment dat i se păru că a dat de un resort flexibil. Înainte, însă, de a-și fi putut da seama despre ce e vorba, se întîmplă ceva neașteptat se auzí un zăngănit slab, un geamăt surd. Înaintea privirilor sale uimite, zidul se desfăcu și se dădu la o parte, făcînd un mic loc de trecere.

Fără să stea pe gînduri, Enric Sanson se și strecură prin deschiderea zidului.

Aceasta fu norocul său ; căci imediat după aceasta, „ușa" din zid se închise cu un zgomot sec. Dacă ar fi ezitat un singur moment, zidurile l-ar fi zdrobit între ele...

În secunda trecerii, i se păru că a zărit o nișă în partea stîngă a zidului.

Dar n-avu timp să-și pună multe întrebări. Se văzu obligat să se lase pradă uimirii. Ce însemna asta ? Lumina felinarului său pălise fără veste, o lumină, mai puternică domina spațiul de un metru lățime, în care se afla acum. Observă că se află la baza unui coș mare care străbătea toată înălțimea castelului, pînă la acoperiș — și de acolo se înălța spre cer. Nu mai exista nici o îndoială, era un coș. Toată înălțimea coșului era prevăzută cu o scară îngustă prinsă în pereți, într-o nesfîrșită spirală.

Trecuse oare, din zona camerelor secrete în clădirea adevăratului castel ?

Cu iuțeala fulgerului străbăteau aceste întrebări gîndurile Călăului.

Deodată însă, se cutremură. Auzi foarte aproape de el niște pași în cadență amestecați cu strigăte de comandă.

Tot curajul său fu cuprins de un sentiment de frică. Ascultă cu atenție întreită.

Într-adevăr ! Aproape de el trecea o companie de soldați, zăngănind din pinteni în ritmul marșului.

Enric Sanson respiră ușurat : abia acum se convinse că se află, încă, în partea secretă a castelului.

Dincolo de zid se ridica, desigur, scara vastă a antreului. Pe această scară coborau acum soldații care asigurau paza castelului. După cum se vede, se schimba garda.

Enric Sanson respiră adînc, admirînd iscusința constructorilor castelului de altădată ; această scară îngustă era imposibil de descoperit, acesta era sigur. Căci cui i-ar fi dat în gînd că scara se afla într-un apartament subteran ?

Dar unde ducea scara ?

Călăul nu căută mult timp răspunsul.

„Cine cutează reușește !", își spuse el.

Începu să urce scara cu grijă, să nu facă vreun zgomot. Un strat de praf se afla pe scări, dovadă că demult n-a trecut nimeni pe acolo. Cu toată strădania, oricît de mult cerceta zidurile îngustei adîncimi în care se afla, nu găsi nicăieri vreo urmă a unui traseu secret, care să-l ducă mai departe, în apartamentele tainice ale castelului. Sanson urcă scara pînă la acoperiș și se încumetă să privească din gaura coșului ; astfel văzu tot parcul.

Ar fi putut să observe la intrarea grotei o mogîldeață neagră. Dar Enric Sanson nu băga în seamă amănuntele. Avea în cap alte enigme pe care dorea să le dezlege.

Coborî scara supărat.

În timpul coborîrii privi atent în toate părțile, în speranța că va găsi o nouă cale. Dar nu zărea altceva decît pietre netede. De nenumărate ori își vîrî stiletul în orice crăpătură, răsucindu-l în toate părțile. Încă nădăjduia că va da de o trecere nouă.

În culmea disperării, Enric Sanson se gîndi să strige numele lui Lili. Dar se răzgîndi, din fericire nu știa sigur unde se află și se putea lesne ca dușmana Adella să se afle prin apropiere. Astfel că preferă să tacă. Coborî încet scara. Ajuns jos, se opri și examină zidirea cu luare-aminte.

Într-un loc văzu un zăvor care îi dădu un nou prilej de analiză. Era din fier și bănuia că se poate manevra. În

același timp observă alături, pe perete, un lanț mic, ruginit, de care atrîna un creion din fier.

Parcă vorbind cu el însuși, Enric Sanson dădu din cap : foarte bine !, acesta nu putea fi decît mecanismul misterios care deschisese ușa pivniței secrete din care venise mai devreme. Dacă dădea la o parte zăvorul, atunci se deschidea „spărtura" zidului ; în același timp, însă, trebuia să bage în zăvor creionul de fier, pentru a-l bloca.

Acum își explică de ce adineaori era cît pe ce să fie sfărîmat sub presiunea zidului revenit la loc.

Enric Sanson fu un moment descumpănit. Cu greu ar fi admis că această pivniță secretă ar mai avea o ușă. Așadar, la ce i-ar folosi să se întoarcă în pivniță ? Apoi, însă, își reaminti că în timpul primei treceri văzuse, în fugă, o nișă în zid ; poate că această nișă îl va ajuta în dezlegarea enigmei și va descoperi locul în care este sechestrată Lili ? !

Enric Sanson trase zăvorul cu repeziciune. Același zgomot sinistru se auzi, iar zidul se desfăcu în ambele părți : Enric vîrî creionul de fier și imobiliză închizătoarea. Într-adevăr, deschizătura zidului rămase liberă și Călăul putu trece fără grabă prin aceasta.

Felinarul îi servea, acum, de minune. Mai întîi cercetă cu grijă toată pivnița — nu cumva să fi adus întîmplarea aici, între timp, pe vreunul din membrii *Frăției de sînge*...

Dar nimic nu se mișca...

Sanson respiră ușurat. Apoi se întoarse spre nișa ce i se păru că o zărise în zid ; se afla, într-adevăr, acolo. Apropie felinarul, dar o deziluzie vie se imprimă pe fața sa : ceea ce vedea aici, cu greu putea trece drept o ușă misterioasă ! Era, de fapt, o banală, ușă de fier, practicată cam la un metru înălțime de la pămînt. Se părea că ușa nu are broască. Aruncînd o singură privire mai atentă, Enric Sanson se convinse că era construită după același sistem ca și ușa secretă din subterana în care se afla.

Acționă imediat butonul. Dar acesta era foarte ruginit. Trebui să apese de cîteva ori. Văzînd că ușa tot nu se deschide, Sanson începu să radă cu stiletul rugina din jurul butonului. Reuși, în fine, s-o deschidă.

Aruncă o privire în spațiul din spatele ușii. Se dădu, însă, orbit, cîțiva pași înapoi.

Razele felinarului căzuseră asupra unor obiecte strălucitoare.

Dumnezeule Mare, nu era vis ? Avu vedenia unor milioane îngrămădite înaintea sa... Era realitate !... Se aflau, aranjate în casete , cele mai strălucitoare şi mai scumpe diamante şi briliante ; lîngă acestea existau mai multe tonete mici, toate încărcate cu aur.

Cu mîini tremurînde pipăi una din aceste tonete ; erau, într-adevăr piese din aur ; le examină c-un ochi expert : aveau o vechime de aproape două sute de ani. Aur curat ! Fiecare din aceste tonete conţineau cam zece mii de piese în valoare totală de un milion !

Faţa Călăului se congestionă ; abia acum înţelese promisiunea ciudată a prinţesei, care dorea cu orice chip să mai dăruiască tatălui ei cîteva zile de viaţă !

Deci, nu era o poveste că în castelul de Barry se afla o comoară îngropată din timpuri străvechi.

Era de presupus că nenorocitul duce de Barry ştia de existenţa comorii. Dar ceea ce nu ştia sigur era locul unde se află ascunsă...

Moartea îi răpise orice posibilitate de a da fiicei sale un cît de mic indiciu asupra direcţiei căutărilor, admiţînd că ar fi bănuit, măcar, ceva în această privinţă.

Şi iată că Enric Sanson ajunsese printr-o simplă întîmplare, să dezlege misterul castelului păzit de atîtea sute de ani ! Nimeni, afară de el nu ştia astăzi locul de depozitare a acestor comori. Se putea socoti pe drept cuvînt posesorul atîtor avuţii nemaiauzite şi nemaivăzute !

Călăul închise ochii cîteva momente ; era ameţit şi dezamăgit în acelaşi timp. Într-adevăr, o descurajare adîncă se putea citi pe faţa sa.

„La ce-mi folosesc aceste nimicuri, cu ce mă ajută aceste bogăţii imense ?, murmură el trist ; toate aceste comori nu pot înlocui măcar un singur surîs, o singură privire a adoratei mele Lili !"

Cu o mişcare plină de mînie trînti uşa la loc.

„Putreziţi acolo pînă într-o zi mai bună ca aceasta !"

Cu aceeaşi precauţie se învîrti încăodată prin pivniţa secretă ; şi încăodată cercetă cu băgare de seamă tencuiala spaţiului subteran ; în zadar încercă să descopere o altă ieşire.

Trecu prin „spărtura" zidului, de unde se urcă pe scara secretă luminată ca ziua...

...I se păru că aude o voce şi paşi de om.

Scoase imediat creionul de fier din zăvor : în același moment, zidul se închise cu un zgomot înfundat, lugubru...

...Dar Călăul se înșelase crezînd că vocea venea din pivnița secretă. O auzi acum mai tare, mai desluşit ca înainte.

Şi inima începu să-i bată cu putere era o voce limpede şi dulce.

Nu era în stare să înțeleagă nici un cuvînt ; glasul părea să vină de sub niște ziduri groase. Dar auzul nu-l putea înșela : Da, nu putea fi nici o îndoială — aceasta era vocea lui Lili !

„Îți mulțumesc, Dumnezeule Mare !, murmură el cu voce sugrumată. Așadar, n-am venit prea tîrziu Lili, iubita mea mireasă, trăiește încă !"

Își lipi urechea de zid. Ținîndu-și respirația, ascultă din nou. Nu putu înțelege nici o vorbă, dar murmurul dulce al izvorului glasului iubit îi mîngîia auzul.

— Lili !, Lili !, unică și scumpă mireasă !, se trezi strigînd fără să vrea.

— Enric ! Enric ! Unde ești ?, se auzi răspunsul.

Nu mai încăpea nici o îndoială : Enric Sanson recunoscuse glasul iubitei sale. De asemenea, și el fusese auzit.

Dar unde, unde se afla Lili ?...

Capitolul 33

POVESTE DIN „O MIE ŞI UNA DE NOPȚI"

Lili Miranda fusese transferată de către prințesa de Barry, travestită în băiat, din camera secretă albastră a castelului de Barry. Aceasta se întîmplase în clipa în care țiganul Pippin cobora cu ascensorul din plafonul camerei misterioase.

Cititorii noștri știu deja ce dramă trăise Pippin imediat după aceasta.

Cu cîtă încredere îl urmase Lili pe pretinsul băiat !

Adella o tîrîse după ea într-o grabă nebună.

La început după ce părăsiră camera albastră prin ușa secretă, ele intrară într-un coridor îngust și slab luminat.

Lili nu-și putut reține un sentiment de frică. Privi cu groază îngustul coridor care se întindea pînă departe și se pierdea în întuneric. Culoarea roșie aprinsă a covoarelor

de pe jos îi aminteau lui Lili de sîngele vărsat în atîtea fărădelegi.

Dar Adella îi strîngea tot timpul mîna, ca şi cînd ar fi vrut s-o liniştească. Prinţesa părea foarte interesată ca Lili să se creadă în siguranţă. Lili îşi urma conducătorul pas cu pas. Simţea cum picioarele i se îngropau într-un covor moale, aşa că nu făceau nici un zgomot.

În scurt timp ajunseră la o uşă de fier. Însoţitorul lui Lili scoase din buzunar o cheie mică, de o formă ciudată.

Abia introduse pretinsul băiat cheia în broasca invizibilă a uşii, şi aceasta se şi deschise.

O exclamaţie de uimire scăpă de pe buzele lui Lili şi se desprinse din mîna prinţesei.

Privea uimită înaintea sa. Camera albastră în care o dusese mai devreme ţiganul Pippin i se păru culmea frumosului şi a luxului ; dar ceea ce vedea acum întrecea orice închipuire. Niciodată nu mai văzuse asemenea splendori.

— Dumnezeule, şopti gingaşa fată, mă aflu, oare, în împărăţiile cereşti ?

Prinţesa nu-şi putu reţine un surîs batjocoritor. Dar căuta să nu fie văzută astfel de naiva fecioară.

— Vino, vino, copila mea ! şopti Adella, luînd-o din nou pe Lili de mînă.

Tînăra fată mergea înainte, nu fără oarecare ezitare. Ca într-un vis observă că prinţesa încuie uşa în urma sa. O mare de lumină o inundă strălucitor — orbind-o pe Lili.

Se aflau acum într-o sală ireal de mare. Nu-şi dădea seama dacă se află într-o subterană pe bolta căreia se instalase însuşi cerul natural, care îi surîdea din mii de stele aprinse ! Încetul cu încetul, privirea i se obişnui cu strălucirea acestei lumi supranaturale — şi Lili reuşi să deosebească totul.

Era o sală mare, subterană, despre care nu ştia prin ce minune putea comunica în lumea de afară. Cupola care se întindea ca o boltă peste toată sala era susţinută de coloane masive din marmură albă ca zăpada. Bolta fusese pictată de mîini artistice. Pe această cupolă vastă era zugrăvit cerul cu ale lui mii de stele strălucitoare. Aceste stele sclipeau cu adevărat. În mijlocul cupolei, asemenea luminii din camera albastră, dar cu mult mai puternică venea din globul unui soare artificial. Această splendidă lampă poleită cu aur înprăştie o lumină ca ziua.

De pe boltă, Lili își mută privirea în sală. Uimirea o învinse din nou.

— Nu, trebuie să fie o poveste !, murmură ea de mai multe ori la rînd. Este posibil, oare, ca astfel de frumuseți uimitoare să se afle în apropierea Parisului ? Spune-mi, tu, frumosule necunoscut care te numești *spirit de apărare* al acestei case : nu cumva am murit în urma atacurilor urmăritorilor mei, deschizîndu-mi-se porțile cerului după ce sufletul meu a părăsit viața pămîntească ? Nu mă aflu oare, în pridvorul Prea-sfîntului ?

Adella surîse ușor :

— Nu !, adăugă ea. (pe cînd o lumînă de încredere răsări fără să vrea, pe frumoasa față) Nu te teme de nimic, copila mea ; sînt un sărman suflet urmărit ; a trebuit să fug din Paris, de teama puternicilor zilei. Aici, în această sală superbă, sîntem de fapt, în inima misteriosului castel de Barry. Partea aceasta secretă este cu mult mai artistic construită și mult mai vastă decît apartamentele lui de afară, vizibile pentru toată lumea...

Uimirea și admirația o cuprinseră din nou pe Lili Miranda.

Un covor scump acoperea marmura unui gang străjuit de coloane, care se întindea jur-împrejurul salonului. O cupolă turnată din aur pur veghea deasupra acestui gang, unde domnea o semiobscuritate plăcută. Canapele moi, aranjate de jur-împrejurul pereților, invitau la odihnă. Chiparoși și copaci de lauri surîdeau din plăcuta lor verdeață. Parfumuri alese îmbătau spațiul, venind dinspre o fîntînă arteziană care își trăda prezența printr-un zgomot abia perceptibil. Aceasta era amenajată în mijlocul sălii, și împrăștia jocuri de lumini multicolore într-un vas mare de argint. Două lebede navigau pe suprafața apei.

Dar abia în spatele fîntînii arteziene se ridica cea mai desăvîrșită construcție. Aceasta era un templu executat din aur masiv. Din șase părți urcau șase scări de marmură spre templu ; acestea erau acoperite cu covoare prețioase.

Mînă în mînă cu Adella, Lili parcurse drumul circular, începînd din stînga. Se opri înfiorată, în fața unei scări de marmură care urca spre templul de aur.

— Vino !, zise prințesa.

Și o luă pe Lili de mînă. Astfel urcară amîndouă pînă-n culmea templului. Cînd se aflară sus, în inima templului și priviră din înălțimea acestuia jos, în sală, Lili

simţi cum îi bate inima de o plăcere amestecată cu teamă şi uimire.

— Dar este sublim !, exclamă fata tremurînd încă de emoţie.

Mărturisirea ei de copil naiv păru să mişte pînă şi inima de piatră a prinţesei ; cel puţin pentru moment o cuprinse un sentiment de duioşie.

— Eşti o fetiţă bună şi drăguţă !, murmură ea mîngîind obrajii lui Lili ; apoi o ţinu strîns lîngă ea pe înfiorata fată.

Dar gîndurile sinistre o cuprinseră din nou. Fruntea i se întunecă.

— Am uitat !, murmură Adella ducîndu-şi mîna dreaptă la frunte ; acel mizerabil care te-a urmărit nu şi-a primit pedeapsa !

— Ce vrei să faci ?, întrebă Lili privindu-l insistent pe pretinsul băiat, care-i păru deodată schimbat în chip oribil.

Dar Adella nu-i răspunse. Se îndreptă spre o masă cu o formă ciudată, semănînd cu un altar. Aceasta se afla în mijlocul templului. Maşini şi aparate sofisticate, precum şi o mulţime de butoane metalice (cum nu mai văzuse Lili niciodată) erau montate pe suprafaţa mesei. Prinţesa acţionă unul din aceste butoane ; imediat se auzi răsunînd o detunătură lugubră.

Lili se cutremură.

— Dumnezeule, ce faci ?, o întrebă pe travestita prinţesă, de unde vine acest tunet înfiorător ?

— Vei dezlega imediat enigma tunetului !, răspunse Adella, chemînd-o pe Lili lîngă ea printr-un gest poruncitor al mîinii.

— Vino mai aproape !... Masa asta este locul în care se întîlnesc toate secretele acestui castel. Iată, iubită copilă, priveşte această neînsemnată pîrghie.

Şi arătă cu mîna spre un mîner din metal, de forma unei clanţe de uşă.

— Trebuie doar s-o pun în mişcare, şi odată cu o detunătură rapidă se dărîmă întregul castel — cu tot ce se află în el — scufundîndu-se fără de veste în abis !

Lili se cutremură. Răpusă de spaimă, îşi lipi mîinile de piept.

— Cerule. dar n-o vei face, desigur ! Căci, atunci, şi noi am fi pierduţi !

Prințesa replică :

— Nu te teme. Ți-am oferit protecția — și îmi voi ține cuvîntul dat !

O clipă domni tăcerea cea mai desăvîrșită ; Lili își luă privirile de la îngrozitoarea masă și se uită prin templu. Abia acum își explică de ce admirarea templului îi luase vederile orbind-o literalmente : din plafon și pînă jos se aflau numai oglinzi așezate una lîngă alta și formînd pereții templului.

Dar ce ciudat ! Cu cît se uita mai mult Lili în acele oglinzi, cu atît era mai uimită. Ce fel de spectacol era acesta care i se arăta exact în oglinda din fața ei ? O companie de soldați, o scară largă și tapetată. Țineau armele la umeri. Fără să vrea, Lili se uită în jur convinsă că soldații pătrunseseră deja în sală.

Dar nu, aceasta era numai o părere.

Se uită spre prințesă. Aceasta, însă, surîzînd cu înțeles își duse un deget la buze, în semn de tăcere.

Tînăra fată își plimbă mai departe privirea și fixă altă oglindă. În acel moment nu se putu stăpîni și scăpă un strigăt de surprindere. Căci ceea ce vedea acum era chiar misterioasa cameră albastră, în care se aflase ea însăși pînă mai adineaori.

Dar ce scenă groaznică se petrecea în acest moment în eleganta cameră ! ? Lili încremeni.

Lampa din plafon se afla tot la locul ei, sus de tot, dar plafonul începuse să coboare ; se lăsa mereu mai jos ! Lili îl văzu deodată pe țiganul Pippin. Nu mai încăpea nici o îndoială că el era criminalul ! Văzu îngrozitoarea spaimă a morții întipărită pe fața acestuia.

Fără voie, Lili se strînse lîngă pretinsul băiat. Își spunea că ceea ce vedea în oglindă era doar o părere. O clipă avu sentimentul că negrul Pippin se află la cîțiva pași de ea !

Se cutremură, strîngînd și mai tare brațul prințesei.

— Nu-ți fie frică !, zise Adella cu o voce adîncă, stranie. Mizerabilul își primește pedeapsa binemeritată ! El se află exact în aceeași cameră în care te închisese pe tine puțin mai înainte...

Lili nu răspunse nimic, dar tremurul care-i cuprinse corpul crescuse încă.

— Dumnezeule Mare !, strigă Lili. Plafonul se lasă din ce în ce mai jos !

Vedea lămurit cum spațiul dintre plafon și parchet se micșora tot mai mult ; vedea zvîrcolirile disperate ale țiganului ; vedea cum acea canapea pe care se aflase culcată cîndva fu sfărîmată ca o jucărie.

În acel moment înțelese situația îngrozitoare în care se afla Pippin.

— Dumnezeule !, se bîlbîi Lili, nenorocitul își va pierde viața ?

Se întoarse spre pretinsul băiat.

— Adelon !, strigă ea, spune-mi ce înseamnă toată această scenă groaznică ? !

Adelon, pretinsul băiat, dădu din cap

— Da, aceasta îi e soarta !, în cîteva secunde mizerabilul va fi lichidat pentru vecie !... Vezi această pîrghie ? O singură apăsare a acestui buton a fost suficientă pentru a produce execuția din camera albastră !

Cu aceste cuvinte ea arătă cu mîna dreaptă înspre un buton de metal pe care îl apăsase odinioară. Lili se înfioră.

— Îngrozitor ! Îngrozitor ! Și tu cunoști toate misterele acestui castel ?

— Nu ! Nici chiar eu, *spiritul de apărare* a acestui castel, nu știu să mînuiesc unele din aceste pîrghii ! răspunse prințesa ; și nici nu-mi este cunoscut efectul lor.

Privi gînditoare asupra mesei, travestita Adella reluă :

— Cine ar cunoaște toate misterele, acela ar ști și unde se află prețioasa comoară a familiei noastre — care m-ar face cel mai bogat om de pe pămînt !

Prințesa n-avea de unde să știe că, în același timp, un altul era, numai printr-o simplă întîmplare, foarte aproape de descoperirea atît de rîvnită de dînsa.

Între timp, Lili privise încăodată în oglindă, înfiorîndu-se.

— Groaznic, groaznic !, murmură ea.

Văzuse că plafonul se lăsa încontinuu în jos. Greutatea imensă se afla foarte aproape de țiganul Pippin. Acesta se întinsese cu fața la pămînt, întoarsă foarte puțin tocmai spre Lili — atît cît aceasta să-i poată vedea în ochi spaima morții !

Putea deslușî fiecare detaliu din fața descompusă a victimei.

Deodată tînăra fată fu cuprinsă de o adîncă compătimire, uitînd toate vicisitudinile la care o supusese nemernicul Pippin ; căzu în genunchi.

— Fii milostiv !, se rugă ea tremurînd, nu săvîrşi această crimă !

— Cum ? !, exclamă prinţesa, în timp ce fruntea i se încreţi, te rogi pentru acest mizerabil ! ? Nu-ţi produc o satisfacţie trimiţîndu-l pe lumea cealaltă pentru păcatele sale ?

— O !, nu, nu !, îngăimă Lili. Te rog, scumpul meu Adelon, nu-ţi mînji mîinile cu această crimă ! Chiar şi sfînta scriptură glăsuieşte că este mai bine să suferi nedreptăţi, decît să le faci !

Prinţesa rîse cu tristeţe :

— Aşa spune scriptura ? ! Dar eu n-am chef să mă călăuzesc după ea ; şi-mi face o plăcere nebună să-i văd pe duşmanii mei suferind !

Şi lovi cu piciorul în pămînt. O sălbatică sete de răzbunare părea s-o fi cuprins din nou.

— O, fii milostiv !, îl imploră din nou Lili ; dacă acel nenorocit mi-a făcut atîta rău, atunci a ispăşit deja îndeajuns fie şi prin spaima ce-a tras-o ! O, priveşte, priveşte !, se întrerupse ea arătînd cu braţul întins spre oglindă. Plafonul se lasă din ce în ce mai jos, peste cîteva minute va fi făcut praf ! Te implor pe Sfînta Născătoare de Dumnezeu, fii milostiv astfel după cum speri să primeşti iertarea cerească în clipa din urmă a vieţii tale !

Prinţesei i se părea că nu a auzit bine :

— Tu, încă, te rogi pentru acest mizerabil ? !

Dorinţa ei de răzbunare nu cunoştea mila şi nu putea înţelege că Lili se ruga pentru viaţa acelui om care-i primejduise existenţa de atîtea ori.

Dar Lili nu contenea cu rugăciunile şi conjurările.

Lacrimi fierbinţi începură să-i curgă — şi un hohot de plîns o învinse în cele din urmă.

— Mai bine aş fi fost eu în locul acestui nenorocit ; nu vreau ca el să moară din cauza mea ! Fie-ţi milă de dînsul, Adelon ! Poate că este cel mai rău om din lume, dar şi el este copilul lui Dumnezeu, ca oricare dintre noi !...

Ajunse în acest punct, implorările lui Lili coincideau cu momentul în care ţiganul Pippin simţea, deja, greutatea imensă a plafonului atingîndu-i spinarea. Încă două-trei secunde şi ar fi fost pierdut ; atunci, orice rugăciune din partea oricui ar fi venit prea tîrziu. Nimic n-ar mai fi putut, atunci, să-l scape pe ţigan de cea mai cumplită moarte.

Deodată inima de piatră a prințesei se înduplecă. Cît era ea de însetată de răzbunare, nu putu rezista, totuși, în fața rugăciunilor fierbinți ale tinerei fete.

Înduioșată, întinse mîna spre o altă pîrghie și o acționă. Îngrozitorul tunet dinainte se repetă întreit. Întreaga sală se cutremură cu tot ce se afla într-însa. Dar fenomenul nu dură decît o secundă. Plină de nerăbdare, Lili fixa oglinda. Deodată îi scăpă un strigăt de bucurie :

— Mulțumesc lui Dumnezeu ! Maica Domnului fie lăudată ! Îți mulțumesc și ție, bunul meu Adelon !

Ridică mîinile spre cer : schimbarea mult așteptată se produse și se și arătă în oglindă. Plafonul se ridicase cu iuțeala fulgerului. Într-o secundă fusese înlăturat pericolul în care se afla țiganul Pippin. Camera albastră se ivi în oglindă arătînd ca mai înainte. Plafonul stătea liniștit la locul său obișnuit, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Numai sfărîmăturile de mese, scaune și canapele mai aminteau de minutele îngrozitoare prin care trecuse țiganul Pippin...

O nouă exclamație de recunoștință veni din partea lui Lili, îmbrățișîndu-l pe pretinsul Adelon :

— Îți mulțumesc de mii de ori, *spirit de apărare* a acestui castel ! Ai făcut cea mai frumoasă dovadă a sufletului tău nobil, neîncărcîndu-l cu o faptă sîngeroasă ! Oh, este, într-adevăr, mai bine să suferi nedreptăți, decît să le faci !

Prințesa evită să întîlnească privirile lui Lili ; cuvintele simple și sincere ale fetei o săgetau pînă-n adîncul inimii. Îi era rușine, în acest moment, gîndindu-se că o scăpase din mîinile tîlharilor cu intenția de a o distruge ea ! O palidă nehotărîre îi cuprinse inima.

— Bine, bine !, murmură ea încercînd să-și înăbușe sentimentele duioase. Ți-am împlinit dorința. Acum, dă-mi voie s-o împlinesc și pe a mea. Acest mizerabil merită oricum o pedeapsă : aceasta nu va fi capitală, dar exemplară pentru cei de teapa lui !

Privește, acum, la ce i se va întîmpla.

Cu o mișcare poruncitoare a mîinii, Adella arătă spre o oglindă de alături. Lili privi...

Să ne întoarcem, pentru un moment, la toate cîte le îndurase țiganul.

În clipele de supremă groază, acesta își încredințase sufletul lui Dumnezeu. El, care, pînă atunci nu proferase decît blesteme, murmura, acum înaintea morții, rugăciuni fierbinți. Deja simțise că plafonul îi apasă spinarea cu o greutate sfîșietoare. Dintr-o clipă în alta aștepta să-i pîrîie oasele ! Cînd, deodată, se petrecu minunea : plafonul se ridică și rămase cuminte la locul său !

Dar țiganul Pippin stătea tot lungit la pămînt. Nu îndrăznea să se întoarcă, deși auzise detunătura zgomotoasă care însoțise ridicarea plafonului la loc. Nici nu putea să creadă că greutatea ucigașă nu-i mai apăsa spinarea. Abia într-un tîrziu se hotărî să întoarcă nițel capul...

I se părea că visează plafonul se afla sus, la locul obișnuit, și lampa ardea ca-ntotdeauna. Țiganul se ridică încet ; frica de moarte era atît de puternică, încît îi clănțăneau dinții.

Se uită prin cameră. O nouă spaimă îl cuprinse cînd observă mobilele sfărîmate ca niște jucării !

Aceeași soartă îi fusese destinată și lui, dar în ultimul moment Dumnezeu se milostivise de el.

Se uită iar spre plafon ; se putea foarte lesne ca blestematul ăsta să capete din nou poftă de plimbare și de astădată să cadă cu mai multă putere asupră-i sfărîmîndu-i oasele !

Țiganul Pippin bătu ca nebun din palme. Dorea să fugă din această cameră sinistră. Își jură să nu mai vină niciodată pe aici.

Dar toate chemările sale fură zadarnice. Ascensorul nu se lăsă în jos. O sudoare rece, de groază, ieși din toți porii lui Pippin. Nu se mai putea ține pe picioare, trebuia să stea jos. Împietri cu o față idioată.

— Ce să fac acum ? Ce să fac ?, murmură el.

Încă n-avea încredere în acest plafon capricios. Din cînd în cînd aruncă priviri îngrozite, sticloase, în sus. Uneori i se părea că plafonul începe să tremure. Atunci își îngropa capul în mîini, ca și cînd ar fi putut îndepărta astfel pericolul.

— Ah, de-aș putea fugi !, scîncea lașul. Să fi rămas mai bine în Paris, să nu fi pus piciorul în acest castel blestemat ! O, Fouquier, Fouquier !, suspină din nou, pentru tine am făcut toate sacrificiile. Ce să mă fac ? Fata s-a dus dracului, prietenia lui Fouquier negreșit că s-a dus

dracului și n-a lipsit mult ca și eu să mă duc, de asemenea, dracului ! Cum să ies din această cameră nenorocită !

Deodată se opri din văicăreli, cu ochii mari deschiși, cu gura căscată : fixă peretele dinaintea sa. Se înșela ori era realitate ? Aici era, pînă acum, un zid gros ! Acum deodată, se făcuse un loc de ieșire cît se poate de comod !

Nu, minții-i luaseră razna ! Cu toate acestea, țiganul se tîrî spre zid. Într-adevăr, aici se afla o deschizătură atît de lată și înaltă cît să se poată trece ușor. Și în dosul deschizăturii părea că se află o scară care ducea în sus. Cea mai lesnicioasă cale de scăpare se afla înaintea ochilor săi !

Țiganul Pippin răsuflă adînc.

În același timp, însă îl cuprinse din nou acea nerușinare care era trăsătura de bază a caracterului său. Își băgă mîinile în buzunarele pantalonilor, ba încercă chiar să fluiere !

Dar aceasta nu-i reuși deloc, căci deja cel dintîi fluierat i se opri în gît.

El se mai gîndi un moment. Nu i se părea lucru mare să treacă prin deschizătura zidului și să ajungă pînă la scară, dar cînd își ridică privirea înspre plafon se și cutremură de groază. Blestematul plafon părea a se clătina întruna !

— Nu, nu ! Pentru Dumnezeu, nu !, murmură el înaintea sa și, elastic cum era, trecu dintr-o singură săritură din camera albastră, prin spărtura zidului, pe scară.

În aceeași clipă răsună o detunătură lugubră și se și închise spărtura zidului în urma lui. În același timp țiganul căpătă o groaznică lovitură.

— Isuse Cristoase !, murmură el.

Părul capului său i se ridică vîlvoi.

Lovitura fu atît de puternică încît țiganul Pippin nu fu în stare să se țină pe picioare. El se așeză pe scara cea mai de jos.

În același moment, însă, căpătă o nouă lovitură atît de groaznică încît sări în sus scoțînd niște țipete înspăimîntătoare. De astădată căzu pe cît era de lung pe scară.

Cu mîinile întinse căută să se țină de scările de fier. Dar nici de astădată n-avu noroc.

În același moment în care mîinile-i atinseră scara, el căpătă o lovitură misterioasă, care era atît de puternică încît văzu stele verzi înaintea ochilor.

— Sînt vrăjit, sînt vrăjit !, strigă ţiganul Pippin. Ochii îi se roteau sălbatic în orbite, iar părul i se făcu măciucă în cap. Sudorile curgeau în şiroaie mari pe faţa sa. Disperat se uită în juru-i.

Era o scară care i se părea cunoscută. După cît îşi aducea aminte, scara ducea înspre un coridor. Cu repeziciune, Pippin începu a se tîrî în sus pe scară.

Dar grozăvie ! La fiecare mişcare ce făcea, primea cîte o lovitură !...

Înfiorîndu-se, negrul Pippin privi în juru-i. Dar nu se afla nimeni aici ; nici o fiinţă omenească.

Loviturile blestemate nu încetau. Cînd se rezemă cu spatele de perete, el primi o lovitură atît de puternică în spinare, ca şi cînd ar fi fost lovit de un batalion de soldaţi ; cînd se repezi pe scară, primi o altă lovitură şi mai puternică.

Imediat ce se aşeză pentru a se odihni puţin, se şi ridică scoţînd ţipete sfîşietoare. Loviturile pe care le primea păreau a fi îngrozitoare.

Ţiganul Pippin striga ca ieşit din minţi. Se zvîrcolea, ţipa, urla şi gemea — toate erau în zadar ! Cu cită regularitate curgeau loviturile asupra lui !

Putea atinge orice lucru voia, toate însă se preschimbau în lovituri puternice sub atingerea sa.

Ţipetele lui puternice de ajutor îi aduseră, în fine, pe soldaţii de pază. Aceştia apărură deodată în capătul de sus al scării.

— Hei !, ce s-a întîmplat aici ?, strigă unul din aceştia.

— Lăudat fie domnul !, gemu ţiganul Pippin care se zvîrcolea sub loviturile cumplite. Cel puţin mă văd iar între oameni ! Dar sînt fermecat ! O, vai şi vai de mine !, se întrerupse el gemînd din nou.

Cu cît mai mult sărea în sus şi se zvîrcolea, pe atît creşteau loviturile.

Unul din soldaţi coborî o treaptă pe scară, pentru a-l apuca pe ţigan.

Dar în acelaşi moment soldatul scoase un strigăt oribil. El aruncă arma şi sări înapoi în mijlocul camarazilor săi.

— Asta este dracul !, strigă el.

— O, vai de mine !, sînt fermecat, sînt vrăjit, gemea Pippin.

În același timp, el făcu o săritură aproape de necrezut, pînă peste scara de sus. Țipînd și gemînd, căzu în mijlocul soldaților.

Îl lăsăm să povestească soldaților uimiți aventurile sale groaznice ; iar noi să ne întoarcem la Lili și la prințesă, pentru a afla ce fel de lovituri erau acelea care fură date mizerabilului...

Capitolul 34

GLASUL IUBITULUI

Lili strigase la început înspăimîntată, cînd văzu în oglindă săriturile și mișcările disperate ale țiganului Pippin. Dar o vorbă liniștitoare a prințesei o făcu să se calmeze.

— Mizerabilul merita aceasta ! zise Adella de Barry cu glas încet. Loviturile ce le suportă acum, sînt dureroase, dar nu sînt periculoase !

Apoi principesa explică tinerei fete uimite, felul în care erau aplicate loviturile.

Sub fiecare din aceste scări, pe care Pippin a trebuit să le urce, era fixată o baterie electrică. Din cauză că scările erau construite numai din fier și zidurile de alături erau îmbrăcate în fier, era necesară numai o singură apăsare a pîrghiei — prin mîna principesei — pentru a face ca scările să fie electrizate. Nici o mirare, deci, că țiganul Pippin, la cea mai mică atingere cu scara, simțea dureri groaznice !

Acum, cînd Lili recunoscu, că țiganului Pippin nu îi era viața în pericol, trebui să rîdă și ea de mișcările și săriturile caraghioase ale mizerabilului. Era foarte comic să privești la mișcările și țipetele disperatului Pippin. Totuși Lili respiră ușurată abia cînd figura lui Pippin dispăru din oglindă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, că a trecut pericolul ! Ah, nu pot să văd un om suferind, dragă *Adelon*, se adresă ea prințesei.

Aceasta lăsă în jos pîrghia. Imediat, amuți zgomotul slab care se auzise tot timpul. Scara dracului, după cum o numise Pippin, nu mai era nici un pericol pentru trecătorii ei.

Lili se apropie de masa cu bateriile electrice. Uimită, privea butoanele strălucitoare.

— Cine o fi inventat toate acestea ?, murmură ea sfioasă, acela a ştiut să-şi procure o putere îngrozitoare, căci, după cum spui tu *Adelon,* viaţa tuturor din palat, atîrnă de apăsarea unuia din butoane.

Prinţesa afirmă cu capul.

— Nu ţi-am spus prea mult !, zise ea. Află, că strămoşul acestui neam mîndru al ducilor de Barry a fost acuzat de înaltă trădare şi de vrăjitorie, de către un rege cumplit al Franţei. Soarta lui ar fi fost o moarte sigură, dacă l-ar fi prins. După obiceiul vremurilor vechi, l-ar fi tîrît pe rug şi l-ar fi ars de viu. Dar strămoşul acestui castel un om talentat şi învăţat, comisese singura crimă, de a fi pătruns mai adînc în misterele naturii.

Ştiinţele, care abia acum sînt înţelese de învăţaţii timpului nostru, lui îi erau cunoscute încă de atunci. Toate cîte le vezi aici, sînt făcute de el. El ştia încă de atunci să mînuiască scînteile cereşti, pe care noi le numim electricitate, supunîndu-le voinţei sale.

Lili îşi împreunase mîinile cu pioşenie.

— O, aceasta este mai mult decît sublim, şi astfel a reuşit să se sustragă urmăririlor duşmanilor săi ?

Adella afirmă.

— Da, cronica familiei, spune că ducele şi-a bătut joc de toate sforţările duşmanilor săi pentru a-l prinde. Nimeni n-a putut pătrunde pînă aici, în această sală subterană. Mai tîrziu, după ce muri tiranul rege, strămoşul acestui castel intră iar în onorurile şi demnităţile sale. Dar păzi cu sfinţenie misterul care înconjoară apartamentele secrete ale acestui palat. Timp de sute de ani numai membrii cei mai apropiaţi ai familiei, ştiau despre existenţa unei zidiri, misterioase. Abia de curînd i-a reuşit acelui mizerabil care te-a prins şi tovarăşilor săi, să descopere o parte din palatul misterios.

Prinţesa rîse cu zgomot.

— Mizerabilii nici nu presimt în ce pericol plutesc. Ei bine, vreau să fiu aici în castel ca spirit de răzbunare contra asupritorilor mei. Ei n-au să se bucure prea multă vreme de cele ce au aflat.

O expresie de groază i se zugrăvi pe faţă. Apoi, după ce văzu că Lili începe să tremure, ea se întoarse spre tî-

nără fată cu o delicatețe neobișnuită. Prințesa privi pe Lili tăcută.

Cînd Adella cunoscuse pe mireasa Călăului, se aprinse în inima ei flacăra răzbunării. Ea hotărîse moartea cea mai îngrozitoare pentru Lili.

Moartea fecioarei curate și nevinovate avea să răzbune sîngele ducelui de Barry, care fusese vărsat pe eșafod prin mîna Călăului, logodnicul lui Lili.

Sub astfel de gînduri sinistre, o adusese prințesa cu sine pe tînăra fată.

Dar farmecul pe care-l dă întotdeauna nevinovăția și curățenia inimii, izbîndise și aici. Bunătatea inimii lui Lili, compătimirea adîncă pe care o arăta pînă și dușmanului de moarte care a vrut s-o zdrobească, învinse inima mîndră și setoasă de răzbunare a prințesei. Ea nu se mai gîndea s-o nimicească pe Lili. Aproape fără să vreă prințesa simțea o atracție pentru Lili Miranda.

Negreșit, că mai curînd ar fi vrut să moară sau să se lase a fi ruptă în mii de bucăți, decît să fi admis, ca Enric Sanson, dușmanul ei de moarte să se unească vreodată cu Lili Miranda. Nu !. Niciodată ! Astfel își jură prințesa. Enric Sanson nu va avea ocazia de a se apropia de logodnica sa.

Prințesa își schimbase numai planul de răzbunare.

În inima ei se deșteptă ideea că ar putea lovi mai rău și mai îngrozitor pe Călău decît dacă ar omorî-o pe Lili. Ea trebuia să fie pierdută pe vecie pentru Enric Sanson. Ea trebuia să rămînă în viață, trebuia să fie fericită ; astfel decise prințesa. Enric Sanson trebuia să știe că Lili este fericită și fără dînsul, pentru a fi cu atît mai nenorocit.

În cîteva minute, prințesa își făcu un plan. Cu o mișcare rapidă se întoarse spre Lili. Fața ei căpătă o expresie binevoitoare. Adelon trebui să se prefacă în acest moment. Căci cu fiecare moment ce trecea creștea în inima ei sentimentul de afecțiune pentru gingașa și nenorocita fecioară.

— Ascultă-mă copila mea ! Ai încredere deplină în mine ?, zise prințesa.

Lili îl privi cu nevinovăție în ochii ispititori.

— Da, *Adelon*, mă încred ție !, șopti ea cu un surîs blînd, nici nu mi-ar rămîne altceva de făcut ! Dar tu ai

fost pînă acum atît de bun cu mine, încît nu pot crede că ai ceva împotriva mea.

Prinţesa dădu din cap în mod semnificativ.

— Îţi jur pe pacea sufletului meu, că nu-ţi voi face niciodată vreun rău !, murmură ea. Dar jură-mi şi tu, că te vei încrede în mine şi mă vei asculta orbeşte. Numai cu astfel de condiţii voi putea urma planul de scăpare care să te salveze de urmăririle duşmanilor tăi !

Sărmana şi mult încercata Lili nu presimţea îngrozitorul înţeles care se ascundea în dosul cuvintelor prinţesei. Ea privea numai faţa presupusului băiat. Aceasta, însă părea a exprima bunătatea desăvîrşită a inimii.

— Nu ştiu ce sentimente ciudate mă atrag spre tine !, începu Lili, apucînd amîndouă mîinile lui *Adelon*, negreşit că nu nedreptăţesc pe logodnicul meu dacă te simpatizez, cu toate că şi tu eşti tînăr. Tu eşti însă cu totul altfel, aproape nici nu-mi vine a crede că tu, *Adelon*, faci parte din tinerii acestei ţări. Ai ceva în tine cu totul suprapămîntesc, pentru mine este ciudat..., nici eu nu ştiu cum să mă exprim !

Adella îi mîngîia obrajii.

— Ţi-am spus că sînt spiritul de apărare al acestui castel !, zise ea, cu însemnătate. Ţi-o jur pe Dumnezeu, că nu sînt un băiat în înţelesul simplu al cuvîntului ! Aşadar vrei să mi te încrezi ?, urmă ea, vrei să te supui cu totul condiţiilor mele ?

Tînăra fată afirmă.

— Atunci jură-mi !, urmă mai departe prinţesa cu un ton solemn.

În acelaşi timp, ea se aplecă şi deschise un dulap care se afla în masa de altar pe care erau fixate butoanele electrice misterioase. De acolo scoase un crucifix.

Lili îşi făcu cruce cu evlavie cînd zări chipul celui răstignit. — Statura prea sfîntului era turnată din aur curat. Coroana de spini din pietre scumpe de pe capul său strălucea. Corpul era ţintuit pe o cruce de argint masiv.

— Pune degetele pe rănile stăpînului nostru !, ordonă prinţesa.

Lili se supuse.

— Acum jură-mi pe tot ce-ţi este scump, că mi te vei supune şi vei crede că am intenţii bune cu tine, întîmplă-se orice !

Lili mai ezită un moment.

— Prin bunătatea ta mă voi putea întîlni în curînd cu logodnicul meu ? întrebă ea tremurînd.

— Jură !, porunci Adella scurt și sever. Expresia feței i se schimbă. O liniște ciudată se imprimă pe trăsăturile ei.

— Îți jur pe Dumnezeu din cer, că mă voi supune ție în toate privințele și mă voi încrede în tine, întîmplă-se orice !, murmură Lili.

Prințesa dădu din cap mulțumită. Ea puse de o parte crucifixul. Apoi se plecă spre Lili și o sărută pe frunte.

— Acum vino cu mine, de acum înainte ești tovarășa mea ! Deocamdată va trebui să mai stăm aici, dar nu ne va lipsi nimic. Mai tîrziu, cînd spiritele se vor liniști putin ,atunci vom cuteza să ieșim afară din castel. Eu am haine bune pentru travestit, așa că nimeni nu ne va recunoaște.

Lili urmă încrezătoare pe presupusul tînăr. Acesta conduse pe tînăra fată într-o nișă a salonului.

Lili văzu, cu uimire, un pat frumos așternut.

— Culcă-te și te odihnește !, murmură Adella.

Lili roși de rușine, privi cu sfială pe presupusul băiat.

— Nu te teme de nimic !, zise prințesa cu un surîs ciudat. Eu mă duc să mă culc în cealaltă parte a salonului. Afară de asta, trage perdele care înconjoară patul. Vei dormi atît de bine, ca în sînul lui Avram !

Lili se supuse, se retrase în dosul perdelelor pe care le închise bine ; apoi împreună mîinile și-și recomandă sufletul lui Dumnezeu.

În același timp, se auzi o muzică minunată. Ea asculta ca transportată, neputînd înțelege de unde puteau ajunge pînă la dînsa aceste acorduri cerești. În sunetul acordurilor dulci, ale orchestrei nevăzute, Lili adormi liniștită.

Cînd se deșteptă din somn rămase uimită, văzînd în cameră o masă pusă cu cele mai delicioase mîncăruri înșirate pe ea. În pahare cristaline sclipeau vinuri albe și roșii. Cu prietenie, o invită presupusul tînăr *Adelon*, să la loc la masă. Lili nu se lăsă poftită de două ori. Abia acum își aduse aminte că aproape de patruzeci și opt de ore nu băgase nimic în gură. Cu apetitul tinereții, începu să mănînce.

O, cît de delicat erau preparate toate acestea.

Și prințesa ținu companie la masă.

Lili se simţi atît de fericită şi mulţumită ca niciodată. Numai nesiguranţa în care se afla iubitul ei, o apăsa cu greu.

Dar ea avea încredere nemărginită în presupusul băiat. Cu toate că nu cuteza să-l roage, ea spera că *Adelon*, din proprie iniţiativă o va duce în curînd la mult iubitul ei logodnic.

Astfel vorbea fără grijă cu *Adelon*. Ea îi povestea cu vocea-i clară despre timpurile trecute ; cum l-a cunoscut pe Călău şi s-a îndrăgostit de el.

Această conversaţie avea loc în timpul cînd Enric Sanson pătrunsese pe scara misterioasă prin intrarea descoperită de dînsul. El nu se înşelase. Glasul şi rîsetul vesel al lui Lili, ajunsese la urechile lui.

Lili vorbea cu prinţesa, fără a presimţi că despărţit printr-un zid subţire, Enric se afla pe urmele ei căutînd-o cu dor.

Deodată se întîmplă ceva neaşteptat.

Lili auzi de repetate ori, chemarea numelui ei.

Cît de bine cunoştea ea acest glas. De trei ori ascultase extaziată această voce care îi rostea numele.

— O, Dumnezeul meu, nu este oare vis ? Nu, nu, aud foarte desluşit vocea logodnicului meu !, exclamă ea.

De asemenea şi principesa auzise vocea lui Enric. Orice pic de sînge dispăru din faţa ei. Ochii ei negri ca noaptea fulgerau sinistru. Ea îşi fixă privirea pătrunzătoare asupra lui Lili.

Dar aceasta nu observă schimbarea petrecută în trăsăturile feţei tînărului. O agitaţie îngrozitoare se făcu stăpînă peste tînăra fată.

— O, Enric, Enric, unde eşti tu ?, strigă ea cu voce duioasă.

Iar se auzi răsunînd glasul Călăului, cînd mai de aproape, cînd mai din depărtare. Enric Sanson rătăcea cu disperare în sus şi în josul scării. El îşi îndoi sforţările pentru a putea găsi intrarea care l-ar putea duce înspre iubita-i Lili.

Dar în zadar ! Pietrele reci din jurul său îşi băteau joc de sforţările sale.

Nemişcată şi tăcută stătuse pînă atunci prinţesa pe locul ei. Incontinuu fixase pe Lili cu ochi fulgerători. Încă era ca încremenită de uimire. Aproape instinctiv auzise

ea strigătul de bucurie al lui Lili. Ea văzu cum tînăra fată arăta cu mîna înspre oglindă.

Imediat după aceasta ea zări în oglindă chipul Călăului, cum dînsul cobora scara misterioasă căutînd urma iubitei. În acest moment un strigăt scurt de surprindere scăpă de pe buzele ei.

„Cum putea Călăul să ajungă pe această scară ?", se gîndea însăşi prinţesa.

Ea cunoştea prea bine scara, dar nu se servise încă niciodată de dînsa, din cauză că nu-şi putea aminti că această scară mai avea o ieşire decît aceea care corespundea în salonul în care se afla cu Lili în acest moment.

Aşadar, trecerea descoperită de Enric era un mister pentru prinţesa însăşi. Ea nici nu presimţea nimic despre nişa cu comorile-i colosale.

Cu o exclamaţie de bucurie se aruncă Lili deodată la pieptul pretinsului băiat.

— O, apărătorul meu, spirit, de apărare al acestei case, ocroteşte şi apără pe iubitul meu logodnic !, şopti gingaşa fată. Condu încoace pe iubitul sufletului meu, nu mă lăsa să sufăr de dorul lui. Cît de mult doreşte inima mea să-l vadă !

Dar în acest moment, prinţesa se trezi din ameţeala ei. Ea simţea că totul putea să fie pierdut printre degete. Sub orice chip trebuia să evite ca Lili să se întîlnească cu Călăul.

— Dar cum, cum ? Acest gînd se deşteptă cu o greutate apăsătoare în creierul ei agitat ca în friguri.

Ce să facă, ce să înceapă acum ? Negreşit că avea puterea în mînă. Nu trebuia decît apăsarea unui deget pentru ca ea însăşi, Enric şi Lili să fie daţi pradă pieirii. Dar ea voia să trăiască !

Cu faţa schimbată de groază ea privi din nou în oglindă.

Călăul se afla deja aproape de tot de adevărata intrare care dădea în sală. Ea vedea ostenelile pe care şi le dădea pentru a zări vreo spărtură în zid. Acum, prinţesa simţi că inima voia să înceteze de a-i mai bate în piept.

Dar deodată prinţesa luă o decizie rapidă. Ea apucă pe Lili de mînă.

— Tu mi-ai jurat să te încrezi în mine ! murmură ea. Ei bine ţine-ţi jurămîntul. Logodnicul tău se află acum în cel mai periculos loc din tot castelul, unde nici chiar eu însămi nu sînt în stare să-l pot scăpa. Dacă te va zări

aici în sală, atunci ar putea cădea într-o groaznică adîncime. Căci bucuria care-l va cuprinde la vederea ta, va face să-şi piardă sîngele rece şi-n ameţeala care-l va cuprinde va cădea într-o adîncime de unde nu va putea ieşi niciodată. Vino, urmează-mă. Eu te voi duce într-un loc sigur. Apoi mă voi duce să-l îndrum spre tine pe logodnicul tău !

Lili încuviinţă din cap.

— Dar nu mă lăsa s-aştept Adelon ! şopti ea. Tu nu ştii ce simt acum în inima mea !

— Nu, nu ! fii liniştită ! murmură prinţesa...

Aproape cu forţa o tîra cu sine pe tînăra fată.

O, dacă Lili şi-ar fi îndoit sau întreit glasul, Enric Sanson n-ar fi cedat în cercetările sale şi ar fi reuşit în fine să descopere din instinct intrarea misterioasă. Călăul ar fi apărut între logodnica sa şi pretinsul băiat şi ar fi eliberat pe Lili din mîinile prinţesei. Prin aceasta ar fi evitat dureri nespuse !

Dar ea credea cuvintele prefăcutei prinţese, în persoana căreia credea a-şi fi găsit un apărător. Ea se lăsă să fie condusă de către Adella afară din sală.

Ele trecură iar printr-un gang întunecos, subteran. Apoi intrară într-o cameră asemănătoare celei albastre.

Şi aici era o lumină strălucitoare, numai tapetele de mătase erau roşii în loc de albastre. Altfel, camera avea acelaşi aranjament.

— Rămîi aici !, şopti prinţesa.

Ea sărută în fugă fruntea lui Lili. Ca în vis asculta cuvintele tinerei fete.

Apoi prinţesa se reîntoarse în sală. Fruntea i se încreţise în mod sinistru, priviri ameninţătoare ieşeau din ochii ei. Cu repeziciune urcă ea scările înspre micul templu. Cu o expresie de tigru măsură ea chipul Călăului din oglindă.

— Acum eşti în puterea mea ! murmură ea. În acelaşi timp apucă un buton electric de pe masă. O singură apăsare a degetului meu ajunge pentru a te cufunda în adîncimi îngrozitoare ! Aşadar, Enric Sanson, fă-ţi ultima rugăciune ! A sosit pentru mine momentul răzbunării ! Niciodată nu vei mai vedea lumina zilei, nici faţa miresei tale !

Deja apucase pîrghia. Încă o a mia parte dintr-o secundă şi dezastrul s-ar fi întîmplat. Dar în acest moment fatal ea ezită întru săvîrşirea faptei nemernice.

Încontinuu îşi fixa privirile asupra chipului Călăului din oglindă. Acesta, fără să ştie, întoarse faţa înspre prinţesă.

— Ce bărbat frumos !, murmură prinţesa fără voie admirîndu-l, şi el să moară prin mine ?

Ea se gîndi timp de cîteva secunde.

— Da, el merită, desigur, o asemenea soartă ! N-a respins, oare, dragostea mea ? Eu, mîndra principesă de Barry, m-am înjosit în zadar în acea noapte înaintea lui ! Atunci, du-te în cea lume, mizerabile !

Din nou întinse mîna înspre pîrghia fatală, dar se răzgîndi iar peste un moment. Mila şi înclinaţiile gingaşe se luptau cu dorul de răzbunare în inima ei.

— Şi totuşi, nu-i pot face nimic ! murmură ea. Femeie slabă ce sînt. Cum ? mi se pare, sau chiar îl iubesc pe acel bărbat care mi-a răpit pe tatăl meu iubit, care a vrut să mă predea cîinilor republicii ?

Un geamăt dureros scăpă buzelor ei. Ea căzu deodată ca zdrobită pe un scaun, cu amîndouă mîinile îşi acoperi faţa.

— Da, da, îl iubesc !, murmură ea cu jale. O, inimă slabă de fată !, de ce nu poţi fi destul de tare pentru a te răzbuna ?

Timp de mai multe secunde stătu ea astfel cufundată în tăcere lugubră. Apoi sări deodată în sus decisă. Expresia duioasă a feţei dispăruse.

— Bine dară ! încăodată vreau să-i dau ocazia să-şi repare cel puţin în parte nedreptatea lui ! El trebuie să-mi jure că va renunţa pentru vecie la această Lili şi să devină al meu. Atunci îi voi ierta şi uita de asemenea toate grozăviile din trecut !

— Oricum, prinţesa de Barry este moartă, rangul şi poziţia sînt pierdute ! şopti ea ; pentru ce n-aş urma îndemnul inimii mele ? El este un bărbat frumos şi sufletul meu arde de patimă pentru dînsul. Fie, dar ! Voi să-i iert totul dacă va voi să-mi aparţină cu trup şi suflet ! Dar blestemul să-l lovească dacă va cuteza să mă înjosească pentru a doua oară !

Ea se sculă cu mîndrie. Nu se gîndea în acest moment că încă purta haine bărbăteşti.

Apăsă asupra unui buton electric. Imediat se deschise o uşă într-o parte a zidului. Prinţesa privi prin uşa deschisă spre scara misterioasă. Cu privirea mîndră, fulgerătoare aşteptă ea intrarea Călăului.

Capitolul 35

CONSTANT ŞI FIDEL

Peste cîteva secunde apăru Enric Sanson pe pragul fericului salon.

De asemenea şi el fu orbit la început de magnificenţa legendară care domnea în interiorul salonului. Enric Sanson îşi umbri ochii cu mîna stîngă. Cîteva secunde rămase nemişcat locului. Numai pieptul său care se ridica şi se cobora cu agitaţie dovedea ceea ce se petrece în sufletul său. Apoi începu aşi veni iar în fire.

El lăsă să-i cadă în jos mîna. Apoi aruncă o privire întrebătoare asupra tînărului, care i se păru a-l vedea stînd în mijlocul sălii înaintea sa.

Enric Sanson o văzuse abia de două ori în viaţa sa pe prinţesa de Barry.

Întîia dată apăruse în doliu în faţa sa. În camera sa însă domnea atunci amurgul. El nu putu ca să-şi întipărească în memorie trăsăturile prinţesei, oricît de drăgălaşe au fost, pentru a o recunoaşte în orice alte împrejurări. A doua oară Enric o văzuse, fiind însuşi el într-o agitaţie nemărginită la picioarele eşafodului. Travestită ca fată de la ţară, prinţesa îi aruncase o singură privire plină de ură. Acum cînd Enric stătu pentru a treia oară în viaţa sa în faţa prinţesei, nici o presimţire nu-i spunea cine era pretinsul tînăr.

Adella stătea nemişcată şi mîndră lîngă masa fatală în care se concentrau toate misterele castelului. Numai roşeaţa arzătoare a obrajilor ei dovedea că şi pieptul ascundea o agitaţie vie. Tăcută, cu o ţinută regească, prinţesa travestită aştepta apropierea călăului.

Enric Sanson observă că uşa misterioasă se închise iar în urma sa. Acum se afla singur cu frumosul tînăr în salonul aranjat cu un lux nebun.

O deziluzie adîncă se imprimă imediat pe faţa călăului. Zadarnic îşi rotea privirea împrejur. Peste tot locul dădea cu ochii de lucruri scumpe, dar ceea ce-i era mai scump decît toate bogăţiile lumii, asta nu putea zări.

Lili era departe ! şi totuşi abia acum îi auzise glasul şi o auzise foarte deslușit chemîndu-l pe nume de repetate ori !

Zadarnic, scumpa şi mult iubita fată părea a fi dispărut din nou. În cele din urmă prinţesa rupse tăcerea cea apăsătoare.

— Vino mai aproape ! ordonă ea cu vocea-i adîncă, călăului.

Acesta rămase uimit. Sunetul glasului îi părea cunoscut. Cu toate acestea încă nu-i venea lui Enric Sanson în minte că acela care stătea în faţa lui era prinţesa de Barry travestită în bărbat.

Fără voie călăul se supuse poruncii pretinsului tînăr, înclinîndu-se salutînd.

El se apropie pînă la scara de jos a templului în mijlocul căruia stătea prinţesa lîngă masa fatală.

— Tinere, oricine ai putea fi tu, începu Enric Sanson, mi se pare a fi un farmec, care m-a împins spre tine ? Spune-mi te conjur, era numai vis ceea ce m-a făcut să aud aci o voce adorată ? Sau se află în adevăr în interiorul zidului acestui misterios castel Lilli Miranda iubita mea logodnică ?

Prinţesa îl privi o clipă tăcută.

Apoi izbucni deodată într-un hohot de rîs.

— Adorata ta mireasă ? răspunse ea, Haha ! Gîndul acesta trebuie să ţi-l scoţi pe veci din minte Enric Sanson ! Viaţa ta este ameninţată, zeii răzbunători plutesc deja, asupra capului tău, numai o supunere oarbă îţi mai poate salva viaţa ! Jură-mi pe tot ce ai mai sfînt că vei voi să uiţi pe vecie pe Lilli Miranda !

Ea stătea aici cu un aer furios şi mîndru. Uimit privi călăul înspre presupusul tînăr care-i cerea cu una cu două un jurămînt atît de îngrozitor.

— Cine eşti tu tinere misterios ? murmură călăul cu voce nesigură în timp ce o roşeaţă de nemulţumire îi acoperi faţa. Cine eşti tu, de cutezi a-mi adresa o astfel de

pretenție ? Află dar ! O iubesc pe Lili Miranda mai mult decît viața, da, existența îmi pare nimicită din acel moment în care nu voi mai putea spera de a mă uni cu Lili pe vecie !

Un nou hohot de rîs ascuțit al prințesei făcu să se zguduie sala. Adella lovi cu piciorul în pămînt plină de nemulțumire.

— Această asigurare nu-ți va folosi întru'nimic ! murmură ea măsurînd pe călău cu priviri fulgerătoare, îți spun încăodată nu vei părăsi viu această sală, călăule din Paris, pînă ce nu-mi vei fi depus acest jurămînt !

Enric Sanson se dădu înapoi. Glasul tînărului i se părea din ce în ce mai cunoscut. Pe lîngă aceasta știa și cine era, căci îl numise „Călău din Paris".

Fără voie, Enric încercă să urce scările care duceau la micul templu. Dar un strigăt cu „oprește-te" al prințesei îl făcu să se oprească.

— Dă-te înapoi de la acest templu ! îi ordonă prințesa cu un ton furios, află că imediat ce ai cuteza să urci aceste scări, te-ar culca la pămînt o limbă de foc mai îngrozitoare decît fulgerele cerești ! Încăodată îți repet, viața ta este în puterea mea, numai o minune te-ar mai putea scăpa din mîinile mele ! Și totuși vreau să fiu indulgent față de tine ! Dar jură, jură îți spun !

Cu ochii mari deschiși fixă Enric Sanson pe pretinsul băiat. În agitația-i Adella uitase a-și preface glasul. Prin aceasta trădase, fără voie că era femeie.

În acest moment se dădu la o parte vălul de pe ochii lui Sanson. El recunoscu deodată în aparentul tînăr, pe prințesa de Barry, dușmana-i de moarte.

— Ha, tu ești mîndră și nemernică prințesă ! exclamă călăul.

Glasul îi tremura de agitație.

Din nou căută să urce scările templului. Dar imediat prințesa apucă una din pîrghiile de pe masă. Scara se cutremură sub pasul călăului. Un fum albicios și gros ieși de pe jos apoi urmă o flacără roșie.

Se părea ca și cînd gura iadului s-ar fi deschis pentru a înghiți pe Călău cu flăcările-i lacome.

Enric Sanson nu cunoștea frica. Dar avea deja destule dovezi despre puterile misterioase, care dominau în castel pentru a ști că nesupunerea sa în contra cuvinte-

lor prințesei ar fi moartea-i sigură. Astfel dar se dădu îndărăt și de pe cea dintîi scară pe care o urcase.

El o măsură pe prințesă cu priviri pline de furie :

— Mizerabilo ! murmură el cu glas furios, acum te recunosc ! Îndrăznești în adevăr a-ți îndeplini groaznica amenințare ? Vrei să-mi răpești în adevăr tot ce am mai scump, pe iubita mea Lili ?

— Oho ! zise prințesa rîzînd, și privindu-l fără înduioșare, nu mi-ai răpit oare și tu ce am avut mai scump ? N-a căzut prin mîna ta, Călău al Parisului, capul tatălui meu ? Nu mi-ai promis oare să-i scapi viața, călcătorule de jurămînt. Tremură ! A sosit ora judecății !

Enric Sanson își puse mîna pe piept în chip de jurămînt.

— Orbită ! Nenorocită ! murmură el. Nu înțelegi tu oare că a trebuit să-mi îndeplinesc datoria ? Dumnezeu îmi este martor că am încercat tot posibilul de a scăpa pe tatăl tău, dar nu mi-a fost dat să îndeplinesc aceasta ! Cerul a decis, altfel !

— Lașule ! exclamă prințesa furioasă lovind cu piciorul în pămînt. Dar toată cearta noastră nu va putea readuce mortul la viață ! Eu stau acum în fața ta, ca stăpînă a castelului. Îți repet, o singură apăsare de deget ajunge pentru a te nimici pe tine împreună cu Lili și cu mine ! Ar fi deci o nebunie din partea ta de a contraria cuvintele mele. Răspunde-mi dar, vrei să depui jurămîntul cerut ?

Enric Sanson dădu din cap. Cu tărie susținu el privirea amenințătoare a prințesei.

— Nu, nu jur ! murmură el.

Apoi însă îl doborî durerea pentru Lili. El se aruncă deodată în genunchi și ridică mîinile împreunate înspre prințesă.

— Dacă mai trăiește o scînteie de milă în inima ta atunci privește cu generozitate jalea și durerea inimii mele ! exclamă Sanson cu buzele tremurînde. Tu știi cu cîtă iubire sinceră și înfocată sînt atașat de Lili. Ea este îngerul bun al vieții mele ! Dacă simți ură și furie în contra mea, dacă te crezi în drept a răzbuna capul tatălui tău în persoana mea, o, atunci răzbună-te fără a mai sta pe gînduri ! Privește, îți ofer pieptul, viața mea fie stinsă

prin tine, dar cruță, cruță pe Lili ! Nu lăsa să ispășească inocenta și curata fată, pretinsa mea vinovăție !

Prințesa nu dădea nici un răspuns. Ea privea cu ochi aprinși de patimi înspre Enric Sanson.

Avea satisfacție și plăcere, de a vedea pe energicul și curajosul bărbat, în genunchi tăvălindu-se în pulbere la picioarele ei. Un tremur ciudat se arătă la colțurile gurii prințesei. Nările nasului i se umflară, glasul îi trecea apăsat și răgușit peste buze.

— Isprăvește această rugăminte ! adăugă ea. Îți spun încăodată nu vreau să mă răzbun față de tine nici față de Lili. Pentru ca să fii liniștit în privința soartei fetei, vreau să ți-o arăt !

Ea trase un cordon care se afla lîngă fiecare din oglinzile salonului. Imediat se lăsă în jos o oglindă, astfel Călăul care stătea pe parchetul salonului putea privi comod înăuntru.

— Ce vezi ? întrebă prințesa. Enric Sanson scoase o exclamație de bucurie.

El vedea în oglindă o cameră tapetată cu mătase roz și încărcată de un lux nemaivăzut. Dar în această cameră strălucitoare de lumină se afla Lili. Ea ședea pe un fotoliu jos.

Gingașa fată își împreunase mîinile peste piept. Un surîs dulce, ireal, îi înconjura buzele pline și rumene.

Pe fața-i drăgălașă se oglindea încrederea și speranța în viitor.

— O, Lili, Lili ! exclamă Enric Sanson cu glas duios și lin, plin de patima iubirii aprinse.

Cu dor întinse amîndouă mîinile.

— Adorată și scumpă mireasă ! repetă Sanson. O, cerul fie lăudat, că mai trăiești că mai respiri încă.

— Fii fără grijă ! îl întrerupse prințesa cu un ton de reproș. Adella de Barry nu se luptă cu cei nevîrstnici și cu cei slabi ! Ea se află sub pază sigură... dar așa de sigură, adăugă ea imediat cu sunetul glasului aspru, observînd fața Călăului înviorată de speranță, că toate chemările și suspinele tale nu vor ajunge la dînsa ! Tu o vezi în oglindă, dar ea nu te poate vedea, n-are cea mai mică idee, că tu te afli aici la mine. Și acum jură, jură îți zic !

Sunetul glasului ei se schimbă. O expresie agitată și amenințătoare se oglindi în cuvintele ei.

— Ceri lucruri imposibile de la mine ! murmură Călăul lăsîndu-se din nou în genunchi. O, tu femeie ciudată și pătimașă, fii milostivă nu mă mai tortura ! Nu-mi arăta într-o clipă cerul deschis, pentru a mă arunca apoi imediat în focul cel mai adînc al iadului ! Privește, iubesc așa de mult pe scumpa mea Lilli ! În viața de toate zilele pot fi un om aspru și sinistru, dar în ochii iubitei Lilli este fericirea vieții mele ! Cînd ascult glasul ei dulce, atunci simt în mine blîndețea unui miel ; cînd mă îmbăt în sărutările buzelor ei, atunci mă simt achitat de orice vinovăție !

Era o privire sinistră aceea pe care i-o aruncă prințesa acum.

— Fericita Lilli ! nu se putu reține de a rosti Adela, cît de mult trebuie s-o iubești dacă cutezi a pronunța asemenea cuvinte față de mine ! Prost ce ești ! adăugă ea imediat într-un impuls pătimaș, privește această pîrghie pe care o cuprind ! Ajunge o singură apăsare pentru a umple pînă în plafon cu apă, acea cameră în care se află iubita ta Lilli. Ajunge numai voința mea, pentru ca mult lăudata ta Lilli să se înece întocmai ca o pisică !

O spaimă îngrozitoare se zugrăvi pe fața lui Sanson. El sări în sus din genunchi și întinse amîndouă mîinile în chip de apărare.

— Dumnezeule milostive ! strigă el, femeie îngrozitoare, tu nu poți, tu nu vei îndeplini o faptă atît de rușinoasă ! O, cruță, cruță pe scumpa mea Lilli !

— Așadar, ții atît de mult la viața ei ? zise prințesa după o clipă.

Pînă în acest moment ea privise pe Călău încontinuu cu priviri înfocate și pătimașe.

— Bine, atunci ascultă ! Numai cu o condiție îi voi dărui viața lui Lili !

— Numește-mi această condiție și ți-o voi împlini, fie ce o fi ! strigă Călăul în culmea entuziasmului.

— Bine dară ! zise prințesa făcînd încă un pas spre dînsul. Jură-mi că de acuma înainte vei fi servul meu supus și că vei fi al meu cu trup, cu suflet !

— Niciodată ! strigă Călăul trezit ca din vis. Nu calomnia pe Lili, femeie mizerabilă ! Cum îmi poți pre-

tinde să trădez o inimă care mă iubește atît de mult ?

În acest moment prințesa rise cu ironie.

— Ei, atunci va muri Lili ! strigă ea.

Din nou apucă cu mîna dreaptă pîrghia fatală. În acest moment scăpă un strigăt groaznic de pe buzele Călăului. Totodată însă, spaima îi dădu puteri uriașe. Din două-trei sărituri urcă el scările pînă la templu.

Imediat după aceasta el se află lîngă prințesă. Sanson o apucă cu putere dé mîna dreaptă și o trase cu forță de lîngă masa fatală. Prințesa scoase un țipăt de furie. Cu toată puterea căută să ajungă iar la masă.

Dar Enric Sanson cu toate că nu cunoștea îngrozitorul mister pe care-l ascundea masa, presimțea însă că ar fi pierdut în caz că i-ar reuși prințesei să ajungă iar la masă. Cu toată puterea-i de bărbat se lupta în contra furiei nebune a prințesei.

Timp de cîteva minute dură lupta inegală, apoi lupta se întoarse în favoarea Călăului. Îi reuși să învingă pe Adela. Cu brațul puternic aruncă el adversara pe scara cea mai de sus a templului. În același timp scoase din cingătoare stiletul cu vîrful otrăvit. Se făcu o pauză de tăcere lugubră. Prințesa privea cu ochi stinși în ochii învingătorului ei.

— Lovește-mă ! strigă ea deodată. lovește-mă și sfîrșește-mi viața ! O, această înjosire groaznică de a mă vedea învinsă de mîinile Călăului.

— Nu, eu nu vreau viața ta ! adăugă Călăul.

El o ținea atît de ușor și gingaș ca și cînd i-ar fi fost frică să nu zdrobească corpul gingașei fete.

— Voi să-ți cer a-mi înapoia numai fericirea !... sărmană femeie rătăcită ! Nu recunoști tu oare cît de zadarnic este a lupta în contra puterii bărbătești ? Îmi este jale de soarta ta și din compătimire îți iert toate relele pe care mi le-ai cauzat pînă acum. Dar nu aduce lucrurile pînă la extrem ! Uite, de dorul iubitei mi-am pierdut mințile aproape ! Să mă las acum să fiu reținut de tine singură ? ! Te conjur pe Atotputernicul D-zeu, spune-mi, descoperă-mi, unde se află Lilli !

În acest moment prințesa izbucni într-un hohot de rîs ironic. Zadarnic se sforță ea pentru a scăpa din mîinile Călăului.

— Nu, nu-ţi voi spune ! Ucide-mă, omoară-mă, dar află că ascunzătoarea misterioasă a lui Lili va fi îngropată odată cu mine în mormînt ! Vei încerca s-o eliberezi, singur ? ţi-o jur că nu-ţi va reuşi niciodată ! În caz că tu mă vei ucide, Lilli va trebui să moară de foame, da, de foame !

Călăul tresări.

Apoi însă cînd observă faţa schimbată de ironie a adversarei se deşteptă o furie nebună în inima sa. El ridică stiletul pentru a o străpunge.

— Atunci, mori ! Păcătoaso ! strigă el.

Dar înaintea săvîrşirii faptei el se opri. Indecis fixă ochii asupra prinţesei.

— Nenorocito ! murmură el, nu mă aduce la disperare ! mai trăieşte o inimă în pieptul tău ? Nu voi altceva decît să liberez pe iubita mea Lilli ! Apoi, îţi jur pe Dumnezeu, că în posesia iubitei voi fi servitorul tău credincios, toate ţi le voi îndeplini, totul, afară de un singur lucru : iubirea către scumpa mea Lili nu ţi-o pot jertfi nici ţie.

— Enric Sanson ! gemu prinţesa care se lupta mereu zadarnic de a scăpa de sub pumnii săi, oare nu poţi înţelege cît de mult mă insulţi prin cuvintele tale ? Enric Sanson, nu vezi oare că te iubesc, îmi mai poţi cere încă să-ţi rodau iubita, pe cînd eu însămi doresc a fi şi a rămîne a ta pentru vecie ? !

— O, rătăcito ! strigă Călăul pe cînd privi mişcat pe tînăra prinţesă, la ce a trebuit să-mi încrucişezi tu calea vieţii ? Nu mă ispiti ! Nu pot şi nu trebuie să răspund pasiunii tale ! Iar o trădare şi o crimă faţă de sărmana mea Lili, căreia îi aparţin pe vecie ? Numai ea singură poate aduce fericirea vieţii mele !

— Ei, atunci mori împreună cu dînsa ! strigă prinţesa, voinţa mea este tare şi neînduplecată ca oţelul. Dar mai întîi omoară-mă ! omoară-mă ! strigă încă odată prinţesa cu sălbăticie.

Totodată voind a-şi libera braţul, ea îşi rupse partea de sus a mantalei care o învăluia. Uimit şi ameţit totodată privi Enric Sanson spre albul şi frumosul ei sîn, care dădu năvală afară din haina-i strîmtă bărbătească ! Această vedere neaşteptată rătăci cu totul minţile lui Sanson timp de cîteva clipe.

„Cum, se gîndea el în sine, pe această femeie dotată de natură cu atîtea frumuseţi s-o omor ? În acest piept moale, alb ca zăpada să-mi înfig arma ucigătoare ?“

Enric Sanson era un bărbat prea pătimaş, pentru a fi putut rămîne rece faţă de atîtea frumuseţi. Dar lucru sigur era că prinţesa se bazase pe agitaţia lui, căci deodată dădu la o parte pe orbitul Sanson şi se ridică cu elasticitatea unei pantere.

— M-ai respins, Enric Sanson ! strigă ea în timpul ridicării în sus, ei bine cadă asupra ta ceea ce tu însuţi ai provocat !

Enric Sanson se ridică din genunchi ameţit. Un strigăt de furie trecu peste buzele sale. El simţea că ţotul atîrna de o secundă. Cu repeziciune se precipită în urma prinţesei. Dar aceasta ajunse deja lîngă masă şi apăsă o pîrghie. În acelaşi moment parchetul se deschise. Înainteca Enric Sanson să fi putut întinde mîna spre prinţesă, aceasta şi dispăruse. Totodată parchetul se închise la loc.

Enric Sanson stătea singur în mijlocul templului cu masa fatală. Călăul îşi duse mîinile la frunte. I se părea că visează. El nu înţelegea încă cele petrecute în timp de cîteva secunde. Toate i se păreau ca un vis sinistru chinuitor. Totuşi era realitate.

O privire în oglindă i-o aducea iar aproape pe Lili. El vedea mereu pe tînăra fată şezînd pe fotoliu cu un surîs pe buze.

„Ce să fac pentru a ajunge la Lili ?“, se gîndea Călăul în sine. Indecis privea prin splendida sală în care se afla. Apoi privirea-i alunecă iar asupra mesei încărcate cu pîrghii de metal.

Ce ar fi dacă ar pune în mişcare una din aceste pîrghii ? Deja întinse mîna spre una din ele, dar imediat şi-o retrase cu frică. Care putea fi oare adevărata pîrghie care i-ar putea înlesni intrarea la Lili ?

Nu se putea oare ca să provoace o nouă fatalitate asupra capului lui Lili prin întrebuinţarea unei pîrghii false ? Nu i-a spus prinţesa oare că o singură apăsare a ei era îndeajuns pentru a îneca pe Lili într-un izvor imens de apă ? Care pîrghie o fi fost aceea asupra căreia acţionase ea odinioară ?

Zadarnic examină Călăul cu priviri atente şirurile butoanelor metalice şi pîrghiile de acelaşi format. El nu

putu descoperi nici un semn care i-ar fi putut da vreun indiciu.

Fără voie se uită iar înspre oglindă. O frică groaznică îi paralizează membrele. Lili nu mai era singură în odaie. Prinţesa de Barry se afla lîngă dînsa.

Enric Sanson simţea cum o sudoare rece îi curgea de pe frunte. El observă cum părul i se ridică măciucă în cap.

Mare Dumnezeule ! dacă va trebui să asiste la scena cînd prefăcuta prinţesă, care ştia că el vedea totul prin oglindă, o va ucide pe Lili ?

O, Doamne ! şi el era disperat, el nu putea întreprinde nimic pentru eliberarea Lilei.

Dar ce era aceasta ? Prinţesa se plecă cu drag în spre Lili. Ea părea a-i vorbi ceva. Lili însă, nenorocita şi rătăcita Lili cuprinse cu amîndouă braţele grumazul prinţesei. Nu-l înşela privirea pe Sanson, sau îl înşela oglinda ? O neliniştе ciudată cuprinse pe Călău.

El şi mărturisi că i-ar fi fost mai plăcut dacă falsa prinţesă s-ar fi purtat cu asprime faţă de Lili în loc de a fi prietenoasă şi amabilă faţă de dînsa. Ce răutate nouă se afla ascunsă sub purtările prinţesei ? !

Dar Enric Sanson n-avu timp să isprăvească acest gînd. Deodată răsună o detunătură şi un crach puternic prin sală. Enric Sanson simţi cum parchetul începu să se mişte sub picioarele sale. Tot odată se stinseră toate lămpile din sală. Un întuneric de nepătruns domni deodată în spaţioasa sală. Numai o dungă slabă de lumină se arătă dintr-un colţ.

Urmînd instinctului de conservare, Enric Sanson cobora ameţit scările templului. El voia să meargă înspre acea dungă slabă de lumină. Era sigur că prinţesa voia să-l nimicească. Numai o fugă grabnică îl mai putea scăpa. În adevăr, i se arătă o cale de ieşire. Dunga de lumină se întărea cu cît Enric Sanson se apropia mai mult de dînsa. Nişa din zid conducea afară din sală. Surprins şi rătăcit cu totul, Enric Sanson nici nu presimţi că o şiretenie a prinţesei îi cauzase o nouă neplăcere amară. El credea în acest moment, cînd păşi afară din sala misterioasă, că scăpase de orice pericol.

Miop şi orbit ce era ! Negreşit că putea scăpa din sală. Dar cu cît mai avantajos ar fi fost pentru dînsul dacă ar fi rămas liniştit locului ! Cu ajutorul felinarului său de

buzunar ar fi putut să studieze pîrghiile misterioase de pe masă. Atunci i-ar fi reuşit, poate, s-o găsească pe Lili.

Dar astfel mergea pe cale dreaptă înspre fatalitatea sa. El se află deodată într-un coridor slab luminat. Numai întunericul de nepătruns care domina în sală îl făcu să creadă că era dungă de lumină.

Spre marea sa uimire văzu Enric Sanson că zidul se închise iar în urma sa. Se părea ca şi cînd zidirea moartă ar fi ştiut că ieşise tocmai din sală. Uimit privi Călăul în juru-i.

Ce era aceasta ? Acest gang subteran în care se afla fi era cunoscut ! Mare Dumnezeule, cînd se mai aflase el aici ?

Enric Sanson recunoscu cu groază că se afla în apropierea sălii în care frăţia de sînge îl primise de curînd ca membru al ei.

Călăul voia tocmai să se întoarcă pentru a cerceta gangul lateral, prin care pornise în calea fatală unde se şi cufunda în pivniţa secretă. Dar în acelaşi moment se simţi apucat de puteri nevăzute, de ambele braţe.

Cu puterea disperării căută să se elibereze Enric Sanson, dar era o forţă neînvincibilă care-l ţinea strîns.

În acelaşi timp Călăul auzi un horcăit şi un fluierat lugubru. Un glas tare, ironic ajunse deodată la urechile sale. El simţi cum i se făcu întuneric înaintea ochilor. Apoi mai văzu cum mai multe chipuri mascate se aplecară asupră-i.

— Frăţia de sînge ! murmură el îngrijorat.

Acum era pierdut !

Da, erau ei înşii setoşi de sînge, care tăbărîră pe Enric Sanson. Încă nu presimţea Călăul că şi ţiganul Pippin se afla între dînşii. Dar numai un lucru mai ştia acum, că numai o minune a lui Dumnezeu l-ar putea scăpa din mîinile fraţilor de sînge.

Erau vreo patru-cinci chipuri mascate care tîrau pe aproape leşinatul Călău de mîini şi de picioare înspre gangul misterios.

Numai în fugă observă Enric Sanson că fu tîrît înspre aceeaşi pivniţă secretă din care cutezase a se urca pe scara cea misterioasă.

El simţi cum fu încătuşat cu lanţuri de fier la mîini şi la picioare. Tocmai în acelaşi colţ îl puseră, unde stătuse pînă de curînd cadavrul sîngerînd al jertfei executate.

Pe lîngă acestea, bărbaţii nu rosteau nici un cuvînt. Toată procedura era secretă, rapidă şi mută. Afară de asta, domnea un întuneric de nepătruns, aşa că Enric Sanson simţea mai mult ghionturile chinuitorilor săi decît le putea vedea.

Mizerabilii voiau să fie siguri de lucrul lor, era clar că voiau să-l îngroape aici pentru vecie.

Dar de ce nu-i scurtau suferinţele ?

— Ucideţi-mă ! străpungeţi-mă ! Căci tot sînt în puterea voastră ! exclamă Călăul în culmea groazei.

El observă cum mizerabilii voiau să se îndepărteze în sus, cu ajutorul unei scări. Unul dintre mascaţi se plecă întorcîndu-se spre Enric Sanson. Era fratele Antonio.

— Fii fără grijă, nobilul meu *Conte de Castelo !* strigă mascatul cu glas fanatic şi răguşit. Sau Enric Sanson... sau cum te mai cheamă ; vei fi ucis şi chiar în curînd ! Dar o singură străpungere de stilet este prea puţin pentru un trădător de tagma d-tale. Călăule din Paris, tremură ! În astă noapte vei fi tîrît în faţa consiliului fraţilor de sînge, se vor inventa cele mai îngrozitoare torturi pentru a rupe şi a sfîrteca membrele tale ! !

Un hohot de rîs ironic ajunse la auzul Călăului. Un sentiment de slăbiciune îngrozitoare cuprinse pe nenorocit. El înclină capul şi fu cuprins de leşin. Dar fraţii de sînge, mascaţi, părăsiră pivniţa misterioasă. O noapte adîncă se întinse peste prizonierul încătuşat de mîini şi de picioare !

Capitolul 36

DOI CÎINI SETOŞI DE SÎNGE

Ţiganul Pippin fu înştiinţat de fratele Antonio despre pătrunderea Călăului în gangul subteran. Aceasta se întîmplase înainte ca Pippin să trăiască îngrozitoarele momente din camera albastră. O furie nebună fierbea în inima acestui băietan.

Lacom de a se răzbuna faţă de cineva, Pippin nu se lăsă pînă ce nu căpătă pe Călău în mîinile sale. El soco-

tise foarte bine că Enric Sanson va avea de gînd să vină în apropierea sălii de şedinţă a fraţilor de sînge. Din astă cauză ţiganul Pipin imediat ce-şi veni în fire puţin, se şi asocie cu ceilalţi membri care se aflau în zidirea cea secretă. Cinci la număr pîndiseră pe Călău.

Cititorii noştri ştiu deja prin ce înlănţuire de întîmplări fatale căzu Enric Sanson în puterea duşmanilor săi.

Imediat după punerea în captivitate a lui Enric Sanson, Pipin se întoarse repede la Paris. El nu mai putea sta în zidirea misterioasă. Imediat voia să dea raportul procurorului Foquier, cu toate că tremura gîndindu-se la prezentarea faţă de procuror, căci îi scăpase din mînă frumoasa Lilli.

Pipin însă ştia că Fouquier era un bărbat de senzualitate grosolană ; refuzul vreunei dorinţi era în stare să prefacă pe procuror în fiară sălbatică. Din astă cauză apăru ţiganul Pipin tremurînd în Palatul justiţiei.

Dar în timpul drumului îi bătu la ochi o agitaţie din cauza teroarei care domnea. Astăzi însă, cu toată ora dimineţei, se tăvălea o mulţime imensă de oameni pe străzi. Ei cîntau, chiuiau şi strigau.

Pippin observă în treacăt cum unii din aceşti bărbaţi se urcau pe lăzi sau căruţe cu două roţi, pentru a vorbi, într-un mod agitat şi sălbatic, poporului.

Altădată, Pippin era unul dintre cei dintîi. Dar acum avea de îndeplinit lucruri mai importante. Din astă cauză nici nu-şi luă osteneala de a se interesa despre ce era vorba. Cu repeziciune se strecură în Palatul justiţiei.

El găsi pe procuror singur în camera sa. Fouquier era gata să plece. Cu un aer aproape indiferent primi el raportul lui Pippin.

— Bah ! zise el în fine, sînt destule fete frumoase. Dacă nu este asta, atunci îmi va cădea o alta, cu atît mai sigur, în palmă. Dar ce spui tu ? adaose el imediat, ţi-a reuşit să prinzi din nou pe Călău ?

— Da ! zise Pippin dînd din cap cu repeziciune, el se află legat în lanţuri în închisoarea noastră misterioasă ! Este atît de bine legat, încît nu poate mişca nici cu un deget. Pentru siguranţă, veghează fratele Antonio asupra lui !

O bucurie fanatică se arătă pe faţa slabă a procurorului.

— Este bine, foarte bine ! zise el frecîndu-şi mîinile osoase, în astă noapte îl voi judeca ! O, mizerabilul trebuie să ne cunoască ! Nu în zadar am tremurat în faţa lui !

El lovi cu piciorul în pămînt. Apoi mîngîie obrazul palid a lui Pippin.

— Ţie însă iubitul meu, urmă el mai departe, îţi datorez o satisfacţie. Mai întîi să înlăturăm pe acest Sanson şi atunci prezintă-te tu pentru funcţia de Călău al Parisului şi-ţi dau parola mea de onoare că ţi se va împlini cererea ! Poate chiar de poimîine vei începe să tai capetele aristocraţilor !

El rîse cu asprime respingătoare. Apoi apucă cu intimitate braţul lui Pippin.

— Încă ceva băiete ! şopti el. N-ai observat oare că Parisul se află astăzi într-o agitaţie cu totul deosebită ?

Ţiganul Pipin dădu din cap.

— Negreşit c-am observat-o ! zise el, dar am alergat cu repeziciune la D-voastră, fără a mă opri, pentru a vă aduce fără întîrziere vestea interesantă.

— Foarte bine, foarte bine ! zise Fouquier dînd din cap. N-ai pierdut nimic, căci eu pot să-ţi povestesc acum despre ce era vorba.

Ministrul public raportă acum uimitului Pippin că lucruri mari erau pe cale de a se întreprinde : destituirea regelui Franţei, precum şi ţinerea în închisoare a întregii familii stîrnise o furtună de indignare în toată Europa.

Din partea Germaniei, precum şi a Austriei, fu însărcinat ducele de Braunschveig, un general vestit, de a pleca înspre Franţa în capul unei oştiri puternice.

Ducele primise ordin să înăbuşe revoluţia cu sabia în mînă, să stingă fierberea, să elibereze familia regală şi să reconstituie regatul francez.

Negreşit că această declaraţie de război stîrnise în Paris, ca şi în toată Franţa, o furie de răscoală.

Dacă unii dintre francezi avură pînă acum oarecare milă pentru Ludovic al XVI-lea şi familia sa, atunci această milă se preschimbă în ură faţă de duşmanii care ameninţau patria. Nenorocitul Ludovic al XVI-lea nu mai avea niciun singur prieten sincer în toată Franţa.

Situaţia regelui deveni şi mai critică din cauza vestei că francezii nobili izgoniţi s-au aliat cu Ducele de Braun-

echveig și erau pe cale de a lupta în contra patriei lor însăși.

Puternicii republicii franceze știau bine ce-i aștepta dacă armatele monarhilor aliați vor ieși învingătoare.

Atunci ar fi căzut toate capetele lor, regatul s-ar fi reconstituit și o vînătoare îngrozitoare s-ar fi declanșat fără cruțare în contra puternicilor zilei.

Doi generali bravi, Kellerman și Dumouriez fură însărcinați de către comitetul ordinei publice, cea mai înaltă autoritate a Franței pe-atunci, de a porni înspre frontiere pentru a ține piept atacurilor dușmane.

La începutul lui septembrie, anul 1791, se împrăștiase zvonul în Paris despre căderea uneia din cele mai tari fortărețe a Franței, Verdun, și despre marea izbîndă a străinilor.

Negreșit că această veste provocase o agitație teribilă. Din zori de ziuă se strînseră grupuri de curioși pe străzile Parisului. Palizi de groază își șopteau oamenii că prusacii (astfel sînt numiți în Franța, și pînă-n ziua de astăzi, germanii) se aflau deja în marș grăbit cu săbii, foc și fringhii pentru a spînzura pe toți patrioții. Lumea își șoptea că dușmanul va fi în curînd în fața porților Parisului. Un fanatism sălbatic se arătă prin cercurile poporului. Ei scoteau țipete asurzitoare înspre autorități, ca să pună în mișcare toată populația pentru a le trimite în contra hoardelor dușmane.

Toate acestea le raportă Fouquier uimitului Pippin, care n-avea încă nici o idee despre toate aceste întîmplări. Cu o zi înainte nu se auzise nimic despre această fierbere a străzilor Parisului.

Francezul este pătimaș.

El se lasă stăpînit de sentimente de moment. Calmul și sîngele rece care disting caracterul germanilor, sînt cu totul străine francezilor.

— Da, băiete dragă, a început deja de astăzi foarte frumos ! zise Fouquier, pe cînd un surîs demonic îi sluți fața ; deja azi dimineață, pe la orele cinci, alergau funcționarii de stat înarmați pe străzi agitînd steaguri în aer. Un strigăt general se ridică în aer. „La arme, cetățeni, dușmanul se apropie ! La arme, la arme !" Îți poți închipui ! murmură Fouquier frecîndu-și mîinile osoase, cum aprindea aceste strigăte spiritele. Cît ai clipi din ochi, sări întreg Parisul în picioare. Fricoșii tremurau pentru pro-

pria lor viață, își împachetau lucrurile de valoare, își munceau capetele pentru a găsi un loc sigur de ascunzătoare. Îți poți închipui, aceasta era o ocazie pentru bravii noștri băieți, pe care nu trebuie s-o lase să treacă fără a trage foloase. Păcat, regret foarte mult că n-ai fost și tu la fața locului, ți-aș fi lăsat și ție o parte bună de pradă ! Dar, fii fără grijă ! se întrerupse el, mîngîind din nou obrajii palizi și slăbiți ai lui Pippin. Eu te voi recompensa cu prisosință cînd voi fi găsit mai întîi comoara nestemată din castelul de Barry ! Hahaha !

El rîdea diabolic și își freca palmele osoase.

— Scurt și cuprinzător, poporul curajos era decis pînă la capăt. S-au adus arme și cutreierară străzile Parisului în cele mai asurzitoare zgomote. Și astfel este și acum.

— Iar acum ce se va face ? exclamă țiganul Pippin cu ochii injectați.

— Ce se va face ? spuse Fouquier. Naivă întrebare, fiul meu ! Vom întărîta discordia mereu ! Ascultă, este o ocazie rară pentru a-i nimici pe toți aceia care se numesc aristocrați sau sînt considerați de noi drept aristocrați din cauza averilor lor imense.

Procurorul rîse din nou cu poftă.

— Ție, însă, îți revine acum o sarcină curajoasă, fiul meu ! murmură el mai departe. Ascultă ! Îți vei strînge pe toți adepții tăi, vei cutreiera în fruntea lor străzile scoțînd strigăte sălbatice și vei căuta să atîți mulțimea poporului. Mai întîi vei căuta a izbuti prin popor, îi șopti el la ureche, ca ei să ceară măcelărirea tuturor aristocraților !

La aceste cuvinte îngrozitoare, Pippin păli.

— Măcelărirea tuturor prizonierilor ! ? murmură el. Dar sînt mai mult de o mie prin închisori !

Procuroul zîmbi din nou cu răutate.

— Numai o mie ? Aceasta este păcat ! murmură el. Aș vrea ca toți dușmanii Franței să aibă împreună un singur cap și eu să am o sabie destul de tare pentru a-l tăia dintr-o singură lovitură pe trunchi.

La aceste cuvinte ochii îi fulgerau și o sete sălbatică de sînge se imprimă pe trăsăturile feței sale urîcioase.

— Dar tot una ! urmă el mai departe lovind cu piciorul în pămînt, trebuie să ne mulțumim cu o singură mie. Ghilotina lucrează prea încet, iubitul meu. Însuși poporul

trebuie să joace rolul Călăului ! O baie îngrozitoare de sînge trebuie să se ridice în aburi spre cer ! ! Mă înțelegi tu, curajosule ? se întrerupse el cuprinzînd cu privirea statura vînjoasă a lui Pippin. Odată ce va începe baia de sînge, ce ne va păsa nouă atunci, dacă vor cădea și cîțiva cetățeni simpli ? La dracu, băiete, înțelege-mă bine ! Asemenea cetățeni au uneori multe comori, bani sclipitori și fete frumoase, mă înțelegi ?...

— Ah, ah, făcu negrul Pippin. Credeți că, cu această ocazie...

El se opri. O bestialitate sălbatică se întipări pe trăsăturile feței sale ; Fouquier clipi din ochi.

— Faceți ce veți vrea, vă achit deja de pe acum de păcatele ce veți comite !

Fouquer rîse din nou. Apoi ridică în sus degetele amenințător :

— Nu vă lăsați să fiți prinși ! Mă înțelegi tu ? Și acum pleacă ! Dovedește că ai urmat într-o școală bună ! Trebuie să curgă sînge, îți spun, de trei ori ! ! exclamă ministrul public, pe cînd ochii săi luciră în mod demonic.

Țiganul Pippin dete din cap.

— Mă duc acum la comitetul ordinei publice ! urmă Fouquier mai departe, mai sînt acolo vreo două inimi fricoase care fac pe milostivii și generoșii...

— Mizerabilii ! Trădătorii ! strigă negrul Pippin, ar trebui să li se taie capetele și să le pună în țeapă !

— Se va face, se va face ! șopti Fouquier, pe cînd scrîșni din dinți cu timpul vor veni toate ! Dar astăzi, adăugă el, marele Danton este de partea mea, el m-a chemat acolo, prin puterea înrîuririi sale se va emite ordinul. Vezi numai de aței poporul ca să dorească sîngele arestaților, o astfel de ocazie favorabilă nu se arată pentru a doua oară ! Și acum aleargă cît de iute te vor duce picioarele ! Fii peste tot locul și aței patimile mulțimii poporului, arată-le ce pericol ne amenință, și sîngele va curge șiroaie pe străzile Parisului ; atunci te voi lăuda, iubitul meu, atunci nu-ți voi mai reține răsplata cuvenită ! !

O schimbare îngrozitoare se ivi pe trăsăturile feței lui Pippin. Deja numai pronunțarea cuvîntului „sînge" părea a-l aprinde. El aprobă din cap cuvintele procurorului, apoi părăsi camera cu grabă.

— Încă ceva, curajosul meu băiat ! îl strigă Fouquier din urmă.

— Ei, ce mai este ? murmură Pippin întorcîndu-se.

Procurorul clipi din ochi.

— Se află un deţinut în închisoarea Conciergerie... un deţinut incomod ! adăugă el, mă înţelegi ?

Ţiganul Pippin se gîndi un moment.

— Ah, cred că e tatăl lui Lili bătrînul şi răzvrătitul armurier.

— Cît de înţelept eşti, curajosule băiat ! zise ministrul public cu o prietenie de pisică, da, negreşit că pe acesta îl crezi ! Aceasta ar fi periculos pentru noi, nu crezi şi tu ? Este mai bine ca un glonte de puşcă să-l ajungă încă astăzi după masă !

— Bine, bine ! Voi purta de grijă, vă puteţi lăsa în nădejdea mea ! murmură negrul Pipin.

Apoi se precipită afară din cameră. Ministrul public însă, privi în urmă-i cu o ironie demonică.

— Toate merg după voinţa mea ! murmură el, o astfel de ocazie bună nu se prezintă adeseori. La asemenea întîmplare, cineva se poate debarasa foarte lesne de toţi duşmanii personali ! Şi în adevăr, nu va lipsi din partea mea ca să se înceapă o baie de sînge, o baie de sînge ! ! !...

El nu isprăvi fraza. Îşi lingea buzele ca un mîncăcios care este pe cale să se aşeze la o masă îmbelşugată. Apoi părăsi camera pentru a se îndrepta înspre şedinţa comitetului ordinii publice.

Capitolul 37

DECIZIA COMITETULUI DE ORDINE PUBLICĂ

Inamicii ordinii publice erau etichetaţi acei francezi care cutezau în acele zile să se răscoale prin fapte şi cuvinte în contra puternicilor de la cîrmuire.

Cititorii ştiu deja din capitolele trecute cît de îngrozitor lucra ghilotina din Piaţa Grevei.

Dar cruzilor de la putere nu le ajungeau aceste vărsări de sînge. Din această cauză se născură în aşa numitele comitete de ordine publică nişte hotărîri care aveau să fie aduse la îndeplinire în ziua de 2 Septembrie 1791.

În capul comitetului de ordine publică al adevăratei autorităţi din Franţa întreagă stătea Danton. Cu slove

de sînge este însemnat numele acestui groaznic bărbat în memoriile istoriei. Fiecare copil cunoaşte încă şi astăzi numele lui. El era capul acelor bărbaţi groaznici care deciseră să nimicească pe toţi acei care aveau altfel de idei politice.

Dar cu toate acestea Danton nu era un monstru setos de sînge. El era departe de a se asemăna cu ministrul public Fouquier, sau complicii săi, care voiau să se îmbogăţească prin sîngele celor ucişi de dînşii. Nu, Danton era un bărbat luptător pentru libertate.

Inima sa sîngerase sub cîrmuirea absolută pe care o decretase înainte regele, predecesorul nenorocitului Ludovic al XVI-lea, peste frumoasa şi nenorocita ţară. Inima sa bătea cu căldură pentru suferinţele apăsatului şi subjugatului popor. Ca unul dintre cei mai înfocaţi vrăjmaşi ai regalismului apăruse în faţa publicului. Pe acea vreme nu credea că entuziasmul înfocat pentru drepturile poporului îl va împinge pînă departe.

Dar nici fulgul de zăpadă care cade pe vîrful uriaşilor munţi de ghiaţă, nu ştie că şi el va forma avalanşa uriaşă care se rupe din vîrful munţilor şi se rostogoleşte în vale.

Fulgii se strîng rînd pe rînd, din ce în ce devin mai puternici ; căderea zăpezii imense în vale duce cu sine tot ce întîlneşte în cale.

Astfel i se întîmplase şi lui Danton împreună cu tovarăşii săi. Din capul locului inima lor bătu pentru sentimente curate, de libertate, egalitate şi fraternitate. Acum, însă, îmbătaţi de succesul grabnic pe care îl avură, puşi în capul cîrmuirii statului subjugat, ei îşi pierdură raţiunea şi Danton uită că dreptul cel mai înalt al puternicului este generozitatea.

Caracterul său sinistru, neînduplecat, ieşi la iveală. El vroia să servească patria în modul cel mai curat, dar credea că Franţa va respira abia atunci uşurată, cînd cel din urmă adept al unui regat nedemn va fi şters de pe faţa pămîntului. Din această cauză se născuse în el îngrozitoarea poftă de a ucide, fără a fi judecaţi, pe toţi arestaţii care umpleau închisorile Parisului şi care erau cunoscuţi ca adepţi ai regelui. I se părea că ghilotina lucrează prea încet ; trebuia să înceapă o baie generală de sînge. În scopul acesta, Danton întrunise, în dimineaţa zilei

memorabile de 2 septembrie 1791, pe membrii Comitetului de ordine publică în Tribunalul Parisului.

Acest tribunal se afla destul de departe de închisoarea numită Conciergerie. Era o zidire veche, sinistră, care ocupa o parte din Piața Grevei.

Cîte suspine nu se pierdură în aceste ziduri înnegrite de vreme ; cîți nenorociți, înainte de a-și da obștescul sfîrșit, nu fură duși niciodată în această casă a statului, pentru a depune acolo ultima mărturisire (pe care n-au putut-o pronunța nici chiar sub cele mai îngrozitoare chinuri ale torturii).

* * *

Într-o cameră cu perdelele trase, ședeau membrii comitetului de ordine publică. Fouquier se afla și el între dînșii.

Tot aici mai era și un tînăr slab, cu fața palidă, lipsită de orice frumusețe. El se chema Maximilian Robespierre. Alături de dînsul ședea un bărbat cu expresia îndobitocită, cu o față roșie, părul capului aspru și nasul turtit. Marat se numea acest monstru cu chip de om.

Atît numele lui Robespierre, cît și al lui Marat se pot găsi în cărțile istoriei lumii. De asemenea, și noi vom face cunoștință mai de aproape, în cursul povestirii noastre, cu aceste personaje.

Toți asistenții purtau nite berete roșii, de o formă ciudată. Era așa numita *beretă iacobină*.

Iacobinii, însă, erau recrutați dintre setoșii de sînge ai puternicilor nenorocitei Franțe. Din conducătorii lor se formase comitetul de ordine publică.

Toți asistenții ascultau tăcuți explicațiile unui bărbat de statură uriașă, cu capul mare, cu trăsăturile feței urîcioase și cu gîtul ca de bou. El vorbea cu glas tunător către cei întruniți. Era Danton.

Toți tremurau în fața acestui puternic bărbat.

— Viața oamenilor nu trebuie să joace un rol !, strigă Danton către tovarășii săi. Sîntem servitorii libertății, vom înlătura din cale tot ce-i poate fi periculos ! Numai prin uciderea a sute și mii de adepți ai ordinii vechi se poate naște o vreme mai bună ! Lăsați dracului povestea care zice că nu trebuie să vărsăm sîngele cetățenilor nevino-

vaţi ! Trebuie să jertfim sîngele cîtorva, pentru a-i face fericiţi pe nenumăratele milioane de oameni, care locuiesc în frumoasa noastră Franţă !

— Fericiţi şi liberi ! repetară toţi asistenţii.

Ei îşi avîntară în aer baretele roşii.

— Înainte, dar cetăţenilor ! exclamă Danton, pe cînd îşi scutura cu energie coama uriaşă a capului său, nici o cruţare pentru aristocraţi ! Ca bubuitul unui tun, astfel trebuie să înceapă vărsările de sînge prin toate locurile în Paris ! Pe tine cetăţene Robespierre, te însărcinez, să pătrunzi cu un batalion de soldaţi în închisoarea Laforee

Tînărul bărbat se ridică.

Nu era tocmai prietenoasă privirea, pe care o arunca asupra lui Danton.

Robespierre şi Danton, erau de pe acum adversari. Dar, Robespierre, se înclină sub stăpînirea lui Danton, presimţind că nu era departe momentul în care va triumfa asupra rivalului său.

— Cetăţene Sergent !, se adresă Danton, unui al doilea. Tu vei porni cu un număr de soldaţi în închisoarea mînăstirească ! Tu cetăţene Paris, vei ucide pe aristocraţii din închisoarea Chatelaine ! Tu, cetăţene Marat, se adresă Danton către bărbatul cu expresia sălbatică, ai glorioasa însărcinare, de a face ordine în închisoarea Conciergerie ! Vei lua cu tine două batalioane de soldaţi, şi vei porunci să se aducă tunuri în faţa închisorii. Cine va cuteza a ţi se opune, pe acela îl veţi culca la pămînt fără milă ! ! M-ai înţeles ! ! ?

Ochii lui Marat avură o strălucire setoasă de sînge.

— Blestem tiranilor şi moarte aristocraţilor, exclamă Marat. Nu mă voi linişti, pînă ce nu-i voi fi curăţat de pe pămînt cu desăvîrşire !

— Atunci !, încheie Danton, să meargă fiecare la postul său ! Fix la orele două, după amiază, o salvă de tunuri va vesti începerea măcelului ! Totodată, vor bate, toate clopotele bisericilor din Paris ! La lucru fraţilor ! Gîndiţi-vă că trebuie să stabilim libertatea în ţară, cel mai sfînt drept al omenirii !

— Moarte tiranilor !, strigară în cor toţi membrii comitetului de ordine publică.

Ei îşi avîntară din nou baretele roşii. Apoi se risipi fiecare la postul său.

Parisul clocotea, lucruri monstruoase se petreceau. În toate părţile oraşului, mai ales unde se ridicau închisorile cu zidurile lor sinistre, se vedeau trupe numeroase de soldaţi. Apoi, pe la orele două după amiază, începu să răsune bubuitul lugubru al tunurilor, peste tot Parisul. Clopotele bisericilor ţineau un ison jalnic. Un singur strigăt groaznic şi înăbuşit, se auzi în tot oraşul. Denaturata sectă a plebei, scoase acel strigăt. Cerul se întunecă, soarele dispăru în dosul unor nori negri. Se părea, că soarele nu vrea să fie martor al îngrozitoarelor crime. Ţipînd şi strigînd, hoarda soldaţilor pătrunse cu baionetele ridicate în închisori. Se începu o îngrozitoare baie de sînge.

Prin strada Palatului se afla o grămadă mare de oameni, în capul ei era ţiganul Pippin. În mînă ducea un stindard roşu. Beat de setea sîngelui, el avînta steagul şi cînta un cîntec urît, împotriva nenorocitei regine.

Asupra Mariei Antoinetta se îndreptase toată furia şi ura poporului. O credeau capabilă de orice fapte ruşinoase şi o acuzau că era în bună înţelegere cu inamicii poporului.

Poporul, cînta ca nebun şi în amestecul cîntecului, pătrundea jalnicul sunet al clopotelor şi detunăturile tunurilor. Se părea că a sosit sfîrşitul lumii.

La capătul străzii Palatului, se ridicau zidurile sinistre ale închisorii Conciergerie.

La vederea acestei zidiri, cîntecul sălbaticei mulţimi încetă. Toţi bărbaţii, tineri şi bătrîni, începură a striga şi a arăta spre închisoare.

— Înainte ! Înainte !, strigă Marat. El mergea în capul convoiului, alături de ţiganul Pippin.

Ochii lui Marat arătau setea de sînge. El arătă cu mîna întinsă, trăsurile închisorii, care se vedeau în cealaltă parte a străzii. Vreo şaptezeci de preoţi arestaţi, erau duşi de soldaţi, la închisoarea Conciergerie.

Soarta nenorociţilor, avea să se împlinească mai devreme. Abia observase ţiganul Pippin, îmbrăcămintea preoţilor, că şi scoase un strigăt sălbatic, smucind vecinului său o armă din mînă. Apoi alergă ca nebun spre trăsuri şi îşi vîrî arma în cea dintîi dintre ele. El nimerise cu arma pe un preot bătrîn. Bătrînul căzu jos, sîngerînd, iar părul-i alb ca neaua flutură în vînt.

Fapta ţiganului Pippiń, era semnalul de alarmă pentru o vărsare de sînge nemaivăzută.

— Stăpîne !, iartă-i !, căci nu știu ce fac !, murmură bătrînul preot murind.

În aceeași clipă, trăsurile, cinci la număr, fură înconjurate din toate părțile. Cu o lăcomie fanatică se aruncă gloata denaturată asupra nefericiților preoți. Strigăte de moarte răsunară, amestecîndu-se cu țipetele și urletele mizerabililor, care se îmbătau de sîngele semenilor lor. În interval de cîteva minute se întîmplase ceva îngrozitor. Șeaptezeci de cadavre, erau întinse pe pavajul străzii.

Mulțimea sălbatică, alergă spre închisoarea Conciergerie și bătu în porțile zidirii sinistre care se deschiseră. Numai de formă, ceru vacmaistrului să vadă legitimațiile mulțimii poporului. Marat se apropie de ofițer cu ochii fulgerători.

— Dă-te la o parte, mizerabile !, îi strigă el ; în această casă eu sînt stăpîn și numai ordinele mele sînt valabile ! Mă cunoști tu pe mine ?

Ofițerul salută.

— Sînteți cetățeanul Marat, ajutorul ministrului nostru de justiție, Danton.

— Ei bine ! strigă Marat, acesta sînt.

Apoi se întoarse spre mulțime.

— Săriți, pe ei, voi fraților ! exclamă el. Să facem o revizie prin această închisoare ! Moarte aristocraților !

— Moarte aristocraților ! se auzi răsunînd prin rîndurile mulțimii.

Întocmai ca un roi de albine, astfel pătrunseră cu toții în închisoare.

Nu trecu mult, și zidurile acestei închisori sinistre, răsunară de țipete înăbușite de durere. Nici femeia gingașă nu fu cruțată, și nici bătrînii încărunțiți de vreme, nu fură cruțați de armele ucigătoare.

Temnicerii alergau înaintea ucigașilor. Ei arătau, cu o groaznică sete de sînge, aristocrații care se aflau printre prizonieri. Toți, fără excepție, căzură jertfă, armelor cetățenilor.

Aici, nu le ajuta nici o rugăciune. Era un spectacol fioros. Întocmai unor fiare gonite alergau prizonierii înspăimîntați prin coridoarele întunecoase ale închisorii urmăriți de cîinii setoși de sînge. Gemînd și horcăind, se tăvăleau nenorociții în sîngele lor, în timp ce răsuna, rîsul ironic al lui Marat.

Acest om era în elementul său. Ucideţi ! ucideţi fără milă ! striga el, cu vocea-i îngrozitoare.

Ochii, i se roteau sălbatici în orbite. Părul capului, părea a-l fi muiat în sînge, cu mîna-i proprie, luă parte la măcel.

Ţiganul Pippin, nu rămase alături de dînsul. El îşi aduse aminte de însărcinarea pe care i-o dăduse Fouquier. Setos de crime, alerga prin săli, dornic de a găsi pe armurierul Miranda.

— Hei, cetăţene ! zise el cu furie, unui supraveghetor. Nu ştii tu, unde se află bătrînul, socrul Călăului Sanson ?...

El nimerise tocmai bine.

— Negreşit că ştiu, cetăţene Pippin ! zise supraveghetorul arestaţilor. Acesta este bine închis, el are o cuşcă separată ! Nu cumva îl vrei şi pe el... ? El făcu semnul tăierii gîtului. Să nu faci aceasta, căci ai putea da de dracu. Ştii prea bine că Sanson nu glumeşte.

Pippin murmură ceva neînţeles.

Apoi porni în direcţia arătată. El nu băgă de seamă, că un tînăr palid, se desfăcu din gloata poporului. Acesta îl urmă.

Noi cunoaştem pe acest părtaş al îngrozitoarelor crime. Este calfa curajosului armurier Miranda. Vom vedea imediat, ce-l făcuse pe calfă, să se asocieze cu negrul Pippin.

Ţiganul Pippin, alergă prin cordoarele sinistre ale închisorii. El nu băgă în seamă strigătele şi gemetele care răsunau. Zguduia uşile celulelor pe care le găsea de obicei goale. Ici, colo, dădea peste cadavre sîngerînde. Cetăţenii veniseră, deja, înaintea lui, pentru a săvîrşi faptele sîngeroase şi îngrozitoare. În cele din urmă norocul îl favorizâ.

Pippin smuci uşa unei celule. Privirea îi căzu asupra unui spaţiu sinistru.

În mijlocul celulei strîmte, stătea dreaptă şi mîndră statura puternică a unui bărbat bătrîn. Acesta, nu era altul, decît armurierul Miranda. O singură privire, ajunse lui Pippin, pentru a-şi recunoaşte jertfa. Un strigăt asurzitor scăpă de pe buzele sale.

— Ah, aici se află amicul aristocraţilor ! exclamă el, avîntînd în aer un stilet ascuţit. Aşteaptă mizerabile, acum a sosit ultimul tău moment !

Armurierul nu ştia nimic, despre măcelul îngrozitor, care se petrecea în închisoare. El auzise ţipete şi gemete

de moarte sunetul tuturor clopotelor din Paris, ajunsese de asemnea la urechile sale, precum și bubuitul tunurilor, dar nu-și putu închipui, că cetățenii se răsculaseră unul contra altuia. Acum, cînd îl văzu năvălind pe palidul și istovitul Pippin, bătrînul se înfurie la culme.

— Ce vrei de la mine ? !, îi strigă el, mizerabil ce ești !

— Mizerabil ești tu ! !, strigă Pippin, crezi că mai e vreme acum de schimbat cuvinte deșarte ? Du-te în cealaltă lume, prieten al aristocraților și dușman al poporului ! ! !

Cu aceste cuvinte, el sări cu ușurința unei pisici, asupra armurierului. Acesta, nu se aștepta la un asemenea atac. Fără voie căzu în genunchi. În același moment, țiganul Pippin, îl apucă de gît, cu elasticitatea unei pantere. Mîna dreaptă cu revolverul o ridică în sus, încă o secundă și o inimă credincioasă de tată putea să înceteze de a mai bate.

Dar în aceeași clipă, apăru și vechea calfă a armurierului. Dintr-o singură privire, recunoscu tot pericolul situației. El se aruncă cu furie asupra negrului Pippin, îl apucă cu voinicie de ceafă și-l trînti departe de victima sa. Cuțitul îi scăpă cu zgomot din mîini, iar el căzu, scoțînd un țipăt de groază. Îl măsură pe calfă cu privirea crudă, cu părul vîlvoi.

— Cîine !, cîine ! strigă el, de cîteva ori. Îndrăznești să mă oprești pe mine, executorul voinței poporului, de a-mi îndeplini misunea ? Tu ! — tu !...

El vroia să-și ridice cuțitul, dar se dădu înapoi cu lașitate. El observase mîna înarmată cu pistol, a calfei.

— Cocoșul e ridicat, fitilul e aprins ! zise calfa. Ia seama, bestie neagră și lașă vezi că te trîntesc la pămînt cu un glonte !

Pippin se cutremură. Primejdia de moarte în care se afla, îl făcu să piardă ultima scînteie de curaj ce o mai avea. Nici nu se mai gîndea să omoare pe armurierul Miranda. Toate gîndurile sale, erau concentrate, numai asupra dorinței de a putea scăpa din mîna calfei.

El se furișă ca o pisică spre ușă, și fugi apoi ca o fiară sălbatică.

Armurierul Miranda, își venise în fire din prima lui spaimă, uitîndu-se mirat, la vechea sa calfă.

— Tu ești ? murmură el apoi, în timp ce o groază adîncă se oglindi pe fața sa. Mizerabile trădător, care m-ai

adus la așa nenorocire și suferință, mai îndrăznești să te apropii de mine ?

Calfa plecă ochii la pămînt rușinat.

— Stăpîne, nu e acum timpul să-ți explic totul, urmă el, trebuie să fugi cît se poate de iute de aci ! Viața dumitale, e groaznic amenințată !

— Dar ce se petrece aici ? zise bătrînul armurier, făcînd un pas înapoi, și cum ai pătruns tu în închisoare ?

Calfa povesti armurierului în grabă, tot ce se întîmplase. Miranda se cutremură de groază.

— O, popor rătăcit și orbit !, strigă el cu voce dureroasă, cît de amar vei răscumpăra cu propriul tău trup, nebunia și ușurința ta !

Armurierul își acoperi fața cu ambele mîini, lacrimi amare îi căzură pe obrajii veștejiți și palizi. El era un cetățean ideal al patriei sale și se rușină de setea de sînge a concetățenilor săi.

— O, Franță orbită și nenorocită !, strigă el de multe ori. Calfa se apropie de el, apucîndu-l de braț.

— Stăpîne, stăpîne ! Vino-ți în fire !, murmură el, nu e aici locul de a deplînge soarta patriei ! Ascultă acele groaznice strigăte de moarte ! În fiecare clipă, se poate întoarce acel mizerabil, și atunci, s-a sfîrșit cu dumneata ! Nu te pot scăpa și a doua oară ! Și totuși, totuși, cît n-aș da ca să te pot scăpa ! Vreau să-ți dovedesc că nu sînt așa de rău, cît crezi !

— Nu, nu ! exclamă bătrînul armurier, nu ești rău, că de ai fi fost, ai fi lăsat capul stăpînului tău în prada morții ! Nu pot înțelege, urmă el gînditor, ce te-a împins să mă trădezi și să mă învinovățești pe nedrept ! Căci tu ești acela care m-a dat pe mîna republicanilor !

Vechea calfă, căzu în genunchi mustrat de conștiință, înaintea stăpînului său.

— Da, da, eu am fost acela ! spuse el cu voce pe jumătate stinsă, am fost un mizerabil ! Dar stăpîne, dacă ai ști cît de amar m-am căit ! Cerul mi-e martor. O patimă oarbă mă împinse la pasul acesta ! Iubesc pe fata dumitale, ea m-a respins !

Armurierul se uită la el surprins.

— Ah, Ah !, urmă el, acuma pricep totul ! Prostule ce ești ! De ai fi cerut mîna ei, cît am fi fost de fericiți ! Tu erai un lucrător bun în felul tău, și ai fi putut face fericită pe fiica mea. Ea n-ar mai fi căzut în brațele unui !...

El se întrerupse. Aproape ar fi pronunțat o vorbă aspră la adresa viitorului său ginere. Dar își dădu seama la timp ; căci totuși, îi datora multă recunoștință lui Enric Sanson.

— O, stăpîne, vorbele dumitale, mă fac și mai nenorocit ! răspunse calfa. Nenorocit am fost, eu că n-am putut aștepta încă un moment, pentru a nu da frîu liber oarbei mele patimi ! Dar era prea mare răzbunarea pe care o plănuisem împotriva fetei dumitale ! De aceea am greșit și te-am trădat, prin minciună, da, opera mea, te-a adus aici unde te afli ! O ce mizerabil sînt. Nici Dumnezeu din cer nu mă va putea ierta !

Un urlet și zgomot surd îl întrerupse. El tresări speriat. Apărură, patru sau cinci tovarăși, cu bareta Iacobinilor pe cap, împreună cu Pippin. Acum, în mijlocul fraților săi de cruzime, Pippin nu mai avea teamă.

— Fugi, stăpîne, fugi înainte de a te surprinde ! strigă calfa, toate ușile și coridoarele sînt larg deschise ! Poți părăsi cu siguranță și fără frică acest loc sinistru !

El nu mai era în stare să-l urmeze. Unul dintre nelegiuiți, îl străpunse cu o sabie ascuțită. Calfa scoase un țipăt sfîșietor, și se porni o luptă între el și dușmanii săi. El trase două focuri de armă. Doi dintre groaznicii călăi se rostogoliră urlînd pe jos. Ambele împușcături împrăștiară un fum des în celula strîmtă ; era o ceață întunecoasă, încît nu se distingeau nici dușmanii, nici prietenii. Pippin și ceilalți doi se aruncară asupra bietei calfe.

— O, stăpîne, stăpîne, fugi ! !, strigă nenorocitul încă odată. Cu moartea, ispășesc acum, greșeala pe care am făcut-o față de dumneata ! Mergi cu bine și sărută pe Lili din parte-mi ! Spune-i să mă ierte, și mai spune-i, că mă gîndesc și mă voi gîndi la ea pînă în ultimul moment !

Acestea erau ultimele cuvinte, pe care le mai putut scoate nenorocitul.

În același moment, se aruncară toți trei asupra lui, ca să-l sugrume. Îl sfîșiară de viu. Așa de înverșunați erau călăii în furia lor, încît n-au putut observa cum se furișase bătrînul armurier din celula sa.

De abia, după ce căzu cadavrul la pămînt într-un lac de sînge, negrul Pippin observă că dispăruse armurierul.

Un strigăt de mînie ieși de pe buzele sale.

— Drace afurisit ! strigă el, am fost beți oare, unde dracu a plecat zmeritul de armurier ?

— Bine, dar aveam şi noi destul de luptat ! urlă unul dintre ei, zmintitul ăsta, şi împinse cu dispreţ cadavrul calfei, ăsta avea putere de uriaş, se pusese cu trei, al dracului !

— Da, Colin şi Lupin, au trebuit să cadă jertfă lui ! zise celălalt, uite-i cum zac întinşi ! Nici unul din ei nu mai mişcă !

— Ah, ce are a face ! îi întrerupse Pippin, aş vrea să vă văd pe toţi ţepeni, întinşi, şi pe armurier lîngă voi !

— Foarte bine, foarte bine !, mormăi unul.

— Foarte mulţumim, Pippin, pentru buna dumitale părere ! rîse celălalt.

— Ei, ce e de făcut ! urmă iar negrul Pippin.

— Acum să lăsăm la o parte gluma !, ziseră amîndoi.

— Proştilor ce sînteţi !, răspunse Pippin veninos, atît vă pot spune, armurierul trebuie să ne cadă numaidecît în mîini, fie ce-o fi !

— Degeaba, dar să încercăm ! răspunseră amîndoi într-un glas.

Şi părăsiră toţi sala fără să arunce măcar o singură privire asupra cadavrului întins la pămînt. Dar osteneala lor de a prinde pe armurier, era zadarnică, cu toate că nu era aşa de uşor să treci prin gangurile pline de oameni ale închisorii. Din toate părţile se auzeau împuşcături şi strigăte disperate de moarte, căci mulţimea era setoasă de sînge, omorînd pe toţi aristocraţii, care le cădeau în mîini.

Pippin era, însă, foarte îngrijorat de propria sa viaţă. Un astfel de glonte, l-ar fi putut străpunge lesne, răpindu-i viaţa pentru totdeauna. El se gîndea însă, că viaţa lui e de o valoare mare pentru mîntuirea poporului francez, şi începu să caute cu cea mai mare grabă pe bătrînul armurier.

Alergînd prin toate gangurile împreună cu tovarăşii săi, negrul Pippin, începu să strige şi să urle, oprind pe toţi trecătorii.

— Unde e armurierul Miranda ? N-aţi văzut un om bătrîn cu barbă albă ?

Negrul Pippin, urla de furie. Toate cercetările sale erau zadarnice.

Bătrînul Miranda, se tîrîse cu greu afară din închisoare. Din fericire, el o luă la stînga.

Nici nu știa unde să se ducă. În casa lui, desigur că nu se putea, căci l-ar fi prins îndată. Deodată îi veni gîndul să fugă în casa Călăului. Firește că acolo era în siguranță. Și apoi, tot de la Enric Sanson putea obține cele mai sigure informații despre fiica lui, Lili.

Armurierul, nici nu visa ce nenorocire mare căzuse pe capul Călăului, care era legat și încătușat în celula misterioasă a castelului de Barry. Bătrînul, apucă cît mai degrabă, spre casa Călăului din Paris

Capitolul 38

CEI DOI „ȚIGANI"

Prințesa o conduse pe Lili în odaia roșie și misterioasă a castelului de Barry. Cît de dornică era tînăra fată, să vadă pe mult iubitul ei.

Nu, nu era încă hotărît în stele ca să se întîlnească și să se îmbrățișeze așa de curînd cele două inimi care se iubeau atît, ele aveau încă, mult și amar de suferit. Și Lili, nici nu visa la toate astea.

Se întinse pe pat, așteptînd fericită venirea iubitului ei. Ea nu știa că Enric Sanson era în odaia cu oglindă a misterioasei săli din castelul de Barry.

Trecură minute lungi. Enric Sanson nu mai venea. Ea aștepta ascultînd. Aceeași tăcere mormîntală. Nu se auzeau decît bătăile inimii sale.

„Ce proastă sînt, zise ea, apoi desigur că Adelon îmi va aduce pe mult iubitul meu.

Cititorul își va aminti că Lili, tot nu era lămurită asupra identității prințesei. Ea nu știa că Adelon este, de fapt, rivala ei.

Așteptarea, neliniștea și oboseala o cufundară într-un somn ușor..

Așa trecu mult timp. Cînd se auzi un zgomot, ea tresări din somn.

I se păru, că Enric, intrase la ea prin ușa misterioasă. Și într-adevăr observă că se deschise ușa. Dar se înșelă amar. Adella veni singură, fără Enric. Un strigăt ușor îi scăpă din gură cînd se uită la fața Adellei.

— Dumnezeule ! îngînă ea.

Lili nu știa, că prințesei îi era ușor, să dea feței sale o expresie sinistră.

Tînăra fată înaintă cu pași șovăitori spre prințesă.

— Dumnezeule !, desigur că s-a întîmplat o nenorocire ! ; de ce nu-mi aduci pe iubitul meu Enric Sanson ?

— Liniștete-te, ai curaj, răspunse Adella cu o voce prietenoasă.

— Dar ce s-a întîmplat ? doar adineauri am auzit vocea lui Sanson ! Și-acum ? Acum ?

— Nu-ți fie frică, nu i se întîmplă nimic ! răspunse Adella ; n-am putut să-l aduc, pentru că e amenințat de un pericol.

— E amenințat de un pericol ? exclamă tînăra speriată. Dumnezeule ! te rog, nu-mi ascunde nimic ; spune-mi ce i s-a întîmplat, nu mă lăsa pradă neliniștii chinuitoare !

— Fii fără grijă, zise Adella plecîndu-se și sărutînd fruntea tinerei fete ; îți voi spune, desigur, tot adevărul, fii fără grijă. Nu ți-a spus mirele tău ce primejdie l-a pîndit în castelul acesta ?

Lili dădu din cap

— Nu. Cînd ar fi putut să-mi spună, dacă ultima noastră întîlnire a fost la picioarele eșafodului ? !

— Ah, uitasem ! uitasem că de atunci nu l-ai mai văzut...

Prințesa o îndemnă cu blîndețe pe Lili să treacă în pat.

— Ascultă, urmă Adella, aici în castel există o societate criminală.

— Îngrozitor ! zise Lili. Și Enric se teme de ei ? !...

Adella dădu din cap, cufundată în gînduri.

— Ai dreptate ! În calitatea sa de Călău al Parisului nu se poate aștepta la nimic bun din partea acestor mizerabili !

— Mă sperie vorbele tale ; așadar, puternicii zilei se adună aici, în palat ? !

— Numai o parte din șefii republicani. Ne-ar lua prea multă vreme dacă aș vrea să-ți spun totul. Din cîte știu, e o simplă adunătură de excroci și bandiți. Se vede că, din întîmplare au descoperit unicul gang secret. Desigur, ei nici nu bănuiesc ce secret mare mai ascunde castelul acesta. „Domnii" aceștia vor cu tot dinadinsul să obțină toate avantajele ; probabil că mirele tău s-a stre-

curat în gangurile misterioase ale castelului pentru a descoperi toate planurile și fărădelegile lor.

— Formidabil ! Cînd a vizitat el toate astea ?

— Asta trebuie să fi avut loc la cîteva ore după întîlnirea voastră în parcul municipal !

Adelon o puse la curent cu cele întîmplate. În gangurile subterane ale palatului mai trăiau vreo trei servitori de-ai *lui*. Firește că Adella nu s-a simțit obligată să-i spună ceva lui Lili despre acest amănunt, iar la auzul acestei povestiri, Lili dădu dintr-o spaimă în alta.

Nici prin gînd nu-i trecea sărmanei fete că-n acest timp Enric căzuse pradă aceleiași soarte, ingrate ; cu atît mai puțin bănuia că se afla la numai cîțiva pași distanță de locul unde Sanson zăcea legat și întemnițat.

Prințesa, însă, știa toate astea și totuși avea tăria de a-i vorbit cu ipocrită amabilitate lui Lili.

— S-o fi aflînd acum, în Templul Oglinzii, continuă *Adelon ;* și de aici are posibilitatea să urmărească toate mișcările dușmanilor. Pe urmă însă, va fugi pentru a nu se mai întoarce niciodată. Vezi bine, dar, că nu poți rămîne nici un moment între aceste ziduri blestemate...

Lili îngălbeni

— Adelon ? ! Să nu-l revăd acum și aici pe scumpul meu Enric ? ! Tu singur mi-ai spus că trebuie să ne oprim puțin aici !

În momentul acesta, palatul nu-i mai părea sigur Adellei și trebuia ca Lili să plece numaidecît împreună cu dînsa.

Deodată se ridică în picioare și începu să măsoare odaia în lung și în lat cu pași repezi, zicîndu-și că dacă ar fi vrut să-și realizeze planul stabilit, ar fi isprăvit repede cu Lili... ...Dar Adella de Barry nu putea fi o criminală de profesie.

Era o femeie frămîntată de patimi, care asculta numai de glasul inimii sale. Deși Lili era preferata lui Enric, totuși Adella nu putea să-și urască rivala. Nu, pentru nimic în lume. Adella n-ar fu putut s-o omoare pe biata Lili care se încrezuse într-însa cu atîta nemărginită inocență.

Pe de altă parte, însă, prințesa era tot atît de setoasă de răzbunare și nemiloasă, pe cît simțea o adîncă compătimire pentru nenorocita Lili. Cu nici un preț n-ar fi înlesnit întîlnirea lui Enric cu Lili ; prin urmare, totul depindea de exploatarea naivității lui Lili...

Adella dădu din cap.

— Vreau să-ţi spun numai atît nu mai putem zăbovi mult aici !

— Să plecăm, aşadar, fără a-l vedea pe Enric, care-i şi el aici ? !

Nici o grimasă a Adellei nu trădă faptul că ştia foarte bine ce pacoste a căzut pe capul lui Enric.

— Dar ce are a face ? ! Enric al tău să afle în sala secretă în care-i instalat templul m-a însărcinat să-ţi spun să-mi asculţi orbeşte toate spusele şi hotărîrile.

— Aşa a zis el ? întrebă Lili. Desigur că mă voi supune spuselor tale cu atît mai mult cu cît îţi datorez recunoştinţă şi sînt convinsă că îmi vrei binele.

— Ei bine, atunci hai să fugim imediat.

— Să fugim ? întrebă Lili, cuprinsă de o frică nedefinită. Dar n-ai spus tu, oare, că în castelul acesta se află banda aceea îngrozitoare ? ! E posibil să fim prinse cînd vom pune piciorul afară !

— Cît despre asta, fii fără grijă ! Ne vom travesti atît de bine, încît nimeni nu ne va putea recunoaşte, şi vom putea pleca în voia noastră, fără a fi deranjate de nimeni şi nimic !

Ea se gîndi un moment apoi o strînse în braţe pe Lili.

— În castelul acesta se află o odaie secretă de toaletă, care seamănă cu un dulap acolo ne vom schimba îmbrăcămintea. Tu te vei travesti într-o ţigăncuşă mică, iar eu într-un dănciuc tinerel. Cam la o poştă de aici se află o mică locuinţă ruinată, care cuprinde nişte odăi tainice ; nu-i băgată în seamă de nimeni. Acolo ne vom putea adăposti perfect, pînă ce Enric va veni să ne ia.

— Aşadar, Enric ştie că plecăm într-acolo ?

— Desigur, el ştie totul. Acum, însă, hai să ne îmbrăcăm nu trebuie să pierdem nici o clipă !

Adella era de o veselie debordantă izbuti să o înseninezе şi pe Lili. Şi în foarte puţine minute, cele două femei erau travestite aşa cum hotărîse Adella.

Văzîndu-le, ai fi jurat că Lili e cea mai veritabilă ţigăncuşă, iar Adella, un dănciuc strengar care toată ziua bate drumurile.

Îndată ieşiră printr-o uşă secretă şi pătrunseră într-un gang.

— Unde sîntem ? întrebă Lili cu oarecare teamă.

Observă abia acum că Adelon avea în mînă o lanternă.

— Am ieşit deja din castel, dragă Lili ; şi acum fă-ţi curaj, scumpa mea, căci avem un drum lung de făcut. Drumul acesta este, însă, cel mai drept şi ne duce tocmai în pădure.

Drumul a fost foarte obositor în cîteva rînduri, Lili se opri, trăgînd cu urechea ; i se părea că aude şipotul unor pîrîuri care se prăvălesc în abis — lucru pe care Adella îl confirmă.

— Nu te uita în dreapta, nu poţi vedea nimic. E aşa cum ai spus : o prăpastie foarte adîncă. Urmează-mă şi vom ajunge la capăt.

Lili o ascultă şi respiră adînc, cu multă mulţumire sufletească, cînd ajunseră la ţintă.

Se aflau acum în trunchiul scobit al unui stejar milenar în care puteau încăpea peste optzeci de persoane.

Prinţesa scoase cu multă prudenţă o bucată din scoarţa copacului şi se uită cu atenţie. Dar în pădure domnea o linişte mormîntală, nimic nu se mişca în jurul lor. Atunci ieşiră amîndouă cu mare băgare de seamă din trunchi şi Adella închise intrarea.

Afară era o zi de toamnă minunat de frumoasă ; soarele cald şi luminos aurea totul cu razele sale binefăcătoare — şi un simţ de adîncă mulţumire cuprinse sufletul tinerei fete. Acum, abia în mijlocul acestei naturi frumoase şi vesele, începu să simtă că e într-adevăr ferită de primejdie. Căzu în genunchi şi trimise o fierbinte rugăciune către cer.

Prinţesa, însă n-o lăsă să se roage mult şi o zori să plece, păşind mai departe prin pădure.

...Dacă ar fi ştiut biata fată că este înşelată, că părăsind castelul şi-a lăsat acolo fericirea vieţii sale !...

În sfîrşit, după vreo două ore, ieşiră din pădure după ce, în tot timpul acesta, se feriră să se aproprie de şosea unde se auzeau voci omeneşti, tropot de cai şi lovituri de bici.

O căsuţă mică se vedea la o oarecare depărtare. Fără a fi zărite de nimeni, se îndreptară într-acolo ; şi ajungînd la căsuţa care se afla pe colină, intrară printr-o portiţă.

Prinţesa avusese dreptate Comitetul Revoluţionar al Parisului a uitat că şi vila aceasta aparţine ducelui de

Barry. De jur-împrejur domnea o liniște absolută. Căsuța părea părăsită, iar încăperile dinăuntru erau parcă menite să adăpostească numai fantome.

Nu mică fu însă mirarea lui Lili cînd o văzu pe Adella intrînd, printr-o ușă secretă, într-un spațiu îngust.

Aici luară imediat un mic dejun copios, care le prinse bine amîndurora. Pe urmă însă Lili fu cuprinsă de un somn copleșitor căci marșul cel lung, de la castel încoace, prin pădure, o obosise rău. Prințesa observă aceasta.

— Vino și culcă-te puțin aici, spuse ea și deschise o a doua ușă secretă, mascată de tapet.

În odaie era instalat un pat foarte comod, pe ale cărui perne moi, de puf, se așternuse praful, semn că demult nu mai fusese nimeni pe aici...

— Culcă-te și dormi fără grijă ! zise Adella, căci eu stau și păzesc în odaia de alături !

— Ah, Adelon, ești atît de bun cu mine, încît nici nu știu cum să-ți mulțumesc !

— Lasă asta, o să vină timpul cînd îmi vei putea arăta toată recunoștința ta.

Și zicînd acestea, Adella ieși închizînd ușa. Ca prin farmec fața ei își schimbă imediat expresia „E cam tîrziu, își zise ea. Soarele apune, trebuie să mă întorc la castel !".

Un moment rămase nehotărîtă, și-și întoarse privirile spre odaia tainică.

— Visează, visează ! nu pot înțelege cum de s-a putut Enric Sanson amoreza, bărbat mîndru și inteligent, de păpușa asta prostuță. Acum, nu știu ce să fac. Nu, nu vreau să-l las pe Enric în mîinile acelor bestii !. Dar... pentru cine să-l eliberez ? ! Nu cumva pentru ca să se repeadă iar în brațele acestei fete fără cap ? Nu, Adella de Barry nu-i deprinsă să fie refuzată și respinsă de bărbații pe care-i adoră ! Vreau să-l știu liber, dar numai pentru mine ! Iată, în acest moment, jur pe tot ce am mai sfînt, că niciodată acești doi oameni, Enric și Lili, nu se vor reîntîlni ! Îi voi arăta lui Enric cîtă deosebire este între mine și Lili.

Mai stătu un moment nehotărîtă. Pe urmă își adună toată energia, ieși, luă cheia cu ea și se depărtă în grabă...

Capitolul 39

CĂLĂII PACTULUI DE SÎNGE

Noaptea se lăsă asupra Parisului, acoperindu-l cu întunericul ei misterios. Ceața deasă se așternu peste tot. Părea că sîngele executaților se ridică în aburi către cer.

Numai în apropierea temnițelor era oarecare mișcare. Se puteau vedea mai multe căruțe în care se încărcau cadavrele executaților — transportîndu-i la cimitir, unde se îngropau cîte douăzeci, treizeci într-o singură groapă plină cu var. Varul distrugea tot ce mai rămînea din bieții oameni, nimiciți de o justiție nelegiuită și infamă.

Negrul Pippin, și-a dat zadarnic toată osteneala pentru a pune iar mîna pe victima care i-a scăpat din ghiare. Armurierul a dispărut cu totul, și toate cercetările sale, n-avură nici un rezultat.

Pippin, care turba de furie, a trebuit să se întoarcă la tribunal.

Aici se întîlni cu Fouquier, care era epuizat în urma muncii infame de peste zi. Hainele sale erau pline de praf și de sînge. Numai ochii continuau să fulgere ca de obicei.

— Ei bine ?, întrebă el răstit pe Pippin, îndată ce acesta pusese piciorul pe prag.

Pippin făcu un gest care arătă că victima i-a scăpat din ghiare. Fouquier sări în sus ca mușcat de viperă, înjurînd groaznic și cu ochii scînteietori de furie turbată, se apropie de Pippin.

— Ticălosule !, izbucni el. Vreau să cred că armurierul Miranda nu ți-a scăpat din mîini !

— Nu sînt eu de vină, zău !, murmură el cu supunere de cîine. Cît n-aș fi dorit eu să-l țin cu dinții ! Dar nici nu-ți poți închipui, de cîți partizani dispune acest aristocrat. Tocmai în momentul cînd am vrut să-i bag cuțitul în beregată, s-au repezit vreo patruzeci de indivizi, toți cu puștile în mînă, gata să mă culce la pămînt. Alții mă amenințau cu revolverele, iar alții mă împrejmuiră cu sulițe.

— Du-te dracului, idiotule !, răcni Fouquier. Dar cum a îndrăznit cineva să ridice contra ta arma și să te amenințe ? Nu cumva nici n-ai fost la temnița centrală ?

— Ba da !, răspunse cu glas tînguitor negrul Pippin, dînd în același timp ochilor săi o expresie de ipocrită părere de rău. Dar nici n-ai idee ce balamuc a fost acolo. Aristocratul de Miranda, țipa așa de al dracului și cu atîta convingere, încît ar fi putut crede oricine că el e democratul. Cetățenii, auzindu-l strigînd atît de tare, l-au crezut pe cuvînt și necunoscîndu-mă pe mine care nu eram din același cartier, au vrut să pună capăt vieții mele tinere. Mai tremur și acum de frică !

În alte împrejurări, Fouquier n-ar fi dat crezare minciunilor sale îndrăznețe, dar azi era prea ostenit.

— Bine, bine !, zise el cu glas liniștit. Te-ai purtat ca un perfect idiot și fii sigur, că n-am să te las nepedepsit dacă nu-mi vei descoperi pe mișneagul acela !

Făcu cîțiva pași prin odaie, apoi se întoarse spre negrul Pippin, și cu priviri pătrunzătoare îl scrută cîteva clipe.

— Ia spune-mi dobitocule !, îi zise el. Ai încunoștiințat pactul de sînge, de cele întîmplate. Știu toți frații, că trebuie să se adune în astă seară în sala secretă a palatului de Barry ?

Pippin dădu din cap în mod afirmativ.

— Toate sînt pregătite !, gîngăvi el. Te gîndești, desigur, la Călăul Parisului.

Un foc infernal se aprinse în ochii lui Fouquier.

— Da, da, așa este ! E vorba de pedeapsa lui Enric Sanson ! În astă seară vrem să-l executăm !

Negrul Pippin își freca mîinile.

— Ah, cum mă bucură asta !, zise el. Cetățene Fouquier, de astă dată faci iar ceva genial. De astfel de canalii ca Sanson, trebuie să ne scăpăm cît mai iute !

— Lasă asta în sarcina mea !, îl întrerupse cu răceală Fouquier, și acum pleacă eu unul mai am de isprăvit cîteva afaceri de serviciu. La miezul nopții, însă, să fii la postul tău ! Dar, încă ceva, nu uita să vii împreună cu fratele Antonio !

— Se înțelege !, răspunse Pippin. Dealtfel, Antonio se află la castel, unde e de gardă !

— Cu atît mai bine !, răspunse Fouquier. El să se ocupe de Călău. Ha, ha !, să arate Călăului din Paris, cît de stîngaci e el în meseria sa.

În ochii lui Pippin, fulgeră o ironie diabolică.

— Prietenul Antonio, e tocmai omul nostru !, murmură el. Nu putem preda pe mîini mai bune, pe Sanson.

— Şi acuma, cară-te de aici, şi nu mă mai deranja ! strigă procurorul.

Abia se depărtă de Pippin că Fouquier izbucni într-un rîs sălbatic.

„Du-te, du-te băiete ! Începi să devii încăpăţînat şi neascultător. O să-ţi vie şi ţie acum rîndul ! După cîte ştiu, fratele Antonio are nişte proceduri cu totul speciale, şi nu prea obişnuieşte să fie amabil cu victimele sale !, cu atît mai bine însă..... !"

Se opri şi apropiindu-se de sonerie, o puse în mişcare. Imediat intră un servitor cu un ghiozdan plin de dosare şi acte. Procurorul luă loc la o masă acoperită de hîrtii. Răsfoi documentele, care conţineau sentinţe de moarte. Fouquier zîmbi sarcastic.

„Bravii noştrii cetăţeni, au dat iama prin temniţi, încă două zile şi n-o să mai avem pe cine condamna la moarte !"

Stătu aşa pe gînduri cîtva timp, iscălind diferite hîrtii, apoi se îmbrăcă cu o manta largă, şi plecă să cutreiere străzile Parisului. Se opri înaintea unui hotel, în centrul oraşului ; acolo obişnuia să dispară în toate serile. O ex-balerină locuia acolo, ea era amanta procurorului. În braţele ei, se odihnea monstrul sîngeros.

Cu altă ocazie îl vom însoţi pînă în locuinţa ex-balerinei. De astădată, însă, ne mărginim a-l lăsa să dispară prin poarta joasă a casei, iar noi aşteptăm foarte răbdători afară, pînă ce onorabilul se va întoarce spre a merge la castelul de Barry.

Pe la miezul nopţii, se apropiară de castel diferite figuri mascate.

Toţi erau membrii ai „Pactului de sînge", veniţi la invitaţia marelui şef al societăţii spre a asista la pedeapsa exemplară ce se va aplica lui Enric Sanson. Unul după altul, se strecurară ca nişte umbre în sala în care se ţinea şedinţele.

Luară loc toţi, iar deasupra tuturor trona marele şef Fouquier. Un ceasornic bătu miezul nopţii. Fouquier se ridică de pe locul său şi scoase din teacă sabia pe care o agită în aer, ca şi cînd ar fi vrut să distrugă nişte duşmani nevăzuţi.

— Fraţi ai „Pactului de sînge"!, strigă el. V-am convocat pe toţi ca să fiţi martori ai răzbunării pe care o vom exercita asupra unui trădător !

— Foarte bine ai făcut, maestre !, răsună din toate părţile.

— Să procedăm deci la judecarea lui Enric Sanson, Călăul din Paris, pe care l-am condamnat la moarte. Să ştiţi deci cu toţii, că pretinsul nostru frate, contele Castello, nu-i altcineva, decît Enric Sanson, Călăul din Paris !

Un ţipăt de indignare sălbatică răsună cu putere din rîndurile tuturor celor prezenţi. Se vede că mulţi dintre ei n-au ştiut ce trădare a vrut să comită Enric Sanson împotriva asociaţiei „Pactului de sînge".

— Răzbunare ! răzbunare ! răzbunare !, răsună cu sălbăticie şi turbare din toate colţurile sălii.

— Da, să ne răzbunăm cu toţii !, strigă Fouquier. Nici o tortură să nu fie destul de înspăimîntătoare, pentru a ne răzbuna contra acestui trădător. Să-l torturăm cît mai fără de milă, cît mai înfiorător ! Nu degeaba, a chinuit el sute de oameni, în calitatea sa de Călău al Parisului. Vrem să-i arătăm că asociaţia „Pactului de sînge", dispune de nişte instrumente de tortură, faţă de care, ghilotina e o adevărată jucărie de copil !

Un murmur de aprobare se ridică din toate părţile sălii. Marele şef însă făcu semn lui Antonio, să se apropie.

— Frate Antonio !, zise el, cu glas tăios şi pătrunzător. Asupra ta a căzut sarcina de onoare de a fi executorul pedepsei. Spune-mi deci : simţi destulă energie şi bravură de a executa pe Enric Sanson, Călăul din Paris ?

Un murmur răguşit, ieşi de pe buzele fratelui înalt şi slab.

— Maestre, nu mă întreba, ci porunceşte-mi ce să fac !, exclamă Antonio. Să-i sfîşii inima de viu, mizerabilului care ne-a trădat ? să-l silesc să-şi sfîşie singur inima cu dinţii ? Porunceşte !

Marele şef meditä un moment, apoi întinse mîna spre Antonio.

— Nu, tortura asta ar fi prea de scurtă durată pentru mizerabilul trădător ! Să nu suporte chinuri numai cîteva minute, ci chinul său să ne înveselească ceasuri întregi ! Frate Antonio, du-te acuma în odaia de tortură şi adu tot ce-ţi place. Dar vai ţie, dacă nu vei izbuti să născoceşti

torturi la a căror descriere, chiar cel mai brav om să se înfioare şi să i se facă părul măciucă.

Antonio se înclină.

— Permite-mi, mare şef, să-mi aleg doi subalterni pentru acest scop !, răspunse el, şi te asigur că vei fi foarte mulţumit de opera mea.

Fouquier aprobă.

— Alege-ţi pe cineva dintre membrii „Pactului de sînge" !

Antonio se uită de jur împrejur la toţi cei prezenţi şi apropiindu-se de doi, îi atinse cu mîna şi le zise :

— Voi doi să-mi fiţi de ajutor, pe voi v-am ales !

Cei doi făcură din cap un semn afirmativ şi înaintară împreună cu Antonio în mijlocul cercului format de asistenţi. Marele maestru se ridică din nou şi întinse o mînă în care avea sabia strălucitoare.

— Atingeţi această sabie !, exclamă el. Juraţi cu cel mai scump jurămînt că nici un simţămînt de îndurare către Sanson, nu va pătrunde în inimile voastre ! Juraţi că vă veţi încorda toate puterile imaginaţiei, spre a născoci chinuri extraordinare, cu care să vă răzbunaţi împotriva trădătorului.

— Jurăm !, gîngăvi Antonio, ca un fanatic, iar ceilalţi doi tovarăşi ai săi, repetară jurămîntul.

— Ei bine, atunci duceţi-vă în odaia de tortură şi grăbiţi-vă ! le strigă Fouquier. Abia aşteptăm momentul de înaltă satisfacţie, cînd ne va fi dat să auzim pe mizerabilul trădător, scoţînd primul ţipăt de durere !

Cei trei însărcinaţi ieşiră. Ceilalţi rămaseră în sală, adînc tăcuţi.

În cele din urmă fratele Antonio şi cele două ajutoare ale sale, se întoarseră.

Ei gîfîiau sub povara instrumentelor aduse. Erau nişte unelte de tortură îngrozitoare, de toate neamurile şi din toate vremurile, între altele un pat de fier care fu aranjat imediat pe parchet în mijlocul sălii.

Unul din ajutoare îngenunche şi aprinse focul sub pat în nişte vase mari de fier. Flacările începură a pîlpîi, înfierbîntînd fierul pînă la roşu. În acelaşi timp, ei aruncară bucăţi de plumb peste cărbuni.

Întrebaţi de marele şef, ce rost are pregătirea asta, Antonio răspunse că asta va fi partea penultimă a bar-

barici, anume, că va rupe bucăți cu cleștele fierbinte din trupul condamnatului ; sfîșiindu-i pieptul, gîtul, mîinile, picioarele, etc., iar după ce se va face toate acestea, i se va turna nenorocitului, plumb topit peste răni.

— Dar cu asta nu s-a terminat !, mai adăugă Antonio rîzînd. Da da, locuitorii de mai înainte din acest castel, au fost meșteri iscusiți în ce privește tortura. Nu încape nici o îndoială că toate instrumentele astea au fost deja utilizate, căci toate sînt însîngerate.

El izbucni într-un rîs diabolic, și arătă patru stîlpi așezați cruciș, unul peste altul, avînd toți cîte o frînghie. În jurul scobiturilor, era așezată cîte o funie de sîrmă tare, care se termina prin cîte un lanț pentru mîini.

— Știți ce înseamnă asta ?

Atît marele șef, cît și ceilalți, făcură un semn negativ.

— Stați să vă spun eu !, zise rizînd, Antonio. Înainte vreme, cine păcătuia împotriva legilor și moralei publice, era legat de cozile a patru cai focoși și sfîșiat de viu.

Un murmur înăbușit, se ridică din toată sala. Plini de curiozitate se uitau toți la instrumentul acesta de tortură.

— Ei bine, continuă fratele Antonio cu glas răgușit. Cai, nu putem aduce în încăperile astea subterane, ceea ce, au observat și locuitorii de odinioară ai acestui castel. Mașina asta e prețioasă și funcționează și mai sigur, chiar fără forța cailor. Uitați-vă bine !

— Aici și acolo, arată el, sînt făcute niște cavități în podea. Ei bine, în fiecare din aceste cavități intră tocmai bine unul din acești stîlpi.

Și zicînd asta, băgă un stîlp într-una din deschiderile indicate. Cîțiva frați ai „Pactului de sînge", se apropiară și observară că era foarte bine fixat.

— Și acuma vedeți. După ce trădătorul, lovit de chinuri, abia va mai putea îngîna o tînguire de durere, atunci va fi legat de mîini și de picioare de aceste lanțuri de fier, care se află aninate de funiile de oțel. Dar în acelaș timp, la fiecare stîlp, stă cîte un om puternic și începe să învîrtească. Prin aceasta, se răsucesc sîrmele pe cei patru stîlpi, scurtîndu-se mereu. Dar cătușele, trag membrele Călăului. Ha, ha ! Să vedeți numai ce glumă frumoasă o să fie ! Membrele se lungesc, se lungesc mereu, pînă ce se desprind, și corpul se rupe în patru bucăți.

Fratele Antonio, izbucni într-un rîs sarcastic. Parcă nu era rîs omenesc. Pînă şi fraţii de sînge, erau cuprinşi de groază. Bărbaţii se întoarseră muţi la locurile lor : numai marele şef, rîdea mulţumit.

— Aşa e bine, frate Antonio !, zise el. În astă-seară, vei deveni celebru ! Dar destul cu vorbele, fapte, fapte să vedem ! Aşadar, îţi poruncesc frate Antonio, du-te cu ajutoarele în celula misterioasă, şi adu-l încoace pe Enric Sanson, Călăul din Paris !

Fratele Antonio se înclină cu supunere. În clipa următoare, el părăsi adunarea, împreună cu ajutoarele sale. Membrii „Pactului de sînge", rămaseră murmurînd.

Capitolul 40

APARIŢIA ŢIGĂNCII

În timpul acesta, Enric Sanson rămăsese în închisoare, legat şi încătuşat. Ceasurile erau lungi. Pentru prima dată în viaţă, Enric Sanson era descurajat, el se gîndea numai la moarte. Nu mai exista pentru el nici o posibilitate de a rămîne în viaţă, căci acum, căzuse pentru vecie în mîinile fraţilor de sînge, care îi erau duşmani şi care nu se vor lăsa pînă ce nu-l vor omorî.

Toate astea, le ştia bine Călăul. Şi din punctul de vedere al fraţilor, el merita moartea. El jurase să păstreze tăcerea cea mai desăvîrşită, deşi intra în pact sub un nume fals.

Siguranţa că va trebui să moară, era pentru Sanson, cu tot curajul său, ceva groaznic. Oh, era chiar fioros să mori, după o viaţă atît de frumoasă şi fericită ! Cît de mult se gîndi Enric Sanson în ceasurile lungi şi nesuferite din închisoare, la iubita lui Lili. Abia acum cînd trebuia să se despartă de dînsa pentru totdeauna, simţea cît de mult o iubeşte pe tînăra fecioară.

Lili se afla numai la cîţiva paşi de el. Ea aştepta, fără a şti că logodnicul ei, încearcă soarta cea mai amară.

Din cînd în cînd, Sanson, ridica vocea, doar îl va auzi ea. Dar în zadar era toată osteneala lui. Prin zidurile groase ale închisorii, nu pătrundea nici un sunet omenesc. Enric Sanson căută să pătrundă întunericul celulei,

știind că în peretele învecinat era o ușă secretă. Dacă ar fi putut ajunge acolo, ar fi desigur scăpat. Cel puțin nu mai trebuia să se teamă de urmările „Pactului de sînge".

El cunoștea mecanismul secret, care din nișa comorilor ducea pe scara secretă. Poate că va reuși să pătrundă în salonul de oglinzi. Și dacă s-ar afla iar în fața mesei secrete, apoi nu va mai zăbovi, ci va pune totul în joc apăsînd resortul.

Și ce-i păsa lui, dacă tot castelul va sări împreună cu dînsul în aer, ori dacă se va cufunda în prăpastie ? Nu era mai bine, să te dai unei astfel de morți, trăgînd și pe iubita ta cu tine, decît s-o lași în voia soartei, fără putere de apărare ?

Toate gîndurile astea, furnicau cu o iuțeală nebună prin creierul prizonierului.

Enric Sanson căută cu disperare să-și rupă lanțurile. El știa toate trucurile înlănțuirii și cunoștea toate modurile cele mai meșteșugite, pentru a le putea desface cu mare ușurință. Dar față de lanțurile întreite și împătrite, cu care era încins trupul său, toate ostenelile rămaseră zadarnice. Degeaba se zvîrcolea Sanson.

Fratele Antonio se gîndise la toate posibilitățile, el a întocmit cu atîta rafinament încătușarea, încît, Călăul nu-și putea mișca nici un membru.

Enric scrîșni de mai multe ori din dinți. O, cît de înjositor și dureros era pentru el, bărbatul cel curajos și mîndru, să se știe prins în așa chip ! Dacă cel puțin ar fi o pedeapsă cinstită și legală ! Dar să se simtă în mîinile unor răufăcători nelegiuiți, al căror șef era dușmanul lui cel mai neînduplecat. asta era prea mult pentru voința de fier a Călăului din Paris. Și în groaza-i teribilă, se adresă nenorocitul lui Dumnezeu.

El se rugă atotputernicului, ca să facă o minune și să-l scoată din zidurile închisorii. Dar minunea nu se întîmplă.

Timpul trecea cu repeziciune. Enric Sanson zăcea ca și înainte, legat în lanțuri. Se resemnase, singur nu se putea scăpa, și de afară nu-i venea nici un ajutor. Și încetul cu încetul, adormi. Ce vise îl chinuiau. Groaznica supraviețuire de mai tîrziu, o trăise în vis.

În fața lui stăteau trei făpturi învăluite și mascate, țineau torțe aprinse în mîini. O privire era de ajuns, ca

Sanson să recunoască pe travestitul frate Antonio. Cei trei veniră pentru a-l duce pe Enric Sanson în fața adunării.

Simpla apropiere a bărbaților, dovedi lui Sanson că orice speranță de viață, era zadarnică. Acum nu-i mai rămăsese nimic, decît să moară.

În momentul în care mascații dezlegară pe Sanson de lanțuri, el făcu un jurămînt sfînt. Bine, trebuia deci să moară. Și vroia să moară ca bărbat puternic și energic. El știa foarte bine că va trebui să piară în chinurile cele mai groaznice. Desigur că frații de sînge, vroiau să-și reverse, acum, cu vîrf și îndesat, toată răzbunarea și ura lor. Și de o vor face, de vor rupe din carnea lui cu cleștele lor de fier, apoi nici un vaiet de durere nu se va ivi pe buzele lui. Și la moarte vroia să rămînă biruitorul adversarului său !

El poseda destulă putere de voință, pentru a executa hotărîrea lui, pînă la ultima suflare !

— Ei, conte Castello !, se adresă fratele Antonio cu ironie amară către Călău, acum te vom duce la ședința „Pactului de sînge" ! Vei vedea lucruri minunate acolo !

Dar Enric Sanson, nu dădu nici un răspuns la această ironie. El simțea că orice împotrivire era zadarnica. În timpul acesta ei îl dezlegară de la perete, dar lanțurile tot mai erau în jurul trupului său. Enric Sanson urmă, deci, pe amîndoi tovarășii lui Antonio care îl apucară de braț și-l trăgeau. În spatele prizonierului mergea fratele Antonio cu păzitorii săi. El amenința necontenit pe Călău, cu cele mai amare ironii. Dar Sanson nu le răspundea nimic. El ținea capul în sus cu mîndrie și urma cu pași energici pe conducătorii săi. Îndată ajunseră în sala de întrunire a fraților de sînge.

Un murmur înăbușit se auzi în rîndurile asistenților, cînd apăru Sanson legat în lanțuri, dar cu capul sus, mîndru.

— Ah, conte Castello !, ce onoare pentru noi că aveți bunătatea și gentilețea de a mai lua parte la ședința de astă seară !, îl întîmpină marele șef cu glas răsunător și sarcastic, făcînd în același timp o închinăciune ironică înaintea lui Sanson.

Acesta însă îi aruncă o privire fermă.

— Nu fii ironic, cetățene Fouquier !, răspunse acesta cu voce puternică. Va veni un ceas, cînd îți vei muşca mîinile de părere de rău că ai procedat în modul ăsta față

de mine ! Sus în cer e un Dumnezeu care scoate la lumină toate lucrurile cele mai ascunse ! Ei bine !, înaintea scaunului judecătoresc al acestui Dumnezeu Atotputernic și drept, te chem pe tine nelegiuitule care murdărești cu prezența ta, sfînta chemare a justiției care-ți este încredințată !

Fouquier izbucni în rîs.

— Prostule !, exclamă el, după ce aruncă o privire pătrunzătoare asupra adunării, spre a vedea ce efect au făcut asupra ei cuvintele Călăului. Prostule !, continuă el, nici nu cunosc eu pe omul, drept care mă iei tu. Oricum, degeaba invoci toate pretextele astea ! Mizerabile, mărturisește drept !, oare numele tău, e chiar contele de Castello ?

— Ei, cetățene Fouquier !, mă cunoști tu foarte bine, îl întrerupse cu multă fermitate Enric Sanson. Noi ne întîlnim zilnic. Tu ești procurorul Fouquier Tinville, și eu nu sînt contele Castello, ci Enric Sanson, Călăul din Paris.

— Prea departe mergi mizerabile, cu îndrăzneala și nerușinarea ta !, izbucni Fouquier cu turbare. Dar îți vei lua răsplata meritată.

Și zicînd asta se întoarse spre frații „Pactului de sînge".

— Nu-i adevărat oare că mizerabilul ăsta, pe care în ultimul moment l-am sfătuit să nu intre în pactul nostru, a abuzat în mod infam de noi ?

— Adevărat este !, glăsui răspunsul înfiorător și decisiv al adunării.

— N-ar merita, oare, acest Enric Sanson o moarte înzecită pentru trădarea sa ?, continuă marele șef. N-a avut el, chiar cutezanța, ca sub masca contelui Castello să primească de la noi mandatul de a executa în numele nostru pe Călăul Sanson, pe care l-am condamnat la moarte în ultima noastră ședință ?

— Adevărat este !, răsună iar din toată sala.

— Ei bine, strigă atunci Fouquier, întorcîndu-se amenințător spre Sanson, și luînd din mîna unui frate de sînge un baston alb. Enric Sanson, frîng acest baston asupra capului tău. Și spunînd asta, frînse bastonul, aruncînd bucățile la picioarele lui.

— Blestem ! blestem !, răsună din toată sala.

Enric Sanson, nu se sperie de toată ceremonia asta și rămase în picioare ferm, senin și liniștit.

— Blestemele şi imprecaţiile voastre, nu mă înspăimîntă !, răspunse el cu multă energie. Dacă m-am strecurat printre voi, mărturisesc că aceasta am făcut-o cu scopul de a afla toate planurile voastre infernale. La început mi-a reuşit, iar acum că mă aflu în puterea voastră, sînteţi liberi să faceţi cu mine ce poftiţi ! Sfîşiaţi-mi trupul, nu-mi pasă, şi-mi bat joc de turbarea voastră, infamilor ! Va veni însă o zi, cînd succesorul meu, vă va tăia capul la toţi, începînd cu marele vostru şef, pe care îl disprețuiesc cum merită un nemernic !

— Destul ! destul !, strigară toţi. Să nu ne mai insulte ! Marele şef împietri ; turba îl furie.

— Da, destul !, răcni el. Puneţi mîna pe el. Sfîşiaţi-l, rupeţi-l, făceţi-l bucăţi !

Cele două ajutoare ale lui Antonio, la auzul acestui ordin se repeziră la Sanson şi începură a-i rupe hainele, ajutaţi fiind de Antonio al cărui fanatism atinsese culmea. Rupîndu-i hainele, observară că poartă pe piept o pavăză de oţel.

— Jos pavăza !, urlă Antonio, dar fu întîmpinat de rîsul ironic al lui Sanson.

— Jos pavăza !, urlă el din nou. Cele două ajutoare ale lui Antonio îşi dădură toată osteneala, dar în zadar, căci pavăza nu se mişca din loc, nici cît negru sub unghie.

— Nu vă mai osteniţi degeaba !, răspunse cu o ironie Sanson. Pavăza e aşa de strînsă în jurul trupului meu, încît nu o poate deschide nimeni dacă nu cunoaşte mecanismul.

— Dar asta nu te va ajuta mult !, scrîşni marele şef, care se coborîse de pe tribună pentru a da o mînă de ajutor la deschiderea pavăzei. Mizerabile !, strigă el, galben de turbare, chiar dacă nu vom izbuti să rupem pavăza, tot mai rămîn destule membre ale tale pe care le vom tortura după plac ! Lăsaţi pavăza !, răcni el şi sfîşiaţi restul corpului ! Înainte !, n-avem vreme de pierdut ! !...

Cei trei mizerabili se repeziră la el ca fiarele sălbatice, înhăţîndu-l cu furie. Călăul ridică o supremă rugăciune către cer, recomandîndu-şi sufletul lui Dumnezeu, şi se lăsă în voia lor, căci ştia că orice împotrivire era zadarnică şi cel mult îşi putea prelungi suferinţele.

Fu legat de pat. Antonio întinse mîna spre cleştii care se înroşiseră în foc şi scoţînd cu un gest de bestialitate infernală unul dintre aceştia, se apropie de Sanson.

Enric, nu se putea opri de a se înfiora, cînd văzu în mîna lui Antonio, oribilul instrument.

— Dumnezeu fie cu mine !, murmură el cu o profundă resemnare.

Îşi aduse aminte că strămunii săi, în eternitatea chemării lor sîngeroase, au săvîrşit aceleaşi cruzimi faţă de mulţi nenorociţi şi-şi zise cu o sublimă abnegaţie că ce i se pregăteşte acuma, este poate o ispăşire pentru toţi strămunii săi.

Antonio se apropie acuma cu cleştele roşu şi căută cu privirea-i bestială, partea din trup cea mai potrivită pentru a servi ca început al torturii, oprindu-se la membrul exterior, din care voi să scoată o fîşie de carne.

Deodată, se întîmplă ceva extraordinar şi neaşteptat.

Se auziră nişte trăznete înfiorătoare care creşteau din ce în ce mai puternice. Părea că tot castelul se prăbuşeşte pînă în temelii, şi în acelaşi timp sala se întunecă, stingîndu-se toate candelabrele. Fraţii „Pactului de sînge" săriră în sus, palizi de spaimă, părăsindu-şi locurile ; marele şef îşi părăsi fotoliul şi cuprins de o frică laşă, se ascunse printre tovarăşii săi de nelegiuiri. Aceeaşi frică nebună îl apucă şi pe Antonio care scăpă din mînă cleştele roşu, înainte de a fi atins corpul Călăului.

— Dar ce s-a întîmplat ?, murmurară fraţii de sînge înspăimîntaţi.

Înainte ca vreunul din ei să fi avut vreme a spune un cuvînt, se întîmplă ceva nou, şi mai înfiorător.

Un fum gros, înăbuşitor, umplu sala, pereţii crăpară şi flăcări mari începură a se arăta de pretutindeni. Postamentul pe care se afla fotoliul marelui şef, se clătină şi se prăbuşi cu un zgomot extraordinar ; în acelaşi timp apăru o rază roşie de foc, asemănătoare fulgerului.

— Sfîrşitul lumii !, ţipă Fouquier, tremurînd. Ah !, de ce am călcat în această clădire a diavolului.

Pippin care se afla alături, căzu în genunchi înaintea marelui şef, înplorîndu-l să-i scape.

Flacăra de foc care răsărise din crăpătura zidului, luă proporţii din ce în ce mai mari, iar la deschiderea făcută care părea că se ridică din fundul pămîntului, apăru deodată un grup de persoane.

Înmărmuriţi de spaimă, fraţii de sînge, holbau ochii la spectacolul extraordinar ce li se arăta.

O ţigăncuşă fermecător de frumoasă în veşminte regale, diamantate şedea pe un fotoliu în formă de tron, ţinînd în fiecare mînă cîte un pistol încărcat. Ea ţinea armele în mod ameninţător, iar la picioarele ei, zăceau înghesuiţi într-o grupare pitorească, trei ţigani minunat de frumoşi, care aveau în mîini nişte carabine lungi, de asemenea cu cocoşul ridicat, ţintind toţi spre membrii „Pactului de sînge", care izbucniră într-un strigăt de spaimă nebună.

— Vai de acela care va îndrăzni să se mişte ! răsună glasul bine timbrat şi sonor al ţigăncii. Pe loc va fi mort ! Staţi nemişcaţi. Aşa, vă poruncesc eu, stăpîna castelului !

— Hotărît că-i prinţesa de Barry, şopti Pippin lui Fouquier. Dar cum dracu a nimerit ea aici !

— Dacă-i ea, atunci sîntem pierduţi, murmură Fouquier.

— Tăcere, tăcere absolută să fie !, porunci prinţesa, căci într-adevăr, ea era. Încă o dată vă spun că cine face cea mai mică mişcare, îl împuşc ca pe un cîine !

Prinţesa se dădu jos din construcţia în formă de corabie în care se afla, ţinînd pistoalele în ambele mîini şi se apropie de Sanson. Apoi luă ambele pistoale în mîna stîngă, iar cu cea dreaptă scoase o sticluţă, din lichidul căreia atinse lanţurile cu care Sanson era legat de pat. Lanţurile se desfăcură ca prin farmec. Enric sări în sus şi se văzu faţă în faţă cu frumuseţea demonică a prinţesei.

— Urmează-mă !, îi zise aceasta.

Îl apucă de mînă şi îl urcă pe corabia ciudată cu care venise abia luară loc amîndoi, că aceasta dispăru tot atît de neaşteptat precum venise.

Trecură vreo două secunde, apoi se închise spărtura ; totul reintră în linişte, numai postamentul preşedenţial sfărîmat, rămase o dovadă de netăgăduit despre lucrurile extraordinare petrecute. Lămpile se reaprinseră şi luminară sala.

Fraţii de sînge îşi frecau ochii ca să se convingă dacă n-a fost cumva un vis rău. Era, însă, realitatea cea mai crudă, căci Enric Sanson dispăruse cu totul.

Lucrurile acestea s-au petrecut cu aşa o iuţeală, încît nimeni din cei prezenţi n-a avut vreme destulă ca să-şi revină în simţiri.

Primul care-şi recăpătă luciditatea, a fost Fouquier.

— Drace !, strigă el, am fost victima unei şarlatanii viclene, să o urmărim, căci nu poate fi departe de aici.

Zadarnică era furia sa şi îndemnurile la urmărirea celor dispăruţi. Locul pe unde au pierit, era solid, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, iar fraţilor de sînge, nu le-a rămas multă vreme pentru a medita.

Deodată, se auzi un nou tunet înspăimîntător de puternic. Toţi asistenţii tresăriră. Unul se ţinea de picior, altul de mînă, mai ales negrul Pippin începu să urle ca muşcat de viperă.

O spaimă fără seamăn cuprinse pe toţi fraţii „Pactului de sînge" cu atît mai mult cu cît nu-şi puteau explica, ce şi cine, deslănţuie toate acestea.

Era o descărcare electrică formidabilă, proiectată desigur, de mîna iscusită a prinţesei. În acelaşi timp peretele din stînga al sălii începu să tremure şi o ceaţă albă, urmată de o zare de foc, pătrunse printre crăpături.

Asistenţii îşi pierdură orice speranţă, şi urlînd de spaimă, alergau care încotro, căutînd ieşirea din sală, urmăriţi mereu de descărcările electrice.

Capitolul 41

FARMECELE ADELLEI

Adella, izbuti să-l scoată pe Sanson din mîinile „Pactului de sînge" Dar acum, îi dispăru orice putere de rezistenţă. El privise curajos orice chin, şi ţinuse piept ca un erou în faţa morţii. Dar conştiinţa că e scăpat, îl scoase din minţi. Era prea mult pentru el, de a se şti acum salvat.

Enric Sanson nu ştia cum s-a întîmplat. Capul îi căzu în neştire în poala prinţesei. Cînd se trezi, deschise ochii cu mirare. El se uită zăpăcit în jurul său. O lumină roşiatică îl învălui.

„Oare sînt în cer ?", şopti Enric Sanson.

El se ridică puţin. Acum de abia observă că era culcat pe perne moi. Se uită în toate părţile. Ce paradis sublim se înfăţişa ochilor săi : tot ce a putut compune arta omenească pentru satisfacţia ochiului şi a simţurilor, era aici desăvîrşit. Cîtă bogăţie trădau tapetele de mătase şi cît de frumos erau orînduite !

Privirea încîntată a lui Sanson, căzu pe o fîntînă arteziană care ţişnea ca diamantele. Era un balsam mirositor care se revărsa într-un havuz mic, în care se oglindeau raze magice de lumină. O muzică dulce şi ademenitoare răsuna în salonul măreţ.

Ea se auzea încet şi dulce, încît îşi putea asculta bătăile inimii mîngîind sufletul şi scoţîndu-l din noroaiele ordinare ale vieţii, pentru a-l transporta într-o existenţă depărtată şi necunoscută, aşa că Enric Sanson adormi iar.

Rămase mult timp întins cu ochii închişi pe divanul moale şi ademenitor.

Nu, nu putea să fie adevărat paradisul acela, el izvorîse din gîndurile sale rătăcite. Nu fusese el, în mîinile setoşilor de sînge ? Parcă tot mai vedea înaintea ochilor săi cleştele înroşit de foc, şi mai simţea fierbinţeala lui dogoritoare, cînd fratele Antonio se apropia de trupul său. Vedea cum scăpărau scînteile de la vîrful cleştelui şi se îndreptau lacome spre carnea lui. Şi acum, a scăpat de toate astea, şi ce pace domneşte în jurul său ! !

Enric Sanson, ascultă cu atenţie sunetul gingaş al muzicii. I se părea că are aripi şi că zboară prin aurora eternităţii. Aşa se simţea poate şi peregrinul, care după o lungă călătorie, ajunge în sfîrşit la poarta paradisului dorit. Dar îndată se trezi, şi privirea lui căzu asupra unei femei încîntătoare, de o frumuseţe fermecătoare. Era orbit...

O privi mai de aproape, nu se înşelase. El ştia că aceea care îngenunchiase lîngă dînsul şi-l privea cu ochii mari era Adella.

— Adella ! exclamă el, cu buzele tremurînde. O ameţeală îl cuprinse şi închise ochii fără voie. Da, era prinţesa, era duşmana de moarte care îngenunchiase la picioarele sale.

Ea îl scăpase cu vitejie din mîinile acelor setoşi de sînge. Şi nu era o minune ceea ce făcuse ?

Oare femeia aceasta, bună şi încîntătoare, era într-adevăr aceeaşi Adella, care se arătase odinioară atît de aspră şi neînduplecată faţă de el ?

Enric Sanson deschise iar ochii. El aruncă o privire lungă, nesigură asupra frumoasei femei.

— Adella !, exclamă el iară, Adella, dumneata eşti ? Dumitale îţi datorez viaţa ?

Ochii prințesei se luminară. Ea apucă mîna dreaptă a lui Enric și se aplecă așa de aproape de obrazul lui, încît respirația ei caldă îl atinse, și obrazul i se roși ca purpura.

— Enric !, zise ea cu vocea-i fermecătoare, vrei să mă respingi din nou, iubitule !

Enric Sanson se retrase zăpăcit. Cunoștea vocea aceasta de sirenă !

— O, prințesă !, murmură el.

Dar în zadar căută să evite privirea ochilor ei fermecători, căci se simți din nou prins în lanțurile ei.

— O, prințesă !, murmură Sanson cu voce sfioasă, cîtă recunoștință vă datorez ! Dar cum a fost cu putință, cum m-ai scăpat și... și... de ce ai vrut să mă scapi ? Nu ești dumneata, dușmana mea ? !

— Enric, de aș fi fost dușmana ta, te-aș fi scăpat oare, riscînd propria-mi viață ?

Enric Sanson nu dădu nici un răspuns, el rămase nemișcat, întins pe divan. Vocea blîndă, dulce și ademenitoare a prințesei, odinioară atît de aspră și poruncitoare, îl zăpăci și mai mult.

Nu visa acum ? Nu era, oare, aceeași zi în care Adella își lua rămas bun de la el, cu gîndurile și urările cele mai negre ? Acum, să-și fi schimbat ea atît de mult cugetul și purtarea ?

Dar nu, nu ! Era realitate ! Enric Sanson se gîndi înfiorîndu-se, la ceasurile din urmă cînd se afla în puterea fraților de sînge. Mai simțea și acum, lanțurile care îi strînseseră așa de puternic membrele și tot trupul.

Deodată își aduse aminte că prințesa a fost însoțită, cu ocazia eliberării lui, de cîteva persoane ; se uită în jurul său, dar nu văzu pe nimeni. Numai prințesa, era lîngă el.

Uimit de toate cele petrecute, care de care mai misterioase și inexplicabile, îl apucă amețeala. Prințesa, punîndu-i mîna pe umeri, îl rugă cu glas melodios, dacă nu vrea să se învioreze cu o înghițitură răcoroasă.

Fără a aștepta răspunsul lui, se apropie de o masă încărcată cu toate bunătățile de pe lume ; umplu un pahar cu vin, în care fără să observe Sanson, turnă cîteva picături dintr-o sticluță.

— Acum ori niciodată, își zise ea, cu ochii scînteietori de pasiune. Această băutură mi-l va robi cu desăvîrșire și voi ieși victorioasă.

Se întoarse spre el cu paharul de vin, îngenunchiă lîngă patul său şi începu a-l dezmierda cu mîinile ei albe şi moi, îndemnîndu-l cu vorbe fermecătoare şi dulci să bea din vinul oferit.

Ca fermecat, Enric se uită la dînsa, sorbind cu nesaţ delicioasele ei cuvinte de amor. Da, acuma, prinţesa era personificarea femeii graţioase, încîntătoare ! Acuma era blîndeţea, devotamentul şi bunătatea în persoană !

Cu mintea ameţită, apropiă de buze cupa fermecată şi sorbi pînă la ultima picătură vinul auriu. Ah, ce plăcere dulce şi cerească se cobora în sufletul său la fiece înghiţitură ! Nu ştia că bea o licoare fermecată, şi că prinţesa poseda o băutură misterioasă, care de secole se afla în stăpînirea familiei sale.

Sticluţa stranie, de care am vorbit, conţinea un elixir din care numai cîteva picături, ajungeau pentru a înebuni pe cineva de dragoste după femeia ce i le dădea. Numărul îndoit al porţiei era suficient pentru a învălui în noaptea nebuniei pentru totdeauna pe acela care bea dintr-însa.

După ce goli paharul, Enric Sanson fu cuprins de un simţămînt de fericire, cum n-a simţit niciodată. Uitase totul şi părea că nu trăia decît pentru prezent. Se uita cu admiraţie mută la formele sculptûrale şi voluptoase ale prinţesei, care personifica ispita şi păcatul.

În costumul ei de ţigancă, tînără şi superbă cum era, plină de viaţă şi pasiune, deştepta în inima sa o dorinţă violentă de posesiune, un dor nespus de a sorbi sărutări fierbinţi, ucigătoare de pe guriţa-i plină şi de a gusta cu dînsa, supremele plăceri.

Adella, îngenunchiată lîngă pat, observă foarte bine creşterea necurmată a acestei pasiuni nesocotite. Se strînse alături de Sanson, buzele lor se apropiară şi o sărutare fierbinte, arzătoare, uni aceste două fiinţe însetate de plăcere.

Ca prin minune, odaia se întunecă deodată, nemaiauzindu-se decît şoapta lină a fîntînii arteziane, ale cărei parfumuri dulci şi ameţitoare umplură aerul. O muzică ceresc de armonioasă se auzi din toate părţile, şi... cuprinse de patimă două trupuri tinere, frumoase şi înfiorate de plăceri, se dădeau unul altuia cu tot focul dorinţei şi al tinereţii...

Trecură ceasuri. O tăcere absolută domnea în odaia în care Sanson şi Adella gustară cele mai divine plăceri. În cele din urmă, respiraţia adîncă a lui Enric, trăda că ame-

ţit de licoarea fermecată şi de fericirea supremă adu păsiune, a adormit. Atunci prinţesa se ridică din pat şi ochii scînteietori de fericire şi satisfacţie adîncă se uita la el.

— Cît de mult te iubesc, Enric, murmură ea, cît de mult te ador, frumosul meu iubit, oricît te-ar urî inima mea !

Rămase pe gînduri cîteva minute, apoi frămîntată de pasiune începu iar să murmure cuvinte dulci de dragoste, promiţîndu-şi că orice s-ar întîmpla, nu se va mai despărţi de el, va fi geniul său protector, dar că nici nu va suporta ca o altă femeie să-i fure inima lui Enric, căci atunci toată iubirea ei va amuţi şi cu propria ei mînă îl va omorî decît să suporte ca Lili, acea păpuşă palidă, să o lipsească de odorul ei.

— O copil ce eşti tu, murmură ea, acoperindu-l cu sărutări pasionate, cum ai putea tu oare să mă laşi pe mine ! În toată lumea asta nemărginită nu mai există o a doua inimă femeiască, care să iubească cu atîta foc şi patimă cum te iubesc eu pe tine ! Ah, ştiu prea bine că în pieptul meu se mai frămîntă şi demonul tău, dar amorul îl va învinge şi subjuga. Oh ! Enric, Enric, pe tot ce ţi-i mai sfînt jură-mi că-mi vei fi fidel şi te asigur că noi amîndoi vom avea raiul aici pe pămînt.

Şi tot dezmierdîndu-l, apucă o mînă a Călăului, care atîrna de pe pat, slăbită. Atunci observă la degetul cel mic un inel de aur cu briliante aşezate în formă de miozotis *(nu mă uita !)*. O nespusă furie cuprinse deodată pe prinţesă şi ochii ei începură a scînteia foc şi ură.

Înţelese numaidecît, că acest inel de pe mîna lui Enric, trebuie să fie un cadou de la Lili, ceea ce o exaspera. Închipuindu-şi că acest inel avea, poate, un talisman care-l ţinea legat pe Sanson de Lili, se hotărî să i-l scoată binişor din deget, pentru ca astfel să rupă ultimele legături dintre Enric şi fata armurierului Miranda.

Adella se şi puse pe lucru, dar cu toată precauţia ei, operaţia n-a fost tocmai uşoară, căci Enric începu să se neliniştească în somn şi murmură vorbe neînţelese.

Deodată zise cu glas tînguitor Lili ! Lili !

Prinţesa, la auzul acestui nume, fu cuprinsă de o furie nespusă.

„Cum ? îndrăzneşte el să viseze şi alături de mine pe proasta aceea ?, murmură ea tremurînd de supărare. Ah !,

de ce n-am distrus-o pe această nemernică, pentru ca niciodată să nu o mai poată întîlni ?"

Şi cu o îndoită sforţare, se sili să scoată inelul, ceea ce-i reuşi. Un zîmbet de bucurie flutură pe buzele frumoasei femei.

„Ha ! ha !, acuma ştiu ce să fac ! Am să dau lui Lili acest inel, şi-i voi spune că în seara cînd Sanson mi-a dat pentru toată viaţa trupul şi sufletul său mi-a dat inelul ca să-l distrug !"

Nu mai putea de bucurie cînd se gîndea cum va rămîne zdrobită Lili la auzul acestor cuvinte. Pe urmă satisfăcută de acest plan crud, scoase sticluţa fermecată de sub haină, unde o ţinea ascunsă, şi uitîndu-se la Enric îşi jură că dacă nu va reuşi să-l lege pentru totdeauna de dînsa, atunci printr-o îndoită doză, îl va înebuni pe viaţă, întunecîndu-i minţile fără leac.

În cele din urmă adormi şi ea lîngă Enric, obosită de atîtea emoţii tulburătoare. O tăcere adîncă se lăsă asupra lor şi multă vreme nu se auzi nici cel mai mic zgomot. Amuţise şi muzica misterioasă, nici fîntîna arteziană nu mai şopotea.

În sfîrşit, Enric se trezi din somnul său cel greu, se ridică de pe pat şi ca ameţit îşi duse mîna la frunte care-l durea teribil. Se vedea că nu era conştient de cele întîmplate în ultimele ceasuri. Privirea îi căzu asupra prinţesei care dormea lîngă dînsul.

Credea că îl înşală ochii şi trăsăturile feţei sale exprimau o spaimă teribilă. Se uita la prinţesa care dormea liniştită cu un aer fericit, şi nu putea să-şi dea seama ce s-a întîmplat, cum ajunsese să doarmă alături de Adella.

Încetul cu încetul, începu să-şi aducă aminte cum prinţesa i-a dat să bea nişte vin care i-a produs acea dorinţă de dragoste.

Atunci Sanson sări în sus şi o roşeaţă adîncă îi acoperi obrazul.

— O Lili, Lili, ce ţi-am făcut eu ţie ! Dar Dumnezeu mi-e martor că nu sînt eu de vină şi că am fost victima unei curse. Inima mea, însă, a fost şi rămîne numai şi numai a ta !

Deodată, simţi încolţind în inima sa o ură adîncă împotriva femeii voluptoase care l-a adus să facă această greşeală şi neputîndu-şi stăpîni oroarea, ridică braţul ca să o zdrobească pe femeia adormită.

Tocmai în acest moment, visătoarea exclamă :

— O Enric ! Enric !, iubește-mă și tu, cum te iubesc eu pe tine !

Mîna călăului căzu fără putere... Nu, nu, murmură Sanson, nu-ți pot face nimic rău, femeie seducătoare, deși m-ai ispitit. Nu știa ce să facă. În cele din urmă, privirea i se însenină și se hotărî să fugă de aici imediat, și să mărturisească totul scumpei sale Lili, care desigur îl va ierta. Așa și făcu. Cu multă precauție se dădu jos din pat și după puțină cugetare găsi o ieșire și plecă.

Peste puțin timp se deșteptă și Adella. Nici dînsa nu-și aduse aminte numaidecît de cele întîmplate înainte cu cîteva ore, precum n-a observat nici dispariția lui Enric.

Deodată, însă, băgă de seamă că e singură în pat. Înspăimîntată sări în sus și o uimire fără margini se zugrăvi în ochii ei.

— Cum ?, a dispărut ?, a îndrăznit el să fugă ?, murmură ea.

Nu se putea obișnui că fericirea ei s-a sfîrșit așa curînd, în mod atît de crud și neașteptat. Credea că o înșeală ochii. Cînd zări ușa secretă deschisă, ghici totul. Și atunci, zdrobită de durere și deziluzie, căzu pe canapea și începu să plîngă amar.

Un simțămînt care o chinuia mai rău decît acel al amorului deziluzionat, era acela al înjosirii. Simțea o rușine nespusă, mîndra și frumoasa aristocrată, că plebeul Sanson a putut s-o părăsească pentru o femeie fadă ca Lili, după ce dînsa, într-un moment de supremă beție senzuală, îi dăruise totul, totul...

Atunci, toți demonii urii și ai răzbunării se aprinseră în inima ei, și-și promise a se răzbuna amar pe Sanson, pentru înjosirea ce i-a pricinuit.

„Astăzi te iubesc încă prea mult pentru a te zdrobi, își zicea ea, dar va veni o zi cînd iubirea pentru tine se va fi stins în inima mea, și atunci vai de tine, Enric Sanson !"

Acum o preocupa altceva.

Lucrul era clar și nu mai încăpea nici o îndoială că Sanson iubește numai și numai pe Lili. Ei bine, împotriva acestei victorioase Lili, voia să se și răzbune acuma, cu toată cruzimea posibilă. Și dacă va afla Enric, se gîndea ea, că Lili a fost învinsă de mine, atunci va uita totul și va cădea biruit la picioarele mele.

Zis şi făcut, Adella înarmîndu-se cu toată eñergia sălbatică de care era capabilă, părăsi odaia apucînd pe o altă cale decît cea aleasă de Sanson, pentru a merge la Lili şi a o aduce aici, înainte ca Enric să fi putut ajunge pînă la dînsa.

Capitolul 42

LUCRURILE BUNE VIN PE NEAŞTEPTATE

Pe drăguţa Orfelia am lăsat-o, tocmai cînd căzuse leşinată înaintea oglinzii fermecate. Sfetnicul ei credincios şi misterios, îi arătase soarta nenorocită ce se pregăteşte fratelui ei, cum e tîrît în acel loc de întrunire fioros de secret şi cum se fac preparative de tortură. Deci, viaţa lui, era în cea mai groaznică primejdie.

Perkeo, piticul ei, a încercat în fel şi chip să o readucă în simţiri pe frumoasa sa stăpînă. Văzînd, însă, că toate sînt zadarnice, chemă în ajutor pe Brigita, bătrîna portăreasă a casei Călăului, care folosind fel de fel de esenţe tari, reuşi să trezească pe sărmana Orfelia.

— O frate drag ! exclamă ea, cît te-am prevenit eu să fii prudent ! Oh, e groaznic !

Cu ochii plini de lacrimi, Orfelia se sculă şi se apropie de oglinda vrăjită. Deodată se opri, căci se temea să nu vadă noi grozăvenii despre fratele ei mult iubit, pe care îl ştia într-o primejdie atît de înspăimîntătoare.

Dînsa nu ştia niciodată dacă prorocirile se realizau imediat sau mai tîrziu.

Ah, dacă bunul şi scumpul ei frate a căzut deja jertfă acestor teribile suferinţi ? Cerul se va milostivi de el şi nu-l va lăsa să piară !, se gîndea ea, cu o sublimă încredere în bunătatea Atotputernicului. Deocamdată, trebuia să-l caute.

„O Enric, de ce ai fost totdeauna atît de discret şi nu mi-ai spus încotro te duci şi pentru ce !"

Deodată privirea ei se opri asupra lui Perkeo.

— Perkeo, zise ea piticului, tu eşti isteţ, nu cumva ştii tu, unde se află fratele meu ?

Piticul dădu din cap în mod negativ. Deodată, scoase un ţipăt de bucurie şi începu să sară într-un picior împre-

jurul frumoasei sale stăpîne, bătînd din palme cu o veselie extraordinară.

— Dar ce ai tu, Perkeo ? Ce ți-i ?, întrebă Orfelia neliniștită.

— Dacă nu mă înșel, răspunse Perkeo, știu unde se află !

Apoi după ce se mai liniști puțin, povesti Orfeliei, că a observat în mai multe rînduri, cum Călăul vorbea în mod misterios cu primul său ajutor de ghilotină.

— Chiar de unăzi seara, cînd fratele dumitale s-a întors tîrziu acasă, l-am auzit vorbind mai mult timp în șoaptă cu Nicolai. Dînșii nu m-au zărit, așa că am putut prinde cîteva cuvinte din convorbirea lor. Ceea ce este însă mai straniu, e că după aceea, fratele dumitale s-a dus jos în pivniță, de unde s-a întors un alt domn cu barbă, cu totul străin, dar în care am recunoscut totuși pe fratele dumitale.

— Ciudat !, zise Orfelia. Du-te de-l cheamă pe Nicolai.

— Nu se poate, răspunse Perkeo, căci Nicolai înlocuiește pe fratele dumitale și din zi în zi eșafodul vede scene din ce în ce mai neplăcute.

Orfelia se întristă și mai mult că trebuie să aștepte, și așteptarea îi părea eternă.

Nicolai se întoarse peste cîteva ore, căci în ziua aceea avu o mulțime de execuții capitale. Imediat ce veni, fu chemat la Orfelia. Intrînd în odaia ei, înțelese numaidecît că se petrecuse ceva neobișnuit. La primele ei întrebări, bătrînul Nicolai se codea să spună tot adevărul. Cînd o văzu, însă, atît de îngrijorată, îi povesti totul în puține cuvinte, adăugînd că după părerea sa, Enric se află acum în subteranele palatului Barry.

La auzul acestor îngrozitoare confidențe, Orfelia sări în sus și profund emoționată exclamă

— Dumnezeule mare !, acuma văd că n-am nici un moment de pierdut și că primejdia e teribilă ! Nicolai, nu degeaba sînt eu sora Călăului, te rog să-mi pui la dispoziție pe toți inferiorii fratelui meu. Trebuie să plecăm repede la palatul blestemat ca să scăpăm pe Enric !

— Desigur, răspunse Nicolai adînc mișcat de energia Orfeliei, să plecăm cu toții !

Pînă să se adune toți subalternii fratelui ei, ea se îmbrăcă, punîndu-și o beretă de catifea pe cap și îmbrăcîn-

du-şi o mantilă largă sub care ascunse cîteva arme, precum şi cîteva sticluţe cu un conţinut foarte straniu.

Nicolai veni să anunţe că toţi sînt gata de plecare. Înainte, însă, de a părăsi odaia, Orfelia se apropie de oglinda fermecată şi ridică mîinile murmurînd o rugăciune. Deodată oglinda se acoperi de o ceaţă sumbră. Într-o clipă, ochii Orfeliei se înseninară.

— Mulţumesc ţie Doamne, acuma sînt mai liniştită. Dacă o vrea Dumnezeu, voi revedea pe fratele meu !

Zicînd asta părăsi odaia. Ajungînd în curte, tînăra fată văzu în faţa ei un domn bătrîn cu părul alb şi o barbă patriarhală. Bătrînul acesta îi era necunoscut, totuşi îi făcu o impresie bună.

— Spuneţi-mi frumoasă domnişoară, ce-i cu fratele dumitale ?, întrebă el. Mă scuzaţi dacă îmi permit să vă întreb, dar veţi înţelege curiozitatea mea, căci eu sînt armurierul Miranda !

— Oh, lăudat fie Dumnezeu, domnule Miranda !, oare văd bine ? Dumneata eşti ? Ai scăpat din temniţă ?

— Da, printr-o minune cerească !

Miranda povesti în cîteva cuvinte, tot ce se petrecuse cu dînsul, căci Orfelia nu aflase nimic în singurătatea în care se găsea de cîteva zile. Biata fată păli la auzul terorilor povestite, dar era vremea de plecare. Cît de mare n-a fost spaima ei; cînd Miranda îşi exprimă dorinţa de a-i însoţi în expediţia lor periculoasă.

În zadar căută să-l convingă că se expune la un mare pericol, Miranda nu voia să audă de nimic şi cerea numai o sabie bună şi cîteva pistoale.

Văzînd că orice sfat e de prisos, Nicolai îi aduse armele dorite, şi imediat plecară cu toţii, îndreptîndu-se spre castelul de Barry.

Se întunecase de-a binelea, cînd Nicolai dădu semnalul de oprire.

— Nu trebuie să ne apropiem prea mult de parcul castelului, zise el, căci dacă nu mă înşel, grupul „Pactului de sînge" a postat o mulţime de sentinele prin toate părţile.

— Atunci cum să ajungem la castel ?, şopti Orfelia. Părerea mea ar fi să ne repezim ca fulgerul asupra sentinelelor şi să le masacrăm.

Nicolai se împotrivi, zicînd

— Nu, asta ar fi din partea noastră o nebunie ! Tot ce

putem face, este să ne dăm jos de pe cai în umbra pădurii, să facem un ocol și să pătrundem în castel printr-o portiță ascunsă, pe care o cunosc numai eu !

Așa se și făcu, și după un ocol de vreo oră, se opriră.

— Am ajuns, șopti Nicolai. Stați liniștită, eu mă voi furișa să văd dacă totul e în ordine !

După cîteva minute se întoarse și comunică tovarășilor săi, că totul este în ordine.

Și astfel, se furișară toți unul după altul, înăuntrul parcului.

— Deocamdată, zise acuma Nicolai, nu ne putem apropia de castel !

În parc domnea întunericul. Luna se ascundea după norii groși și numai din cînd în cînd se ivea pentru o clipă. Înaintară încet pînă la castel, de care îi mai despărțea numai un tufiș neînsemnat cînd Nicolai ordonă să se oprească pe loc.

— Lăsați-mă acum pe mine, să înaintez singur !

El dispăru. Toți tăceau cuprinși de neliniște. Miranda se ghemui lîngă Orfelia, care de asemenea era foarte îngrijorată. Nicolai se întoarse.

— Deocamdată, zise el, nu putem face nimic ! Frații de sînge sînt adunați aici și se vede că astăzi au o ședință neobișnuit de importantă, căci văd postate vreo douăsprezece sentinele.

Orfelia se înfioră de o groaznică presimțire și stărui pentru o acțiune promptă, exprimîndu-și părerea că ședința asta era consacrată fratelui ei.

Nicolai însă făcu un gest negativ, spunînd :

— Nu se poate, domnișoară. Planul dumitale e echivalent cu masacrarea noastră inutilă !

Rămaseră deci nemișcați, așteptînd momentul propice pentru a interveni.

— Ah ! de ar pleca măcar sentinelele, nu mai pot răbda !, exclamă Orfelia. Ah, doamne, cum aș vrea să-i pot sfărîma pe acești mizerabili !

În timpul acesta, bătu ceasul douăsprezece, iar bravii oameni veniți pentru a scăpa pe Enric, nu puteau întreprinde nimic.

Deodată se întîmplă ceva neașteptat.

Un murmur înăbușit se ridică, parcă din fundul pămîntului, prefăcîndu-se într-o gălăgie enormă, care amuți

însă după cîteva minute. Cei ascunși. pîndeau într-o tăcere absolută. Din spre castel se auzi vocea unei santinele.

Nicolai se tîrî pe burtă, pentru a afla ce s-a întîmplat, și imediat se întoarse. anunțînd că după toate probabilitățile, trebuie să se fi întîmplat ceva, căci frați de sînge, sînt cuprinși de o panică extraordinară.

Atunci toți în frunte cu Orfelia, săriră în sus și înaintară, oprindu-se abia înaintea ultimului tufiș. Înaintea ochilor lor se desfășura un spectacol pe cît de straniu pe atît de înfiorător.

Dintr-o pivniță întunecoasă, ieșeau în fuga mare, împingîndu-se cu furie, niște oameni mascați.

— Îngrozitor !

— Înfiorător !

— În viața mea n-oi mai călca pe aici...

— Farmece s-au făcut !...

Dar ce se întîmplase ? de ce oamenii aceștia mascați în număr de vreo patruzeci, alergau ca nebunii ?

Cititorul nostru știe pricina acestei fugi cu totul stranii. Catastrofa din sala de ședință a Pactului de sînge, avusese loc atunci.

Înspăimîntați, frații de sînge fugeau care încotro, iar după dînși santinelele. După cîteva clipe, împrejurimile castelului rămaseră pustii. Patrula militară trecu încet, neavînd habar de cele întîmplate.

— Îți pot aduce o veste foarte bună, scumpă domnișoară, spuse Nicolai către Orfelia. Cînd mă furișam spre castel ca să văd ce s-a întîmplat, am avut norocul să surprind convorbirea dintre doi frați de sînge. Ascultă-mă bine. domnișoară. E vorba, de fratele dumitale !

— Oh, Doamne ! și ce știi despre el ?

— Vești bune ! Frații de sînge au vrut să-l tortureze pe fratele dumitale și se vede că deodată a intervenit o întîmplare extraordinară, iar el a dispărut la momentul decisiv.

— Apoi asta-i ceva groaznic !

— Ba de loc ! L-ar fi eliberat, oare, pe el cineva, dacă nu i-ar fi vrut binele ? Să așteptăm deci aici, pînă ce se vor ivi zorile. Deocamndată, nu-i nimic de făcut..

Orfelia tremură dar trebui să cedeze sfaturilor practice ale lui Nicolai. Se culcară prin tufiș, așteptînd cu nerăbdare zorile zilei.

Toți erau frămîntați de fel și fel de simțăminte, dar nimeni nu îndrăznea să deschidă gura de teamă ca prezența lor să nu fie surprinsă de vreun spion.

Orfelia însă îngenunchie, trimițînd la cer o fierbinte rugă, implorînd mila Mîntuitorului, pentru fratele ei mult iubit.

Capitolul 43

RĂZBUNAREA PRINȚESEI

În cele din urmă începu să se ivească zorile și primele raze de lumină veniră să risipească întunericul groaznicei nopți.

Orfelia respiră mai ușor. În sfîrșit ea și însoțitorii săi părăsiră tufișurile și se apropiară de pivnița castelului.

Deodată, Orfelia rămase nemișcată, împreunîndu-și mîinile și ca fermecată își ațintì privirea asupra intrării în pivnița castelului.

— Nu, nu, nu se poate !, murmură ea.

De unde nici nu îndrăzea măcar să șoptească numele lui Enric și nu credea că îl va mai vedea vreodată, iată că el stătea înaintea ei, în toată vigoarea și splendoarea frumuseții și tinereții sale, scăldat de razele dimineții ca un zeu sublim. Căci tocmai în acelaș moment, Sanson se pregătea să părăsească castelul prin aceiași ieșire de care s-au servit frații de sînge.

Scăpase de vraja castelului, și acum rămase nemișcat, întrebîndu-se dacă ceea ce vedea era vis sau realitate. Oare ființa aceea încîntătoare care stătea acolo sus la intrarea pivniței, era într-adevăr iubita sa soră Orfelia ? Dar figura aceea cam încovoiată dar viguroasă de lîngă Orfelia, era într-adevăr Miranda, tatăl scumpei sale iubite Lili !

— Oh !, fericire nemărginită, nu mă omorî, exclamă el.

Mai stătu așa cîteva clipe, apoi izbucni într-un strigăt de bucurie și se repezi cu brațele deschise la surioara și credincioșii săi servitori.

Au fost momente de revedere sfinte și incomparabil de frumoase ! Adînc mișcat, Enric nu putu scoate nici o vorbă, și tot strîngea în brațe pe sora sa.

Orfelia acoperi cu sărutări fierbinți pe fratele ei și îl sorbea cu privirea.

Miranda, de asemenea era profund emoționat și nu putea rosti un singur cuvînt.

Nu mai departe decît acum trei-patru zile, îl ura pe Sanson pentru minciuna prin care a cîștigat inima fiicei sale, și acuma cît de mult s-au schimbat sentimentele sale față de Enric. În momentul acesta simțea foarte bine că Enric Sanson a devenit pentru el un fiu mult iubit. Ah, cît de adînc neliniștit și îngrijorat a fost cu cîteva minute înainte, cînd îl credea în primejdie ! Abia acuma, simțea bătrînul cît de mult îl adoră pe iubitul fiicei sale.

Adînc mișcați cei doi bărbați își strînseră mîinile.

— Cum tată Miranda ; este ăsta un vis sau chiar realitate !, întrebă Enric. Dumneata aici și liber ?, ai scăpat din groaznica temniță a Conciergeriei ? O Doamne Dumnezeule, n-am cuvinte de ajuns, ca să-și mulțumesc !

Atunci fruntea bătrînului se încreți cu oarecare asprime.

— Nu aici, nu aici !, murmură el, uitîndu-se împrejur cu multă neliniște, poate să fie vreun sergent pe aici care ne-ar putea zări. Să ne dăm de-o parte pentru a fi la adăpost de orice spion.

Toți îl ascultară și se retraseră afară din parc, oprîndu-se tocmai în inima pădurii.

Acolo se trîntiră pe jos osteniți de atîta veghe și emoție și își povestiră unul altuia toate cele întîmplate.

Cu fruntea încrețită de griji, Enric ascultă teribila întîmplare ce-i istorisi Miranda.

— Rău, foarte rău ! exclamă Enric Sanson, după ce bătrînul termină de povestit. O, voi drepturi sfinte ale libertății, ce mîini mizerabile v-au murdărit !

Și cu ochii scînteietori de furie și totodată de entuziasm, se ridică în picioare :

— Oh, libertatea este ceva sfînt și măreț ! Întocmai ca soarele care pătrunde lumea dînd viață la toate cîte există ! Sărman popor francez, cît de amar ai oftat tu, timp de veacuri sub jugul unor monarhi despoți, cît de greu te-a lovit tirania nemiloasă a puternicilor nelegiuiți,

care în loc să-ţi fie părinţi îndurători te-au tratat cu biciul ca pe nişte sclavi ! Şi totuşi, continuă Sanson cu vocea tremurîndu-i de emoţie, cînd mă gîndesc pe ce mîini a ajuns din nou patria mea nenorocită, cînd îi văd înaintea ochilor pe puternicii de azi, cît de adîncă este durerea pe care o resimte inima mea, care bate la unison cu aceea a patriei mele greu încercate. Da, libertatea e ceva sfînt şi sublim, este de datoria poporului francez de a se debarasa de lanţurile de robie cu care l-au împovărat în nelegiuirea lor nişte tirani nedemni. Dar vai !, vai de acel popor, care stăpîn pe libertate nu ştie să-şi înfrîneze instinctele ! Unde oare vei ajunge tu popor nenorocit şi mult iubit, prin pasiunea care te orbeşte atît de mult ? Ah, mai bine n-aş fi văzut niciodată aurora libertăţii, decît să privesc acuma cum primele raze de lumină ale erei noi de libertate care se deschide pentru omenire, iluminează o astfel de sfidare şi nesocotire a celor mai sfinte drepturi omeneşti !

Toţi cei de faţă ascultară cu religiozitate aceste cuvinte calde, iar Miranda lua de mînă pe viitorul său ginere stăpînindu-şi cu greu lacrimile care îi întunecau ochii.

— Cuvintele tale, Enric, m-au fascinat, crede-mă !, zise el îmbrăţişînd pe tînărul iubit al fiicei sale. Da, ai dreptate, libertatea este ceva scump, zise Miranda, seamănă cu arcul pe care-l pui în mîna unui vînător stîngaci. Vai de acel popor care se hrăneşte cu propriul său arc ! Şi tare mi-i teamă că va trebui ca poporul francez să mai sufere multe şi, mari grozăvii, pînă ce din haousul şi anarhia de acuma se va cristaliza un stat de ordine şi de linişte, demn de civilizaţia europeană ! Da, amicii mei, continuă el, teamă mi-e că n-o să mai vedem cu ochii noştri ziua libertăţii ! Am scăpat de acei nenorociţi care se numeau regi ai Franţei, dar, văd arătîndu-se în viitorul apropiat al patriei noastre un tiran nemilos, mai neînduplecat decît toţi despoţii dinainte, care va călca în picioare poporul francez ! Adevărat este că-l va duce din victorie în victorie, dar poporul nu se va bucura niciodată din toată inima de victoriile tiranului, căci drepturile pe care le-a cucerit printr-un ocean de sînge, îi vor fi zmulse din nou.

Bătrînul se opri, şi cuprinşi de o adîncă tristeţe, cei doi bărbaţi se uitau unul în ochii altuia.

Amîndoi erau patrioți entuziaști. Amîndoi iubeau cu o pasiune adîncă Franța și libertatea poporului și totuși nu-și puteau stăpîni dureroasele lor presimțiri.

Deodată Orfelia se ridică în picioare și atinse cu mîinile umerii celor doi patrioți

— Mă iertați dacă vă întrerup în sfintele voastre cuvîntări. Dar este ceva care ne privește mai de aproape în momentul acesta. Spuneți-mi, unde-i Lili, ce s-a întîmplat cu ea ?

La auzul acestei întrebări, parcă un fulger îi trăsnise pe amîndoi în același moment și se uitară înspăimîntați la Orfelia.

— Lili, scumpă Lili !, exclamă Sanson, trecîndu-și mîna peste frunte. Doamne !, cum te-am putut uita măcar un moment, adorata mea iubită ! Te mai afli în mîna principesei !

Și deodată obrazul călăului se acoperi de o adîncă roșeață, își lăsă privirea în jos pentru a nu se uita în ochii bătrînului și ai sorei sale. Își reaminti de cele petrecute în timpul nopții, dar imediat își îndreptă privirea mîndră spre soarele care se ridica falnic pe firmament.

Nu, nu, el nu era vinovat de greșeala făcută ! A fost supus unei înrîuriri supraumane. Totuși nimeni nu trebuia să afle de slăbiciunea lui ; dragei Lili, numai ei îi va destăinui totul, cu supunere și umilință, implorîndu-i iertarea.

— Lili, scumpa și nefericita mea copilă !, murmură armurierul și întorcîndu-se spre Enric, îi spuse tînguitor : Salveaz-o pe Lili ! Așa cum cerul te-a condus pînă azi pe calea cea bună, tot astfel trebuie să găsești și acum drumul adevărat pentru a o ocroti pe Lili.

Cu o privire pierdută, Enric murmură.

— Dacă nu mă-nșel, cred că știu unde se află Lili. Ah, scumpii mei, am o dușmancă foarte redutabilă, ca o urăște în același timp și pe Lili !

— Știu !, șopti Orfelia ; e prințesa de Barry.

— Așa-i, surioara mea !, răspunse Sanson ; oricum, nici un dușman nu-i atît de puternic încît să nu poată fi zdrobit Permiteți-mi deci, să mă întorc la castel. Simt lămurit că o voi regăsi ! Voi, însă, scumpii mei, așteptați-mă aici — pentru ca să vă știu, cel puțin, în apropiere !

Dar Orfelia își strînse în brațe fratele.

— Nu, nu te las să pleci de lîngă mine ! O, Enric !, presimt în acest moment o nouă primejdie ! Ah !, de ce ai pus piciorul în castelul acela ? ! Enric însă, nu era omul care să revină asupra unei hotărîri, oricît de convingătoare ar fi fost argumentele contrarii. Astfel, el se desfăcu binișor din brațele Orfeliei spunîndu-i

— Nu, dragă surioară oriunde voi merge, să știi că veghează asupra mea ochiul protector al lui Dumnezeu. După ce am trecut, în vremea din urmă, prin atîtea suferinți și grozăvii, nu mă mai tem de nimic ! Mai tîrziu vă voi povesti totul ; și atunci veți recunoaște că am scăpat printr-o adevărată minune a cerului. Acum, însă lăsați-mă să merg căci ar fi o nebunie să vă iau cu mine, fără să fiu convins că nici o primejdie nu vă amenință. Încă odată vă rog, lăsați-mă să mă duc singur.

— Da, acum sînt sigur că ești un om extraordinar, zise mișcat bătrînul Miranda viitorului său ginere. Numai tu ai dreptul s-o aperi pe Lili. Dumnezeu să te binecuvînteze !

Enric Sanson luă mîna bătrînului și o sărută cu evlavie.

— Sînt pregătit !, zise el. Cerul vină-mi în ajutor ! Vă jur în fața lui Dumnezeu că nu voi avea liniște pînă nu o voi regăsi pe Lili !

O sărută, apoi pe sora sa Orfelia ; și cu pași hotărîți și repezi se îndreptă spre castel.

Dar nu observă că în momentul cînd se apropia de salon, la oarecare distanță dispărea într-un tufiș silueta zveltă a unei țigănci...

Era Adella de Barry, care tocmai ieșea pentru a o readuce în castel pe Lili, sub pretexte false. Zărindu-l pe călău, ochii ei fură săgetați de un fulger straniu. Acuma, era mai hotărîtă ca oricînd s-o ucidă pe Lili !

Enric Sanson se întoarse la castel, fără să presimtă nimic și peste cîteva minute dispăru iar în pivniță.

În timpul acesta, prințesa își continuă drumul prin pădure cu o iuțeală nebună. Femeia asta mîndră și egoistă se gîndea că Sanson — văzînd că, cu nici un sacrificiu nu poate s-o aibă pe Lili, își va revărsa toată dragostea asupra ei.

Dar cît de mult se înșela Adella în aceste calcule ale ei ! Dînsa nu cunoștea puterea amorului adevărat ! ce i se părea ei că-i amor, era numai produsul unei senzuali-

tăți, unei pofte nestăpînite. Ea n-a simțit încă niciodată în inima ei rece și mîndră, amorul divin și sincer.

De aceea, unicul simțămînt care o însufleța acuma, parcurgînd pădurea ca fulgerul, era ura cea mai sălbatică împotriva lui Lili, și un dor de răzbunare nemărginit.

În timpul acesta, Lili continua să doarmă un som liniștit. Pe cînd Enric căzuse pradă artificiilor seducătoare ale sirenei Adella, pe ea o încîntau în somn, visurile cele mai inocente și virginale.

Visa că mînă în mînă cu scumpul el Enric, înaintează pe un nemărginit cîmp de flori și se îndreptă spre biserică pentru a-și uni viețile pentru eternitate ! Acolo îi aștepta înaintea altarului, preotul.

În momentul cînd braț la braț cu Enric intrau în biserică, orga începu o minunată oratție care ridică inimile spre cer, apoi Lili îngenunchiă lîngă altar alături de iubitul ei, iar preotul, o figură venerabilă și patriarhală le dădu binecuvîntarea.

În cele din urmă Lili se deșteptă din acest vis fericit, tocmai în momentul cînd iubitul ei o săruta duios pe frunte. Nedumerită, se uită în toate părțile și o adîncă și dureroasă părere de rău o cuprinse readucînd-o la trista realitate. Dar *Adelon* unde era ? Tînăra fată îmbrăcîndu-se în fugă îl căută prin odaia de alături, dar degeaba, *Adelon* nu era nici acolo, ba ce-i mai curios, ușa era închisă.

Lili nu se gîndi mult. Deschise fereastra și coborî jos în curte cu multă precauție. Afară soarele răsărise de mult.

Începu să se plimbe de colo pînă colo, prin vie, pierdută în admirarea naturii, vorbind cu păsărelele care veneau să ciugulească strugurii și un simțămînt de adîncă liniște îi stăpînea inima, cînd deodată o mînă îi atinse umărul.

Speriată, întoarse capul și văzu înaintea sa, o țigancă incomparabil de frumoasă și fermecătoare, în care, după puține clipe recunoscu pe *Adelon*.

„Ah, ce bine-i stă îmbrăcămintea femeiască !, se gîndi ea în inocența și nebănuiala ei, neînchipuindu-și că avea înaintea sa o femeie..."

— Cum, te-ai sculat deja ?, începu prințesa cu o prietenie simulată.

Lili afirmă, și răspunse.

— Dar tu *Adelon*, ce înfățișare ai tu, acuma ? Mai părăsit pe cînd dormeam ! Și acum te văd îmbrăcat ca pe o fată ! Ah, ce bine-ți stă ca femeie !

— Lingușitoare ce ești ! răspunse prințesa cu o amabilitate perfect simulată.

— Ah, n-ai idee cum m-am speriat cînd m-ai atins cu mîna pe umăr !, șopti Lili, eram cu totul adîncită în gînduri. Mă uitam la păsările fericite care ciuguleau din struguri, cînd deodată mă simții atinsă. Mi s-a părut că persecutorii mei m-au descoperit din nou. Te-am văzut pe tine, *Adelon*, geniul meu protector, și imediat mi-a venit inima la loc !

Prințesa avu un zîmbet de o răutate imperceptabilă.

— Hai, vino acum cu mine !, îi spuse ea luînd de mînă pe Lili, trebuie să ne întoarcem la castel, aici nu putem sta mult. Cred că te voi conduce direct la iubitul tău. Atunci rolul meu va fi terminat !

Naiva Lili, încrezătoare cum era, a fost gata s-o urmeze numaidecît. Luă brațul pretinsului băiat și se întoarse prin pădure la castel.

Ah, dacă Lili ar fi putut pătrunde în inima falsă a prințesei, de multe dureri și necazuri ar fi scăpat !

Cum ar fi disprețuit-o și ar fi refuzat să meargă alături de dînsa, dacă ar fi știut că această femeie arsă de patimi și dorinți nebune, voia să-i smulgă din inimă tot ce-i era mai sfînt !

Sinceră și nebănuitoare cum era Lili, ea continuă să glumească și să converseze pe drum cu prințesa, și tot vorbind așa ajunseră la castel.

— Și-mi voi revedea eu acum pe dulcele și scumpul meu iubit ?, șopti Lili. Nu-i așa *Adelon* că tu mă duci la el ? Ah, nu mai pot de dor ! Numai tu știi cît de amar am simțit lipsa lui !

Prințesa dădu din cap. Se întoarse la castel pe același gang secret și greu de umblat pe care-l alesese și Sanson.

Adella era hotărîtă ca pe drum să o arunce în prăpastie pe tînăra fată.

Tocmai se apropiaseră de abisul fatal, la care cu o zi înainte auzise prăvălirea unor ape zgomotoase, dar în momentul acela, Adella n-avu curajul necesar. Oricît de stricată era inima ei, totuși nu ajunsese la acel grad de

infamie, ca să poată săvîrşi un asasinat. Se înfioră la gîndul de a arunca în abisul ucigător fiinţa asta inocentă şi încrezătoare.

Astfel, prinţesa lăsă să-i treacă prilejul favorabil.

Abia se depărtă de locul fatal, şi Adella regreta slăbiciunea ei.

„Proastă ce sînt, cum am putut neglija o ocazie aşa admirabilă pentru a mă descotorosi de şarpele ăstă mititel !" murmură ea măsurînd pe Lili cu ochii săi mişeleşti şi scînteietori de ură.

Cînd intrară în primul gang secret, în ochii Adellei se aprinse un fulger de veselie diabolică. -

Cum dracu am putut eu uita, îşi zise ea, că dacă nu vreau să omor cu propria mea mînă pe această rivală, o pot chinui în schimb pînă la moarte prin acea forţă misterioasă pe care o adăposteşte castelul !

În momentul acesta chipul ei se transfigurase într-atîta de ură, încît pierduse orice asemănare omenească. Ah, dacă ar fi văzut-o acuma biata Lili !

Dar nu, Lili tot încrezătoare era şi-şi repetă întrebarea !

— Spune-mi dragă *Adellon*, mă duci tu acum la scumpul meu iubit ?

Prinţesa făcu un semn afirmativ.

— Da, desigur, am ajuns aproape pînă la el ! şi zicînd asta, arătă cu degetul asupra unui perete de fier al gangului secret prin care treceseră tocmai acuma, aprinzînd în acest timp o mică lămpiţă de mînă şi observînd cu multă atenţie peretele de alături. Deodată se opri şi apăsă asupra unui buton. Peretele se dădu la o parte, producînd un sunet asurzitor.

— Aici oare se află iubitul meu ?, întrebă Lili, oprindu-se şi dînsa. Să intru pe uşa asta ?

— Da, da, intră ! zise prinţesa cu o amabilitate ipocrită, şi în acelaşi timp împinse înăuntru pe Lili.

Sărmana fată fu repezită prin spărtura zidului larg deschis care se închise îndată în urma ei.

— Oh Doamne, *Adellon ! Adellon !* Ce fac ?, răsună glasul nenorocitei.

— Acuma eşti pierdută ! răspunse prinţesa frecîndu-şi mîinile cu o bucurie infernală.

— Adellon ! Adellon !, mai răsună din cînd în cînd glasul jalnic al bietei fete. Pentru Dumnezeu ! fie-ţi milă !

Se vede că glumești ! Pentru Dumnezeu, plutesc în aer ! Ce-i asta ! Ce-i ?...

Drept orice răspuns. prințesa izbucni într-un rîs diabolic și-și continuă drumul prin gangul misterios al castelului. În urma ei se auzea tînguirea nenorocitei Lili, care a fost trădată într-un mod atît de infam.

Capitolul 44

ZIDUL DE FIER AL CASTELULUI

Enric Sanson intrînd în castel, îl găsi pustiu. Nici o mișcare, nici un sunet. părea că vastul castel se transformase într-un cimitir. Desigur, că dintre frații de sînge, nu rămase nici unul, căci spaima nopții trecute îi înfiorase pe toți pînă în măduva spinării. Dar nici Adella nu era de găsit.

Cutreieră rînd pe rînd toate sălile și gangurile, cu cel mai mare sînge rece, pînă ce ajunse la templul oglinzilor. Aici se putea convinge mai bine ca oriunde, dacă mai este sau nu cineva în castel. În zadar însă, căci toate oglinzile nu-i arătau decît propriul său chip. Aici el strigă tare numele iubitei sale, repetîndu-l de numeroase ori, dar nici un răspuns. Se auzea numai ecoul vocii sale îngrijorate.

O tristețe infinită cuprinse pe Călău și fără voie se așeză pe una din treptele scării care duceau la templul oglinzilor, rămînînd pe gînduri.

Enric, nici nu bănuia că mecanismul misterios al castelului mai ascundea multe secrete pe care nici Adella nu le cunoștea în întregime. După ce reflectă, se ridică voind să continuie înfructuoasele sale investigații. Pentru moment prezența sa în castel nu prezenta nici un pericol.

Patru ochi însă, văd mai mult decît doi, a spus un mare filozof. Bătrînul armurier Miranda era unul din cei mai dibaci mecanici, în felul său. Pe acesta deci, voia să-l ia în ajutor Enric.

Zis și făcut. Pe drumul cel mai scurt ieși din castel.

Bătrînul armurier acceptă cu entuziasm propunerea sa.

Orfelia de asemenea voia să-i însoțească, dar Enric refuză de a-i primi cererea, spunîndu-i cu duioșie că asta

nu-i pentru dînsa, şi o îmbrăţişă, sărutînd-o pe fruntea-i inocentă.

— Te-ai speria dacă ar trebui să străbaţi gangurile întunecoase şi misterioase ale castelului şi mai mult ne-ai împiedica în drumul nostru plin de pericole.

Orfelia oftă şi trebui să-i dea dreptate. Şi astfel după ce-şi luă rămas bun de la Enric şi Miranda, dorindu-le succes se întoarse cu însoţitorii ei la casa Călăului.

— Desigur că ai şi tu ceva arme ? întrebă Enric pe Miranda, rămînînd singuri.

— Oh, n-ai teamă mă simt în putere să zdrobesc o lume întreagă ! răspunse bătrînul. În inima mea arde o nerăbdare fără seamăn de a-mi vedea pe copila mea, Lili.

Însufleţiţi de aceleaşi speranţe, amîndoi se întoarseră la castel, pe drumul ştiut. Călăul se înfioră fără voie cînd ajunse în temniţa secretă unde zăcuse acum cîteva ore, legat în lanţuri.

Miranda ascultă în tăcere descrierile Călăului, care povestea, cum la o vizită făcută înainte pe aici, a găsit cadavrul unui bărbat.

— Hai să mergem înainte, răspunse armurierul aici e ceva înfiorător.

— Totuşi locul acesta oferă oarecare siguranţă !, răspunse Enric. Căci dacă cumva un membru al pactului de sînge a mai rămas în castel, atunci pentru a ajunge aici trebuie să se dea jos prin podea, ceea ce nu s-ar putea face fără zgomot, aşa că ne-am putea refugia foarte iute, fără nici o primejdie.

Dar oriunde îşi întorcea privirile bătrînul nu vedea decît lespezi masive.

— Totuşi sînt pe aici două ieşiri, zise Enric zîmbind, cînd observă perplexitatea lui Miranda.

El explică armurierului mecanismul uşii, precum şi a gangului misterios care ducea la scară.

Ochii lui se deschiseră şi mai mari. cînd Enric îi destăinui că prin acest zid atît de gros s-ar putea deschide ca prin minune un drum de trecere secret.

— Repede, repede !, zise Enric, cînd lespedele fură deschise. Zidul acesta se închide repede la loc.

Abia ajunseră pe scara secretă, şi într-adevăr, zidul se închise în ambele părţi cu o iuţeală de necrezut.

Uimirea bătrînului era fără margini.

Enric a stat cîtva timp pe gînduri dacă trebuie sau nu să-l mai inițieze și în secretul ce ascundea firida pe lîngă care tocmai treceau. Dar nu era drept să se preocupe acum de aceasta. Nenumăratele tezaure din firidă, nu erau ele nimic, pe lîngă gîndul arzător care-l însuflețea acuma, de a salva cu orice preț pe Lili.

Cu mîna sigură, Enric încercă să deschidă iarăși intrarea ce ducea spre minunata sală cu templul de oglinzi.

Se pare că Enric a fost atras de conversația cu bătrînul fierar sau a procdeat azi cu mai puțină băgare de seamă, astfel că mîna lui apucă un cîrlig de fier fals pe care nu-l observase pînă atunci.

Cu un zgomot ușor, se căscă o deschizătură strîmtă, abia cît ar putea trece un om.

Fără de voie, Enric o luă înainte și privi în jur cu mirare. Știa doar că examinase de jos pînă sus misterioasa scară, cu o încordare crescută.

Un sentiment de teamă îl cuprinse. Să mai fie într-adevăr și altcineva în castel ? Un inamic poate ?

Înfricoșarea sa crescu încă și mai mult, cînd observă că spațiul în care se află era luminat.

Ascunse însă față de bătrîn mirarea sa. El examină locul. Era un fel de gang în formă de cerc, care din cauza asta nu putea fi văzut pînă în capăt. Din timp în timp venea din tavan cîte o rază misterioasă de lumină.

Enric Sanson nu mai văzuse așa ceva în toată viața sa.

În stînga gangului rotund se afla un divan roșu învechit.

Peretele din dreapta era din fier.

În cîteva clipe ei parcurseră tot gangul.

Cu toată atenția lor nu putură descoperi alt loc de ieșire.

Zidul de fier se întindea din capăt în capăt, și de jos în sus, semănînd cu o platoșă. Miranda pipăi zidul acesta cu minuțiozitate.

— Acesta este o capodoperă a fierăriei ! exclamă el cu o voce emoționată de admirație. Ce artă supraomenească, să făurești o asemenea platoșă dintr-o singură bucată de oțel din cel mai fin.

— E ciudat ! zise Enric, și trebuie să aibă scop ascuns.

— Evident ! răspunse bătrînul.

În același moment, el se întrerupse și deveni palid la față.

— Nu știu, mi-sa părut că ar fi răsunat un glas omenesc ! șopti el.

Și Enric îngălbenise ca o fantomă.

— Și eu am auzit parcă.

— Sfinte Doamne, iarăși....

Fără să scoată un sunet, își ținură respirația.

Deodată, Enric scoase un strigăt și căzu în genunchi.

Și Miranda își îndoise de înfiorare genunchii. O sudoare rece îi acoperea fruntea. Mîinile lui se agitau cu disperare.

— Enric, Enric ! îngînă el cu glas sugrumat. Am auzit vocea fiicei mele, scumpa mea Lili chemînd ajutor.

— O, e groaznic ! suspină Enric. Și el recunoscuse încă de la început glasul ei, dar nu îndrăznise să spună fiorosul adevăr.

Iarăși ascultară. Se auzea clar un geamăt de ajutor către cer.

Bătrînul se ridică și tremurînd cuprinse mîna lui Enric.

— E Lili, e scumpul meu copil, da, o știu ! Dar acum avem sfînta datorie de a o salva, chiar de va trebui să coste viața noastră.

Era mișcătoare durerea bătrînului tată. Chiar și pietrele s-ar fi înduioșat, cu atît mai mult Călăul.

— Mai întrebi de vreau s-o salvez, părintele meu, dar spune-mi cum, cum Lili e aici în apropierea noastră. Aș vrea mai bine să fie la depărtare și eu să fiu în stare să pătrund pînă la dînsa, decît aici, aici unde vai, mi-e teamă ca totul să nu fie în zadar.

— Dar spune-mi Enric de ce ar fi imposibil unui părinte de a-și scăpa odorul lui drag ?

Ochii lui Enric erau aprinși de durere.

— Pentru că ar trebui să zdrobim acest zid de fier, căci jur că în dosul acestui perete e Lili.

— Sărmana, sărmana Lili. Atîta putu exclama bătrînul în fioroasa lui durere.

Stătură o clipă amuțiți. Deodată ochii bătrînului fulgerară.

— Ascultă Enric ! în Paris se zice despre mine că în arta fierului și a oțelului, nimic nu-mi este imposibil. Astăzi, pentru copilul meu vreau să-mi pun în joc toată măiestria mea. Trebuie să-mi reușească a găuri această cuirasă. Tocmai pentru că e din cel mai bun oțel, voi reuși s-o pătrund cu un instrument pe care eu l-am inventat.

— Dar în zadar, căci nu avem aici unelte !
— Le voi aduce.
— Dar cugetă la ce pericole te expui.
Ochii bătrînului se luminară.
— Ce pericol poate să mă sperie cînd e vorba de fiica mea ? Voi alerga la Paris. Ei nu au vreme să mă urmărească ; sînt ocupaţi să completeze baia de sînge din temniţă.
Amîndoi părăsiră gangul. Enric îşi însemnă cu atenţie, locul de deschidere al gangului, apoi scoase cu prudenţă pe bătrîn din castel, după ce îi repetă toate secretele intrărilor, ca să poată reveni şi singur.
— Lasă, că voi găsi cu calea, bătrînul are memorie bună.
Ajunşi jos îşi luară rămas bun.
— Mergi cu Dumnezeu tată, zise Enric, şi vino înapoi curînd. Enric se reîntoarse în castel pe acelaşi drum.
Totul era tăcut. Parcurse drumul netulburat. Deschizătura gangului rotund îl aştepta căscată cum o lăsase.
Dar ciudat, abia trecuse dincolo de deschidere, cînd ceva neaşteptat se întîmplă. Lespedea se închise dintr-o singură dată. Enric era prizonier !
Poate avusese dreptate mai înainte, bănuind că în castel locuieşte vreun vrăjmaş. Desigur, că acesta nu-i scapă din ochi, pe el şi pe Miranda.
De ce zidul s-a închis deodată, acum cînd el a rămas singur şi nu înainte cînd avea lîngă el un tovarăş ?
Un suspin adînc ridică pieptul lui Enric. Înfricoşat, el înconjură gangul. Duşmanul invizibil era poate în apropierea lui ; şi acest castel are atîtea mistere, că poate nu l-ar costa pe duşman decît să apese cu degetul pentru a-l disturge.
Cu atenţie, pipăi capătul opus al gangului.
„Să nu fie vreo scăpare pentru mine ?"
Zadarnică speranţă !
Mai de grabă ar fi putut un mort să scape din mormînt, decît Enric Sanson din acest blestemat castel, care-l întemniţă.
„Ce-i de făcut, ce-i de făcut ?" De nenumărate ori îşi repetă nenorocitul aceste vorbe.
După cîtăva vreme, însă, Enric deveni mai liniştit. Nu cumva totul a fost o întîmplare ? Nu cumva în trecerea sa.

el antinsese din nebăgare de seamă vreun resort secret care a făcut să se închidă gura de ieşire ?

Desigur, aşa trebuie să fie ! Căci dacă se afla în acest castel vreun inamic atît de puternic, atunci el nu poate fi decît prinţesa Adella de Barry.

Dar cum Enric cunoştea caracterul nerăbdător şi ambiţios al prinţesei, el nu putu crede, că ea să fi aşteptat atîta vreme în linişte, fără să dea semne de existenţa ei.

O, cît de puţin cunoştea Enric falsul, vicleanul caracter al Adellei ! Cît de puţin bănuia el, că asemenea unei fiare sălbatice care se bucură de zvîrcolirea pradei sale, duşmana de moarte a lui Lili, şi a norocului său, stătea la postul ei de pîndă...

— Lili, Lili, murmură Enric cu durere, ai numai răbdare, momentul mîntuirii tale, va veni în curînd.

El îşi puse urechea la zidul de fier. Ascultă cu încordare.

O clipă el nu auzi nimic. Glasul lui Lili care părea că răsare din caverne subpămîntene, amuţise. Dar ascultînd mai cu atenţie, i se păru că iarăşi aude plînsul lui Lili.

— O, Lili, Lili ! Dea Domnul să nu-mi pierd minţile în răstimpul acesta de penibilă aşteptare, murmură Călăul.

Dar nu putea face nimic şi aşteptînd prizonier i se părea puternicului bărbat, mai grozav decît a păşi cu fruntea hotărîtă înaintea palidului spectacol al morţii.

— Mare Doamne, de ar veni o dată Miranda, murmură Enric Sanson.

Istovit el se aşeză pe divanul întins de-alungul zidului rotund.

— De ar veni Miranda mai curînd, orice mister s-ar lămuri. Bătrînul e înarmat cu cele mai practice unelte, îi va reuşi desigur, chiar dacă nu va mai găsi resortul secret, să deschidă el pe din afară zidul. Odată amîndoi, împreună va fi posibil să practice în zid o gaură prin care să ajungă la Lili.

I se părea Călăului, că în momentul reintrării în acest gang misterios, era un aer mult mai răcoros. Acum o toropeală, împăinjenea creierul Călălului.

Chiar şi dorinţa de a se apropia de zidul opus pentru a auzi glasul lui Lili slăbit parcă.

Tot mai zăpuşitoare, mai caldă, devenea atmosfera locaşului. Sanson simţea cum încet încet i se acoperea tot corpul de sudoare. Respira adînc dar în zadar !

Puteau să fie multe ore, de cînd aştepta acolo.

Enric pierduse noţiunea timpului. I se părea multă vreme de la plecarea armurierului.

Tot mai apăsătoare devenea căldura din gang.

„Curios ! Ce putea să însemne aceasta ?“ cugeta Enric.

Cu întreaga lui voinţă, se ridică de pe divan. Mai mult se clătina.

Îşi îndreptă pasul şovăitor spre zidul de fier, ca să asculte. Dar simţind o mare durere, sări înapoi.

Ce a fost aceasta ? Ce senzaţie dureroasă atinse urechea sa ?

Din nou îşi plecă bietul Călău urechea de zid. Dar iarăşi se cutremură de durere.

Zidul de fier se încălzişe, se înfierbîntase aproape de nesuportat.

Secunde întregi rămase Enric încremenit şi nemişcat în genunchi. Deodată un slab dar înfricoşător strigăt i se zmulse de pe buze...

O fioroasă posibilitate i se trezi în mintea lui chinuită. Ce spusese oare bătrînul armurier mai înainte ?

E posibil, spunea el, ca zidul să fie în comunicaţie cu nişte ascunzători în formă celulară.

Ce ar fi dacă acest zid de metal ar putea prin vreo putere magică să fie înfierbîntat pînă la înroşire, sau chiar pînă la topire ?

Enric simţi că la această presupunere, inima sa ameninţa să înceteze de a mai bate.

Sudoarea rece, acoperi fruntea lui aspră de călău.

Dacă într-adevăr o forţă demonică va avea posibilitatea de a încălzi şi înroşi zidul de metal ? Atunci şi atmosfera înconjurătoare ar trebui să devină tot mai caldă şi mai arzătoare.

La sfîrşit ar domni în gang temperatura dogoritoare a unui cuptor de topitorie, şi orice fiinţă vie va trebui să moară. Da, şi mai grozav, crescînd temperatura, orice corp omenesc se va usca în jarul de căldură.

Enric Sanson nu mai putea răbda. Această groaznică perspectivă îi răpi mintile. Mai mult bîjbîia decît mergea. Se clătina de-a lungul gangului.

Simţi nevoia de a se rezema. Un strigăt de durere îi ieşi însă de pe buze. Mîna lui dreaptă, întinsă, căutase un reazem în zidul de fier. Zidul se înfierbîntase aşa de mult, încît mîna lui Enric se fripse.

În acest moment înțelese el, de ce era așa de cald.

„Dumnezeule ! Ce se va întîmpla !"

„Lili, scumpă Lili, murmură el, să reușească oare răutatea demonică, să-ți procure o asemenea moarte ! ?"

Își ridică ochii spre cer.

Nu, atotputernicia cerească, nu va îngădui una ca asta. Dar buzele îi erau uscate. Abia putea rosti ceva.

Plin de deznădejdie, ascultă din nou. I se părea că aude un geamăt. Inima îi bătea cu putere.

Se ascunse în colțul extrem al coridorului, lîngă o odaie a cărei ușă se crăpase mai înainte.

Apoi se întoarse lîngă divan, unde se așeză. Își puse mîinile în cap. Nici nu mai îndrăznea să se uite la zidul de fier.

Presimțea sărmanul, ce pericol o amenințase pe Lili.

„Nu, nu se poate să fie adevărat", își zise el, trebuie să fie un vis.

Sporiat, Sanson se dădu îndărăt. Uimit de groază căzu pe divan.

Nenorocitul nu mai putea să gîndească și răsufla horcăind. Zidul de fier se înfierbînta necontenit.

Capitolul 45

DISPERAREA LUI ENRIC

O detunătură îngrozitoare trezi pe Enric din amorțeala sa. Călăul sări în sus îngrozit și aiurit privi în juru-i. Era de prisos orice ajutor omenesc ? Se dărîmau pereții de fier, înfierbîntați pentru a îngropa nenorocita jertfă ?

Enric Sanson scoase un geamăt sfîșietor de dureros.

— O, Lili, Lili, adorată și scumpă mireasă !, murmură el plîngînd, este imposibil de a-ți ajuta ?

Deodată i se păru, că o limbă de foc s-ar arunca din întunericul gangului asupră-i. Fără voie închise ochii ca orbit. În același timp ajunseră la urechile lui niște zgomote ciudate.

Călăul se obișnuise deja cu grozăviile acestui castel. Dar încercarea aceasta nouă, îl umplu de temeri groaznice. Pînă și curajul său avea limite. Ce putea face un bărbat ca el, față de puterile demonice care își jucau

mendrele în castelul de Barry ? Enric Sanson respiră îngrijorat.

Dar numai un moment ținu slăbiciunea care voi să-l cuprindă, apoi își reveni în fire.

El își încleștă pumnii cu încăpățînare. O energie de neînduplecat, se zugrăvi pe trăsăturile feței sale. Drept și mîndru, căuta să descopere direcția din care țîșnea limba de foc.

Un spectacol pe cît de neașteptat, pe atît de groaznic se înfățișă ochilor săi.

Gangul care conducea odinioară pe lîngă zidul de fier, dispăruse. Mai rămăsese numai un loc solid de cîteva palme pe care stătea el, apoi o prăpastie îngrozitoare.

Enric Sanson simți cum genunchii începură să-i tremure, nemaifiind în stare á suporta greutatea corpului său.

Un izvor de flăcări, umplea prăpastia care se deschisese între locul pe care stătea Călăul și partea opusă a gangului.

Cum țîșnea și clocotea focul ! Nici în adîncimile iadului nu putea fi astfel !

Enric Sanson își apăsă amîndouă mîinile pe tîmple.

Sosise într-adevăr sfîrșitul lumii, ieșise Satana din mijlocul pămîntului pentru a-l trage la răspundere ?

Enric Sanson își făcu semnul crucii și murmură o rugăciune.

Apoi își ridică privirea curajoasă asupra flăcărilor care creșteau mereu. Enric Sanson, simți cum uimirea îi paraliza din nou membrele.

Ce era dincolo de prăpastia plină de flăcări ?

Pe o stradă albă ca zăpada, care însă, era înconjurată de asemenea de flăcări, stătea Adella. Ea era îmbrăcată, tot în haine de țigancă.

Lumina flăcărilor cădea asupra staturii ei.

Privind cu mîndrie spre Călău, i se părea acestuia că ar avea în fața sa pe fiica infernului, personificată în Adella de Barry. Da, astfel trebuia să fie fiica Satanei din poveste, care este trimisă afară din rai, o dată în fiecare an, pentru a ispiti și a atrage în cursă sufletele omenești.

Unii spun că fiica infernului s-a preschimbat în aur strălucitor. Acesta orbește ochii oamenilor, îi strigă și-i trage jos în focul iadului. Alții însă, cred că fiica infer-

nului apare pe pămînt ca o frumusețe răpitoare pentru a cuceri suflete pentru imperiul blestemat al tatălui ei.

În acest moment Enric Sanson ar fi jurat că Adella de Barry era acea fiică a infernului.

— Mă recunoști, Enric Sanson ?, începu prințesa pe cînd un rîs groaznic îi scăpă de pe buze.

— Fugi, fugi din fața mea !, murmură Călăul.

Fără voie, căzu în genunchi și întinse amîndouă mîinile spre frumoasa și demonica apariție, ca și cînd ar fi vrut să se apere.

— Ar fi fatal pentru tine dacă aș pleca fără a ne explica mai întîi !, răspunse prințesa. Răspunde la întrebarea mea : Pentru ce te-ai furișat ca un hoț de lîngă mine ? Pentru ce mai părăsit ? Răspunde-mi Enric Sanson !

Călăul sări în sus. Fruntea i se întunecă. Cum !, în acest moment groaznic, cuteza prințesa să-i amintească de acea rătăcire regretată atît de mult ?

— Rspunde-mi ! Dar gîndește-te bine, Enric Sanson, la cele ce vorbești ! În mîna mea stă viața și moartea, scăparea și pieirea ! Va depinde de tine, dacă vrei să părăsești viu acest castel !

— O, femeie îngrozitoare !, murmură Călăul, așadar nu m-am înșelat. Tu ești aceea care urmărești pe dulcea și nevinovata Lili, tu ești cea care ai închis-o în cușca de fier ? Nu-ți este teamă de pedeapsa dumnezeiască, nu-ți este groază de răsplata cerească ?

— Răspunde-mi, Enric Sanson !, îl întrerupse neînduplecata prințesă.

Ea se ridică și mai mîndră. Ochii i se fixară cu o putere dominatoare asupra Călăului.

— Ți-am dat întreaga mea ființă !, urmă mai departe prințesa, mi-am contopit sufletul cu sufletul tău și mi-am legat soarta de destinul tău ! Prost și rătăcit ce ești ! Crezi tu că o prințesă de Barry se aruncă de pe mal, ca să fie sărutată și nimicită de valuri ? Nu, miop și rătăcit ce ești, în momentul în care m-am dat ție, am cumpărat sufletul tău de la tine însuți ! Ai căzut în puterea mea cu suflet și trup spre viață de fericire și plăceri, sau la moarte. Alege, îți spun, alege între viață și moarte, alege între scăpare și pieire ! ! Acesta este răspunsul pe care-l aștept de la tine !

În acest timp, arătă înspre marea de foc care umplea cu zgomot infernal prăpastia dintre ea şi Călău.

— Cuvintele mele nu conţin numai o deşartă ameninţare !, murmură ea mai departe, este seriozitatea amară şi groaznică ! O singură apăsare a degetului meu, ajunge pentru ca acest foc care ţîşneşte la picioarele tale, să crească pînă în plafon. Într-o groaznică îmbrăţişare de foc vei pieri odată cu mine ! Şi acum răspunde-mi ! Vrei să-mi juri cu jurămînt sfînt, vrei să-mi promiţi a fi şi a rămîne al meu pînă la moarte ?

În acest moment, Enric Sanson se ridică în toată mîndria lui. Fără frică, întîlni privirea prinţesei.

— Nu !, zise el cu voce metalică. Vrei viaţa mea, atunci ia-o ! Să ne urcăm în faţa tronului judecătorului celui atotputernic ! Acolo vei răspunde pentru faptele tale !

— Nu mă înduioşezi prin ameninţările tale !, răspunse prinţesa cu răceală pe cînd o lucire demonică se văzu în ochii ei. Sufletul meu poate să ajungă în fundul iadului, îmi este indiferent. Rîzînd cu ironie voi răspunde Atotputernicului ! Tu să decizi, în mîna ta stă soarta noastră ! Am mers prea departe pentru a putea da înapoi măcar cu un singur pas. Acum răspunde-mi ! Viaţa îţi atîrnă de acest răspuns : Da sau nu ! ?

— Nu, nu !, răspunse Călăul, lovind în acelaşi timp cu piciorul în pămînt. Chiar dacă aş avea o mie de vieţi şi le-aş putea scăpa spunîndu-ţi un singur cuvînt de dezlegare, le-aş da cu plăcere ! Femeie nenorocită ! Am jurat lui Lili credinţă, am promis să fiu şi să rămîn al ei pînă la moarte ! M-am poticnit şi am căzut prin vinovăţia ta. Dar Dumnezeu îmi este martor că n-am făcut din propriul meu impuls acel lucru la care tu m-ai împins în noaptea trecută ! Acum însă cînd momentul critic se apropie şi cînd buzele mele trebuie să-ţi răspundă, Da sau Nu, cînd viaţa sau moartea depinde de mine, acum îţi spun Mai bine aş cădea în acest foc infernal, mai bine să fiu mort, decît să-ţi depun ţie jurămînt, femeie blestemată şi fără inimă care vrei să-mi nimiceşti fericirea vieţii.

— Destul cu asemenea vorbe !, strigă prinţesa ! Ţi-ai pronunţat sentinţa ! Atunci du-te, piei în adîncurile iadului !

Ea se întoarse într-o groaznică agitație. Dar Enric Sanson întinse deodată amîndouă mîinile spre dînsa.

— Mai rămîi un moment, înainte de a săvîrși faptul îngrozitor. Mă vei ucide pe mine și pe tine, să zicem că numai pe mine, în mîinile tale stă puterea. Dar te rog numai un lucru, cruță pe Lili ! Ce ți-a făcut scumpa și gingașa fată, ce-i vinovată ea, dacă o iubesc cu atîta foc și pasiune !

Prințesa izbucni într-un hohot de rîs.

— Haha, mai întrebi despre aceasta, rătăcitule !, strigă ea, pe cînd o expresie de ură nebună îi sluți fața. Întrebi ce mi-a făcut porumbița cea palidă și slăbuță ? ! Mii de draci, vrei să-ți bați joc de mine în situația ta ? Nu m-ai înjosit de atîtea ori cu cea mai mare rușine care poate fi pentru o femeie de rang, tot din pricina acestei Lili ? Nu m-ai respins chiar și acuma după ce ți-am aparținut cu totul ? Aiurit și prost ce ești ! Mă întrebi ce a comis acea Lili față de mine ? Ea a comis cea mai îngrozitoare crimă în persoana mea, ea mi-a răpit inima pe care mi-am ales-o ! Cum, eu mîndra prințesă Adella de Barry mă înjosesc atît de mult, voind să fiu servitoarea Călăului, și o mizerabilă calică din popor cutează a-mi răpi din mînă coroana învingerii ? ! Ea cutează a-mi pregăti înjosiri și ironii în locul izbînzii ? O, ea merită de mii de ori moartea ! ! Ceea ce mă înveselește este tocmai faptul că trebuie să moară și va muri în cele mai îngrozitoare chinuri ! !

Izbucni într-un hohot de rîs nebun. Enric Sanson se înfioră de groază.

— Ești tu, femeie cu inimă simțitoare în piept ?, murmură el acoperindu-și fața cu mîinile, sau ești un demon nesimțitor ieșit din adîncimile iadului ?

El tăcu un moment mișcat adînc. Apoi ridică din nou mîinile rugătoare.

— Taci, nu mă vei înduioșa !, îl întrerupse prințesa, Află mai întîi ce soartă îi pregătesc iubitei tale Lili ! Tu vei muri relativ de moarte ușoară. Flăcările se vor arunca lacome asupra ta, și timp de cîteva secunde îți vor nimici corpul Lili, însă va fi executată de vie ! Da, executată ! Auzi tu ?, repetă ea, pe cînd ochii îi căpătară o strălucire demonică. Iubita ta se află în dosul acestui perete de fier încins. Este un spațiu mic înconjurat de fier în mijlocul căruia atîrnă o cușcă. În această cușcă de fier se află adorata ta Lili ! Ea trebuie să privească, cum fierul se

încinge din ce în ce mai mult în juru-i și totuși poate să respire mai departe căci este destul aer curat pentru a-și mai ține viața mizerabilă timp de cîteva ore, pînă cînd, friptă de vie își va da sufletul ! Haha, cît mă voi bucura ascultînd țipetele ei ! Inima îmi este însetată de a auzi ultimul ei suspin ! !

Un țipăt ascuțit fu tot ce putu răspunde călăul. Timp îndelungat stătu nemișcat în genunchi. Gîndul că despărțită de dînsul numai printr-un zid de fier, iubita lui Lili, suferea cele mai îngrozitoare chinuri de moarte, îi paralizează creierul. Enric Sanson nu fu în stare să gîndească timp de cîteva minute. Nu lipsea mult ca în disperarea sa să se arunce în flăcările infernale, numai pentru a pune capăt chinurilor sale sufletești. Dar își ridică din nou mîinile.

— Adella !, murmură el, dacă mă iubești așa cum susții, atunci nu-mi tortura inima atît de îngrozitor ! Cruță pe Lili ! Ai milă de dînsa ! !

— Nu !, zise prințesa, niciodată ! Jură-mi că vei renunța la Lili, atunci viața îți va fi cruțată viața acelei mizerabile însă, este pierdută, căci, cît timp va trăi, ea va fi un veșnic pericol pentru mine ! Va muri, aceasta este voința mea !

— Adella ! Adella ! !, strigă Călăul, înecat în hohote de plîns. Nu găsesc cuvinte pentru a te mișca, creierul îmi este atît de gol, pustiit și mort. Nici nu-ți pot spune cum fierbe și se frămîntă sufletul meu ! Fii milostivă ! Doamne, Doamne eu... vreau să-ți jur că voi renunța la Lili, dar lasă-i viața, las-o să trăiască !

— Îți spun încă o dată, viața îți este dăruită printr-un asemenea jurămînt, Lili însă, va muri ! !

Enric Sanson își apucă cu disperare părul din cap. Apoi privi în jos timp îndelungat nefiind în stare să gîndească. Orbirea celei mai îngrozitoare disperări îl cuprinse, sufletul său nu mai trăia.

Un mormăit zgomotos îl trezi deodată din amorțeală. Enric Sanson cu privirea sticloasă, se uită în juru-i. Nu mai auzi rîsul ironic al prințesei, ci văzu numai cum se desfăcu o bucată din peretele de fier.

Un strigăt groaznic, scăpă în același timp de pe buzele sale. Dumnezeule Mare ! Prin spărtura peretelui fu în stare să privească dincolo privirea îi căzu în spațiul înconjurat de pereții de fier, și zări ceva groaznic.

În mijlocul spațiului, atîrna de plafon cușca despre care-i vorbise Adella. În această cușcă, se afla Lili. Mai trăia sau era moartă ? Enric Sanson nu știa să-și dea răspuns la această întrebare.

Nenorocita fată stătea în genunchi. Capul îi căzuse într-o parte. Nu scotea nici un sunet. În cel mai fericit caz trebuia să fi căzut într-un leșin adînc.

— O, Lili ! !, strigă Călăul, și ridică cu disperare mîinile spre cer.

Fără a ține seamă de peretele înfierbîntat, el vru să treacă prin deschizătură pentru a pătrunde în cușcă, să împartă cu iubita lui chinurile groaznice ale morții.

Dar prințesa trebuie să fi prevăzut intenția Călăului. Cu o singură apăsare de deget asupra unui buton ea făcu ca deschizătura să se închidă la loc.

Enric Sanson căzu în genunchi și-și acoperi din nou fața cu mîinile. Energicul bărbat începu a plînge în hohote ca un copil. Se isprăvise curajul său. El se zvîrcolea pe jos de durere și disperare.

— Prințesă, se adresă încă o dată cu glas aspru către neîndurătoarea tenace, te conjur pe tot ce-ți este sfînt. Grație, grație pentru nenorocita Lili ! Vreau să mor de moartea cea mai groaznică, satură-te la auzul gemetelor și suspinelor mele de moarte, vreau să sufăr totul, dar cruță pe Lili, pe scumpa și adorata mea mireasă ! .

— Iarăși acest cuvînt urît !, zise prințesa. Prost ce ești ! Lili nu trebuie să fie logodnica ta, tocmai pentru aceasta trebuie și va muri !

— Ei atunci, murmură Călăul ridicîndu-se din genunchi, atunci vrei să renunț la fericirea vieții mele și la tot ce-mi este iubit și scump ! În fața lui Dumnezeu Atotputernic îți jur Da, vreau să renunț la Lili, pînă cînd însăși domnia ta, îmi vei da permisiunea să mă apropii de ea cu iubire !

— Aceasta îmi juri ?, exclamă prințesa. Tu-mi juri aceasta într-adevăr ?

O privire de bucurie sălbatică luci din ochii ei negrii ca noaptea. Enric Sanson ridică în sus mîna dreaptă cu o disperare nebună.

— Pe tot ce-mi este sfînt. îți jur cu condiția...

— Nici o condiție !, îl întrerupse imediat prințesa. Viața este dăruită. Numai în puterea ta stă să-mi ceri ier-

tare pentru ca să poți gusta în viitor fericirea care a început abia de curînd pentru tine !

Enric Sanson făcu o mișcare de respingere.

— Dar, urmă mai departe prințesa, pe cînd surîse cu satisfacție, prin jurămîntul tău n-ai scăpat pe Lili ! Ea moare...

— Atunci jurămîntul nu este valabil !, strigă Călăul într-o disperare nebună.

— Nu !, exclamă prințesa cu rîs ironic, nu, cerul a auzit jurămîntul tău ! De obicei ești un om credincios. Trebuie să știi ce însemnătate are un jurămînt !

— Da, negreșit că știu !, strigă Călăul cu disperare dar știu că un jurămînt nedrept cade asupra aceluia care l-a provocat prin forță !

— Aceasta las-o în grija mea !, zise prințesa ridicîndu-se mîndră și ironică, mie nu mi-e frică de nimeni, de nimeni absolut, nici în cer și nici pe pămînt !

Enric Sanson se înfioră la auzul acestor cuvinte. I se părea că din marea imensă de flacări va ieși mîna unui demon pentru a o nimici. Dar nu se întîmplă nimic din toate acestea.

— Lili moare ! Lili moare !, murmură Călăul disperat, zadarnic am jurat, în van mi-a fost renunțarea ! O, femeie groaznică și crudă ! ! Și nu este nici o scăpare, nici un ajutor !

Ca nebun și rătăcit, privi el în jur. Deodată, îi veni în minte descoperirea pe care o făcuse în castel.

Căci el era posesorul comorilor de milioane ! Nu-i spusese prințesa atunci cînd s-a întîlnit cu el pentru prima dată, că numai în interesul acestei comori voia să scape viața tatălui ei ? Negreșit că ducele nu știa nimic despre ascunzătoarea comorii, dar în orice caz ar fi putut da o indicație, dar se pierdu și aceasta prin moartea sa.

— Prințesă !, spuse Călăul cu un ton moderat, timpul trece și simt prea bine că orice rugăminte nu-și află loc în inima dumitale împietrită.

— Vrei de la mine viața lui Lili ?, întrebă prințesa pe cînd ochii îi sticleau în mod satanic. Ei bine, fie ! Nu vreau să fiu neînduplecată. Jură-mi însă cu un jurămînt sfînt că vei fi sclavul meu supus toată viața ta, atunci îi va fi dăruită acelei Lili viața !

— Nu, aceasta n-o pot face !, murmură el. Aș putea să-ți jur că renunț la Lili, dar niciodată nu-mi voi

murdări buzele printr-un jurămînt fals pe care-l ceri de la mine.

— Atunci moară Lili ! strigă prinţesa.

— Ascultă-mă !, se rugă Călăul. Mi-ai spus odată, că ţii foarte mult la milioanele care sînt ascunse aici în castel. Ei bine, eu cunosc locul unde sînt ascunse acele comori imense. O întîmplare a făcut să descopăr ascunzătoarea lor !

Prinţesa îl privi neîncrezătoare. Apoi apăru un surîs dispreţuitor pe buzele ei.

— Vrei să mă tragi pe sfoară, nu te cred !, zise ea.

— Te asigur sub cel mai sacru jurămînt că este adevărat !

— Cum ?, exclamă prinţesa, pe cînd lăcomia josnică îi sluţi frumoasa faţă. Tu cunoşti ascunzătoarea acelor comori ? Şi vrei să mi-o arăţi, să mă pui în posesia milioanelor ?, jură-mi aceasta !

— Pe atotputernicia lui Dumnezeu îţi jur !, răspunse Călăul. Cruţă viaţa lui Lili şi eu te voi duce chiar în acest moment la locul unde stau îngrămădite comorile care de secole n-au fost cunoscute nici de locuitorii acestui castel.

Prinţesa meditä timp de cîteva minute.

O luptă internă se oglindea pe faţa ei. Pe de o parte, era vorba de a dărui viaţa duşmanei de moarte, pe de alta însă, de a se pune în posesia milioanelor imense, acele milioane în posesia cărora, avea s-o dorească şi Călăul, care va uita desigur iubirea copilăroasă pentru Lili şi se va reîntoarce la picioarele ei ca sclav umil !

Această gîndire, o făcu să se decidă.

— Fie ! spuse prinţesa, ridicînd în sus mîna cu solemnitate, îţi jur pe toţi sfinţii din cer că voi elibera pe Lili în acel moment în care îmi vei fi predat comorile strămoşilor mei ! Dar grăbeşte-te !

Se întoarse, părînd că desface ceva la un instrument care se afla în perete.

— Lili Miranda mai are timp numai o jumătate de oră !, zise prinţesa rece ca o negustoareasă. Apoi căldura din cuşcă va creşte la o temperatură care trebuie să nimicească orice fiinţă omenească. Pînă atunci ea poate rămîne în viaţă ! Vrei să-mi arăţi fără întîrziere, locul în care se află comorile ?, jură-mi aceasta !

— Ţi-am jurat deja !, zise Enric Sanson. Dar pentru a-ţi arăta comorile, trebuie să fiu eliberat din acest loc groaznic !

Prinţesa înclină capul ; apoi se întoarse şi puse în mişcare o pîrghie.

Imediat începu a se repeta zgomotul asurzitor de odinioară. Flăcările se prăbuşiră în adîncime, prăpastia se închise la loc şi înainte ca Enric Sanson să fi avut timp de a observa cele întîmplate, prinţesa era lîngă dînsul. Totodată, spărtura care ducea înspre scara misterioasă se deschise.

Cînd Enric Sanson văzu pe prinţesă stînd înaintea sa şi surîzînd calmă, simţi că o furie îngrozitoare îi sfîşia inima.

„Şarpe fals şi necredincios !, murmură el. Ce ar fi dacă te-aşi sugruma cu mîinile mele ? N-ai merita, oare, de mii de ori această moarte ?"

Dar prinţesa suportă în linişte privirea sa furioasă.

— Un bărbat de onoare nu ucide o femeie !, zise ea. Cu atît mai puţin pe acea femeie pe care, chiar cu minţile ameţite, o numise a lui cu totul !

O roşeaţă de foc acoperi faţa călăului. Nu, prinţesa putea fi un demon cum nu se poate mai rău, dar el nu-i putea face nici un rău.

— Fie !, murmură el. Vino cît mai iute prinţesă, să-ţi arăt locul ! Dar gîndeşte-te că ai jurat să eliberezi pe Lili ! Dacă nu o vei face, atunci jur pe sfînta născătoare de Dumnezeu, poate să cadă sufletul meu în puterea iadului, că te voi sugruma cu propriile mele mîini ! !

Prinţesa nu dădu nici un răspuns. Ea înclină capul afirmînd. Apoi părăsi gangul sinistru împreună cu Sanson. Cu precauţie închise spărtura zidului. După cum se vedea, voia să răpească lui Sanson orice posibilitate de a o înşela.

Capitolul 46

MILIOANE SCLIPITOARE

Enric Sanson şi prinţesa Adella de Barry coborau tăcuţi îngusta scară secretă. Prinţesa rămase uimită, văzînd cum Enric Sanson, ajuns la capătul scării, deschise

ușa secretă, care ducea pe lîngă nișa din zid, în închisoarea secretă a fraților de sînge.

— Așadar, aici este legătura misterioasă ! murmură Adella, cum n-am putut găsi eu singură ușa aceasta ? Se spunea că la capătul scării trebuia să se mai afle o ieșire. Dar nici tata și nici eu nu am fost în stare să descoperim mecanismul ușii secrete !

Călăul deschise ușa secretă, apoi deschise și nișa. Imediat după aceasta, înaintea ochilor prințesei apărură milioanele îngropate de sute de ani.

Adella scoase un strigăt de bucurie. Privirea i se încîntă la strălucirea giuvaerelor. Lanterna pe care o adusese Călăul și o aprinsese făcu să crească strălucirea briliantelor.

— Ah, aceasta este sublim !, murmură prințesa.

Căzuse fără voie în genunchi, mîngîind comorile. Toată atenția ei se concentrase mai mult asupra pietrelor de briliante strălucitoare. Prințesa luă un colier de diamante și și-l puse la gît cu cochetărie ; apoi un colier de perle, care o înebunise de plăcere.

— O, acesta este frumos la culme !, spuse ea de nenenumărate ori. Așadar am ajuns la țintă, mai timpuriu de cît speram.

Nu mai știa ce să facă de bucurie. Enric Sanson, însă, suportă cele mai îngrozitoare chinuri. Fiecare moment de întîrziere, însemna a prelungi chinurile lui Lili. În cele din urmă, el puse mîna pe umărul prințesei.

— Eu m-am ținut de cuvînt ! murmură el rătăcit, acum fii milostivă, ține-ți și dumneata jurămîntul ! Este vorba de viața lui Lili. Să mergem, comorile n-au să dispară !

Dar prințesa nu se putea despărți de comorile ei.

— Nu, nu ! exclamă ea, toate acestea îmi aparțin și nu vreau să le las din ochi !

— Nimeni nu ți le ia ! Să mergem prințesă ! Te poți întoarce aici oricînd vei voi să-ți iei comorile ! Dar pentru Dumnezeu !, ține-ți cuvîntul și scapă înainte de toate pe Lili !

— Nu, nu, eu nu plec de-aici !, nu mi s-ar putea răpi comorile ?, n-ai putea tu însuți ?...

Ea se întrerupse cu o privire neîncrezătoare asupra Călăului. Enric Sanson dădu din umeri cu dispreț.

— Dacă aș fi vrut să-ți răpesc comorile, aș fi putut s-o fac mai înainte ! De trei zile cunosc locul !

— De trei zile ? !, exclamă prințesa, și nu mi-ai spus nimic atîta timp ? Ai stat în noaptea trecută alături de mine și nu mi-ai spus nici un cuvînt despre secretul tău ! Nu știai cît de mult doresc să am aceste comori ? !

Cît de nedemnă îi apăru în acest moment frumoasa și mîndra femeie de lîngă dînsul, care dorea cu atîta pasiune diamantele strălucitoare.

— O prințesă !, exclamă el, revino-ți în simțiri înainte de a fi prea tîrziu ! Nu călca în picioare inimile simțitoare ! Ora răsplatei va suna și pentru dumneata și în ultimele momente ale vieții, părăsită de Dumnezeu și de oameni, vei dori poate zadarnic pe aceia a căror inimi le-ai călcat în picioare cu atîta viclenie...

Dar cuvintele sale rămaseră fără nici un efect asupra Adelicei. Ea privea cu lăcomie sălbatică comorile îngrămădite. Degetele îi alunecară printre grămezile de perle înșirate și printre colierele de diamante.

— Gîndul că toate acestea îmi aparțin,... o, acest gînd, mă înnebunește de fericire ! Cît de bogată... și de puternică ! Totul îmi pot procura acum : puterea, onoarea, pînă și iubirea, haha ! Toate sînt ieftine în schimbul aurului ! Am devenit poate cea mai bogată femeie din Franța prin comoara aceasta ! O, și vreau să fac să simtă lumea puterea bogăției ! ! Abia acum voi fi într-adevăr mîndra și demna stăpînă de Barry. ! !

Aceste cuvinte ieșiră ca în delir de pe buzele ei, arătînd Călăului, caracterul ascuns al nenorocitei femei. Enric Sanson apucă cu asprime brațul prințesei.

— Nu mă împinge la exasperare. Știi ce ți-am jurat ! Pe Atotputernicul îți spun că dacă va fi prea tîrziu și Lili va fi moartă, atunci nu mă va reține nici o putere a fermecatului castel și cu propria mînă te voi sugruma.

— Da, da, zise ea fără voie, vin imediat ! O, această blestemată Lili ! Totdeauna trebuie să-mi stea în cale și acum să mă deranjeze cînd trebuie să mă cufund în admirația comorii mele !

— Vino, vino, prințesă !, insistă Călăul.

— Nu mă mișc sub nici un chip din loc !, exclamă ea, pînă ce nu-mi vei fi jurat că nimeni nu va face nici o încercare pentru a-mi răpi comorile. Jură-mi și aceasta !

O expresie de nemărginit dispreț se întipări din nou pe fața Călăului.

— O, cît de mică ești la suflet, prințesă, exclamă Enric Sanson. Da !, îți jur că nu voi trăda nimănui că am descoperit comorile, nici un om n-o să afle vreodată despre ascunzătoarea lor din gura mea ! Da, ține-ți și dumneata jurămîntul prințesă, este deja timpul s-o faci !

Ea se gîndi un moment, apoi își fixă privirea asupra lui Enric Sanson.

— Încă o dată te conjur !, zise ea, acum sînt o femeie bogată, mai atrăgătoare încă decît mai înainte ! Vrei să fii numai al meu ? Vino să fugim într-o țară străină. Acolo te voi face cel mai fericit dintre muritori ! Ascultă cuvintele mele ! Vrei să fii al meu ?

— Nu, prințesă ! Chiar dacă mi-ai oferi toate comorile dintre cer și pămînt, n-aș merge cu dumneata !

Prințesa rîse cu ironie.

— Ei, atunci gîndește-te cel puțin la jurămîntul tău... de a te ține departe de Lili, atîta cît voi vrea eu !, șopti ea.

— Acel jurămînt nu este valabil !, exclamă Sanson, l-am depus sub o ipoteză falsă, din această cauză nu mă leagă !

— Ai jurat !, îl întrerupse prințesa cu răceală, vrei să-l rupi, atunci te privește ! Eu mă duc să-mi împlinesc jurămîntul !

Prințesa se întoarse spre ieșire. Înainte însă, ceru înspăimîntatului Sanson, să-i explice mecanismul nișei. Apoi privi cu băgare de seamă cum se închide spărtura zidului.

Adella nu se putu reține de a lua cu sine cîteva coliere de perle și diamante.

Un sentiment de respingere cuprinse pe Călău, cînd văzu cum frumoasa femeie își sufleca rochia formînd astfel un sac în care își băgă giuvaierurile prețioase. O, ce contrast era între nevinovata și curata Lili și prințesa de o frumusețe demonică !

— Nu, nu ! niciodată nu voi putea alege altfel ! murmură Călăul, niciodată nu voi ține acest jurămînt groaznic, care mă desparte de ea, căci ar fi moartea pentru mine ! Nu poate fi voința lui Dumnezeu, ca să reușească acestei femei veninoase să despartă pentru vecie două inimi care se iubesc !

Prințesa n-auzise nici nu cuvînt din monologul Călăului. Cu repeziciune, păși înaintea lui.

Acum deschise ușa înspre scara din gang și dispăru pe acolo.

Cînd Enric Sanson vru să intre în acel gang nu mai putu văzu nici urma prinţesei, doar un miros de foc şi pucioasă umplu spaţiul.

Se auzi o detunătură asurzitoare. Enric Sanson simţi deodată cum parchetul începe a se mişca sub picioarele sale. Cu mare iuţeală alunecă într-o adîncime îngrozitoare. Apoi i se păru că ar fi apucat de o putere nevăzută şi împins spre un gang lateral.

Toate acestea se întîmplară în interval de cîteva secunde. Abia avu timp să respire, cînd observă că se află pe cîmp liber, afară din castel. Avu timp să observe cum spărtura zidului înegrit de vreme, se închise la loc.

Aiurit, privi în jur. Unde se afla oare ? Era partea dosnică a castelului.

Nimic nu se mişca în juru-i. Deja începu a se înopta.

Unde era Lili ? O spaimă nebună cuprinse pe Călău. Printr-un nou mecanism iscusit îl depărtase prinţesa din castel.

Întocmai ca de o furtună, fu aruncat de puterile misterioase.

Dar unde se afla Lili ?

— Lili ! Lili ! strigă Călăul cu voce îngrijorată.

Dar nu se auzea nici un răspuns. Enric Sanson îşi lovi fruntea cu disperare.

Cum !, îşi zise el, să mă aflu oare acum, mai departe ca niciodată de iubita mea Lili, să mă fi înşelat oare acea femeie demonică, să-şi fi călcat ea jurămîntul ? I-am descoperit în zadar misterul comorii şi Lili trebuie să moară cu toate acestea sub cele mai îngrozitoare dureri, după voinţa acelei femei ? !

Enric Sanson mergea înainte fără ţintă şi-şi frîngea mîinile. Deodată se opri locului ca înlemnit.

Un tremur convulsiv trecu prin membrele sale şi un strigăt de bucurie îi scăpă de pe buze.

— O Lili ! Lili !

Ce văzură ochii săi ?

Da, părea că se întîmplase o minune, tînăra fată şedea leşinată, culcată pe iarba verde.

Enric Sanson căzu în genunchi alături de gingaşa fată. Cu drag îşi trecu mîna peste faţa şi părul tinerei fete. Nu mai rămînea nici o îndoială. Lili îi fu redată neatinsă.

Ea respira uşor, părea a fi cufundată într-un somn adînc. În acest moment, o bucurie nemărginită cuprinse inima Călăului.

— Lili ! Lili ! exclamă el încă o dată.

În acest moment nu-i mai păsa de jurămîntul făcut prinţesei. El se aplecă asupra tinerei fete şi o acoperi cu sărutări înfocate.

— O, dulcea mea mireasă, trezeşte-te !, murmură el.

Dar dură mult pînă cînd reuşi s-o trezească. În cele din urmă, Lili deschise ochii.

— Unde sînt ? şopti ea cu voce slabă, unde este îngrozitorul foc care ameninţă să-mi nimicească membrele ? O, cerule am suportat toate încercările, mi s-au deschis porţile spre fericirea eternă ?

Ea se întrerupse. Privirea-i căzu asupra lui Enric Sanson.

— Enric, iubitul meu, tu eşti ? suspină tînăra fată. Dumnezeul meu cum ai ajuns aici ?

Enric Sanson îşi încolăci braţele cu putere în jurul gîtului ei.

Lili scoase un strigăt de bucurie. O, negreşit că sînt în imperiul ceresc !, O, Enric, rămîi la mine, nimic pămîntesc nu ne mai poate despărţi !

Enric Sanson nu putu răspunde nimic din cauza emoţiei care-l stăpînea. El strîngea cu foc pe Lili în braţele sale. Astfel, nu putu observa cum la o mică distanţă de dînsul, se furişa statura frumoasei prinţese.

Adella părăsise de asemenea castelul. Privirea îi căzu asupra lui Enric Sanson şi a iubitei sale mirese. Un surîs demonic înconjură buzele ei.

Enric Sanson era atît de mult cufundat în admiraţia iubitei, încît uită de toată lumea.

— Dar cum am ajuns aici ?, murmură în fine Lili după o prelungă tăcere. Doar am fost închisă în groaznica cuşcă, fierbinţeala îngrozitoare mă ducea în apropierea morţii ! Deodată însă, am fost împinsă şi aruncată pe această cîmpie !

Ea se întoarse. Un fior trecu prin corpul delicat, cînd zări zidurile castelului.

— O, să fugim de aici iubite !, şopti ea cu buzele tremurînde, era prea oribil, părea îngrozitor ! Adelon m-a trădat !...

— Adelon ! Cine este Adelon ?, zise Călăul. Dar nu este aici locul de a pune întrebări ! Vino iubito, să fugim !

El ridică pe Lili de jos şi o duse cu uşurinţă în braţele sale, depărtîndu-se de castel. Abia după ce părăsiră parcul şi se cufundară în desişul pădurii, se opriră.

Acum începură întrebările şi povestirile. Aveau de istorisit atît de multe şi totuşi abia scoteau cîte un cuvînt. Era un suspin de amor, asemănător cîntecului privighetorii.

În acest moment de fericire, Enric Sanson nu putu să dezvăluie iubitei totul.

Păcatul care-l purta în inimă părea prea monstruos pentru a putea cuteza să se destăinuie acum.

Orb şi neghiob ce era ! Cîte ceasuri de noi suferinţe amare nu ar fi cruţat, dacă şi-ar fi descoperit inima toată faţă de iubita sa !

Se făcuse deja noapte, cînd Enric Sanson îşi aduse aminte de armurierul Miranda.

Mare Dumnezeule !, cum a putut uita el acest lucru. În orice caz, bătrînul Miranda trebuie să se fi întors de mult la castel.

Pe cît putu, cu băgare de seamă, spuse iubitei sale că tatăl ei fugise din închisoarea Conciergeriei. Dar abia auzise Lili un singur cuvînt din gura lui Sanson, despre tatăl ei, că şi sări în sus.

— O, Enric, tatăl meu este liber !, şi asta mi-o spui abia acum ? Vino, să alergăm cît mai iute spre dînsul.

— Da, ai dreptate iubito !, dar ai tu putere să mergi de aici pînă la Paris ?

— La braţul tău simt în mine puteri uriaşe ! Vino să nu pierdem nici un moment ! Să mergem la Paris spre locuinţa tatălui meu !

La braţ porniră ei înainte. În curînd dispăru sinistrul castel de Barry dinaintea ochilor lor.

Dar ah, nu era favorabilă steaua care-i ducea înspre locuinţa armurierului. În pragul casei în care Lili îşi petrecuse o copilărie paşnică, îi aşteptau noi pericole.

Capitolul 47

ÎNTOARCEREA ARMURIERULUI

Cu toată vîrsta înaintată, armurierul alergă cît putu de iute prin gangul subteran care mărginea parcul castelului de Barry. Nederenjat de nimeni ajunse afară.

— O, Dumnezeule Atotputernic, fii milostiv murmură el, îndreaptă şi-mi apară paşii să mă întorc aici neatins de nimeni, să pot aduce ajutor scumpului şi nefericitului meu copil ! Ce se va întîmpla apoi, las în voia ta părintească ! Sînt deja în faţa tronului tău ! Dacă vrei să-mi închizii ochii pentru vecie, fie după voia ta ! Dar te rog din inimă Lasă-mă să trăiesc pînă ce voi vedea pe Lili scăpată din îngrozitorul pericol !

Aceste cuvinte dădură puteri noi credinciosului bărbat.

Armurierul se sperie cînd se văzu în apropierea Parisului. Împuşcăturile şi sunetele de clopot ajunseră pînă la urechile sale.

Pe străzile Parisului trebuia să fie o adevărată baie de sînge. Încontinuu se auzeau pocniturile puştilor şi răsunau bubuiturile tunurilor. Cerul se roşise în mai multe locuri.

O furie nemărginită contractă trăsăturile feţei armurierului, cînd se gîndi că o bandă fără de lege luase cu forţa stăpînirea acestui frumos oraş.

Miranda apucă pe un drum încrucişat de ţară. Acesta era mai îndepărtat, dar el hotărîse să ocolească străzile principale şi apoi să intre în casa sa printr-o portiţă dosnică. Atunci, cineva l-ar fi putut observa cu greu.

Zis şi făcut.

Străzile pe care le cutreieră bătrînul armurier Miranda, erau aproape goale. El întîlni cîte o singură persoană care alerga cu frică. Criminalii însă, care îşi jucau mendrele în centrul oraşului, nu se arătau prin străzile laterale unde n-ar fi putut să-şi astîmpere setea lor de sînge.

Oricît de precaut era Miranda în alegerea drumului său, nu putu evita totuşi centrul oraşului, căci casa armurierului se afla în partea cea mai frecventată a oraşului.

Aici era un tablou groaznic. Cadavre sîngerînde stăteau întinse pe pavajul străzilor. Coloane întregi de bărbaţi ameţiţi de băutură cutreierau străzile. Speriate şi îngrozite, mai multe femei căutau să se ascundă în dosul unor case.

Alte femei, însă, gătite în mod ciudat cu flori roșii în păr, uitară de orice ruşine ; la braţ cu bărbaţii îmbătaţi de băutură şi crime, cutreierau fredonînd cîntece frivole.

Cu nemulţumire şi dispreţ întoarse bătrînul Miranda capul, pe cînd o roşeaţă îi acoperi faţa. Abia se putu reţine să tacă faţă de faptele groaznice care se petreceau sub ochii săi.

Din fericire pentru dînsul, nu-l băgă nimeni în seamă, mai ales că îmbrăcămintea îi era zdrenţuită. Altfel ar fi fost rău pentru bătrînul Miranda. Viaţa unui om nu juca nici un rol pe acea vreme în Paris.

Bătrînul armurier privi înfiorîndu-se, cum hoardele de beţivi străpunseră cu suliţele nişte trecători nevinovaţi, care nu voiră să se asocieze cu dînşi şi să intoneze cîntecele lor. Mizerabilii, lăsară jos cadavrele mutilate pentru a săvîrşi noi nelegiuri.

„O, cauză a dreptăţii, încotro ai dispărut ?, murmură Miranda. Doamne Dumnezeule !, este într-adevăr voinţa ta, ca cele mai sfinte drepturi ale poporului dornic de libertate, să fie călcate în picioare şi tîrîte în noroi de către asemenea mizerabili ?"

Cuprins de temeri groaznice, nefiind sigur nici un moment de viaţă, bătrînul ajunse, în fine, pe o stradă care ducea spre partea dosnică a locuinţei sale. Miranda se opri cu precauţie în colţul străzii, dar nu auzi nici un zgomot.

În curînd, ajunse la portiţa care ducea în grădina sa. Armurierul apăsă clanţa. Portiţa era încuiată.

Bătrînul stătu cîteva minute nemişcat şi speriat. La aşa ceva nu se aşteptase. Dar imediat se linişti. Băgă mîna în buzunar şi scoase legătura de chei pe care obişnuia s-o poarte la el.

Miranda intră în grădină închizînd portiţa în urma sa.

— O, cît de plăcut este aici ! îşi zise bătrînul, uitîndu-se la grădina îngrijită.

Aici domnea pacea şi liniştea desăvîrşită.

Armurierul merse încet înainte. Oricît de mult se uită în jur nu fu în stare să descopere nimic suspect. Nu, nici un străin nu se afla în casa sa, despre asta era sigur.

Da, aceeaşi pace sfîntă care domnise întotdeauna în această casă, domnea şi acum.

În acest moment, bătrînul fu cuprins de o duioşie nemărginită. El nu se mai putu ţine pe picioare. Genunchii începură să-i tremure şi se lăsă cu greu pe o bancă din

grădină. Apoi își acoperi fața cu mîinile și începu să plîngă încet, învins de durere.

O, Dumnezeule, cît de fericit fusese el aici ! În această modestă și tăcută casă trăise și muncise, aici stătuse credincioasa lui soție și fiica lui adorată.

„O, Dumnezeul meu, greu mă pedepsești !, murmură el, încercarea pe care mi-o trimiți este peste puterile mele !"

El se ridică suspinînd.

„Lili, Lili !, exclamă el. Cum am putut uita de tine un singur moment ! Tu te afli într-un pericol îngrozitor !"

Invins de durere întinse încă o dată mîinile spre grădină.

— Trebuie să mă despart iar de tine locaș iubit, cine știe de mă voi mai întoarce viu la tine ! O voi iubiții mei prieteni care mă priviți la fiecare pas, rămîneți cu bine ! Voi florilor care v-am semănat, voi arbori pe care v-am sădit de mici, rămîneți cu bine ! Și Dumnezeu îmi este martor că nu știu de ce mi s-a întristat inima deodată !

Sînt momente în viața omenească, în care inima este în stare să presimtă cele ce se vor întîmpla.

Armurierul merse înainte cu pași înceți. Părăsi grădina. Pentru a ajunge în atelier trebui să treacă prin anticameră. Sus, la etajul întîi, se afla atelierul privat al maestrului. Acolo își păstra cele mai prețioase instrumente.

„Mulțumesc lui Dumnezeu !, se gîndi armurierul pe cînd intră în coridor, și aici sînt toate în liniște ! Furtunile revoluției care zguduie întreg Parisul, pare a fi trecut peste acoperișul casei mele fără s-o fi atins."

Cu aceste gînduri, bătrînul urcă scara.

Deodată, pe cînd vru să deschidă ușa care ducea în atelier, el tresări speriat. Auzise sunetul unor voci.'

Înainte ca armurierul să fi putut face vreo mișcare, ușa fu smucită pe dinăuntru. Fața bestială a lui Pippin, beat pînă la nebunie, se ivi în crăpătura ușii.

Cîțiva tovarăși ai lui, de asemenea beți, se arătară pe la spatele acestuia.

Timp de un moment domni o tăcere apăsătoare. Bătrînul simți cum inima-i bătea cu putere. Țiganul Pippin, însă, se ostenea să recunoască, în starea în care se afla, pe acela din fața sa.

— Hei, ce vrea bătrînul aci ?, strigă el cu vocea-i stridentă.

Imediat după aceasta, Pippin îl recunoscu pe armurier.

— Ura !, acesta este armurierul, bătrînul care ne-a scăpat ieri !, strigă el.

Cu o furie sălbatică se aruncă asupra bătrînului. Acesta însă îl respinse cu putere.

— Afară, voi mizerabililor, afară din casa mea !, strigă el cu faţa aprinsă de furie. Nu murdăriţi această casă curată şi cinstită prin prezenţa voastră !

Dar îndrăzneţul Miranda nu se gîndea că aceste cuvinte însemnau a turna ulei pe foc.

— La ce ne înjură bătrînul ăsta ?

— Săriţi pe el, camarazilor, apucaţi-l !

Astfel se auzea răsunînd. Ţiganul Pippin făcea spume de furie. Lovitura puternică a armurierului îl trînti la pămînt.

Pippin se ridică cu greu. Un strigăt sălbatic scăpă de pe buzele sale. Sări în sus şi cu agerimea unei pisici cuprinse gîtul bătrînului Miranda. Armurierul se opunea din toate puterile, dar în zadar, negrul Pippin îl ţinea strîns ca în nişte cleşti de fier.

— Săriţi pe el ! Loviţi-l camarazilor !, strigă mizerabilul cu voce răsunătoare.

Dar nici nu mai era nevoie de încurajările sale. Toţi vagabonzii erau bine înarmaţi. Aprovizionarea cu armele lui Miranda le servise ca o pradă bună. Acum ei se aruncară asupra nefericitului bătrîn. Timp de o secundă corpul nefericitului Miranda fu străpuns de douăzeci de stilete. Armurierul căzu în genunchi horcăind. Atacul era atît de neaşteptat şi mişelesc, încît bătrînul nici n-avu timp să se apere.

Dar căderea armurierului, aprinse şi mai mult buna dispoziţie a mizerabililor.

— Ce vă spuneam eu camarazilor ?, strigă negrul Pippin, jucînd în jurul corpului întins al lui Miranda. Ziceam că bătrînul se va întoarce acasă ; este prea zgîrcit pentru a nu o face ! Să ne ascundem pentru o zi sau două în casă şi atunci ne va cădea în palme ! Hoho ! Am avut dreptate ? Aci zace !... Acum, înainte camarazilor !, se adresă el, tovarăşilor săi de crime. Ne-am umplut deja buzunarele, aci nu mai avem ce căuta !

Ei rîdeau, şi cu repeziciune trecură peste corpul lui Miranda. Nici unul din ei nu aruncă măcar o singură privire asupra nenorocitului care se zvîrcolea în dureri de moarte.

Pe scara din coridor zăcea bătrînul Miranda, într-un lac de sînge, pe cînd pacea şi liniştea adîncă domnea iar.

Capitolul 48

BALSAMUL ORFELIEI

Fericiţi şi neatinşi de nimeni Enric Sanson şi Lili părăsiră parcul castelului de Barry. Călăul, înconjurase cu mîna dreaptă talia zveltă a iubitei şi cu drag, ţinea capul lui Lili rezemat de pieptul său.

Sentimentul său de fericire, nu mai avea margini, căci, se întîmplase imposibilul. Lili scăpase în ultimul moment, de urmăririle răutăcioasei prinţese. Pe de altă parte, însă, Enric se gîndea cu groază la convorbirea pe care o avusese cu Adella. Jurămîntul pe care-l depuse prinţesei, îi ardea ca un foc pe buze.

— Dumnezeule sfinte, ce să fac acum ?

Se decise, să se spovedească imediat unui duhovnic, dar aceasta era mai greu decît îşi închipuise Enric Sanson.

Pe atunci serviciul religios creştin nu era admis în Franţa.

Cititorii noştri, au văzut în unul din capitolele trecute, cît de furios proceda mulţimea fanatică împotriva preoţilor.

Mai bine de şaptezeci de preoţi roşiseră cu sîngele lor pavajul din apropierea închisorii Conciergeriei.

Şi dacă le era imposibil celor pioşi de a găsi vreun preot, cum putea spera Enric Sanson, Călăul din Paris de a se putea destăinui unui apostol bisericesc ? Nu se dădea înapoi, oare, orice preot, cu groază ? El era instrumentul mut şi fără voinţă în mîinile puternicilor zilei. Şi de unde putea şti vreunul din aceşti preoţi, urmăriţi, că Enric Sanson cu toate că era Călăul Parisului, avea totuşi o inimă simţitoare ?

Dar şi alte dureri chinuiau inima lui Sanson. Ce-i vor aduce următoarele zile ? Lili era scăpată, dar cei de la putere triumfau, iar Lili se temea de dînşii.

Numai cu groază se putea gîndi Sanson, la revederea cu Fouquier, cu toate că acest mizerabil nu-i putea imputa

nimic în public. Dar după ce prințesa îl scăpase de la atacul fraților de sînge, nu trebuia să se teamă dînsul, că inizerabilii își vor repeta încercarea de crimă față de persoana sa ? Atunci, ce va deveni Lili ? Atîtea întrebări chinuiau sufletul lui Sanson !

Totuși, nu în zadar avea Sanson credință și încrederea în Dumnezeu. Astfel își ridică privirea sus la stele care începură să apară rînd pe rînd pe bolta cerească.

Lili, însă, pășea liniștită alături de iubitul ei. I se părea gingașei fete, că a scăpat din focul iadului și acum se afla în fața porților paradisului.

În cele din urmă ajunseră în oraș, pe aceeași cale pe care ajunsese și armurierul Miranda.

În curînd ajunseră și ei la casa armurierului.

Enric și însoțitoarea sa, porniră pe aleile din grădină. Și asupra lor, grădina făcu o impresie pașnică. Atît Lili cît și Enric nu presimțeau, că numai de cîțiva pași, îi aștepta o mare nenorocire.

Este un mare noroc, că providența a făcut ca omul să nu prevadă loviturile soartei.

De repetate ori, Lili rostise numele tatălui ei. Dar zadarnic, nu primii nici un răspuns. Unde se afla armurierul ?

Enric Sanson, consolă cu vorbe dulci pe iubita sa.

Înaintară mai departe în coridorul casei. Enric Sanson aprinse felinarul său de buzunar. Acesta, își aruncă razele prin întunericul coridorului. Fără a presimți ceva, cei doi amorezi, urcară puținele scări. Deodată, Lili se opri locului.

— Dumnezeul meu, ce a fost aceasta ?, mumură fata.

Îngrijorată ascultă. De asemenea și Enric Sanson se opri uimit. Și el ascultă. Li se păru că aude un geamăt slab și dureros.

În acest moment geamătul se repetă.

— Mare Dumnezeule, n-a fost acesta glasul tatălui meu ?, exclamă ea.

— Nu, nu, desigur că nu ! Nu este nimic ! o liniști Călăul.

Dar în același moment, ei se opriră cuprinși de groază. Lumina felinarului, căzu asupra unui obiect întunecos, care se afla întins pe jos. Enric Sanson, văzu un lac de sînge ce înconjura corpul întins, nemișcat al armurierului.

— Pentru Dumnezeu, tatăl meu ! Nu mai e nici o îndoială, este ucis !, strigă nenorocita.

Ea se smuci de lîngă Enric. În zadar căută acesta s-o reţină. Tînăra fată, căzu lîngă corpul armurierului.

Acesta, era cu faţa în sus, după cum îl trîntiră criminalii ucigaşi. Dar în corpul său părea a mai fi rămas o scînteie de viaţă. Din cînd în cînd, suspina dureros.

— O, tată, iubite tată !, strigă Lili de repetate ori, ce groaznică revedere trebuie să serbăm !

Dar muribundul n-o mai auzea. Numai după un uşor tremur al buzelor se putea şti că viaţa nu-l părăsise cu totul pe armurier.

— O mizerabilii !, murmură el cu glas uscat abia înteligibil, era negrul Pippin, l-am văzut ! Mizerabilul !... El m-a străpuns mai întîi, şi apoi... O, cum mă doare ! Cum mă arde ! Apă ! Apă !...

Lili, pe cît putu de iute alergă în curte. De acolo, aduse apă şi udă buzele armurierului. Bătrînul sorbi cu lăcomie apă, însă fără a deschide ochii.

— Mulţumesc... mulţumesc !, murmură el cu glas stins.

— Moare ! O Dumnezeul meu moare !, strigă Lili plîngînd.

Tînăra fată îl implora pe iubitu-i logodnic.

— Enric. ajută-mi !, jelea nenorocita. Bandajează-i groaznica rană de la inimă, opreşte sîngele ! Eu n-am pe nimeni afară de tata ! Scapă-l pe bătrînul şi mult iubitul meu tată !

— Negreşit că voi face tot ce-mi stă în putinţă ! murmură el, dar cred că este de prisos orice ajutor omenesc !

— Nu, nu, să nu spui asta !, strigă Lili plîngînd amar. N-aş putea suporta ! Gîndul că tata ar putea să moară, mă face şi pe mine să mor !

Călăul se aplecă spre nenorocit. El apăsă batista asupra rănii, pentru a opri curgerea sîngelui.

— Tatăl tău, nu poate rămîne aici sub nici un chip ! Trebuie să-l transportăm !

El luă felinarul în mînă.

— Fii tu conducătoarea !, zise el către Lili, să-l ducem în camera de dormit !

Lili îl ascultă mută ; dar nu se putea reţine ca lacrimi mari, să nu-i inunde faţa.

Enric Sanson, ridică pe muribund cu băgare de seamă. Un geamăt dureros scăpă în acest moment de pe buzele ar-

murierului. Oricît de uşor îl apucase Sanson, Miranda suferea groaznic sub atingerea sa.

— O, Enric, Enric, cruţă-l pe tata !, murmură Lili disperată.

— Fii fără grijă iubita mea, viaţa lui, îmi este tot atît de scumpă ca şi a ta !, răspunse Călăul. Arată-mi drumul !

Dumnezeule mare, nici n-ar fi presimţit, cînd părăsise pentru ultima dată casa părintească după arestarea tatălui ei, că se va întoarce aici, în împrejurări atît de triste !

Peste tot domnea dezordinea. După cum se vedea, mizerabilii, pătrunseseră şi aici, pentru a căuta prada. Cuferele şi lăzile erau deschise. Ici, colo, erau aruncate pe jos, obiecte de valoare.

Atît Lili, cît şi Enric n-aveau ochi acum pentru urmele devastării. Amîndoi erau prea ocupaţi de a-l transporta, cît se va putea mai bine, pe rănit.

Din fericire dormitorul armurierului, se afla la parter, aşa că nu mai trebuiau să urce scările. Enric Sanson, culcă pe bătrîn pe patu-i alb ca zăpada. Lili căzu în genunchi înaintea tatălui ei, ascunzîndu-şi capul între mîini şi plîngînd în hohote. Enric Sanson se gîndi cîteva momente, apoi îi spuse iubitei lui.

— Eu nu pot ajuta, chiar dacă aş vrea ! Spune-mi !, vei fi destul de curajoasă, dacă vei rămîne lîngă tatăl tău, singură cîteva ceasuri ?

Lili privi spre dînsul.

— Vrei să pleci de la mine ? Ah, aceasta este îngrozitor !

— Nu te îngriji iubito !, răspunse Călăul, dar dacă îi mai poate ajuta cineva tatălui tău, atunci nu poate s-o facă decît sora mea Orfelia. Ea este în posesia misterului familiei noastre, ea cunoaşte ierburi binefăcătoare şi descîntece vindecătoare...

— Vrei s-o chemi ?, îl întrerupse tînăra fată, da, da, du-te ! Negreşit că este bine astfel !

— Dar trebuie să te las singură !

— O, aceasta nu face nimic ! Încuie-mă în casă cu tatăl meu, voi stinge lumina, aşa că va domni un întuneric desăvîrşit ! Nimeni nu va şti că mă aflu aici cu tata !

Logodnicii îşi luară rămas bun în modul cel mai sincer, întristaţi, sub impresia nenorocirii neaşteptate.

Lili rămase singură cu rănitul. Inima ei nu cunoștea frica ; în ultimul timp avusese de suferit atîtea grozăvii.

Își aduse o doniță de apă și mai multe cearșafuri. Astfel răcorea rănile tatălui ei. Cu toate acestea, nu se opri sîngele care curgea din rana de la inimă.

Miranda stătea cu ochii închiși. Adeseori lui Lili i se păru că-l părăsise orice scînteie de viață.

O, cît n-ar fi dat tînăra fată, dacă bătrînul ar fi deschis măcar o singură dată ochii, pentru a o mai privi cu drag, așa cum o privea mai înainte !

Dar nu se întîmplă nimic ! Armurierul căzuse, fără scăpare, pradă soartei sinistre pe care oamenii o numesc moartea !

— O, cerule milostiv, îndură-te de mine !, se rugă Lili, nu lăsa pe tatăl meu să moară !... Ah, se gîndea ea, dacă s-ar reîntoarce Enric cu sora sa.

Dar timpul trecea și Enric nu se întorcea. Lili petrecuse multe ore triste lîngă căpătîiul tatălui ei. Ea nu-și putea explica întîrzierea iubitului.

Nenorocita, uitase desigur, că în suferințe, orele par nespus de lungi. Enric Sanson se grăbise cît putu. După scurt timp, se întorcea cu sora sa și cu vreo cîteva din calfele sale.

Lili se simți ușurată, cînd auzi zgomot în anticameră. Ea se furișă lîngă fereastră, rezemîndu-și fruntea de geam și ascultînd, reținîndu-și suflarea.

Cine să vină ? Era într-adevăr, logodnicul iubit cu sora sa, care aducea scăparea, sau decise soarta altfel ? Se întorcea din nou fatalitatea sub forma cea mai neagră pentru a o încerca iarăși ?

Mulțumesc lui Dumnezeu, de astă dată sărmana se înșelase în spaima și îngrijorarea ei. Erau într-adevăr Enric Sanson, Orfelia și însoțitorii lor.

Lili deschise încet o fereastră, făcînd semn iubitului și surorii sale.

— Venim, venim, iubito !, îi strigă Enric, curaj și speranță !

Imediat după aceasta se auziră pași la intrare. Enric Sanson și Orfelia intraseră în casă.

Lili aprinse lumina. Numai în dormitorul armurierului nu ardea nici o lumină. Orfelia salutase cu dragoste pe tînăra fată.

— Dulcea şi iubita mea fetiţă ! murmură Orfelia, aplicînd un sărut fierbinte pe fruntea curată a lui Lili. Sub ce împrejurări triste trebuie să fac cunoştinţă cu tine !

Lili, răspunse cu sinceritate la sărutul frumoasei fete.

— De vrei să-mi faci un bine, du-te la tatăl meu şi ajută-l, scapă-l !

Orfelia, îi arătă o casetă scumpă de argint, pe care o ducea în mîini.

— Aici se află tot ce-ţi pot oferi !, şopti ea. Dar nimic nu se va putea face contra voinţei divine. De va fi hotărît ca tatăl tău să moară, orice putere omenească e zadarnică, atunci, scumpă Lili, pleacă-ţi capul sub sentinţa providenţei ! Noi, bieţi oameni slabi, rătăcitori, nu trebuie să îndrăznim a voi altfel, decît voieşte Atotputernicul !

Orfelia ştia bine ce spunea, căci ea prevăzuse totul acasă în oglinda fermecată. Ştia că nu mai era nici o speranţă pentru Miranda. Dar totuşi, încerca tot ce era posibil.

Orfelia îngenunchie la patul muribundului ; deschise lădiţa şi scoase dintr-însa balsamul binefăcător, de care au auzit deja cititorii noştrii în urmă cu cîteva capitole. Ea picură din balsam, cel mai scump tezaur al familiei ei, pe rana armurierului.

Şi minune ! Rana se închise îndată ca prin farmec !

Dar în acelaşi timp se iviră pe buzele inconştientului, cîteva picături de sînge negru. Un oftat adînc, ieşi de pe buzele Orfeliei.

Acum ştia totul. Nici-o speranţă nu mai era pentru viaţa bătrînului ; balsamul închisese rana mortală, dar moartea cuprinsese inima armurierului nu mai era nici o scăpare !

Lili se plecă îngrozită lîngă Orfelia.

— Spune-mi, draga mea !, murmură ea îngrozită, mai e vreo nădejde ?

Dar Orfelia nu dădu un răspuns imediat. Ea se plecă din nou şi ascultă cu atenţie respiraţia muribundului !

În odaie domnea o linişte profundă. Nimeni nu îndrăznea să respire mai tare. Momentele groaznice şi pline de urmări rele, cutremurară toate inimile.

Capitolul 49

MIJLOCITORUL REGELUI

Sora Călăului abia se întoarse acasă. Încă sub stăpînirea impresiilor groaznice pe care le încercase în parcul castelului de Barry, nu putea să se dezmeticească şi să reacţioneze limpede. Ea căzu sleită pe pat. Piticul Perkeo alerga îngrijorat încolo şi încoace. El căuta să înveselească pe stăpîna sa, să-i împlinească toate dorinţele. Odinioară, Orfelia zîmbea la micul ei rob, astăzi, însă, toate ostenelile lui Perkeo o plictiseau. Ea îi făcu semn s-o lase singură.

Dar Orfeliei, nu-i era scris să aibă linişte.

Se auzi sunînd clopoţelul.

Piticul Perkeo se coborî, pentru, a înlătura orice vizitator. Dar îndată se întoarse, cu o mină jalnică, urmat de un bătrîn înalt, îmbrăcat în haine de ţăran francez.

— Domnul n-a vrut deloc să rămînă afară !, zise Perkeo, adresîndu-se tinerei sale stăpîne, zice că vine cu o veste importantă ! Garantul său e ducele de Orleans.

Orfelia se sculă din pat. Nu-i plăcea să fie surprinsă de vizitatorii ei. Dar cînd auzi numele ducelui de Orleans, fruntea ei se însenină. Ea îşi aduse aminte de vizita pe care, de curînd, i-o făcuse Louis Philip de Orleans, cu prietenul său Napoleon Bonaparte. Îndeosebi, îşi aduse aminte, sora Călăului, cuvintele semnificative pe care i le şopti la ureche, ducele de Orleans. Ea promisese, să dea atenţie oricărui sol al familiei regale, prizoniere. Fără îndoială că bătrînul ţăran care se afla în faţa ei era aducătorul unei veşti însemnate.

Orfelia privea înmărmurită la bărbatul care pentru îmbrăcămintea sa, prea se înclina boiereşte. Nu, acesta nu era ţăran ! Acest obraz inteligent, mărinimos, deşi înegrit de farduri, cît şi mîinile cu formă aristocratică, nu puteau aparţine unui om de la ţară. După cît se părea, el era un fost curtezan, care pentru a fi sigur de viaţă, se travestise în tăran.

— Îmi permiteţi, domnişoară, să mă explic, cu toată interzicerea dumneavoastră, zise presupusul ţăran închinîndu-se din nou înaintea Orfeliei.

Sora Călăului dădu din cap aprobator.

— Vorbeşte ! Şi invită pe vizitator să ia loc pe un scaun. Ţăranul se aşează. Orfelia aţinti privirea asupra lui, aşteptînd cu nerăbdare.

Dar el nu spuse motivul îngrijorării sale, se uită aproape cu frică la piticul din casă. Orfelia înţelese privirea întrebătoare ce se ascundea în ochii străinului.

Ea dădu din cap zîmbind.

— Fii fără grijă, domnul meu, oricine ai fi dumneata !, urmă ea. Prietenul şi servul meu Perkeo e cel mai discret din toată lumea ! Nu-i aşa Perkeo ?, tu eşti mut şi surd pentru toate cele ce se petrec aici în casă !

Perkeo nu dădu nici un răspuns, bolborosi numai, ceva neînţeles. Pe urmă se depărtă de stăpîna sa şi se aşeză pe locul său obişnuit.

— Va să zică !, începu străinul respirînd din greu, mi se pare că aţi observat deja, domnişoara mea, că nu sînt în realitate acela pe care-l reprezint !

— Nu mi-a trebuit mult pentru a-mi da seama că eşti travestit !, răspunse Orfelia. Dacă nu mă înşel, am onoarea să vorbesc cu un fost cavaler al nenorocitului nostru rege !

Presupusul ţăran se înclină.

— Într-adevăr, ai dreptate, stimată domnişoară !, răspunse el. Odinioară, cînd erau timpuri mai fericite în ţara noastră, mă numeam marchizul de Brepé şi eram maiestru superior de ceremonie al Regelui !

Orfelia se plecă la cuvintele lui, fără ca acest titlu să fi făcut o deosebită impresie asupra ei.

— Cu ce vă pot servi, domnule Marchiz !, întrebă ea.

Brepé îşi drese glasul.

— Domnişoara mea !, murmură el, cu o accentuare greoaie a fiecărui cuvînt. Vă spun sincer, că vestea pe care v-o aduc e pentru mine foarte periculoasă ! Trebuie să fiu sincer, chiar cu riscul că veţi face din cuvintele mele o dovadă pentru a mă trimite pe mine şi pe mulţi alţii, pradă eşafodului.

Fruntea Orfeliei se întunecă.

— Nu te înţeleg bine domnul meu !, zise ea rece. Ori ai deplină încredere în mine, ori nu-mi mai spune nimic. Îndoiala nu o suport !

— Da, da, ai dreptate scumpa mea ! murmură maiestrul supărat ! Dar într-o ţară atît de nenorocită abia îndrăzneşti să te încrezi şi propriului tău frate ! Pas cu pas

te ferești de vreo trădare. Chiar aceia pe care i-ai crezut fideli, se arată acum, cei mai mizerabili trădători !

Orfelia dădu cu tristețe din cap.

— Ai dreptate, domnule Marchiz !, răspunse ea, la noi în țară se pare că a dispărut pentru vecie credința și sinceritatea ! Dar nu te îngrijora ! Ce ai să-mi confesezi, fie plăcut sau neplăcut urechii mele, voi păstra totul de-a pururi ascuns ! O jur !

Marchizul respiră ușurat.

— Bine, fie !, murmură el. Vin cu o mare rugăminte, domnișoara mea ! Cum vă puteți închipui, în cea mai mare parte a poporului francez, continuă să domnească, conștiința datoriei. Ludovic al XVI-lea, este regele nostru adevărat. O hoardă sălbatică s-a atins de sfînta și înalta lui persoană. Au închis pe regele țării împreună cu sfînta sa familie într-o închisoare întunecoasă și mizerabilă ! În cercurile cele mai înalte ale societății se spune chiar despre un proces pe care i-l vor face. Pînă acolo, însă, nu trebuie să meargă, pentru că un proces contra monarhului, ar fi egal cu condamnarea lui ! Există numai două mijloace de a readuce pe sfîntul nostru rege pe tronul Franței. Cel dintîi, se putea întrebuința, doar dacă regele nostru ar fi fost odinioară mai energic, dacă ar fi zdrobit cu mîinile înarmate pe toți potrivnicii săi ! Dar era prea bun pentru așa ceva, și acum trebuie să ispășească slăbiciunea sa, izvorîtă din mărinimia inimii sale !

Curtezanul tăcu cîteva minute. El își acoperi obrazul încrețit de griji și necazuri cu mîna stîngă. Un oftat adînc ieși de pe buzele sale.

Orfelia se uită cu milă la bătrîn. Și această credință oarbă în regele său, o uimea și o mișca.

— Așadar, ca să te aperi cu arme de sălbatecii aceia nu mai e posibil, urmă fostul cavaler al regelui, mai rămîne acum, numai fuga familiei regale.

— Fugă ?, întrebă Orfelia uimită. Ah, dumneata, crezi că trebuie să se ducă departe de Franța toată familia regală !

— Da așa cred !, afirmă marchizul. Cu toate acestea, este mai ușoară de plănuit, decît de săvîrșit. Familia regală e aspru supravegheată în închisoarea Temple. Da, supravegherea merge așa de departe, încît pînă și schimbul de scrisori cu prietenii încă liberi, e foarte greu.

— Ah, și dumneata crezi, că în privința aceasta îți pot da povețe ?, întrebă Orfelia, devenind din ce în ce mai

interesată de veştile marchizului. Dar ce pot face eu marchize ? Te bazezi dumneata pe puterea mea ? Eu sînt o fată slabă, fără ajutor, sora Călăului din Paris, şi atîta tot !

— Şi totuşi, aceasta va fi ajuns, pentru a ne face serviciile cele mai valoroase !, murmură curtezanul, pe cînd în ochii săi, licărea o tristeţe adîncă. Dacă am reuşi să aducem în apropierea familiei regale o persoană tăcută şi nerăbdătoare, care ar servi de mijlocitoare a scrisorilor, care se duc şi vin, atunci planul nostru ar fi săvîrşit în cea mai mare parte !

— Şi desigur că o astfel de persoană, o aveţi pregătită !, spuse Orfelia.

Curtezanul zîmbi cu tristeţe.

— Nu, nu, dumnişoară aşa de fericit nu sînt, nu am găsit o astfel de femeie ! E prea primejdios să te încrezi !

— Şi vii la mine, la sora Călăului ?, îl întrerupse Orfelia.

— Mi s-a lăudat foarte des caracterul fratelui dumitale. După ultima convorbire, pe care aţi avut-o cu ducele Louis Philip de Orleans, trebuie să ne încredem cu totul în dumneata, pentru că inima dumitale bate pentru familia regală.

— Asta este adevărat !, asigură Orfelia, iubesc şi compătimesc îndeosebi pe nenorocita regină Maria Antoinetta. Dar toate astea nu-mi dau puterea de a împlini voinţa dumitale ! Dumneata îmi ceri, după cîte se pare, să îndemn pe fratele meu, ca prin influenţa sa, să înlesnească libera intrare la familia regală a persoanei în care aveţi încredere ?

— Aşa-i !, răspunse marchizul, dar rugămintea mea nu se opreşte aici ! Nu cunoşti cumva, chiar dumneata o persoană sinceră, căreia i-am putea încredinţa viaţa noastră ? Nu numai viaţa noastră ar fi pierdută în caz de descoperire a celor plănuite, dar şi acea a majestăţilor lor, ar fi în primejdie de moarte !

Orfelia rămase pe gînduri cîteva clipe, deodată, răsări în imaginaţia ei, icoana lui Lili, pe care n-o văzuse pînă azi, dar de care s-a preocupat în diferite rînduri cu mult interes. (Cititorul, nu trebuie să uite că, convorbirea Orfeliei cu mareşalul palatului, a avut loc cîteva ore înainte de întîlnirea fatală a celor două fecioare în casa armurierului).

Desigur, că Enric va consimți să dea tocmai miresei sale, rolul primejdios, să servească drept mijlocitoare între familia regală și prietenii acestora.

Enric Sanson, avea fără îndoială, destulă înrîurire, pentru a înlesni intrarea lui Lili în Temple. Afară de asta, Lili ar scăpa de urmăririle dușmanilor ei, dacă ar intra ca servitoare a familiei regale. Atît îndemînaticul și vicleanul Fouquier, împreună cu ajutoarele sale, cît și satanica prințesă, nu și-ar putea închipui că servitoarea familiei regale și Lili Miranda sînt una și aceeași persoană. Orfelia mai reflectă un moment.

— Poate că-mi va fi cu putință să găsesc o astfel de persoană ! zise ea.

Marchizul o apucă de mînă și o acoperi de sărutări.

— O, cît de fericit mă faci ! exclamă el. Dumnezeu să te binecuvînteze, domnișoara mea !

— Nu-mi mulțumi prea de timpuriu !, urmă Orfelia, încă nu știu dacă tînăra la care mă gîndesc va consimți ! Afară de aceasta, consimțirea mai atîrnă și de alte persoane. !

Ea tăcu un moment.

— Și schimbul de scrisori, de care va îngriji persoana mijlocitoare, nu va avea în vedere, planul de fugă al familiei regale ? întrebă Orfelia.

Brepé dădu din cap afirmativ.

— Da, așa e !, urmă el. Încă mai trăiesc prieteni numeroși ai regelui, care în momentul în care vor auzi vestea aceasta, vor crede că familia regală a reușit să scape de păzitorii ei, și să treacă hotarele Franței. Întreaga străinătate, mai mult decît oricînd, se va alia pentru a pune capăt pentru vecie acestui terorism și a restabili din nou regatul în Franța, și puternicul și mărețul nostru Ludovic al XVI-lea va revărsă razele soarelui său asupra acelora care au luptat pentru a-l readuce pe tron !

— Eu nu împărtășesc pe deplin speranța dumitale, marchize ! — Dealtfel, ce mă privește pe mine, aș declina mai înainte, de orice pretenție de recunoștință. Datoria mea, în calitate de entuziastă compătimitoare a nenorocitei familii regale, este de a face tot ce e omenește cu putință, pentru a îmbunătăți soarta nenorociților.

Cu vorbele acestea se ridică. Orfelia întinse mîna trimisului regal.

— Fii sigur cel puţin de promisiunea că nu voi sta cu mîinile încrucişate urmă ea, în trei zile, voi fi poate în stare, de a vă numi persoana, care ar avea intenţia de a intra în serviciul familiei regale !

Marchizul se ridică în acelaşi timp, plecîndu-se cu recunoştinţă peste mîna frumoasei fete.

— Voi aştepta ! peste trei zile, voi veni iar aici. Dea cerul, să reuşiţi să îndulciţi inima tinerei, care ne va împlini dorinţele. Pentru astfel de hotărîre, o va binecuvînta cerul atotputernic !

Cu cuvintele acestea, se înclină travestitul ţăran şi dispăru condus de Perkeo. Cu un ceas mai tîrziu, sora Călăului din Paris, era chemată de acesta la casa muribundului armurier.

Capitolul 50
SPOVEDANIA MURIBUNDULUI

Să ne întoarcem iar la muribundul Miranda.

Privirile celor prezenţi se fixară cu nerăbdare asupra obrazului tinerei fete. Mai ales Lili era aceea care îngenunchiase lîngă Orfelia, plină de spaimă, cu mîinile încrucişate pe piept. Ochii ei se măriră neobişnuit, căci în momentul acela, ea îndura cea mai grozavă tortură ce poate exista în inima unei fete. Era în primejdia de a pierde pe tatăl ei. Pînă şi mîna alinătoare a Orfeliei nu reuşi să lungească viaţa bătrînului.

— E imposibil, zise Orfelia, cunoştinţa, poate, şi-o va recăpăta, dar orice speranţă de conservare a vieţii sale, e imposibilă.

Lili, izbucni în plîns şi se dădu înspăimîntată înapoi. Ar fi căzut dacă n-ar fi sprijinit-o Enric pe pieptul său.

— Va să zică, nu mai e nici o speranţă se plîngea Lili. O, scumpul meu tată, de ce a trebuit să capeţi rana mortală, tu care ai vrut să mă scapi pe mine ? O, de aş fi murit eu în locul tău !

— Tatăl tău, nu şi-ar mai fi putut găsi fericirea pe lumea asta ! E poate soarta lui să moară acum. E în firea lucrurilor, că toţi oamenii trebuie să se despartă !, o întrerupse Enric pe Lili.

Orfelia făcu o mișcare liniștitoare. Toate privirile celor din casă se îndreptară spre muribund, care făcuse o mișcare ușoară.

— Își recapătă cunoștința... priviți, se mișcă ! murmură Orfelia.

O chemare ușoară răsună din gura muribundului. Balsamul Orfeliei săvîrșise într-adevăr o minune. Armurierul deschise încet ochii. El se uită fix la cercul care-l împrejmuia.

Trecură așa cîteva minute. După sfatul Orfeliei, Lili îngenunchie lîngă patul tatălui ei, ținîndu-i cu căldură mîna galbenă ca ceara, într-a ei.

— Tată, dragul meu tată !, zise ea.

Cuvintele ei, ajunseră la urechile bătrînului. El întoarse capul cu un geamăt ușor. Acum zărise Miranda, pe fiica sa. Un surîs fericit îi flutură pe față.

— Lili scumpă și dulcea mea copilă, tu ești scăpată ? ! Și de aceea, mă despart, fericit de voi, dar unde e mirele tău ?...

Enric îngenunchiase și el lîngă Lili. Și el strînse mîna bătrînului. Din nou licări un zîmbet slab, de satisfacție, pe fața de ceară a armurierului.

— Asta mă bucură, că vă văd împreună... Și de aceia, mă despart și mai fericit de voi...

El tăcu. Îi era greu să vorbească. Dar după o liniște scurtă, el continuă.

— Enric Sanson, mă adresez, inimii tale, apără și păzește pe Lili, cînd nu voi mai fi. Îmi făgăduiești ?...

Călăul strînse cu căldură, mîna dreaptă a bătrînului.

— Jur pe Dumnezeul Atotputernic, murmură el. În ceasul în care mă voi despărți de Lili, să mă trăznească cerul...

— Îmi place cum vorbești, Dumnezeu să te binecuvînteze pentru mîngîierea pe care mi-o dai, în călătoria îndepărtată din cer..., murmură Miranda și tăcu iar.

— Se întunecă tot mai tare în jurul meu, murmură el, iar. Un mister adînc, îmi vine în minte. Nu mai văd lumina care ardea mai adineauri.

— Tată, scump tată ! oftă fata.

— Lili dulcea mea copilă, murmură bătrînul cu voce de abia înțeleasă. Se apropie ora în care voi da socoteală lui Dumnezeu... Și mă despart fericit de voi... Lili, buna mea copilă, te știu apărată de un bărbat viteaz, dar totuși

mă apasă o taină... Ascultă, copila mea, trebuie să-ţi spun încă ceva, care te priveşte pe tine. Da trebuie să ţi-o spun înainte de a închide ochii. Un cuvînt, ascultă-mă, tu... tu... nici, nu eşti fiica mea...

— Dumnezeul meu !, exclamă Lili, aproape în neştire.

Dar atît Enric, cît şi sora sa, deşi adînc emoţionaţi, puseră mîna la gură !

— Pentru Dumnezeu !, nu tulbura pe tatăl tău. Momentele lui sînt numărate !, îngînă Enric.

— Tu nu eşti fiica... mea, zise bătrînul încăodată,... dar te iubeam mai mult decît ai fi fost din carnea şi sîngele meu !

— Dar, Dumnezeul meu !, ce-mi spui tu, tată ?, pentru prima dată în viaţa mea, aud asta. Cum se poate să nu fiu eu copilul tău ?

— Da, aşa e, copila mea,... răspunse muribundul. Dar cu toate astea, mi-ai fost adusă la vîrsta de patru săptămîni. Mai înainte, eram în serviciul curţii regale, armurierul regelui...

Se opri iar. Vorba-i deveni din ce în ce mai grea. Toţi căzură în genunchi, ascultînd cu atenţie. Dumnezeule, ce va mai spune ? Lili nu era fiica sa !

Enric simţi cum îi bate inima cu putere. Poate că Lili era mai presus, pentru ca să o poată iubi el de aici înainte ! Toate gîndurile astea îl frămîntau pe Călău. Dar nu era timp de pierdut ! Miranda începu din nou.

— Mă însurai cu tînăra mea femeie. Aceasta, era cameristă la bătrîna ducesă de Barry.

— La ducesa de Barry ?, exclamară miraţi cei prezenţi.

— Nu mă întrerupeţi, simt că mă sfîrşesc, îngînă muribundul. Într-o zi, veni ducesa. Ea se închise într-o odaie cu soţia mea, care era de bună credinţă. Iată... Iată... O, Dumnezeule, se apropie sfîrşitul, şi eu trebuie să mai vorbesc...

Nu mai vorbi mai departe. O spumă sîngerîndă îi acoperi gura.

— Dumnezeule, sfîrşitul se apropie !, îngînă Orfelia.

Ea ridică mai sus capul bătrînului, dar degeaba.

— Lili,... copila mea,... iartă-mă dacă... biblia familiei,... muchia cărţii... Dumnezeule !, în mîinile... tale... îmi dau... sufletul... !

Sufletul nemuritor, se înălţase pentru a da socoteală lui Dumnezeu, de ceea ce a făcut el pe pămînt. Un zîmbet de pace se întinse pe faţa palidă a bătrînului.

— E mort ! Fie-i odihna veşnică !, murmură Orfelia adînc atinsă.

Pe urmă se aplecă mai mult, pentru a rosti o rugăciune pentru sufletul mortului. Ceilalţi o urmară.

Lili oftă din greu, acoperind faţa bătrînului cu sărutări. Ea îl cheamă la viaţă cu vorbele cele mai dulci. Dar totul era zadarnic.

Enric retrase pe nenorocita fată cu o mişcare blîndă.

— Linişteşte-te, iubita mea ! Tatăl tău e fericit acum, ia uită-te, ce paşnic doarme.

Dar Lili plîngea amar pe pieptul lui.

— O, ce trist e că trebuie să murim ! Oh, cît de mică e fericirea omenească ! Astăzi iubeşti şi juri că nu vei părăsi niciodată, pe cei iubiţi, şi mîna rece a morţii vine şi desparte iubirea eternă. O, de ce ne naştem, dacă trebuie să ne despărţim odată de această natură superbă şi plină de viaţă !

Călăul zîmbi amar.

— Da de ce sînt atîtea enigme, şi oare, merită să te trudeşti ca să le ghiceşti ?

Enric, făcu un semn sorei sale. Orfelia îl înţelese. Ea se apropie de Lili. O îmbrăţişă cu dragoste.

Nu trebuie să mai rămîi aici, nici un moment !, zise Orfelia. Lili tresări.

— Să mă despart de cadavrul tatălui meu ? Nu, nu !, exclamă ea.

— Lili, ascultă rugămintele surorii, zise Călăul, nu mai poţi folosi tatălui tău. Fii mai bine supusă. Du-te în casa noastră. Eu iubita mea, voi îngriji să i se facă tatălui tău, o înmormîntare frumoasă !

Lili zîmbi printre lacrimi.

— Da, vreau să te ascult, îţi făgăduiesc. Dar lasă-mă să-mi iau rămas bun de la tatăl meu !

Lili îngenunchie, plîngînd, dar mai liniştită se uită lung la tatăl ei. Pe urmă se despărţi.

— Rămîi cu bine, tată !, murmură Lili cu buzele tremurînde. Roagă-te la Cel Atotputernic, să ne întîlnim iar, acolo unde nu e nici o decepţie şi patimă, să ne revedem cu iubire şi credinţă.

— Amin, să dea Dumnezeu ! zise Enric, adînc îndurerat, mîngîind fruntea senină a fetei.

Lili mai depuse o sărutare de adio, fierbinte şi plină de iubire, pe fruntea tatălui său. Pe urmă se despărţi de

cadavru și urmă pe Orfelia. Ajutoarele le urmară, pentru ca să le asigure drumul.

Enric, însă, rămase acolo, după ce vorbi mai mult cu cel dintîi dintre ajutoarele sale. El rămase să îngrijească de siguranța cadavrului. Dar ultimele cuvinte ale lui Miranda, nu-i mai ieșeau din minte.

Armurierul vorbise de o biblie a familiei. În zadar căută Enric prin toată casa. Călăul găsise multe, găsi și biblia, dar în ce stare. O mulțime de foi îngălbenite zăceau pe scînduri. Coperta cea prețioasă, era probabil ruptă de infamii aceia și luată de dînșii.

Enric se gîndi la destăinuirea bătrînului. Pe de o parte era vesel că nu dădea peste mister ; pe de alta, însă, îl chinuia curiozitatea.

Ce va mai aduce oare viitorul ?

După ce scotoci toată casa, se întorsese și întîiul ajutor cu alți doi. După porunca lui Enric, împachetară laolaltă, tot ce era mai prețios. Pe urmă părăsi casa armurierului.

Deja se crăpa de zi ; dar în creierul Călăului, se deșteptară numai gînduri triste și imagini misterioase.

Trebuia să-și împlinească slujba sa înfiorătoare. Două zile stătuse el departe, dar îl aștepta mulțimea cu nerăbdare. Niciodată nu i se păru lui Enric, așa de îngrozitoare misiunea lui sîngeroasă. Cît ar fi preferat el, să țină mai bine de urît lui Lili ! Oftînd și zdrobit de chinuri, Călăul își luă drumul spre casă.

Capitolul 51

PLANURILE DE VIITOR ALE LUI LILI

Enric Sanson, scăpă azi mai ușor de munca sîngeroasă, ce avea a o săvîrși în Piața Grevei. Numai foarte puține capete au căzut azi, sub cuțitul ghilotinei. Totuși abia spre seară s-a putut întoarce acasă. Timpul liber de care a putut dispune, l-a întrebuințat cu aranjarea pregătirilor funebre, pentru bătrînul armurier.

Seara, în odaia de jos a casei Călăului, Orfelia era cufundată în gînduri, meditînd la convorbirea ce a avut-o cu domnul de Brepé, cu o zi înainte și al cărei subiect a fost Lili.

Perechea cea tînără discută cu Orfelia asupra viitorului.

Trebuia ca Lili să fie instalată undeva. Ea nu putea să rămînă prea mult în casa lor. Generos și nobil, din talpă pînă în creștet, Sanson hotărî să o instaleze undeva, pe buna lui Lili, pînă cînd, împrejurările, vor permite să-și realizeze visul său mult dorit.

Propunerea Orfeliei de a angaja pe Lili, cameristă a familiei nu a fost aprobată de Enric, care s-a speriat cumplit.

— Dar se poate, surioară dragă !, exclamă el. Știi tu în ce primejdie ar intra iubita mea mireasă ? Închipuiește-ți numai, că dacă dictatorii iacobini, vor afla planul de fugă al regelui și familiei sale, apoi moartea lui Lili, e ceva inevitabil.

În același moment, însă, mîna tremurîndă a lui Lili, opri pe Sanson.

— Nu, iubite Enric !, nu te opune !, exclamă ea. Vezi inima mea e atît de îndurerată, atît de sfîșiată, încît, cu dragă inimă sînt gata să vin în ajutorul altora ! Ah !, continuă ea, cît de mult iubesc și ador eu pe buna noastră regină ! Copil fiind am văzut-o de două ori. Atunci era în plenitudinea gloriei sale. Ah Doamne !, mai simt încă și astăzi, cum mi-a vibrat pe atunci inima, îmi închipuiam ce frumos și fericit lucru, e să fii regină peste o țară ! De atunci însă lucrurile s-au schimbat cu atîta repeziciune și în mod atît de dureros. Soarta omenească e schimbătoare. Astăzi, buna și iubita noastră regină este, poate, cea mai nenorocită femeie din țară. Ei bine, se poate oare, ca într-un astfel de caz, să mă opun de a-i sta la dispoziție ca o persoană devotată ?

— Dar nu te gîndești, în ce primejdie îngrozitoare te bagi ? murmură Călăul. Lili dragă și scumpă, prin cît amar și greu ai trecut în ultima vreme, acum vrei să te expui la noi pericole ?

— Dar nu m-a protejat, oare, pînă azi, Dumnezeu și sfînta fecioară Maria ?, răspunse Lili cu un zîmbet blînd și convingător, n-am scăpat oare victorioasă din atîtea primejdii îngrozitoare ? Nu, amice, nu mi-e frică mie de pericole, cînd e vorba să procur familiei regale, scăparea și mîntuirea ei. Te conjur deci, iubitul meu, procură-mi locul de cameristă la familia regală ! Sînt convinsă, că sfînta

fecioară mă va ocroti ca pînă acum și că îmi va trimite îngeri într-ajutor, care să mă secondeze în opera mea !

— Fie voia ta, dulce și curajoasă Lili ! spuse Enric.

În seara aceea, mai stătură mult de vorbă și o adîncă melancolie cuprînse inimile acestor trei oameni curați și generoși.

Enric Sanson comunicase, mai înainte, că înspre seară îngropase la cimitir rămășițele mortuare ale armurierului Miranda și că pînă în momentul acesta, n-a izbutit încă să găsească un preot, care să rostească rugăciuni la groapa lui. Lili începu a plînge. Sanson a trebuit să-i jure pe tot ce-i mai sfînt, că va împlini și această sacră datorie, imediat ce-i va fi cu putință.

Cele două fete, se îndreptară spre apartamentul Orfeliei, pentru a se culca.

Enric se uită după dînsele, pînă ce dispărură. Pe urmă oftă adînc și se duse și el la culcare.

În noaptea aceea, însă, n-a putut dormi, un simțămînt straniu și apăsător îl împovăra. Deși a izbutit să elibereze pe Lili din mîna prigonitorilor ei, totuși inima sa nu era liniștită.

Nu era mulțumit că Lili voia să se bage în cușca leului. Ce-i drept, acolo, ea era departe de persecuțiile lui Fouquier și ale Adellei. Fouquier nu venea niciodată la Temple, unde n-avea nici o treabă. Îi era chiar foarte ușor lui Enric, ca printr-o rudă a primului său ajutor de execuție, Nicola, să procure lui Lili, acest post.

Cizmarul Simon, era portarul principal în închisoarea din Temple. Mai tîrziu vom mai avea ocazia să vorbim de acest personaj, pe cît de dezgustător pe atît de influent, al cărui nume va rămîne legat pentru totdeauna, de cel al nenorocitului Ludovic al XVI-lea.

Să lase Enric pe Lili să ocupe acest post primejdios ? Dacă ar fi fost să nu asculte decît inima sa, desigur că n-ar fi îngăduit niciodată acest risc.

Își aduse aminte, însă, de vorbele simple și blînde ale iubitei sale și se convinse, că orice împotrivire e zadarnică. Vrea, ori nu vrea, trebuie să îngăduie.

Atunci, Enric împreună mîinile într-o supremă implorare către cer, conjurînd pe Dumnezeu să aibă în paza Sa viața și fericirea scumpei sale Lili.

Totuși după această rugăciune fierbinte, inima sa nu se liniști. Oare presimțea el îngrozitoarele terori care se

îngrămădeau pe firmamentul vieţii sale ? Presimţea oare Sanson, că deocamdată nici el, nici iubita sa, nu vor avea parte de un trai fericit ? O să vedem.

Capitolul 52

PUMNALUL PRINŢESEI INDIENE

A doua zi Enric avu o întîlnire foarte neplăcută. Datoriile sale profesionale îl aduseră în contact cu Fouquier. Deşi călăul era un om curajos şi-l dispreţuia pe Fouquier, simţea o oarecare neliniştе gîndindu-se la această întîlnire.

Contrar tuturor aşteptărilor, Fouquier n-a amintit nimic de cele întîmplate în acea seară memorabilă. Numai în fulgerele care se vedeau din cînd în cînd în ochii săi de pisică, recunoscu Enric ce adîncă era ura procurorului împotriva sa.

Ca de obicei, partea pur profesională a fost rezolvată foarte repede. Tocmai cînd Enric vru să se retragă, salutînd în mod destul de glacial, Fouquier nu se mai putut abţine.

— Ei, iubite prietene, zise el scrîşnind din dinţi. Îţi poţi închipui cît sînt de fericit că te văd aici, dar nu uita că a fost hotărît în mod irevocabil ca faimosul conte Castello să nu mai umble liber.

— Scuteşte-mă te rog, răspunse Enric, cu tot ce nu-i în legătură cu relaţiile noastre administrative. Cred că nu trebuie să ţi-o mai spun că te dispreţuiesc !

Fouquier păli. Enric însă-i întoarse spatele cu multă mîndrie părăsi odaia. Acesta însă, se uită după el cu ochii holbaţi.

— Totuşi va veni ceasul cînd te voi zdrobi !, murmură el scrîşnind din dinţi.

Enric Sanson auzi ultimele cuvinte dar nu crezu de cuviinţă să se întoarcă şi să-i răspundă, îşi continuă drumul în linişte.

Îşi luase toate măsurile de precauţie împotriva curselor ce i le întindea mişelul Fouquier. El nu pleca niciodată singur de acasă. Întotdeauna era însoţit de subalternii săi. Purta pe sub cămaşă un scut menit să-l apere împotriva atacurilor cu arme de foc sau cu pumnale.

În seara acelei zile, după ce-şi termină sarcina sa de călău pe eşafod, se duse la temniţa din Temple unde era în-

chisă familia regală.

În faţa temniţei îmbulzeala era extraordinar de mare. Enric îşi croi drum prin mulţime. Se apropie de o santinelă care-l recunoscu imediat şi care-i deschise repede uşa.

— Vreau să vorbesc cu cizmarul Simon ! zise Enric portarului.

— Dar cine eşti dumneata, întrebă portarul.

— Sînt călăul din Paris ! zise Sanson, uitîndu-se fix în ochii portarului.

Recomandarea aceasta avu un efect miraculos asupra portarului care-şi pipăi gîtul ca să vadă dacă nu-i lipseşte cumva capul. Apoi ceru scuze de cîteva ori călăului şi-i deschise imediat poarta.

Enric părăsi Temple după o jumătate de oră. Izbutise să obţină ceea ce a vrut Lili. A doua zi avea să intre în serviciul reginei.

— *Alea jacta est !, zise* Enric cu glas înăbuşit. Să dea Dumnezeu ca temerile mele să nu se realizeze.

Dincolo de Temple era aşteptat de Nicolai, cu care plecă spre casă.

A doua zi, Lili fu înştiinţată printr-o ordonanţă să vină la Temple. Enric se afla în piaţa Grevei.

Orfelia şopti tinerei fete cîteva vorbe mîngîietoare înainte de a pleca. Dacă Lili credea cumva că va fi dusă acum direct la nenorocita regină, apoi se înşela amar.

Soldatul o ducea în tot cazul în Temple. Trecură pragul Templului şi intrară într-o încăpere în care se aflau mulţi soldaţi. Lili privea cu groază în jurul ei, în afară de aceştia, în încăpere, se mai află un om cu părul ţepos, cu obrazul arămiu care fuma dintr-o lulea scurtă.

— Ei ! exclamă cizmarul Simon. Ia spune, Jean Baptiste, cine e fata asta frumoasă pe care ne-o aduci ?

Cizmarul se apropie de Lili, oferindu-i un pahar murdar cu rachiu. Dar Lili îl refuză.

— Ah ! Mi se pare mie, sau tu eşti fata adoptivă a Călăului ?

Lili afirmă, căci aşa îi spusese Enric să se recomande.

— Ei, ia dă-mi mai întîi mînuşiţa ta, încoace !

Ea puse mîna ei tremurîndă în mîna cizmarului. Ar fi ţipat, aşa de tare o strîngea. Cizmarul privea cu lăcomie obrazul tinerei fete.

— Pe toți Dumnezeii ! Ești o muiere curată precum crinul, și noi nu prea sîntem obișnuiți să vedem în jurul nostru astfel de muieri, zise el rîzînd în hohote.

Lili se stăpîni să nu izbucnească în plîns.

— Ia nu fi așa de delicată, zise cizmarul. O să-ți placă la noi ! Eu sînt cizmarul Simon și ce mai suflet am ! !... Eu îți spun, sînt văduv și cine știe ce noroc te mai așteaptă !

Soldații izbucniră în rîs. Lili ar fi intrat în pămînt de rușine.

Însă intrarea unui bărbat în uniformă de ofițer puse stîrșit acestei distracții. El i se adresă lui Simon.

— Asta e fata pe care o recomandați ?

Cizmarul afirmă. Ofițerul se întoarse spre Lili. O privi un moment din cap pînă în picioare.

— Îmi placi, fetițo !, zise ofițerul, cu voce de bas. Și pentru că mi s-a vorbit bine despre tine, te vei face servitoarea Antoinettei Capet. Mîine dimineață poți să intri în serviciu. Ești o bună republicană nu-i așa ?

Aceasta o putea susține Lili cu conștiința împăcată.

— Sînt o republicană înfocată, cum rar se găsește în Franța ! zise ea cu energie.

— Ei, atunci dă-mi mîna, căci această familie blestemată ne face mult de lucru. În aparență vei fi servitoarea reginei, dar în realitate trebuie s-o păzești mai bine decît noi.

Așadar, Lili trebuia să fie spioană ! Ea se îngrozi. Dar îi trecu prin minte că nu trebuia să trădeze tot ce va vedea.

— Voi face totul, zise ea hotărîtă.

— Bine, asta mă bucură. Ești deci supraveghetoare aici. Vei purta și un semn prin care vei avea dreptul să ieși din Temple oricînd vei vrea. Vei mînca împreună cu familia regală și vei dormi cu ei.

Deodată o apucă de ambele mîini și se uită fix în ochii ei.

— Eu cred că nu vei fi falsă ! Dealtfel e imposibil, căci știi bine că trădarea patriei e pedepsită cu moartea prin mîna călăului. Așadar, mîine dimineață te aștept la intrarea în Temple.

Lili părăsi Temple. Ea se îmbulzea tremurînd prin mulțime.

Enric își închipuise că Lili trebuie să mai fie în Temple și se îndreptă cu ajutoarele sale într-acolo pentru a o

întîmpina. Ei se întîlniră, se salutară călduros, și porniră împreună spre acasă.

Cei doi tineri se vedeau numai la masă și în societatea Orfeliei. După o bucată de drum, cei doi tineri se despărțiră.

Enric se duse acasă pentru a-și schimba hainele, iar Lili se îndreptă spre casa Orfeliei.

Lili urcă repede scara. Ea găsi pe Orfelia stînd de vorbă cu cineva.

— Acesta e domnul de Brepe, fostul mareșal al curții noastre regale !, zise Orfelia.

— Și această fată tînără, o întrerupse marchizul, e aceea care, dacă nu mă înșel, aduce servicii atît de însemnate familiei noastre regale.

Orfelia răspunse afirmativ.

— Tocmai a fost recomandată la Temple, răspunse ea. Și ce veste ne aduci ?, adăugă Orfelia, adresîndu-se lui Lili.

— Mîine de dimineață voi intra în serviciul reginei, răspunse Lili.

— Ei, binecuvîntat fie Dumnezeu, zise marchizul. În sfîrșit avem o personalitate confidentă în sînul familiei noastre regale. Dumnezeu să vă binecuvînteze, dragă și frumoasă copilă ! Într-adevăr, Franța încă nu-i pierdută, cînd se găsește pentru scăparea ei o ființă atît de hotărîtă și viteză.

— Voi face totul cu plăcere, zise Lili, dar nu știu ce cereți de la mine.

— Fii fără grijă, ți se va spune totul la timp. Dar bagă bine de seamă, nu trebuie să te încrezi în nimeni. Să crezi numai în persoana care se va apropia de dumneata și te va saluta cu voce tare, adăugînd la urmă cuvintele Vin în numele sfîntului Ludovic.

Lili plecă capul.

— Și care va fi datoria mea ?, întrebă ea.

— Nimic, nimic deocamdată, zise marchizul, să spui că ești cea mai entuziastă partizană a guvernului actual. La timpul cuvenit, te vom mai iniția noi.

Brepé salută respectuos pe cele două domnișoare și plecă.

— Ah, mi-e așa de trist gîndul, ca și cum ne așteaptă vreo mare nenorocire, murmură Lili.

Orfelia o liniști cît putu.

Se așezară la masă. Enric era neobișnuit de tăcut.

El o învălui pe Lili într-o privire caldă, dar neliniștită.

Cînd se sfîrși masa, și se îndepărtară fetele, Enric opri o clipă pe iubita sa.

El o trase într-un colț de odaie. Lili observă cum scoase de sub haină un evantai mic și scump.

— Ah, un dar pentru mine ?, întrebă fata cu bucurie.

— Da, un dar, răspunse Enric și nu un dar obișnuit. Acesta a aparținut unei prințese indiene. Ia uită-te aici.

Enric apucă mînerul evantaiului și dintr-însul scoase un pumnal delicat.

— Acesta e misterul. Dar mai mult. Tăișul fin al pumnalului ascunde o deschizătură cît un fir de păr. Ea e închisă în momentul acesta. Dacă apeși însă pe nasturele acesta, atunci țîșnește cea mai groaznică otravă pe care o cunoaște lumea, așa zisa otravă a indienilor, cu care își ung ei săgețile, și care ucide imediat.

Lili tresări.

— Dar pentru Dumnezeu ! ? Ce să fac eu cu pumnalul acesta ?

Enric îl strînse la loc.

— Ia-l și fii liniștită, zise el, timpurile sînt severe și tu intri în peștera Leului. Nu pot fi întotdeauna lîngă tine, iubita mea, dar dacă posezi această groaznică armă, te poți apăra de zece bărbați și poate de mai mulți.

Lili luă evantaiul.

Enric și Lili nu bănuiau că asupra acestui evantai domnește un blestem îngrozitor, și oricine îl va poseda, va da de nenorociri.

Capitolul 53

AMERICANA CEA BOGATĂ

În momentul în care apăru un soldat pentru a conduce pe Lili în Temple, porni o diligență prin Porte St. Martin din Paris. Portarul opri trăsura,

La chemarea sa veni servitorul de gardă, un bătrîn șters de vremuri cu un cioc nesuferit, urmat de cîțiva soldați. Caporalul privi diligența neîncrezător.

Nu era o trăsură de o deosebită eleganţă. După praful şi vechimea ei, părea a fi stat în vreun han, neîngrijită şi părăsită, dar totuşi trăită şi în vremuri mai bune. În contrast cu vechimea ei, erau înhămaţi doi cai arăbeşti, grozav de frumoşi.

Vizitiul părea a fi un ţăran obişnuit. Purta pe cap o scufie roşie ca iacobinii, care îi dădea un aer ciudat.

Caporalul deschise uşa trăsurii. Rămase uimit, cînd văzu într-însa o femeie, pe cît de tînără, pe atît de frumoasă şi bine îmbrăcată.

— Pentru toţi Dumnezei ! Sacrament, zise el, şi-şi netezi ciocul stufos. Pe cine avem în faţa noastră ?

Străina, îl privi cu o pereche de ochi minunat de strălucitori, negri şi adînci. Apoi scoase portofelul şi înmînă caporalului cu semnificaţie, cîteva piese de aur. Caporalul se înclină de cîteva ori.

— Pe cine trebuie să înscriu în cartea mea de gardă ?, zise el, silindu-se să-şi îndulcească vocea-i aspră.

— Eu sînt americană ! zise tînăra şi frumoasa doamnă şi se lăsă pe pernele trăsurii. Vin din patria mea, pentru a vedea această mare şi superbă, Republică Franceză !

— O, înţeleg ! înţeleg !

Ca tuturor oamenilor inculţi, îi impuse şi lui, limba străină şi întreruptă a tinerei doamne.

— Aşa, aşa, vii din America, doamna mea !, continuă el. Da, da, ştiu deja, am auzit că e o ţară foarte frumoasă ! Aş fi făcut şi eu o excursie pînă acolo, dar dracu ştie unde se află cuibul ăsta !

Întocmai ca toţi soldaţii secolului trecut, şi caporalul acesta, habar n-avea de citit şi de scris. El era unul din partizanii acelui celebru Holzapfel, pe care nemuritorul poet şi dramaturg Shakespeare, l-a făcut să spună în comedia sa. „Mult zgomot pentru nimic", următoarele cuvinte :

„Prostia e un dar al lui Dumnezeu, dar cititul şi scrisul vine de la sine".

Viteazul caporal mai mult primea darul lui Dumnezeu, decît să dorească tot ce vine de la sine.

Americana zîmbi fără a fi observată. Ea se înfundă mai adînc în pernele trăsurii.

— Numele meu este Eugenia Webb !, murmură ea. Acum cred că e voie să călătoresc mai departe, călătoria lungă m-a obosit şi mi-e dor de un pat moale şi comod !

— Da, desigur, desigur !, dădu din cap bătrînul soldat, vă este drumul liber ! Vă voi înscrie acum şi numele !

— Spune-mi, te rog !, zise americana caporalului, care tocmai vroia să închidă uşa trăsurii, există vreun restaurant mare aproape de piaţa pe care e ridicată îngrozitoarea maşină de execuţie ?

Caporalul trebui să asculte de două ori, pînă înţelese ceea ce îi spusese.

— Ah, aşa ? Întrebi de Place de la Greve ! mormăi el. Oh, pe acolo nu există restaurant ! Acolo se pregătesc altfel de mîncăruri.

Şi la cuvintele acestea, izbucni într-un hohot drăcesc.

— Nu e nici un restaurant ? Oh, păcat mare, zău !, zise americana în franţuzeasca-i stricată. Eu sînt o mare prietenă a unor astfel de reprezentaţii ! Am venit pentru apa cea mare, pentru a vedea superba vărsare de sînge, care e la ordinea zilei în marea şi frumoasa Franţă !

— N-ai decît să te duci în fiece dimineaţă pe Place de la Greve, şi acolo, să-l vezi luptînd pe viteazul nostru Sanson ! Îţi spun, domnişorică dragă, uite aşa, numai stropi, şi rîdea în hohot.

Trăsura însă porni.

— Ei vezi, asta e una pe care o putem întrebuinţa noi !, mormăi bătrînul caporal, uitîndu-se după trăsură şi întorcîndu-se în locul de gardă. Aşa o muiere ! Drace ! Vine direct din America pentru a vedea cum cad capetele. Asta are un curaj drăcesc ! Şi cîtă satisfacţie !

Trăsura fugea pe străzile Parisului. Se opri în sfîrşit, la unul din cele mai bune restaurante ale întregului oraş.

Deşi în Paris, era cea mai mare revoluţie, totuşi comerţul şi circulaţia nu erau oprite. Erau foarte mulţi străini. Toate restaurantele erau pline de lume.

În strada Concordiei, pe care se ridica castelul regal, trăsura se opri, şi după cum am spus, la unul din cele mai bune restaurante, restauratorul ieşi ca să primească pe muşteriul nou venit. Nu rămase mai puţin uimit, cînd văzu coborîndu-se din trăsură, o femeie, pe cît de frumoasă, pe atît de nobilă. El i se închină cu respect.

În franţuzeasca ei stricată, americana întrebă dacă poate descinde la acest hotel, adăugînd că nu are pretenţii mari, decît, că-i trebuiau vreo trei, patru odăi, cu gust mobilate.

Hotelierul, zgîi ochi, înclinîndu-se pînă la pămînt. Aşa musafiri înţelegea şi el ! Patru odăi deodată ! Plin de bucurie făcu un gest larg.

Peste un sfert de oră, Miss Webb, cum se numea americana, era instalată în etajul întîi al hotelului, în patru odăi frumoase şi bine mobilate. Americana, părea o fiinţă cam stranie. În cîteva rînduri, căută să se convingă dacă i s-au adus toate pachetele. În cele din urmă se văzu singură în odăile ei. Se plimbă în lung şi în lat. Se convinse mai întîi, căutînd prin dulapuri, sub pat şi sub canapele că-i absolut singură şi nespionată de nimeni.

Americana îşi duse mîna la cap, îşi scoase peruca galbenă, căci perucă a fost părul ei cel blond, şi într-o clipă se schimbă cu desăvîrşire.

Era Adella de Barry, care sub numele de Eugenia Webb, descinse la cel mai distins hotel din Paris.

Mai înainte de a ne ocupa de americană, trebuie să ne întoarcem cu cîteva zile înapoi în povestirea noastră senzaţională şi fascinantă.

După cum ştiţi, iubiţii noştri cititori, Adella de Barry a consimţit la eliberarea lui Lili, în schimbul preţului destul de însemnat al descoperirii tezaurului familiei Barry, de către Enric Sanson. Prinţesa se depărtase de castel, voind să cheme ajutoare pentru a ascunde numai-decît preţiosul tezaur.

Abia ieşi din castel, şi privirile îi căzură asupra a doi amorezi, care se dezmierdau cu aprinsă şi dulce dragoste : Lili şi Enric.

La vederea acestei fericiri, care ei nu i-a fost scrisă în cartea vieţii, o furie pasionată îi cuprinse inima. Ah, cît de amar, a regretat ea în acest moment, că n-a distrus pe această Lili, pe care, atît de aprig o ura !

În acelaşi moment, însă, ambiţia şi lăcomia învinseră ura.

„Nu-i nimic pierdut !, îşi zise ea. Lasă, turturică prostuţă, îţi voi zmulge eu fericirea asta nemeritată ! Enric Sanson mi-a jurat că te va părăsi. Dacă n-o vrea să se ţină de cuvînt, cu atît mai rău de el !, apoi, mai am şi inelul acela, ce i l-am luat din deget lui Sanson. Ei bine, inelul ţi-l voi da la momentul oportun, cu toată însemnătatea cuvenită ! Şi atunci, vei afla, că amantul tău ţi-a devenit necredincios !"

Zicîndu-şi aceste cuvinte, prinţesea plecă, lăsînd singuri pe amorezii fericiţi, care nici nu bănuiseră prezenţa ei.

Adella, avea prieteni devotaţi, care ţineau la dînsa foarte mult, mai ales ţărani din jurul Parisului. Aceştia păstrară familiei Barry un adînc şi sincer devotament. Tînăra şi impozanta prinţesă, le impunea respect, şi admiraţie.

Nu trebuie deci să ne mirăm dacă flăcăii de ţărani, cei mai voinici şi viguroşi, cărora se destăinuise Adella, considerau o mare onoare de a se pune la dispoziţia ei.

Trei dintre aceşti flăcăi, au luat parte la eliberarea din mîna pactului de sînge a lui Enric. Tot la dînşii, a apelat şi acum Adella, spre a-i fi de ajutor la transportarea şi ascunderea tezaurului descoperit. Adella înţelese, că deocamdată rolul ei de prinţesă e terminat şi că în momentul de faţă nu poate fi asigurată în liniştea ei, decît acceptînd un nou nume şi alegîndu-şi un nou mediu. Oricum, nu mai putea sta în castel, nici în vila de la vie, şi nici hainele ţigăneşti, nu le putea păstra, căci, dacă ele au putut înşela pe naiva Lili, nu vor putea amăgi pe nimeni altul, şi riscă să fie recunoscută în fiece moment. Iată de ce prinţesa, după ce mai vizită pentru ultima oară cabinetul secret de toaletă al castelului, de unde-şi luă tot ce-i părea necesar pentru o travestire, puse să se transporte totul la un han, care se afla cam la vreo trei poşte depărtare de Paris.

Adella sosi la han, şi ceru să i se pună la dispoziţie o odaie. Fără a deştepta cea mai mică bănuială, a izbutit, sub pretext că vrea să facă un voiaj în provincie, să-şi cumpere un cupeu vechi de la hangiu, plătindu-i un preţ bun.

În ce priveşte caii, hangiul a declarat că nu-i stă în putinţă să-i procure. În schimb, Adella ştia ce are de făcut. Din herghelia tatălui ei, mai rămăseseră vreo şaisprezece cai, care stăteau în grajdul unui vechi arendaş al lor, şi fiul acestui arendaş, a fost unul din acei trei flăcăi care fuseseră la dispoziţia ei. Cu ajutorul acestuia, îşi procură doi cai.

După ce se opri timp de o zi în acest han de la ţară, ea plăti contul şi încunoştinţă pe hangiţă că a doua zi dis-de-dimineaţă va pleca şi că nu trebuie să se deranjeze nimeni, deoarece are pregătite toate.

Hangiul care în lipsă de servitori, făcea el singur serviciul hanului, era cît se poate de mulţumit.

Adella, a petrecut toată noaptea fără să doarmă o singură clipă. Principala ei preocupare a fost travestirea. Fiind o artistă neîntrecută în ce priveşte fardul şi sulemeneala, reuşi în cîteva minute să-şi dea un aer atît de schimbat, încît, nimeni n-ar fi recunoscut într-însa pe prinţesa de Barry. Fardul prefăcu pe femeia asta mîndră şi demonică, într-o frumuseţe englezească, blîndă şi îngerească, iar restul acestei transformări miraculoase, îl completă o perucă blondă, pe care cu multă artă şi-o aşeză pe cap, încît ai fi jurat că-i blondă veritabilă.

Abia se lumină de ziuă, şi la han sosi unul din flăcăii devotaţi, puse caii la trăsură şi cu multă precauţie, încărcă în trăsură toate lăzile şi geamantanele prinţesei.

Nu-şi poate imagina cineva surprinderea sa, cînd se apropie de Adella. Numai după sunetul vocii, a putut recunoaşte pe prinţesă, căreia a trebuit să-i promită prin jurămînt, să păstreze o tăcere mormîntală.

— Mă duc la Paris, să răzbun moartea tatălui meu !, asta a fost tot ce a zis Adella flăcăului. Ţăranul însă o crezu pe cuvînt, şi dădu numai din cap, tăcînd.

Adella instrui pe vizitiul ei, ce să spună, dacă vor fi cumva opriţi pe drum de oameni înarmaţi, şi pe urmă trăsura se puse în mişcare, îndreptîndu-se spre Paris.

Pe drum spre capitală, prinţesa travestită, trecu prin faţa castelului secular al familiei sale, palatul de Barry. Uitîndu-se afară pe fereastra cupeului, dînsa n-a tresărit cîtuşi de puţin, de cîte ori bunii cunoscuţi din sat o salutau cu mult respect. Nimeni nu o recunoscu. Toată lumea o credea o străină, care voiajează prin Franţa.

Asta bucură mult pe prinţesă, acum se simţea cu totul sigură şi în afară de orice primejdie de a fi cumva descoperită. Convingerea ei, era că travestirea ca englezoaică, îi va fi mai posibilă ca oricînd, să-şi realizeze pe deplin opera ei de răzbunare mult dorită.

Un bacşiş de cîteva monede de aur, îi înlesni intrarea în Paris. Sosind la hotel, Adella concedie pe vizitiul ei, răsplătindu-l în mod regal. Flăcăul, îi mai şopti odată la ureche, că el şi tovarăşii săi, sînt gata să-i vină într-ajutor de cîte ori va avea nevoie de dînşii.

Acum, cînd ştia că în orice moment, poate dispune de oameni energici şi devotaţi şi că era stăpînă pe un tezaur incomparabil, răzbunarea ei putea începe, crudă şi neînduplecată.

Capitolul 54

RELAŢIILE STRĂBUNULUI

Respirînd adînc, ca după o grea încercare atît morală cît şi fizică, prinţesa de Barry, şedea în odaia foarte luxoasă a marelui şi renumitului hotel. Sînul ei ademenea gîndul la plăceri erotice ridicîndu-se şi coborînd spasmodic sub imperiul emoţiilor. Hotărît, că gîndurile care se ascundeau după fruntea ei scurtă dar energică, nu erau tocmai fericite şi trandafirii.

Se auzi bătînd în uşă. Adella sări de pe fotoliu îşi acoperi capul cu falsele bucle blonde şi deschise uşa. Era un chelner al hotelului, care venise să-i ceară ordine. După obiceiul chelnerilor francezi, tînărul era îmbrăcat cu un sacou de stofă neagră, scurt pînă la şolduri şi purta un şorţ, de un alb imaculat pînă la vîrful ghetelor. Avea în mînă un registru şi rugă pe Adella, să-şi înscrie numele.

În acelaşi timp însă întrebă şi de dorinţele frumoasei musafire. Cu mîna fermă, Adella de Barry se înscrise în registru sub numele de Eugenia Webb din New York, America, care a venit în Franţa cu ocazia unui voiaj de plăcere. Apoi cheamă chelnerul mai aproape, zicîndu-i cu multă graţie

— Vrei dumneata, să-mi faci un serviciu ?

Tînărul se roşi pînă peste urechi.

— Cum nu !, cu cea mai mare plăcere, numai dacă îmi va fi posibil !, răspunse el.

— Nimic mai uşor !, ripostă americana. Acum cîteva zile am avut un mic accident, mi s-a stricat trăsura de voiaj. Cu această ocazie, a pierit şi sărmanul meu vizitiu. Atunci neavînd încotro, a trebuit să cumpăr trăsura aceea cu care m-ai văzut sosind, şi care a stat probabil, cine ştie cîţi ani în fundul vreunui grajd. Poţi dumneata să-mi procuri pînă mîine, o trăsură elegantă şi nouă ? Afară de asta mai îmi trebuie şi un vizitiu.

Apoi scoase portmoneul şi dădu chelnerului doi bani de aur.

— Du-te şi fă ce ţi-am spus ! Vrei ?

— Desigur, se înţelege !, gîngăvi tînărul. Aveţi nevoie poate şi de o cameristă ?

— Nu, nu, nu-mi trebuie cameristă ! Îmi place să fiu singură, n-am nevoie de spioni, care să mă iscodească zi şi noapte !

— Foarte bine !, răspunse chelnerul şi vru să plece. Dar se mai întoarse odată şi întrebă pe prinţesă, dacă nu vrea să dejuneze.

— Mai pe urmă, peste cîteva ceasuri, răspunse ea, poţi să-mi aduci ceai şi jambon !

Chelnerul plecă. Adella, rămînînd singură în odaie, închise uşa cu zgomot, puse zăvorul şi se apucă să cerceteze conţinutul cuferelor şi lăzilor aşezate în ordine prin apartamentul ei.

„În sfîrşit, în sfîrşit !, exclamă ea, pot să văd şi eu în ce constă tezaurul ! Sînt cîteva zile de cînd mă aflu în posesia tuturor acestor minunăţii şi abia acuma, am vreme să le văd mai de aproape şi să le admir !"

Prinţesa se apucă de lucru imediat. Zăcînd de secole în ascunzătoarea lor secretă din castelul Barry, încadrarea de aur a briliantelor şi diamantelor se cam vătămase. Pietrele nestemate, însă, sclipeau într-o măreţie superbă, orbitoare.

Prinţesa nu se ostenea de a se entuziasma la vederea tuturor acestor odoare, pe care le răspîndise pe masă. Ochii îi străluceau şi obrajii se împurpurară sub fardul ce şi-l pusese cu atîta artă.

Nu mai încape nici o îndoială, că sufletul Adellei era cuprins cu totul de diavol. Desigur, că nu cunoştea un ideal mai înalt, decît îngrămădirea aurului, pentru ca prin ajutorul banilor să stăpînească omenirea.

În cele din urmă, după ce îşi delectase ochii cu adunarea mută a tuturor acestor nespus de frumoase preţiozităţi, trecu la numărarea şi ordonarea monedelor de aur. Servitorii hotelului se mirară foarte mult de greutatea cîtorva cufere pe care au trebuit să le transporte în odaia prinţesei.

Acum Adella începu să numere pentru prima oară avuţia ei.

În sfîrşit, după ce numără totul cu multă scrupulozitate, privirea ei căzu asupra unui pergament îndoit de mai multe ori, care se afla la fundul unui butoiaş de aur. În ochii ei se aprinse o scînteie de bucurie. Înainte însă de a studia mai deaproape cuprinsul pergamentului, ascunse comoara, împachetînd totul la loc. Apoi întinse documentul descoperit pe masă, şi luînd loc pe un fotoliu, desfăcu pergamentul prăfuit şi aproape descompus de vechi ce era. Pielea de măgar ce o avea în mînă, era veche de secole şi părea că la prima mişcare se va desface în bucăţi. Umblînd, însă, cu multă precauţie, Adella, reuşi să desfacă fără nici o vătămare, documentul găsit.

Partea dinăuntru era acoperită cu un text în care recunoscu limba latină.

Contrar poporului de jos din Franţa, în veacul trecut, nobilii şi cavalerii căpătau o educaţie intelectuală destul de însemnată, astfel că Adella pricepea cît se poate de bine latina şi elena.

„Ne aflăm în mare primejdie. Regele e duşmanul meu. Îndată, poate mă va şi cotropi cu puterea sa, pentru a-mi cuceri puternica mea cetate şi să mă facă prizonierul său. Dumnezeu singur, ştie cum şi cînd, voi scăpa cu fericire din timpurile astea. De aceea am ascuns toată averea mea în această păstrătoare misterioasă. Ia-o dacă o găseşti, tu viitoare descendentă a neamului meu. Să fie proprietatea ta, dacă nu-mi va fi posibil să mi-o iau singur. Dar fereşte-te de pericolul acestui castel, care te urmăreşte pas cu pas."

Adella urmărea suprinsă conţinutul. Scriitorul mai descrise în fugă şi întocmirea misterioasă a acestui castel. De aici se deducea că tot aranjamentul şi mecanismul misterios al acestui castel, era opera strămoşilor.

Un savant rafinat, întrecuse pe contemporanii săi cu mai multe secole. El reuşise să facă descoperiri, care de abia mai tîrziu, în secolul al XIX-lea, ar fi fost spre binele general al omenirii.

Legile electricităţii, de care astăzi se ştie că sînt datorate unor maeştri celebri ai ştiinţei, nu erau necunoscute pentru strămoşul Adellei.

Acum află ea, cît se poate de clar, că în toate maşinăriile astea, era electricitate, şi numai electricitate.

Temelia castelului se compunea din plăci de aramă, aşezate unele lîngă altele. Acestea erau suprapuse pe un

strat de prundiș muiat în apă. Cu temelia, comunicau nenumărate sîrme de aramă, care se întindeau de-a lungul zidurilor și se împreunau în templul de oglinzi. De aici se putea manevra în toate chipurile printr-o apăsare de buton. Tot prin ajutorul electricității, se făcea și acea lumină fermecătoare, se deschidea și se închidea ușa din dos, se încălzeau zidurile de fier, cît și multe altele. Pentru că scînteia electrică era veșnică, era cu putință să se producă efecte numeroase de magie, care erau bazate pe principiile electricității.

Dar Adella nu află numai despre misterioasa întocmire a castelului, ci și despre alte multe mistere, pe care nu le cunoscuse pînă atunci. Așa de pildă, află că mii de kilograme de pulbere neagră-cenușie, supranumită de inventator pulbere demonică, se afla în straturi groase sub zidurile castelului, și această pulbere nu era alta decît aceea descoperită de Berthold Schwartz, adică praful de pușcă.

Firele de aramă conduceau în nenumărate butoaie. Era îndeajuns, numai o apăsare de buton în templul de oglinzi, pentru a arunca tot castelul în aer. În ochii Adellei, scăpără un fulger drăcesc. „Mulțumesc ție, strămoșul meu, pentru comunicările astea !", murmură ea, pe cînd închidea la loc documentul. „Poate că va veni clipa în care voi face ultima încercare a tuturor invențiilor tale înțelepte !"

„Pînă acum, toate au mers bine ! murmură ea, și acum la lucru ! Mîine voi încerca să mă pun în legătură cu actualii puternici. Deși îi disprețuiesc și îi urăsc, îi voi linguși totuși, pe acești cîini setoși de sînge. Prin aceasta voi reuși să capăt o putere oarecare asupra puternicilor de azi ! Și apoi vai ție, Lili Miranda ! Voi duce cu grijă, capul tău pe eșafod ! Tu însă Enric Sanson, vei fi învins și vei cerși propria-ți viață, zvîrcolindu-te la picioarele mele și primind toate condițiile, oricît de aspre ți le voi impune."

Ochii îi erau plini de o licărire satanică.

Cineva bătu la ușă. Apăru chelnerul. Adella se schimbă iar în americana Miss Webb, blîndă ca o porumbiță, surîzînd dulce servitorului de la ușă ! Ea mîncă în liniște, ca și cum creierul nu i-ar fi fost obsedat de cele mai îngrozitoare și crude planuri.

Adella, vizită apartamentul, închise uşile cu cheia, apoi căută cu lumînarea pe sub toate paturile şi în toate dulapurile, pentru a se convinge dacă nu se ascunde cineva.

De abia după ce scotoci pretutindeni pentru a vedea dacă nu cumva este vreo uşă secretă, se culcă. Lîngă patul ei, pe măsuţa de noapte, se aflau două pistoale încărcate, pe care trebuia numai să le atingă.

Capitolul 55

LILI ÎŞI ÎNCEPE SERVICIUL

Lili se prezentă cu punctualitate la postul ei în casa de gardă a închisorii Temple. Aici o primi cizmarul Simon.

Deşi foarte de dimineaţă, Simon, era deja beat. Cu ciubucul său murdar între două rînduri galbene de dinţi, şi cu obrazul roşu, şi mai scîrbos decît oricînd, el se repezi la tînăra fată.

— Ia uite-te frate !, urlă el cu vocea-i de lemn, uite că iar mi-a venit drăguţa de ieri ! Ei bravo, aşa-mi place ! Să şezi niţel, tu puică, tu ! Ia să mai vorbim niţel împreună, şi pe urmă să daj lui moş Simon o guriţă ! Haha !

Lili se înfioră şi se depărtă de acel monstru. Răbdarea ei era pusă la o încercare prea grea. Spre norocul ei, veni şi ofiţerul care ieri o luase drept servitoare a familiei regale. El aruncă o privire scrutătoare asupra cizmarului, care începu să se îndoiască şi să-şi încovoaie spinarea.

— Ei, butoi fără fund !, îi zise ofiţerul cu un ton prea puţin respectuos, iar te-ai îmbătat dis-de-dimineaţă ?

— Serviciul căpitane, serviciul greu ! răspunse cizmarul, care împlinea şi serviciul de supraveghetor. Nici o odihnă, zi şi noapte !

— Haha !, meştere Simon, văd că rachiul nu te lasă zise ofiţerul clătinînd capul. Numai bagă de seamă, Comitetul să nu afle de beţiile astea, căci cu beţivi ca tine nu poate face treabă !

— Dar eu sînt un patriot neclintit, un cetăţean energic !, răspunse cizmarul. Daţi-mi o misiune, daţi-mi o armată şi pe loc primesc comanda !

Ofiţerul zîmbi şi făcu semn lui Lili să-l urmeze.

— Frumoasa mea copilă, vino după mine fără nici o frică !, zise ofiţerul după ce părăsi cu dînsa sala de gardă plină de fum înăbuşitor. Te voi duce acum, în noul tău loc de activitate !, mai înainte însă, ia această insignă.

Şi zicînd asta, îi dădu o bonetă iacobină foarte drăguţă.

Paşii lor răsunau foarte lugubru prin coridoare şi Lili înfiorată din talpă pînă în creştet, se uita cînd la dreapta, cînd la stînga. La fiecare zece paşi, erau sentinele cu puşca încărcată, la picior. De cîteva ori, au trebuit să treacă prin porţi de fier închise, şi la fiecare, ofiţerul trebuia să dea ordin de deschidere. Intrau tot mai departe în clădirea complicată a temniţei din Temple.

Abia acuma, înţelese Lili, cît de rafinată e paza cu care au ştiut dictatorii teroriştii să împrejmuiască familia regală întemniţată. Acuma înţelegea, de ce partizanii regelui nu se puteau pune în contact cu augustii prizonieri. Nu era cu putinţă o corespondenţă secretă, prin şirurile acestor nenumărate sentinele vigilente. Lili se înfioră fără voie, cînd se gîndi că ea a fost aleasă pentru umplerea acestei lacune. Acum a înţeles ce post primejdios i s-a încredinţat şi de ce s-a împotrivit atita Sanson. O rugă fierbinte se urcă spre cer de pe buzele ei palide de emoţie.

„Dumnezeule mare, păzeşte-mă în locul acesta de groază ! Căci, de nu mă vei ajuta, apoi sînt pe veci pierdută !"

Cu capul plecat, Lili urmă pe ofiţer. În sfîrşit, auzi un murmur şi un susur înăbuşit. Înconjură cu privirea gangul văruit. Ici şi colo se afla cîte o uşă, dar tot nu pricepu ce înseamnă murmurul acela. Deodată ofiţerul deschise o uşă din stînga. Lili tresări de spaimă, cînd văzu vreo treizeci de oameni, de specia cea mai scîrboasă, adunaţi laolaltă.

În mijlocul sălii văzu o masă. Împrejurul ei şedeau cîţiva bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă. Cea mai mare parte purtau pe cap scufiile roşii ale Iacobinilor. În privirea lor sălbatică, se oglindea setea de sînge şi dorul de răzbunare. Un dispreţ adînc cuprinse pe Lili în faţa acestor împiegaţi decăzuţi.

Dar indivizii cei rupţi şi desculţi, care se îmbulziră în jurul mesei, erau mult mai scîrboşi. Din privirile lor dră-

cești, vorbea setea de sînge și în trăsăturile lor, se oglindea cea mai teribilă și înverșunată bestialitate.

— Ei, pe cine aduci aici, cetățene căpitan ?, întrebă pe ofițer un om necioplit.

Ofițerul salută.

— Cetățene Santerre, uite îți aduc fetișcana pe care am angajat-o eu !

— Vino mai aproape ! porunci Santerre tinerei fete, cu voce groasă și aspră.

Santerre. era comandantul suprem al închisorii Temple. Odinioară fusese berar, și dovada că i-au plăcut mult produsele sale, o vedem pe burta lui voluminoasă. În obrajii săi, roșii și alcolici, se zăreau doi ochișori de guzgan !

— Vino mai aproape !, mai porunci Santerre încă o dată.

Fata urmă tremurînd porunca sa.

— Am auzit multe lucruri bune despre tine, fetițo dragă !, zise Santerre cu o bunătate neobișnuită la el.. Tu să fii o fetișcană cuminte și inima ta să bată numai pentru libertate ! Așa e bine și drept. E vremea să dispară canaliile astea de regi ! Fii cuminte și viteză, că numai atunci te vom răsplăti cum se cuvine !

Făcu semn ofițerului.

— Du pe fată la familia regală !, porunci el. Spune-le că fata asta este pentru serviciul lor. Și afară de asta, poruncește acelor secături nobile, din societatea regelui și reginei, să părăsească îndată închisoarea !

— Ai încredere în domnul și domnișoara Fourcelle ; precum și în prințesa Lamballe ?, întrebă ofițerul.

Santerre dădu din cap afirmativ.

— Numai pe cei doi să-i eliberezi fără multă vorbă !, adăugă el. Dar pe prințesa Samballe, acea trădătoare nerușinată, s-o aduci aici în fața mea ! Ea nu va scăpa așa de ușor. Mai întîi să se explice clar în fața noastră, că nu așa de lesne scapă ea de mine !

Ochii lui Santerre căpătară o expresie neobișnuită. El scrîșni din dinți cu furie. Cîțiva dintre indivizii adunați în jurul său împungeau cu săbiile în cimentul cu care era pavată sala.

Ofițerul salută, luă de mînă pe îngrozita Lili, care de abia se putea ține pe picioare, și părăsiră sala.

— Acum ne vom duce la familia cetățeanului Capet !, zise ofițerul, cînd ajunseră afară din gang. Înainte de a

te conduce la acei trădători nemernici ai poporului, vreau să-ți explic cum merg lucrurile aici în Temple. Fostul rege locuiește aci la stînga, trei camere alipite laolaltă. Acestea sînt păzite de santinele. Regele are un servitor la dispoziție, cu care tu nu vei avea de-a face. Regina locuiește împreună cu copiii ei, în trei camere. Acestea sînt situate în dreapta.

Și ofițerul arătă spre dreapta.

— Afară de astea, se află și o sală în mijloc. Aceasta desparte și unește în același timp locuințele fostului rege și ale soției sale. Tu te vei ocupa numai de partea dreaptă a locuinței, pentru că ești în serviciul Mariei Antoinetta. Te fac încă o dată atentă, că în toate privințele te vei considera servitoarea reginei. În realitate, vei supraveghea riguros și sever, toate relațiile și toate petrecerile familiei regale. Dacă vei observa ceva, îndată ne vei informa. M-ai înțeles drăguță ?

Lili afirmă cu sfială. Inima îi era grozav de îndurerată. Ar fi izbucnit în hohote de plîns, așa era de tulburat sufletul ei. Ofițerul luă drept consimțire afirmarea ei.

— Curaj, curaj ! urmă el, cu ton vesel, ține capul drept, draga mea ! Aceea care intră într-o slujbă așa de grea cu atîta patriotism, va ști s-o ducă pînă la sfîrșit !

Ajunseră la o ușă de fier, care era păzită de doi soldați. La porunca ofițerului, ușa se deschise.

— Aci e sala de mîncare a familiei regale !, zise ofițerul. E odaia comună a familiei regale.

Ofițerul bătu la ușă. Fără să aștepte un răspuns, intră cu Lili. Dumnezeule, acum trebuia să se afle în fața reginei ! Nici nu o cunoștea bine la față, atunci cînd o văzuse, era încă regină mîndră și sublimă a Franței ! Lili își aducea aminte de ea ca de o femeie frumoasă, de o gingășie fără egal !

Capitolul 56

NENOROCITA FAMILIE REGALĂ

Tremurînd, cu ochii plecați la pămînt, Lili intră în sală unde se afla familia regală.

— Cetățene Capet și cetățeană Capet !, zise ofițerul cu glas tare, vă aduc o servitoare nouă, care vă stă la dispoziție, în special dumitale cetățeană Capet și copiilor dumi-

tale. Dacă veți avea vreo plîngere împotriva ei, să-mi comunicați !

Lili ridică ochii speriată de sunetul crud al glasului cu care ofițerul spuse aceste cuvinte.

Ea se văzu într-un local destul de mare și neobișnuit de înalt. Prin niște ferestre mici cu zăbrele de fier pătrundea lumina zilei cu multă economie. Mobilierul era cît se poate de simplu.

De-a lungul unui perete erau așezate două dulapuri simple. În mijlocul casei o masă mare, acoperită. În jurul mesei cîteva scaune de trestie, pe care ședeau persoane deosebite.

Privirea lui Lili căzu mai întîi asupra unui bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte corpolent, cu obrazul lat și inexpresiv. Totuși era multă bunătate zugrăvită pe fața sa. Acesta era Ludovic al XVI-lea, cel mai nenorocit rege care urcase cîndva pe tronul Franței.

În fața lui stătea o femeie bine făcută, înaltă, care își păstrase urmele unei frumuseți trecute. Trebuia să fie bătrînă deoarece tot părul îi era alb ca zăpada. Totuși, arăta tînără, Maria Antoinetta a Franței, — căci ea era — îmbătrînise devreme, de griji și suferințe. În aparență era bătrînă, dar abia împlinise 30 de ani. Obrazul ei delicat și mîndru cu nasul marcat și cu celebra buză a Habsburgilor, se transformase cu totul de griji. Ochii îi erau adînc înfundați în orbite. Privirea ei ostenită și neexpresivă arăta nevoia, jalea și grija. Ea privea cu neîncredere pe tînăra fată.

Lili se înclină cu respect. În inima sa, tînăra fată își făgăduise să fie într-adevăr fidelă și devotată scumpei ei regine.

Persoana Mariei Antoinetta avu o așa de mare înrîurire asupra fetei, încît, ea nici nu mai avu ochi pentru ceilalți.

Ea văzu pe Doamna și Domnișoara Fourcelle, cît și pe nespus de frumoasa Prințesă Lamballe. Pe cei doi copii care se îmbulziră pe lîngă mama lor, aproape că nu-i văzu.

Privirea ei rămase fermecată ca mai înainte asupra Antoinettei. Oh, cum atrage nenorocirea două suflete nobile și tot atît de suferinde.

Lili văzuse pe regină numai în strălucire și belșug, și inima ei nu simțise pînă acum în fața maiestății sale decît respect. Dar azi cînd văzu în fața ei pe sărmana și crud încercata femeie, din trăsăturile căreia vorbea nevoia și

grija, cînd se gîndi că această frunte, care acum e plină de încreţituri din pricina suferinţelor, purta odată o diademă strălucitoare de diamante, îi sîngera inima.

Pentru a doua oară în viaţa ei, dar mai lămurit decît în faţa cadavrului tatălui ei, Lili înţelese vanitatea şi groaznica schimbare a norocului şi a speranţelor omeneşti.

Care era în realitate motivul păcii şi norocul omenesc ?

Lilli se cutremură cînd se gîndi la regina Franţei care era atît de nenorocită. Ce se va întîmpla cu Lilli, dacă se procedează cu atîta cruzime pentru un cap atît de mîndru şi încoronat ?

Dar Lilli n-avea timp de reflectat. Ofiţerul se adresă acum celor rămaşi în sală.

— Cetăţeană mamă Fourcelle şi fiică Fourcelle, mi s-a poruncit să vă scot numaidecît din Temple ! — urmă el.

— Nu, numai asta să nu ne-o facă ! Lăsaţi-ne la buna noastră regină ! zise Doamna Fourcelle.

— E porunca comitetului terorist, şi trebuie să vă supuneţi.

În acelaşi timp se deschise uşa prin care intrase odinioară cu prinţesa. Deodată se îmbulziră soldaţii, cu puşca la picior, aşteptînd în tăcere poruncile superiorilor.

— Trebuie să ne despărţim, scumpele mele prietene ! Duceţi-vă cu Dumnezeu şi fiţi binecuvîntate pentru bunătatea voastră, glăsui regina cu voce profundă şi binevoitoare.

Ea îmbrăţişa pe rînd toate doamnele. În ochii ei se iviră lacrimi. Sărută cu emoţie fruntea prietenelor ei, de care probabil, se va despărţi foarte repede.

— O Maiestate !, doar nu va fi aceasta hotărîrea guvernului. Căci e cea mai mare bucurie a noastră să împărţim toate suferinţele !

— Haideţi, înainte, nu e vreme de zăbovit ! le grăbi ofiţerul.

Regina convinse cu blîndeţe pe tinerele femei să iasă mai repede.

— Duceţi-vă cu Dumnezeu, poate că ne vom revedea în timpuri mai bune, amicele mele ! murmură ea, şi buzele îi tremurau de durere. Acum nu mai am pe nimeni !, mi se răpeşte şi mîngîierea devotatelor mele prietene să mă chinuiesc singură în această carceră !

— Dar e de nesuportat !, se amestecă regele, din zi în zi se poartă mai rău cu noi !

El se ridicase de pe scaunul său. Acum de abia se vedea făptura sa neînsemnată şi puţin respectabilă. Regele purta o redingotă de catifea albastră pe cînd doamnele erau în doliu mare.

Ofiţerul dădu din umeri.

— Trebuie să vorbeşti dumneata în persoană cu comitetul terorist, cetăţene Capet. Şi nu este departe momentul în care vă veţi prezenta înaintea sa ! zise ofiţerul — eu nu fac decît ce spune comitetul !

Regele îşi muşcă buzele. Deşi era obişnuit a fi tratat în modul cel mai insultător de supuşii săi de odinioară, totuşi pe obrajii săi apăru roşeaţa demnităţii şi a protestului.

— Bine, bine ! murmură el, întorcîndu-se, va avea un sfîrşit şi încercarea asta !

El păşi spre copiii săi, mîngîind obrajii Christinei. Pe urmă trecu degetele prin buclele micului său fiu şi moştenitor.

— O ! Sărmanii mei copii, dacă n-aţi fi voi !, îngînă regele înduioşat, — cu cîtă plăcere aş fi renunţat demult la glorie şi renume ! În timpul acesta doamna şi domnişoara Fourcelle cu lacrimi în ochi se despărţiră de cei prezenţi.

— Duceţi-vă, numai cerul, cerul vă va resplăti purtarea ce aţi avut-o faţă de noi !

Îndată după aceea ele dispărură însoţite fiecare de cîte un soldat.

— Acum vine rîndul dumitale, prinţesă Lamballe, urmă ofiţerul. Regina se îngrozi şi păşi proteguitoare către tînăra şi frumoasa prinţesă.

— Cum ? — exclamă Maria Antoinetta cu voce tremurîndă, — doar nu vor îndrăzni să despartă de mine şi pe scumpa şi cea mai iubită prietenă a mea !

Ofiţerul dădu din umeri.

— Am porunca de a duce pe prinţesa de Lamballe înaintea comandantului suprem, dar ce se va întîmpla cu dînsa, nu ştiu !, — răspunse el.

— Nu, nu ! Nu mai pot răbda atîta !, strigă regina oftînd şi plîngînd. Se apropie mai mult de prinţesă, şi o lipi de sînul ei.

— O scumpa și îngerească mea prietenă !, îngînă prințesa de Lamballe, nu mă duc de lîngă tine, pînă nu mă vor tîrî cu sila de aici !

— Așa o să facem ! răspunse ofițerul care auzise cuvintele din urmă ale prințesei. Ori ne urmezi de bunăvoie pe mine și pe soldații mei, ori de nu...

El nu sfîrși, dar cuvintele sale erau destul de semnificative și expresive.

Regina rămase mută cîteva clipe. La despărțirea de doamna și domnișoara Fourcelle îi erau ochii plini de lacrimi. Acum, cînd inima ei era cuprinsă de cea mai groaznică durere a despărțiirii, ochii îi erau uscați. Deodată regina se adresă ofițerului.

— Dacă mă voi ruga mult ca să-mi lăsați pe prințesa aici, veți rămîne și atunci neînduplecați ?, murmură ea cu buzele tremurînde.

— Eu sînt soldat și trebuie să fiu supus !, urmă ofițerul. Rugămintea nu v-ar folosi la nimic. Și dumneata trebuie să fii tot atît de supusă ca și mine. Comitetul terorist, este cea mai înaltă instituție a Franței, și el poruncește îndepărtarea cetățenei Lamballe din Temple.

Ludovic al XVI-lea interveni.

— Te rog, ascultă-l, scumpă Antoinetta, ! murmură el, nu ne rămîne altceva de făcut !

— Dar totuși, nu se poate să mă despartă de cea mai bună prietenă a mea ! — îngînă nenorocita regină.

— Voi ruga eu comitetul să mă lase lîngă tine !, îi șopti prințesa la urcehe.

Făptura ei superbă se alipi de veștejita regină. Urmă o scenă de adio mută și plină de lacrimi. Pe urmă, prințesa de Lamballe se întoarse la copiii perechii regale.

— Rămîneți cu bine dragii mei, Dumnezeu să vă binecuvinteze și să vă protejeze ! Dacă va vroi cerul, poate ne vom revedea astăzi !

Lili stătea neobservată lîngă ușa localului. Ea rămase cu mîinile cruce pe piept, inima îi sîngera.

O ! cum ar fi dat ea acum, bucuria și pacea ei, dacă ar fi putut ajuta pe scumpa ei regină ! Dar ce putea face ea, o fată atît de slabă și singură ! ? Jalea și amarul reginei o pătrunse pe Lili pînă în adîncul sufletului.

Ea aruncă o privire rugătoare ofiţerului. Spre norocul ei, el nu văzu privirea fetei, căci şi-ar fi pierdut, poate încrederea în viitoarea servitoare a reginei.

— Înainte, cetăţeană Lamballe ! Cetăţeanul Santerre vă aşteaptă, pentru a vă lua interogatoriul ! spuse ofiţerul. Nu este nici un moment de pierdut !

La un semn al ofiţerului, soldaţii se apropiară de prinţesă apucînd-o cu cruzime de braţ.

Amica scumpă a reginei, prinţesa de Lamballe, privi pe ofiţer cu mîndrie. Soldaţii îi dădură drumul fără voie.

— Cum ! ?, urmă prinţesa cu buzele tremurînde, oare de aceea m-am întors eu din Anglia, pentru a fi insultată ? Nu trebuie să mă duceţi voi, vă voi urma singură. Du-te înainte, căpitane, că te urmez !

Ea făcu încă odată reginei semn cu mîna. După aceea, prinţesa cu soldaţii dispărură din locul întunecos.

Maria Antoinetta căzu însă leşinată pe un scaun !

— Niciodată nu ne vom revedea, niciodată, îngînă nenorocita regină. O !, ce am păcătuit eu Dumnezeule, de mă nenoroceşti cu atîta cruzime ?

Lili nu scoase nici o vorbă, de groază şi de durerea pe care o simţea. Ea se apropie de regină, căreia îi alunecă batista din mînă şi-i căzu jos. Lili se plecă şi i-o ridică. Era primul serviciu pe care-l aduse scumpei sale regine. Regina luă mîna de la ochi, luă batista din mîna servitoarei, aruncîndu-i o privire lungă.

— Mulţumesc !, urmă ea cu o răceală nespusă. Nu te osteni, că nu-mi place să fiu servită de partizanii actuali ai guvernului de azi ! Numai cu numele vei fi servitoarea mea !

Atunci Lili se plecă mai mult spre regină.

— Vin în numele sfîntului Ludovic !, şopti ea cu voce blîndă şi înceată.

În ochii reginei licări o rază de lumină.

— Tu vii în numele sfîntului Ludovic, copila mea, murmură regina înduioşată. Atunci fii de mii de ori binevenită în acest loc al mizeriei şi al nenorocirii !

Ea se ridică deodată şi se duse la soţul ei.

— Ludovic ! îi şopti ea la ureche, vezi tu fata asta ? Ea e trimisă de prietenii noştrii !

Regele o privi cu un zîmbet binevoitor. Pe urmă oftă adînc, probabil că Ludovic al XVI-lea uitase să spere şi să facă planuri de viitor.

— Îţi voi spune ceva ! zise pe urmă, regina, cu voce tristă. — Sîntem supraveghiaţi de spioni ! Arată-te foarte nepărtinitoare, căci altfel vei fi prinsă şi toată fericirea noastră risipită pentru vecie !

Afară se auziră în aceeaşi clipă murmure. Regina se îngrozi.

— Dumnezeule, ce este afară ?, îngînă ea. — Doar nu vor cuteza să facă prinţesei Lamballe...

Ea nu isprăvi de vorbit, şi o spaimă nebună licări în ochii ei.

În timpul acesta prinţesa de Lamballe, cea mai devotată amică a reginei, fu dusă în hala în care se afla Santerre cu suita lui.

De-abia de cinci zile şi cinci nopţi i se îngădui prinţesei să împărtăşească aceleaşi dureri cu familia regală, în aceeaşi carceră. Cînd pe la începutul anului 1791, începură să sufle cele dintîi furtuni ale revoluţiei franceze, prinţesa fugi din Paris stabilindu-se în Anglia. Auzind de suferinţele Mariei Antoinetta, ea nu putut sta departe de ea, rămînînd credincioasă reginei, reveni la Paris, şi împărţi cu ea toate durerile în aceiaşi închisoare.

Prinţesa privi acum fără frică în ochii cruzi ai lui Santerre.

— Tu eşti cetăţeana Lamballe ?, zise Santerre prinţesei.

Maria Thereza de Lamballe plecă capul.

— Aşa mă numesc acum !, murmură ea, mai înainte mă numeam prinţesa de Lamballe !

— Ei aş, toţi sînt egali în faţa legii !, zise Santerre. S-a observat cu multă părere de rău că ai stăruit cu tot dinadinsul să fii întemniţată împreună cu familia regală. Funcţionarul care ţi-a făcut favoarea asta şi-a primit pedeapsa chiar azi de dimineaţă pe eşafod !

Prinţesa făcu fără voie un gest de spaimă.

— Naţiunea vrea ca şleahta regală să nu mai aibă prieteni, continuă Santerre cu un rîs drăcesc. — De aceea trebuie să juri că urăşti şi disprefuieşti gaşca regală, şi în deosebi pe blestemata austriacă, Maria Antoinetta. Vrei să juri ?

— Că urăsc pe Maria Antoinetta ?, exclamă prinţesa cu patimă. — O, voi nemernicilor, ce credeţi voi despre prinţesa de Lamballe ? ! Eu iubesc pe regină, şi sînt gata să-mi dau pentru ea ultima picătură de sînge ! După Dum-

nezeu, iubesc pe buna, scumpa și atît de nenorocita regină cu tot focul, cu toată patima sufletului meu.

Un murmur înăbușit, amenințător se auzi în sală. Indivizi scîrboși și infami, înconjurară pe acuzată. Un rîs groaznic flutura pe buzele lui Santerre.

— Ai blasfemat poporul ! zise ex-berarul, dînd cu piciorul în pămînt. Voi voinicilor, apucați-o și duceți-o la Conciergerie ! Eu mă duc să dau raport comitetului terorist !

Pumnii tuturor se îndreptară spre nenorocită. Ea fu scoasă cu forța din hală.

CAPITOLUL 57

CAPUL PRINȚESEI

Prințesa Lamballe se lăsă a fi tîrîtă fără frică de șleahta de ticăloși.

Trecură prin coridoarele lungi și întunecoase din Temple. Bolțile răsunau de strigătele sălbatice ale mulțimii.

Prințesa de Lamballe își mușcă buzele pînă la sînge. Dar frumusețea ei apărea și mai victorioasă ca oricînd.

Nici un strigăt de ajutor nu-i ieși din gură.

Prințesa era destul de inteligentă ca să știe că în astfel de împrejurări orice strigăte sînt zadarnice și că provoacă cel mult ironia și batjocura adversarilor.

Convingerea prințesei era că amenințarea lui Santerre a fost foarte serioasă și că va fi dusă la Conciergerie. Dar se înșelase.

Porunca comandantului suprem era numai un pretext pentru a da oarecum o înfățișare legală scenelor înspăimîntătoare care aveau să urmeze. Moartea prințesei era ceva hotărît.

Ceea ce a reținut pînă acum pe dictatori de a face procesul prințesei era motivat de frumusețea acesteia, și de conștiința nevinovăției ei. Însuși Santerre fu mulțumit deocamdată de a trimite pe prințesă la Conciergerie.

Dar cunoștea el bestialitatea acelor bărbați care în momentele acestea de adîncă tulburare căutau numai să pescuiască în apă tulbure ?

Oameni nemernici au existat în toate vremurile şi au compromis întotdeauna cuvîntul *Popor*. Poporul francez a ieşit mai mult sau mai puţin curat din marea revoluţie franceză. În toate inimile ardea focul celui mai pur entuziasm patriotic. Dar şi printre conducători erau cîţiva care apărau cu adevărat cauza poporului, deşi, mijloacele şi armele de care s-au servit pentru acest scop n-au fost tocmai ideale şi corecte. Dar făceau totul pentru a servi patria după dorinţa şi idealul lor.

Adevăratele cruzimi însă au fost iniţiate de o mînă de demagogi infami, care n-au avut alt imobil în acţiunea lor, decît de a-şi face un nume cu orice preţ şi a-şi răzbuna eşecurile suferite cîndva în cariera lor obscură. Astfel de oameni au fost Fouquier, Santerre şi alţi onorabili terorişti ; iar sprijinul lor era plebea ticăloasă şi coruptă, în care nu intrau lucrătorii şi oamenii muncitori, ci numai toţi declasaţii ticăloşi.

Pe mîna acestor indivizi a încăput acum, viaţa nenorocitei prinţese. Clipele ei erau numărate. Nu va ajunge în viaţă nici măcar la uşa temniţei „Templului". Sosiţi în sala de afară, un băieţandru mizerabil, minor, se repezi la prinţesă şi o lovi în ceafă. cu suliţa.

Prinţesa nu scoase nici un strigăt de durere. Se înfioră şi se înveli mai bine în mantaua ei. Atacul băieţandrului a fost semnalul. Din toate colţurile sălii se repeziră la dînsa cu puştile, suliţele, săbiile şi pistoalele, lovind şi înţepînd-o unde nimereau.

Sărmana prinţesă, văzînd că i s-a apropiat momentul din urmă. stătea mîndră şi dreaptă, cu un zîmbet senin care-i împodobea chipul frumos şi divin.

Această seninătate îngerească îi aţîţă şi mai mult pe asasini.

Era o ploaie de lovituri şi înţepături din toate părţile, şi fără să geamă măcar o dată, biata prinţesă căzu la pămînt străpunsă pe tot trupul, exclamînd :

— O, Isuse !

Corpul ei deveni o masă diformă, numai capul rămase neatins. Mulţimea sălbăticită, tăie capul de pe trupul în care tresărea încă o scînteie de viaţă şi mizerabilul tînăr care-i dăduse prima lovitură cu suliţa, îl înţepă cu vîrful lancei sale. Ţipînd şi chiuind, plebea brutală înainta spre piaţa vechiturilor.

Era ceva groaznic această mulțime enormă, bestială și nenorocită, setoasă de sînge, în frunte cu ticălosul băiat care purta ca un trofeu de victorie capul încîntător de frumos al prințesei.

— Trăiască libertatea, egalitatea și fraternitatea! mizerabilii țipau cît îi ținea gura. Și strigătul acesta se prelungea prin oraș răspîndind teroare și groază.

După dînșii venea un cortegiu de mii și mii de oameni animalizați prin beție și vederea sîngelui, cîntînd cu toții un cuplet batjocoritor la adresa reginei, cîntec care avea ca refren următorul vers infam și mincinos.

Madam Veto a promis
Să gituie întregul Paris!

Sub numele de Madam Veto se înțelege, în ironie, Regina. Veto înseamnă pe latinește Opresc, interzic. Într-adevăr adunarea națională convocată de rege la 1789, atunci cînd valurile revoluției ajunseseră deja sus de tot, acordase regelui privilegiul de a putea opune un veto tuturor proiectelor de legi votate de Cameră, cu alte cuvinte, dreptul de a interzice aplicarea acestor legi. Deoarece era cunoscută de toată lumea influența cea mare pe care Maria Antoinetta o exercita asupra lui Ludovic, Franța se deprinsese s-o facă responsabilă pe dînsa de toate deciziile regelui. Și astfel i s-a dat numele de Madam Veto, cu alte cuvinte se insinuă că dînsa ar fi aceea care îndeamnă pe Ludovic la stînjenirea lucrărilor adunării naționale...

În timp ce aceste scene fioroase se desfășurau în oraș, nenorocita regină stătea tristă și îndurerată în odaia comună din apartamentul regal al temniței din Temple.

Lili încercă să-și cîștige simpatia și încrederea augustilor prinți. Totuși prințesa, mîndră, o respinse nu tocmai cu amabilitate. Cît despre micul Ludovic el s-a uitat mai întîi la dînsa cu un aer timid, apoi se refugie la augusta sa mamă, care stătea pierdută în gînduri. Înaintea ochilor ei se desfășurau toate scenele dureroase ale despărțirii de dimineață.

După un timp de gîndire, regina se sculă în picioare. Auzea de afară țipete confuze, dar nu dădu multă atenție. I-ar fi fost ușor să se uite pe fereastră spre a vedea ce se petrece, dar experiența o învățase să-și stăpînească curiozi-

tatea, deoarece plebea, de cîte ori o zărea la fereastră, începea să o insulte în chipul cel mai mizerabil.

Lili urmări toate mişcările frumoasei şi impunătoarei regine.

Spre marea ei mirare, văzu pe regină că scoate dintr-un sertar un *necessaire* pentru cusut, şi dintr-un dulap, nişte haine ale agustului ei soţ, şi aşezîndu-se iar la masă, începu să le facă cîteva îndreptări necesare, pentru a le preface pentru micul prinţ. Lili rămase surprinsă pînă în adîncul sufletului cînd văzu că regina cu propriile ei mîini vrea să facă croitorie, şi ceru cu o graţie deosebită să i se dea înalta permisiune de a face ea această treabă în locul iubitei regine.

Maria Antoinetta îi răspunse cu multă bunătate :

— Nu trebuie să fii amabilă cu mine, altfel nu vei putea sta la noi. Dacă ţii la mine, atunci nu uita că de cîte ori vor fi alte persoane în odaie, să te porţi cu noi cît se poate de impertinentă.

— Ah, majestate asta nu pot să fac.....

— Pentru Dumnezeu, nenorocito ! Dacă te-a auzit cineva că mi-ai spus majestate ! Au trecut vremurile dinainte. Spune-mi cetăţeană, aşa cum a prescris comitetul revoluţionar.

Lili dădu din cap dar în inima ei era convinsă că niciodată sau foarte rar se va putea conforma acestei cereri.

— Poţi să te retragi acuma, cetăţeană, zise regina cu glas tare, pe ziua de azi nu mai am nevoie de serviciile dumitale !

Şi adăugă foarte încet : — Mai bine aşa, drăguţa mea, pentru că, dacă nu mă înşel, am zărit la uşă un spion.

Lilli se întoarse spre uşă. Luă de pe masă nişte tacîmuri pentru a le duce în bucătăria temniţei. Trecu o jumătate de oră timp în care Lili cunoscu personalul temniţei, legînd într-adins oarecare prietenii.

În bucătărie, printre alte persoane se afla şi o femeie voinică, robustă, care băgă în seamă pe Lili.

Aşteptă puţin, apoi ajutată de doi băieţi tineri se urcă la apartamentul regal ducînd bucatele care nu păreau prea bune. Deja pe scară, Lili auzi o gălăgie infernală şi desluşi mulţimea imensă care cînta detestabilele versuri :

Şi atunci oftă lung, gîndindu-se cu oroare la sălbăticia mulţimii şi la nesiguranţa situaţiei sale.

Nu bănuia sărmana fată că ăsta era începutul unui lanţ de suferinţi.

Tocmai cînd deschise uşa apartamentului regal gălăgia de afară îşi atinse culmea, căci mulţimea se strînsese ameninţătoare în faţa temniţei, batjocorind familia regală cu cele mai nemernice insulte şi trivialităţi. O dată cu Lili şi cei doi băieţi de bucătărie, intră în odaia regală şi căpitanul de gardă. Regina ridică privirea de pe lucrul ei.

— Dar ce s-a întîmplat iar ? întrebă ea îngrijorată. Iar şi-a ieşit poporul din toate minţile ?

Ofiţerul ridică din umeri şi răspunse foarte rece :

— Este vremea de masă. Afară de asta am venit să vă anunţ, cetăţene Capet, că mîine veţi fi chemat la interogatoriu.

Regina tresări.

— Va să zică tot îndrăzniţi să vă atingeţi de persoana înviolabilă a Regelui ?

— Nu mai există regi în Franţa !, o întrerupse cu energie ofiţerul. Regina voi să răspundă, dar de afară se auzi refrenul de mai sus. Regina deveni lividă, părînd că va cădea zdrobită de ruşinea aceasta.

— Dar spuneţi-mi, pentru Dumnezeu, ce se petrece afară ?

— Spuneţi, vă rog, ce se petrece ! zise regele căpitanului.

— Ei bine dacă doriţi să ştiţi cu orice preţ ce se întîmplă afară, zise acesta cu brutalitate, duceţi-vă la fereastră să vedeţi capul prinţesei Lamballe, care e dus în triumf prin oraş.

Vorbele acestea crude loviră din plin pe regină care sări în sus ca muşcată de un şarpe şi rămase nemişcată.

Lili ar fi sărit cu dragă inimă în ajutorul reginei, dar prezenţa ofiţerului opri avîntul ei nobil şi generos. Deodată un murmur din ce în ce mai tare şi sălbatic se auzi de afară. Mulţimea sălbăticită cerea să vadă familia regală şi în special pe regină.

Atunci se întîmplă ceva nemaipomenit ! Deşi regele se opunea din toate puterile, iar cei doi copii se lipiră de

dînsa, căutînd s-o ţină pe loc, regina se îndreptă cu o supremă energie spre fereastră, tocmai în momentul cînd afară, capul prinţesei trecu purtat pe vîrful unei suliţi.

Un oftat înăbuşitor, dureros asta a fost tot ce se auzi de la regină, cînd aceasta zări capul scumpei şi adoratei sale prietene pe care abia azi dimneaţă o văzuse în toată strălucirea sublimei sale frumuseţi.

Apoi, nenorocita femeie se întoarse de la fereastră şi cuprinsă de o nestăpînită nelinişte, fără să poată scoate nici un sunet. În inima ei rănită de moarte se instală o luptă teribilă, luptă a durerii ce-i inspiră sfîrşitul îngrozitor al prinţesei.

Lili simţea cum îi tremură picioarele şi tot trupul de înduioşare şi compătimire, dar nu putea face nimic. Unicul ei gînd, era să scape cît mai repede dintre zidurile acestea înfiorătoare.

Dar cînd se uită spre îndurerata regină, o adîncă milă îi cuprinse inima, şi pricepu că locul ei e alături de ea, în aceste momente de disperare. Odată ce s-a însărcinat cu această povară grea şi periculoasă, trebuie să meargă pînă la capăt.

Capitolul 58

MARAT DEMOCRATUL

Monedele pe care Adella de Barry le puse în mîna chelnerului, produseră asupra acestuia o impresie bizară. A doua zi dimineaţă, chelnerul se întoarse la pretinsa englezoaică pentru a-i spune că în vecinătate se află de vînzare o trăsură admirabil de frumoasă, precum şi un vizitiu de tocmit.

Stăpînul de pînă acum al acestei trăsuri elegante, un holtei bătrîn şi bogat, a comis marea greşeală că n-a vrut să împrumute nişte parale lui Marat, lucru pentru care a fost pedepsit de urgenţă cu ghilotina, iar bogăţiile sale împreună cu trăsura trecuseră în stăpînirea cinstitului revoluţionar Marat, adică acesta le primise numai cu mandatul de a le administra în folosul obştei, dar lacomul Marat înţelegea folosul obştei ca folos personal.

Acestea, guralivul chelner le povesti Adellei, mai mult şoptit, temîndu-se de vreun spion. Adella răsplăti toate aceste informaţii cu un nou bacşiş destul de consistent.

Peste o oră prinţesa luă în primire trăsura şi vizitiul, plătind un preţ destul de redus, iar în aceiaşi zi ea făcu o plimbare prin oraş ducîndu-se la Marat, a cărui adresă i-o dăduse hotelierul, nu fără a-şi fi exprimat adînca sa mirare că frumoasa americană îndrăzneşte să intre în cuşca leului.

Pe drum mulţimea se oprea în loc pentru a admira această trăsură elegantă, precum şi pe frumoasa stăpînă a acestei trăsuri care avea un aer exotic.

Cînd ajunse în faţa locuinţei lui Marat, care stătea pe una din străzile cele mai largi ale Parisului, acolo unde se află azi strada Orsay, mulţimea înconjură trăsura. La fereastra etajului întîi a casei era un bărbat urît şi greţos, îmbrăcat cu un halat murdar, cu scufie pe cap, cu părul foarte încărunţit ; care după cîteva clipe închise fereastra cu violenţă.

Adella, pretinsa englezoaică, se dădu jos din trăsură într-o ţinută cu adevărat princiară şi întorcîndu-se spre cîteva femei care stăteau la uşă cu prunci în braţe, holbînd ochii la dînsa, le întrebă :

— Aici locuieşte cetăţeanul Marat ?

— Da, da, e sus în locuinţa sa !, murmură una dintre femei, intimidată.

Adella însă nu mai auzi răspunsul şi intră repede în casă. Dacă inima ei a avut o mică emoţie în acest moment. pe obrazul ei nu s-a putut citi nimic. Zîmbind cu oarecare ironie şi totodată cu o expresie de satisfacţie, urcă iute scara care ducea la etajul întîi.

Ajungînd sus, pe o uşă foarte joasă văzu lipit un petic de hîrtie, acoperit cu un singur cuvînt scris cu creionul : Marat !

Adela se gîndi un moment la nespusa jale pe care a răspîndit-o deja asupra Parisului mizerabilul acesta sînger-os cu chip de monstru, apoi trase clopoţelul.

Uşa se deschise şi apăru o adevărată hîrcă bătrînă. Aşa ceva urît şi scîrbos n-a mai văzut Adella în toată viaţa ei. Hîrca o privea cu ochi iscoditori şi perfizi.

— Ce vrei ?, cine eşti ?, strigă menajera lui Marat.

— Am treabă cu cetăţeanul Marat ! răspunse Adella, şi în acelaşi timp puse în mîna hîrcii bătrîne o monedă

de aur, care avu o mai mare eficacitate decît toate explicaţiile din lume, şi imediat, bătrîna începu să facă ochi dulci bogatei vizitatoare, reuşind să-şi dea o înfăţişare şi mai hidoasă.

— Cetăţeanul Marat, strigă ea, e acasă şi se va bucura foarte mult să facă cunoştinţă cu o cuconiţă atît de drăguţă !

Zicînd acestea, introduse pe Adella în casa teroristului. Imediat ce se închise uşa, inima Adellei se opri un moment, împietrită de groază. Ştia că riscă mult şi abia acum înţelese cît de mizerabilă este pofta ei de răzbunare, dacă ea fată de aristocrat, prinţesă, vine să obţină favoarea acestui tigru setos de sînge, numai pentru a-şi putea realiza planurile ei infernale.

Totuşi, aceste scrupule n-au durat decît o clipă, căci gîndindu-se la modul cum a fost respinsă de Enric, care a preferat-o pe Lili, furia ei oarbă şi neîndurătoare se aprinse mai mult ca oricînd. Cînd veni după cîteva minute hîrca cea bătrînă s-o anunţe că Marat o aşteaptă, ea era foarte liniştită şi nerăbdătoare de a se afla în sfîrşit faţă în faţă cu monstrul cu ajutorul căruia, hotărîse să se răzbune pe Sanson şi Lili. De aceea nu o mai impresiona nici murdăria, nici infecţia, nici dezordinea care domnea în toate părţile şi nu avea nici o emoţie cînd intră în odaia de lucru şi zări mutra respingătoare şi monstruoasă, pe care cititorii noştri o cunosc deja din capitolele trecute ale acestui senzaţional şi interesant roman.

— Ei, iată o femeie a dracului de frumoasă !, murmură el, lingîndu-şi degetele ca în aşteptarea unui bun dejun, dar ce poftești de la mine !

Uzînd de toată prezenţa ei de spirit, Adela spuse cu accentul acela englezesc, în care avea o mare măiestrie :

— În sfîrşit văd pe marele republican care a dat Franţei măreţia sa de azi. Ah, cum aş săruta această mînă, continuă cu un entuziasm simulat, care a distrus vechiul regim cu loviturile sale nimicitoare şi a pus în fruntea poporului francez, zeiţa libertăţii.

Marat, cu ochii măriţi de uimire, zîmbi cu adîncă satisfacţie.

— Prea bine, dar cine eşti ?, cum ai venit la mine, care de obicei nu primesc vizite ?

— Nu mă îndoiam, răspunse Adela cu acelaşi entuziasm, că marele Marat va face o excepţie pentru mine

care sînt o cetăţeană a Americii libere, mai ales cînd va afla că am venit anume de peste ocean pentru a mă bucura de mirosul fermecător care se urcă la cer de pe altarele libertăţii, pe care se sacrifică zeiţei egalităţii.

Lauda aceasta nu şi-a atins scopul, pentru faptul că Marat nu concepea ca un monstru hidos să atragă atît de mult pe fiinţa asta încîntătoare.

Adela însă care ştia foarte bine să speculeze momentul acesta, fără nici o întîrziere, scoase din buzunar o pungă voluminoasă, ticsită cu bani.

— Sînt bogată !, urmă ea, şi răposatul meu tată mi-a lăsat o avere imensă, pe care n-aş putea s-o întrebuinţez mai bine decît depunînd o parte din ea pe altarul poporului francez. Depun acum, cincizeci de mii de franci în mîna celui mai demn reprezentant al Naţiunii. Cetăţene Marat, ai dumneata bunătatea şi amabilitatea de a accepta din mîna mea această mică contribuţie ? Nu pentru dumneata, cetăţene ! Te rog să mă înţelegi bine, nu te uita la mine cu atîta indignare ! Ştiu bine că marele Marat nu acceptă daruri pentru persoana sa ! Vreau, însă, ca această contribuţie să treacă prin mîinile dumitale pentru ca sfinţită şi purificată prin contactul ei, să fie întrebuinţată spre binele obştii întregi.

Cuvintele presupusei englezoaice îl cuceriră pe Marat şi cu o mînă lacomă pipăi punga de pînză. Nu se putu opri de a o deschide.

Cînd o văzu plină pînă la gură cu monede de aur, un surîs şiret trecu pe faţa urîtă a lui Marat, şi el promise să întrebuinţeze banii pentru binele public. În acelaşi timp o veselie sălbatică se arătă pe figura lui.

— La dracu !, murmură el, poţi să devii încă vanitos la bătrîneţe. Spune, cetăţeană, nu cumva glumeşti cu mine ? Te ia dracu ! Dar nu, nu !, adăugă el cu un ton liniştitor. Cine jertfeşte cincizeci de mii de franci pentru binele public — aici vocea lui tremură puţin — acela e un om de treabă sau mai bine o femeie de treabă şi... şi...

Murat se întrerupse şi alergă la uşă.

— Hei, drăcoaico !, strigă el cu o adevărată voce de stentor.

Se auziră paşi şi bătrîna vrăjitoare intră. Cu vocea răguşită ea întrebă pe Marat ce doreşte.

— Adu vin, bătrînă vrăjitoare, strigă tribunul. Ei. n-ai plecat ?, şi pune şi masa ! Uite o cetăţeană de treabă !,

să dejuneze cu mine, să bea vin ! Trăiască libertatea, fraternitatea.

După ce închise uşa, o privi pe Adela cu ochi strălucitori.

— Ascultă, cetăţeană, îmi placi din ce în ce mai mult !, zise el. La dracu, dar eşti şi drăguţă ! Şi ai dat tocmai de omul potrivit ! Noroc că n-ai dat de pungaşii de Danton şi Robespierre ! Îţi spun că ăia ar fi luat banii pentru dînşii !

Marat dădu din cap mulţumit şi-şi frecă mîinile.

— Dar eu sînt un suflet de om, nu glumă !, adăugă el.

Spunînd acestea, apucă cu labele lui mîinile delicate ale prinţesei şi le strînse.

— Sînt om bun de tot, cînd îmi place cineva !, murmură el. În special nu pot refuza nimic femeilor !, şi dacă se uită la mine puţin, cît de puţin...

El rîse dezgustător.

— Ha ! ha ! Eşti o femeie curăţică.

Adela îl privise într-adevăr cu ochi de îndrăgostită, deşi i se strîngea inima de dezgust. Marat simţi cum inima îi tresaltă de bucurie. Se apropie repede de uşă.

— Strigoaică afurisită ! Încă n-ai adus vinul ?, zău asta-i admirabil, admirabil, murmură el. La drept vorbind vroiam astăzi, fiindcă n-am treabă, să asist la decapitarea din piaţa Gréve ! Ştii, cetăţeană, este ca şi cum te-ai plimba prin grădina dumitale şi ai tăia florile. Merge repede de tot ; una, două, trei şi, alt cap !

Toate acestea Marat le spuse cu atîta plăcere, ca şi cum ar fi descris cea mai grozavă petrecere din lume.

— Dar acuma rămîn acasă. La dracu, cetăţeană, rămîi desigur mai mult timp în Paris ?

Ca să-i facă plăcere, Adela trebui să se aşeze, răspunzînd afirmativ la întrebarea lui.

Venise doar pentru a urmări de aproape desfăşurarea marii revoluţii. Cu vorbe amabile şi pline de ipocrizie ea-l rugă pe Marat să-i fie conducător. Bătrînul pungaş nu dorea să i se spună de două ori. Unde se găseau cincizeci de mii de franci, erau de găsit şi mai mulţi. În plus, frumoasa americană îi plăcea bătrînului păcătos. Era un celibatar convins, dar nu era ursuz faţă de tinerele care intrau în casa lui.

Cînd guvernanta aduse cele cerute, el se dădu mai aproape de Adela şi vorbi, după cum credea el, foarte amabil pretinsei englezoaice, fără să bănuiască cît era de ridicol în ochii mîndrei prinţese.

Adela, care era o artistă în prefăcătorie, ştia să-şi stăpînească sentimentele. Ea asculta rîzînd înjurăturile pe care Marat le credea complimente amabile ; îl privea încurajator, ciocnind cu dînsul, un pahar de vin.

Ea se pricepea admirabil să-l prindă pe bătrînul păcătos în mrejele ei.

Nu trecuse nici jumătate de ceas, şi tribunul fu prins de frumoasa dar primejdioasa drăcoaică. Era deja sclavul ei, fără a o şti.

În sfîrşit, Adela se sculă. Nu se lăsă oprită de nici o rugăminte.

— Ştii ce ? Vizitează-mă des, să mai vorbim ! La dracu, dar e o plăcere ! N-aş fi crezut că o femeie poate vorbi aşa de frumos ! Şi ce ochi ai !, adăugă el privind cu admiraţie ochii prinţesei.

El făcu o încercare stîngace de a o îmbrăţişa pe prinţesă, dar ea se feri cu abilitate.

— Încă ceva !, zise Marat. Dacă mai vii, lasă la dracu trăsura aceea afurisită. Asta-i aristocraţie, m-ai înţeles ! Ştiu că eşti o bună cetăţeană, am primit doar cei cincizeci de mii de franci, nici vorbă, pentru binele comun !

Adela dădu din cap. Ea-şi luase trăsura numai pentru a fi băgată în seamă în Paris. Nu crezuse să fie primită aşa de uşor de Marat sau de un alt tribun. Acum, cînd aceasta se întîmplase, ea era hotărîtă să dea drumul trăsurii.

Tribunul avea dreptate, acum, ar fi atras atenţia, şi prea multă atenţie era nesănătoasă.

Marat o petrecu pînă la trăsură, şi închise uşa cupeului după dînsa.

Adela plecă mulţumită la hotel. Ajunsese la ceea ce voia, Marat o privea cu bunăvoinţă.

Acuma putea să se servească de dînsul contra duşmanilor ei.

Dacă Marat ar fi văzut surîsul ei dispreţuitor, n-ar fi crezut aşa de uşor în afecţiunea pe care i-o arătase frumoasa americană.

Capitolul 59

BILETUL MISTERIOS

Trecură săptămîni, înainte ca nenorocita regină Maria Antoinetta să fi învins durerea pentru pierderea bunei ei prietene, prinţesa de Lamballe. Trebui să treacă cîtva timp pînă cînd regina să se poată obişnui cu viaţa din închisoare.

Dacă trăia pentru soţul şi copiii ei, totuşi, energia ei era doborîtă de acea crimă îngrozitoare.

Pînă acum spera în ajutorul prietenilor din străinătate. În primele zile spusese de mai multe ori lui Lili că aşteaptă veşti de la acei prieteni. Dar cînd veştile nu sosiră, Maria Antoinetta fu zdrobită.

— Mă tem, mă tem, zicea ea, că o să avem şi noi un sfîrşit sîngeros ! Cerul singur ştie dacă ostenelile prietenilor noştri vor fi încoronate de succes ! În ce mă priveşte pe mine, nu sper să fiu eliberată !

Bineînţeles că astfel de vorbe deprimau şi pe rege şi pe cei doi copii.

La rugăminţile lui Lili, regina îşi ascunse întristarea, căutînd să arate mai liniştită.

Monotone treceau zilele în Templu. Şi pentru Lili era greu. Cele mai plăcute ceasuri erau pentru ea acelea pe care le petrecea cu regina pe care o respecta din ce în ce mai mult.

Dar mai grele erau clipele cînd trebuia să asculte vorbele brutale şi necuviincioase ale soldaţilor şi ale cizmarului Simon.

În aceste momente, fata se simţea adînc jignită, Lili plîngea cu lacrimi amare şi adeseori dorea casa plăcută a Călăului, în care ştia că locuia iubitul ei.

Abia de două ori se putu întîlni Lili cu Enric Sanson.

Serviciul lui Lili era greu. Pe de o parte aveau toată încrederea într-însa, pe altă parte, însă, era bine supravegheată.

Fără o permisie specială nu trebuia să se depărteze de Temple nici pentru un ceas.

Lili fusese prevenită de iubitul ei să nu se arate ziua pe stradă. Prinţesa de Barry, duşmana ei, se afla din nou în Paris. Mai mult nu-i spusese Sanson. Dar din pricină

că tînăra fată avea o frică îngrozitoare de dușmana ei de moarte, ea se păzi de a se arăta ziua pe stradă.

Așa se întîmplase că Lili, cu tot dorul ei, nu putu să mai viziteze casa călăului.

Viața ei trecea îngrozitor de monotonă în Temple.

Cînd Lili intra dimineața, la orele opt, în locuința familiei regale, găsea pe regină și pe copiii ei, sculați și îmbrăcați.

În același timp cu Lili, intrau funcționarii comisiei binelui public, care îi supravegheau.

Regele obișnuia să se ocupe înainte de prînz de fiul său. El învăța pe fiul lui latinește și geologie. În acest timp, Maria Antoinetta o învăța pe fată desenul și broderia ; precum și catehismul.

Dimineața, regina purta o capelă albă pe părul ei încărunțit de supărare și rareori o rochie de culoare deschisă. La prînz, schimba această rochie cu una cafenie cu flori mici și foarte simplă.

Familia regală prînzea de obicei la orele două în camera regelui. Apoi soții regali jucau cărți.

Odată se întîmplă că Ludovic al XVI-lea avu de ales între două cărți de alegerea justă atîrna cîștigarea sau pierderea jocului.

Ludovic al XVI-lea alese cartea cea rea. Regina rîse cu amărăciune.

— Și în viață ai tras cartea cea rea, prietene ! Mă tem că vom sfîrși pe eșafod.

Astfel de vorbe sfîșiau inima tinerei Lili, care în sufletul ei dădea dreptate reginei. Lunga tăcere a partizanilor regelui o umplea de groază.

Ea auzi din conversațiile funcționarilor ce grozăvii se plănuiau contra familiei regale.

La începutul lui Octombrie 1792, izbucni furtuna hotărîtoare, începutul sfîrșitului.

Tocmai cînd familia regală stătea la masă, se auzi un zgomot asurzitor înaintea ferestrelor. Urlete și fluiere făceau să vibreze aerul. Apoi se făcu o tăcere de moarte.

Un funcționar din comisia salvării publice anunța pe stradă, cu glas tare, suprimarea regalității.

Franța era republică.

Ludovic al XVI-lea deveni palid ca moartea. El luă șervetul pe care-l înnodase la gît, se ridică și se apropie

de perete. Apoi își puse amîndouă mîinile la ochi și începu să plîngă.

Regina, din contră, era mai liniștită. Ea aruncă numai o singură privire la cer.

Lili păru a vedea în această privire un reproș îngrozitor contra lui Dumnezeu.

Era începutul sfîrșitului !

Ludovic al XVI-lea fusese de mai multe ori interogat de funcționarii comisiei salvării publice.

Peste puține zile trebuia să decidă totul.

Vor reuși prietenii să dea în ultimul moment semne de viață pentru scăparea lui ?

Pe cînd zilele treceau monotone pentru Lili, Sanson avea datorii neplăcute de îndeplinit în funcția lui.

În fiecare zi trebuia să se urce pe eșafod. Comisia salvării publice trimetea mereu la ghilotină noi suspecți. Capete după capete cădeau.

Enric Sanson se întorcea în fiecare seară acasă obosit și descurajat. Ce-i folosea că Orfelia îl mîngîia și căuta să-i alunge încrețiturile de pe frunte ?

Enric Sanson se simțea deprimat.

Adeseori blestema în tăcere profesia pe care o moștenise fără voia lui. Pe lîngă aceasta el trebuia să ducă luptă contra lui Fouquier și a celor din jurul lui.

Fouquier nu îndrăznea să lupte public contra lui Sanson ; și nici bandiții pe care îi trimesese pe ascuns contra acestuia, n-au făcut nimic.

Cu mult mai mult, însă, îl ura acuzatorul public. El nu pierdea nici un prilej de a lovi în călăul Parisului.

O întîmplare făcuse ca Sanson să facă o descoperire, la ultima vizită pe care o făcuse lui Marat în afaceri de serviciu.

Enric găsise în societatea puternicului zilei o doamnă blondă, tînără și frumoasă ; care se arătase foarte familiară cu Marat, bătrînul corupt.

Deja de mai înainte auzise călăul că o americană nebună, cum era numită Miss Webb în cercurile pariziene, se amorezase de Marat și stătea mai toată ziua la el.

Cînd Sanson o văzu pe această americană, împietri de groază. Călăul avea o memorie bună.

În acele ceasuri sinistre, cînd trebuia să răscumpere de la principesă viața lui Lili cu un jurămînt chinuitor, Sanson o privise pe aceasta adînc în ochi.

Ar fi putut recunoaşte aceşti ochi dintr-o mie.

Nu putuse uita privirea prinţesei, şi aceeaşi privire o găsise în ochii americanei.

Sanson înţelesese îndată că Adela de Barry era aceea care se ascundea sub masca americanei şi care-şi cîştigase prietenia lui Marat.

Ce scop avea prinţesa ? Enric Sanson era neliniştit, îngrijorat de viitorul scumpei sale Lili !

Din fericire nu bănuia nimeni că Lili era servitoare la familia regală. Dar o întîmplare putea să facă cunoscut aceasta lui Marat şi deci şi Adelei ; iar persecuţiile pentru scumpa lui iubită ar fi continuat.

Enric Sanson nu ştia ce trebuie să facă. Era nehotărît. Spera că Lili va găsi vreme să-l viziteze.

Nu îndrăznea să se ducă singur la Temple, căci se temea ca întîlnirile cu Lili să nu deştepte bănuieli.

Într-o seară Călăul primi un bilet parfumat, pe hîrtie roz. Enric Sanson găsi acest bilet pe patul lui.

Nimeni nu ştia cum ajunsese acolo. Toate întrebările călăului nu putură scoate la iveală adevărul. Ajutoarele lui afirmau că nu erau amestecate cu nimica.

Călăul deschise scrisoarea şi găsi următoarele cuvinte scrise de o mînă de femeie.

„Enric Sanson este rugat să se afle peste opt zile, joi seara la orele 10 în sala mare a Operei. Acolo va avea loc un mare bal mascat în onoarea suprimării regalităţii. Dacă Enric Sanson nu va veni, tot ce are mai scump în viaţă, va muri chiar în noaptea aceea ! Enric Sanson să poarte costumul de cavaler spaniol şi să poarte pe piept un trandafir roşu şi unul alb. Restul îl va afla la bal."

Enric Sanson, nu se îndoi un moment că acest bilet era de la principesă. Pe lîngă aceasta îşi mai aduse aminte că în ziua executării ducelui de Barry, Adela îi trimesese de asemenea o scrisoare. O aduse de probă şi compară scrisorile ; nu se înşelase.

Călăul fu mult timp nehotărît. Mai întîi voi să ceară, ca de obicei, părerea sorei sale. Dar se răzgîndi. Orfelia era şi aşa îngrijorată !

Enric se hotărî în sfîrşit să meargă la bal. În orice caz voia să o asculte pe prinţesă. Căci altfel se temea să nu

întreprindă ceva contra lui Lili. Şi apoi voia să ştie dacă Adela cunoştea ascunzătoarea fetei.

Dar era scris ca, prin acest pas, Enric Sanson să aducă o grea nenorocire nu numai asupra capului lui Lili, dar şi asupra sa, ducîndu-se la marginea eşafodului.

Capitolul 60

RUGĂMINTEA NENOROCITULUI

Era în ziua balului mascat de la Operă. Lili plecase să aducă gazetele pentru familia regală. Cînd se întoarse, se simţi deodată trasă de mînecă de un soldat. Ea se întoarse supărată.

Voia să meargă mai departe, cînd soldatul îi şopti la ureche :

— Vin aici în numele Sfîntului Ludovic !

Lili tresări. În sfîrşit după săptămîni lungi, primele semne de viaţă ale prietenilor din afară ! Ea se uită cercetător la soldat. Acesta însă îi puse un plic în mînă. Apoi trecu înainte fluierînd un cîntec.

Trecătorii n-ar fi putut bănui că se întîmplase ceva între soldat şi tînăra fată.

Lili însă fugi în odaia ei şi deschise plicul.

Găsi alte două plicuri. Unul pentru regină şi altul pentru ea.

Lili deschise pe acesta din urmă :

„Am onoarea de a vă spune, Domnişoară, că trebuie să vă vorbesc mîine seară. La Operă va avea loc un mare bal mascat, pentru suprimarea regalităţii. Intrarea este liberă pentru orice cetăţean sau cetăţeană din Paris. Vizitarea acestui bal este bine văzută de oamenii de la putere. În orice caz, Santerre nu vă va refuza această permisie. Vizitează aşadar balul îmbrăcată în costumul unei florărese spaniole ! La bal vi se va vorbi cu parola cunoscută şi vi se vor da alte instrucţiuni. Vino fix la 11 seara. Totul e în joc. Hotărîrea se apropie !

De Brepé.“

Lili citi de mai multe ori acest bilet.

Desigur, era hotărîtă să urmeze sfatul, cu toată neliniştea de care era cuprinsă. Se gîndi că, fiind mascată, nu putea să i se întîmple nimic.

Lili era încă prea tristă de pierderea tatălui său pentru a vizita un astfel de bal şi ea nu se putea simţi fericită fără Enric Sanson. Dar odată ce-şi asumase asemenea datorii sfinte, dorea să le ducă la îndeplinire.

De aceea Lili, după ce dădu scrisoarea reginei, se anunţă la Santerre.

Acesta primi bine pe tînăra fată. Fără a aştepta să-i vorbească, o întrebă dacă voia să meargă la bal.

— Va fi o serbare superbă !, zise el şi deci nu trebuie să lipsească o fată frumoasă cum eşti tu ! Îmbracă-te frumos şi du-te ! Ai învoire toată noaptea şi abia mîine dimineaţă să vii la servici !

Lili mulţumi cu veselie aparentă. Cînd se întoarse în apartamentele regale, găsi pe Maria Antoinetta foarte iritată. Ea o primi pe Lili cu ochii înlăcrimaţi.

— Am citit scrisoarea şi am ars-o, murmură regina cînd Lili se apropie de dînsa. Curaj, copilă, Dumnezeu să fie cu tine mîine seară ! Să mai sper că prietenii noştri să reuşească ? Să dea Dumnezeu !

— Ah, cît aş vrea să vă aduc o veste bună ! spuse Lili.

Regina clătină capul mişcată şi cu ochii plini de lacrimi. Era din nou plină de speranţe !

Ce bine că providenţa nu ne arată viitorul ! Sărmana regină şi-ar fi văzut tragicul sfîrşit !

Abia auzi cizmarul Simon că Lili va merge la balul mascat şi se oferi să-i fie cavaler. Dar din fericire avură aceeaşi dorinţă şi cîţiva soldaţi. Fără a-i jigni pe mizerabili, Lili hotărî să meargă singură la bal, ţinînd secret costumul în care se va îmbrăca.

Cu toată teroarea din Paris, lumea se înveselea. Era un moment de bucurie, după săptămîni întregi de neliniste ! Temperamentul vioi al francezilor izbucni din nou cu acest prilej.

Pe cînd Lili era ocupată cu pregătirile pentru balul mascat, Orfelia, sora Călăului din Paris, avea alte preocupări.

Perkeo, piticul călăului, anunţă că un om cu o înfăţişase disperată doreşte să-i vorbească.

Orfelia primi pe acest necunoscut.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o față nobilă, pe care se vedea suferința. Necunoscutul era curat, dar sărăcăcios îmbrăcat. Orfelia se apropie de străinul cu înfățișarea disperată și-l întrebă ce dorește și cum îl cheamă.

— Mă numesc Carol Tellier și sînt lăcătuș ! răspunse străinul cu voce înăbușită. Vin cu o mare rugăminte la dumneata, domnișoară ! Mi s-a spus că poți face minuni pentru bolnavi. Ei bine, nevasta mea, singurul bun care mi-a rămas, e bolnavă. N-am bani pentru a plăti doctoriile și doctorul. N-am de lucru. Am amanetat totul. Sînt în cea mai groaznică mizerie. Dacă ai o inimă bună, scapă-mi nevasta, ajut-o !

Vocea străinului tremura. Durerea îl strîngea de gît.

Cînd Orfelia zări lacrimi în ochii necunoscutului, fu adînc mișcată.

— Sînt gata să merg cu dumneata, cetățene Tellier ! zise tînăra fată cu voce blîndă. Poate voi putea ajuta pe soția dumitale ! Piticul ne va însoți, ducînd cele necesare !

Orfelia se pregăti de plecare. Luă cu sine cîteva medicamente. Afară de asta, piticul luă ceva de mîncare și o sticlă de vin bun.

Orfelia se gîndi că, poate, foamea pricinuia suferințele doamnei Tellier.

Tînăra fată nu bănuia că acest pas o ducea spre cea mai mare nenorocire a vieții ei.

Ea trebui să străbată aproape tot orașul înainte de a ajunge la țintă.

Pretutindeni, Orfelia era salutată cu respect. Pînă și vagabonzii de pe stradă o respectau. Iar mamele o numeau îngerul copiilor lor. În tot Parisul, Orfelia era cunoscută.

Orfelia primea cu ochi strălucitori această recunoștință. I se părea cea mai mare fericire că întrebuințează știința moștenită de la părinți, spre fericirea oamenilor.

Pe drum, Tellier se scuză de mai multe ori că o duce așa departe.

— Noi nu ne putem alege locuința !, zise el cu durere. Oricîte locuințe libere ar fi acum în Paris, nu am

bani pentru a închiria una. De aceea a trebuit să mă mut lîngă morgă.

— Ei, dar şi acolo am auzit că locuiesc oameni bogaţi !

Lăcătuşul dădu din cap.

— O, da, acolo locuiesc oameni foarte bogaţi ! zise el cu amărăciune. Tocmai lîngă casa mea locuieşte un zgîrcit bătrîn, care n-are pe nimeni decît pe o îngrijitoare bătrînă.

— Dar ce te irită aşa ?, întrebă Orfelia privindu-l cu coada ochiului.

Tellier îşi trecu mîna pe frunte şi respiră adînc.

— Iartă-mă, domnişoară ! Dar uneori te revolţi. Închipuiţi-vă, că înainte de a veni la Dumneavoastră, am fost chemat de un servitor al acelui zgîrcit, pe nume Colmin. Zgîrcitului i se stricase uşa de la o casă de bani şi nu o mai putea deschide. Ei bine, mie-mi era uşor s-o deschid, căci nu degeaba sînt unul din cei mai buni lăcătuşi ! Dar ştiţi cu cît m-a plătit ?, cu cincizeci de bani. Dumnezeule, sînt sărac şi am nevoie de bani. Dar cînd mi-a dat mizerabila monedă, m-a cuprins indignarea şi i-am aruncat-o la picioare.

Orfelia privea cu compătimire pe bărbatul care vorbea. Desigur, faţa lui arăta mîndrie. Probabil că Tellier apucase şi timpuri mai bune.

În sfîrşit, Orfelia şi însoţitorul ei ajunseră la casa în care locuia Tellier.

Printr-un gang întunecos, suiră o scară mică şi şubredă pînă la etajul întîi, unde era locuinţa lăcătuşului.

De afară ceva frapase pe sora călăului. Un balcon de lemn înconjura tot etajul în care era locuinţa lăcătuşului. Ea nu bănuia în ce strînsă legătură era acest balcon cu soarta fratelui ei.

Ajunsă sus, Orfelia se convinse de spusele lui Tellier. Sărăcia domnea pretutindeni. Femeia lăcătuşului mai avea puţine ore de trăit şi de aceea se mărgini să-i uşureze suferinţele şi s-o mîngîie. Cînd se despărţi de Tellier, Orfelia îl încurajă cu vorbe bune. Lăcătuşul, care era cunoscător de oameni, o privi lung în ochi, îi luă mîna şi i-o sărută.

— Mulţumesc de o mie de ori, domnişoară !, bîigui el, chiar dacă nu mi-ai putut da ajutor ! Ştiu că nevasta

mea moare și cu aceasta se sfărîmă cea din urmă bucurie a vieții mele.

Mai murmură cîteva vorbe neînțelese. Orfelia plecă adînc mișcată.

Capitolul 61

OMORUL DIN STRADA BELLEVUE

Soarele strălucea vesel a doua zi deasupra Parisului, după potopul din noaptea trecută.

Numai afară, în cartierele industriale, fumul se ridica din coșurile fabricilor, formînd un fel de nor care înconjura Parisul.

În fața unei vile frumoase din strada Bellevue se opriră două trăsuri, din care coborîră mai mulți domni îmbrăcați în negru și mai mulți gardiști municipali.

Primul care se coborî era un domn înalt de vreo cincizeci de ani, bine făcut, cu barbă rotundă și cu ochelari.

El se adresă gardistului municipal care apăru lîngă servitorul ce deschidea poarta vilei.

— De cînd ești aici ?

— De un ceas, cetățene judecător de instrucție. Cetățeanul comisar a fost aici, a închis pretutindeni și mi-a predat cheile.

— Treci înainte și deschide !

Apoi se întoarse către servitorii care îl înconjurau.

— Sînt judecătorul de instrucție Fauvel, zise el scurt. Venim în urma denunțării făcute azi de dimineață.

Servitorul aplecă capul afirmativ.

— Apropiați-vă, zise el încet. Apoi, tăcînd, deschise poarta și se dădu în lături.

Judecătorul de instrucție, urmat de ceilalți, intră în anticameră.

— Dumneata ai făcut denunțarea ?, întrebă el pe servitor.

Cel întrebat se înclină.

— Acum două ceasuri.

— Dumneata ai descoperit întîi crima ?

— Da. Am intrat în odaia de dormit a stăpînului meu... Oh, era o priveliște îngrozitoare !... Sărmanul meu stăpîn !

— Cît era ceasul cînd ai intrat în odaia de culcare a stăpînului ?

— Şapte şi trei sferturi.

— De unde ştii aşa de exact ?

— La ora aceasta aduceam dejunul stăpînului meu.

— Şi atunci ai făcut descoperirea ?

— Da.

Judecătorul de instrucţie plecă mai departe. El părea a examina bine împrejurimile.

— A urmat şi a doua denunţare ! Descoperirea aceea tot dumneata ai făcut-o ?

— Nu. Bucătăreasa Ana, răspunse servitorul. A vrut să strîngă în odaia domnişoarei Lidia şi a găsit-o pe aceasta întinsă moartă pe jos. Cînd a venit să-mi spună, eu constatasem starea stăpînului.

— Încotro duce această scară ?

— În curte.

— Şi intrarea de la stînga scării duce în pivniţă ?

— Da.

— Odăile de locuit se află jos sau la etaj ?

— Sus. Jos sînt cîteva odăi de care stăpînul nu uza niciodată.

— Du-ne sus !

Servitorul se urcă, urmat de comisia judecătorească. Sus dădură peste o femeie bătrînă cu faţa plînsă.

Judecătorul de instrucţie o privi cercetător.

— Eşti bucătăreasa ?, întrebă el.

— La porunca dumneavoastră !

— Mai sînt servitori în casă ?

— Nu.

Scara se sfîrşea cu un antreu mic. La dreapta se afla o portieră, la stînga o sală lungă cu diferite uşi.

— Sîntem în anticameră, zise servitorul.

— Aici la dreapta este odaia de culcare a cetăţeanului Colmin.

Privirea funcţionarului căzu pe gardistul municipal care stătea lîngă uşă.

— Cadăvrul este aici ?

— Da.

— Deschide uşa !

Judecătorul intră urmat de ceilalţi. Îl lovi un miros neplăcut.

Dădură la o parte perdelele şi se făcu lumină. Se văzu atunci cadavrul unui om bătrîn întins pe pat. Nu era nevoie să vezi pumnalul din pieptul mortului pentru a recunoaşte că la mijloc era o crimă. Ochii mortului erau deschişi şi plini de groază. Mîinile crispate, arătau lupta pe care o avusese cu ucigaşul. Se vedea pretutindeni, sînge.

Al doilea funcţionar se apropie de cadavru, îl pipăi şi declară

— Mortul este deja înţepenit. Crima s-a produs după miezul nopţii.

Doctorul scoase cu mare greutate pumnalul din pieptul cadavrului.

— Arma a fost mînuită de o mînă abilă !

Judecătorul privi arma cu băgare de seamă. Ea era ascuţită numai la vîrf.

— Este o armă neobişnuită !

— Da, unul din instrumentele întrebuinţate de mecanici, zise doctorul. Oţelul pare să fie bun !

— Ce-i asta ?, întrebă deodată judecătorul, care privise cu atenţie mînerul lucrat artistic, al instrumentului. Priveşte, doctore ! Aici sînt gravate literele C.T.

Doctorul se uită bine.

— Într-adevăr, aşa este !

Apoi, chemară un domn cu o eşarfă roşie, care era comisarul.

— Cetăţene Delpit, ia te rog instrumentul.

Uitîndu-se prin odaia de culcare, constată cea mai perfectă ordine. Pe o măsuţă lîngă pat erau o mulţime de medicamente.

— Unde duce uşa asta ?, întrebă judecătorul.

— În odaia de lucru a domnului, zise servitorul privind cu groază cadavrul stăpînului.

Judecătorul intră în mica odaie care cuprindea un birou, casa de bani şi cîteva fotolii.

Şi aici toate păreau a fi în ordine. Masa de lucru şi cele necesare pentru scris păreau a nu fi fost întrebuinţate de multă vreme.

— Cetăţeanul Colmin stă de mult în pat ?, întrebă judecătorul.

— De vreo doi ani neîntrerupţi.

— Se ştia că este bogat ?

— Da, el avea încredere în mine, şi adesea duceam sume mari la notarul Tiffot.

— Acesta a murit de vreo jumătate de an !

— Da, de atunci stăpînul meu își administra singur averea. De cîte ori avea treabă la casa de bani, îl așezam pe un fotoliu, și îl aduceam aici cu domnișoara Lidia. Îl așezam în fața casei de bani, și plecam închizînd ușa.

— Era bănuitor ?

— Foarte prudent, da !

— Unde ai fost astă noapte ?

— Am avut concediu.

— De la cetățeanul Colmin ?

— Nu. Domnișoara Lidia mi-a spus că puteam să plec. Domnul luase un narcotic și nu avea nevoie de mine.

— Altfel stăteai dumneata lîngă bolnav ?

— Da, dormeam pe canapea în anticameră. Domnul n-avea decît să sune și veneam imediat la dînsul, căci aveam somn ușor.

— Cînd te-ai întors astă noapte acasă ?

— Cam pe la patru.

— Nu te-a frapat nimic ?

— Nimic. Am ascultat la ușa stăpînului și neauzind nimic, m-am culcat. Dacă aș fi știut că e tăcerea morții !

Era atîta durere pe fața bătrînului servitor, încît judecătorul dădu din cap mulțumit.

— Unde era cheia de la casa cu bani ?

— Domnul o păstra totdeauna sub pernă.

— Se știa asta ?

— Numai eu și dumnealui.

— Bucătăreasa ?

— Nu. Căci n-avea niciodată treabă aici.

Judecătorul merse iar în odaia de culcare. Se apropie de pat și caută cheia sub pernă.

— Nu-i nici o cheie. Poate mai avea mortul și altă ascunzătoare pentrù cheie ?

— Deloc ! Domnul era paralizat și fără ajutor, nu putea să se ridice din pat.

Funcționarul se întoarse la casa de bani.

— Casa este închisă. Nu se vede urmă de spargere.

— Dacă cetățeanul judecător îmi permite o observație, zise servitorul. Ieri după prînz stăpînul a avut treabă la casa de bani și pentru a-i fi ușor, pusese cheia în interiorul casei — ușa se încuiă din întîmplare. M-a chemat și a trebuit să aduc pe mecanicul Tellier.

Judecătorul tresări.

— Numele mi-este cunoscut, zise el.

— Posibil, cetățene judecător. Tellier a avut odinioară marea fabrică de clopote din Saint-Denis.

— Da, îmi aduc aminte. Din nenorocire a pierdut totul.

— Este un mecanic foarte abil, urmă servitorul. După cîte știu această casă este din fabrica lui de odinioară.

Fiindcă locuiește în apropiere, l-am chemat ; în două minute a deschis casa de bani.

— Atunci cel mai potrivit lucru ar fi să-l chemăm din nou !, zise judecătorul după oarecare gîndire, dacă locuiește în apropiere ?

— Se vede de aici locuința lui.

— Te rog cheamă-l dumneata.

— Mă întorc imediat !, zise servitorul.

Respirînd adînc, plecă, mulțumit să scape de atmosfera greoaie din jurul mortului.

Peste cîteva momente se întoarse.

— Vii singur ?

Servitorul afirmă.

— Cetățeanul Tellier n-a putut veni. Nevasta lui este din ce în ce mai bolnavă.

Funcționarul era necăjit.

— Poate îl aducem pe lăcătușul justiției, zise comisarul. Nu locuiește departe. Un gardist municipal îl aduce în jumătate de ceas.

— Bine, zise judecătorul, pînă atunci avem destul de lucru.

Un gardist municipal plecă imediat.

— Cineva rămîne aici pentru pază !, ordonă judecătorul. Noi mergem la apartamentele tinerei doamne.

Pe drum comisarul arătă urme de lumînare.

Aici desigur că a umblat cineva repede, zise el șoptind.

— Acest coridor este singura comunicație între odăile de locuit, nu-i așa ?

— Singura.

— S-a întîmplat adeseori seara să meargă cineva pe aici cu lumînări aprinse ?

— Da.

— Atunci aceste urme n-au nici o importanță, zise comisarul.

— Mă iertaţi, zise servitorul, aseară nu erau urmele. Aş putea s-o jur.

— De unde ştii asta aşa de bine ?, întrebă mirat judecătorul.

— Domnişoara, era foarte severă !, nu putea suferi cea mai mică pată şi de aceea ieri a trebuit să frec podelele.

— Atunci este altceva !, zise judecătorul gînditor.

Aduseră o lampă şi cercetările continuară. Urmele duceau mai departe prin coridor.

Deodată comisarul apucă de braţ pe superiorul lui :

— Ce zici de asta ?, şi-i arată pe covorul de culoare deschisă o pată.

— Asta-i o urmă de sînge ! zise judecătorul.

— Fără îndoială că este urma unei mîini. Criminalul a mers prin coridor. A mers repede. Lumînarea nu lumina destul. Ca să nu cadă a pipăit cu mîinile. Şi totuşi s-a împiedicat şi a căzut.

— Trebuie să fi fost o mînă mică şi fină, observă doctorul. Degetele lungi. Un inel pe deget.

— Într-adevăr urma este de la mîna stîngă !, confirmă judecătorul.

— Te rog ia măsura exactă, cetăţene comisar.

Comisarul se înclină şi porunci deocamdată unui gardist să păzească urma.

Apoi comisia îşi urmă cercetările.

Capitolul 62

VENIN DE SĂGEATĂ

Coridorul se sfîrşea în faţa unui dulap de perete. Imediat la dreapta era o uşă.

Gardistul merse înainte şi deschise uşa.

— Este odaia de locuit a domnişoarei, spuse servitorul.

Funcţionarii intrară într-o odaie potrivit de mare şi bine mobilată.

Perdelele erau lăsate, o atmosferă grea domnea în odaie.

Judecătorul de instrucţie porunci să se deschidă ferestrele.

Privirile tuturor se îndreptară asupra cadavrului care era întins pe jos. Domnişoara Lydia părea a fi fost de vreo treizeci de ani, faţa ei nu arăta a fi fost frumoasă nici în viaţă, acum însă era îngrozitor de urîtă.

Judecătorul porunci să se pună cadavrul pe canapea. Apoi se apropie cu comisarul.

Acesta luă mîna stîngă a moartei şi îndată scoase o exclamaţie.

— Ciudat ! O mînă mică, delicată, degetele lungi şi conice !

Superiorul lui privi cu atenţie.

— În adevăr corespunde cu urma din coridor. Uite are şi inel pe deget. Dar n-are nici urmă de sînge pe mînă.

Comisarul privi cercetător prin odaie. Privirea lui căzu pe o uşă care ducea spre odaia de alături. Merse şi o deschise.

— Te rog, vino aici, cetăţene judecător. Aici este odaia de culcare a moartei. Lavoarul este plin de sînge, se vede că aici s-a spălat criminalul !

Superiorul lui merse în odaia alăturată şi se convinse de adevărul celor spuse.

— Asta ar fi în orice caz o urmă, zise el. Măsuraţi mîna stîngă a moartei şi comparaţi-o cu urma din coridor!

Comisarul făcu aceasta. Apoi merse în coridor şi măsură urma.

— Ne-am înşelat, cetăţene judecător.

Judecătorul Fauvel măsură şi el şi se convinse de aceasta.

— Ai dreptate, zise el gînditor. Urma pare să fie a unei mîini bărbăteşti ; şi e vădit faptul că nu a fost singur.

Se întoarseră în odaie.

Aici doctorul începuse o examinare minuţioasă.

Lîngă canapea era o masă pe care se vedeau resturile unei cine îmbelşugate şi cîteva sticle goale. Un singur pahar era gol pe masă.

Comisarul se apropiase de fereastră. Apoi arătă cîteva pete albe care se vedeau lîngă un dulap mic. — Uite, iar urmă de ceară. Apoi mai este şi un sfeşnic de argint cu

lumînările arse. Metalul e murdărit de ceară, dovadă că sfeşnicul a fost ţinut oblic.

— Altă urmă nu este. Sînt de acord cu bănuiala dumitale că făptaşul n-a putut pătrunde din afară.

Dacă însă aşa este, atunci trebuie să aibă un complice în casă, şopti judecătorul.

— Te rog, zise judecătorul către servitor. Domnişoara a fost aseară o parte a nopţii singură în casă cu stăpînul dumitale ? Bucătăreasa plecase şi dînsa, nu-i aşa ?

— Avea şi dînsa liber !

— Bine, cheam-o.

Sevitorul fugi din odaie.

— Îmi pare că văd limpede, zise judecătorul şoptind către comisar. Persoana aceea — el arătă moarta cu care doctorul era ocupat — pare a fi făcut crima. Pe urmă remuşcările au coprins-o şi s-a otrăvit.

Sevitorul veni cu bucătăreasa.

— N-ai fost astă noapte acasă ?, întrebă judecătorul pe bucătăreasă.

— Dînsa mi-a dat liber, zise ea fricoasă, aruncînd o privire îngrozită asupra cadavrului. Mi-a dat şi cheia de la casă, ceea ce nu se mai întîmplase.

— Avea obicei moarta să vă dea liber ?

Bucătăreasa dădu din umeri.

— M-am mirat şi eu, mai nainte nu ne dădea aşa de uşor liber.

— Aşa-i, confirmă servitorul. Abia de cîteva luni este altfel. I-am spus aseară că aş vrea să rămîn acasă ca să n-o las singură, ea însă mi-a spus să mă duc.

— Nu te-a mirat asta ?, întrebă judecătorul pe bucătăreasă.

Aceasta dădu din cap.

— Era deja a treia oară că Fritz şi cu mine căpătam odată liber. A doua oară am vrut să rămîn că mă dureau dinţii, dar ea nu m-a lăsat.

— Nu te-ai gîndit în privinţa asta ?

— Ba da, dar nu trebuia s-o contrazic.

— Domnişoara era foarte curioasă, zise iar servitorul. Eu nici nu mă gîndeam să plec dar mi-a dat şi cealaltă cheie a casei, deşi ei nu-i rămînea nici una.

— Cum se purta moarta cu unchiul ei ?

— Hm, domnișoara avea toane. Cred că stăpînul se cam temea de dînsa.

— Se certau des ?

Servitorii se priveau.

— Nu cred, zise bucătăreasa. Stăpînul era prea bolnav. Domnișoara Lidia îl îngrijea bine. Ea nu prea vorbea mult.

— A spus vreodată stăpînul că se aștepta la o moarte sau că se temea de domnișoara Lidia ?

— Da de unde ! Din contră ținea foarte mult la dînsa și spunea des față de noi că domnișoara era bine situată în testamentul lui.

— Domnișoara Lidia mi-a spus odată că este însărcinată cu închiderea casei, zise bucătăreasa.

— Așa-i, zise Fritz, dar pătrînul era foarte bănuitor. Eu dormeam în anticameră și aveam poruncă să n-o las pe domnișoara Lidia să intre singură noaptea în odaia de dormit. El se temea să nu umble la casa cu bani.

Ochii lui Fauvel străluciră. El schimbă o privire cu comisarul. Acesta se apropie și-i șopti ceva.

Judecătorul se întoarse către bucătăreasă.

— Dumneata pregăteai cina pentru domnișoara ?

Bucătăreasa afirmă.

— Regulat. Dar nu mă oboseam cu gătitul. Ea nu dorea decît un pahar de ceai și plăcintă.

— Bea vin sau altă băutură ?

— Ferească Dumnezeu. Domnișoara nu bea deloc.

Judele arătă masa pusă.

— Ieri însă a trebuit să facă excepție. Uite sticle goale cu etichete scumpe și resturile unei cine îmbelșugate.

— De asta m-am mirat și eu, răspunse bucătăreasa. A trebuit să pregătesc toate aceste mîncăruri reci, pentru că, după cum spunea domnișoara, să poată oferi ceva cînd ar avea musafiri. Întîia oară cînd am avut liber, a trebuit să pregătesc mîncăruri. A doua zi de dimineață nu mai era nimic în cameră. Cînd am întrebat, domnișoara mi-a răspuns scurt că nu era treaba mea.

— Nu știți dacă domnișoara Lidia a primit musafiri în lipsa voastră ?

Amîndoi răspunseră negativ.

Fauvel se întoarse către doctorul care-și sfîrșise cercetarea.

— Ei ?, întrebă el încet.

— Fără îndoială că şi aici este la mijloc o crimă, zise doctorul. Nenorocita a căzut victima unei otrăvi, moartea a urmat instantaneu.

— Este posibil să se fi otrăvit singură ?

Doctorul îl privi mirat.

— Nu cred, zise el.

— Şi totuşi pare să fi fost aşa. Dealtfel spuneai mai înainte că o mînă sigură a trebuit să dea lovitura de pumnal. De unde deduci asta ?

— Eu cred că mîna a trebuit să fie nu numai sigură dar şi puternică.

— Va să zică nu crezi că domnişoara Lidia a făcut crima ?

— Nici gînd, răspunse el mai repede decît avea obicei. Aş putea chiar afirma cu oarecare siguranţă că ea a fost omorîtă întîi.

Celălalt îl privi mirat.

— Ah, asta ce-i drept mi-ar schimba complet părerea, răspunse el. Sînt anumite semne care mă fac să presupun, că...

— Nu, nu, îl întrerupse doctorul. Dînsa este aproape înţepenită. A fost omorîtă cel puţin cu un ceas înaintea unchiului ei. Dealtfel n-a putut să se sinucidă.

— De ce ?

— Aştept rezultatul disecţiei şi al analizei conţinutului stomacului, dar chiar de pe acum pot să vă asigur că a fost otrăvită cu venin de săgeată. Aceasta este cea mai grozavă otravă din cîte cunoaştem. Omoară imediat, căci paralizează măduva spinării.

— Dar de ce să nu se fi otrăvit ea singură cu această otravă care-i asigura o moarte fără dureri ?, întrebă judecătorul de instrucţie.

— Nu cred, zise doctorul. Mai întîi această otravă nu există la farmacie. Numai rar o aduce vreun călător de pe malurile Amazonului în bucăţi mici, uscate.

— A putut însă căpăta otravă printr-o întîmplare ?

— Dacă se sinucidea o găseam în altă poziţie ; s-ar fi aşezat sau s-ar fi culcat ; în plus nu văd nici un vas în care să fi luat otrava.

— Poate l-a ascuns ?

— Nici vorbă. Cum spuneam, efectul otrăvii este fulgerător. O secundă după ce-a băut, a fost moartă. N-ar fi avut vreme să ia paharul de la gură, dar să-l ascundă.

El se uită prin odaie.

— Aici, este ce-i drept, un pahar neîntrebuințat, zise el arătînd pe masă. Se întrerupse mirosind paharul. Mirosse a acru și apoi sînt urme pe fund. Paharul a fost șters pe fund. Îl privi mai bine. Dacă nu mă înșel, sînt chiar urme de substanțe minerale.

Fauvel urmărise cu băgare de seamă cercetările doctorului.

— Sîntem în fața unei enigme, zise el către comisarul de poliție. Nu-i nici urmă de violență exterioară. N-ai băgat de seamă altceva deosebit, cetățene comisar ?

— Un caz ca acesta n-am mai văzut. Desigur avem de-a face cu o crimă făptuită de cineva care a putut intra și ieși nestingherit din această casă.

Judecătorul se întoarse deodată către servitor.

— Ești în stare să-ți dovedești absența ?, întrebă el brusc.

— Cetățene judecător sînt un om sărac dar cinstit, spuse servitorul cu o voce emoționată. Am fost devotat stăpînului meu — afară de asta am fost azi noapte într-o societate numeroasă.

— Bine, n-am vrut să te jignesc, îl întrerupse judecătorul. Este cineva aici în casă care iese și intră neoprit ?

— Nu știu pe nimeni, asigură sevitorul. Doctorul venea zilnic. Altfel nimeni.

— Nici rude n-au venit ?

— Stăpînul meu nu prea avea. Afară de domnișoara Lidia mai avea un nepot, anume Hugo Colmin. Dar acesta n-a fost de mai mult de jumătate de an aici. Este cam ușuratic și s-a certat cu unchiul său.

— Dar tot trebuie să fi intrat vreun străin ! N-ai nici o bănuială ?

— Eu nu înțeleg acest mister !, bîigui acesta. Domnișoara era foarte prudentă. Îndată ce se înserа, toate ușile și toate porțile trebuiau încuiate. Aseară m-a petrecut pînă la poartă, așteptînd pînă am închis poarta și am scos cheia. Ferestrele subsolului sînt cu gratii. N-a putut nimeni pătrunde în casă.

— Poate cu înțelegerea domnișoarei Lidia, zise judecătorul.

— O, nu cred, domnișoara nu avea relații cu nimeni. Mai cu seamă, cum era singură în casă, n-ar fi lăsat pe nimeni să intre.

— Te-ai mirat, de mai multe ori, că ți-a dat liber și dumitale și bucătăresei.

— M-am mirat, zise servitorul, dar nu m-am gîndit la nimic rău.

Fauvel întrerupse interogatoriul, căci tocmai intrase gardistul, anunțînd venirea lăcătușului.

Capitolul 63

COLIERUL DE AMETIST

Comisia se îndreptă spre odaia de dormit și apoi spre casa de bani.

Lăcătușul, care în trecere aruncase o privire asupra cadavrului, se puse pe lucru.

— Este greu de tot, zise lăcătușul către judecător. Cunosc aceste broaște încurcate! Pe asta s-o deschidă un tîlhar? Este o broască cu litere. Să ai cheia și dacă nu știi combinația, poți să încerci de o mie de ori!

— Se găsesc urme de violență la casă?

— Nu. casa este bine închisă și trebuie să scot broasca cu un sfredel.

— Rezolvă această problemă. Noi umblăm prin casă în acest timp, zise judecătorul.

Sub conducerea servitorului, comisia se îndreptă spre subsol, pe cînd un gardist stătea lîngă lăcătuș. Subsolul fu cercetat amănunțit, fără a se găsi cea mai mică urmă. Poarta care ducea în curte era închisă.

— Domnișoara purta totdeauna cheia la dînsa, zise servitorul.

Un gardist fu trimes să caute cheia în odaie sau chiar în buzunarele moartei. În curînd aduse o cheie, dar aceasta nu intra în gaura broaștei, lăcătușul fu chemat și el deschise imediat poarta.

Curtea era mare cu clădiri pe toate părțile. În fundul curții era un zid înalt, iar în mijlocul zidului o portiță.

Dincolo se vedea o casă veche în stil elveţian, al cărei prim etaj era înconjurat de un balcon de lemn care atingea aproape zidul.

Judecătorul îşi îndreptă atenţia asupra acestui balcon.

— De acolo poţi sări uşor în curte. Cine locuieşte în acea casă ?

— Cum v-am spus deja, zise servitorul, lăcătuşul Carol Tellier la care m-aţi trimes.

Funcţionarul păru că mai vrea să întrebe ceva dar se răzgîndi şi se dădu un pas înapoi, pe cînd suprinderea se zugrăvea pe faţa lui.

— Carol Tellier ? murmură el.

— Te rog cetăţene comisar ; literele de pe mînerul pumnalului nu erau C.T. ?

Comisarul afirmă.

— N-ai spus că stăpînul dumitale l-a chemat ieri pe Tellier să deschidă casa ?, întrebă el pe servitor.

— Da, desigur !

— Şi el locuieşte acolo la etajul întîi ?

— Da.

— Nu prea e bogat ?

Servitorul dădu din umeri.

— Nu mă prea interesez de alţii. Pe urmă casa lui e pe altă stradă. Dar oricum am găsit interiorul ei sărăcăcios mobilat. Se zice că portărelul îl vizitează des.

— Bine, vom vedea, întrerupse judecătorul de instrucţie.

Apoi arătă portiţa din zid.

— Portiţa duce acolo în curte ?

Servitorul afirmă.

— Este închisă ?

— Da. Portiţa era des întrebuinţată de domnişoara Lidia cînd se ducea în strada Ludovic, să facă cumpărături. Şi aceasta ea o făcea în fiecare zi.

— Cine avea cheia de la portiţă ?

— Domnişoara Lidia o ţinea la ea.

— Ah, poate că se potriveşte cheia găsită în buzunarul moartei. Daţi-o încoace !, porunci el.

Gardistul o dădu.

— Asta este, zise servitorul.

Judecătorul deschise lesne portiţa.

În faţă se vedea casa cu balconul de lemn.

— Ah, înțeleg, zise el, arătînd cărarea ce ducea pînă la poartă. Pe aici trecea moarta.

— Așa este !, încuviință servitorul.

Comisarul se uita cercetător la grajd. El luă de o parte pe judecător.

Lîngă zidul din fund, era zidul grajdului. Acesta avea o fereastră cu gratii. Pe fereastră se vedea praf de ghete. Deasupra, zidul era stricat.

— Pare că cineva s-a urcat în grabă pe acoperișul grajdului și apoi pe zid, șopti comisarul. Urcat pe zid, criminalului, îi era ușor să sară în balconul de lemn.

Judecătorul aprobă.

— Poate că ai dreptate. Dar știi că aduci o grozavă acuzație locuitorilor acelei case ?

— Cine șite ?, totul e suspect, zise comisarul. Mînerul pumnalului îmi dă de gîndit, deși este curios ca un criminal așa de rafinat să lase în urmă o armă care vădit trebuie să-l trădeze.

— În orice caz, îndată ce vom sfîrși aici, mergem la lăcătuș !, zise Fauvel.

Se întoarse spre gardistul care dorea să anunțe ceva.

— Ce este ?

Gardistul anunță că lăcătusul a deschis casa de bani. Închise portița și păstră cheia.

La prima privire interiorul casei părea neatins.

Comisarul examină totul în detalii.

— Nu este nici o însemnare a valorilor.

— Sînt asigurate și titluri de rentă. Bani par a nu fi deloc.

Servitorul îl întrerupse surprins.

— Ba da ! Trebuie să fie și bani. Eu am luat de la bancherul Blane o sută de mii de franci Am achitat ceva datorii, dar restul trebuie să fie în casă.

Comisarul cercetă din nou.

— Nu-i nimic, zise el superiorului.

— Dar trebuie să fie, stărui servitorul.

Judecătorul privi semnificativ pe comisar.

— Ți-ai însemnat numerele ?

Acesta afirmă și scoase un notes.

— Sînt acuma foarte prudent. Am pierdut odată o bancnotă de o sută de franci și a trebuit s-o plătesc. De atunci îmi însemnez numerele.

Fauvel luă notesul și citi.

— 098.463 pînă la 098.472.
— Ai avut doar numere curente ?
— Da.
— Ce bancnotă ai schimbat ?
— Prima notată 098.463.
— Uite, cetățene judecător, ce-i asta ?

În același timp arătă un fragment care făcuse parte evident dintr-un colier mare de aur cu ametist și diamante.

Fauvel privi lucrul găsit.

— Acesta este evident un fragment dintr-un colier. Păstrează-l, zise el, dîndu-l comisarului. Deocamdată ne-am sfîrșit cercetările, zise către servitor. Veți sta la dispoziția gardienilor pe care îi voi lăsa aici și veți veni după prînz în biroul meu la palatul justiției, pentru protocol. Cadavrele rămîn unde sînt.

Apoi se întoarse către comisar.

— Acum mergem la Carol Tellier. Sînt curios să aflu din gura lui de ce a refuzat să vină la chemarea noastră Mă vei urma cu trei oameni.

Se întoarse politicos către doctor.

— Vei avea bunăvoința să-mi faci un raport provizoriu pînă după prînz ? !

Doctorul afirmă.

— Dacă permiteți, voi face disecția mîine după prînz.
— Te rog să mă înștiințezi !

Se despărțiră politicos.

Fauvel cu ceilalți trecură în curtea vecină, privind cercetător casa.

Intrară în coridor.

Aici era o atmosferă înăbușitoare. Fel de fel de lucruri stricte și netrebuincioase îngrămădite unele peste altele.

La stînga erau scările spre etajul întîi. Cînd trecu judecătorul pe lîngă ușa de jos, aceasta se deschise puțin și apăru un bărbat mic de stat, în niște haine negre pline de grăsime, cu o față șireată și respingătoare. Părea a cunoaște pe judecător căci deschise ușa larg și salută cu umilință.

— Cetățene judecător ! Ce face casei mele această cinste ?, începu el cu o voce aspră și neplăcută care contracta cu umilința pe care o arăta.

Fauvel scoase pălăria salutînd.

— Drumul nu mă duce la dumneata domnule.

Părea că nu poate să-şi aducă aminte numele bărbatului.

— Senac este numele meu, se grăbi să spună micul bărbat frecîndu-şi mîinile lui osoase.

Judele se opri şovăind.

— Spune te rog, cetăţene Senac, întrebă el dintr-o dată, n-ai auzit noaptea nimic neobişnuit ?

Bărbatul îl privi mirat.

— Nu ştiu ce să fi auzit, zise el după o scurtă gîndire. Desigur a fost o vijelie straşnică, asta vrei să spui ? Eu nu pot suferi fulgerul. De aceea mi-am băgat capul sub plapumă şi am dormit.

Fauvel şovăi.

— Altfel n-ai auzit nimic, cetăţene ?

Micul bărbat dădu din cap.

— Pe sănătatea mea că n-am auzit nimic ! Dar spune ce-a fost ?

Dar judele pornise deja mai departe, suind scara la primul etaj.

În curînd se auzi clopoţelul.

Micul bărbat se opri în coridor. Cu o privire ciudată, bănuitoare, dar şi surprinsă privi pe judecător şi însoţitorii acestuia. Apoi intră în casă, lăsînd uşa puţin întredeschisă.

Capitolul 64

ARESTAREA LA PATUL MOARTEI

Judecătorul trebui să sune de mai multe ori pînă i se deschise.

Un bărbat înalt cu spatele lat apăru în uşă.

Ar fi arătat ca un uriaş puternic şi sănătos, dacă ochii nu iar fi intrat în orbite şi dacă grija nu şi-ar fi lăsat urmele pe faţa lui.

El privi uimit — era acelaşi bărbat, care cu o zi mai înainte venise la sora călăului să ceară ajutor.

— Iertaţi, începu el cu o voce plăcută dar cam nesigură, dar nu-i vreo greşeală la mijloc ?

Fauvel intrase deja în coridorul cel strîmt şi întunecos, trecînd pe lîngă cel ce întreba.

— Dumneata eşti lăcătuşul Carol Tellier ?, întrebă el cu un ton liniştit.

Cel întrebat afirmă.

— Eu sînt. Pot să vă întreb de motivul vizitei dumneavoastră ? întrebă el mirat.

— Sînt judecătorul de instrucţie şi trebuie să vă pun cîteva întrebări. Va fi în interesul dumitale să răspunzi sincer.

— Mă puneţi în încurcătură, începu el cu o voce nesigură. Nu ştiu ce v-a putut aduce aici. Dar sînt gata bineînţeles să mă supun reprezentanţilor legii. Numai v-aş ruga să aveţi oarecare menajamente, nevasta mea fiind foarte bolnavă.

Fauvel plecă capul.

— Fii liniştit. În acest caz mi-e posibil să pun în acord legile umanităţii cu slujba mea. Te rog du-ne mai întîi prin casă, pe urmă vă vom pune cîteva întrebări.

Mecanicul se înclină. El merse prin coridorul întunecos pînă la uşă, o deschise şi pofti comisia să intre.

Era o odaie foarte simplă şi sărăcăcioasă. Două ferestre şi uşa de la balcon luminau odaia în care se afla o femeie.

Aceasta zăcea în pat. Faţa ei era delicată şi aproape transparentă. Cu priviri speriate ea privi pe cei care intrau : numai judecătorul şi comisarul, ceilalţi rămaseră în coridor.

Fauvel se plecă cu o amabilitate compătimitoare în faţa femeii bolnave. O umbră tristă trecu pe faţa judecătorului cînd îşi aduse aminte pentru ce venea în această casă.

Dar amintirea datoriei sale profesionale, îi dădu toată liniştea sufletească.

Se uită cercetător prin odaie. Privirea îi căzu pe o uşă deschisă care ducea într-o odaie alăturată.

— Este odaia mea de lucru, zise lăcătuşul la privirea lui, unde am un pat şi o masă de lucru.

Judecătorul se apropie de uşă şi aruncă o privire asupra acestei odăi.

Apoi se întoarse şi arătă uşa de la balcon.

— Balconul de lemn înconjură casa ?

— Este singurul avantaj al casei mele, răspunse Tellier surîzînd. Deşi locuim în mijlocul oraşului putem totuşi respira aer curat.

— Îmi dai voie ?, zise Fauvel deschizînd uşa de la balcon.

Împreună cu comisarul păşi în balcon.

Aveau de acolo o perspectivă destul de mare asupra străzii Ludovic, una din cele mai animate ale cartierului.

Judele se orientă repede.

Balconul înconjura toată casa.

Cînd Fauvel şi comisarul ajunseră în dosul casei, privirea lui căzu pe grajd care era la doi metri depărtare de balcon.

— Un gimnast bun ar putea lesne sări de pe acoperişul grajdului pe balcon !, şopti comisarul.

Fauvel dădu din cap.

— Casa e veche şi stricată. Varul cade pretutindeni, este greu de găsit vreo urmă, zise el.

Mecanicul îi urmase la o oarecare distanţă şi privise fără a înţelege gesturile lor. Cînd judecătorul se aplecă peste balcon, se apropie şi el.

— V-a frapat ceva ?, întrebă cu o voce nesigură.

Fauvel se întoarse şi-l privi aspru.

— Priveşte firma care este jos la poartă !

Zicînd aceasta, arătă o firmă de fier, ale cărei litere palide aurii, glăsuiau : Ludovic Lenae, vinde şi cumpără haine, obiecte de aur şi argint, antichităţi.

— Firma e îndoită !, exclamă surprins mecanicul.

— Asta s-a întîmplat de curînd ,? întrebă judecătorul.

— Cred că ieri nu era îndoită !, răspunse repede Tellier, privind din nou firma. Bara este cu totul ruptă, parcă o greutate ar fi apăsat pe dînsa. Ai crede că o fiinţă omenească a îndoit-o prin greutatea ei.

Judecătorul îl privi mult timp cercetător.

— Admir puterea dumitale de combinaţie, zise el scurt, ar fi posibil însă ca cineva să fi stricat înadins firma, pentru a face să se creadă că în noaptea asta s-a coborît cineva din balcon pe stradă atîrnîndu-se de firmă.

Tellier se roşi. El simţi ironia care era în vorbele judecătorului.

— Nu vă înţeleg, zise el; apoi cine să se fi coborît azi noapte ?

— O, eu nu cred că s-ar fi coborît vreun om, îl întrerupse Fauvel. Dar vă rog, să ne întoarcem în casă.

Din ce în ce mai încurcat, urmă mecanicul pe cei doi domni aşa de enigmatici.

— Astă noapte, ai stat acasă ?, întrebă Fauvel pe mecanic.

— Am fost mereu acasă.

— A fost vijelie ?

— Da, a început pe la orele zece, zise Tellier. Nevastă-mea s-a speriat şi de aceea am vegheat.

— Nici nevasta dumitale n-a putut dormi ?

— A adormit din fericire puţin după miezul nopţii.

— Şi atunci dumneata te-ai dus să te culci ?

— Nu. Femeia mea dormea neliniştită. De aceea m-am hotărît să veghez. Afară de asta, aveam şi de lucru.

— Noaptea ?

— Trebuie să cîştig cît pot. Boala nevestei mele costă mulţi bani şi de aceea a trebuit să lucrez de multe ori noaptea.

— Cît ai lucrat ?

— Asta n-o pot spune, zise el. Vijelia m-a făcut somnoros. M-am silit să rămîn treaz. Am apropiat lîngă fereastră masa mea de lucru. Uite e şi acum acolo. Am deschis fereastra pentru ca aerul rece să mă învioreze, dar somnul m-a doborît. Cînd m-am deşteptat era cinci dimineaţa şi m-am grăbit să mă culc în pat, după ce m-am asigurat că nevasta dormea.

— Nu te-a frapat nimic neobişnuit astă noapte ?

— Nu, nimic.

— Ieri după prînz ai lucrat la vecinul dumitale, Colmin ?

— Numai cîteva minute.

— Cetăţeanul închisese uşa casei de bani, pe cînd, cheia era înăuntru ?

— Da. Casa era din fabrica mea de odinioară, cunoşteam bine mecanismul. În cîteva minute l-am deschis.

— Te-a plătit.

Un surîs amar apăru pe buzele lui Tellier.

— Mi-a dat 50 de bani, zise el.

— De atunci n-ai mai fost în vila vecină ?

— Nu.

— Nu știți ce s-a petrecut de atunci în locuința cetățeanului Colmin ?

Mecanicul îl privi mirat.

— Ce s-a întîmplat ?

Fauvel îl privi cercetător.

— În adevăr să nu știi nimic ?, zise el apăsînd pe fiecare vorbă. Ei bine să-ți spun cetățeanul Colmin și nepoata lui au fost omorîți astă noapte, și casa de bani prădată.

— Dumnezeule, strigă mecanicul, devenind alb ca varul. Asta nu-i cu putință ; nu, nu se poate !

Femeia care era bolnavă în pat, scoase și ea un țipăt de groază.

O secundă domni o tăcere adîncă în odaie.

Judecătorul ținu privirea fixată asupra mecanicului, dar acesta nu plecă ochii.

— Ești sărac ?, întrebă deodată judecătorul.

Tellier se roși.

— Nenorocirea mea este cunoscută în tot orașul, zise cu amărăciune, acum cîțiva ani eram încă bogat. Dar soarta a fost crudă cu mine. Și, mai mult m-au pierdut prietenii falși în care m-am încrezut. Ah, este o nenorocire să fii sărac !, gemu el privind pe nevasta lui, care evident era în cea din urmă fază a bolii. În alte împrejurări, sărmana mea Kati s-ar fi însănătoșit într-o climă caldă.

— Să revenim la cazul nostru !, îl întrerupse Fauvel. Ai desigur datorii ?

Iarăși se contractară buzele lui Tellier.

— Da am, datorii, zise el. Creditorii îmi fac grijile cele mai grele, ei care au cîștigat de la mine mult mai mult decît le datorez eu acuma, cînd cu toată părerea mea de rău nu le pot plăti.

Judecătorul se plimbă prin odaie și se apropie din întîmplare de dulap.

Cînd văzu lipit pe dînsul o bucată de hîrtie pătrată îl privi din nou pătrunzător pe Tellier.

— Dulapul este pecetluit !.

Mecanicul surîse amar.

— Ieri m-a vizitat portărelul.

— Ți-a pecetluit ultima mobilă ?

— Da, mi-a luat și banii pe care îi mai aveam, numai instrumentele de lucru mi le-a lăsat.

Mecanicul vru să mai spună ceva, dar durerea îl învinse şi-şi muşcă buzele.

Judecătorul se preumbla prin odaie gînditor. Se apropie de uşa care ducea în odaia alăturată. Aruncă o privire asupra acesteia. Văzu masa de lemn cu multele instrumente.

— Aici este odaia dumitale de lucru ?, întrebă judele pe cînd comisarul se apropia de masă.

Mecanicul dădu din cap.

— Trebuie să mă aranjez cum pot în locuinţa mea.

În acest moment, comisarul scoase un strigăt de surprindere.

— Te rog, cetăţene judecător, apropie-te !

— Ce-i ?, întrebă Fauvel apropiindu-se.

Mecanicul urmă pe judecător uimit şi el.

Judecătorul scoase şi el un strigăt de surprindere, cînd văzu bancnote de valoare în mîinile comisarului.

— Ce-ai aici ?

— Uită-te, te rog. Patru bancnote de cîte o mie de franci !

Un strigăt răguşit se auzi. Dar cei doi funcţionari nu-l băgară în seamă. Comisarul scoase repede notesul şi privi însemnarea.

— Convinge-te şi dumneata, zise comisarul, numerele se potrivesc. De la 098.465 pînă la 098.472.

Judecătorul se întoarse către mecanic.

Acesta tremura din tot corpul, alb la faţă de uimire.

— Asta este imposibil !, strigă el. N-am doi franci în casă, necum bancnotele astea !

Un surîs dispreţuitor apăru pe buzele lui Fauvel.

Era vădit, că privea uimirea mecanicului ca prefăcută.

— Trebuie să te fi înşelat, zise el, căci acestea sînt bancnote adevărate.

Comisarul îi arătă instrumentele de pe masă.

— Toate au monograma C.T.

Judecătorul trebui să se stăpînească pentru a nu-şi arăta surprinderea.

— Uite şi bucata de colier.

Judecătorul se întoarse către Tellier.

— Da de unde ai aceste diamante ? Am găsit o bucată din colier în casa de bani a lui Colmin.

Lăcătușul devenise vînăt la față. Sudoarea îi curgea pe frunte.

— Nu, nu, este numai un vis. Nu se poate !, murmură el. Iertați cetățeni, eu...

— Fără minciuni !, îl întrerupse aspru judecătorul. În numele legii, te arestez Carol Tellier, pentru crima din noaptea trecută.

Lăcătușul scoase un strigăt, ochii îi ieșiră din orbite, pieptul i se ridica violent, pumnii i se contractară ; părea că vrea să se repeadă asupra funcționarilor.

Strigătul găsise ecou. Un alt strigăt slab ieși din pieptul nevestei sale.

Comisarul aduse repede gardiștii din coridor.

— Carol Tellier te opui în zadar ! Supune-te !, zise judecătorul.

— Nu, nu-i posibil ! strigă cel arestat. Nu pot fi bănuit de o astfel de faptă.

— Te vei scuza înaintea justiției, îl întrerupse judecătorul. Datoria mea s-a sfîrșit.

Tellier privi rugător pe funcționari.

— Aveți milă de mine !, gemu el. Jur pe Dumnezeu că n-am idee de bancnotele pe care le-ați găsit. Nu știu cum au ajuns la mine. Le-am văzut acuma pentru întîia oară.

Gardiștii se apropiară de Tellier și-l luară de brațe. El se lăsă fără a se apăra.

Deodată se auzi plînset din odaia de alături. Lăcătușul se smulse dintre gardiști, dădu la o parte și pe comisar, și alergă în camera nevestei.

Toți se luară după el.

Cînd Fauvel, văzu că lăcătușul în loc să caute să fugă, căzuse în genunchi lîngă patul nevestei sale, făcu semn gardiștilor să-l lase deocamdată.

O dramă mișcătoare se desfășură. Ea-i cuprinse capul cu brațul.

— Dragă Carol, scumpul meu bărbat ! Cum se poate să te aresteze ! Ești nenorocit, dar cinstit ! Spune-le că e o greșeală, nu mă părăsi, rămîi cu mine Carol !

Un suspin înăbușit zgudui corpul lui Tellier. El ridică capul și se întoarse spre gardiști.

— Lăsați-mă să-mi iau la revedere de la nevasta mea. ea este bolnavă, și așa de slabă ! Groaza poate s-o ucidă...

Apoi cuprinse cu amîndoua mîinile corpul slab al nevestei sale.

— Caterino, murmură el, dragă nevastă, fii liniştită şi nu plînge ! La revedere, pe curînd — nu-i aşa ?

Dar nu primi nici un răspuns.

Privi cu frică faţa ei palidă. Capul îi căzuse pe pernă. Un strigăt de spaimă îi ieşi din piept.

— E moartă ! Aţi omorît-o !, strigă el.

Apoi se întoarse iar la nevasta lui.

— Caterino !, deşteaptă-te. Te conjur, deşteaptă-te, vorbeşte !

Funcţionarii se dădură înapoi.

Mecanicul cu privirea rătăcită îşi apropie urechea de pieptul nevestei sale, suspină uşurat.

— Dumnezeu fie lăudat ! Trăieşte ! Trăieşte !, gemu el.

În acest moment judecătorul îi puse mîna pe umăr.

— Ţi-am lăsat vreme să te desparţi de nevasta dumitale. Vezi că-şi vine în fire ; e mai bine să te resemnezi acuma decît să pui viaţa ei în primejdie printr-o nouă scenă.

— Va să zică, este adevărat ! gemu Tellier. Mă smulgeţi de lîngă nevasta mea, cu o bănuială grozavă !

Făcu un pas către funcţionari. Îndată gardiştii îl luară de braţe. Nenorocitul se lăsă dus fără a protesta.

Capitolul 65

MASCA NECUNOSCUTĂ

Să ne întoarcem cu cîteva ceasuri înapoi.

Era după amiază, în ziua dinaintea uciderii lui Colmin.

Seara trebuia să aibă loc balul mascat. Tot Parisul se bucura de acest eveniment.

Se putea prevedea că sala nu va putea cuprinde toată mulţimea care va veni.

Era un mod al suveranilor republicii de a întrerupe teroarea vărsărilor de sînge printr-o serbare veselă.

Enric Sanson umblase toată ziua, neştiind ce să facă. Să urmeze invitaţia, care venea desigur de la prinţesa de

Barry ? Mai întîi voise să se ducă. Acuma, însă, avea îndoieli.

Pe Adella de Barry o vedea în stare de a face orice infamie.

Tocmai unde îmbulzeala este mai mare, e mai lesne posibilă orice faptă rea.

Cine, se gîndea călăul, îi garanta că Adella, care îl eliberase din mîinile bandiţilor, nu se înfrăţise cu ei ? Şi apoi, i se părea că în ultimele săptămîni se stabilise o prietenie strînsă între Fouquier şi Marat. Nu este şi prinţesa la mijloc ?

Pe de altă parte Enric ar fi vrut să meargă la bal. Ar fi vrut să o recunoască pe Adella. Pe urmă se va apropia de dînsa şi-i va vorbi.

Enric voia să treacă în cabinetul din subsol pentru a se îmbrăca, cînd fuse anunţat că afară era un băiat care îi aducea o scrisoare.

Enric tresări, dar ieşi în curte.

Un băiat de vreo paisprezece ani, sfios, cînd zări pe călău, îi dete o scrisoare parfumată :

„Vrea călăul din Paris să scape dintr-o mare primejdie ?, atunci la zece şi jumătate să se afle în sala mare a operei. Locul de întîlnire : a doua coloană la dreapta, unde este intrarea către lăzile de sus. Îmbrăcămintea : un domino negru. Semne particulare un trandafir galben pe piept, în stînga."

Nici o iscălitură.

Enric privi scrierea cam stîngace. Ce va fi asta ? Vreo nouă cursă a prinţesei ?

Voia să rupă biletul, dar se răzgîndi. Asemănă scrisorile.

Nici o asemănare.

— Am găsit mijlocul pe care-l căutam. Mă voi îmbrăca în cavaler spaniol. Voi pune trandafirul roşu pe piept. Deasupra voi pune un domino negru cu un trandafir galben.

Zis şi făcut.

Înainte însă de a merge să se culce, se urcă la sora sa.

Găsi pe Orfelia gata de culcare.

Vizita pe care o făcuse la Carol Tellier o mişcase adînc. Văzuse de aproape mizeria omenească.

— Vin să-ţi spun bună seara, începu Enric, sărutînd-o.

— Cum văd ai şi tu de gînd să te culci, răspunse Orfelia.

Enric se sfia să mintă. Dar se hotărî să-şi păstreze secretul.

O expresie de bucurie se arătă pe faţa Orfeliei cînd auzi că el avea de gînd să rămînă acasă.

— Ah, m-am uitat mai înainte în oglindă şi am văzut lucruri grozave. Bine că rămîi acasă !

Enric se uită la dînsa neliniştit. Dar se sfia să spună că avea de gînd să meargă totuşi la bal.

Spunîndu-i noapte bună plecă de la sora lui.

Enric nu bănuia cît are să-l coste această greşeală. Nici măcar Nicola nu fu înştiinţat de aceasta. El dădu drumul la toate ajutoarele, închise pretutindeni şi merse în subsol să se îmbrace.

Porni la drum cu băgare de seamă şi bănuitor. Avea dealtfel un pistol cu două ţevi în mînă.

Cu cît se apropia de operă, cu atît lumea se îmbulzea mai mult.

Opera nu era departe de locuinţa lui Marat.

Enric trebui să treacă pe lîngă această locuinţă. Toată casa era întunecoasă, sumbră. Marat, desigur, se îndreptase spre operă. Enric se hotărîse să-l urmărească.

Ceasul de la biserica Magdalena bătu două şi trei sferturi.

Enric reuşi să intre în operă unde era o lumină orbitoare pentru vremea aceea.

El ajunse în sfîrşit la locul de întîlnire de lîngă coloana a doua.

De aici privi toată sala. În faţă erau lojele guvernanţilor.

Enric se uita mereu la coloana a doua, dar nu văzu în apropiere pe aceea care îi scrisese. În orice caz îşi pusese un domino negru şi un trandafir galben.

Acum îşi dădu seama, că lui i se ceruse să-şi pună acest costum, pe cînd niciuna din femeile care îi scriseseră, nu spuseseră în ce costum vor fi îmbrăcate.

Rău dispus, Enric privi sala.

— Ce popor uşuratic, murmură el. Cine ştie cîţi din aceştia nu vor urca în curînd eşafodul !

Călăul se uită iar spre a doua coloană. În acest moment văzu o graţioasă florăreasă spaniolă, care semăna mult cu Lili.

— Ciudat, murmură el. Sînt într-adevăr fiinţe care seamănă cu scumpa mea Lili ? Dar nici prin gînd nu-i trecu că era chiar ea.

N-avea decît să facă cîţiva paşi, să spună o vorbă pentru a recunoaşte că era în realitate ea.

Ah, cîtă suferinţă şi-ar fi cruţat !

N-avu însă nici o bănuială despre aceasta !

Surîse de această ciudată asemănare şi în curînd o pierduse din vedere.

— Ea doarme acuma. Are muncă grea. Dar mulţumesc lui Dumnezeu că este în siguranţă.

Sunară orele unsprezece.

Atunci îl cuprinse supărarea. Luă trandafirul galben şi-l aruncă jos.

Nu văzuse nicăieri nici pe prinţesă, nici pe Marat.

Va mai sta puţin lîngă coloană, poate că tot va veni cineva.

După scara care ducea sus, erau pe o parte numai gardişti, iar mulţimea circula numai pe cealaltă parte.

Abia stătuse puţin şi un gardist îl bătu pe umeri.

— Hei, prietene, nu-i loc de stat aici, mergi mai departe.

— Cum asta ? Nu-i tot localul pentru popor ?

— Mergi mai departe, sau poate ai parola pentru a urca această scară ?

Enric clătină din cap.

— Ei, atunci cară-te, această ieşire este numai pentru membrii comisiei binelui public.

Enric se amestecă printre măşti. Trecu pe lîngă o lôjă.

Deodată auzi o voce aspră. Tresări, vocea era a lui Marat.

Enric trecu din nou şi privi bine.

Atunci simţi cum inima i se strînse, descoperise pe Adella. Şedea cu Marat şi bea şampanie.

Marat părea a fi în bună dispoziţie. Cu mîna o ţinea pe Adella, după gît.

Enric se postă cu îndemînare în apropierea lojei.

Nu trecu mult şi apăru un servitor, care-i şopti ceva lui Marat. Acesta se înveseli şi se ridică.

— Trebuie să te părăsesc dragă. Amuză-te singură, mă întorc numaidecît.

Marat trecu pe lîngă Enric, şi se urcă pe scara rezervată.

Atunci Enric se apropie repede de mască.

— Este permis frumoasă mască, să iau loc lîngă dumneata ? întrebă el cu o voce gravă.

Masca tresări şi îl privi cercetător.

— Da, e permis, zise ea cu privirea strălucitoare. El ar putea să fie, murmură în acelaşi timp masca, dar lipseşte semnul de recunoaştere.

— Eu, prinţesă de Barry, murmură Enric, eu sînt Enric Sanson. În numele cerului, spune ce vrei de la mine !

Un strigăt slab ieşi dintre buzele mascatei.

— Ce vrei de la mine, zise masca. Mă ameninţi, asta nu-i frumos din partea dumitale Enric Sanson. Dar de unde ştii că eu ţi-am scris ?

Lui Enric i se păru că nu era vocea Adellei. În acest moment ea-şi scoase masca. Enric văzu o faţă frumoasă de fată tînără, carè nu semăna deloc cu Adella.

— Este curios !, murmură Enric.

— Într-adevăr eu ţi-am scris. Sînt o nepoată de departe a lui Marat.

Frumoasa îl apucă familiar de mînă.

— Dacă vrei să-mi ţii tovărăşie, îţi voi spune cîte ceva. Dar vino ! Nici nu mai vreau să stau cu unchiul meu.

Ea-i luă braţul şi Enric se lăsă condus în sală.

Capitolul 66

CONTELE DE FERSEN

Lili plecase devreme din Temple. Luase cu sine pumnalul pe carè-l primise de la Enric. Ea îşi găsise lesne costumul de florărească spaniolă.

Pentru talia ei zveltă costumul se potrivea de minune, de aceea avea o înfăţişare foarte graţioasă. Pe faţă avea o mască de catifea neagră.

Deasupra îşi puse un domino negru pentru a nu atrage atenţia pe stradă.

Un moment se gîndise, dacă n-ar fi bine să vestească pe iubiţii ei din casa călăului, dar îşi schimbă părerea.

Enric ar fi fost îngrijorat dacă ar fi aflat că merge în îmbulzeala de la bal. Poate că n-ar fi lăsat-o. Şi Lili voia

să prindă prilejul pe care-l avea de a face un serviciu reginei.

Ea intră cu inima bătînd în sala operei, fără să bănuiască nenorocirea care o aştepta.

Aproape cu frică se uita în toate părţile. Dar nu putu descoperi pe nimeni despre care să poată crede că era trimisul partidului legitimist.

Lili văzuse şi ea pe acel domino negru cu trandafirul galben, dar se uitase la el numai în treacăt. Nici nu bănuia că acesta era apărătorul şi protectorul ei.

Astfel cei doi iubiţi fuseseră aproape, şi dacă s-ar fi recunoscut multe necazuri ar fi fost evitate. Dar mulţimea îl despărţi, fără să bănuiască.

La glumele măştilor răspundea pe loc cu mult spirit. Ba lovea chiar peste mînă pe aceia care voiau să-i fure florile.

Băgase de seamă că un domino de mătase roşie o urmărea. Deodată într-un loc mai retras se simţi apucată de braţ.

Se întoarse. Într-adevăr, dominoul roşu era lîngă dînsa.

Lili simţi cum ochii necunoscutului o urmăreau. Acum dominoul se aplecă la urechea ei ca pentru a-i face un compliment.

— Vin în numele Sfîntului Ludovic, murmură el.

Lili tresări.

— În sfîrşit, zise ea încet. Eu sînt Lili Miranda. Am primit scrisoarea şi am venit.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, frumoasa mea domnişoară pentru bunătatea şi amabilitatea dumitale !, răspunse dominoul roşu. Dacă vrei frumoasă mască dă-mi braţul şi să ieşim din bal. Am să-ţi spun lucruri importante !

Lili consimţi, cam cu frică, şi luă uşor braţul dominoului.

Trecură prin sală. El vorbea de toate, rîdea, glumea, ca cel mai vesel om din lume.

Lili se miră puţin de purtarea străinului, ba se simţea chiar puţin jignită. Dar se gîndi că el o făcea desigur din prudenţă.

Ieşiră din sală şi intrară într-o odaie lăturalnică, în care erau loji. Intrară într-una.

Nu era nimeni prin apropiere. Numai de departe se auzea muzica şi zgomotul mulţimii.

Acuma dominoul roşu se plecă cu eleganţă şi demnitate, şi-şi scoase masca.

Lili văzu o frumoasă faţă bărbătească.

Părea a fi de vreo treizeci de ani. Un surîs graţios îi flutura pe buze, contrastînd cu melancolia de pe faţă.

— Dă-mi voie domnişoară, să mă prezint. Numele meu este Contele Fersen !, începu aghiotantul. Deşi născut suedez, am fost aghiotantul regelui.

— Ah, îmi aduc aminte !, şopti ea. Nenorocita noastră regină, v-a numit adeseori !

Amîndoi se aşezaseră pe o canapea joasă de catifea. Tînărul şedea plin de respect alături de Lili.

Dacă se întîmpla, lucru rar de altfel, să vină cineva lîngă lojă, el începea îndată să-i facă curte.

Lili înţelese purtarea contelui şi inima-i spunea că era un om de onoare. De aceea răspundea bucuroasă la glumele lui îndrăzneţe.

— Să-ţi spun pe scurt ce am să-ţi spun !, începu contele. Este prea primejdios să ne scriem gîndurile. Scrisoarea ar putea cădea în mîinile duşmanilor şi atunci soarta familiei regale ar fi hotărîtă !, vrei să mă asculţi ?

Lili dădu din cap.

— Poţi crede că-mi voi întipări în minte tot ce-mi vei spune. Ce fericită aş fi să pot aduce reginei veşti bune !

— Ei bine, urmă contele. Spune întîi reginei că ne pare rău că n-am putut lucra mai înainte. Dar împrejurările cereau prudenţă. Pregătirile trebuitoare pentru fuga familiei regale sînt mari. Ascultă :

Mai întîi a trebuit să pregătim o trăsură destul de încăpătoare, în care să poată părăsi Parisul fără primejdie.

Acum trăsura este gata. Aliaţii noştri, căpitanul, ducele de Choiseul a reuşit să ia de la guvern paşapoarte pentru o oarecare baroneasă rusească Korff, cu copiii şi servitorii ei. Ducele de Choiseul a putut face aceasta, căci, ca ambasador străin e inviolabil şi afară de asta are de gînd să părăsească în curînd această ţară neospitalieră.

Noi însă credem, că nici un funcţionar nu va îndrăzni să se atingă, căci Franţa se teme de puterea Rusiei mai mult ca de aceea a tuturor popoarelor Europei.

El se opri un moment.

— Dar cum vom scoate familia regală din Temple ?, murmură Lili cu sfiiciune. Gîndeşte-te domnule conte, e grozav de sever păzită. Ziua şi noaptea sînt santinele

pe toate coridoarele. Aș putea zice chiar, că e cu totul imposibil să-i scoți din Temple !

— Lasă-mă să-ți explic asta mai tîrziu !, urmă contele Fersen. Dar stai drăguță mititică !, nu-mi scapi !, se întrerupse el deodată, luînd un trandafir din coșul lui Lili.

— De ce ești așa ursuză ? Fii veselă !, ce ne pasă de mîine, să gustăm prezentul.

Lili rîse cu rîsul ei limpede cristalin.

Ea înțelesese jocul contelui : cîteva măști trecuseră pe lîngă lojă.

Acum pașii lor nu se mai auzeau.

— Mai departe !, urmă contele cu tonul grăbit de mai înainte. Din fericire palatul ducelui de Villequier încă nu-i ocupat de guvernanți. Ducele a stat pînă azi în el sub alt nume. Bineînțeles nu se știe cît se va mai bucura de acest privilegiu. În acest palat poate găsi familia regală un refugiu. De la palatul Villequier va începe fuga.

— Bine, bine !, murmură Lili, cred că cerul va binecuvînta planul dumitale ! Dar încă tot nu pricep cum vom scoate familia regală din Temple.

— Ascultă-mă, zise contele după ce glumise iar la apropierea unor măști, totul atîrnă de curajul și hotărîrea familiei regale. Din fericire ferestrele familiei regale dau spre stradă. Ei bine, îți dau aici domnișoară o admirabil de fină pilă. Gratiile sînt astfel ușor de pilit. Afară de asta îți dau o sticluță cu untdelemn, pentru ca să nu se audă nimic.

— Dar uiți că în odaia de mijloc între aceea a reginei și a regelui, stau noaptea sentinele.

— Și la asta m-am gîndit !, zise contele dîndu-i obiectele.

Lili le ascunse în fundul coșului cu flori, unde pusese și acel domino negru cu care venise.

— Ar trebui să fac apel la hotărîrea dumitale. Ești hotărîtă să faci totul pentru familia regală ?

Lili plecă capul.

— Ei bine !, zise repede contele, băgînd mîna în buzunar. Uite un praf pe care-l vei pune în vinul sentinelelor pentru ca să adoarmă cu toții.

Ochii lui Lili străluciră.

— Dar n-o să le facă rău praful ?, murmură ea.

— Nu trebuie să avem astfel de scrupule !, zise contele încurajînd-o cu un surîs. Afară de aceasta am bine-

cuvîntarea arhiepiscopului de Paris pentru întreprinderea noastră. Prinţul bisericii e cu noi şi ne ajută şi cu bani.

— O, atunci e şi cerul cu noi ! Şi cînd începe fuga ?, întrebă Lili.

— Cît de repede ! Să zicem mîine seară !

Lili ascunsese şi praful.

— Deja mîine seară ?, murmură ea. Dumnezeule !, dacă nu găsesc vreme să înştiinţez familia regală sau dacă nu pot adormi sentinelele ?

— Am prevăzut şi asta !, răspunse contele. Va fi uşor reginei să pună o lumînare la fereastra camerei sale de culcare. Dacă arde această lumînare vom şti că e primejdie. Dacă nu, va reuşi. Regele va trece în camera reginei. Şi de acolo vor fugi. Jos pe stradă vor fi o grămadă de bărbaţi puternici care să respingă cu armele orice opunere.

Lili afirmă cu capul.

— Dar D-zeule !, murmură ea, fereastra este prea sus !

— Ascultă ! Aş putea să-ţi dau acuma o scară de frînghie de mătase fină. Dar poate n-o vei putea ascunde. De aceea îndată ce vedem întuneric la fereastră, o arunc cu o piatră în odaia reginei. O fixezi de fereastră şi vă coborîţi, restul e treaba noastră !

— Dumnezeule, totul este atît de neaşteptat, încît abia pot crede în reuşită. Dacă însă întreprinderea noastră e zădărnicită ?, dacă ?...

Ea se întrerupse. O sudoare rece îi acoperi faţa. Se gîndea că în caz de nereuşită va fi considerată principala vinovată. Şi atunci era pierdută !

Contele o luă de mînă. El o înţelegea.

— Curaj, dragă domnişoară, curaj, murmură el, ţi s-a dat un rol însemnat. Trebuie să ai o inimă devotată şi curajoasă. Gîndeşte-te că ceea ce faci este pentru familia noastră regală.

Hotărîrea lui Lili era deja luată. Ea respiră adînc.

— Viaţa pentru mine nu-i nimic, dacă pot scăpa pe aceea a reginei. Spune tovarăşilor dumitale, domnule Conte, că pot conta pe mine !, ce voi putea face, voi face !

Contele o apucă de mînă şi i-o sărută cavalereşte.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, dragă domnişoară !, zise el. Dumnezeu să te binecuvînteze şi să-ţi dea fericire.

Lili deveni roşie la faţă. Se ridică zăpăcită.

— Conversaţia noastră a luat sfîrşit, cred !, murmură ea.

— Într-adevăr nu mai am nimic să-ţi spun ! Dar dacă îmi dai voie, frumoasă domnişoară, o să te conduc în sală.

— Nu, nu, nu, mai rămîn !, murmură ea.

Se gîndea că nedreptăţeşte pe Enric pe care nu-l prevenise de pasul ei, fără să bănuiască că era şi el la bal.

Contele Fersen voi s-o petreacă cel puţin pînă la ieşire.

Dar cînd se întoarseră în sală, intrară într-o astfel de îmbulzeală încît fură despărţiţi şi nu se mai putură regăsi.

Lili fu mereu împinsă de mulţime în partea opusă a ieşirii.

În acest moment începu din nou nenorocirea tinerei fete.

Capitolul 67

LUPUL GĂSEŞTE MIELUŞEAUA

Unde era, însă, pretinsa americană Miss Eugenia Webb ?

Oare balul mascat nu avusese nici o atracţie pentru mîndra prinţesă Adella de Barry ?

Prinţesa reuşise pe deplin în scopul care o făcuse să se dea drept americană. Marat era sclavul ei.

Cu o abilitate rafinată, înţelese Adella, să-i acorde favoruri, fără însă a-l lăsa să se atingă de onoarea ei de femeie.

Ce-i drept, acest joc nu mai putea dura mult căci Marat devenea din ce în ce mai strălucitor.

Dar Adella făcuse cunoştinţă şi cu alţi oameni puternici şi căpătase influenţă asupra lor.

Astfel Adella reuşise să-şi capete o poziţie între aceşti oameni care decapitaseră pe tatăl ei.

În tot Parisul se vorbea numai de mîndra şi frumoasa

americană. Cei mai puternici bărbaţi ai zilei erau la picioarele ei.

Nimeni nu bănuia înşelăciunea prinţesei care se dădea drept alta decît aceea care era.

Cu toată abilitatea ei nu găsise prilejul să dea lovitura hotărîtoare prin care să nimerească pe Lili Miranda.

Cu toate cercetările, nu aflase ascunzătoarea tinerei fete. Adella nu putea bănui că era în Temple.

În zadar pusese să spioneze casa Călălului.

Lili Miranda dispăruse.

O mînie nebună puse stăpînire pe Adella, că nu putea să-şi răzbune rivala sa. Nimic nu ajută, nici măcar banii risipiţi fără nici o socoteală. Desigur acest fapt o indispunea pe prinţesă.

Ea deveni capricioasă, nervoasă. Ajunse chiar insuportabilă.

Adella juca un joc primejdios cînd îl făcea pe Marat să suporte aceste capricii ale ei.

Dacă bătrînul păcătos n-ar fi fost într-adevăr amurezat la nebunie pe presupusa americană, bestia s-ar fi deşteptat într-însul şi poate c-ar fi trimis-o la eşafod.

Aşa însă căuta să-i îndeplinească toate capriciile, nimeni nu bănuia că superbul bal mascat de la operă nu era decît tot un capriciu al ei.

După ce Adella căutase în zadar să intre în legătură cu Enric Sanson, găsise în sfîrşit mijlocul pe care-l ştim. Prin ameninţări voia să-l facă să se întîlnească cu dînsul la balul mascat, unde spera să poată avea influenţă asupra lui.

Adella venise singură la bal. Nimeni n-o petrecuse. Chiar şi Marat, care stăruise mult de a fi cavalerul ei, fu concediat cu promisiunea că o va găsi la bal.

Pentru a-şi ascunde frumuseţea, Adella îşi luase un domino cenuşiu, astfel că părea o femeie de cincizeci de ani, care se învîrteşte la bal, fără frica de a fi plictisită de bărbaţi.

Ea ştiuse de asemenea să-şi rezerve o lojă. Şi nici măcar Marat nu ştia care este loja, astfel ştiuse Adella să-şi păstreze secretul.

Voia să aibă o conversaţie netulburată şi hotărîtoare cu Enric Sanson.

Adella trăsese perdelele lojei, lăsînd numai o mică crăpătură, astfel că fără a fi văzută, vedea tot ce se pe-

trecea în sală.

Servitorului îi dăduse ordin să nu lase pe nimeni înăuntru fără permisiunea ei.

Şi nici măcar în antreul lojei nu trebuia să intre nimeni fără voie.

Dar oricît de mult se uită Adella prin sală, tot nu putea să descopere pe călău.

De mai multe ori văzuse cu ochii ei fulgerători prin masca de catifea, o mască ce semăna după statură cu Călăul din Paris, dar crezu că se înşelase. Acest bărbat avea un domino negru şi un trandafir galben pe piept.

În nici un caz nu poate să fie Enric Sanson, care după porunca prinţesei trebuia să poarte costumul de cavaler spaniol şi pe piept un trandafir roşu şi unul alb.

Prinţesa tremura de mînie. Nu crezuse că Enric va îndrăzni să se opună dorinţei ei.

Ea nu bănuia că el ştia deja cine se ascunde sub numele de Eugenia Wabb. Cînd se întîlnise la Marat, crezuse că el nu o recunoscuse.

Planuri negre, sinistre, se năşteau în mintea prinţesei.

Pentru cea din urmă oară, încercase să atragă la ea pe Enric Sanson. Voise să-i propună să fugă cu dînsul, pentru a duce împreună într-o ţară depărtată o viaţă fericită.

Acum însă furia o cuprindea. Pe deasupra mai era şi gîndul că nu mai putea face jocul lui Marat.

Marat o făcuse să-i promită că-i va fi însoţitor la ieşirea de la bal, şi ea tremura de frică să nu vină să-i ceară îndeplinirea promisiunii.

Altfel ar fi fost lucrurile, dacă Enric Sanson ar fi venit după dorinţa ei la bal, gîndea ea ! Atunci s-ar fi putut opune la stăruinţele lui Marat, fără a-l înfuria.

Prinţesa devenea din ce în ce mai furioasă.

Odată pierdută cu trup şi suflet va simţi şi Enric Sanson mînia ei. Darul pe care voia să-l ceară lui Marat, era capul lui Enric Sanson ! Şi înainte ca acesta să fi căzut, putea să se roage în zadar Marat, pentru împlinirea poftei lui....

Prinţesa răzbunătoare avea şi alte planuri.

Îşi alesese o lojă retrasă. Ea avea de gînd în cursul serii, la orele hotărîte mai înainte, să mai primească şi alte persoane în loja ei.

De aceia dăduse ordin servitorului să lase să intre pe acei care vor spune parola. Dar pînă atunci mai era vreme.

Adella crezuse că va sta cel puţin două ceasuri de vorbă cu Enric. Trecuse deja aproape un ceas şi ingratul nu venise.

Prinţesa era plictisită. De aceea se hotărî să facă un tur prin sală.

După puţină gîndire părăsi loja. Ea porunci unui servitor să-l caute pe Marat şi să-l aducă.

Cititorul ştie deja cu cîtă grabă părăsi Marat pe frumoasa lui nepoată, pe care din greşeală Enric Sanson o luase drept Adella.

Sprijinită pe braţul republicanului care îi şoptea vorbe dulci la ureche, străbătu sala. Privea pătrunzător în sală, pe cînd urechea ei asculta distrată vorbele însoţitorului, răspunzînd la întîmplare. De mai multe ori Marat o privi mirat.

Americana i se părea republicanului în astă seară deosebit de iritată şi altfel ca de obicei.

Adella însă nu ţinea seamă de impresia pe care o făcea asupra lui Marat. Ea privea mereu distrată asupra mulţimii. Spera să zărească pe cavalerul spaniol cu trandafirul cel alb pus pe piept.

Dar nu văzu nimic. În schimb, Adella zări o florăreasă spaniolă, care i se păru cunoscută.

Fata fusese tîrîtă de mulţime într-un colţ al sălii. Pentru a putea respira ea-şi scoase puţin masca.

Prinţesa crezu că inima i se va opri de spaimă şi bucurie. O întîmplare îi descoperise ceea ce căuta în zadar de săptămîni. Florăreasa era Lilli Miranda...

Deja florăreasa spaniolă îşi pusese la loc masca.

Dar prinţesa era sigură de ce văzuse. Dacă Lili era la bal, trebuia să fie desigur şi Enric Sanson.

Călălul ştiuse că scrisoarea venea de la dînsa şi totuşi a refuzat să vină în costumul poruncit.

Pentru a o sfida pe dînsa, prefera să vină cu Lili pe care ea o ura atît.

„Răzbunare ! Răzbunare ! striga inima prinţesei adînc jignită."

Ar fi vrut să spună tot lui Marat şi să-l roage să-l decapiteze pe călău. Dar se răzgîndi.

Acum însă se arătă amabilă faţă de puternicul zilei. Marat stăruia s-o conducă la ea acasă.

— Bine, bine !, zise ea. Încă este devreme. Dar la trei dimineața, te aștept în loja mea, prietene Marat ! Și atunci, atunci....

Ea nu sfîrși. Ochii lui Marat arătau o patimă bestială.

— Atunci o să te arăți în splendoarea ta ! murmură Marat. Pe cinstea mea te-ai făcut urîtă. În loc să fii regina balului ! abia te-am recunoscut !

— Este o deghizare numai ! îl întrerupse prințesa.

— Vino la trei în loja mea și-o să mă vezi iar cu adevărata mea înfățișare !

— Pînă atunci timpul o să-mi treacă foarte încet, zise Marat. Fii generoasă, frumoasa mea, scurtează timpul.

— Nu, nu ! zise prințesa, mă îndepărtez chiar acum de tine !

— Încotro vrei să mergi ? bîigui Marat, plin de gelozie.

— N-ai nici-o teamă ! zise ea. Unde mă duc este secretul meu ! La ora trei te aștept !

Înainte ca Marat să poate răspunde, ea dispăruse.

Marat bătu din picior cu nerăbdare.

— A dracului vrăjitoare ! murmură el. Mă calcă în picioare ! Dar ce femeie ! Cum mi-i sete de sărutările ei ! Așteaptă numai ! Haha !

El rîse și-și frecă mîinile.

Apoi se strecură și el printre măști, hotărît să-și înece plictiscala în șampanie.

Prințesa se apropiase de florăreasa spaniolă, pe care n-o pierduse din vedere, și o apucă de braț.

Lili se întoarse speriată. Dar cînd văzu un domino gri care ascundea o doamnă respectabilă, ea respiră ușurată.

— Copila mea, ești Lili Miranda nu-i așa, zise prințesa schimbîndu-și vocea cu desăvîrșire.

— De unde știi cetățeană ? răspunse Lili uimită.

— N-ai grijă, răspunse drăcoasa prințesă cu o duioșie aparentă, îți vreau binele. Sînt prietena ta și a lui Enric Sanson, adăugă ea șoptind.

Lili tresări.

— Îl cunoști ? zise ea. Vorbește-mi de dînsul, unde este ?

— Răbdare, copila mea ! răspunse prințesa. Dacă vrei să-ți spun multe despre Enric Sanson, care nu-i așa departe pe cît crezi, vino la ora unu după miezul nopții în loja Nr. 5 din rîndul întîi.

Prințesa scoase o jumătate de carte de vizită.

— Dă-o servitorului şi spune : libertate, egalitate, fraternitate ! şi-ţi va da drumul. Nu te vei căi că mi-ai ascultat rugămintea !

Vocea în aparenţă blîndă a doamnei, o mişcă pe Lili.

— Nu va fi o nedreptate din partea mea să primesc o astfel de invitaţie ! murmură ea. Şi pentru că mă şi cunoşti, cetăţeană...

— Da dragă, te cunosc ! răspunse prinţesa. Vino, îţi promit deja de pe acuma o surpriză plăcută. Lili tresări.

Ea crezu că necunoscuta era trimisă de Enric Sanson, aşa că poate chiar în loja ei se va întîlni cu iubitul.

— Desigur, voi veni !, murmură ea fericită.

Lili nu ştia ce nenorocire o aştepta.

Prinţesa se despărţi de dînsa şi se îndreptă spre loja ei.

Capitolul 68

FERMECĂTOAREA ANNETTA

Din ce în ce mai mare deveni veselia mulţimii de la balul înşetat, parcă ar fi voit să uite teroarea din ultimele zile.

Perechi, perechi, se vedeau în toate părţile, muzica te îmbăta şi şampania spumega.

Marat se retrăsese iar în loja lui. Dar scoase o înjurătură aflînd că nepoata îl părăsise.

Marat nu ştia că Annetta plecase cu Enric Sanson.

Enric Sanson era un om vesel, setos de viaţă. Totuşi nu [illegible] nimic toată seara. Însoţitoarea lui îl duse într-o lojă liberă şi acolo comandară prăjituri şi şampanie.

Nepoata lui Marat era plină de umor. Rîdea şi vorbea într-una. Caracterul ei semăna cu şampania spumegîndă din pahare.

Îşi scoase masca şi se lipise familiar de umărul Călăului.

Ea-l privea cu atîta graţie şi cochetărie, încît n-ar fi fost un bărbat tînăr Enric Sanson, dacă inima nu i s-ar fi tulburat. El lăsă pe tînăra fată să-i mîngîie obrajii. Ba chiar în curînd se simţi ispitit să o sărute.

Vremea trecu repede pentru Enric. În ultimele săptămîni simţise cu durere că nu putea să-şi manifeste sen-

timentele de iubire, tocmai din pricină că toată mintea şi inima lui erau numai la una.

Dar pe cînd glumea cu Annetta, el se gîndea la Lili.

Enric îşi aduse aminte că-i scrisese pentru a-i face o comunicare importantă. Atunci, Enric Sanson deveni serios ca de obicei şi o privi aproape sever.

— Dar spune-mi frumoasă Annetta, începu el, ce ai să-mi comunici !

— Ah, lasă-mă, om rău ce eşti !, rîse Annetta. Asta ţi-o spun mai tîrziu !

Ea se lipi mai tare de Enric Sanson.

— De cînd doresc să te am aproape de mine !, şopti ea.

— Ce spui ? zise fără voie surîzînd Călălul. Eu nici nu te-am cunoscut !

— Eu, da ! Am stat adeseori în piaţa Grevei cînd îţi făceai meşteşugul !

Fruntea călăului se încreţi.

— De asta să nu-mi aduci aminte !, murmură el.

— Ba da, ba da ! strigă Annetta, bătînd din palme. Cad doară numai capete de aristrocaţi, şi aceştia la drept vorbind nici nu sînt oameni ; ştii sigur cît de mult mi-ai plăcut, dar eşti vantitos ca toţi bărbaţii ! Da, da, toţi bărbaţii sînt vanitoşi. Ştii cînd stăteai sus pe eşafod... şi era de a juns un semn şi ...huş huş, cuţitul cădea repede, atunci îmi păreai un om foarte puternic ! Asta-mi place. Şi să-ţi spun drept. M-am amorezat straşnic de tine. Şi pot să-ţi mai număr o duzină de fete frumoase, care ar vrea să fie în locul meu.

Enric Sanson trebui să surîdă din nou.

— Şireato, vrei să mă păcăleşti !

— Nu, deloc !, strigă Annetta.

— Cine nu se teme de Călălul din Paris ? urmă Enric pe un ton serios.

Dar fata rîdea aşa de vesel încît fu nevoit să se întrerupă ; el o sărută.

Ea vorbi de o mulţime de lucruri şi Enric se simţi ca ameţit.

Era posibil ca fetiţa asta care desigur n-ar face rău unei muşte, să-l iubească pe dînsul, Călăul din Paris ?

El se ferise totdeauna de femei. Lili fusese cea dintîi care-i venise în cale şi-l impresionase.

Mărturisirile Annettei aveau ceva ameţitor pentru dînsul.

Dar tot glumind, Annetta îi spuse şi lucruri serioase care îl puseră pe gînduri.

Adella avea o influenţă teribilă asupra lui Marat. În nevinovăţia ei, copila dezvălui toate planurile lui Marat contra tovarăşilor săi. Acestea îl făcură să tremure pe Enric Sanson.

Pe urmă glumiră iar şi Enric se simţi din ce în ce mai vesel.

El căută să-şi liniştească conştiinţa.

Nu era nici un rău că glumea cu drăguţa fată, cînd Lili era aşa de departe.

Bău pahar după pahar fără a bănui că în aceeaşi sală Lili era ameninţată de primejdie.

Capitolul 69

OMORUL DE LA BALUL MASCAT

Să ne întoarcem la Marat.

El se aşezase în loja liberă şi bău şampanie. Simţurile i se înfierbîntaseră pînă la nebunie.

— Da, în sfîrşit !, murmură el cu iritaţie ; scumpa mea Eugenia cedează ! Mîndra se supune !

El rîse cu poftă şi bău paharul pînă la fund.

— A durat cam mult !, murmură el. Dar ce are a face ? Momentul fericit se apropie ! Doar cîteva ceasuri şi sînt în rai !

Părea un faun antic în izbucnirea senzualităţii sale.

Totuşi ceasurile treceau încet pentru Marat.

Se uită mereu la loja în care ştia că era Adella. Se ridică cu greu de pe fotoliu, ameţit cum era de şampanie.

— Ce capriciu din partea americancei !, de ce să aştept ? De ce la trei şi nu mai curînd. Abia este două trecute, zise el aruncînd o privire asupra ceasornicului. Încă un ceas !, murmură el.

Marat se întoarse la lojă, se aşeză pe divan şi mai bău un pahar.

— Ha ? Cum îţi curge prin vine, vinul ăsta ! Ce viaţă bună ! Prost am fost să urăsc femeile ! Ura, trăiască femeile !, strigă el tare.

Își șterse gura.

— Și vinul ăsta — cred că dacă ar fi numai sînge de aristrocat, mi-ar plăcea și mie tare !

Apoi se ridică. Ceasul arătă două și jumătate.

— Nu mai pot ! murmură el. Trebuie să mă duc lîngă femeia aceea ! Eugenia, trebuie să mă ierți că vin mai devreme.

El mai stătu cîteva secunde nehotărît.

— Să mă duc, să nu mă duc ? murmură el. Ah, mă duc, se hotărî.

Ieși din lojă, unde-și lăsase masca, și-și făcu loc cu silă printre mulțime.

Toată lumea îl recunoscu. Plini de respect se dădeau toți la o parte.

Curînd Marat, ajunse la scara rezervată. Greoi urcă treptele una cîte una.

Lîngă loja Nr. 5 ședea servitorul. Îl recunoscu pe Marat. Totuși făcu o slabă încercare să-l oprească.

— Este o doamnă înăuntru care a intrezis de a lăsa pe cineva să intre înainte de ora trei. Și mai întîi trebuie să văd semnul de recunoaștere, șopti el.

— Ce ești nebun ?, strigă Marat, mînios. Nu mă cunoști, nu știi cine sînt ?

— Ba da, cetățene Marat ! Sînteți în comitetul binelui public ! zise el intimidat.

— Atunci taci din gură și dă-te înapoi ! strigă Marat. Cu un condei îți tai capul.

Servitorul tremura din tot corpul.

— Desigur, desigur !, bîigui el, spun numai fiindcă doamna a ordonat.

— Du-te dracului, aristocrat afurisit. În Franța sînt numai cetățene ! Dar așteaptă, pungașule !

El se repezi cu pumnul la servitor, care se dădu repede înapoi.

Fața lui Marat se înveseli iar, la drept vorbind făcuse mai mult tărăboi decît fusese înfuriat.

Încet deschise ușa lojei. O liniște solemnă domnea în antreu. Marat încuie cu băgare de seamă ușa lojei. Încet se strecură mai departe.

Ce tăcere ! Eugenia era, desigur, singură. El voia s-o surprindă. Să se strecoare încet și pe neașteptate s-o cuprindă.

Marat dădu încet la o parte portiera.

Dar în acelaşi moment, scoase un strigăt îngrozitor.

Pe jos era întinsă cu ochii sticloşi, cu faţa deformată, moartă, prietena lui, americana !

O nenorocire sau o crimă trebuie să fiu avut loc. Lîngă cadavru — căci desigur nu era decît un cadavru — zăcea un pumnal strălucitor.

Republicanul fu apucat de o groază nebună.

— Omor ! Omor !, strigă el. Şi fugi cît putu de repede din lojă.

— Omor ! omor ! strigă el înc-odată. Se produse o panică mare în toată sala.

Adella de Barry fusese omorîtă.

De cine ?

Capitolul 70

OMOR ! OMOR !

„Omor ! Omor !" Acest strigăt răsună sinistru prin sălile Operei.

Din gură în gură, strigătul se întinse asupra întregii mulţimi.

Muzica se întrerupse brusc într-un oribil dezacord. Toată veselia s-a prefăcut într-o groază nebună.

În acest moment toţi simţiră că toată veselia de pînă acuma fusese prefăcută. Lumea dansa pe un vulcan.

Omor ! Omor !, se auzea de pretutindeni. Dar se gîndeau mai puţin la o crimă, care să se fi întîmplat chiar în sală.

Fiecare vedea eşafodul dinaintea ochilor, chiar cei mai curajoşi lăsară vinul, care începea a li se părea sînge.

Într-o îmbulzeală nebună se îngrămădeau toţi spre ieşire. În mai puţin de un sfert de ceas sala cea mare a operei era aproape goală.

Numai cîţiva din lojele de primul rang se îngrămădiseră în jurul lojei fatale, sperînd să afle ceva.

Servitorul nici nu îndrăznea să intre.

În curînd însă se întoarse şi Marat, urmat de comisar şi de un doctor, pe care îi găsise chiar în sală.

— Plecați de aici !, strigă Marat celor curioși.

Acest cuvînt fu de ajuns pentru a-i împrăștia pe toți.

În sală ardeau încă toate lumînările. Dar ele aveau ceva fantastic, reflectîndu-se pe pereții goi. Pe jos se vedeau trandafiri veștejiți.

— Să se închidă sala !, porunci Marat, să nu mai intre nimeni ! Un omor s-a făcut într-un mod nemaiauzit ! Dar jur că nu voi fi liniștit pînă nu voi găsi pe făptuitor !

Se întoarse către comisar.

— Ai destui sergenți ?

— Toți de care dispun ! Afară de asta, sînt și soldații trimiși de ministrul de război Danton, pentru asigurarea teatrului.

Marat dădu din cap mulțumit.

—Bine, bine !

Apoi luă pe comisar și-l duse cu el în lojă.

— Uită-te la dreapta !

Comisarul văzu ce văzuse și Marat mai înainte

El dădu la o parte perdelele, astfel că intră o lumină puternică din sală. Apoi se apropie de presupusa englezoaică ce zăcea pe jos și-o privi bine.

Doctorul se aplecă și-o examină. Apoi spuse :

— Aici orice ajutor este de prisos. Cetățeana a murit probabil de mai bine de o oră. Doctorul se uită la ceas. Este aproape trei, omorul s-a întîmplat puțin după ora unu.

— Bine, bine ! zise Marat a cărui privire căuta prin lojă.

O furie nebună îl cuprinse.

Acuma se trezi cu desăvîrșire din beție.

Cu o privire aproape indiferentă, o măsură pe aceea care zace pe jos. Dar cu mînie nebună se gîndea la ucigașul care îndrăznise să se atingă de jucăria capriciilor lui.

Ca mai toți cei ce se ridică din popor la o poziție puternică și bogată, suferea și Marat de grandomanie. El credea că nu întîmplarea îl ridicase ci propria lui putere.

Privirea lui Marat descoperi deodată pe jos ceva strălucitor. Se aplecă și-l ridică. Era un pumnal mic și frumos lucrat.

Marat privi arma cu surprindere. Ea avea la vîrf cîteva picături de sînge negru.

— Ia vino încoace, cetățene doctor !, zise el celui care se ocupa cu cadavrul, uite ce-am găsit !

Dădu arma doctorului. Acesta aruncă o privire asupra pumnalului care semăna mai mult a jucărie.

Cititorul cunoaște acest pumnal. Este aceeași armă sinistră, pe care de curînd o dăruise Enric Sanson logodnicei sale sub forma unui evantai indian ; cititorul știe că Lili luase acest pumnal la bal pentru a se putea apăra la nevoie. Dar de unde venea sîngele pe el ?, cum se afla lîngă cadavrul presupusei englezoaice ?

Atîtea întrebări, atîtea enigme !

— Fără îndoială crima s-a făcut cu acest pumnal !, zise doctorul. Ah, dar ce-i asta ?, strigă el. Pumnalul are un mecanism secret. Cunosc aceste pumnale. Vîrful este gol înăuntru și se umple cu otravă de săgeată primejdioasă. Ajunge să apeși pe butonul de la capătul mînerului, pentru ca otrava să intre în rană. Aceste pumnale sînt întrebuințate de popoare străine.

Doctorul se întoarse din nou la cadavru.

— Ei, ce este doctore ?, murmură Marat. Este moartă, nu-i așa ?

— Desigur ! În acest corp nu mai este nici o scînteie de viață. De aceea ce mă miră...

Cu o expresie de groază se întoarse spre cadavru.

— Ciudat, foarte ciudat !, murmură, simptomele sînt foarte suspecte ! Fără îndoială nenorocita a căzut victima unei otrăvi vegetale, numită otravă de săgeată.

Marat privi întrebător.

— Venin de săgeată ? Ce-i asta ?

— Este veninul cu care indienii își înveninează săgețile !, răspunse doctorul. Cel care cade jerfă acestei otrăvi n-are vreme nici să strige. Abia este atins și moare ca trăznit.

— Asta e îngrozitor !, murmură Marat, dîndu-se fără voie înapoi cu un pas.

Același bărbat, care fără să clipească trimetea sute de oameni la moarte, tremura acum pentru propria lui viață.

— Da, e o moarte groaznică deși fără dureri, zise doctorul. În orice caz o sinucidere nu se poate presupune. Nenorocita a fost lovită în luptă.

— De unde știi ?, întrebă Marat aspru.

Doctorul dădu din umeri.

— Este ușor de văzut aceasta.

Desfăcu puțin rochia moartei și arătă un loc la piciorul sting.

— Aici a fost rănită !, îl întrerupse cu asprime Marat. Cine vorbește de sinucidere ? Moarta numai la asta nu se gîndea ! Ducă-se dracului !, ne pierdem vremea cu palavre !

Ca un leu mînios se preumbla Marat prin odaie

Apoi se întoarse către comisar, care cercetase loja și acum examina pumnalul.

— La dracu ! Ce stai și casti gura ?, strigă Marat. Datoria dumitale este să-l găsești pe vinovat ! Ai auzit ? Marș... și pune-te pe lucru !

Funcționarul încreți fruntea. Avea de gînd poate să răspundă aspru. Dar se stăpîni gîndindu-se că nu-i bine să te pui rău cu cei puternici.

Capitolul 71

MĂRTURISIREA SERVITORULUI LOJEI

În coridor stătea servitorul îngrozit.

— Ascultă cetățene !, îi zise comisarul șoptind. N-ai băgat de seamă nimic suspect în timpul serii ?

Servitorul dădu din cap.

— Ah nu, nu !, bîigui el. Cine ar fi putut bănui că se va întîmpla așa ceva. Ah, încă nu pot crede... deși...

Se opri.

— Lasă tînguirile nefolositoare !, îl întrerupse comisarul. Avem de-a face aici cu o crimă. Cine a intrat în loja doamnei ? Au fost mai multe persoane ?

— Da, au fost trei măști.

— Ai cunoscut pe vreuna ?

Servitorul negă.

— Nu !, de unde era să-i știu ! A fost un domino negru, un domino de mătase roșie și apoi o florăreasă spaniolă.

— Au venit în ordinea în care i-ai numit ? întrebă iar comisarul.

— Nu, răspunse servitorul. Mai întîi a venit dominoul negru pe la orele douăsprezece. Apoi la unu florăreasa spaniolă, și peste un ceas, dominoul de mătase roșie.

— Atunci numai cel din urmă a putut fi criminalul ! Cine era sub acest domino ?

— Fără îndoială un bărbat. Dar nu cred să fi fost acesta criminalul. Abia un minut a stat înăuntru și apoi avea și semnul de recunoaștere. Era vesel cînd a ieșit !

— Ce semn ?, întrebă comisarul.

— Nenorocita doamnă poruncise că numai aceia să fie lăsați înăuntru, care vor arăta semnul. Mi-a dat doi napoleoni. De aceea m-am supus dorinței sale.

Servitorul deschise un dulap de perete și scoase cîteva jumătăți de cărți de vizită.

— Iată semnul de recunoaștere !

Comisarul luă cele patru bucăți și împreunîndu-le citi.

— Eugenia Webb !

— Da, acesta era numéle moartei !, zise servitorul.

— Ei și ?

— Cei care vroiau să intre trebuiau să-mi dea jumătatea de carte de vizită. Dacă nu se potrivea cu aceea pe care o aveam eu, nu trebuia să las să intre. Au venit numai trei. Mai mult a stat florăreasa !

— Ei și ?

Servitorul se scărpină după ureche.

— Hm, este greu să bagi omul în nenorocire ! Dar florăreasa s-a certat violent cu doamna din lojă. Vorbeau încet, dar totuși se certau, deodată am auzit o căzătură și... și...

— Ei, mai departe...

— Pe urmă florăreasa a ieșit. Ea plîngea tare, asta am văzut-o bine. Și apoi era așa de slabă, încît leșina desigur dacă n-o sprijineam. Sîngera la mînă. Eu nu m-am gîndit la nimic rău. Am întrebat-o cu ce s-a rănit, dar m-a dat la o parte și a fugit fără a spune un cuvînt.

— Dar ar fi trebuit să bănuiești ceva, îl întrerupse comisarul.

— Cine s-ar fi gîndit, se tîngui el. O crimă la un bal mascat !

— Va să zică era o vînzătoare spaniolă ?, întrebă iar comisarul. Tînără, drăguță, zveltă ?

Servitorul afirmă.

— Da, era tare drăguță. M-am uitat bine la dînsa. Aș pune rămășag c-o recunosc și în altă îmbrăcăminte.

— Cu atît mai bine. Altceva nu mai ştii ?, întrebă comisarul.

Servitorul dădu din cap.

— Cum puteam să observ ceva în zgomotul acela !

Marat ascultase cu un surîs sinistru convorbirea comisarului cu servitorul. Bătîndu-l pe umăr pe comisar, el spuse :

— Cer de la dumneata să găseşti pe florăreasă pînă în 24 de ore ! Înţeles ? Nu voi fi liniştit pînă nu voi preda eşafodului pe ucigaş !

Funcţionarul se înclină.

— Voi face tot posibilul, cetăţene Marat !, spuse el.

— Te sfătuiesc de bine, băiete ! zise atotputernicul. Din lojă se auzi un strigăt de surprindere.

Marat şi comisarul intrară.

— Ei, ce-i ?, întrebă cel dintîi pe doctor.

— Ciudat, foarte ciudat ! Moarta nu era aceea drept care se dădea.

— Cum asta ?, întrebă Marat surprins, zărind în mîna doctorului peruca blondă pe care o purtase Eugenia Webb, şi pe care în astă seară o făcuse argintie.

El privi moarta. Acuma ea avea cu totul altă înfăţişare. Un păr negru buclat îi împodobea capul. Şi expresia feţei devenise alta.

Marat scoase un strigăt de mînie.

— Ce-i asta ?, murmură el. Asta nu-i nobila englezoaică — şi totuşi, totuşi ! Ea era !

Cîteva momente stătu ca împietrit. Însă încetul cu încetul a înţeles că moarta se purtase cu el fals.

Un nou strigăt de mînie îi ieşi din piept. Începu să înjure şi puţin lipsi să nu izbească cu piciorul cadavrul întins pe jos.

— Duceţi corpul la morgă !, strigă Marat. Dar nu voi fi liniştit pînă nu voi găsi florăreasa ! De ce a fost omorîtă Eugenia Webb ? De ce purta un nume fals ? Cîte întrebări, atîtea mistere ! Dar le voi lămuri eu !

O expresie de furie îi descompunea faţa. Apoi se întoarse şi părăsi loja, fără a mai arunca o singură privire asupra cadavrului. Doctorul plecă şi el. Numai comisarul rămase să transporte cu ajutoare, corpul la morgă.

Capitolul 72

VEŞMÎNTUL SÎNGEROS

Cînd strigătul sinistru întrerupse aşa de brusc veselia balului, Lili plecase de mult din sală.

Plecase foarte iritată.

Să păstrăm vălul care acoperă conversaţia lui Lili cu Adella de Barry. Dar trebuie să fi fost o convorbire zguduitoare, asta o arată faţa tinerei fete.

Pe stradă era puţină lume. Lili mergea repede ca urmărită de o amintire neplăcută.

Lili era bucuroasă cînd ajunse la garderoba de bal mascat, şi văzu că era încă lumină.

Ea se urcă repede pe scara strîmtă care ducea la etajul întîi. În odaia de garderobă domnea o mare dezordine.

Femeia care ţinea garderoba, o fiinţă bătrînă şi ursuză, primi pe Lili cu o faţă bănuitoare.

— Ce faţă ai ?, zise doamna Petit. Asta nu-i mutra unei fete tinere care se întoarce de la bal mascat.

Lili o privi rugător, dar nu răspunse nimic, se dezbrăcă şi înapoie costumul.

Era din nou în hainele ei obişnuite. Doamna Petit examină veşmîntul care i se înapoiase.

— Ei, ei, ce-i asta ?, strigă cu voce pătrunzătoare. Ei, Liseto, ia vino aici, repede, vino !

Această chemare era adresată unei tinere fete care cosea somnoroasă la o măsuţă. Ea se ridică repede şi se apropie. Doamna Petit îşi puse ochelarii şi privea talia de mătase albastră, împodobită cu dantelă.

— Liseto !, strigă ea. Deschide ochii. Ce vezi aici ?

Şi-i arătă cîteva locuri de pe talia albastră.

— Hm, sînt pete !, zise Liseta şovăitor.

— Pete, dar ce fel de pete ?, strigă iar bătrîna.

Liseta dădu din umeri.

— Nu ştiu !, zise zdravăna fată cu o voce tînguitoare.

— Nimic nu ştii, proasto !

Ea o ciupi pe fată aşa de tare încît aceasta strigă.

— Dar ce este ?, întrebă Lili apropiindu-se.

Pînă acum stătuse distrată, cu o privire rătăcită. Era vădit că se gîndea la cele de curînd petrecute.

— Dar uite-te, fată, strigă bătrîna. Uite şi dumneata ce pete mi-ai făcut pe haina mea scumpă !

Lili se uită mai aproape.

— Ăsta este — ăsta este sînge ! murmură ea uimită.

— Da, sînge, desigur sînge, strigă doamna Petit înfuriată, vrei să mă înşeli în aşa chip ? Dacă nu mă uitam la haină ? Nici măcar unei fete aşa de nevinovate cum pari dumneata, nu te mai poţi încredinţa !

Bătrîna desigur, ar fi înjurat mereu, dacă Lili n-ar fi tresărit speriată. Ea ridică mîna dreaptă şi o privi. Ce era asta ?

Lili observă deodată că era rănită. Dintr-o zgîrietură nu prea mare îi picură sînge.

Bătrîna privi şi ea.

— Ei da, uite !, strigă ea şi mai mînioasă. Uite pricina. Fata s-a rănit la mînă !

Lili îşi scoase batista şi o apăsă pe mînă.

— Dar nu înţeleg, murmură fata. De unde să fie rana asta ?

Se gîndi un moment. Pe urmă deveni palidă de spaimă.

— Ah aşa, asta era ! exclamă ea.

— Trebuie să mă despăgubeşti ! striga doamna Petit. Am o pagubă de cel puţin douăzeci de franci !, socotesc ieftin, fiindcă, fata se vede că nu-i vinovată, dar douăzeci de franci cel puţin trebuie să-i cer.

— Da, da, bună doamnă, o linişti Lili. Am să te despăgubesc pînă la ultimul ban.

Ea băgă mîna în buzunar. Dar atunci îşi aduse aminte că n-avea bani la dînsa. Roşi privind-o disperată pe bătrînă.

— Iartă-mă cetăţeană !, murmură ea. Nu ştiam că o să mi se întîmple aşa ceva... Eu... eu...

— Ce ?, strigă doamna Petit. Scoate douăzeci de franci ! Trebuie să închid prăvălia. Repede, fată !

— Dar n-am bani la mine !, bîigui Lili încurcată.

— Aşa, n-am bani la mine ?, strigă ironic doamna Petit. Asta e şi mai frumos, să strici costumul ai purtat şi de plătit nu poţi să-l plăteşti ? Ce ai la ureche ? Un cercel de aur ?

Cu o mînă lacomă, apucă bătrîna cercelul fetei.

Un dezgust o cuprinse pe Lili. Cu o mînă tremurătoare, ea-şi scoase singură cerceii şi-i puse în mîna bătrînei.

— Iată cerceii !, murmură tînăra fată. Mîine sau poimîine am să-i scot, după cum îmi va permite serviciul.

— Bine !, zise doamna Petit mai blînd.

Ea luase cerceii, și-i privea ca o cunoscătoare.

— Nu trebuie să te grăbești, cerceii fac douăzeci de franci. Bătrîna devenise deodată bine dispusă, ba porunci Lisetei s-o conducă pe Lili pînă la ușă.

Ea scoase un suspin de ușurare cînd ajunse în stradă. stradă.

— Repede, repede, la Templu ! murmură tînăra fată.

O ! Dumnezeule !, ce n-aș da să uit seara asta ! Ah, cum mă doare inima !

Începu să plîngă și se opri.

— Acum, toată fericirea mea este pierdută ! Toată fericirea !, repetă ea încet.

Cîțiva trecători auziseră exclamația și se opriră cu gesturi ironice, oferindu-se să o conducă.

În curînd Lili ajunse la Templu.

Ea sună și i se deschise.

— Te întorci deja ?, întrebă sentinela care cunoștea deja pe Lili. Cred că acuma începe să fie frumos la bal ?

— Deschide repede ! Mîine dimineață am serviciu !

— Ei, parcă eu n-am auzit că Santerre ți-a dat liber pînă mîine dimineață ! Lili trecu repede pe lîngă santinelă.

— Dar ce ai ?, întrebă santinela.

Se apropie și văzu mîna rănită și înfășurată a lui Lili !

— Ei, ce-i asta ? Te-ai rănit ? Vino, să-ți pun comprese reci !

— Nu, nu, lasă că-mi pun singură ! Bună seara !

— Bună seara ! murmură sentinela.

„La dracu ! Dar ce o fi avînd fata asta ? De obicei e așa de amabilă, așa de veselă ! Cine știe ce s-a întîmplat ! poate s-a certat cu iubitul !"

Santinela se liniști, se întinse lîngă ceilalți soldați, care nu se treziseră.

Lili plecă repede prin coridoarele întunecoase spre camera ei.

Niciodată Templul nu i se păruse așa de straniu ca în astă noapte.

Suspină ușurată cînd intră în camera ei și încuiă ușa. Apoi se aruncă îmbrăcată pe pat.

O disperare sumbră o cuprinse pe tînăra fată. Ea-și împreună mîinile pe piept și încercă să se roage. Dar pentru prima oară în viața ei nu putu s-o facă.

În sfîrşit adormi.

Liniştea domnea în Templu, tulburată rar de scîrţîitul unei uşi. Nenorocirea domnea asupra capetelor celor ce-l locuiau.

Capitolul 73

PETRECEREA DE ZIUA ONOMASTICĂ

Şi a doua zi, cînd Lili intră în apartamentele regale, avea aceeaşi înfăţişare deprimată. Faţa-i era aproape desfigurată. Ochii îi erau adînciţi în orbite.

Lili era cu totul altfel ca de obicei. Asta a băgat de seamă şi regina. Maria Antoinetta căuta s-o mîngîie.

Regina era preocupată cu propria ei nenorocire. Ea nu putea bănui ce suferinţe se strecuraseră în inima tinerei fete.

Era gîndul unei nedreptăţi suferite, sau poate remuşcări ?

Viitorul apropiat va răspunde la aceste întrebări.

Cu voce şoptită povesti Lili, reginei, convorbirea cu contele Fersen.

N-o putea face dintr-odată, căci la fiecare jumătate de ceas intra un funcţionar şi atunci Lili trebuia să evite orice familiaritate care ar fi dat de bănuit.

Pentru Lili era un chin să se prefacă.

Dar pentru cauza dreaptă se sili să o facă. Cu buzele tremurînde, reuşea să spună vorbe nerespectuoase reginei. Cînd ieşea funcţionarul, Lili îşi cerea iertare. Apoi urma povestirea celor petrecute.

Iritaţia reginei era de asemenea mare. Maria Antoinetta nu credea că ceasul eliberării sosise.

— Cum !, murmura ea, după chinurile astea să ne fie dat să vedem soarele fericirii ? Prietenii noştri s-au unit şi vor să ne elibereze ?, şi astă noapte zice că vor încerca ?

Regele abia putu să-şi ascundă surprinderea.

— Dumnezeu mai trăieşte ?, spuse Ludovic al XVI-lea. Ah, ce fericiţi vom fi scăpînd de zidurile Templului.

Nesiguranţa că fuga va reuşi sau nu va reuşi, era pentru ei un chin neauzit.

Ceasurile treceau încet, încet de tot. Ieri, pentru Lili, toate însărcinările ei i-ar fi fost lesne de îndeplinit, dar azi cu chinul în suflet, ce greu !

Azi trebuia să rîdă mai mult ca de obicei şi cît de greu îi venea. Dar voinţa omenească poate mult !

Soldaţii rîdeau şi ei de veselia fetei.

— Azi ne placi, cetăţeană !, zise unul. Sapristi aşa-mi place ! O fată tînără trebuie să fie mereu veselă ! Aici în Templu ai putea să te dezveţi de a mai rîde ! Un serviciu mizerabil, plin de responsabilităţi şi rău plătit ! Nici măcar nu poţi bea cum se cade !

Lili îi puse mîna ei trandafirie pe umăr.

— Ştii ce ? La asta este leac. Azi este onomastica mea, trebuie să ştiţi !

— Ah, aşa, te felicit atunci, zise unul din soldaţi rîzînd.

— Ah, lasă felicitarea ! Asta-i superstiţie ! N-ai auzit că religia e suprimată în Franţa ? !

— Da, într-adevăr, aşa este ! Popii credeau în de-alde astea şi au fost daţi afară din Franţa, că-ţi era mai mare dragul !

— Să le fie de bine ! zise un al treilea.

— Să le fie ! Să le fie !, strigară toţi.

— Ei vezi fată, că nu trebuie să mai ai onomastică, zise cizmarul Simon care era şi el de faţă.

Lili răspunse evaziv cu o glumă.

— Ei bine ! strigă ea. Atunci nu mai am nici o datorie faţă de voi ! Am vrut să vă dau o cană cu vin, dar acum cînd nu mai e religie, ce vă mai trebuie.

Se întoarse şi plecă supărată. Deodată se auzi chemată pe nume. Unul din soldaţi o urmase.

— Hei, fetico mai stai puţin !, strigă el.

Cînd se întoarse şi-l văzu, faţa i se lumină de bucurie.

— Ah, dumneata eşti ? Ce vrei ? întrebă ea.

— Ascultă, vorbeai serios, cu cana de vin ?, o întrebă el familiar.

— Da. Dar fiindcă nu vreţi să mă felicitaţi nu vă pot da vinul. Du-te, să vă fie ruşine !

— Ei ce, dacă vrei îţi fac şi o poezie ! Ştii ? mie mi-i sete al dracului.

— La asta este leac, îl întrerupse Lili.

— Noi sîntem de pază în odaia din mijloc ! zise soldatul. Eu şi tovarăşul meu Ştefan.

— Ei, e perfect ! exclamă fără voie Lili. Dacă vrei, îţi aduc vin înainte de a mă culca.

— Să te ţii de cuvînt ! strigă soldatul. Dă mîna, fată ! O vorbă are omul !

Lili îi dădu mîna şi el o strînse aşa de tare încît ea strigă de durere. Apoi Lili se smulse şi fugi.

Capitolul 74

ÎNTOARCEREA CĂLĂULUI

În mijlocul conversaţiei vesele pe care a avusese Enric Sanson cu Annetta, izbucnise strigătul de „omor !" Drăguţa Annetta sări îngrozită de pe scaun.

— În numele cerului, ce s-a întîmplat ?, întrebă plină de spaimă.

Enric Sanson se speriase şi el şi alergase afară din lojă. Dar nu putea înţelege nimic auzind strigătul sinistru trecînd din gură în gură.

— S-a comis o crimă !, zise Enric către Annetta care tremura din tot corpul.

— Să plecăm !, îi strigă Annetta. Am fost ieri la o cărturăreasă şi mi-a spus că prin omor o mare nenorocire mă aşteaptă !

— Dar asta e superstiţios !, căută Enric s-o liniştească. Ce poţi păţi tu printr-un omor ?

— Ba, da !, ştiu bine !, doamna Genormand n-a minţit încă pe nimeni. Ah, inima mi se stinge, te rog să ieşim !

Enric Sanson şovăi un moment. Se gîndi cu necaz că nu încercase să se întîlnească cu Adella. Dar se hotărî îndată să asculte dorinţa Annettei.

În orice caz nu mai spera s-o găsească pe Adella.

El luă pe Annetta de braţ. Zgomotul devenea din ce în ce mai mare în sală. Toţi fugeau îngroziţi.

— Vino !, zise el Annettei, să-ţi fac loc prin mulţime.

Dar era greu. Toţi erau ca smintiţi şi nu, mai ţineau seamă de nimic.

Cîteva femei slabe căzură jos, lumea trecu peste ele. Ţipetele lor fură înăbuşite de ţipetele mulţimii.

Patru femei fură astfel omorîte.

Enric Sanson înțelese că avea nevoie de toată energia pentru a-și face loc prin mulțime. Își aduse aminte că n-avea decît să-și arate fața, că mulțimea ar fi făcut loc Călăului din Paris.

Într-adevăr, abia își scoase masca și lumea începu a se da la o parte înaintea lui.

Astfel, cu toată îmbulzeala, putu să iasă în curînd la aer liber.

Ajuns pe stradă, Annetta se agață de el.

— Nu, nu mă părăsi pe stradă !, mor de frică. Te rog să mă conduci pînă acasă. Ce avea Enric de făcut, decît să-i asculte dorința.

În zadar încercă să afle detalii despre omor de la gardiști. O femeie fusese omorîtă într-o lojă cu un pumnal. Atîta știau.

Enric Sanson asculta aceasta cu indiferență, fără a bănui ce va însemna acest omor pentru el și pentru cei iubiți ai lui.

Totuși Enric, avu o presimțire rea.

Din ce în ce mai distrat, asculta palavrele Annettei care-și venise în fire. Fu bucuros cînd ea se opri înaintea unei case și declară că acolo locuia.

— Dar înseamnă-ți unde locuiesc, Enric !, zise glumeț Annetta. Îmi face plăcere dacă mă vizitezi !, spune-mi vii ?, promite-mi !

Enric Sanson asculta cu indiferență. Dacă mai înainte vinul îi ațițase simțurile, acuma cînd era liniștit, inima lui aparținea cu totul logodnicei sale. Ce putea simți el pentru mica și vesela Annetta ! ?

Enric avea o inimă prea nobilă pentru a abuza de iubirea fetei.

Se despărți de fată, promițîndu-i vizita mai tîrziu și plecă spre casă.

Enric nu se miră puțin, cînd văzu lumină în odaia Orfeliei. Abia intră în casă și Orfelia veni la dînsul cu o lumînare aprinsă în mînă.

— Dumnezeule. Enric, ai lipsit de acasă ?, întrebă Orfelia.

— Ai simțit lipsa mea, surioară dragă ? spuse Enric simulînd o bună dispoziție.

— Ah, Enric în zadar încerc să adorm ; te rog vino puţin sus la mine !

Stătu la îndoială cîteva clipe dacă să asculte dorinţa sorei sale. În cele din urmă îşi învinse slăbiciunea şi urcă iute treptele.

Capitolul 75

TEMERILE ORFELIEI

Cînd Enric ajunse sus, Orfelia îl apucă de braţ şi-l trase după sine în cabinetul ei.

— Ah, Enric, ai fost la balul mascat ? De ce nu mi-ai spus nimic ? Doar aseară spuneai că eşti foarte obosit, şi acum sînt deja orele trei după miezul nopţii ; Doamne Dumnezeule, nici nu-ţi poţi închipui ce noapte desnădăjduită am petrecut !

— Dar ce s-a întîmplat, surioară dragă !, întrebă Călăul intrigat, uitîndu-se cu mirare la obrazul ei, care arăta o profundă emoţie.

Deodată Orfelia izbucni într-un plîns violent, îmbrăţişă pe fratele ei şi-şi lipi capul de pieptul său larg şi viguros.

— Ah, nici nu-ţi pot spune ce am simţit !, murmură tînăra fată. Am senzaţia, că de noi toţi se apropie cu paşi grăbiţi o primejdie îngrozitoare de care în zadar am încerca să ne apărăm !

— Dar ce crezi că se va întîmpla ? Vezi lucrurile prea în negru, surioară dragă din pricina insomniei din ultimele ceasuri. Îţi închipui nişte grozăvii care în realitate nici nu există.

— Nu, Enric dragă, nu-i un vis sau închipuire !

Făcu pe frate-său să şadă lîngă dînsa pe divan, îi puse mîna după gît cu multă duioşie şi respiră adînc.

Enric se uită la sora sa cu ochi visători. Orfelia stătea culcată pe divan, cu părul ei frumos şi bogat, despletit, ajungîndu-i pînă la glezne.

— Ascultă-mă, frăţioare !, zise tînăra fată după o scurtă tăcere. Precum ţi-am spus, încercam să adorm, ceea ce am şi izbutit. Un vis blînd şi fericit mi-a fost întrerupt atît de neaşteptat şi în mod năpraznic.

— Ei, dar ce s-a întîmplat ?, întrebă Călăul, uitîndu-se cu neliniște la sora sa.

— Ascultă numai, continuă Orfelia. Casa întreagă era adîncită într-o liniște profundă. Deodată un sunet de clopot tulbură liniștea casei. Speriată, mi se păru la început că m-am înșelat ; dar nu, căci din nou același sunet de clopot se reptă cu aceeași putere și atunci caut să mă dezmeticesc cu orice chip. M-am ridicat din pat, și am trimis jos pe Perkeo să vadă ce este. Pentru mai mare siguranță, Perkeo trezi din somn cîteva din calfele tale, pregătindu-se ca împreună cu ele să deschidă poarta. În același moment însă un nou sunet de clopot străbătu casa. Cînd Perkeo și ceilalți deschiseră poarta și se uitară afară în stradă, nu văzură pe nimeni, strada era pustie. Numai Perkeo, credea a fi zărit la o depărtare destul de mare figura unui bărbat care fugea cît îl țineau picioarele.

— Vreo glumă proastă a unui bețiv sau o haimana oarecare ! spuse cu necaz Enric. Ei, și de asta te-ai speriat așa de tare ? Hai, liniștește-te surioară scumpă, culcă-te, căci eu veghez pînă ce vei adormi !

— Ba nu, ascultă că n-am isprăvit încă !, urmă Orfelia cu un accent oarecum aspru. Îți poți tu singur închipui că eu nu mă sperii de glume, dacă glumă ar fi fost. Calfele vroiau deja să se întoarcă în casă, cînd deodată ochii ageri ai lui Perkeo descoperiră pe poartă un bilețel.

Orfelia se ridică și se apropie de un dulăpior foarte artistic lucrat, din care scoase un bilețel.

— Ia și citește !, zise ea.

Cu multă mirare Enric luă din mîna sorei sale bilețelul și se apropie de fereastră ca să poată citi.

„Enric Sanson !, n-ai venit ! În zadar te-am așteptat să vii îmbrăcat ca un cavaler spaniol. Soarta însă mi-a dat putința să mă răzbun amar în absența ta. Ascultă deci : Lili Miranda e pe veci pierdută pentru tine. Nu că aș încerca să ți-o răpesc, nu !, inima ei e moartă pentru tine ! Din primejdia asta nici tu, nici chiar Dumnezeu din cer, nu o mai poate scăpa pe Lili Miranda !“

— Ce vrea să zică ? murmură Sanson adînc tulburat. Reciti de cîteva ori bileţelul, pînă ce pricepu bine conţinutul lui.

Orfelia se uita cu multă grijă în suflet la fratele său.

— Enric, ce-o fi însemnînd asta ? Vezi, de puţin timp de cînd o cunosc pe Lili, o iubesc din tot sufletul. Ce i s-o fi întîmplat sărmanei fete ?

Orfelia tăcu cîteva clipe, apoi continuă şoptind :

— Ah Enric, îţi spun drept, mult mi-e frică mie că biata Lili se află într-o mare primejdie ! Multe lucruri grave am văzut în oglinda mea !

Ea fu cuprinsă de o adîncă emoţie. Enric a trebuit s-o rezeme, căci altfel sărmana fată ar fi căzut la pămînt leşinată.

— O surioară, scumpă surioară, ce s-a întîmplat ?, exclamă Călăul speriat.

Orfelia dădu din cap şi-i răspunse cu oarecare linişte :

— Nimic ce m-ar putea privi pe mine personal. Sînt îngrijorată pentru soarta lui Lili.

— Spune-mi totul, Orfelia, căci am destul curaj să aud orice ! murmură Enric. Orfelia se înfioră din nou.

— Dragă Enric, am văzut odinioară în oglinda viitorului un eşafod ! Nu era ridicat sub cerul liber, ci într-o pivniţă adîncă şi întunecoasă ! Nu tu împlineai sarcina de executor, ci un altul, pe care nu-l cunosc. Pe Lili o zării legată şi cu capul aplecat peste un bloc de piatră. De două ori văzui pe Călău dînd cu toporul pe ceafa lui Lili, şi apoi ţîşni o rază groasă de sînge... sînge... Enric !...

Orfelia se întrerupse înfiorată, împreunîndu-şi mîinile pe piept, şi tremurînd de o dureroasă emoţie. Se uită la fratele său care era palid ca un mort.

— Ceea ce-mi spui tu, Orfelia, e oribil ! murmură el.

Apoi se uită iar la bileţelul pe care-l mai ţinea în mînă.

— Desigur ! Din partea Adellei mă pot aştepta la orice !, ea nu ştie ce este mila, cînd e vorba de a zdrobi un duşman !

Se pierdu în gînduri cîteva minute, apoi reluă :

— Ce o fi vrînd Adella cu ameninţarea ei misterioasă ?, ce influenţă o fi căpătat ea asupra lui Lili ? Lili o urăşte şi o disprefuieşte, şi totuşi...

Călăul se întrerupse, se plimbă prin odaie în sus și în jos, și respiră foarte greu.

— E o nebunie, zise el în cele din urmă, căutînd să se liniștească ; e o nebunie să ne îngrijorăm atîta ! Ce i se poate întîmpla lui Lili ? Ea se află în completă siguranță ! Dacă n-aș avea mîine atît de multă treabă, chiar m-aș duce s-o văd. Poimîine însă, mă duc sigur la dînsa. Ai să vezi cît de vesel și liniștit mă voi întoarce de la scumpa mea mireasă !

Surioară dragă crede-mă că te-ai speriat numai de simple năluciri !

Orfelia dădu din cap.

— Oglinda mea nu mă înșeală niciodată ! răspunse ea. Nici tu nu ești în stare s-o aperi de pericol pe Lili. Trebuie să-ți spun, iubite frățioare, că și pe tine te-am văzut azi noapte într-o grea primejdie.

Orfelia tăcu iar înfiorată. Deodată sări în sus de pe pat și îmbrățișă cu mult foc pe fratele ei mult iubit.

— Ah, Enric, Enric ! Cît de bine era dacă m-ai fi consultat pe mine azi noapte înainte de a fi plecat la balul mascat. Inima îmi spune că ai atras asupra capului nostru o grea și teribilă nenorocire ! Mi-e frică, că a început acuma începutul sfîrșitului !

Enric Sanson nu izbuti să liniștească pe sora sa care stătea lîngă el plîngînd amar. Însuși el nu se putu opri de a se înfiora pînă în fundul sufletului.

De ce i-a trimis Adella sub împrejurări atît de misterioase o nouă amenințare ? Ce avea de gînd prințesa să facă cu Lili ? Desigur că plănuia ceva infam !

Orfelia se liniști încetul cu încetul și ascultînd rugămintea fratelui ei, se culcă pe divan. Enric luă loc lîngă dînsa pe un scăunaș. Minutele treceau din cale afară de încet, și nici Sanson nici sora sa nu întrerupeau tăcerea măcar cu o singură vorbă.

O tăcere mormîntală domnea în casa Călăului. Enric însă era sfîșiat de dureroase și tulburătoare presimțiri. Simți deodată că ziua de mîine îi va aduce o mulțime de nenorociri. Enric Sanson, omul curajos, simțea o adevărată frică în fața zilei care se apropia acuma tot mai iute.

Capitolul 76

INTEROGATORIUL LUI CAROL TELLIER

A doua zi, înainte de prînz, Fauvel dete ordin să-i aducă la interogatoriu pe acuzatul Carol Tellier.

Cînd acesta intră în cabinetul judecătorului de instrucţie, acesta luă loc după un birou foarte mare. Pe masă, se putea vedea o mulţime de obiecte printre care un hîrleţ, patru bancnote de cîte o mie de lei şi fragmente ale lanţului de ametist găsite ieri. Afară de astea se mai aflau pe masă diferite acte, precum şi un proces verbal privitor la întîmplările din ziua trecută, din casa lui Colmin şi din cea a mecanicului.

La o altă masă, alături de judecătorul de instrucţie, şedea grefierul.

— Vino mai aproape !, începu Fauvel.

Tellier încercă să asculte acest ordin, dar se clătină pe picioare

— Pari cam bolnav. Poţi şedea !

Tellier se lăsă greu pe un scaun. Fauvel continuă.

— Pari foarte iritat ! Dacă vrei, mai pot aştepta puţin cu interogatoriul. Capetele de acuzaţie care apasă asupra dumitale sînt de o aşa natură încît trebuie să ai toată sănătatea sufletească pentru ca să-mi răspunzi !

Cu toată rezerva cu care erau spuse aceste cuvinte, ele conţineau totuşi o anumită simpatie ; în acelaşi timp, ele exprimau convingerea judecătorului că situaţia mecanicului e cu totul pierdută.

Fauvel se folosi de scurta întrerupere pentru a reciti odată procesul verbal şi a face pe marginea protocolului cîteva însemnări cu creionul.

Apoi făcu semn grefierului că interogatoriul începe. Începu chestionarul cu întrebarea — Cum te cheamă ?

— Carol Tellier !

— Vîrsta ?

— 47 de ani !

— Unde te-ai născut ?

— În Paris !

— Căsătorit ?

— Da.

— Ocupaţia dumitale ?

— Acum sînt mecanic.

— Ai avere ?

— Trăiesc numai din ce cîştig cu munca zilnică.

— Ai mai fost condamnat vreodată ?

Întrebarea aceasta din urmă care se obişnuieşte a se pune tuturor acuzaţilor, provocă pe obrajii lui Tellier o adîncă roşeaţă.

— O, niciodată, niciodată !, exclamă el ; şi eu credeam că am să mor fără ca vreodată să fiu în contact cu tribunalul !

Părea că Fauvel nu-i bagă de seamă cuvintele. Se uită cîteva minute, pierdut în gînduri, răsfoind dosarul. Deodată ridică capul şi îndreptă o privire pătrunzătoare asupra acuzatului.

— N-ai putea să-mi spui, întrebă el, în ce mod au fost asasinaţi aseară Colmin şi nepoata sa ?

— Răspunsul la această întrebare mi-e imposibil, pentru motivul că nici nu ştiu ce pretindeţi de la mine.

— Atunci să-ţi spun eu.

Cetăţeanul Colmin a fost găsit cu un pumnal în inimă, iar nepoata lui a fost omorîtă cu o otravă violentă.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Tellier, asta-i ceva groaznic !

Fauvel nu răspunse. Luă de pe masă un obiect, ţinîndu-l aproape de ochii lui Tellier.

— Cunoşti instrumentul acesta ?

Tellier deveni palid ca un mort ; cu o singură privire el văzu că instrumentul era o daltă.

— Ei !, întrebă judecătorul, cunoşti acuma instrumentul acesta ?

— Da, desigur, răspunse Tellier care părea a-şi fi recăpătat liniştea sufletească. E o daltă care pînă ieri după prînz a fost chiar proprietatea mea.

— Cu acest instrument a fost ucis cetăţeanul Colmin !, cum îţi explici că instrumentul dumitale a fost găsit în pieptul ucisului ?

— E o întîmplare nenorocită, şi nimic mai mult, răspunse Tellier, căci ieri după amiază am vîndut atît instrumentul acesta cît şi alte unelte.

— Cui ?

— Cetăţeanului Senac, proprietarul la care locuiesc !

Judecătorul luă o foaie de hîrtie care purta ştampila tribunalului, şi avea deasupra cîteva cuvinte. Apoi ordonă unui gardist care intră :

— Ia iute o trăsură și pleacă numaidecît la casa însemnată pe citația asta, să ceri de la telalul Senac registrul său de cumpărare și vînzare, și dacă se poate, adu-l aici. Poți să-i spui că-i vorba de o mărturie ce va trebui să depună la parchet !

Gardistul părăsi cabinetul judecătorului pentru a executa ordinul primit.

Tellier tremura din tot trupul și o sudoare rece îi acoperi fruntea. Faptul că, cu instrumentul său pe care-l întrebuințase zilnic atîția ani în șir, a fost săvîrșit un asasinat, îi părea în acest moment mai groaznic chiar decît primejdia de care era amenințat.

Fauvel îl observă cîteva minute.

— Să continuăm acuma cu interogatoriul, reluă el. Pînă ce se va întoarce gardistul, vom putea isprăvi cu toate lămuririle de care am nevoie.

Se opri, răsfoind dosarul cu o expresie de șovăială, apoi se uită cu o privire pătruzătoare la Tellier.

— Ai datorii ?

Mecanicul făcu un semn afirmativ.

— Evident că te aflai într-o situație foarte grea. Mobilele din casă îți erau sechestrate, datornicii dumitale erau neîndurători.

Un oftat dureros despică gura închisă a acuzatului.

— Așa este !, murmură el, aplecîndu-și capul pe piept cu o nespusă deznădejde în suflet.

— Atunci, cum se poate explica că ieri dimineață s-a găsit pe masa dumitale de lucru suma destul de nepotrivită în situația dumitale, de patru mii franci în bancnote de cîte o mie, care lipseau tocmai din caseta lui Colmin ?

Tellier aruncă în jurul său o privire de o nespusă tristețe, apoi oftă adînc.

— Acuzatule, începu iar judecătorul de instrucție cu un ton aspru : te rog, în interesul dumitale ca să fii atent. Renunță la toate pretextele puerile care sînt cu totul inutile. O sinceritate completă ți-ar ușura sufletul și ai beneficia de simpatia judecătorilor.

Tellier se uita pierdut prin cabinetul judecătorului și un nou oftat îi sparse pieptul.

— Simt și văd prea bine că nu te încrezi în vorbele mele !, murmură el atunci cu un ton dureros. Totuși îți

jur că spun purul adevăr. Pe Dumnezeu atotputernicul din cer, că niciodată nu mi-aș păta gura cu o minciună.

— Atunci în ce mod ai pus mîna pe aceste bancnote ?

— Asta nu știu, precum nici dumneata nu poți s-o știi ! exclamă mecanicul. Dar timp de cîteva ore cît am stat închis, m-am gîndit bine și m-am convins că trebuie să-mi fi vîrît cineva prin fereastră aceste bancnote.

Judecătorul îl privea cu oarecare ironie.

— Ah, va să zică faci să intervină tradiționalul „Necunoscut" ! Dar să vedem. Eu cred că necunoscutul putea foarte bine să se fi urcat în balcon, din interiorul casei, escaladînd acoperișul grajdului. Și tot așa de posibil trebuie să-i fi fost necunoscutului de a se reîntoarce în vilă, sărind din balcon deasupra grajdului.

Tellier auzi numai primele cuvinte ale lui Fauvel.

— Dumnezeule !, exclamă el, pe cînd o groază teribilă se oglindea în ochii săi ; atunci necunoscutul acesta trebuie să fie autorul îngrozitoarei crime. Ah, încep să înțeleg toată mașinația aceasta ! Adevăratul și unicul vinovat pe care trebuie să-l căutați și să-l găsiți, acela care a asasinat și furat pe moșneagul bolnav și pe nepoata sa, e același cu cel care mi-a pus pe masă nenorocita și fatala sumă de bani găsită de dumneavoastră.

Trăsăturile feței lui Fauvel rămaseră neschimbate. În schimb fața grefierului exprima neîncrederea cea mai fățișă. Trecură cîteva secunde.

Arestatul își îndreptă privirile asupra judecătorului. Deodată izbucni cu un oftat dureros.

— Ah Dumnezeule, văd că nu mă credeți !

— Numai atunci te voi putea crede, cînd îmi vei arăta calea și mijloacele posibile pentru a putea pune mîna pe acel necunoscut. Pînă atunci mă văd silit să mă îndoiesc de existența unui astfel de personaj misterios.

— Ah cetățene judecător, murmură Tellier foarte abătut și cu glas înăbușit de durere, doar dumneata știi foarte bine că n-am de unde să cunosc pe acest demon. Eu nu pot decît să afirm din fundul convingerii mele că sînt inocent și că, crima de care sînt acuzat a fost comisă de altcineva.

— Prin urmare, tăgăduieşti ?

— Da, cetăţene judecător, răspunse Tellier.

Fauvel făcu semn grefierului să înregistreze aceste depoziţii, şi clătină capul cu o expresie de dezaprobare. Apoi apucă lanţul de ametist.

— Cunoşti acest lanţ ?, întrebă el cu asprime.

Tellier fixă puţin obiectul cu o privire rătăcită, oftă adînc şi spuse

— M-ai mai întrebat odată, şi ţi-am răspuns că abia ieri dimineaţă am zărit această bucată de lanţ, împreună cu bancnotele, cînd au fost descoperite de comisarul care vă însoţea.

— Susţii că celebrul necunoscut ţi-a făcut cadou şi bucata asta de lanţ cu aceeaşi mărinimie cu care ţi-a dăruit şi bancnotele ?

Tellier nu răspunse nimic şi gemu sfîşietor.

Fauvel dădu din cap.

— Dumneata eşti un om cult, deci înţelegi singur că reprezentantul justiţiei nu se poate mulţumi cu astfel de basme. N-ar fi mai bine să mărturiseşti adevărul ?

— Dumnezeule ! Dumnezeule ! Dar ce să mărturisesc, dacă tot ce spun vi se pare incredibil ?

— Nu pot să cred pentru că împotriva dumitale sînt dovezi zdrobitoare ! Ai avut relaţii strînse cu nepoata cetăţeanului Colmin ?

Tellier îl privi cu profundă uimire.

— Am cunoscut pe doamna numai din vedere. Aproape zilnic trecea prin curtea noastră, şi eu o salutam de cîte ori o vedeam.

— N-aţi avut vreo relaţie mai intimă, mai personală cu dumneaei ?

— Nu !

— Cînd ai văzut-o şi i-ai vorbit pentru ultima oară ?

— Alaltăieri, mi-a deschis mie şi servitorului cînd, după prînz am intrat să deschidem casa de bani.

— Dar n-a vorbit cu voi ?

— Nu, ea porunci numai servitorului ca să mă ducă în camera unchiului ei.

— Aşadar n-aţi fost lăsaţi seara în casă, de această doamnă, şi nu v-a promis o răsplată mare ca să săvîrşiţi

crima ? Încă odată vă ordon să spuneţi purul şi deplinul adevăr !

— Nu, nu şi iar nu ! — strigă mecanicul, — totul părea a fi împotriva mea, dar sînt fapte ce sînt cu totul necunoscute sufletului meu curat ! Eu sînt nevinovat !

— Ieri seară spre ora şase, aţi fost la farmacia „La pelican" ?

— Da, am cumpărat medicamente şi o sticlă de Marfala pentru soţia mea !

— Cu ce bani ?

— Aveam cincizeci de franci de la telal pentru instrumentele mele.

— Aţi cheltuit în aceeaşi zi toţi banii ? zise iar Fauvel neîncrezător.

— Da, desigur, pentru că a trebuit să-mi plătesc cîteva datorii la măcelar şi la brutar.

— Aţi vorbit cu cineva la farmacie ?

Tellier se gîndi un moment.

— Da, cu confesorul.

— Despre ce aţi vorbit ?

— M-a întrebat despre sănătatea soţiei mele. Eu i-am spus că e destul de rău ; el mi-a recomandat să o trimit în Sud, căci numai acolo mai poate găsi o scăpare.

— Şi ce i-ai răspuns dumneata ?

— După cît mi-aduc aminte, i-am spus, că de-aş avea banii pe care i-am văzut după amiază în casa de bani a cetăţeanului Colmin, aş putea ajuta desigur şi pe femeia mea !

— Eşti acuzat că ai fi spus despre Colmin, că este un zgîrcit infam şi de faptul că în momentul cînd ţi-a dat o jumătate de franc ai fost ispitit să-l omori...

— Desigur că am spus aşa, pentru că am fost amărît şi n-am ştiut ce vorbesc !

— Dar admiţi că ai spus aşa ?

— Da, desigur, răspunse Tellier. Însă de aş fi ştiut că părerea mea va fi înţeleasă în aşa chip infam, desigur că aş fi tăcut !

Judecătorul de instrucţie mai puse cîteva întrebări secundare. Pe urmă spuse grefierului să citească protocolul, pentru ca Tellier să-l iscălească.

Capitolul 77

DEPOZIŢIA TELALULUI

Cînd apăru telalul, părea tulburat. Tellier însă se înseninã. Gardistul îi aduse judecătorului de instrucţie toate condicile telalului.

— În sfîrşit judecătorule, spuse Tellier cu vocea mai puternică, veţi vedea acum adevărul spuselor mele, şi vă veţi convinge că n-am minţit.

Senac se înclină cu respect înaintea judecătorului. Ochii săi se opriră şi asupra arestatului.

— Şezi ! Şi pregăteşte-ţi răspunsurile, zise judecătorul, telalului.

Senac se supuse. Picioarele îi tremurau şi de-abia se mai putea ţine. Judecătorul îl privi aspru, şi începu să-l întrebe :

— Cunoşti dumneata personal pe omul acesta ?

— Îl cunosc foarte bine, răspunse telalul, locuieşte la etajul 1 al casei mele.

— Ai cumpărat alaltăieri de la el diferite instrumente ! Printre ele se afla şi acesta. Te rog răspunde-mi, căci acest instrument este cel mai important.

Toată soarta lui Tellier părea că depinde de spusele telalului. Dar Senac dădu din cap.

— Alaltăieri n-am cumpărat nimic, şi de asemenea nici cetăţeanul Tellier nu mi-a vîndut nimic.

Tellier scoase un ţipăt.

— Ce ?, spuse el cu voce înăbuşită. Ai uitat poate. Nu, nu !, e cu neputinţă ? Dumneata însuţi ai observat literele de pe tăiş ?

— V-aş servi din inimă ca să vă pot scoate din încurcătură, zise telalul fără a se uita la Tellier. Este desigur foarte penibil să vezi pe chiriaşul tău în mare încurcătură. Dar din nenorocire nu sînt în stare a-ţi face serviciu, eu care mă găsesc aici într-un loc unde trebuie să spun purul şi curatul adevăr.

Mecanicul fu prins de furie şi groază. Gîndurile i se încurcară. El fu stăpînit de simţămîntul pe care-l are orice om cînd îl atinge cineva pe nedrept, anume, de a înainta şi de a omorî pe infam.

— O, e ruşinos ! zise el. Acest om îşi aduce aminte, el n-a uitat nimic, dar e duşmanul meu şi vrea să mă ducă

la pieire ! Jură tu numai că eu am mințit, dar pedeapsa nu te va ocoli, te va nimeri Dumnezeu mai curînd sau mai tîrziu !

Senac se schimbă la față, dar judecătorul privi dezaprobator pe Tellier.

— Acuzatule ! zise el cu voce aspră. N-ai dreptul să insulți și nici să amenințI pe martor ! Bagă de seamă ! Martore, se adresă el către telal. Dumneata susții că hîrțul acesta nu ți-a fost vîndut de cetățeanul Tellier ?

— Nu numai că nu mi l-a vîndut alaltăieri, dar niciodată !, răspunse Senac. Eu n-am cumpărat de la el și nici el nu mi-a oferit niciodată nimic. Și voi jura sfînt !

Judecătorul răsfoi în condicele pe care i le aduse gardistul muncipal. Date fiind depozițiile telalului, acesta depuse jurămîntul față de acuzatul Tellier.

Paginile din urmă ale condicelor nu pomeniră într-adevăr nici un cuvînt despre negoțul între telal și mecanic.

Nu mai era nici o îndoială în sufletul judecătorului de instrucție. Căci îl convinse și jurămîntul sfînt al telalului. Senac mai iscăli un protocol și fu eliberat.

— Acuzatule, te mai întreb odată, admiți că ai mințit ?

Tellier îl privi cu o privire neomenoasă.

— Sînt nevinovat !, strigă el.

Cu un gest disprețuitor se sculă Fauvel de pe fotoliul său, cu convingerea că Tellier este infamul criminal.

Capitolul 78

ÎN FAȚA MOARTEI

A doua zi dis de dimineață fu transportat Tellier într-un car supravegheat de gardist spre vila cetățeanului Colmin.

La coborîre Tellier se uită înapoi, reușind să arunce o privire spre locuința lui. Ferestrele erau deschise și perdelele albe fluturau în vînt.

În ochii săi se iviră lacrimi. Gardiștii îl duseră sus pe scara vilei. Judecătorul de instrucție și ajutorul său treceră înainte.

În camera domnișoarei omorîte, era încă totul neschimbat. Cadavrul era în același loc.

La un semn al judecătorului gardiștii duseră pe arestat aproape de cadavru.

— Carol Tellier ! zise judecătorul de instrucție cu ton solemn. Dacă ai curajul, privește pe femeia aceasta !

Privirea mecanicului se îndreptă asupra feței trase a asasinatei.

— Recunoști persoana aceasta ?

— Da, răspunse mecanicul, este cadavrul domnișoarei Lidia.

— Admiți că ai fost în relații mai intime cu moarta ?

— Nu ! Doamna de abia îmi răspundea cînd o salutam. Era foarte mîndră și n-am avut nici o relație mai apropiată cu dînsa !

Judecătorul de instrucție voia să-l mai întrebe ceva dar Tellier îi tăie repede vorba.

— Te rog încetează de a mă chinui cu întrebări nefolositoare. Mîinile mele sînt curate și conștiința împăcată. Știu că nu mă credeți deloc și deci n-am să vă mai răspund.

Tellier tăcu. Își lăsă capul pe piept și păru că nici nu aude întrebările ce i le punea judecătorul.

Gardienii îl apucară pe Tellier de braț. Judecătorul păși înainte. La porunca sa, unul din servitori aduse o lampă.

— Pune mîna dumitale stîngă pe urma asta !, porunci judecătorul arestatului. Acesta se supuse.

Comisarul care era de față puse palma lui Tellier pe urma de sînge. În același timp se zugrăvi o decepție pe fața sa.

— Palma arestatului e cu mult mai lată și degetele mai scurte !, zise el, judecătorului. O mînă foarte fină trebuie să fi săvîrșit această crimă fioroasă !

Fauvel dădu din cap, reflectînd. Pe urmă se adresă gardistului muncipal.

— Duceți pe arestat în dormitorul lui Colmin.

Tellier, pus pentru a doua oară în fața unor astfel de grozăvii, simți cum cade din picioare.

— Acuzatule !, spuse judecătorul de instrucție, recunoști cea de-a doua victimă a dumitale ?

Tellier nu răspunse.

— Taci ?, urmă Fauvel. Va să zică eşti ferm hotărît să nu-mi răspunzi ?

Tellier dădu din cap afirmativ.

— Fie !, urmă judecătorul. Nu te pot sili să vorbeşti, dar e uşor de ghicit motivul tăcerii dumitale !

Cîteva minute mai tîrziu, Tellier era iarăşi transportat în car spre închisoare.

Carul se îndreptă spre strada pe care şezuse Tellier pînă atunci. De pe buzele sale ieşi un ţipăt de durere, trupul îi tremura de groază. El văzu în faţa casei sale un dric, din casă se scotea un coşciug negru, simplu şi împodobit cu flori.

— Lăsaţi-mă !, lăsaţi-mă !, striga Tellier cu sălbăticie. Lăsaţi-mă !, e femeia mea, drăguţa şi dulcea Caterina !, suspină el cu inima zdrobită.

Dar gardiştii îl ţinură cu sila pe scaun.

Capitolul 79

ENRIC AFLĂ DESPRE MOARTEA ADELLEI

În aceeaşi dimineaţă, în care nenorocitul Tellier era dus în faţa celor două victime, Enric Sanson săvîrşise pe eşafod o muncă grea. Comitetul mai găsise o serie de bărbaţi şi femei părtaşi ai regelui, şi-i condamnase la moarte. Mai mult de douăzeci de capete căzură azi sub tăişul ghilotinei.

Enric Sanson observă o nelinişte deosebită în mijlocul poporului. El crezu că e atribuită crimei făcută la Operă. Enric Sanson nu bănuia că în aceeaşi noapte s-a petrecut în Paris un dublu omor. Desigur, Călăul era foarte curios să afle amănunte asupra acelei crime. Dar niciuna dintre ajutoarele sale nu putu să afle nimic.

Abia după părăsirea eşafodului, pe cînd ajutoarele sale erau ocupate cu transportarea cadavrelor, Enric întîlni un cunoscut, un om cu mare chef de vorbă.

— A, dar ştiî că e minunat !, zise cunoscutul. Pe dumneata, cetăţene Sanson, te-am zărit la balul mascat de ieri seară ! Ţi-ai scos masca de pe obraz.

— Vorbeşti despre balul mascat ?, îl întrerupse Enric Sanson nerăbdător.

— Da ! Era o îmbulzeală, la care mă voi mai gîndi multă vreme ! Patru femei au fost călcate în picioare în mulţime, călcate îţi spun, cetăţene Sanson.

— O, dar e groaznic ! zise Enric Sanson. Dar, ştii ceva mai amănunţit despre crima misterioasă de la balul mascat ? Mie mi se pare că a fost numai o vorbă seacă !

— Nu, nu ! E adevărat !

El se plecă cu o mutră misterioasă şi importantă la urechea călăului.

— Dar ce, nu ştii încă nimic, cetăţene Sanson ? N-ai auzit încă cine a mai fost omorît ?

Enric Sanson dădu din cap. El nici nu bănuia cît de mult îl vor interesa în momentul următor comunicările cunoscutului său.

Acesta din urmă îşi ascuţi buzele ca pentru fluierat.

— O, dar e o istorie cît se poate de ciudată, zise el. Marat, marele Marat, se zice că ar fi sărit în sus de furie şi necaz !

Călăul îl privi uimit.

— De ce tocmai Marat ? îl interesează pe el lucrul acesta ?, întrebă el, curios.

Enric Sanson se gîndi un moment la mica Annetta şi la sfiala ei în momentul crimei.

Nu, pe ea nu o privea, căci o condusese el acasă, în siguranţă şi pace.

— Desigur că pe Marat îl priveşte ! şopti cetăţeanul cu mutra misterioasă, mi se pare că ai văzut-o şi dumneata pe frumoasa englezoaică, pe care o cheamă Eugenia Webb !

Obrazul lui Sanson păli. Cunoscutul său vorbea de Adella de Barry ! Dumnezeule, oare ar fi cu putinţă să fie omorîtă chiar prinţesa, cea mai înverşunată vrăjmaşă a Călăului ?

— Ei vorbeşte, spune mai departe !

— Ea, a fost omorîtă ! zise celălalt.

— Cine ? Englezoaica ?

— Da, desigur !, afirmă cetăţeanul. Într-un mod cît se poate de unic şi ciudat. A fost omorîtă cu un pumnal, un pumnal al cărui vîrf a fost otrăvit !

Enric ascultă distrat toate poveştile prietenului său. Va să zică prinţesa a fost omorîtă cu un pumnal otrăvit. Bine, oare este ea deja omorîtă ? Moartea ei era o scăpare pentru iubita lui.

Ciudat !, şi totuşi Călăul nu putea scăpa de un simţământ incomod care-l chinuia.

Pînă acum credea că o urăşte pe prinţesă din pricina caracterului ei răutăcios şi pervers. Acuma însă că o ştia moartă, asasinată, Enric se gîndea fără voie, la acea noapte cînd sedus de farmecele ei gustă în braţele-i cele mai mari delicii, cele mai sublime plăceri ! Ce fierbinţi fuseseră îmbrăţişările pline de foc, voluptate şi poftă ale acestei femei demonice ! Cîtă fericire în ardoarea amorului ei înflăcărat de o pasionată senzualitate !

Şi acuma era moartă, asasinată !

— Îngrozitor !, exclamă fără voie Enric Sanson.

Şi este ea într-adevăr moartă ?

— Moartă !, răspunse cetăţeanul, a şi fost transportată la morgă, dar n-a fost încă expusă spectatorilor.

— N-a fost expusă !, repetă mecanic Sanson care evident că nu pricepuse sensul vorbelor auzite.

— Ei da !, zise acesta. Poporul s-a dus în grămezi mari la morgă, dar nu era nimic de văzut ! Probabil că americana a fost aşezată în pivniţa morgii.

— Ah, aşa ! murmură călăul.

Pentru moment nici nu înţelese ce valoare aveau comunicările cetăţeanului. Se despărţi de acesta foarte distrat şi nici nu băgă în seamă că mulţimea se retrăgea din jurul lui, făcînd un gol mare. Mai înainte vreme, frica asta ce o inspira poporului îl necăjea, astăzi însă îi era foarte plăcută. Voia să fie singur.

Soarele apunea deja sub coline şi desele umbre ale nopţii începeau să se aştearnă asupra Parisului.

Enric înainta cu paşi înceţi cufundat în gînduri. La drept vorbind nu putea simţi nici o satisfacţie că a scăpat de vrăjmaşa sa cea mai îndîrjită.

„Asta ţi-a fost sfîrşitul, Adello, fată mîndră şi frumoasă ? De ce n-ai petrecut o viaţă liniştită, paşnică, la adăpostul averii tale numeroase, departe de acest Paris primejdios care înghite atîtea vieţi ? De ce ţi-ai căutat tu singură nenorocirea şi suferinţele ?“

Apoi îşi aduse aminte deodată că Adella a fost asasinată cu un pumnal otrăvit. Adevărat este că de curînd a dat el lui Lili un pumnal otrăvit, dar nu era oare o crimă, o insultă mortală pentru Lili de a se gîndi măcar un singur moment la aşa ceva ?

Şi pe lîngă asta, cum şi în ce mod putea să se fi întîlnit la balul mascat Lili şi prinţesa ? Doar Lili, după cît îşi închipuia el, a rămas între zidurile temniţei de la Temple, în timp ce la balul mascat lumea petrecea cuprinsă de dorul de a uita ! Şi totuşi ! deodată Enric îşi aduse aminte de bileţelul ce i-a fost trimis în ajun de Adella în mod aşa misterios ! În ce relaţii a intrat aşa deodată prinţesa cu Lili ! Adella a aflat desigur ascunzătoarea lui Lili ! Enric Sanson se simţi apăsat de o grea şi fatală presimţire.

Se întoarse, şi instinctiv îşi îndreptă paşii spre Temple. Ajungînd însă aici, nu putu obţine intrarea. Lili era în servici acuma la familia regală.

Enric nu mai aşteptă. Se simţea mai liniştit acum, că o ştia pe Lili în Temple la adăpost de orice primejdie. Restul îl putea amîna şi pe mîine. Enris Sanson n-a presimţit că această amînare îl va costa mult atît pe el cît şi pe biata Lili.

Pe drum Sanson întîlni pe medicul care o cercetă pe prinţesă imediat după asasinat, în prezenţa lui Marat.

Din întîmplare Sanson cunoştea pe acest medic, şi cei doi bărbaţi schimbară între dînşii impresiile. Cuprins de groază Enric Sanson află din gura medicului că otrava mortală care a ucis-o pe prinţesă, era ortavă de săgeată.

Călăul simţi că sîngele-i năvălise în obraz. Doamne ! ce bănuială cumplită avea.

Tăişul gol al pumnalului ce-l încredinţase deunăzi lui Lili, conţinea de asemenea otravă de săgeată. Otrava asta era una din cele mai rare care există pe lume.

Spaima lui crescu şi mai mult cînd află tot din gura medicului, despre dublul asasinat întîmplat în aceeaşi noapte în strada Bellevue, unde se întrebuinţase tot otrava de săgeată.

În acelaşi timp însă Enric se simţi foarte uşurat de vestea asta. El se declară de acord cu medicul că ambele asasinate erau săvîrşite de aceleaşi mîini. Cum de a putut pune el un moment vina pe dulcea şi curata Lili ?

Enric recunoscu singur că era un prost.

Îşi luă rămas bun de la medic şi se îndreptă spre casă. Acolo îl aştepta Orfelia.

Minunata fată se liniştise întrucîtva, dar arăta tot palidă şi neodihnită.

Ea primi pe Enric cu un zîmbet blînd şi împăciuitor. Enric se plecă şi o sărută pe frunte. Pe urmă se aşeză lîngă ea.

— Dulcea şi draga mea Orfelia !, zise Călăul, am să-ţi spun o noutate importantă, dar să nu te sperii !

— Despre moartea aşa zisei englezoaice ?, spuse Orfelia spre uimirea lui Enric.

— Cum ? Ştii deja ?

Orfelia dădu din cap afirmativ.

— Da, au fost aici nişte vizitatori care m-au înştiinţat de crima din balul mascat !, răspunse ea.

— Atunci poate că ştii şi despre dubla crimă din strada Bellevue ?, continuă Enric.

— În strada Bellevue ?, întrebă ea. Strada asta e foarte aproape de strada Ludovic! Ciudat! Ieri după prînz am fost acolo la locuinţa unui mecanic Tellier !

— Tellier ? Ce spui ! Un anume Carol Tellier e arestat ca bănuit de crima săvîrşită !

Orfelia se înspăimîntă. Fata se făcu de o paliditate mortală.

— Imposibil ! exclamă apoi tînăra fata, te înşeli ! Carol Tellier nu poate fi un criminal ! El e un nenorocit care de abia luptă pentru existenţa lui, şi m-aş putea prinde că nu e în stare să procedeze în chip aşa de necinstit.

— Nu ştiu, dragă soră, dacă ai dreptate !, zise el, dar după cît mi s-a spus, acest Tellier e într-o situaţie foarte încurcată. Mizeria a împins pe mulţi oameni cinstiţi la crimă !, afară de asta, nevasta lui este pe moarte. Se bănuieşte că pentru a putea cumpăra femeii sale doctorii şi vinuri întăritoare, a devenit dublu asasin !

— Spui adevărul tu, Enric ! Nu poate să fie un al doilea Carol Tellier decît acela în a cărui locuinţă am fost eu ieri ! femeia îi era pe moarte şi orice ajutor era zadarnic.

Se întrerupse şi îşi acoperi faţa cu mîinile.

— O, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, nu e cu putinţă, nu e cu putinţă! Carol Tellier nu poate fi criminal!, exclamă ea oftînd.

Enric Sanson privea încremenit pe sora sa.

— Văd că te întristează grozav soarta omului acesta?

— Da, nenorocirea lui îmi rupe inima !, murmură Orfelia tremurînd, şi biata femeie ! Trebuie să mă duc îndată la ea ca s-o mîngîi puţin !

— Nu acum, Orfelia ! E prea tîrziu pentru aşa ceva !, zise el liniştind pe sora sa. E întuneric de tot afară !, şi, drăguţă surioară, nu trebuie să pleci din casă ! Mîine te poţi duce, dacă vrei cu tot dinadinsul !

— Ai dreptate, frăţioare !, mă voi duce mîine ! Dumnezeule, de ar trece noaptea asta îngrozitoare !

Nu bănuia ce nenorocire grea îi apăsa iară. Călăul se despărţi de sora sa, după ce depuse o sărutare caldă pe fruntea-i senină.

Enric Sanson se simţi uşurat. Cu toate că depuse o lacrimă în amintirea nerorocitei prinţese, totuşi în inimă era satisfăcut. O piatră de pe inimă se duse odată cu moartea Adellei. Acum, nenorocita nu mai putea împlini groaznica ei ameninţare. Şi Lili va rămîne a lui pentru veeii veeilor !

Capitolul 80

NARCOTICUL

În sfîrşit veni noaptea. Mai încet ca întotdeauna, după părerea unanimă a acelora care au luat parte la fuga familiei regale, se întindeau umbrele nopţii asupra pămîntului.

În cercul familiei regale se vorbea foarte puţin, numai de frica de a nu se trăda cu vreun cuvînt.

Pentru a evita orice incident, regina îşi culcase ca de obicei amîndoi copilaşii, necomunicîndu-le nimic despre ceasul apropiat al libertăţii lor.

Înăuntrul Templului, în afară de Lili, familia regală tremura de îndrăzneaţa întreprindere pe care o vor purcede în seara aceea.

Lili rugase pe regină să îndemne pe soţul ei să se culce mai devreme ca de obicei, căci de fugă nu putea fi vorba decît atunci cînd garda din odaia din mijloc va fi căzut la pămînt fără simţiri, ameţită de vin. Însă ea nu ştia cît de grabnic va fi efectul prafului ce i-l oferise contele Fersen.

Totul se făcu după dorinţă. Nimeni în Temple nu bănuia nimic, dar totuşi un fel de nelinişte cuprinse pe păzitorii Templului. Toţi şuşoteau între dînşii. De cîteva ori, căutară a atrage şi pe Lili în conversaţia lor.

Circula vestea despre feluritele crime care se săvîrşiseră cu o noapte înainte în Paris şi care cu toate zilele de teroare, au izbit adînc pe toţi locuitorii. Dar Lili nu voia să audă ; poate că nu auzise într-adevăr, nici cînd o chemă unul din soldaţi ca să povestească ceva despre crima sîngeroasă de la balul mascat al operei.

La ora zece, regele şi regina se culcară !

În acelaşi timp, soldaţii se retraseră în camera din mijloc, pentru a nu o mai părăsi. În urma regelui încuiară uşa. De asemenea se încuiă şi uşa reginei şi a copiilor.

În camera din mijloc, care în timpul zilei era odaia de şedere a familiei regale, cei doi soldaţi se aşezară în largul lor. Ei îşi sprijiniră armele în colţul odăii şi se aşezară pe scaunele de paie. O lampă cu flacăra mică ardea cu multă economie în cameră.

— Ascultă prietene !, zise unul din cei doi soldaţi celuilalt, sînt curios dacă o veni drăcoaica cu vinul. Îţi spun, am o sete infernală !

— Fii fără grijă Ştefane, răspunse celălalt, e fată serioasă. Ce a făgăduit ea odată, face desigur. Şi a spus că vine cu o cană cît toate zilele ca să bem în sănătatea ei, că fata serbează azi ziua ei onomastică !

Cei doi rîdeau, dar Ştefan zise :

— Hm, amice, n-ai auzit tu nişte paşi ?

Celălalt afirmă după ce ascultase cîtva timp.

— Mi se pare că vine drăcoaica cu vinul.

Şi aşa era. Lili apăru în halatul de noapte. Ca să nu-i facă să bănuiască, se înveli într-un şal gros, iar în mîna dreaptă ducea o cană cu vin mirositor.

— Ei, vedeţi că mi-am ţinut făgăduiala ?, zise ea încet punînd cana pe masă.

— O, desigur, rînji Ştefan. Acum de abia cred ceea ce mi-a spus prietenul meu. Să trăieşti !

La aceste cuvinte luă cana şi bău dintr-o înghiţitură.

Soldatul nu observă încordarea de pe chipul lui Lili. Fata credea acum că o năpădeşte cea mai grea nenorocire. Ea se uita nerăbdătoare la soldat.

Va simți el oare, gustul amărui al pulberei ce o turnase ea acolo ? Atunci se va trăda, și va fi pe veci pierdută. Soldatul ar face gălăgie, și totul ar fi pierdut.

O oră lungă, tăcută, trecu în cea mai absolută tăcere. Nu se auzea decît gîlgîitul soldatului care bea întruna. Pe urmă acesta puse cana jos ; respiră adînc și-și răsuci mustața.

— Sapristi !, exclamă el. Ce mai vinișor ! — și dete cana amicului său.

Pe urmă se întoarse spre Lili și îi spuse :

— Să stai cu noi ; desigur că este contra ordinului, dar tot trebuie să bem în sănătatea dumitale !

Lili nu putut decît să zîmbească șiret, iar după aceea se retrase în cămăruța ei.

În cîteva ore trebuia să se sfîrșească totul. Doamne, ce va aduce oare cu sine viitorul ? Asta era groaznica întrebare pe care și-o punea Lili.

Bătăia ceasurilor, se auzea de la turlele bisericilor. De la un sfert de ceas pînă la altul părea o veșnicie. În sfîrșit bătu ora unsprezece.

Lili se ridică pe vîrfurile degetelor. Ajunsă la ușă, tînăra fată se opri. Încrucișă brațele pe piept și plecă evlavios capul. Probabil că numai o rugăciune tăcută era aceea pe care o adresa ea acum celui atotputernic.

Lili deschise încet ușa odăiței ei. Prin deschidere pătrunse cu privirea afară în gang. Era întuneric desăvîrșit.

Se zăreau numai cîteva raze de lanternă.

Acolo era o santinelă, care nu putea împiedica fuga familiei regale. Pricipalul era ca cei doi soldați din odaia din mijloc să doarmă.

Lili se repezi pe vîrful degetelor în gang.

Prin crăpăturile ușii pătrundea lumina de afară în gangul întunecons.

Lili simți cum i se taie respirația. Ea auzi clar un zgomot care venea din camera la a cărei ușă asculta. Veghiau soldații, ori adormiseră ?

Lili apropie urechea de ușă. Ascultă nerăbdătoare. Se auzea un zgomot regulat, care suna ca retezarea cu fierăstrăul a unor butuci mari de stejar.

Desigur că vinul își făcuse efectul. Inima îi bătea sălbatic.

Ea deschise ușa cu îngrijorare, cît putu de încet. O privire aruncată în odaie o făcu să priceapă că avea dreptate în presupunerea ei.

Într-adevăr, unul din soldați căzuse jos de pe scaun, iar celălalt își lăsase capul pe masă. Amîndoi însă sforăiau. Un somn adînc îi cuprinsese.

Lili se uită în cană. Era goală. Ea o luă în grabă cu dînsa. Privirea îi căzu asupra celor două carabine care se aflau în colțul odăii, le luă cu ea și le puse afară în coridor lîngă zid.

Apoi tînăra fată se întoarse în sală, unde cei doi soldați tot mai dormeau adînc, încît Lili se temea ca nu cumva sforăitul lor să fie auzit în sălile temniței, deșteptînd astfel bănuieli.

Cu ajutorul cheii din broască, deschise ușa care ducea la odăile regale. Aceasta, o așteptase cu nerăbdare Ludovic al XVI-lea, căci imediat deschise și el ușa pe dinăuntru și apăru în prag complet îmbrăcat, aruncînd asupra fetei o privire plină de recunoștință.

— Ei dragul meu înger, e totul în bună pace ? întrebă el cu glas șoptit. Lili adînc emoționată, tremurînd din tot corpul, abia putu răspunde cu capul, și parcă i se părea că în ultimul moment i se va întîmpla ceva care va zădărnici totul.

Dar nimic din toate acestea nu se întîmplă. Era evident că nimeni din temniță, nu bănuia că s-ar fi pregătit o fugă atît de îndrăzneață și periculoasă.

Ludovic al XVI-lea se îndreptă cu Lili spre apartamentul soției sale. Aici începea partea grea și delicată, căci trebuia să-i trezească pe cei doi copii naivi și neștiutori și să-i facă să se poarte cu toată precauțiunea. Afară de asta mai trebuia să se dea semnalul convenit de la fereastra odăii de culcare a reginei.

Cînd cei doi soți regali se întîlniră față în față, o emoție adîncă îl cuprinse, și tăcînd, nerostind o vorbă, se îmbrățișară cu căldură.

— Pînă acum Dumnezeu ne-a ajutat, tot el ne va ajuta și de aici mai departe !, murmură Maria Antoinetta adînc mișcată.

Capitolul 81

FUGA DIN TEMPLE

În acelaşi moment se auzi din stradă o fluierătură. Lili tresări.

Era semnalul convenit al conjuraţilor. Aşadar, eliberatorii se aflau deja în strada îngustă de lîngă temniţă, care trecea pe la ferestrele apartamentului regal din temniţă.

Lili se apropie de perechea regală.

— Nu trebuie să pierdem un moment ! murmură tînăra fată, căci fiecare clipă e preţioasă !

Maria Antoinetta făcu un gest afirmativ şi se desfăcu din braţele bărbatului său.

— La lucru ! murmură regina, în cîteva minute vom fi gata de fugă. Tot ce avem lăsăm cu plăcere aici. Mai tîrziu, cînd un viitor mai fericit ne va surîde, ne vom despăgubi de tot ce am lăsat !

Lili, urmînd pe regină, intră în odaia de culcare a micilor prinţi, pe care augusta mamă, îi deşteptă din somn cu multă drăgălăşenie printr-o sărutare duioasă.

Desigur, că a trebuit toată arta convingătoare a reginei, pentru a împiedica pe copiii deşteptaţi, de a nu pune întrebări care ar fi putut fi auzite. Mai ales micul prinţ moştenitor n-a putut pricepe cu nici un preţ, ce se pregăteşte şi care-i rostul deşteptării sale din somn. Pe urmă însă, cînd mama sa, începu să-i explice mai cu de-amănuntul ce se va întîmpla în noaptea asta, ochii săi avură o sclipire de inteligenţă şi păru transfigurat.

— Ah, ce frumos, ce frumos !, exclamă micul prinţ, bătînd din palme, plin de bucurie.

— Mamă, dulce mamă, vom fi liberi. Hai să ieşim mai iute din temniţa asta groaznică !

Sărmanul copil !, nici nu visa el că în cartea vieţii era deja scrisă sentinţa fatală. Fiul şi moştenitorul perechii regale, după cum se ştie, şi-a petrecut nenorociţii ani ai copilăriei în zidurile temniţei, pentru a dispare apoi pentru totdeauna.

Acum însă, cînd o rază de speranţă înseninâ toate aceste suflete amărîte, cine era să aibă astfel de presimţiri triste ? Adînc mişcaţi pînă în adîncul sufletului, părinţii îmbrăţişară copiii.

În timpul acesta, Lili se apucă să îndeplinească cea mai grea parte a operei de eliberare. Cînd era acasă la tatăl său care era armurier, s-a uitat adesea la calfele care mînuiau uneltele, aşa că se pricepea destul de bine să mînuiască pila.

Astfel deci, udă cu multă băgare de seamă pilele ascuţite, cu uleiurile încredinţate de contele Fersen, şi începu să pilească gratiile de fier de la ferestrea odăii de culcare a reginei. Într-adevăr lucrarea aceasta penibilă şi atît de delicată se făcu cu multă uşurinţă şi fără nici un zgomot.

Lili era scăldată de sudoare, şi afară de asta simţea oarecare nelinişte, auzind de jos de sub fereastră, nişte murmure nedesluşite.

Murmurele acestea, proveneau probabil de la conjuraţi, care aşteptau cu o nerăbdare arzătoare pînă ce se va da semnalul convenit şi vor putea prinde scara de funii.

Inima tinerei fete se înfiora de cîte ori auzea în mijlocul tăcerii mormîntale a nopţii, bătăile ceasornicelor din Paris.

Pe la orele patru dimineata, regele înlocui pe Lili la munca grea şi tăie ultima gratie de fier.

Atunci însă, se întîmplă ceva neaşteptat. Gratia în patru colţuri, pilită la rădăcină căzu jos pe stradă, înainte ca regele să fi avut vreme s-o oprească.

Era un moment înfiorător. Fiecare simţea că s-a apropiat momentul decisiv. Dacă sentinelele ar fi observat cel mai mic lucru, atunci fuga era cu totul zădărnicită !

Lili simţi grozăvenia momentului !

— Dumnezeule mare ! şopti ea. Să fie zadarnice toate jertfele făcute pînă acum, numai din pricina acestei imprudenţe ?

Într-o singură clipă văzu trecînd înaintea ochilor ei, întreg trecutul şi prezentul. Sufletul fecioarei se pregătea pentru ultima şi fatala întîlnire pe eşafod, cu Enric Sanson, Călăul din Paris.

— Lăudat fie domnul ! murmură Ludovic al XVI-lea, apucîndu-se de balustrada ferestrei, să nu cadă jos de ameţeală.

Ideea că din pricina imprudenţei sale a zădărnicit pentru totdeauna salvarea sa şi a scumpei familii, era pentru el insuportabil de dureroasă.

Se auzi un zornăit uşor. O pietricică mică lovi fereastra eliberată de gratii.

Şi de astă dată, Lili a fost aceea care a avut curajul de a se apleca afară, peste fereastră. Acum, că nu mai era nici o gratie, îi fu uşor să vadă tot ce se petrece afară.

Privirea ei căzu asupra celor cinci-şase bărbaţi mascaţi, care se postaseră jos pe trotuar sub fereastră. Afară de asta, dacă ochii nu o înşelau, vedea la ambele colţuri ale străzii, sentinele mascate.

— Sînteţi gata ? răsună un glas bărbătesc, înăbuşit şi totuşi foarte clar.

Lili recunoscu numaidecît pe acela care vorbea. Nu era altcineva decît contele Férsen, acel domino roşu cu care avusese întîlnire în seara fatală a balului mascat.

— Sînteţi gata ? răsună un glas bărbătesc, înăbuşit lipseşte numai scara de funii.

— Bagă bine de seamă ! răsună iar glasul contelui. Prinde bine, domnişoară.

Lili observă că în acelaşi moment i se aruncă de jos un obiect pe care-l prinse cu multă îndemînare. Era scara de funii. Acuma opera era aproape terminată. Cu ajutorul perechii regale, scara fu legată de capetele de jos ale gratiilor tăiate..

Venise momentul fugii adevărate.

Cel dintîi ieşi regele în mod destul de anevoios prin deschiderea practicată în urma pilirii gratiilor.

După repetatele rugămiţi ale lui Lili, regina întreprinse la rîndul ei coborîrea de pe fereastră.

Acesteia, de asemenea, i-a fost foarte grea ieşirea prin fereastră. Nu lipsea mult şi Maria Antoinetta ar fi căzut printr-un pas greşit în groaznica adîncime.

Apoi urmă prinţesa, care pricepu toată seriozitatea situaţiei şi ascultă fără nici o vorbă pe Augusta sa mamă.

Coada cortegiului o formă Lili care ţinea în braţe pe prinţul moştenitor. Mititelul însă care era adormit şi cuprins de nelinişte, refuză de a-şi pune braţele în jurul gîtului lui Lili, şi începu să se lupte cu încăpăţînare contra bunei fete.

— Nu, nu !, nu vreau să intru în gaura asta groaznică !, zicea micul prinţ cu glas tînguitor, zbătîndu-se mereu.

Lili simţi o mare descurajare.

— Dumnezeule mare !, murmură ea. Nu cumva toate ostenelile şi riscurile noastre să fie zadarnice ? Oare plînsul nechibzuit al acestui copil speriat să ne nenorocească pe toţi ?

Degeaba regina care era jos, căuta să potolească plînsul și neliniștea prințului. Acesta începu să se vaite din ce în ce mai tare.

Deznădejdea care umplea în acest moment inima tinerei fete, îi dădea puteri gigantice.

Lili singură, n-a știut mai tîrziu, de cîte ori era vorba de această întîmplare, să arate care i-au fost senzațiile și cugetările în tot timpul cît a durat această scenă. Ca prin vis, își aduce aminte că a ținut strîns la pieptul ei cu toată puterea, fața prințului, pentru ca să-i înăbușe plînsul și vaietele.

Peste o clipă simți Lili că picioarele-i au atins o treaptă a scării de funie.

Nu era o întreprindere ușoară și lipsită de primejdie de a încerca această scară nesigură, avînd în brațe pe prințul încăpățînat și neascultător.

Lili închise ochii, recomandîndu-și sufletul și viața protecției celui de sus. Apoi coborî cu multă fermitate sufletească treaptă cu treaptă pînă ce în sfîrșit se simți apucată de brațe, și în același timp, observă că se opri cu picioarele pe pămînt.

În acest moment fecioara noastră atît de curajoasă, simți slăbiciune în inimă. Fără voie închise ochii, pumnii îi tremurau și o mare nervozitate îi cuprinse tot trupul.

— „Curaj și energie!", îi șopti la ureche contele Fersen.

O femeie, pe care Lili nu o băgase în seamă în primul moment, i-l luă din brațe pe micul prinț.

Contele Fersen, îi comunică șoptind bunei noastre Lili, că această femeie, este guvernanta de pînă acum a prințului.

Și într-adevăr, doamna de Fauzel, acesta era numele guvernantei, reuși imediat să astîmpere pe micul prinț. Plînsul său încăpățînat încetă numaidecît.

Lili învinse accesul de slăbiciune ce o cuprinsese. Rezemîndu-se de brațul contelui Fersen se apropiară de ieșirea în stradă. Ochii ei, deprinși cu întunericul adînc de afară, văzu la o oarecare depărtare o trăsură care aștepta. Spre aceasta, se îndrepta cu pași grăbiți familia regală. Lili se opri tocmai în momentul cînd augusta familie se pregătea să se urce.

Totul se făcu într-o singură clipă, portiţa cupeului se închise fără zgomot şi trăsura porni în fuga cailor.

Ameţită de toate cele întîmplate cu o iuţeală atît de vertiginoasă, Lili se uită la contele Fersen, care stătea lîngă dînsa, apoi la cupeul care se depărtă.

— Doamne, pleacă cupeul !, atît a putut pronunţa biata fată, profund emoţionată. Ea împreună mîinile a rugăciune şi ridică o privire de grijă şi teamă spre contele Fersen.

— Nu mai e nici un loc în cupeu ! răspunse acesta. După cum vezi, domnişoară, chiar eu am rămas pe jos !

— Dar ce se va întîmpla acuma cu mine ? Se va descoperi fuga şi se va da alarma !

— Dumitale, domnişoară, îţi rămîne să mai faci familiei regale încă un serviciu foarte important !

— Şi în ce constă acest serviciu ?

Contele Fersen se aplecă spre tînăra fată.

— E în interesul familiei regale, răspunse acesta, să te întorci în temniţa Templului !

Un suspin de dureroasă mirare ieşi din gura lui Lili.

— Cum ?, să mă întorc în Temple ?, imposibil ! murmură ea. Aşa ceva nu puteţi cere de la mine ! ar însemna să-mi doriţi moartea !

Contele zîmbi.

— Dimpotrivă, domnişoară, răspunse el. Nimeni nu-ţi va putea spune nimic. Căci cine ar putea măcar bănui că dumneata ai favorizat planul de fugă al regelui şi reginei ?

Lili tremură din tot corpul şi trebui să se rezeme de braţul contelui, spre a un cădea jos leşinată.

— Apoi bine, Dumnezeule mare, zise ea cu glas tînguitor. Cei doi soldaţi se vor deştepta din beţia lor, şi mă vor acuza că le-am pus un narcotic în vin.

— Nu se vor mai trezi niciodată ! răspunse contele cu un accent foarte ciudat.

Lili îl privi încremenită de mirare.

— Ce vrea să zică asta ?, întrebă ea cu groază.

— Asta însemnează, termină contele, că somnul în care sînt cufundaţi cei doi militari, se termină numai odată cu moartea ! Aceşti doi soldaţi nu se vor deştepta niciodată !

Lili se înfioră de groază.

— Doamne Dumnezeule !, murmură ea cu buzele tremurînde, asta e o crimă, un asasinat, şi nenorocita de mine, le-am turnat acest vin !

— Ceea ce nu ştie nimeni !, o întrerupse contele. Ce importanţă poate avea viaţa a doi ticăloşi temniceri dacă e vorba de scăparea şi siguranţa familiei regale. Şi afară de asta, nu ţi-am spus oare, domnişoară, că arhiepiscopul Parisului ţi-a dat dumitale deplină absolvire pentru acest păcat ?

Lili se înfioră.

— Doamne ! murmură ea.

— Dar n-ai nici o grijă, domnişoară, şi întoarce-te liniştită în apartamentul dumitale, o întrerupse contele. Scuză-mă te rog de înşelăciunea ce am comis contra Dumitale, căci eram forţat de împrejurări. Arată sublimă fecioară, că într-adevăr ţi-i scumpă şi dragă familia regală. Probabil că peste cîteva zile dictatorii de azi vor fi răsturnaiţi, şi traşi la răspundere !

— Ce să fac eu acuma în clădirea asta înfiorătoare ? se văită Lili. Mi-i groază de zidurile sale !

— Totuşi trebuie să te întorci acuma în odăiţa dumitale, pentru ca mîine dimineaţă printr-o minciună iscusită să pui pe o urmă falsă pe aceia care vor fi trimişi în urmărire. Noi plecăm spre Barenes ; fă dumneata tot ce-ţi stă în putinţă pentru ca să îndrepţi într-o direcţie greşită pe urmăritori. Ai înţeles ? Ne trebuie numai un avans de cîteva zile, pentru ca familia regală să fie în completă siguranţă, dincolo de hotarele Franţei.

— Dar eu ce mă voi face ? se tînguia Lili ; se va descoperi înşelăciunea mea şi voi fi trasă la răspundere !

— Deocamdată rămîn şi eu în Paris, răspunse contele, iar mie unul îmi surîde un viitor şi mai puţin strălucit ca al dumitale. Mîine dimineaţă, la rîndul meu pentru ca să pun pe o urmă falsă pe urmăritori, mă voi lăsa să fiu arestat ca partizan al regelui. Şi cine ştie dacă pentru mine unul ajutorul nu va veni prea tîrziu. Fie însă cum o fi, eu mor cu dragă inimă pentru bunul nostru rege şi pentru familia sa !

Cuprins de un sfînt entuziasm, contele se uita aproape transfigurat la tînăra fată.

Atunci ea-i strînse mîna cu multă căldură.

Capitolul 82

LILI SE ÎNTOARCE ÎN TEMPLE

În cele din urmă, Lili întrerupse tăcerea :

— Acum abia te înțeleg pe deplin, sublim și mărinimos bărbat, murmură ea adînc mișcată. Știi prea bine că-ți poți pierde viața, dar pentru Regele dumitale mori cu plăcere !

Fersen o privi cîteva clipe cu fermitate, strîngîndu-i mîna.

— Da, m-ai înțeles, domnișoară, răspunse el cu glas melodios. Nu numai că nu cred în posibilitatea de a scăpa, dar sînt adînc convins, că peste cîteva zile, nu mai tîrziu, capul meu va cădea sub toporul ghilotinei !

Cîteva clipe se uită în zare, pierdut în gînduri. O umbră de tristețe adîncă îi acoperi obrazul său nobil. Pe urmă, pieptul său se umflă de curaj și din trăsăturile sale virile vorbea o fermitate neclintită.

— Ce-i drept, mi-i greu să mă despart de bucuria vieții, continuă contele. Mai sînt încă tînăr și pot mărturisi că viața mi-a adus multe bucurii, multe plăceri ! Acasă în patria-mi suedeză, mă așteaptă o avere destul de mare, o mireasă mult iubită, frumoasă și măreață ca dumneata, scumpă domnișoară ! Acuma însă va aștepta desigur în zadar întoarcerea mea ! Am jurat regelui meu în momentele de fericire și putere, că voi sacrifica totul, atît în timp de pace cît și de război, în zile de veselie ca și în cele de restriște. Curtezanii, lași și mișei cum sînt, imediat ce a izbucnit furtuna revoluției, s-au ascuns prin toate găurile pentru a-și scăpa pielea ticăloasă și putredă de păcate ! Eu însă vreau să mă țin de cuvînt pînă la moarte ! Și acum, domnișoară, deoarece te-am atras și pe dumneata în situația noastră disperată, legîndu-ți soarta de a noastră a tuturor, fie ca atotputernicul să te ia sub ocrotirea sa și să te facă fericită pentru toată viața dumitale !

Lili respiră mai ușor.

— Sînt și eu încă tînără, murmură ea. Și mie mi-a bătut inima pentru un bărbat, pînă ce s-a întîmplat fatalitatea !

Lili se întrerupse, izbucnind într-un plîns amar. Își ascunse obrazul în mîini și rămase nemișcată cîteva secunde.

— În inima lui s-a rupt o coardă, începu apoi Lili cu buze tremurătoare. Domnule conte, dacă mi-ai fi impus jertfa de astăzi. nu mai departe decît acum cîteva zile, mai mult decît sigur că aș fi refuzat. Acuma însă viața mea e pustie, tristă și deznădăjduită. Cu plăcere renunț la această viață lipsită de orice bucurie. Moartea nu mai are pentru mine nimic groaznic.

În toate vorbele astea, ale fecioarei curajoase era o resemnare atît de dureroasă încît fără voie contele Fersen se aplecă spre Lili, îndurerat pînă în suflet !

— Sîntem doi predestinați ai Morții, care ne despărțim unul de altul în întunericul nopții ! șopti el cu glas duios. Te uită la cer, domnișoară ! Umbrele nopții mai învăluie pămîntul, dar la răsărit, departe, se luminează de zi. Așa și peste viitorul Franței, mai zace încă întunericul fatal al terorei, dar și în țara asta frumoasă și bună se va face iar lumină, și atunci, jertfele pe care le facem noi acuma, își vor da roadele lor binefăcătoare !

Se întrerupse un moment.

— Timpul trece, murmură contele, hai să ne întoarcem la temniță, domnișoară !

Lili îi luă brațul și cu pași grăbiți se întoarse la Temple.

— Domnișoară, aruncă-mi jos scara de funii, să nu se deștepte nici o bănuială !, șopti contele.

— Dar dumneata ce faci ?, murmură Lili.

— Ti-am spus deja !, glăsui contele. Voi căuta să fiu arestat de urgență, în plină stradă, căci de asta depinde scăparea regelui, ca să inducem în eroare pe teroriști asupra drumului apucat de cei fugiți.

Ajunseră la capul de jos al scării. Contele mai apucă o dată mîna fetei.

— La revedere, domnișoară, zise contele Fersen cu un ton semnificativ. Dacă nu aici jos, în această vale a plîngerilor și rătăcirilor, atunci desigur, colo sus în cer unde e lumină, fericire și izvorul etern al păcii sufletești ! La revedere !

Timp de cîteva minute mîinile celor doi predestinați ai Morții, se strîngeau cu căldură, apoi de odată Lili simți că inima începe să-i bată cu putere, ca o prevestire de ceva rău.

Se desfăcu din strîngerea de mînă a lui Fersen și cu multă hotărîre și curaj puse piciorul pe treapta de jos a

scării. Urcă iute treaptă cu treaptă pînă ce ajunse în cele din urmă la vîrful scării fixat de resturile gratiilor ; aici se opri şi trase cu urechea. Nu se mişca nimic.

Peste o clipă intră în odaie şi alunecă binişor în jos scara de funii, aruncînd-o contelui.

— Adio !, şopti încă o dată Lili.

Contele strînse iute scara şi dispăru.

Lili împreună mîinile spre rugăciune. Un întuneric beznă, domnea în odaia de culcare a reginei. O tăcere mortală învăluia întreaga temniţă.

— Tăcerea morţii !, murmură Lili cu buzele tremurînd de emoţie.

Îşi aduse aminte de cei doi soldaţi care stăteau de sentinelă în sala din mijloc. Ea simţea că i se strînge inima de durere.

Dumnezeule mare ! Fără să ştie, fără să vrea, le-a dat otravă în loc de narcotic !

Fiori adinci o cuprinseră. Va trebui să treacă pe lîngă dînşii. Această descurajare însă, dură numai cîteva secunde.

Ea părăsi odăile regale în cea mai mare tăcere. Sosise la uşa care ducea la sala din mijloc în care se aflau cei doi nenorociţi. Lili rămase nemişcată, trăgînd cu urechea să prindă vreun zgomot.

Sforăiala zgomotoasă de mai înainte încetase şi tăcerea de plumb a morţii, se culcase deasupra Templului. Lili simţi că inima începe să-i bată iar cu putere.

— Morţi, morţi ! murmură ea cu buze tremurătoare. Totul e mort, atît în inima mea ca şi în odaia de alături. Oh, noapte a morţii, cuprinde-mă şi pe mine, atinge cu degetul tău binefăcător această inimă ostenită şi sfîşiată de durere !

Dar ce durere grozavă purta oare Lili în inima ei că a putut izbucni într-o jale atît de disperată ?

Tînăra fată intră în sala luminată de o lampă, în care se aflau cei doi nenorociţi omorîţi de dînsa. Razele luminii de lampă se reflectau pe un inel mic, ce-l avea la mînă.

Era un inel simplu de aur cu cîteva pietre preţioase combinate în forma gingaşei floricele : *Nu mă uita !* Ah, acest inel l-a pus ea odată într-un moment de dulce fericire pe degetul iubitului ei ! Cititorul ştie deja că Adella de Barry furase acest inel de pe degetul lui Enric, pe cînd el era cufundat într-un somn adînc.

Nu cumva tristețea și durerea lui Lili o fi în legătură cu acest ineluș, care a revenit pe neașteptate în posesia ei !, sau nu cumva era sentimentul unei proprii vinovății care apăsa atît de greu sufletul acestei sublime fecioare ? Cine ar îndrăzni să răspundă la aceste întrebări ? Lili ieșind din sala din mijloc, închise ușa, așa că totul rămase întocmai ca înainte.

Apoi, evitînd de a se uita spre cei doi soldați pe veci adormiți, păși spre ușa opusă.

Fără a fi observată de nimeni se reîntoarse în odăița ei și se culcă pe pat. În zadar însă căută să adoarmă. Furtuna care o frămînta pînă în adîncul sufletului era prea puternică.

Doamne, Dumnezeule, nu cumva toate astea pe care le-a trăit ea în ultimile ore, au fost un simplu vis ? Fugit-a într-adevăr familia regală ? Și ea însăși, adevărat și real o fi că s-a reîntors în temniță ?

Dar vai, Lili a observat doar, că ceea ce o înconjura la fiecare pas și în fiecare clipă era pur și simplu o crudă realitate !

Se gîndea ce se va întîmpla mîine dimineață ? Își închipuia cum se va descoperi moartea celor două sentinele !...

Ce-i drept, nu se va ști din ce le-a provenit moartea, căci nu știa nimeni de cana cu vin cu care Lili a cinstit sentinelele. Cît despre cană, ea a fost ascunsă cu multă grijă.

Pentru prima oară în viața ei, o părăsise încrederea în bunătatea atotputernicului ; pentru prima oară, se simțea părăsită și de Dumnezeu și de oameni.

În cele din urmă Lili, cu toată neliniștea ei, căzu cufundată într-un somn greu.

Trebuie să fi avut niște vise înfiorătoare. De cîteva ori, a tresărit, țipînd. În cele din urmă o gălăgie infernală deșteptă din somn pe Lili, sări în sus speriată și se uită în jur cu o privire plină de spaimă.

— Vai !, s-a sfîrșit !, s-a sfîrșit cu mine !, murmură mereu tînăra fată.

Se îmbrăcă iute cu ce putu, și trase cu urechea pentru a surprinde zgomotele de afară și a distinge ce se petrece.

Într-adevăr, se auzea o gălăgie îngrozitoare, țipete înfiorătoare și fel de fel de insulte care de care mai groaz-

nice. Zgomotul se auzea aproape de uşa ei. Cineva bătu în uşă.

— Da, da !, exclamă Lili. Înţelesese că s-a apropiat acuma, pentru ea, momentul decisiv. Trebuia cu tot dinadinsul să mintă acuma, cît o putea mai bine şi mai amăgitor.

Întinse mîinile spre cer, trimiţînd creatorului o rugăciune fierbinte :

„O, Dumnezeule îndurător, fă să reuşesc în planul meu ! Nu te rog pentru mine ! Dacă vrei să primeşti ca izbăvire a păcatelor mele, viaţa mea, atunci lasă-mă să mor, dar salvează, te implor, familia regală, fă să pot îndrepta pe o cale falsă pe duşmanii ei, care vor s-o urmărească şi s-o prindă ! Ajută-mă, oh, Doamne, ca să-mi izbutească acest plan !"

— Deschide !, deschide !, se auzeau strigînd glasuri brutale de afară.

— Da ! da ! vin !, dar ce s-a întîmplat că mă deşteptaţi în aşa chip !, răspunse Lili, abia îngînînd cuvintele.

— Lasă că vei afla tu acu ce s-a întîmplat, răsună de afară un glas sălbatic. S-a întîmplat ceva grozav ! Mizerabilul de Ludovic Capet a fugit din Temple, împreună cu haita sa !

Capitolul 83

DANTON ÎN TEMPLE

Lili se îmbrăcă în mod foarte sumar şi deschise uşa.

Inima ei era atît de înfiorată, încît biata fată abia s-a putut ţine pe picioare. Doară de momentul acesta depindea totul, totul, cele mai scumpe interese ale unor nevinovaţi şi ale patriei franceze.

Oare au bănuit-o ? Vor trage-o oare pe Lili la răspundere, ori voiau numai să afle ceva de la ea ? Întrebările acestea frămîntau acum cu sălbăticie creierul fetei.

Lili de abia putu să arunce o privire asupra soldaţilor care aşteptau afară. Coridorul era plin de lume. Soldaţi şi cetăţeni, chiar şi femei pătrunseseră acum în Temple, în odaia care era destinată pentru familia regală. Strigăte nebune se auzeau din toate părţile.

Părea că vestea despre fuga regelui înnebunise pe toată lumea. Sălbatice erau gesturile necontenite ale celor adunați acolo. Toți amenințau cu pumnii încleștați ; alții insultau în gura mare, iar alții stăteau liniștiți, dar frunțile lor zbîrcite și posomorîte spuneau totul. Pe fețele lor se oglindea expresia că fuga familiei regale ar însemna pentru Franța o nenorocire grea și blestemată.

Lili de abia putu să observe toate acestea. Țipetele și urletele nebune care răsunau din toate colțurile Templului, o zăpăciră cu totul. În același timp, ea se pomeni apucată cu brutalitate de gardiști. I se părea că era mistuită de flăcări deodată se pomeni în aceeași odaie pe care o vizitase în ziua intrării ei în serviciul familiei regale.

Astăzi era mai plină decît oricînd. Numai elementele rele, pungașii și vagabonzii străzilor lipseau. Cei mai mulți dintre cei prezenți erau ofițeri. Purtătorii numelor celebre, care azi figurează așa de des în istoria universală, erau cu toții emoționați și încremeniți.

În mijlocul odăii, doi oameni stăteau la o masă acoperită cu verde. Aceștia erau Danton și Camille Desmoullins.

Capetele amîndurora erau acoperite de păr negru și des, ca o coamă de leu, și fețele foarte marcate.

Pe cînd mutra lui Danton, celebrul și atotputernicul ministru de război, trăda un entuziasm sumbru, fanatic pentru republică, aceea a lui Desmoulins trăda un caracter sincer și mărinimos.

Privirile tuturor celor de față erau îndreptate asupra lui Lili, care căuta zadarnic să afle de la gardiștii municipali unde vroiau s-o ducă.

— Ah, repede, repede !, îi zise unul din bărbați. Vei fi interogată. Familia regală a șters-o din închisoare.

În momentul primejdiei, Lili își recăpătă curajul și hotărîrea de mai înainte. Își păstră pînă la urmă credința și devotamentul pentru familia regală. Voia să-și facă datoria pînă la urmă chiar dacă propria ei soartă va suferi din pricina asta.

Ușa care dădea în coridor fu închisă la un semn ce-l făcu Danton, așa că urletele și țipetele de afară răsunau înăbușite în interiorul sălii. În sală domnea o liniște neobișnuită și apăsătoare.

Danton fixă privirea sa pătrunzătoare pe obrazul candid al lui Lili.

— Tu ești servitoarea familiei Capet ?, întrebă ministrul de război, cu vocea tunătoare.

Lili plecă capul.

— Mă numesc Lili Miranda, zise ea cu voce blîndă dar hotărîtă.

— Cînd te-ai culcat ieri seară ?

— Ca de obicei, — răspunse Lili.

— Nu te-a frapat nimic, absolut nimic ?

— Nu, nimic !

— Adu-ți bine aminte ! Multe depind de răspunsul tău !, tună Danton, privind neîncetat pe Lili. Nu s-au purtat Ludovic Capet și soția lui mai altfel ca întotdeauna ?

Lili dădu din cap.

— Nu, după cît știu, nu ! răspunse ea.

Dar în același timp continuă, înăbușind și stăpînindu-și tremuratul vocii:

— Din contră, familia regală era mai ostenită ca oricînd, și s-a culcat foarte devreme !

— Ascultă-mă ! urmă Danton cu voce înfiorătoare, sărind în sus de pe scaunul său. Eu bănuiesc că tu ești aceea care ai înlesnit fuga familiei Capet !

O liniște misterioasă se făcu la cuvintele lui Danton. Ochii tuturor se opriră cu atenție asupra lui Lili.

Tînăra fată știa că totul depinde de clipa aceasta ; și de nu va reuși să-și mențină aceeași poziție sau de va apare cea mai mică și neînsemnată roșeață pe obazul ei, apoi totul era pierdut. Dar Lili privi cu vădită trufie pe Danton.

— Acuzarea dumitale e falsă. Eu n-am făcut nimic împotriva cauzei sfinte a republicii, a cărei servitoare devotată sînt !

Cuvintele ei deșteptară în numerosul public aplauze de aprobare. Dar Danton porunci tăcere cu vocea-i tunătoare.

— Spre favoarea ta, voi lua cuvintele tale ca adevărate !, se adresă el către Lili, ai cărei obraji se roșiră puțin. Dar atunci, explică-mi, cum se întîmplă că cei doi gardieni care au fost de strajă în odaia din mijloc, să se fi otrăvit ? Și de asemenea, cum se mai întîmplă ca atît ușa lui Ludovic cît și a soției sale, să se fi deschis fără nici un semn din afară ?

Lili simți cum îi bate inima și mai tare. Desigur, că la întrebarea asta nu era pregătită ; deși întrebarea aceasta

era naturală şi cît se poate de raţională. Însă cu toate astea. Lili îşi aduse aminte că trebuie să mintă.

— Nici eu nu pricep lucrul acesta !, murmură ea. E primul cuvînt pe care-l aud despre întîmplarea asta. Cum ziceai, cetăţene Danton, că cei doi păzitori erau otrăviţi ? ! Oare nu va fi făcut regele lucrul ăsta ?

— Tocmai asta te întreb şi eu !, tună Danton.

O linişte adîncă urmă după cuvintele lui. Lili însă, dădu din umeri.

— Mă întrebaţi prea mult, cetăţene, răspunse ea. Eu m-am culcat ca de obicei. De abia azi dimineaţă m-am sculat, cînd au bătut la uşa mea, şi acum mă aflu în faţa Dumneavoastră. Şi eu sînt uimită de fuga familiei regale. Cum e cu putinţă lucrul acesta ?

Danton scose o înjurătură. El sperase să capete amănuntele cele mai importante din gura servitoarei, care servea zilnic familia regală. Şi acum se înşelase !

— Ascultă-mă, te rog !, exclamă ministrul de război cu furie oarbă, n-ai auzit absolut nimic ?

Lili dădu din cap negativ. Cu ultimele ei puteri rezistă la privirea fioroasă a lui Danton.

— N-am auzit nimic !, afirmă ea.

Iar se făcu tăcere. Pe urmă, Danton luă ultimele hotărîri.

— Bine !, exclamă el. Du-te de aci ! Vei rămîne la dispoziţia noastră, aci în Temple, pentru ca să te putem interoga oricînd.

Lili se retrase.

Iritarea ei, întărise la toţi cei de faţă convingerea, că a spus purul adevăr. Cîţiva dintre asistenţi se apropiară de Lili, şi îi şoptiră că într-adevăr, ei sînt convinşi că ea nu ştie nimic din cele ce s-au întîmplat cu o noapte înainte.

Lili de abia se mai putea ţine pe picioare. Gîndurile îi zbuciumau nebune creierul. I se părea la fiecare moment că va cădea leşinată.

Spre norocul tinerei fete,, atenţia celor prezenţi fu deşteptată şi atrasă de un tumult care se iscase afară.

În coridorul Templului se ridicară mii de voci. Era un ţipăt, un urlet şi muget, încît zidurile Templului se cutremurară.

Danton încreţi fruntea, arucînd o privire întrebătoare asupra lui Camille Desmoullins. Acesta se sculă şi se îndreptă spre uşă.

De abia o deschise şi zgomotul, care pînă atunci era mai înăbuşit, pătrunse de-a binelea în sală. În acelaşi timp el se şi dădu la o parte. Un pîlc de oameni pătrunse ca fulgerul în sală.

— Aici este trădătorul !

— Se mîndreşte că ştie de fuga familiei regale !

— La ministerul de război, jos cu el !

— La eşafod, nemernicule !

— Înainte !

— Ura !

— Înainte, amice !

Acestea erau strigătele sălbatice ale mulţimii.

Lili observă cu spaimă, că acela pe care-l tîrîseră în sală era un prizonier, pe care ea îl cunoştea însă foarte bine. Nu era altul decît contele Fersen, conducătorul ei nocturn.

Dumnezeule ! cum arăta acum omul odinioară atît de frumos şi elegant ! Hainele îi erau rupte în bucăţi, obrazul îi era zgîriat pînă la sînge, stufuri de păr îi erau smulse de mulţimea sălbăticită ; şi sîngerînd, contele mai mult atîrna între pumnii păzitorilor săi, decît putea merge singur.

Totuşi, după cît putu observa Lili, acesta îi surîse, fără a fi observat, şi privea liniştit pe Danton.

Ministrul de război sărise de pe scaunul său, aruncînd priviri înfiorătoare asupra mulţimii care se îmbulzea.

— Ce înseamnă asta ?, strigă el cu vocea sa de tunet, şi plină de furie. Cine îndrăzneşte să pătrundă fără cauză aici în sală ? Vai de voi obraznicilor ! Ei, gardiştilor, la lucru !

— Nu, ascultă-ne, cetăţene Danton !

— Îţi aducem un prizonier important, şi trebuie să-i faci interogatoriul !

— S-a făli la toată lumea că ştie despre fuga Capeţilor !

— El e ucigaşul celor doi soldaţi viteji !

Strigătele astea nebune, ieşeau cu putere de pe buzele tuturor. Danton îi privea surprins. Pe urmă, privirea lui se opri asupra nenorocitului conte Fersen.

La un semn al său, păzitorii îi dădură drumul.

De abia se putea ţine în picioare. Totuşi se tîrî foarte aproape de masa verde.

Capitolul 81

CREDINȚĂ PÎNĂ LA MOARTE

Contele Fersen rezistă, fără frică, privirilor fiorosului ministru de război.

— Cine ești ?, porunci Danton.

— Numele meu este contele Fersen, răspunse nenorocitul.

— Nu mai există conți în țara asta !, zise Danton cu ironie.

Contele surîse cu dispreț.

— Ei așa ! O gașcă de pungași smintiți nu poate uzurpa drepturile.

— Vorbești cu prea multă îndrăzneală, nebunule !, răspunse Danton cu mînie.

— Puteți auzi și alte adevăruri de la mine !, urmă mîndrul conte.

Se iscă un murmur sălbatic în popor. Toți amenințau cu pumnii pe nemernicul care atingea în mod așa de nedemn pe puternicul Danton. Dar ministrul de război, cu o singură privire, porunci tăcere.

— Te-au prins și te-au adus în fața mea !, urmă Danton. Te acuză că ai știut de fuga familiei regale.

Contele Fersen afirmă fără frică cu capul.

— Au spus adevărul, răspunse el. Nu numai că am înlesnit fuga mult iubitului meu rege și a întregii sale familii, dar fuga e opera mea proprie !

Un strigăt fioros se iscă în sală. Ura, mînia, necazul și amărăciunea, erau exprimate în urletele vocilor veninoase.

— Știi că vorbele tale te vor duce la eșafod ?

— Nu doresc ceva mai arzător, decît să mor pentru regele meu ! Moartea nu mă înfricoșează deloc. Mai bine să mori pentru o cauză bună, decît să trăiești în cercul unor pungași neomenoși !

Camille Desmoulins, care ședea și el lîngă Danton, își ieși din fire. El sări de pe scaunul său și aruncă o privire scînteietoare asupra prizonierului.

— Nu ne insulta, sărman, și biet neghiob !, exclamă Desmoulins. Nenorocitule ! Nu poți pricepe ! Orbule, miopule ! Nu înțelegi că numai libertatea, egalitatea și frăția vor domni în scumpa noastră patrie ?

— Ei aşi !, astea sînt vorbe !, exclamă Fersen cu dispreţ. Am jurat credinţă regelui meu !, şi pînă la treptele eşafodului, voi şti să-mi ţin cu sfinţenie jurămîntul !

— Sperjurule !, exclamă Desmoulins. Ai trădat poporul, eliberînd din carceră în taină pe toţi asupritorii naţiunii ! Trădătorule josnic şi nemernic ce eşti, mai ai îndrăzneala să ne priveşti cu fruntea senină? Te mai şi mîndreşti de crima ta îngrozitoare ? În genunchi, nemernicule ! Aşa de puţin preţuieşti tu binele unui popor mare şi puternic, încît nimiceşti cu viclenie printr-o lovitură criminală şi nebună toate roadele sublime ale libertăţii, pe care le-am însemnat cu atîta cinste pentru binele şi mîntuirea Franţei ?

Un entuziasm cald şi nobil ţîşnea din ochii lui Desmolins.

Cu o iubire arzătoare apăra cauza poporului, el vedea în răscoala aceasta împotriva monarhiei ereditare, numai o necesitate silită. Inima lui curată, sîngera zilnic de necesitatea fioroasă de a duce la eşafod o parte numeroasă din popor.

Cuvintele lui Desmoulins avură un răsunet entuziast în cercul celor prezenţi. Dar Danton porunci să se facă tăcere.

— La ce folosesc cuvintele ?, exclamă el cu voce tunătoare. Avem ceva mai bun de făcut, în loc să stăm de vorbă despre sfintele tendinţe ale revoluţiei, cu un criminal netrebnic ! Duceţi-l la Conciergerie şi va fi de datoria judecătorului, să-l interogheze mai de aproape despre faptul pe care l-a săvîrşit. Noi însă să ne pregătim să mergem pe urmele Capeţilor.

Înainte cu cîteva minute, intrase un ofiţer şi la un semn al ministrului de război, pătrunse prin mulţime.

— Ei, ce veste ne aduci, Căpitane ?, se adresă Danton către ofiţer.

Acesta salută.

— Vă anunţ că două regimente de cavalerie s-au pus pe urma fugarilor. După informaţii sigure, bănuita diligenţă s-a îndreptat spre Caën.

— Ei, atunci nu mai e timp de pierdut !, zise Danton. Poporul francez e în primejdie, cîtă vreme va fi liber acel lup, care se numeşte rege ! (Ochii îi străluceau de un entuziasm sălbatic.) Sus ! Voi, patrioţi viteji, răspîndiţi-vă prin întreaga ţară ! Cum se întinde fulgerul în timpul nopţii, aşa să întindeţi şi voi în popor vestea despre fuga

lor ! Înainte de a se însera, trebuie să se afle iar în zidurile sigure ale Templului, închişi pentru veşnicie !

Un tumult nedescris începu.

Ca prins vis, Lili observă cum mulţimea tîrî pe nenorocitul conte Fersen. Ea de abia avu putere să se tîrască în odăiţa ei, unde căzu leşinată.

— Slavă domnului !, şopti ea.

Ultimul ei gînd era să trimeată o rugăciune călduroasă la cer.

Lili se credea scăpată. Nenorocita, nici un visa că la uşa cămăruţei ei bătea deja o nenorocire îngrozitoare.

Capitolul 85

MOARTA DE LA BALUL MASCAT

Întregul Paris se afla într-o stare de excitare nespusă. Ca un fulger se dusese vestea fugii familiei regale. Nici nu-şi puteau închipui cum de a putut scăpa familia regală din zidurile atît de tari ale Temple-ului.

Mulţimea se îngrămădea cu zecile de mii la Temple, pentru a privi curioasă la fereastra prin care a fugit familia regală. Gîndurile nu mai erau îndreptate decît la marele eveniment al zilei.

Unii dădeau vestea sigură, că familia regală s-a îndreptat desigur la Vest.

Crimele care s-au petrecut în aceeaşi seară cu fuga familiei regale, nu mai preocupau pe nimeni. Era însă foarte plăcut lucrul acesta, impiegaţilor care conduceau instrucţia, pentru că sperau să afle mai multe în privinţa aceasta.

Înainte judecătorul de instrucţie Fauvel era însărcinat cu conducerea supremă a instrucţiei în privinţa crimelor ce s-au făcut.

Bănuiala acestui impiegat, era de la început că aceste crime, în aparenţă deosebite, ori erau făcute de una şi aceeaşi persoană, ori de mai mulţi complici.

În zadar Fauvel, după săvîrşirea crimei de la Operă, cercetase pe mecanicul Tellier.

Mai întîi Fauvel îl acuzase şi de crima de la Operă. Dar la aceasta surise Tellier aproape cu ironie.

— Despre mine puteți spune că am omorît și pe nenorocita mea femeie ! E tot una !, zise el. Văd foarte bine că vreți să-mi luați capul mai iute ! La dracu ! Retezați-l ! Mie nu îmi pare rău de viață, mai ales de cînd mi-a murit dulcea și scumpa mea femeie ! Faceți ce vreți cu mine ! Dar nu sînt eu vinovatul !

În zadar îi punea Fauvel tot felul de întrebări cu scopul de a-l încurca. Judecătorul de instrucție credea că Tellier a luat parte și la crima de la Operă, însă se știe că englezoaica a fost ucisă de otrava săgeții cu care era împunsă.

Otrava aceasta ciudată care nici în comerț nu există și întrebuințată în aceeași noapte în două locuri cu totul deosebite, trebuia să conchidă numaidecît la o relație internă între cele două asasinate. Dar susținerea neîncetată a nevinovăției lui Tellier, nimicea orice cercetare a judecătorului de instrucție.

— Nu știu nimic, și nu voi spune nimic, era răspunsul prizonierului. Încăodată vă spun, faceți cu mine ce vreți, dar meșteșugurile voastre n-au să reușească a mă face chiar în ochii mei culpabil.

Fauvel fu silit să-l lase pe prizonier fără nici un rezultat.

Judecătorul de instrucție a lucrat în mod febril în cele două zile din urmă.

De nenumărate ori se dusese în strada Bellevue.

În zadar a cercetat toată villa lui Colmin, din temelie pînă în pod. Nu se găsea nici o urmă.

În timpul acesta se întări convingerea lui Fauvel, că nepoata lui Colmin a fost complice a lui Tellier.

Dar ce relație putea să fie între asasinatul din strada Bellevue și asasinarea englezoaicei ?

Înainte de toate, Fauvel căută să afle amănunte noi în privința asasinatei transportată la morgă. Toată osteneala asta era zadarnică.

Ucisa era cunoscută numai sub numele de Eugenia Webb. Dar se putea pune oare acum la îndoială identitatea ei ?

Fauvel chemă la morgă atît pe hotelier cît și întregul personal al hotelului la care descinsese Eugenia Webb la sosirea ei în Paris. Ei nu puteau recunoaște în corpul expus, pe englezoaica care descinsese odată la dînșii. De

aceea toți de comun acord, răspunseră că ucisa nu este și nu poate fi numita Eugenia Webb.

— Nu, nu, nu-i ea, răspunse mai ales hotelierul, persistînd în declarațiile sale. Aș putea jura că musafira mea n-a purtat păr fals. Noi avem un miros fin în astfel de probleme. Ucisa nu-i identică cu mis Eugenia Webb.

Marat, de asemenea venise a doua zi dimineață, după balul cel fatal, la morgă. Furia, la început atît de nebună, se mai domolise în acest interval. Dealtfel, afirmă și el cu toată energia că femeia ucisă nu-i Eugenia Webb.

Atunci, cine era această moartă, și unde se afla Eugenia Webb ? Astea erau întrebările dificile la care Fauvel nu știa ce să răspundă.

Între timp se cercetaseră lucrurile și geamantanele pretinsei englezoaice. Nu se găsi nimic important sau concludent pentru deslușirea cazului de față. Șireata Eugenia, făcuse ea, tot ce era necesar pentru a transporta și ascunde într-un loc mai sigur, avuțiile și documentele ei. Astfel, deci, instrucția judiciară n-avea nici un punct de pornire în investigațiile ei. După cererea lui Fauvel, se repartiză și pentru instruirea cazului de față, același comisar de poliție, pe care l-a avut într-ajutor și în cazul asasinului din strada Bellevue.

Fauvel, spera de la pătrunderea și perspicacitatea acestui funcționar inteligent, un ajutor prețios și decisiv, și ce-i drept, după cum se va vedea, Fauvel nu se înșelase în calculele sale.

Comisarul petrecu aproape o zi întreagă la Operă și cercetă cu deamănuntul scena dramei întîmplate în ajun.

Afară de asta comisarul mai desfășură o activitate extraordinară și în celelalte privințe. Agenții și spionii săi, cutreierau întreg Parisul scrutînd și cercetînd totul.

În sfîrșit, tîrziu după amiază, cam spre seara zilei cînd întreg Parisul era frămînat și agitat de fuga regelui, comisarul intră cu un aer triumfal în cabinetul judecătorului de instrucție.

— Ei bine ! întrebă acesta, ridicîndu-se imediat de pe scaun. Ce veşti îmi aduci ?

— Cred c-am descoperit pe asasina pretinsei englezoaice ! răspunse comisarul.

— Nu se poate !, exclamă Fauvel, pe cînd o adîncă bucurie se imprimă pe obrazul lui. Unde-i această asasină ?

— Pentru moment mai e liberă, răspunse comisarul cu un gest semnificativ. Dar cetățene judecător, te rog să eliberezi un mandat de arestare pe numele Lili Miranda, fiica decedatului armurier Miranda din Paris.

Capitolul 86

ARESTAREA LUI LILI

A doua zi, Enric Sanson, imediat ce-și termină datoria sîngeroasă din piața Grevei, se îndreptă la temnița Templului. Aflase și el de fuga regelui. Nici vorbă că abia așteptase momentul ca să poată termina treaba zilei, pentru a putea face o plimbare în oraș.

Regele și regina cu prinții lor, au fugit ! Doamne ce o fi devenit Lili ?

Sanson își reproșă că n-a așteptat aseară în sala de așteptare a închisorii ca să vorbească cu Lili.

Nu cumva a luat parte și ea la această fugă ? Ah, dacă ar fi știut ce înțelegere a avut acuma cîteva săptămîni Orfelia cu domnul de Brepé, inima sa s-ar fi înfiorat și mai mult. Cu cît se apropia mai mult de temnița Templului, cu atît se înmulțeau piedicile care nu-l lăsau să înainteze. Mulțimea se strînsese ca niște ziduri și era imposibil de străbătut în nici o direcție, decît cu sforțări extraordinare și cu o răbdare și mai extraordinară.

Nu-și poate cineva închipui, ce înfățișare bizară și totodată înfiorătoare avea această gloată de oameni, care nu mai încetau să țipe și să gesticuleze cu violență, umplînd văzduhul cu blestemele și strigătele lor sălbatice ! Nu se înțelegea nimic, toți vorbeau, toți țipau ! Iar din cînd în cînd ieșeau din Temple niște călăreți, care căutau să-și facă drum cu orice preț prin mulțimea asta compactă.

În sfîrșit, Enric, după multă luptă reuși să ajungă la poarta temniței. Abia o deschise și intră în sala de așteptare, că rămase ca încremenit, înghețîndu-i sîngele în vine.

Doamne, o fi adevărat ce vedea cu ochii săi. Fata aceea tînără, care stătea în sala de gardă, cu mîinile legate cot la cot, în mijlocul mulțimii de sergenți, era ea într-adevăr mult iubita și adorata Lili Miranda ?

Îi trebuiră cîteva secunde de reflecție pînă ce-și recăpătă oarecare sînge rece.

— Lili, pentru Dumnezeu, Lili ! a vrut el să strige, dar glasul lui parcă amuţise.

Un murmur înăbuşit numai îi ieşi din gură. Călăul simţi că parcă o noapte întunecoasă se făcuse în jurul lui. Numai încordîndu-şi toate puterile, s-a putut ţine în picioare.

Acuma îl zări şi tînăra fată. Fără voie îl privi cu o expresie de disperare, cerîndu-i parcă ajutor.

Cu o singură săritură, Enric Sanson se apropie de fată. Îi dădu la o parte pe sergenţii municipali, care o păzeau. Aceştia recunoscură pe Călăul din Paris, şi-i făcură loc respectuoşi.

Astfel, Enric Sanson putu să se apropie neîmpiedicat de tînăra fată. Puţin îi păsa de mulţimea enormă de curioşi care umpleau sala de gardă. N-avea ochi decît pentru sărmana arestată.

— Pentru Dumnezeu; Lili dragă, scumpă fată, ce s-a întîmplat ?, gîngăvi Călăul.

O presimţire tristă, îi spunea că Lili a fost arestată ca părtaşă la fuga familiei regale. În acelaşi moment se apropie comisarul de poliţie care operase arestarea.

— Ce se petrece ?, întrebă el imediat ce observă pe Călău alături de Lili.

Comisarul cunoştea foarte bine pe Sanson, totuşi habar n-avea de legătura ce unea pe Călăul din Paris cu Lili Miranda.

— Ce se petrece aici ?, întrebă el încăodată.

Călăul aruncă comisarului o privire sălbatică.

— Nu pune mîna pe această fată !, strigă el cu glas tunător.

Făcu pumnii ghem şi ameninţă pe toţi care se aflau în sală.

— Cine îndrăzneşte să se atingă de mireasa mea, Lili Miranda ? Cine cutează s-o acuze ! Încăodată vă spun, îndărăt !

Un plîns înăbuşit îl întrerupse în izbucnirea furiei sale. Era plînsul lui Lili.

— Oh, Enric, Enric, ce mi-ai făcut tu !, îngînă graţioasa fecioară. Cum ne-ai nenorcit pe mine şi pe tine !

— Pentru Dumnezeu, scumpa mea Lili, ce spui ? ce vorbeşti ?, spuse tulburat Enric Sanson.

— Enric, de ce m-ai trădat ?, murmură ea. De ce ai dăruit inelul acela pe care ţi l-am dăruit într-un moment sfînt de sublimă dragoste, unei nemernice, unei...

— Oh, doamne, Lili, ce vorbeşti, nu te înţeleg ! strigă Călăul.

Deodată înţelese totul. Acuzaţia ridicată împotriva sa de Lili, îl zgudui pînă în adîncul sufletului. Cît de dureros simţise el lipsa acestui inel, din seara aceea fatală cînd cedase tentaţiilor Adellei. Nici prin cap nu-i trecuse, că prinţesa i-l luase, ci dimpotrivă, credea că-l pierduse în gangurile subterane ale castelului Barry.

Acum Lili îi vorbea de această verigă de aur.

Dumnezeule ! vorbele ei se puteau raporta numai la ameninţarea misterioasă a prinţesei ! Dar Adella de Barry era moartă !

Călăul fu împiedicat de a mai vorbi cu Lili. Comisarul se apropie cu un gest poruncitor, despărţind pe Enric Sanson de arestată.

— La o parte, cetăţene Călău !, zise el cu ton impetuos. Am observat tocmai acuma, că fata asta e logodnica dumitale, însă ea rămîne arestată !

— Cetăţene comisar !, exclamă Călăul, măsurînd pe comisar din cap pînă în picioare, cu o privire furioasă. Cu ce drept şi cum cutezi dumneata, să-mi arestezi iubita ? Ce a făcut ?, de ce lucru s-a făcut vinovată ? Răspunde-mi !

— Linişteşte-te, cetăţene Călău !, îi zise funcţionarul căutînd să-l calmeze. Mi-i destul de greu şi penibil să-mi îndeplinesc datoria, în astfel de împrejurări, dar legea e lege ! Iubita-dumitale e bănuită...

— Bănuită ?, exclamă iar Călăul cu furie. Bănuită de care lucru ? Nu cumva e suspectă că ar fi înlesnit fuga cetăţeanului Capet şi familiei sale ?

Comisarul dădu din cap cu un gest negativ.

— Dar cine vorbeşte de asta ?, răspunse el. Nu. Cetăţene Călău, iubita dumitale e acuzată şi aproape e lucru dovedit, că a omorît aseară la balul mascat de la operă, pe pretinsa englezoaică Eugenia Webb cu ajutorul unui pumnal otrăvit la vîrf cu otravă de săgeată indiană !

La auzul acestor teribile cuvinte, Sanson avu senzaţia că l-a trăznit din senin un fulger zdrobitor.

Lili o asasină ! Lili, dulcea, sublima sa iubită, acuzată de un asasinat ? Enric Sanson, credea că-l înşeală urechile !

Şi o astfel de acuzaţie teribilă s-a putut pronunţa, fără ca să se deschidă pămîntul şi să înghită pe mizerabilii care au scornit-o ?

Călăul, simţi ridicîndu-se deodată în inima sa, o furie sălbatică. Nu era el oare un laş mizerabil şi nedemn dacă a lăsat să fie insultată în modul ăsta iubita sa ?

Comisarul, părea că citise în ochii lui Sanson ceea ce-i frămînta sufletul. El îi puse mîna pe umăr, căutînd să-l calmeze.

— Cetăţene Călău, nu săvîrşi o faptă nechibzuită ! Nu uita că eu nu sînt decît organul executor al legii ! Dacă ai de ridicat vreo obiecţiune împotriva acestei arestări, fă-o pe cale legală !, şi acum nu mă împiedica mai mult în îndeplinirea datoriei mele ! Altfel, voi fi silit să cer forţa publică pentru a putea transporta la închisoarea femeilor (Madelena) pe iubita dumitale !

Un ţipăt ca de leu rănit de moarte, ieşi de pe buzele lui Enric Sanson.

Dădu la o parte pe comisar şi se apropie de iubita lui.

— Lili, scumpă, dulcea mea mireasă !, strigă el cu glas sfîşiat de durere. Aici, de faţă cu toată lumea, jur că tu nu eşti vinovată !, jur că nu mă voi linişti pînă ce nu voi dovedi inocenţa ta ! Înainte de a se înserа, vei fi pusă în libertate !

— Înainte !, strigă comisarul cu glas poruncitor.

Sergenţii municipali, dădură la o parte pe Călău cu multă demnitate, şi cortegiul, cu Lili la mijloc se îndreptă spre ieşire.

Afară fură întîmpinaţi de strigătele sălbatice ale mulţimii care număra acuma zeci de mii de oameni, plebea sîngeroasă şi beştială a Parisului.

Sanson se opri încremenit.

Acum, cînd gustase pînă la fund cupa nenorocirii, tot nu putea să-şi creadă că cele întîmplate sînt cruda şi trista realitate.

Încetul cu încetul călăul îşi recăpătă curajul. Din toate părţile, i se strîngea mîna cu simpatie, de către mulţimea de oameni.

Toţi se grăbeau să-i povestească cele întîmplate în Temple. Fiecare ştia ceva nou. Toţi însă mărturiseau că arestarea lui Lili ca asasină a englezoaicei blonde, i-a surprins ca un fulger.

Enric Sanson părăsi Temple-ul cu paşi nesiguri şi şovăitori. O disperare dureroasă îi rodea sufletul. Era furios împotriva sa, spunîndu-şi că-i un laş fără seamăn. Cum a putut el răbda, ca Lili să fie răpită din braţele sale de zbirii poliţieneşti ? Ah, era atît de nemulţumit, încît nici nu înţelegea că printr-o împotrivire, mai mult ar fi dăunat, decît ar fi folosit iubitei sale nenorocite.

Capitolul 87

O ULTIMĂ RAZĂ DE SPERANŢĂ

Enric Sanson avea o înfăţişare, cu totul schimbată cînd veni acasă. Orfelia, îl zări, se înspăimîntă, şi cu greu îl făcu pe Călău să-i povestească ce s-a întîmplat.

Cu mîinile împreunate pe piept, se plimbă de cîteva ori prin odaie, apoi se întoarse către fratele său. Acesta, slăbit de emoţie şi oboseală, căzu istovit pe un scaun, cu capul între mîini. Un oftat dureros şi disperat îi răscoli pieptul.

— O Lili, Lili !, gemu el. Scumpă, dulce iubită ! Care monstru poate îndrăzni să te acuze pe tine ! ?, înger sfînt şi sublim ! Nu, nu, tu n-ai încercat niciodată să te răzbuni în mod sîngeros de groaznica nedreptate, ce ţi-a făcut în atîtea rînduri, diavolul acela de Adella !

Atunci, mîna albă şi moale a Orfeliei, atinse fruntea fierbinte a lui Enric.

— Ascultă-mă, zise ea cu glas rugător, poate ştiu eu un mijloc de scăpare.

Călăul se uită la dînsa cu ochii injectaţi de sînge.

— Un mijloc de scăpare ?, spuse el, cu ironie amară. Oh ! Orfelia, nici tu nu eşti atît de puternică ! Mi s-au povestit prea multe despre acuzaţia ridicată împotriva lui Lili ! Este pe jumătate condamnată ! şi eu, nebun turbat, am fost acela care i-am dat acel pumnal otrăvit ! Ah dacă mi-aş putea lua viaţa !

Orfelia însă, îmbrăţişă cu duioşie pe fratelei ei.

— Calmează-te, linişteşte-te !, frate dragă. Durerea pe care o simţi din pricina arestării iubitei tale, te onorează, dar crede-mă frăţioare, că în modul acesta n-ai s-o poţi scăpa !

— Apoi de ajutor nici nu mai poate fi vorba ! gemea Călăul. Va fi condamnată, surioară dragă, ai să vezi profeţia ta de aseară se va împlini cuvînt cu cuvînt ! Oh, doamne, oh doamne !, surioară dragă, Lili va fi executată pe eşafod, şi eu, nenorocitul, eu însumi sînt de vină !

— Nu, nu eşti tu de vină, nici dînsa !, răspunse Orfelia. Dar nu fii trist şi descurajat, fii tare şi vei vedea că-i un mijloc de scăpare !

— Nu, nu-i nici un mijloc de scăpare ! Sau dacă ştii tu vreunul, spune-mi-l, fă ca asasinatul să nu fie săvîrşit, reînvie morţii, şi atunci, te voi slăvi şi binecuvînta pînă la moarte !

Un zîmbet misterios acoperi atunci faţa Orfelici.

— Mi-ai spus frăţioare, să reînvii morţii ? spuse ea, ridicîndu-se în picioare. Ei bine, ce ai zice dacă aş izbuti să inspir o viaţă nouă corpului îngheţat al acestei englezoaice ?

— O, soră dragă, nu-ţi rîde de nenorocirea mea ! Nici tu nu poţi reînvia morţii, asta îţi este imposibil ! O, Lili, dulce, scumpă Lili, pentru tine nu mai există scăpare !

— Ascultă-mă ! te rog încăodată, zise Orfelia. Cine ţi-a spus că prinţesa e moartă în acest moment ?

— Ah Orfelia, dacă n-aş şti cît de mult mă iubeşti, aş crede că vrei să rîzi de nenorocirea mea ! Savanţi, corifei ai ştiinţei medicale, au examinat cu deamănuntul corpul nenorocitei care a fost transportat la morgă, de unde va fi dusă la înmormîntare chiar mîine, şi tu susţii că nici nu-i moartă !

Orfelia însă răspunse cu glas mîngîietor :

— Ascultă-mă frăţioare ! tu ştii foarte bine, că străbunii noştri ne-au lăsat multe mistere ale ştiinţei. Cunosc şi misterul pumnalului pe care l-ai încredinţat iubitei tale. Ascultă deci ! E o greşeală să crezi, că otrava de săgeată ucide pe loc ! Nu există o moarte mai lentă şi mai chinuitoare, decît aceea pe care o cauzează otrava asta, îndată ce a pătruns în corpul omenesc !

— Dar ceea ce spui tu, e absolut imposibil !, îngînă Călăul. Îţi spun că am vorbit cu medicul şi el mi-a spus foarte categoric că nenorocita e moartă. Mi-a explicat cu deamănuntul, acţiunea otrăvii de săgeată asupra celui lovit ! Nenorocitul al cărui sînge a venit în contact cu această otravă, cade pe loc la pămînt, mort, lipsit de viaţă.

— Medicii se înşeală !, îl întrerupse Orfelia. Ochii ei aveau un aer triumfal. Medicii se înşeală, repetă ea încă odată. Otrava de săgeată nu omoară ci paralizează numai !

Efectul acestor vorbe ale Orfeliei asupra lui Enric Sanson, fu covîrşitor.

— Şi nu mă minţi tu surioară ?, murmură el. Nu mă amăgeşti cu simple utopii ? Mi-ai spus adevărul ? Aşa o fi ? Otrava de săgeată nu omoară, ci numai paralizează ?

— Ascultă-mă ! îl mai rugă odată Orfelia. Nenorocitul care a fost otrăvit cu această otravă, mai trăieşte, între douăsprezece şi treizeci şi şase de ore. Fără îndoială, însă, dacă nu i se dă ajutor în timp util, atunci îngrozitoarea catalepsie se preface în moarte definitivă.

Enric Sanson respiră adînc.

— N-o fi un basm ceea ce-mi povesteşti tu acuma ? Tu-mi spui că după cîteva ore, un astfel de corp, poate fi readus la viaţă ?

Orfelia dădu din cap afirmativ.

— Nu-ţi spun decît purul adevăr ! răspunse ea. Desigur că nu există decît un singur mijloc care poate fi întrebuinţat ca antidot la otrava de săgeată. Dar slavă Domnului !, continuă ea, sînt în posesia acestui antidot !

— Şi nu mi-ai spus nimic din toate astea !, o întrerupse Enric. Ţi-am vorbit deja aseară de groaznica moarte, pe care a trebuit s-o îndure femeia aceea !

Atunci, trăsăturile feţei Orfeliei luară un aer de extraordinară asprime. Încrucişă mîinile pe piept şi spuse :

— O frate dragă am avut de luptat mult cu mine însămi, dar n-am putut proceda altfel ! Ce folos dacă aş fi reînviat pe acea femeie, spre nenorocirea ta şi a lui Lili ?, afară de asta visul din noaptea trecută mă neliniştise foarte mult.

— Oh doamne, şi cine ştie, poate că acuma e prea tîrziu, prea tîrziu !, strigă nenorocitul cu voce răsunătoare.

Orfelia respiră anevoie de emoţionată ce era.

— Atunci, frate dragă, să nu pierdem nici o clipă, zise ea. Corpul Adellei se află la Morga ?

Călăul dădu din cap.

— Da !

Orfelia rămase pe gînduri cîteva clipe.

— Eşti cunoscut pe acolo ?

Enric răspunse afirmativ :

— Cred că-ţi poţi închipui ! Străjerul de acolo, e o veche calfă a mea, deci foarte devotat mie şi casei mele !

— Oh, asta-i perfect ! Şi crezi că va păstra o tăcere eternă asupra celor ce se vor petrece acolo în astă seară ?

— De asta te pot asigura !, mai ales dacă-i voi da un mic bacşiş, gura sa va fi închisă pentru totdeauna.

— Atunci, foarte bine frăţioare !, pregăteşte-te. Să mergem la Morgă ! Ce s-o întîmpla acolo vei vedea şi te vei minuna !

Capitolul 88

STRĂJERII DE LA MORGĂ

Ceasornicele turnurilor din Paris vesteau ora zece, cînd Enric Sanson împreună cu sora sa Orfelia ajunseră la Morga, unde au sunat de mai multe ori, pînă ce din interiorul fioroasei clădiri, se auzi venind pe parchetul de piatră, paşi nesiguri.

— Dar cine-i acolo că ne vizitează tocmai la ora asta a nopţii ?

— Sînt Călăul din Paris ! Selmar, am treabă cu tine, trebuie să-ţi vorbesc !

— Ah, dumneata eşti, meştere Sanson ? Aşteaptă, că-ţi deschid imediat !

Enric Sanson şi Orfelia trebuiră să aştepte pînă ce poarta se deschise.

În faţa lor apăru un bărbat înalt şi uscat cu o lampă în mînă şi îmbrăcat în cămaşă de noapte. Se uită bine, la lumina lămpii, la cei doi vizitatori.

— Nu eşti singur aici, meştere Sanson ? întrebă Selmar, şovăind.

— Sînt cu sora mea Orfelia, pe care cred că o cunoşti.

Într-adevăr, Selmar abia aruncă privirea asupra chipului tinerei fete, că o recunoscu imediat şi se înclină înaintea ei.

— Ce te aduce pe aici, meştere Sanson, la ora asta ?

— Înainte de toate, bravul meu Selmar, închide mai întîi uşa. Am de vorbit cu tine, ceva important !

Porunca Călăului a fost executată.

— Ascută-mă Selmar ! Ştii prea bine că-mi eşti drag ! începu Călăul.

— Așa-i, întotdeauna mi-ai fost un bun și generos stăpîn ! Tare aș vrea să mai fiu calfa dumitale. Aici, prea este pustiu și nesuferit !

— Ei bine, continuă Sanson cu nerăbdare. Vrei să cîștigi o sută de franci ?

— Mă mai întrebi ? Pentru o sută de franci, merg și în foc pentru dumneata, meștere Sanson !

— Singurul lucru pe care ți-l cer, este să taci ca mormîntul ! Cred că asta nu-i atît de greu.

— Nici vorbă, nici vorbă ! Dar despre ce este vorba ?, întrebă curios, fosta calfă a Călăului.

— Eu și cu sora mea Orfelia, vrem să vizităm sala morților.

— Apoi asta, nu-i permis noaptea !, obiectă Selmar.

— Nu-i nimic ! Călăul din Paris se poate bucura cu drept cuvînt, de o favoare excepțională ! E vorba, de cadavrul englezoaicei, al Eugeniei Webb !

— Ah !, așa !, de asta-i vorba ? ! Muierea asta mi-a făcut destulă bătaie de cap ! Slavă domnului, bine că o înmormîntează mîine diminiață !

— Ei bine, consimți, ori nu !

Selmar se scărpină după urechi.

— La drept vorbind, răspunse el, nu fac tocmai bine, dar mi-ai promis o sută de franci și pentru că mi-ai fost întotdeauna un bun stăpîn, poftim de vizitează sala, după dorință ! Să vă însoțesc ?

— Nu, zise el, mi-i mai bine dacă mă lași singur cu sora mea. Spune-mi numai, în ce sală se află moarta de care-ți vorbesc ?

— În pivnița de la dreapta, tocmai lîngă intrare ! Așteaptă un moment, să aduc o lămpiță, să nu vă rătăciți !

Selmar, aducînd lampa aprinsă, o înmînă Călăului, întrebînd

— Nu se va speria oare, surioara dumitale, jos lîngă cadavrul moartei ?

— Dragă prietene, sora mea Orfelia are mult mai mult curaj decît noi amîndoi împreună ! Apoi luă din mîna străjerului cheia de la pivnița indicată și salută amical pe Selmar, care mulțumit de a fi cîștigat așa de ușor o sută de franci, se culcă foarte fericit pe sacul său de paie.

Enric și Orfelia, se coborîră în pivniță.

Capitolul 89

NEPOTUL ASASINATEI

În acest timp, medicii își făceau trista datorie în vila lui Colmin. Diagnosticul medicului legist se dovedi a fi adevărat. Colegii săi erau de acord, că numai o mînă extraordinar de îndemînatică și viguroasă, a putut împlînta pumnalul în pieptul cetățeanului Colmin.

De asemenea și felul morții Lidiei, era deasupra oricărei îndoieli. Aceasta sucombase, într-adevăr, urmărilor îngrozitoare ale otrăvii de săgeată.

Se dresă un proces-verbal. Părăsiră casa după ce au dispus transportul cadavrelor la Morgă.

Fauvel, și comisarul de siguranță, mai zăboviră puțin în vilă. Judecătorul de instrucție, într-adevăr mai avea de îndeplinit sarcina obositoare de a inventaria în mod exact întreg conținutul casei de bani și a dispune apoi, trasportarea casei, la tribunal.

Însoțit de comisar, Fauvel părăsi clădirea și se întoarse la palatul justiției.

Pe drum cei doi funcționari discutau asupra cazului de față. Fauvel rămase foarte surprins, auzind pe comisar spunînd că nu-i convins deloc, de vinovăția acuzatului.

— De ce, îl întrerupse Fauvel, după cît știu, nici om de afaceri n-a fost, căci umbla totdeauna după tot felul de himere, și își neglija interesele. Îmi aduc aminte foarte bine, de zgomotul ce l-a făcut falimentul său. Eu unul sînt convins de culpabilitatea sa !

Comisarul însă, se opuse.

— Urma de sînge găsită, nu se potrivește cu mîna sa, obiectă el. Și nu încape nici o îndoială, că urma asta aparține asasinului, care se întorcea tocmai de la victima sa. Și afară de asta, de unde și-a putut procura această otravă, atît de rară și neprețuită, omul acesta nevoiaș care trăia într-o absolută sărăcie ?

— Față de celelalte dovezi de culpabilitate zdrobitoare, toate obiecțiile astea n-au valoare.

— Îți urez să nu te înșeli în deducțiile dumitale ! Eu unul, sincer îți spun, cetățene judecător, nu pot înțelege, cum un criminal care-i capabil de a comite cu sînge rece o astfel de nelegiuire, să fie pe altă parte atît de prost încît să lase toate instrumentele întrebuințate pe masa

sa de lucru, mai ales, că avea să se aştepte în fiecare minut la o vizită a portărelului, care trebuia să vină spre a încărca mobilele sechestrate. Cît de uşor ar fi căzut în mîna acestuia bancnotele şi lanţul de ametist ?

Fauvel zîmbi cu aer de superioritate.

— Uiţi că a venit acasă obosit de munca sîngeroasă săvîrşită ? A ascuns la voia întîmplării obiectele prădate, să nu fie găsite de ai lui, pentru ca dimineaţa să le ascundă mai bine, ceea ce s-ar fi întîmplat, dacă nu l-am fi prins dis-de-dimineaţă !

— Bine, spuse comisarul, nu crezi cetăţene judecător, că este posibil ca asasinul necunoscut, să-i fi pus pe masă peste noapte, prin fereastră, obiectele găsite printre instrumentele sale ?

— Uiţi, se vede, reţeaua de minciuni în care se tot încurcă, obiectă Fauvel cu hotărîre. A susţinut mai întîi că a vîndut lui Senac instrumentul cu care s-a făcut crima, cînd acesta nega în mod categoric, sub jurămînt de a fi cumpărat ceva de la el.

— Dar nici Senac, ăsta, nu-i tocmai un martor infailibil !

— Părtinirea dumitale pentru acuzat, te duce cam departe. Nu cumva, acuzi de sperjur pe martorul Senac ? Trebuie să ştii că pînă azi, este un cetăţean absolut neatins de vreo pedeapsă sau acuzaţie infamantă.

— Ei da, ştiu foarte bine asta ! E foarte drept, că pînă azi, nu s-a izbutit a scoate la lumină activitatea suspectă a acestui individ, dar este acuzat, a fi o gazdă de hoţi. Noi pîndim o ocazie oarecare, pentru a avea dreptul să ne vîrîm nasul în gospodăria lui. El însă ştie asta şi se fereşte cît poate.

— Poate, răspunse Fauvel. În tot cazul însă pentru noi este un martor absolut pozitiv. De altfel, ce interes poate avea el, să arunce în cea mai grea nenorocire, prin sperjur, pe un om care în toată viaţa lui nu i-a făcut niciodată vreun rău.

— Uiţi, cetăţene judecător, că a trebuit să-şi salveze pielea. Este foarte posibil, de altfel, că de aceea a negat cumpărarea instrumentelor de la Tellier, pentru că ar fi trebuit să dea de gol pe acela căruia i-a vîndut dalta fatală. În tot cazul mi-ar părea foarte bine dacă ai binevoi să-mi dai împuternicirea de a-i face o mică percheziţie la domiciliu !

— Se poate ?, ce vorbeşti ?, avem înaintea noastră mărturia unui om absolut nepătat, nu pot deci ordona o percheziţie pe baza unei simple bănuieli !

Comisarul se resemnă. Amîndoi, ajunseră la palatul justiţiei. Fauvel se despărţi de inferiorul său mai formalist ca oricînd.

„Nu înţeleg pe comisarul ăsta !, îşi zise plin de necaz. Cum se poate îndoi el, acolo unde culpabilitatea este pe deplin stabilită, el care de-obicei e atît de pătrunzător ?"

Intrînd însă în cabinetul său, ideile sale luară numaidecît o altă direcţie, căci aprodul îi anunţă că Hugo Colmin îl aşteaptă de un sfert de oră în sala de aşteptare. Imediat trăsăturile feţei lui Fauvel luară o expresie de nerăbdare.

— Să intre !, zise el.

După cîteva minute se deschise uşa. Un tînăr înalt şi zvelt cu faţa frumoasă şi expresivă, intră în cabinet şi salută cu multă eleganţă pe Fauvel.

— Te rog, ia loc !, începu judecătorul. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi impun neplăcuta datorie de a apărea înaintea mea, dar este pentru mine de o importanţă supremă de a obţine de la dumneata cîteva informaţii !

Tînărul Colmin se înclină respectuos.

— Sînt, cu plăcere, la dispoziţia dumneavoastră, începu el cu glas melodios, deşi la drept vorbind, nici nu ştiu cu ce vă voi putea fi de folos !

— Nu-i aşa că dumneata ai rămas acum legatarul universal, în urma morţii simultane a unchiului şi verişoarei dumitale ?

— Cred că aşa este, unchiul meu, avea de altfel întotdeauna, fel de fel de toane şi într-una din aceste toane, mi-a interzis, chiar acum o jumătate de an de a-i mai călca în casă. Cred că a lăsat un testament, în care, după obiceiul oamenilor bănuitori ca dînsul, este specificat desigur totul !

— Tocmai asta mă miră, întrerupse judecătorul de instrucţie, că în toate cercetările noastre, n-am dat peste nici un testament. O roşeaţă vie, acoperi deodată obrajii tînărului Colmin. O bucurie neascunsă se oglindea în ochii săi.

— Cum ?, unchiul meu n-a lăsat nici un testament ? Apoi în cazul acesta, eu rămîn unicul moştenitor ! Dar nu, aceasta nu-i cu putinţă ! Unchiul meu era un om prea

prudent, a lăsat deci un testament ; ba știu chiar, că există un testament de la dînsul de vreo doi ani. După cît știu, notarul Tiffot a alcătuit testamentul.

— Cu asta nu-mi spui ceva nou, răspunse Fauvel. Îți pot comunica, că am fost însărcinat din partea epitropiei spitalului Mauriciu de la care am primit încă pe vremea cînd trăia asasinatul „Comunicarea" că a trecut o sumă importantă în testamentul său. Mă mir de dispariția documentului, pentru că asasinul nu avea nici un interes, de a-l face să dispară !

Hugo Colmin rezistă privirii scrutătoare a judelui.

— Nu știu cum să-mi explic asta ! La drept vorbind, mie nu-mi este neplăcut dacă nu există un testament. Nici vorbă, că dacă ar exista un astfel de document, n-aș fi tocmai favorizat de unchiul meu și mărturisesc că nici nu speram să moștenesc ceva de la dînsul !

— Reprezentantul spitalului Mauriciu care-i și președintele tribunalului nostru, susține cu tărie că a existat un testament, continuă Fauvel, cufundat în meditație. El afirmă chiar că știe asta din însăși gura răposatului notar Tiffot !

— Dacă-i așa, atunci trebuie să se găsească în hîrtiile rămase de la Tiffot, o schiță de testament sau așa ceva. Cine știe ?, te pomenești că unchiul meu a depus un al doilea testament la tribunal, zise Hugo.

Fauvel nu scăpă din vedere privirea fulgerătoare, pe care i-o aruncă acesta fără voie.

— La tribunal, domnul meu, nu-i depus nici un testament. De asemenea, nici hîrtiile notarului Tiffot nu ne mai stau la dispoziție. Bătrînul notar a fost holtei. Sora sa, nemăritată, îi conducea gospodăria, și închipuiește-ți că în ignoranța ei, a vîndut toate hîrtiile fratelui ei, ca maculatură. Din pricina asta s-au născut o sumedenie de procese neplăcute !

Un zîmbet imperceptibil flutură pe buzele tînărului Colmin.

— Dar pentru a ajunge la motivul adevărat al invitației ce ți-am făcut, aș vrea să știu de la dumneata, dacă ai avut cunoștință de cuprinsul testamentului !

— Ceva pozitiv, nu știu. Este foarte posibil că unchiul meu m-a dezmoștenit și că a pus ca legatară universală pe verișoara mea Lydia, lăsînd totodată sume importante pentru scopurile de binefacere. Cum stau lucrurile în acest

moment, nu îmi poate lua nimeni în nume de rău, dacă mă prezint ca prim-moştenitor, consimţind a lăsa o parte secundară rudelor verişoarei mele, care de altfel era înrudită cu mine numai în gradul al treilea !

— Astea sînt afaceri private, despre care nu-mi pot permite nici o apreciere, îl întrerupse Fauvel cu politeţe, dar hotărît. În ce fel de relaţii erai dumneata cu verişoara dumitale ?

— În nici un fel de relaţii. Era o fată bătrînă, bănuitoare şi supărăcioasă. Ei îi datorez în cea mai mare parte, raporturile încordate dintre mine şi unchiul meu.

— Dar unchiul şi verişoara se înţelegeau bine ?

— De, trai bun nu cred să fi dus, căci unchiul meu era totdeauna bănuitor faţă de îngrijitoarea sa credincioasă.

— Dar dumneata nu mai aveai nici o legătură cu dînsul ?

— Ne despărţisem cu totul. După ce mi-a interzis intrarea în casă, el nu mai exista pentru mine !

— Desigur că ai să pretinzi punerea în posesia averii, numaidecît ?

— Ceea ce nu-mi va lua nimeni în nume de rău. Mărturisesc cu francheţe că moştenirea asta îmi vine tocmai la ţanc. Duc oarecum lipsă, căci în cercurile noastre trebuie să trăieşti cu o anumită largheţe, ceea ce-mi venea cam greu, neavînd prea multe mijloace. De azi înainte însă, îmi va fi lesne a-mi satisface trebuinţele.

— Apoi şi azi dimineaţă, au venit pretendenţi la moştenire, şi anume un cetăţean cu numele de Gervier. Susţinea că el e cel mai apropiat moştenitor al surorii sale Lydia şi că ştie de la ea, că a fost înscrisă în testamentul unchiului ca moştenitoarea sa universală.

Un zîmbet ironic flutură pe buzele lui Hugo.

— Deci voi avea să mă judec cu acest domn asupra pretenţiilor sale, ei bine, asta nu-mi face multă durere de cap.

Se ridică de pe scaun.

— Vă mai pot servi cu ceva, cetăţene judecător ? întrebă el cu amabilitate.

— Nu, cetăţene Colmin. Te-aş fi cruţat de această vizită penibilă, dacă te găseam în vila rudelor dumitale.

— Pentru Dumnezeu, nimic nu mă amărăşte mai mult decît privelişte a sîngelui şi a cadavrelor, zise el cu iuteală.

— Atunci ne vom vedea la înmormîntarea la care voi lua şi eu parte, răspunse Fauvel. În momentul acesta, cadavrele rudelor dumitale, se găsesc la Morga oraşului.

Tînărul Colmin salută şi plecă. Fauvel se uită după el pierdut în gînduri. „Tinereţe uşuratică !, dar sinceră ! Abia îşi ascunde bucuria ce i-o pricinuieşte moştenirea care i-a venit aşa din senin".

Capitolul 90

BAROANA DE KORFF ŞI AI SĂI

În ziua de azi nu poţi fugi atît de lesne ; au apărut trenurile care-i urmăresc îndată pe cei fugiţi şi-i *prind* ; dar mai viclean e telegraful el împrăştie cu iuţeala fulgerului toate veştile — şi imediat cei fugiţi sînt prinşi...

Atunci, însă, pe la finele anului 1792, urmărirea persoanelor fugite era cu mult mai anevoioasă. În cercurile voiajorilor, nu exista decît cupeul cu cai. Serviciul de informaţii se mărginea numai la curieri călăreţi. Abia cîţiva ani mai tîrziu, s-a perfecţionat serviciul de informaţii, care însă putea funcţiona numai pe vreme frumoasă şi senină.

Aşadar se ridicase pe coline un fel de aparat de semnal ale cărui aripi de lemn ce se vedeau din depărtare, erau puse în activitate printr-un mecanism simplu.

La fiecare din aceste aparate, care erau aşezate aşa încît te puteai uita la un loc îndepărtat, era un gardian înarmat cu un ochean bun. După cele ce putea observa, făcea şi semnul pe aparatul său.

Cititorul poate judeca singur, cît de neînsemnat era un astfel de serviciu informator. Cu toate astea el provocase şi atunci o furtună de admiraţie.

Am lăsat deci familia regală în momentul cînd coborîse din Temple, şi se urcase în trăsura ce-i aştepta.

Ca să pleci cu trăsura în mijlocul nopţii pe străzile Parisului, era primejdios. Trăsura se opri un moment în faţa palatului ducelui de Villequier.

Un servitor, care pînă acum fusese pe capră, şi care, în realitate era însuşi baronul, sări jos, şi deschise în grabă uşa cupeului.

— E vremea să coborîţi, Majestate ! Vă rog să faceţi lucrul acesta cît se poate de iute !

Abia se dădu jos familia regală şi cupeul se puse iar în mişcare. Vizitiul lovi caii cît putu de tare, aşa că aceştia galopau ca nebuni, izbind în pietrele pavajului !

Se fugărea cupeul, pentru a pune pe o urmă falsă pe urmăritorii inevitabili.

Plin de respect, ducele duse de mînă pe regină. El nu conduse familia regală în admirabilul apartament din faţă, atît de elegant şi minunat mobilat. În grădina ce se întindea în formă de parc îndărătul palatului, se afla un pavilion rotund, lipsit de ferestre, care căpăta lumină şi aer numai de sus. În acest pavilion conduse ducele de Villequier pe rege şi familia acestuia.

Interiorul pavilionului era luminat în mod plăcut.

Se vedea că ducele, a avut grijă ca odaia în care se va adăposti familia regală să fie amenajată cît se poate de confortabil. După ce închise uşa, ducele căzu în genunchi înaintea regelui Ludovic al XVI-lea.

— Sire, zise bătrînul duce cu glasul stins de emoţie. A venit momentul, cînd majestatea voastră se va simţi liberă de lanţurile insuportabile cu care v-au legat oarba furie a poporului. Primeşte Majestate reînnoitul jurămînt de fidelitate al unui credincios, care va lupta neclintit pînă la moarte pentru tron şi biserică.

Ludovic al XVI-lea se aplecă mărinimos la credinciosul duce, dar era prea mişcat ca să poată pronunţa o singură vorbă. Probabil nici nu-i venea a crede că a scăpat liber şi sănătos din groaznicele ziduri ale temniţei. Ducele se retrase foarte respectuos.

Atunci Ludovic al XVI-lea, abia îşi mai putu reţine bucuria. O exclamare înăbuşită de veselie ieşi de pe buzele regelui. Emoţionat pînă în fundul sufletului, Ludovic se apropie sprinten de soţia şi copiii săi.

— O scumpă şi dulce soţie, şi voi iubiţii mei copii, aşadar totuşi s-a întîmplat minunea cerului, că am fost eliberaţi ! să mulţumim cerului pentru graţia ce ne-a arătat-o !

Maria Antoinetta, plină de prudenţă, calmă vocea puternică a soţului ei.

— Să procedăm întocmai cum ne-a fost recomandat să facem.

Propunerea reginei fu acceptată fără discuție. Doamna de Fauzel, se retrase cu cei doi prinți într-o mică încăpere a pavilionului, pentru a travesti pe prințul moștenitor și pe sora sa mai mare. De asemenea și perechea regală se pregăti pentru deghizare.

Nu dură mult și Ludovic al XVI-lea apăru ca un valet cu pălărie rotundă și perucă. Cît despre regină, ea se îmbrăcă, ca o cameristă foarte simplă. Fără voie augustii soți începură a rîde cu hohot, cînd se văzură deghizați astfel. Pentru prima oară Maria Antoinetta, bătu din palme, veselă.

— Într-adevăr, dragul meu Ludovic, arăți admirabil de frumos ! Ce valet corpolent ! Doamne, ce nu se poate face dintr-un rege !

— Îți întorc complimentul, draga mea ! răspunse Ludovic al XVI-lea, bine dispus. Nici tu nu arăți tocmai majestuoasă cu pălărioara asta ascuțită țigănească, pe părul pudrat !

Regina bătu din palme. La semnalul acesta intrară în odaie doamna de Fauzel, împreună cu principii deghizați.

Contrar familiei regale, doamna de Fauzel era îmbrăcată cu multă bogăție, căci dînsa avea să reprezinte pe baroneasa Korff, cei doi prinți, pe copiii ei, iar regele și regina pe valeții de casă.

Dar și copiii se bucurau grozav de travestire.

— Trebuie să ne grăbim !, zise regina.

— Poți fi sigură, mămițică, zise micul prinț cu multă drăgălășenie, că pe tot drumul, nu-ți voi spune măcar o singură dată „Mamă". Dar acuma, nu-i așa că-ți mai pot spune : mămițică ?

— Gata totul ?, întrebă ducele. Apoi cînd observă deghizarea foarte reușită a tuturor, respiră ușurat. Slavă domnului, toate au mers mai bine decît mi-am închipuit. Majestățile voastre arată într-adevăr cu totul altfel, așa că nimeni nu v-ar putea recunoaște. Dar pentru a fi cu totul siguri, ar fi mai bine să ajungem pe drumuri diferite adevăratul cupeu de voiaj care stă bineînțeles la cu totul alt capăt al Parisului !

— Cum asta ?, exclamă regina speriată. Să riscăm a parcurge Parisul, noaptea prin ceață ?

— N-aveți frică !, zise ducele. Un servitor brav va însoți pe Majestatea Voastră. Prea multe persoane, îna-

întîind toate deodată noaptea prin străzile Parisului, ar deștepta numaidecît bănuieli, și mîine dimineață, cînd se va observa fuga, toată lumea își va aduce aminte de noi și ni se va da de urmă foarte ușor !

— Villequier are dreptate !, răspunse regele. Să-l ascultăm în toate măsurile pe care le crede necesare !

Un sfert de oră mai tîrziu, familia regală părăsi palatul ducal, pe căi diferite.

Capitolul 91

O ÎNTÎLNIRE PRIMEJDIOASĂ

În strada Clopotelor, o stradă destul de retrasă în hotarele mărginașe ale Parisului, aștepta trăsura. Sosiră punctual, soții părtași regelui împreună cu regele și cu ducele, afară numai de regină. Îndată după aceea veni și doamna de Fauzel cu copiii regali și cu camerierul ducelui. Ei luară loc în trăsură, iar camerierul ducelui rămase în Paris.

Ducele dădu drumul vizitiului care șezuse pînă atunci pe capră și se sui în locul său. Apucă hamurile și biciul și aștepta numai sosirea reginei, pentru a o porni.

Dar Maria Antoinetta nu veni. Trecură minutele iute, și regina tot nu se zărea.

O durere groaznică cuprinse pe cei din trăsură. Ce să se fi întîmplat ? De ce nu venea oare regina ? Acestea erau gîndurile celor care așteptau, dar care nu îndrăzneau să le pronunțe.

În timpul acesta, regina părăsise palatul lui Villequier fără a fi observată. Un ofițer credincios și sincer o condusese.

Din nenorocire însă, acest ofițer era de puțin timp în Capitală. În ziua aceea ocolise o mulțime de străzi pînă să ducă pe regină în strada Clopotelor.

Și din nefericire pe stradă era întuneric de tot. Soarta crudă a vrut ca ofițerul, care era orișicum neliniștit de datoria grea pe care trebuia s-o împlinească, să apuce pe o stradă necunoscută.

Așadar regina rătăcea împreună cu conducătorul ei, pe străzile întunecate ale Parisului. Fără să știe, apucară

pe un drum cu totul opus, trecură de-a lungul Senei, traversară podul şi acum se opriră disperaţi.

— Ce e de făcut ? Ce e de făcut ? murmură Antoinetta tremurînd de spaimă din tot trupul.

Ofiţerul nu ştia ce să-i răspundă.

— Majestate, vă rog de mii de ori să mă iertaţi ! Mă jur că nu e rea-voinţă din parte-mi. Dar noaptea e aşa de întunecoasă, şi pe lîngă asta, nici nu cunosc bine străzile Parisului !

Regina îl întrerupse nerăbdătoare.

— Dar ce e de făcut acuma ? Ne-or fi aşteptînd cine ştie de cînd ? Gîndeşte-te, cît de scump e fiecare minut pe care îl pierdem !

Se opri, ascultînd cu groază la bătăile ceasului de la biserica Nôtre-Dame.

— O, Dumnezeule !, un ceas de cînd rătăcim pe strada asta nesuferită.

— Majestate, nu ne rămîne altceva de făcut, decît să întrebăm pe cel dintîi care ne va ieşi înainte, unde ne aflăm şi încotro să ne îndreptăm !

— Nu, nu, aşa nu se poate ! Gîndeşte-te la primejdia care ne-ar putea ameninţa în cazul acesta !

— Avem de ales între două rele !, urmă ofiţerul. Parisul e foarte mare. Acest labirint de străzi nu se mai sfîrşeşte. Să întrebăm pe cel dintîi ! De bănuieşte ceva, apoi am o sabie bună. Înainte de a striga e mort pe loc !

Şi într-adevăr se auziră paşii sergenţilor de noapte care se apropiau. Îndată după aceea se ivi şi făptura înaltă a unui bărbat învelit într-o manta neagră. Regina trase pe ofiţer de mînecă. Dar acesta se adresă trecătorului fără cea mai mare frică.

— Iertaţi, cetăţene !, am rătăcit drumul. Nu sînt aici oare în apropiere de strada Clopotelor ? Pe unde trebuie să apuc, ca să ajungem acolo ?

Ofiţerul privi cu spaimă şi groază obrazul foarte bine cunoscut. Da, el cunoştea aceste trăsături energice, cu sprîncenele stufoase, din umbra cărora priveau nişte ochi negri ca nişte pumnale ascuţite, cu nasul acvilin şi cu buzele subţiri. Soarta crudă făcu să fie regina faţă-n faţă cu cel mai aprig duşman al ei. Acesta nu era altul decît Maximilian Robespierre, groaznicul şi puternicul terorist al Franţei.

Robespierre venea tocmai de la o şedinţă a Convenţiei, care durase pînă noaptea tîrziu. În astă-seară vorbi mai înfocat şi mai pătimaş ca oricînd. El susţinuse, ca Ludovic al XVI-lea să fie arestat ca înalt trădător al patriei şi ca săptămîna viitoare să fie adus înaintea Convenţiei. Şi mult temutul bărbat de stat se afla acum în faţa reginei.

Maria Antoinetta recunoscuse, cu toată întunecimea nopţii, obrazul duşmanului ei. Inima îi bătea cu putere. Acum era totul pierdut. Desigur că Robespierre, va face îndată zgomot. Vocea teroristului va fi de ajuns, cu toată noaptea liniştită, ca să scoale din somn pe toţi locuitorii.

— Vroiţi să mergeţi spre strada Clopotelor ?, întrebă bărbatul de stat. Da, într-adevăr că aţi rătăcit. Dar cine sînteţi dumneavoastră ?

Robespierre se apropie neîncrezător. El recunoscu uniforma ofiţerului.

— Ah, cetăţene căpitan, zise Robesspierre cu voce mai blîndă. Prea tîrziu te duci dumneata, după aventuri amoroase !

— Nicidecum !, răspunse ofiţerul, imitînd tonul celuilalt. E o doamnă bătrînă, pe care vreau s-o conduc la locuinţa dumneaei !

— Să văd, ia să văd dacă nu minţi !, zise Robespierre, bine dispus, şi se aplecă foarte aproape de Maria Antoinetta.

În momentul acela ofiţerul pregăti sabia. La primul cuvînt bănuitor, îl va omorî.

Inima reginei se încleştase de spaimă. Ea păli ca moartea.

Acum era pierdută ! Numai o privire şi Robespierre, ar fi recunoscut pe duşmana lui de moarte.

— Aşa e ! Ai dreptate !, zise după un moment Robespierre. Atunci nu e nevoie să rătăceşti aşa de departe pe străzile Parisului.

Temutul Robespierre ridică în glumă mîna dreaptă.

— Venerabilă şi respectabilă doamnă, se adresă el Mariei Antoinetta, nu e frumos din partea dumitale să pleci noaptea cu ofiţerii regimentelor noastre de cavalerie pe străzile Parisului. Ce sînt ştrengăriile astea, care nu se potrivesc deloc cu vîrsta dumitale de matroană ? !

O piatră se duse de pe inima celor doi îngroziți. Robespierre nu recunoscu în travestita bătrînă pe regina Maria Antoinetta.

Pălăria cu boruri lungi pe care o purta regina, umbrise în așa chip obrazul ei, încît Robespierre cu toată privirea lui pătrunzătoare n-a putut-o recunoaște. Privirea lui căzu cu respect asupra părului alb al reginei, pe care aceasta și-l pudrase cu grijă.

Robespierre le arătă drumul pe care trebuia să apuce, pentru a ajunge pe strada Clopotelor. Pe urmă se îndepărtă cu un salut prietenos, fredonînd un cîntec. Nici prin gînd nu-i trecu ce farsă fatală i-a jucat întîmplarea.

Maria Antoinetta nu putea crede că a scăpat de îngrozitoarea primejdie.

— Oh majestate !. în ce poziție îngrozitoare v-am adus prin imprudența mea.

Regina zîmbi cu multă grație și cu un aer victorios.

— De acum nu mă mai tem de nimic ! Însuși Dumnezeu din cer e cu noi și ne ocrotește cu puterea sa cea mare. Să ne grăbim amice, să ajungem cît mai repede în strada Clopotelor !

Nenorocita nu presimțea că mîine va fi iarăși în primejdie, grație unei imprudențe neînsemnate a regelui !

Capitolul 92

TRAS PE SFOARĂ

Ofițerul izbuti ca fără nici o piedică să aducă pe regină pe drumul adevărat și poate chiar cel mai scurt pînă la strada Clopotelor.

Maria Antoinetta ajunse pînă la cupeul deschis și fără multă vorbă se avîntă înăuntru ocupînd locul ce o aștepta. Ofițerul închise ușa pe dinafară, Maria Antoinetta îl mai salută odată cu mîna, apoi el plecă foarte grăbit.

Caii o luară la galop, cupeul se îndreptă ca fulgerul spre poarta apropiată de ieșirea din Paris. Numai o singură primejdie, dar destul de gravă mai amenința acum familia regală. Sentinela porții avea să revizuiască pașapoartele voiajorilor.

Cupeul ajunse la poarta Parisului. Sentinela îl opri. O adîncă tăcere se făcu înăuntrul lui şi inimile tuturor zvîcneau cu putere, cuprinse de adîncă emoţie. Pînă aici, evident că cerul era cu dînşii ; vor trece ei oare şi de această ultimă primejdie ?

În acelaşi moment se deschise uşa cupeului şi razele unei lămpi căzu asupra călătorilor. Un vameş mustăcios, însoţit de doi sergenţi municipali se uitară înăuntrul trăsurii.

— Cine sînteţi şi încotro mergeţi ?, întrebă el.

Doamna de Fauzel scoase dintr-o pungă foarte elegant lucrată, paşaportul atît de greu obţinut. Vameşul îl citi cu multă atenţie, apoi se uită rînd pe rînd la toate persoanele.

Ludovic al XVI-lea se prefăcea că doarme şi-şi rezemase obrazul în aşa chip de spatele trăsurii, încît privirea scrutătoare a funcţionarului nu i-a putut prinde trăsăturile.

Asta a fost un mare noroc !, căci obrazul gras şi rotund al regelui era prea cunoscut pentru a fi recunoscut sub orice deghizare.

Doamna de Fauzel se pipăi în buzunar, şi puse pe furiş cîteva monede de aur în mîna subofiţerului.

Ca de obicei, acest dar influenţa şi acuma înlăturarea grabnică a tuturor formalităţilor. Subofiţerul îi dădu îndărăt paşaportul, şi închise uşa cupeului.

Cei din cupeu auziră cum poruncea el cu voce aspră ca să deschidă poarta pentru trecerea trăsurii, care acum pornea încet şi greoi.

Ludovic şi femeia lui, priveau prin fereastră la zidirea întinsă şi joasă, care era luminată în interior cu lămpi de ulei. Fără voie Ludovic al XVI-lea strînse mîna soţiei sale. Îşi amintea cum trecuse odinioară prin aceeaşi poartă ca rege inviolabil şi puternic ! Atunci toată garda se înşira la rînd cu puştile la umăr, toba răsuna cu putere.

Au trecut însă toate ! S-a şters gloria !

În noaptea asta, prin aceeaşi poartă trecea un biet fugit cu soţia şi copiii săi sub nume fals.

Lui Ludovic al XVI-lea nu-i mai rămăsese nimic din grandoarea trecutului. Nici măcar viaţa nu-i era sigură în sînul supuşilor săi. Acuma trebuia să treacă prin noapte şi ceaţă desconsiderat şi lipsit de orice stimă !

Astfel de gîndiri, probabil că zbuciumau creierul Doamnei de Fouzel, căci se plecă deodată pe mîinile perechii regale şi le sărută cu respect.

— Pace şi noroc !, zise atunci Maria Antoinetta. Trecutul e în dosul nostru, şi în faţă ne surîde un nou viitor !

Regina se înfundase mai comod pe pernele trăsurii ; ea închise ochii şi începu să viseze.

Ah, nenorocita, nu bănuia că din visul acesta fără griji pentru dînsa şi ai săi, va renaşte o deşteptare tristă şi amarnică !

Capitolul 93

CURIERUL CĂLĂREŢ

Satul Sf. Menehould se află la aproape cincizeci de kilometri depărtare, în vestul Parisului. Azi e un cuib neînsemnat, care cu acoperişurile sale de paie şi cu colibele sale joase, face impresie deplorabilă. Atunci însă, în timpul revoluţiei franceze, după numărul locuitorilor săi, satul era un orăşel mic.

Era seară. Printre pomii, care umbreau aproape fiecare casă, se adunară locuitorii satului. Brăbaţii fumau şi beau vin de mere din căniţe de zinc. Femeile se întruniră cu toatele la puţ. După obiceiul femeiesc, puseră mîinile sub şorţ şi vorbeau.

În mijlocul satului, nu departe de biserica pustiită, se afla restaurantul, care era cea mai impunătoare clădire a satului. O scară cu trepte de fier ducea la intrarea restaurantului. De-a lungul clădirii se întindeau grajduri, în care se odihneau vreo douăzeci de cai. Drouet, proprietarul restaurantului, era şi antreprenorul diligenţelor poştale. Menehould era a doua staţie după Paris. Antreprenorul poştal Drouet era cunoscut ca patriot distins între toţi locuitorii satului. Cei mai mulţi din sat ziceau, că Drouet e un patron ciudat şi certăreţ. Pe lîngă asta mai era considerat şi zgîrcit, fals şi viclean.

Pe scară stătea tocmai Drouet în halat de noapte, cu o pipă lungă în mînă, lîngă alţi membri ai satului.

— Dar ce s-a întîmplat azi ?, întrebă vecinul său, tîmplarul gras Ypot. N-ai observat şi dumneata, cetăţene Drouet ? Ce multe trupe au venit azi pe aici ! Şi la noi nu prea e obicei să se vadă atîta armată ! Trebuie să se fi întîmplat ceva în Paris !

Cine ştie ce s-a întîmplat acolo ! Destul de încet lucrează domnii în Paris ! Dacă ar fi după mine, apoi demult aş fi tăiat capul lui Capet şi al întregii sale familii.

— Dar cumetre Drouet, ce spui ? !, zise un ţăran slab şi încovoiat înainte. Ar fi o ruşine şi un păcat să se facă lucrul acesta ! Regele tot rămîne un cap suprem.

— Eşti un prost meştere Touriet !, îl întrerupse Drouet pe cel care vorbise, făcînd rotocoale de fum cu pipa sa. Regele nu e cu nici un centimetru mai sus decît noi, nu, dar el e încă un pungaş şi un trădător ! O, de aş fi eu în convenţie, să vezi cum le-aş mai da de hac !

— Da, da, Drouet e un bărbat voinic !, zise tîmplarul Ypot.

Apăru un călăreţ grăbit. Şi cu o mişcare bruscă, opri calul spumegînd înaintea celor trei ţărani adunaţi laolaltă.

Cei trei priviră uimiţi pe cel sosit, care purta uniforma unui ofiţer de cavalerie.

— Hei, ascultaţi ! Unde e drumul care duce la primar ?

— La primar voiţi să vă duceţi ? Da, dar nu se poate. Primarul e bolnav rău ! Dar eu sînt locţiitorul lui !

Şi Drouet se umflă în pene.

— Cu ce vă pot servi, hm ?

— Aţi văzut trecînd prin sat o diligenţă ? De vreun ceas, că mai mult nu poate să fie ?

Drouet se gîndi un moment.

— Hei, da, am văzut o diligenţă !

— Foarte bine, foarte bine !, zise tîmplarul Ypot. Cumătrul are dreptate, cetăţene ! O diligenţă ?, da ! Azi după prînz pe la patru !, tocmai eram ocupat în atelier ! Îi puteţi vedea, cetăţene, acolo unde se zăreşte lumina prin uşa deschisă ! Da, acolo s-a oprit o diligenţă ! Erau în ea mai multe persoane.

— Mai departe !, mai departe !, grăbi ofiţerul nerăbdător. Pe obrazul său negru, era zugrăvită aşteptarea şi nerăbdarea. Cine era în trăsură ?

— Ia să vedem !, stai niţel !, zise tîmplarul intimidat.

— Ah, eu sînt suplinitorul primarului; eu trebuie să vorbesc !, îl întrerupse Drouet supărat. Era o doamnă cu nişte copii !, avea şi servitori cu dînsa. Un fecior şi o jupîneasă !, mai era şi un vizitiu. Dar nu s-au oprit în sat.

— Ah ! ce spui ? Atunci nu ştii nimic !, îl întrerupse tîmplarul. Desigur că s-au oprit în sat.

— Cum ?, ce fel ? Cine spune asta ?, exclamă Drouet cu ochii holbaţi.

— Eu, cumetre Drouet ! Eu spun asta !, afirmă tîmplarul. Eu ştiu bine ! Afară de asta boierilor le căzuse şi o potcoavă adică nu boierilor, ci calului.

— Mai departe, mai departe !, grăbi ofiţerul, blestemînd în acelaşi timp. Nu mă ţineţi în loc, neghiobilor !

— Oho ! Oho !, zise Drouet, fixînd cu asprime pe ofiţer, noi sîntem cetăţeni cinstiţi ai Franţei şi eu sînt reprezentantul primarului, şi antreprenor de poştă şi...

— Eşti un dobitoc !, se răsti ofiţerul. Înainte, îţi spun ! Ce drum a apucat diligenţa ? Şi cît timp e de cînd a trecut prin sat ?

— Cît timp e de atunci ?, zise tîmplarul Ypot, bîlbîind de cîteva ori. Hm, or fi vreo trei ceasuri ? Poate şi mai mult chiar ! Trăsura s-a îndreptat spre Clairmont !

— Bine !, zise ofiţerul şi dete frîu liber calului său.

— Dar spuneţi-ne ce s-a întîmplat ?, îl întrebară toţi trei ţăranii. Căci doar sîntem şi noi tot aşa patrioţi ca şi dumneata ! Ce s-a întîmplat ?

Ofiţerul rîse scurt.

— Mai bine aţi fi deschis ochii, mă proştilor, şi aţi fi ştiut !, le strigă cu asprime. Ludovic Capet a fugit noaptea cu ai săi din Temple ! Cu trei ceasuri mai înainte a trecut pe lîngă nasul vostru şi voi nici nu l-aţi recunoscut !

— Cum ? ce fel ?, strigară toţi deodată.

Ofiţerul însă, dădu pinteni calului său, dar aşa de tare încît acesta scăpăra scîntei de sub copite, şi dispăru în vîrtejuri de praf pe străzile satului.

Tineretul satului se întrerupse din joc. Bărbaţi şi femei alergară cu toţii mai aproape, lîngă cei trei capi ai satului.

— Dar ce s-a întîmplat ?, strigară cîţiva din ei.

Drouet era întîiul care prinsese curaj.

— O, trăzni-i-ar Dumnezeu !, zise Drouet dînd cu piciorul în pămînt. Capet a fugit ? Hahaha !

Şi izbucni într-un rîs diabolic.

— Asta e gluma cea mai frumoasă pe care am auzit-o vreodată ! Ce mai neghiobi ! Domnii din Paris ne fac proşti şi oare mai există vreo giscă mai dobitoacă decît ei ? Auzi să fugă Capet ! Eu să fi fost gardian în Temple, eu Casmir Pliliope Pierre Drouet, antreprenor poştal din Menehould, pe viaţa mea !, nici o muscă nu mi-ar zbura fără voie din Temple, dar mai ales bătrînul porc, Ludovic, şi femeia sa, austriaca trădătoare !

— Da, da, am zis eu întotdeauna, că, cumătrul Drouet e viclean !, zise iar Ypot.

Drouet se ridică liniştit pe vîrfurile degetelor.

— Dar, desigur, să fie a dracului toată treaba lor ! Capet să fugă, îţi ieşi din sărite ! Şi cînd te gîndeşti că toate aspiraţiile revoluţiei se duc dracului !

— Lasă că-l prind ei iarăşi !

— Da, da, îl vor prinde, n-ai grijă !, zise şi al treilea cetăţean, şi de-l vor prinde, apoi toate sînt iarăşi bune !

— Desigur, neghiobule, că toate vor fi iar bune, rîse tare Drouet. Atunci cred că vor face proces scurt, şi Capet, săracu, va face cunoştinţă cu cuţitul roşu !

— Zău aşa ? ! Ce spui ?, ziseră ceilalţi doi uimiţi. Să cadă capul său suprem sub cuţitul ghilotinei ? !

— Aşa !, toţi sînteţi regalişti mascaţi, toţi meritaţi ca meşterul Sanson să vă treacă prin mîna lui !, strigă Drouet amărît şi veninos. Şi zicînd asta îşi întoarse capul de la vecinii săi.

— Ferească Dumnezeu, ferească sfîntul !, zise fierarul şi în neliniştea sa îşi făcu cruce.

— Ah, da ! Ah, da ! asta nu mai valorează nimic ! se corectă el singur şi foarte perplex de imprudenţa ce a comis-o de a-şi face cruce, luă o priză de tabac, uitîndu-se împrejur spre a vedea dacă n-a băgat cineva de seamă, crucea ce şi-a făcut-o.

Dar cetăţenii erau prea iritaţi şi prea ocupaţi de cele întîmplate pentru ca să observe.

— Regele şi regina au fugit din Temple !

Ca un fulger se comunică această ştire din gură în gură. Tot satul se adună la uşa fierarului.

Toţi căscau gura înaintea uneltelor şi maşinilor primitive din fierărie, care căpătară deodată o mai mare importanţă decît oricînd în ochii locuitorilor. Se ştia doară că, cu cîteva ore mai înainte, cupeul cu familia regală se oprise la această fierărie !

Capitolul 94

FOAMEA REGELUI

În mijlocul acestui murmur şi taifas al cetăţenilor adunaţi, răsună deodată loviturile unui bici şi zgomotul înfundat al unui cupeu greu încărcat.

Locuitorii se uitară împrejur.

— Ei, dar ce-i asta ?, zise fierarul Ypot. De unde o fi venit trăsura sta ? Văd că vine din satul vecin, şi acolo nu există nici o şosea judeţeană ! Pun rămăşag, că vizitiul s-a rătăcit.

— Dar ce-mi pasă mie !, zise Drouet înverşunat. Pentru mine unu, poate să se fi înecat undeva într-o baltă ! O fi şi ăştia unii dintre feudalii emigranţi ! Ce grabă mare au şi dînşii de a fugi din Franţa cu bani adunaţi de pe spinarea poporului !

Strînse pumnii şi scoase o înjurătură infamă. Fierarul însă îl linişti, atingîndu-l cu mîna pe umeri.

— Ia spune-mi ce-ai face, dacă ai fi din convenţie ?

— Cum, ce aş face ?, strigă el cu furie. Aş tăia gîtul tuturor bogătaşilor, sechestrîndu-le apoi averile, iar cu tine aş face începutul !

— Vai de mine, vecine, proaste glume mai faci !, spuse fierarul, şi se apucă de gît ca şi cînd ar fi avut să se convingă dacă gîtul şi capul mai sînt nedespărţite.

În timpul acesta se apropie trăsura. Deja îşi croise drum pe lîngă poporul adunat, vizitiul dădea nebuneşte în cai, probabil pentru a-i face să o ia în galop. Interiorul cupeului era acoperit de nişte perdele, care opreau pe locuitorii curioşi a distinge pasagerii.

Dinăuntru se lovea în geamul cupeului. Vizitiul însă tot dădea în cai.

— Ei tu idiotule, strigă Drouet, nu auzi că bat în geam stăpînii tăi ? Ţi-ai astupat urechile ?

Vizitiul însă nu răspunse nimic și continuă a da cu biciul în cai. Se vedea că vrea să scape cu orice preț de apropierea locuitorilor strînși grămadă. Dinăuntrul trăsurii, însă, iar se bătu în geam. În același timp, se auzi un glas bărbătesc care ordonă cu ton poruncitor oprirea cupeului.

— Mă obraznicule, oprește, nu auzi ?, strigă Drouet din nou către vizitiu. În același timp însă făcu o mișcare de a se da jos pentru a opri caii.

Drouet era cunoscut ca un buclucaș, plin de toane. Supărat de purtarea ofensatoare a ofițerului, voia să-și potolească furia pe spinarea vizitiului necunoscut.

Vizitiul a trebuit să oprească de voie, de nevoie, dar cu oarecare abilitate, la distanță de mulțimea îngrămădită. Începu să se înșoareze de-a binelea. Nu mai era mult pînă să se întunece cu totul. Vizitiul nici nu lua în seamă înjurăturile și supărarea dirigintelui poștal. Sări jos de pe capră și deschise puțin ușa cupeului.

— Pentru Dumnezeu !, șopti el. Trebuie să plecăm fără să ne oprim aici un singur moment. Abia în Clermont, ne vom putea odihni cîteva minute !

— Nu, nu, nu mai pot !, răsună glasul gros din cupeu. Nu se poate, dragă duce !...

— Pentru Dumnezeu, nu-mi spuneți pe nume ! Sîntem spionați ! La cîțiva pași de aici stă un găligan cu saboți.

— Ei așa, aici nu mai e nici o primejdie !, răsună iar vocea din cupeu. Încăodată îți spun că de douăzeci și patru de ore n-am luat nimic în gură ! Să gustăm ceva aici, un pui sau altceva.

— Peste o oră vom fi în Clermont !, numai o oră mai abțineți-vă !

— Nu, nu, aici ne dăm jos !

De voie, de nevoie vizitiul a trebuit să deschidă ușa. Drouet se apropiase de trăsură. Pe cît de provocător și obraznic s-a exprimat mai înainte despre pasagerii din cupeu, pe atît de supusă și servilă îi era acuma atitudinea. Dirigintele poștal își scoase cascheta.

— Coniețele fac o călătorie lungă ?, zise el cu glas insinuant. Nu vreți să vă odihniți un moment ? Birtul poștal e cunoscut în toată Franța pentru bunele lui mîncăruri, vinurile minunate și serviciul prompt ce-l avem !

Din cupeu se auzi un murmur de adîncă satisfacție la auzul enumerării tuturor acestor bunătăți gastronomice.

— Ei vedeți, aici găsim ce ne trebuie ! Spune-mi te rog amice, putem găsi la dumneavoastră, fără a pierde multă vreme, un puișor gras și o sticlă de vin cumsecade ?

— Nu numai asta, dar la noi găsiți găini, gîște, rulade și alte bucate excelente !, răspunse Drouet cu suplețe. Vă rog dați-vă jos, și veți fi satisfăcuți pe deplin !

Noi șoapte se auziră acuma din cupeu. Părea, că diferite glasuri femeiești protestează contra opririi și intrării în birtul poștal.

Se auzi un oftat, apoi se deschise dinăuntru ușa cupeului.

Drouet stătea într-o atitudine foarte respectuoasă, cu pălăria în mînă.

Se întunecase atît de mult încît nu se puteau distinge persoanele din cupeu. Mare îi fu mirarea lui Drouet, cînd văzu coborîndu-se din trăsură o doamnă voalată, cu doi copii, după care veneau două persoane, un bărbat și o femeie, care aparțineau probabil personalului de serviciu. Drouet făcu un gest obraznic.

„Ei, comedia dracului, să fi știut eu că butoiul ăsta de individ nu-i decît un servitor ! Îți place ?, așa niște vite beau Bordeaux și nu mănîncă decît pui !"

Urmă cu mult respect pe pasageri și-i îndemna cu vorbe dulci să urce treapta care ducea la birt.

— Nu vrem să intrăm în sala comună a birtului, reluă pretinsul servitor. Cucoana mea e cam nervoasă și orice zgomot o enervează foarte rău. N-ai putea amice dragă, să ne pui la dispoziție, o odaie particulară ?

Pretenția asta supără mult pe Drouet. Cum ?, se gîndi el . Un lacheu își permite să-mi spună mie amice dragă !

— Nu sînt amicul dumitale, ci domnul diriginte poștal !

În același timp, deschise o ușă care ducea într-o odaie nu tocmai elegant mobilată, dar confortabilă și plăcută, și sili pe pasageri să intre.

— Aduc numaidecît lumină. Vă rog, aveți răbdare un moment !, zise el cu un ton foarte servil. Ce comandați ?

— Cum v-am spus, luă iar cuvîntul pretinsul lacheu. Cîteva sticle de vin Bordeaux, dacă ai în pivniţă, şi vreo patru pui !

— Am şi castraveţi proaspeţi ! zise Drouet, veninos.

— Adă, adă cîţiva ! răsună iar vocea groasă a lacheului.

Drouet închise uşa cu oarecare violenţă.

— Ei, Carolino !, Lisetto !, Mario !, Ana !, strigă el. Dar unde v-aţi ascuns, leneşelor ce sînteţi ? Lumînări, lămpi, iute !, mă auziţi ?

Coborî jos în curte, deschise furios uşa bucătăriei, dar nimeni nu-i răspundea.

— Puturoaselor ce sînteţi ! Se vede că iar v-aţi ascuns prin coşare cu flăcăi, şi faceţi dragoste prin colţuri ! Lasă c-am să vă învăţ eu minte, numaidecît !

Strigătele au avut efect. Toate servitoarele se furişară fără zgomot şi ascultară mai întîi un lung discurs al stăpînului lor, fără a-l întrerupe în predica sa plină de ameninţări. Numai după ce-şi descărcă furia, Drouet dădu ordinele necesare pentru a servi pe pasagerii sosiţi.

Apoi, însoţit de feciorul din casă, se coborî în pivniţă.

— Vor să bea vin bun ! Le dau eu vin foarte bun, dar să plătească cumsecade ! Îţi place ce obraznic ! Îmi spune : amice dragă, parcă am păscut porcii cu el ! Las că-i arăt eu cine sînt ! Stăpînii săi, or să plătească obrăznicia asta !

Drouet alese cîteva sticle cu vin excelent, cu care încărcă pe servitorul birtului ! Apoi, ieşi din pivniţă.

În timpul acesta, o servitoare aprinse lumînările în odaia musafirilor. Cînd intră Drouet, găsi pe cocoană, stînd pe canapea cu fetiţa, iar pe scaun şedea pretinsa cameristă ţinînd în braţe pe băieţel, care dormea. Servitorul însă stătea cu spatele spre uşă, făcînd o zadarnică încercare de a pătrunde cu privirea, întunericul beznă din stradă. La intrarea lui Drouet, lacheul se întoarse de la fereastră.

— Ah, veniţi cu vinul !, ia aduceţi aici cîteva pahare pentru boieri ! Şi cum staţi cu mîncarea ? E gata îndată ? Am o foame de mor !

„Mă, ce individ e ăsta !, zise Drouet în sine. Ăsta vorbeşte mereu de foamea lui pe cînd boierii lui n-au pomenit încă nici un cuvînt ! Şi ce faţă necioplită şi bo-

toasă are !, pe ăsta l-am văzut eu de multe ori, şi faţa lui mi-e foarte cunoscută !"

Drouet aduse cîteva pahare. El observă cu gura căscată că servitorul, îşi turnă atît lui cît şi boierilor săi cîte un pahar plin, după ce mai întîi gustă din fiecare pahar.

„Ăsta nu e lucru curat !, un servitor care bea mai întîi din paharul boierilor săi."

— Ei, mai iute, amice !, zise acum servitorul către birtaş. Ne e foame, şi nu mai putem răbda !, sînt gata găinuşile ?

„Aşa un obraznic !", mormăi Drouet. El vroia să-i dea un răspuns tranşant. Dar era ceva atît de impunător şi oribil în privirea travestitului servitor, încît Drouet, cu toată demnitatea lui, se cocoşă şi porni afară ca un cîine plouat.

De-abia afară, Drouet prinse curaj.

— Era să-l strîng de gît pe ştrengarul ăla, zise el fierarului Ypot, care se mai afla afară în gang.

Ca toţi sătenii, era şi fierarul foarte curios. Şi ar fi vrut să ştie cine era acea familie străină.

— Doamne, dar ăia nu vorbeau nici o vorbă cînd eram în odaie !, zise Drouet, după ce dusese găinuşile în odaie, şi veni iar afară. Aşa ceva n-am pomenit în viaţa mea ! Boierii nu vroiau să mănînce nimic, dar servitorul s-a aşezat comod la masă. „Mă, dar bune sînt găinuşile astea !" zise el cu o noblеţe şi un bon-ton ca din carte ! Şi mi-a isprăvit mîncarea într-o clipă ! Vă spun, cumetre, mi-a mîncat păsările cu oase cu tot !

— Dar le-a plătit ?, întrebă fierarul.

— Ei, bravo ! cred şi eu ! Crezi cumva că eu hrănesc oameni străini în vremurile astea rele, pentru un pui de bodaproste ? M-a plătit, nu ca un servitor, ci ca un cavaler din vremea veche, cînd exista încă monarhia. Ia te uite, nene Ypot, cu aşa un aliş-veliş, m-aş mulţumi în fiecare zi !

Şi zicînd asta, Drouet arătă lui Ypot, un pumn cu monede de aur.

— A, bravo ! fie orice guvern ar fi, dumneata întotdeauna faci treburi bune !

— Aşi, ar putea fi mai bine, îi răspunse Drouet, simulînd un ton jalnic.

— Eu îți spun, vecine dragă, că vremurile vechi nu se mai întorc. Iacă, drept să-ți spun, eu unul urăsc din toată inima pe rege cu haita sa, și aș vrea să-i văd pe toți cu capul pe ghilotină, dar trebuie să mărturisesc că îmi mergeau bine treburile !

— Da, da, zise tîmplarul, era o vreme bună, mi-aduc și eu aminte de atunci, că și eu am cîștigat frumoase părăluțe. Dar s-au schimbat lucrurile ! Azi plătim biruri și trebuie să tăcem din gură !

— În schimb trăim într-un stat liber !, zise Drouet. Dar deși sînt republican, aș vrea să am plină cu bani trăsura ceea care stă la poartă !

Zicînd acestea, dirigintele poștal apucă cu gest măgulitor monedele de aur căpătate, și se uită fără multă atenție pe partea inversă.

Deodată se opri înmărmurit. Se apropiă mai mult de laternă și aruncă o privire grăbită, pătrunzătoare asupra monedei.

— Drace !, izbucni el. Grasul ăla, nici vorbă..., cruci și dumnezei !

— Dar ce-i ?, ce strigi așa ?, ce s-a întîmplat ? Nu cumva e falsă moneda, ne-ar părea foarte rău !...

— Ba nu, nu-i falsă ! strigă el, de parcă ar fi înnebunit.

— Dar ce ți-i domnule diriginte ? gîngăvi fierarul, speriat de strigătele și violența lui Drouet.

— Ia ascultă mă nene, ești ori nu un patriot cinstit ?

— Dacă sînt un bun și sincer patriot ? N-am dovedit oare aceasta la ultimele alegeri ?

— Va să zică, nu ești un monarhist mascat ?

— Doamne ferește ! răspunse Ypot. Așa ceva te costă capul în ziua de azi !

— Așadar, se poate încrede cineva în dumneata ?

— Da, da, fără îndoială !

— Atunci vino cu mine ! Am făcut o descoperire, o îngrozitoare descoperire !

— Ce zici ?, ce fel de descoperire ai făcut ?

— Ai să vezi dumneata numaidecît ! Haide ! haide ! Ia te uită bine la moneda asta !, zise el, apropiind lampa ca să vadă mai bine.

— Ce vezi aici ?, întrebă iar Drouet.

— Ce să văd ?, chipul Majestății sale Ludovic al XVI-lea !

— Idiotule ! ţine-ţi gura ! Este Capet, nemernicul Capet, care ne-a aruncat în mizerie scumpa noastră patrie !

— Da, da, sigur, e Capet !. Dar, ce are a face ? Astfel de monede am şi eu acasă !

— Ah desigur ! rînji Drouet. Hai înăuntru, vecine dragă ! Să-mi ajuţi puţin la dereticare în odaia unde stau călătorii aceia. Uită-te cu atenţie la servitorul ăla gras ! Dar ţine-ţi gura că de nu, te strîng de gît !

— Apoi bine, Drouet, ce dracu ai ? Te-ai schimbat, că nici nu te mai recunosc !

— Haide ! Haide !

El merse înainte, iar Ypot îl urmă, neştiind ce vrea Drouet. Amîndoi intrară în odaia în care se aflau străinii.

Capitolul 95

DESCOPERIREA DIRIGINTELUI POŞTAL

Doamna cea elegantă tot se mai odihnea pe canapea. Cei doi copii dormeau, iar lacheul cel gras, şedea foarte satisfăcut la masă şi mînca de zor.

— Ei, ce se aude ? întrebă el.

— O, am vrut numai să strîng !, zise Drouet prefăcut. Văd însă că vin prea devreme ! Nu cumva vreţi să vă schimb şi caii ?

— Nu, nu !, zise doamna de pe canapea. Avem noi altă combinaţie !

— Bine, bine !, afirmă Drouet cu indiferenţă aparentă.

Pe urmă dădu un pumn zdravăn lui Ypot, care rămăsese cu gura căscată, la vederea servitorului ce înfuleca grăbit.

— Vino afară, neghiobule !

Îl apucă pe Ypot de bluză, trăgîndu-l cu tot dinadinsul afară. Dar de-abia închisese uşa după el, şi cu o mînă nervoasă apucă pe fierar de piept.

— Ei, ai deschis bine ochii ?

— Bine zici !, ai dreptate ! Servitorul ăla gras, care mănîncă găinile cu atîta poftă, nu e oare Capet ?

— Dar altul nu poate să fie !, întrerupse Drouet, şi în ochii săi străluci un triumf sălbatic.

— Ura ! Acum cumetre, sîntem oameni, îţi spun ! Ofiţerul e pe o cale greşită, familia care trecuse odinioară

prin sat n-a fost a lui Capet. Acum îi avem aici. Ei au venit pe o cale greşită, ai observat ? Şi de ce oare ? Ca să nu-i prindă cei care îi urmăresc ! Hahaha ! Dar, i-am prins noi la timp ! Ei, ce e de făcut ? Ce e de făcut ? mormăi fierarul. Ar trebui să trimitem un călăreţ la Clermont, poate că-l mai întîlneşte pe ofiţer !

Drouet îi dădu un pumn aşa de tare, încît bietul fierar amuţi.

— Dar ce vrei ? strigă el speriat.

— Neghiobule ce eşti ! Să chem pe ofiţer, să capete el răsplata ? Să mă scuteşti de planurile tale ! Vom trage noi clopotele, vom spune întregii ţărănimi să se înarmeze cu lopeţi, cu secere, cu coase, în sfîrşit cu toate armele posibile, şi pe urmă îl prindem noi pe Capet, şi-l ducem la Paris ! Îţi spun, cumetre Ypot, mîine, nu o să mai existe oameni populari în toată Franţa, decît eu şi tu ! Şi cine ştie, poate că drept recunoştinţă, ne alege şi membri în convenţie.

— Sau dacă am greşit cumva, ne retează capetele !, zise fierarul cu voce înceată. Cu oamenii ăştia nu e uşor să te pui ! Eu zic să-l lăsăm pe Capet să fugă în pace, cumetre !, şi la urma urmei, ce ne pasă nouă de Capet şi de suita sa ?

— O, tu prostule şi măgarule, strigă iar Drouet cu furie. Să faci aşa cum îţi spun eu ! Te duci fuga prin sat, aduci pe toţi oamenii aici în faţa birtului, o parte în faţa intrării şi alta în dosul ei, aşa ca să nu poată scăpa nici o muscă din birt. Pe urmă, cînd vor fi adunaţi cu toţii, îmi dai un semn. Vom trage cu pistoalele şi de pe turla bisericii trebuie trase clopotele de moarte şi de foc ! Cît pentru rest voi îngriji eu !

Zis şi făcut. Fierarul, care avea respect mare pentru cumătrul său, îl ascultă cuvînt cu cuvînt. Ca un vultur zbură la dreapta şi la stînga uşii care dădea în odaia boierilor.

Răbdarea antreprenorului poştal era pusă la grea încercare. Trecu un timp cam lung. În timpul acesta, nu se întîmplă nimic deosebit în odaie. Nici de afară, nu auzi nici un zgomot. Desigur satul era întins, Ypot avea cale bună de umblat pînă să poată alarma pe toţi sătenii. Dar Drouet se gîndi şi făcu iute un alt plan.

El chemă puţinii bărbaţi puternici care erau în serviciul său personal. Pe deasupra mai sosi şi o diligenţă.

Drouet angajă şi pe vizitiul ei. El îi puse la curent de ceea ce se va întîmpla.

Din ochii celor strînşi, scînteia o veselie nebună. Nimeni nu credea că cei din odaie erau membrii familiei regale. Ei se gîndeau numai la cîştigul lor strălucit, căci în tot cazul vor fi plătiţi de suveranii actuali ai Parisului. Nici nu era nevoie de întărîtarea lui Drouet, pentru a sălbătici pe cei adunaţi în faţa birtului.

Despre fierarul trimis în sat, nu se auzea nimic. După o jumătate de ceas se auzi un zgomot surd. Din toate părţile se zăreau umbre nocturne, care înaintau spre restaurant.

În acelaşi timp se deschise uşa de la odaia boierilor, şi apăru chipul vizitiului. După dînsul, urma doamna cu cei doi copii ai ei şi cu servitorii travestiţi.

Capitolul 96

ÎNVIATĂ DIN MORŢI

Chiar în ziua cînd soarele strălucitor pătrunde în toate colţurile, Morga apare cît se poate de misterioasă.

Căci nu există un antagonism mai înfiorător decît între viaţă şi moarte. Nu degeaba, omul însufleţit simte o repulsie faţă de forma moartă, care ieri purta încă o inimă caldă şi iubitoare în sînul ei.

Cadavrul din faţa noastră mai are asemănarea exterioară cu fiinţa dispărută, dar pietrificarea morţii, ne îngrozeşte. Buzele care par că vor să se deschidă ca să spună ceva foarte misterios, ne înfioară în mod straniu.

Şi cînd te gîndeşti la Morgă ! Ce impresie sumbră şi groaznică, face ea asupra omului simţitor. O casă a cărei unică misiune e de a adăposti morţi în sînul ei, corpuri omeneşti care nu mai trăiesc. Chiar pereţii goi şi sumbri, vorbesc o limbă cît se poate de funebră.

Cîte speranţe nobile, cîte planuri de viitor îşi găsesc sfîrşitul aci în clădirea sumbră şi rece ! Cîtă iubire şi ură, cîtă speranţă şi îndrăzneală, cîte decepţii amare se ascund acum mute în zidurile Morgăi.

„Lăsaţi orice nădejde, voi care intraţi aici !“ Cuvintele acestea ar trebui să figureze cu litere de foc pe frontispi-

ciu. Poate că acel care e sătul de viață, se îngrozește de faptul de a se omorî, numai la privirea acestei clădiri !

Astfel de gînduri zbuciumau acum creierul Orfelici, cînd se coborî de mînă cu fratele ei, în pivnița mortuară.

Cîtă liniște era în jurul celor doi frați. Lanterna din mîna Călăului ardea nesigură, aruncînd, cînd ici, cînd colo, o lumină amăgitoare pe zidurile vechi și înnegrite. De pe piatră picura încet apa, singurul zgomot în mijlocul acestei liniști mortuare. Afară de acesta, se mai auzeau. pașii Orfeliei și ai fratelui ei.

Ajunși în pivniță, Orfelia se opri pe loc. Ea puse mîna stîngă pe inimă și oftă adînc.

— O, cît de pustiu e aici ! Oh frate, cît de chinuitoare trebuie să fie disperarea unui om, pînă să se hotărască să-și pună capul în clădirea aceasta !

— Totul e trecător !, pînă și viața ! Bine de aceia care nu mai sînt în viață ! Ei nu se mai întreabă întruna : cine știe ce se va întîmpla mîine ? Ei și-au ajuns scopul. Ușoară fie-le țărîna !

Orfelia îmbrățișă înfiorată pe Călău.

— Nu frate, nu spune asta !, e groaznic să stai aici ! Închipuie-ți, sînt oameni ca și noi, aceia care se odihnesc aici pentru vecie ? Cînd s-au născut, și pe ei i-a îmbrățișat cu căldură mama lor. Cu ce au greșit ei, ca să fie pe veci, dar pe veci uitați, dați eternei uitări !

Călăul oftă greu.

— Cine i-ar putea uita !, murmură el. Oh, soră dragă !, cît invidiez morții care se odihnesc aici în pace și liniște ! O, cum mi-e de îndurerată inima ! O, soră, soră dragă, nu-ți poți închipui ce îngrozit sînt de soarta lui Lili !

— Vino !, zise Orfelia. Tu cunoști locurile pe aici, du-mă la Adella de Barry !

Călăul ridică în sus lanterna ; căută cu privirea în toate părțile și se opri asupra unui obiect negru, care sta întins într-un colț.

— Acolo e, surioară ! Vino, și sfînta fecioară să-ți fie într-ajutor !

Enric apucă pe Orfelia de mînă, și înaintară împreună spre colț.

Pe o scîndură albă, cu capul întins spre Enric și Orfelia, zăcea un cadavru femeiesc, îmbrăcat numai cu strictul necesar.

Enric Sanson gemu de durere.

— Ea este ! E frumoasa diavoliță care a adus asupra capului nostru atîta jale !

— Deschide fereastra !, porunci Orfelia, scoate cadavrul pentru ca privirea mea să cadă din plin asupra sa !

Enric ascultă. Cu o sforțare, ridică în sus fereastra și apucă coșciugul pentru a-l scoate afară.

Imediat după aceea, Orfelia se aplecă pe corpul moartei. Fără îndoială, era corpul Adellei de Barry ! Adînca catalepsie în care căzuse, făcu să cadă jos sulemeneala care acuma nu mai acoperea decît o parte a feței. Peruca cea blondă dispăruse, și nu se mai vedea decît părul-i negru, tăiat scurt. O paliditate adîncă, acoperea obrazul. Dar chiar dacă Adella de Barry era moartă cu adevărat, moartea nu i-a luat nimic din mîndra și demonica ei frumusețe.

Orfelia studie cu băgare de seamă, rana abia perceptibilă, pe care o căpătase Adella, în urma loviturii de pumnal. Marginile rănii de pumnal erau cam umflate, de culoare albăstruie și contrastau grozav cu sînul alb al Adellei.

Cufundat în triste și dureroase gînduri, Enric Sanson se uită fix la corpul nemișcat al Adellei.

Bizar ! acuma, că sătea înaintea ei, nu știa ce simțăminte are față de dînsa. Fără voie își aduse aminte de acea seară de adîncă ameteală a simțurilor pe care a petrecut-o în castel în brațele Adellei, la sînul ei, sorbind din voluptățile ei, din nepotolita ei poftă senzuală. Ce patimă nebună a străbătut în acea noapte corpul acesta înțepenit, cum tresărea de fiorii plăcerii, îmbrățișîndu-l cu foc nestins, și acoperindu-l cu sărutări fierbinți ! Și el, ce plăceri cerești a gustat în acea divină îmbrățișare !

Fără voie Sanson apucă mîna Orfeliei, care îl liniști cu un singur gest.

— Momentul a sosit !, zise ea adînc mișcată. Ascultă-mă deci încăodată ! Dacă această femeie care zace întinsă înaintea noastră, nu e moartă, ci cuprinsă numai de catalepsie, ascultă fiecare cuvînt ce-l rostim alături de dînsa !

— Imposibil, surioară ! Crezi tu într-adevăr ?

— Nu cred nimic !, răspunse Orfelia. Știu ce știu. Va să zică tu ceri de la mine, s-o scot din catalepsie, și dacă Dumnezeu îmi va da putere, s-o rechem la viață ?

— Da, surioară ! te conjur !

— Gîndește-te bine, frățioare, ce ceri de la mine ! N-ai spus tu oare singur, că Adella de Barry e cea mai înverșunată dușmană a ta ?

— M-am înșelat surioară ! Toată vina ei, este că m-a iubit cu pasiune !

— Las-o în pace acuma ! Noi am făcut tot ce a fost omenește posibil. Facă acuma și cerul ceva în ajutorul ei !

Adînc emoționat, Enric îngenunchie lîngă coșciugul de fier în care era întinsă Adella, și nu îndrăzni a-și lua ochii de la dînsa. Cu un dor nebun se uită la încîntătoarea ei frumusețe.

Ah, ce chinuitor trecea timpul ! Călăul avea impresia că de la intrarea sa în pivniță au trecut ore nenumărate. Adella tot nu se mișca !

Enric Sanson se înfioră fără voie. Niciodată, sora sa, nu i s-a părut atît de stranie.

Orfelia ieși din nemișcare. Băgă mîna în sîn, de unde scoase o mică sticluță de aur. Scoase dopul. Un miros bizar, ca al migdalei, umplu sala morților. Ea se aplecă asupra Adellei. Picură cîteva picături pe rană. Atentă, observă efectul picăturilor căzute pe carne.

Deodată rana se lărgi și luă forma unei brazde. Părea că începe să se descompună carnea. Atunci Orfelia respiră ușurată.

— Frate dragă, nenorocita trăiește ! Să vedem dacă mai e de ajutat ceva aici ! zise ea.

— Cum ? crezi într-adevăr una ca asta ? Nu, nu se poate !, o astfel de veste cerească nu-mi poate părea credibilă !, îngînă Călăul emoționat.

Orfelia privea melancolic.

— Fie ca încercarea asta generoasă să reușească spre binele tău !, zise ea adînc mișcată. Mi-e teamă, însă, că ne chinuim eforturile astea supraomenești pentru o ingrată !

Zicînd asta, Orfelia se aplecă spre Adella.

Își dădu toată silința să deschidă gura nenorocitei ; ceea ce era, însă, foarte greu.

— Ajută-mă, Enric ! zise ea.

Numai Enric, încordîndu-și toate puterile, izbuti să-i întredeschidă buzele, pentru ca Orfelia să-i poată picura cîteva grame din elixirul pregătit.

— Ei, acum începe partea cea mai dificilă a muncii noastre !, murmură sora Călăului. Trebuie să-i insuflăm moartei o nouă viaţă !

— Şi cum vrei să faci asta, surioară ?, întrebă Enric.

Ascultă cu multă atenţie explicaţiile Orfeliei. Apoi începură amîndoi să se ocupe de pretinsul cadavru.

Operaţia exercitată de Enric şi Orfelia asupra Adellei seamănă întocmai cu aceea care, în mod obişnuit, se practică în readucerea la viaţă a înecaţilor sau în cazul unor morţi aparente.

Enric trebui să asigure, mai întîi, cadavrului, o poziţie de şedere, punînd apoi într-o mişcare neîntreruptă braţele Adellei.

După explicaţiile date de Orfelia, principalul era ca, înainte de toate, să se pună în funcţiune din nou plămînii nenorocitei pentru ca prin această mişcare ondulatoriu-violentă pe care Enric o executa asupra trupului, inima să înceapă din nou să pulseze.

Cîtva timp, toate eforturile lui Enric rămaseră infructuoase. Sudoarea îi curgea de pe frunte în picături mari. Deznădăjduit şi descurajat voiše să se oprească, dar Orfelia îi făcu un semn poruncitor :

— Tot înainte, nu te opri ! Pentru nimic în lume, nu trebuie să ne oprim. Dacă prin mişcările noastre, vom reuşi să facem să pătrundă în stomacul nenorocitei o singură picătură, apoi e scăpată !

La un semn al Orfeliei, Enric lăsă să recadă pe spate, corpul Adellei. Orfelia încercă din nou să-i picure în gură cîteva picături printre dinţii Adellei.

Ciudat, rezistenţa pe care o mai opuneau dinţii foarte strînşi ai Adellei, nu mai era aşa mare ca pînă acuma. Fără ajutorul lui Enric, Orfelia a putut acuma să introducă cîteva picături printre dinţii Adellei.

Pe cînd Enric continua, mişcările sale de odinioară cu corpul nenorocitei, Orfelia, freca sînul şi spinarea Adellei la intervale regulate.

După o jumătate de oră de muncă încordată, se întîmplă în sfîrşit incredibilul. O slabă, foarte slabă respiraţie, apăru pe buzele moartei.

— Surioară, dragă surioară ! trăieşte ! strigă Enric Sanson tremurînd de emoţie. Oh, fie lăudat cerul ! Acuma Lili a mea, a scăpat de ce-i mai rău ! Adella trăieşte !

— Curaj, prudență și sînge rece ! Tot n-am scăpat de primejdie.

Orfelia încercă din nou să introducă printre dinții Adelei cîteva picături de elixir. De astă dată, dinții, s-au deschis fără împotrivire, și buzele nenorociei au făcut o încercare de a înghiți.

— Ascultă-mă frățioare ! zise Orfelia, pentru a treia oară te întreb ! Crezi tu că Adella de Barry este recunoscătoare din fire, crezi tu că va ține în mod conștiincios jurămîntul ce ni-l va da în ceasul acesta ?

Atunci Enric puse mîinile pe piept, zicînd cu solemnitate :

— Da, surioară, eu cred că Adella de Barry nu-i geniul răului ! Ea ne va fi recunoscătoare toată viața că am scăpat-o de moarte, și va îngropa ura ei de mai înainte.

La auzul acestor cuvinte, sora Călăului se aplecă asupra moartei aparente. Își lipi buzele de urechea rece a Adellei

— Ascultă-mă Adello de Barry ! Știu foarte bine că mă poți asculta ! Voi încerca să te deștept din somnul cataleptic în care te afli cufundată ! Dar ascultă-mă ! Jură și obligă-te a nu dușmăni pe viitor nici pe fratele meu, nici pe iubita lui ! Primul cuvînt cînd te vei redeștepta la viață, să conțină acest jurămînt ! Dar dacă vei refuza cumva, jur pe tot ce-i mai sfînt pe lume că te voi ucide !

Orfelia se retrase, încrucișînd brațele pe piept. Cu privirea fixă și pătrunzătoare se uită la moartă.

Deodată cei doi frați observară un oarecare zgomot, care tulbură liniștea de pînă atunci. Amîndoi ascultară. Nu mai era îndoială ! Din buzele Adellei ieșea încet și întrerupt răsuflarea.

Fața Orfeliei se lumină de mîndrie. Ea se apropie.

— Adella de Barry era moartă numai cu numele dar sufletul îi rămăsese în trup ! Membrele ei erau numai cuprinse de catalepsie. Desigur că în mai puțin de un ceas ar fi răpit-o cruda moarte, însă noi, frățioare, am sosit tocmai la momentul oportun !

— O, cît te prețuiesc ! Voi mulțumi cerului pînă în ultimul meu moment. Acuma toate se vor îndrepta. Adella de Barry ne va fi pe veci recunoscătoare. De aci înainte nu mă mai tem de nimic ; nici un nor nu va întuneca firmamentul fericirii noastre ! Lili va fi dulcea și adorata

mea soție ! O, fie binecuvîntat ceasul fericit în care renăscu fericirea mea, pentru a nu mai pieri niciodată !

Bărbatul foarte fericit, nu observă îndoiala ce se oglindea pe obrazul Orfeliei. Un oftat adînc îi ieși din piept, căci ea credea contrariul. Simțea că era poate mai nimerit, să o lase pe Adella în prada nenorocirii sale.

Dar acum, era prea tîrziu ! În aceeași clipă Adella de Barry deschise ochii. Ea se uită foarte puțin uimită în jurul ei, ca și cum n-ar fi înviat din morți !

Orfelia a avut dreptate în susținerea ei ! Adella auzise toată convorbirea dintre frați.

Curioasă și groaznică idee ! Nenorocita rămăsese cu conștiința senină, din momentul în care căzuse rănită la pămînt. Numai membrele i se încleștară. Paralizia o împiedicase să miște, pînă și pleoapele. Ea lăsase să se facă cu dînsa orice, atît îi pierise voința ! Și cu toate astea auzea foarte deslușit. Toate ordinele, toate cuvintele rostite în jurul ei, le auzise și le înțelesese.

Oare, Adella, visase că în ultimul moment îi va veni un ajutor, încît să nu fie îngropată de vie ?

Poate că simțămintele care însuflețiră inima Adellei, în timpul catalepsiei sale, erau cele mai groaznice cu putință.

Prințesa de Barry deschise cu totul ochii-i mari, negri și adînci. Obrazul i se lumină de un surîs neobișnuit de duios și iubitor. Ea întinse încet mîna, către cei doi frați.

— Mulțumesc vouă, salvatorii mei ! Vă mulțumesc ! murmură ea cu voce tremurîndă, vă rămîn veșnic datoare cu recunoștință !

Capitolul 97

PUII FRIPȚI

Perechea regală împreună cu familia și suita ei, n-a petrecut tocmai cu o adîncă satisfacție pauza de o oră din salonul restaurantului din Sf. Menehould.

Ludovic al XVI-lea mai ales, un iubitor de mese mari și abundente, dovedi cu probe istorice că în mijlocul pri-

mejdiilor celor mai grave și amenințătoare, își păstra obiceiurile sale gastronomice.

Regina, nu se putu opri de a face soțului ei regal, imputări blînde asupra ținutei sale compromițătoare pentru planul și siguranța lor.

— Amice, îi zise ea, nu știi ce faci! Restauratorul de aici, nu prea îmi place, afară de asta, nu ne aflăm prea departe de Paris. Te pomenești că a fost pe aici, înaintea sosirii noastre, un curier care a anunțat fuga noastră din Temple!

— Scumpa mea, nu-ți face griji de pomană. Nu trebuie să uiți că sîntem la o depărtare de o zi de Paris, și că după douăzeci și patru de ore, vom fi dincolo de teritoriul Franței.

Și regele mîncă într-o poftă nespusă din cei patru pui fripți care fură puși pe masă.

Nimeni din familia și suita regală nu luă parte la această masă. Copiii erau prea somnoroși pentru a simți poftă de mîncare, iar doamnele erau zdrobite de osteneala drumului. Pe lîngă asta, pe Maria Antoinetta o rodea o nerăbdare nespusă de a continua drumul cît se poate de iute.

Se înțelege că ducele de Villequier, nu îndrăzni să obiecteze nimic suveranului său. El stătea într-o ținută foarte umilă, dar ochii săi trădau îndeajuns că nu aprobă cîtuși de puțin procedura regelui.

Regele însă în orbirea sa nici nu vru să știe de nimic și continuă să mănînce în liniște fără a se sinchisi de grija dureroasă a celorlalți.

O vorbă veche ne spune că pe cine vrea Dumnezeu să zdrobească, îl orbește mai întîi.

Această vorbă înțeleaptă își găsește cea mai potrivită aplicare în soarta lui Ludovic al XVI-lea. Cine știe dacă cei patru pui pe care regele s-a încăpățînat a-i mînca în restaurantul poștei, nu l-au costat capul și viața!

Dacă ar fi fost după dorința reginei, apoi nu s-ar fi făcut nici un popos în satul acesta, cu dirigintele poștal revoluționar și viclean. Ar fi trecut înainte în goana cailor și ar fi scăpat de o grea nenorocire. Căci în Clermont ei așteptau un sprijin militar. Acolo se aflau două regimente de dragoni al căror colonel Damast, era un partizan înfocat al regelui. Colonelul Damast a depus un jurămînt

solemn, că din Clermont pînă la frontieră el va proteja fuga regelui, cu forţa regimentelor sale.

Nici vorbă că în momentul cînd familia regală s-ar fi aflat sub scutul şi în mijlocul celor o mie de dragoni, siguranţa ei ar fi fost completă şi în afară de orice primejdie.

În sfîrşit Ludovic al XVI-lea îşi terminase dejunul. Adînc satisfăcut, îşi ştergea buzele şi sorbea cu multă plăcere dintr-un pahar cu vin de Bordeaux.

— Să-mi fie de bine !, zise el glumind. Am mîncat cu multă poftă şi m-am săturat. Acum, putem pleca, şi vă asigur că din partea mea nu veţi mai avea nici o dificultate !

Sărmanul şi miopul rege !, desigur, că ar fi dat cu dragă inimă totul pentru a-şi putea continua călătoria, sau mai bine zis fuga.

— Slavă Domnului ! zise ducele de Villequier.

Atît acesta, cît şi ceilalţi care se aflau în odaie se simţiră neliniştiţi, cînd văzură intrînd pe Drouet împreună cu Ypot. Privirea dirigintelui poştal nu plăcu nici reginei nici celor doi devotaţi ai săi. Presimţeau nenorociţii, că de sub privirea ipocrită a lui Drouet, îi ameninţă o grea primejdie.

Villequier se apropie iute de uşă, spre a o deschide înaintea suveranilor, dar nu apucă să treacă pragul, că se auzi oprit de un „staţi !" tunător şi ameninţător.

Acest „staţi" îl strigă cu vocea lui groasă şi răsunătoare, birtaşul Drouet.

Cuprinşi de spaimă regele şi familia sa se opriră în loc împietriţi ; frica se zugrăvi pe feţele tuturor. Copiii pe care îi purtau în braţe regina şi doamna de Fauzel, se deşteptară din somn plîngînd.

— Staţi ! strigă iar dirigintele poştal.

Urmat de partizanii săi, Drouet intră în odaie cu o privire provocatoare şi măsură din cap pînă în picioare, pe regele care devenise palid ca ceara.

— Ce înseamnă asta ? îngînă Ludovic al XVI-lea. Cum de vă permiteţi să ne opriţi aici ? Nu v-am plătit cinstit mîncarea şi băutura ?

Drouet însă, drept orice răspuns, izbucni într-un rîs fanatic şi rîsul acesta se comunică tuturor prietenilor săi

care începură să rîdă în cor cu strîmbături grozave, fără a şti de ce.

Regina stătea nehotărîtă, lacrimi îi veniră în ochi şi neştiind ce să facă se uită consternată la bărbaţii înarmaţi cu puşti vechi, ruginite, securi, hîrleţe, ale căror trăsături nu preziceau nimic bun.

— Doamne ce ne vom face acuma ?, murmură nenorocita regină.

Strînse şi mai mult la piept capul blond şi îngeresc al micului prinţ, acoperind faţa copilului, cu lacrimile ei de deznădejde.

Doamna de Fauzel îşi pierduse cu totul curajul şi se refugiase într-un colţ al odăii, frîngîndu-şi mîinile.

Mica prinţesă pe care guvernanta o ţinuse pînă acuma în braţe, căzu jos şi se agăţase de rochia doamnei de Fauzel, uitîndu-se cu spaimă în toate părţile.

— Nu v-am achitat ce vi se cuvine ? întrebă încă odată Ludovic al XVI-lea.

— Ba da, dacă-i vorba de datoria ce o ai către mine pentru băutură şi mîncare, n-am ce spune, ai plătit-o cinstit cu cei cîţiva ludovici de aur, zise Drouet cu ironie ; dar, Ludovic Capet, tu ai de achitat o datorie mult mai mare către patria franceză ! Cred că m-ai înţeles acum, nu-i aşa ?

Ludovic al XVI-lea respiră cu greu. Înspăimîntat, făcu un pas îndărăt, apăsîndu-şi pieptul cu mîinile şi privind disperat la ducele de Villequier care se apropie acuma cu ochi fulgerători de Drouet.

— Nerușinatule !, strigă ducele cu ton furios. Cum îndrăzneşti tu, să insulţi pe stăpînii mei ? Mi se pare că te-ai îmbătat ! Altfel n-ai fi capabil să consideri pe un lacheu al cucoanei mele, ca pe fostul rege al Franţei.

Drouet însă, dădu bătrînului vizitiu-duce, un pumn atît de strașnic, încît sărmanul Villequier era cît pe aci să cadă la pămînt.

— Da, da ! ştiu eu ce ştiu ! strigă Drouet cu o furie turbată. Ăsta e Ludovic Capet ! Îşi poate închipui orice copil că dacă regele fuge din ţară pe ascuns, n-o să fugă îmbrăcat ca rege, în mantaua de purpură şi ţinînd în mînă sceptrul de aur !

— Apoi bine, amice, interveni Ludovic al XVI-lea, dar dacă te asigur că nu sînt acela pe care-l crezi că sînt ?

— Ei aşi !, lucrul e dovedit ! răspunse Drouet. Nu cercetez şi nu pierd vremea. Asta o las pe seama Convenţiei din Paris. Trebuie să vă întoarceţi sub escortă la Paris.

— Vă tăiem bucăţi dacă nu ascultaţi !

— Haide, marş în trăsură !

— Înainte ! înainte !

Astfel răsunau cu sălbăticie urletele partizanilor lui Drouet. Maria Antoinetta se apropie de bărbatul ei şi-i aruncă o singură privire de reproş.

— Haha ! Iată şi austriaca !, exclamă Drouet.

— Ei cucoană, ia să te vedem niţel la lumină ! Îţi cunoaştem noi mutra din portretele dumitale !

Deodată se auzi de afară o gălăgie sălbatică, provenită din repetarea în cor, a refrenului mizerabilului cîntec :

Madame Veto primis
D'extrangler tout Paris !

Auzind această neaşteptată insultă, regina tresări şi părîndu-i-se nedemn, să mai joace faţă de aceste bestii sălbatice, rolul de servitoare, ridică mîndră capul şi cu o privire pătrunzătoare măsură pe nemernicul Drouet.

— Ei bine, zise nenorocita femeie cu simplă şi mîndră demnitate, sînt austriaca, precum aţi spus, sînt Antoinetta, regina Franţei !

Efectul acestor cuvinte simple şi curajoase, a fost covîrşitor chiar şi pentru fanaticul republican care le jurase pieirea.

Un moment se făcu în odaie o tăcere mormîntală. Fără voie sătenii îşi scoaseră pălăriile, conform vechiului obicei. Drouet singur, rămase perplex. După o clipă însă îşi regăsi îndrăzneala.

— Aşadar, a ieşit adevărul la lumină ! Ei, idiotule !, se adresă către Ypot. Spune tu, cine din noi amîndoi a avut dreptate ?

Înspăimîntat de mîndra revelaţie produsă de Maria Antoinetta, bătrînul duce se apropie de regină.

— Oh, majestate, murmură fidelul partizan, n-ar fi trebuit să faceţi declaraţia asta ! Acuma, într-adevăr, nu mai există nici o scăpare, nici o speranţă !

— Nu amice, zise ea cu glas tare, dacă bărbaţii aceştia de care sîntem înconjuraţi nu sînt monştri, ci oameni de inimă, vor şti să respecte rugămintea reginei,

rugămintea unei mame !

Mai ales asupra cuvintelor din urmă, regina accentuă cu putere. Făcu un pas înainte şi măsură pe duşmănosul Drouet cu o privire luminoasă, plină de iertare.

— Domnul meu !, începu Maria Antoinetta. Adevărat este că am nenorcirea de a fi regina Franţei. Vă jur însă, că sînt absolut nevinovată de toate crimele ce mi se atribuie ! Dorinţa mea cea mai mare a fost întotdeauna de a-mi vedea fericit poporul. De cînd mi s-a luat povara coroanei regale, nu am avut altă grijă şi preocupare decît educaţia şi instruirea copiilor mei ! Oh, domnul meu, nici nu vă puteţi închipui ce fel de oameni sînt aceia care stăpînesc Parisul şi Franţa ! Duşmanii noştri din Capitală, nu ne caută pentru că ne ştiu vinovaţi, ci pentru că se tem, că ne-am putea ridica contra tiraniei lor. Dacă aveţi o inimă caldă, domnul meu, lăsaţi-ne vă rog, să plecăm neîmpiedicaţi. Nu departe de aici, la Clermont, ne aşteaptă ajutorul militar, şi de acolo putem ajunge la frontieră fără nici o primejdie. Fii milos şi îndurător ! Nu pîngări frumosul sentiment de milă cu care ne-a înzestrat Dumnezeu pe fiecare din noi ! Fie-ţi milă de mine şi de copiii mei, şi Dumnezeu din cer îţi va plăti însutit şi înmiit pentru bunătatea dumitale !

Capitolul 98

TOTUL PIERDUT

Vorbele reginei, produseră oarecare impresie asupra sătenilor adunaţi. Cîţiva dintre dînşii se uitară unul la altul, nehotărîţi şi şovăitori. Se gîndeau, poate la propria lor familie, avînd presimţirea, că foarte curînd va veni şi pentru dînşii o zi cînd vor căuta în zadar ajutor.

— Ei da, zise Ypot, după părerea mea, regina are dreptate !

În acelaşi moment însă bietul fierar căpătă de la Drouet un pumn zdravăn în coastă.

— Ai înnebunit, bre ? strigă fanaticul poştaş. Nu cumva ne lăsăm şi noi amăgiţi de făţărnicia austriecei ?

Şi cu ochi fulgerători se întoarse spre regină, a cărei faţă se acoperi cu o roşeaţă adîncă.

— Nu, cucoană, pe noi n-o să ne tragi pe sfoară ! Trebuie să ne urmaţi la Paris şi acolo să vă apăraţi cum veţi pofti înaintea tribunalului revoluţionar !

Regina stătu un moment ca zdrobită şi fiori îi străbătură trupul. Ridică privirea la cer părînd că aşteaptă de la Dumnezeu ajutor şi sprijin pentru a putea suporta amărăciunea grozavă a acestui moment.

Apoi privirea ei măsură toată odaia. Regele sta ca nimicit cu faţa întoarsă spre perete. Doamna de Fauzel plîngea cu hohote, cuprinsă de o groaznică disperare.

Apoi privirea reginei se opri asupra micului prinţ pe care îl mai ţinea în braţe. Atunci o exclamaţie disperată ieşi din gura nenorocitei femei.

— Nu, nu Dumnezeule, nu poţi să vrei ca totul să fi fost în zadar !

Deodată, înainte ca poştaşul să fi observat, regina se aruncă în genunchi înaintea sa, şi plină de disperare, frumoasa femeie se uită la fanaticul revoluţionar.

— Dacă aveţi în inimă o scînteie de omenie, lăsaţi-ne să plecăm ! Nici nu vă puteţi închipui ce groaznic îmi roade inima, nenorocirea care a dat peste noi ! Te rog pentru copiii mei ! Reîntoarcerea noastră la Paris, înseamnă pieirea noastră sigură ! Încăodată, fie-ţi milă de copiii mei şi lasă-ne să continuăm drumul ! Dumnezeu îţi va răsplăti această faptă bună şi nu o vei regreta niciodată !

Drouet plutea într-un triumf sălbatic, fanatic. Privelişte reginei îngenunchiate în faţa-i, în loc să-l facă milos, îl apropia şi mai mult de răzbunare şi ură.

Drouet se vedea lăudat şi celebrat pentru triumful său. Să jertfească el laurii săi pentru hatîrul unor vorbe frumoase şi duioase din gura unei regine detronate, care niciodată nu-i va face vreo favoare ? Nu, hotărîrea lui Drouet era luată, înainte încă de a se pronunţa regina.

— Nu, nu, şi încăodată nu ! E de ajuns cu vorbele ! Vă duceţi îndărăt la Paris ! Aţi înţeles ?

Regina se ridică adînc mişcată. Obrajii i se roşiră de ruşine. Ea măsură pe crudul Drouet cu o privire nimicitoare.

— Atunci fie ca sîngele nostru şi al copiilor noştri, să cadă asupra voastră, popor sălbatic şi crud ! S-a şters

speranţa ! Întoarce-te disperare oarbă în această inimă mult şi crud încercată ! Şi acum nu cer nimic de la Dumnezeu, decît o moarte imediată şi a tot salvatoare !

Fermitatea reginei, luase sfîrşit. Femeia cea energică şi curajoasă, începu să plîngă ca un copil mic.

— La Paris !

— Înainte ! Nu trebuie să mai pierdem timpul !

— Ura ! Trăiască Drouet ! El a descoperit într-adevăr pe Ludovic Capet !

— Trăiască republica !

— Sus ! Sus !

Aceste cuvinte şi aclamaţi răsunară tot mai furtunos din gurile partizanilor lui Drouet.

La un semn al lui Drouet, credincioşii săi înconjurară familia regală şi pe partizanii lor. Cu sălbăticie, împinseră pe nenorociţi afară din odaie.

Ludovic al XVI-lea, aruncă o ultimă privire disperată pe resturile mîncării, care au adus nenorocirea pentru el şi pentru ai săi. Pe urmă se plecă, vinovat, spre mult iubita sa soţie.

— Iartă-mă, scumpa şi dulcea mea soţie ! Cine s-a putut gîndi la această crudă întîmplare ?

— Cerul a vrut să fie aşa, deci, să ne plecăm sub sentinţa Providenţei ! Haide amice, să nu dăm acelui nemernic o pildă de familie regală disperată. Vom şti să ne purtăm amarul soartei cu fruntea mîndră şi senină !

— La Paris !

Regina se ridică cu mîndrie. Cu priviri dispreţuitoare, măsură ceata de mişei care se adunase în jurul ei.

— La Paris, urlau din toate părţile.

Cei doi copii regali începură a plînge. Erau prea tineri pentru a înţelege primejdia. Ei nu putură pricepe, că momentul acesta era hotărîtor pentru viitoarea soartă a Franţei.

— Nu, nu, nu vreau să mă duc iar în Temple, oftă micul prinţ. E aşa de urît, acolo !

— O, păpuşică mică, n-o să te întrebăm pe tine, zise cu ironie Drouet.

Afară, familia regală găsi diligenţa. Caii erau îndreptaţi spre Paris. Toţi suiră cu familia regală în diligenţă.

Maria Antoinetta aruncă o ultimă privire asupra Clermontului mult sperat. În momentul acela, regina observă cum se înălțau rachete luminoase pe cer.

Rachetele probabil că veneau de la cele două regimente de dragoni care se opriseră în Clermont, așteptînd sosirea familiei regale, pentru a o duce sub escortă în paza lor.

Un geamăt dureros ieși de pe buzele regelui.

Ah, tocmai cînd erau așa de aproape de mult visata libertate, căzură pradă groaznicei nenorociri ! Colo, sub tufișurile dese ale pădurii, era Clermont, acolo era libertatea și fericirea !

În jurul trăsurii erau o mulțime de călăreți înarmați, care în cea mai mare parte purtau făclii aprinse.

Toți neomenoșii erau cuprinși de sălbăticie. Pe cînd familia regală era îngrozită de durere, afară răsuna din toate colțurile „Marseileza", cîntecul libertății.

Capitolul 99

ÎNCHISOAREA LUI LILI

De la închisoarea St. Madeline, Lili Miranda, arestată și acuzată a fi dubla criminală a morților de la balul Mascat, fu transportată la Salpetriere.

Acuzația care i se aruncase în obraz, era insuportabilă pentru tînăra fată.

Oare era Lili vinovată, ori numai gîndul că i s-ar putea imputa o astfel de faptă neomenoasă o adusèse în așa stare ? Cine ar ști să spună lucrul acesta ?

Lili ajunsă la Salpetriere, ascultă cu supunere toate ordinele supraveghetoarei.

Salpetriere, era în timpul revoluției singura închisoare pentru femei.

La arestarea ei Lili trebui, după regulament, să facă o baie. În timpul acesta, rochiile ei erau serios cercetate de supraveghetoare, care nu găsi nimic compromițător.

— Și inelul vreți să mi-l luați ? murmură Lili cu voce jalnică. Ah, vă rog, vă rog, lăsați-mi inelul. El e unica amintire care mă leagă de viață.

— Dar e împotriva regulamentului !

Supraveghetoarea o duse pe Lili în celula ei, foarte mică, dar curată, arătîndu-i nenorocitei regulamentul închisorii, apoi închise uşa după ea.

„Să crezi că sub măscuţa asta frumoasă, se ascunde o criminală atit de înverşunată ? Ce privire avea mititica în ochii ei albaştri ! Să fi fost şi atunci prefăcută ?"

Supraveghetoarea oftă. „Desigur, nu mai poţi crede nimănui în ziua de azi."

În timpul acesta, Lili se întinse pe patul ei de paie.

Tristeţea care-i cuprinse inima se agravase. Prea mult suferise tînăra fată în ultima vreme. Nu mai era de recunoscut, aşa de mult se schimbase. Obrazul ei era palid şi tras.

Numai Dumnezeu ştia dacă sub faţa de martiră a lui Lili se ascundea vina sau nevinovăţia. Ciudat însă, tînăra fată era cu mîinile împreunate spre cer. Ea se ruga călduros Atotputernicului...

Capitolul 100

FRAŢI EGALI, CAPETE EGALE

Negrul Pippin dispăruse din Paris. De cînd cu fapta îngrozitoare din casa armurierului, pentru care îşi dădu sufletul bătrînul Miranda, nu se mai ştia nimic de el.

Enric Sanson, Călăul, făcea raport despre această crimă.

Oricît de nesigure ar fi fost în Franţa relaţiile juridice, plîngerile Călăului au fost luate în seamă. Crima era prea bătătoare la ochi. Nu se îngăduia în Paris, ca pe lîngă terorismul de fiecare zi, să crească şi nesiguranţa.

De aceea se dădu ordin de arestare a negrului Pippin.

Inima lui Pippin trebuie să fi bătut straşnic cînd se gîndea ce soartă groaznică îl aştepta dacă va cădea pe mîinile gardiştilor municipali. Aşa se explică dispariţia lui din Paris.

De unde era veşnic în mijlocul mulţimii de pe Place de la Gréve, acum nu era urmă de el în apropiere de eşafod. Bietul Pippin, nu mai avea plăcere să prepare

mașina eșafodului, cînd știa că și pentru el va fi ascuțită la urma urmei.

Chiar Fauvel, nu l-ar fi luat sub scutul său în cazul acesta. Căci el n-avea cîtuși de puțin de a face cu procese de crimă. El era numai procurorul oficial al tribunalului revoluționar.

Din capitolele precedente cititorul știe că în timpul terorismului din Paris, împiegații justiției își îndeplineau munca lor cu toată demnitatea.

Negrul Pippin dispăruse. Poate că găsise un refugiu în odăile misteriase ale castelului de Barry sau se ascunsese undeva prin Paris. Poliția, care era pe urmele sale de săptămîni întregi, nu l-a putut prinde.

Noile crime din localul Operei și din strada Bellevue, răscoliră întreaga poliție.

Foarte puțin se mai vorbea de crima din casa armurierului. Poliția avea ceva mai bun de făcut decît să-l caute pe Pippin.

Așa, de pildă, un gardist municipal păzea într-o seară casa în care șezuse Carol Tellier cu soția sa. El nu observă un om care se furișase încet pe lîngă ziduri. Gardistul se uita prin umbrele nopții într-o căsuță, la o fată în corset care se pieptăna în fața oglinzii. O astfel de priveliște, era desigur mai atrăgătoare, decît aceea a omului care se furișase pe lîngă el.

În momentul următor, necunoscutul învelit într-o manta neagră se strecurase prin coridorul casei în care locuia telalul Senac.

În loc să apuce pe scara ce ducea la casa telalului, el intră în prăvălia acestuia. Acolo ardea o lampă slabă care arunca din toate părțile raze asupra mărfurilor de tot felul. Senac, piticul și grasul, erau ascunși după ușa prăvăliei unde sălășuiau diamante și alte pietre prețioase.

La sunetul clopoțelului din prăvălie, telalul se întrerupse din ocupația sa. Apucă repede pietrele și le bagă în largile sale buzunare, uitîndu-se cu neîncredere.

— Ei, bătrînule, în sfîrșit te revăd ! Îmi trebuie bani, să știi ! Ia scoate niței punga !

Telalul părea că nu aude bine. Dar, aruncînd o privire îl recunoscu pe Pippin.

— Hai, vino ! șopti Senac, să nu te vadă nimeni aici ! Vino în odaia din dos !

La cuvintele acestea, luă pe Pippin de mînă şi-l duse cu frică în odaia din dos a prăvăliei.

În acest loc strîmt şi mic se afla patul telalului şi o casă de bani, înciuiată.

— Ce fricos mai eşti şi tu, Senac !, — zise în treacăt Pippin.

Îndată se întinse cît era de lung pe canapeaua a cărei îmbrăcăminte era foarte stricată.

— Ei, spune-mi ce te aduce aici ?, întrebă acum telalul, cu ton neîncrezător.

— Eşti fricos, Senac ! Uite, al dracului, el e cel mai mare ticălos din Paris, şi tremură cînd îi vine un şoricel în cale ! Bătrînule păcătos ce eşti, nu vei scăpa de cuţitul roşu, nici mort !

Telalul aruncă o privire vicleană asupra lui Pippin.

— Păzeşte-te mai bine, să nu-ţi reteze maestrul Sanson capul ! Încă o dată, ce vrei ?

— Bani vreau, păcătosule !

— Bani ? Nu pot să-ţi dau nici un ban !

— Dar îmi trebuie bani ! zise negrul Pippin.

— N-am putut vinde încă lucrurile ! Afurisitul de Călău, stă ca dracu printre gardiştii municipali.

— Bine, dar te-am văzut adineauri cu nişte pietre scumpe !, şi dacă nu mă înşel, le-ai luat din biblia pe care am adus-o eu din casa armurierului ! Prin urmare, scoate bani ! Cu mai puţin de o sută de franci, nu plec de aici !

— Mi se pare că nu eşti în minţile tale, neghiobule ! O sută de franci ! Se poate ? Crezi că sînt milionar ?

Negrul Pippin fluieră de cîteva ori la rînd.

— Ce eşti, ce nu eşti !, mie să-mi dai bani că de nu...

El se întrerupse deodată.

— Dar ia spune-mi cum stăm cu negoţul nostru ? N-ai putut să negociezi nimic ?

Senac tresări. Faţa-i deveni palidă.

— St ! St !, taci ori nu ?

— Ei, aş ! Nu e nimeni în casă !

Senac făcu semn cu mîna.

— Şi dacă ar fi ! Gîndeşte-te că e numai un pas pînă la eşafod !

— Ei aş ! Doar morţii nu vorbesc ! zise ironic negrul Pippin. Şi dacă nu mă înşel, mi se pare că a plecat şi aia de sus ?

— Da, doamna Tellier e deja îngropată ! Biata femeie avea oftică, şi tot s-ar fi dus ea, oricum ! Pentru bărbatul ei, e o adevărată uşurare.

— Tu, afurisit şi viclean bătrîn ce eşti ! Parcă ar fi treaba ta dacă Tellier e însurat sau nu ! Mie mi se pare că îl vor uşura acum pe el cu un cap ! Haha !

Telalul aruncă o privire fulgerătoare asupra lui Pippin.

— Băiete, îţi spun că nu pot să-ţi dau azi parale, în tot cazul, nu o sută de franci ! Să-mi fi adus bani ghiaţă din casa de bani, era altceva.

— Ştiam eu că nemernicul de Colmin nu are mai mult ?, să fie al dracului ! Eu atît îţi spun, că am muncit şi am nevoie de bani.

— St ! Taci, mă, din gură !, murmură telalul.

Se duse la uşa din prăvălie şi scoase capul afară.

— Mi s-a părut că a umblat cineva pe uşă !, zise el întorcîndu-se.

— Ei aş !, cine să vină la tine moşule ?, rîse el ironic. Va să zică, nu vrei să-mi dai bani ?

— Cincizeci de franci, pentru că eşti tu Pippin !, dar nici o para mai mult ! Nu pot ! Vai de mine, cît m-am căznit pînă am adus lucrurile ! Afară de asta, mă urmăreşte poliţia ! Tremur să nu vină să-mi facă percheziţie ! Şi de or găsi la mine lucrurile, apoi...

— N-o să le găsească la tine, vulpe bătrînă şi vicleană, ştiu că-ţi păzeşti oasele !

Îndată Pippin sări în sus şi se apropie de telal.

— Ia ascultă, Senac, trebuie să-mi dai cei o sută de franci !

— Dar ce-ai mai scornit ?, întrebă cu lăcomie Senac.

— Ascultă-mă, zise negrul Pippin. (Şi la aceste cuvinte se apropie mai mult de Senac, privindu-l semnificativ). Acum sînd stau toată ziua ascuns, ca nu cumva să mă prindă afurisiţii ăia de gardişti, am destulă vreme de gîndit ! Şi m-am gîndit cum să dau o lovitură grozavă.

— Numai fără vărsare de sînge ! îngînă telalul, palid la faţă. Sîngele vărsat mă chinuie, şi e păcat mare.

— Ei, lasă să fie păcat ! Eu ţin foarte mult să n-avem martori înaintea judecăţii. Te asigur că bătrînul Colmin şi nepoata lui, nu mai zic nici cîrc !

— Taci ! Taci ! Vrei să ajungem pe eşafod !

Dar îndată îl apucă cu prietenie pe Pippin de braţ.

— Ei, ia spune-mi, tu vicleanule, ce ai mai scornit nou ? Unde e ceva de apucat ?

— Întîi să-mi dai o sută de franci ! Altfel nu spun o vorbă !

— Şi dacă mă înşeli ?

— Ei, dar ce crezi tu, că pungaşii n-au cinste în suflet ? Ce sînt eu, sînt, dar dacă îţi spun, să crezi !

— Da, da ştiu ! Al doilea pungaş ca tine nu e în toată lumea !

Se duse la casa de bani, o deschise şi scoase suma de bani cerută. În timpul acesta, nu-l lăsă din ochi pe Pippin. Se vede că se temea ca nu cumva acesta să-l strîngă de gît pe la spate sau să-l omoare în alt chip.

Pippin pricepu gîndul bătrînului, pentru că rîse ironic.

— Răbdare, vulpe bătrînă, răbdare, că şi ţie îţi va veni vremea odată !

Puse cu indiferenţă suma primită în buzunar şi fluieră un cîntec ştrengăresc.

— Ei, ce proiect ai în gînd ?, întrebă telalul.

— Ascultă ! Mi se pare că ai auzit de crima de la Operă ?

Senac afirmă.

— Printr-o coincidenţă stranie, şi acolo s-a făptuit omorul cu otravă de săgeată ! Credeam că numai eu o aveam !

— Ei, puţin îmi pasă mie de asta ! zise Pippin. Dimpotrivă, e foarte avantajos lucrul acesta, căci bănuiala e pe cale greşită ! Eugenia Webb locuia în restaurantul „La trei crini".

Senac afirmă.

— Ei bine !, cu patrusprezece zile mai înainte îşi cumpărase o căsuţă afară din Paris, o căsuţă mică, ruinată ! Acolo locuieşte un om bătrîn, pe care nu-l cunosc, dar pe care numaidecît îl turteşti la pămînt. Ei, acolo a transportat englezoaica nişte lăzi, nişte lăzi îţi spun, aşa de grele !... Cred că sînt pline cu bani !

— Ce spui ?, zise telalul, care căscase gura de mirare.

Pippin dădu din cap şi ochii îi scăpărau de viclenie.

— Ei, acum ce facem ? Pe bătrîn îl omor, englezoaica e moartă după cîte ştiu, mîine dimineaţă o îngroapă. Spune, poate fi un prilej mai favorabil decît acesta ?

— Dar de ce-mi spui mie ? De ce nu săvîrşeşti tu singur, ce ai în gînd ?

— Eşti un dobitoc ! — zise negrul Pippin. — Dacă aş putea face singur totul, m-aş adresa eu ţie ? Dar lăzile sînt prea grele, şi nu le-aş putea lua singur !

— Eşti tu băiat bun !, zise telalul rînjind.

— Mîine seară ar fi ocazie bună să întreprindem lovitura asta ! Caută-mi doi oameni, tocmeşte-i, şi pe viaţa mea, să nu-mi mai zici tu pe nume, dacă poimîine nu vom fi bogaţi ca milionarii !

— Da, da, ai dreptate !, zise reflectînd telalul. Cîţiva voinici. Dar ştii că mie nu-mi place cînd ştiu prea mulţi tainele noastre !

— Ei lasă că nu vor şti ei multe ! Le dăm niţel unt cu pîine şi îi dăm dracului ! Dacă nu iei şi tu parte, atunci ce cîştig am eu ?

Ochii telalului se umplură de strălucirea lăcomiei.

— Ce spui zău ! Desigur că iau parte !, dar cum stăm cu punga ?

— Ne-om îmbogăţi, cînd om apuca-o ! zise rîzînd negrul Pippin. Şi dacă vom reuşi, apoi ne facem tovarăşi ! Mie-mi dai partea mea din diamantele pe care le-am găsit în casa lui Colmin. Ştii că-mi eşti dator şi partea hoţiei din casa armurierului !

— De ce nu-ţi iei tovarăşi ? murmură Senac. Eu nu ştiu, iau parte la afaceri de astea, dar...

— Dar nu vrei să-ţi bagi capul în laţ, nu-i aşa ? Ştiu că eşti un individ prudent ! De ce nu-mi iau tovarăşi ? Îţi spun, cei mai nemernici pungaşi sînt fir-ar ai dracului, cei mai fuduli din toată lumea ! Mi-au reproşat că prin crima din casa armurierului am pătat revoluţia ! Aşa nişte indivizi ! Haha !, armurierului îi era totuna că moare de cuţitul ghilotinei, ori de al meu !

Pippin o spuse cu atîta bestialitate, încît şi telalul tresări de groază şi dispreţ.

— Bine, bine !, murmură el. Să ne întîlnim atunci mîine seară în casa cea veche ! Acum îţi place ?

— Desigur ! zise negrul Pippin. Şi să aduci cu tine doi indivizi zdraveni.

Senac afirmă cu capul.

— Adu şi arme cu tine ! zise Pippin. Eu le-am pierdut la ultimul atac ! Unde mă ascund eu acum, sînt destule bufniţe şi cucuvele, nu pistoale şi pumnale !

Senac făcu un gest dispreţuitor.

— Tot sînge !, tot sînge !, zise el. Eu nu te înţeleg Pippin ! Poate că reuşim să-l îndreptăm pe bătrîn în alt chip.

— Mai bine mort decît viu ! Încă odată îţi spun, nu există martori mai plăcuţi decît morţii !

Şi cu vorbele acestea se despărţi de telal.

Capitolul 101

O REVEDERE NEAŞTEPTATĂ

Senac conduse pe misteriosul său vizitator pînă la uşa prăvăliei, cu cea mai mare prudenţă posibilă. Telalul tocmai vroia să încuie uşa după el, şi deodată auzi un ţipăt. Se retrase un moment. Laşitatea firească a fiinţei sale, se exprimă deodată în trăsăturile feţei sale.

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ? strigă el îngrozit, auzind din nou strigătul.

Senac deschise puţintel uşa tremurînd. Văzu doi oameni. Unul dintre dînşii era negrul Pippin. Pe celălalt nu-l recunoscu. Era un om înalt impozant.

— Pungaşule, nu mai scapi din mîna mea ! Ei, gardişti ! Veniţi într-ajutor !, strigă străinul cu voce sonoră.

Negrul Pippin se zbătea ca un disperat zvîrcolindu-se, alunecînd ca un şarpe din mîinile străinului. Deodată se aplecă cu viclenie ; îl împinse cu capul pe necunoscut şi acesta fără voie îi dădu drumul.

Pippin se folosi de acest moment şi fugi ca săgeata.

— Păcat ! Păcat ! De ce am fost aşa de imprudent şi nu m-am gîndit să-l ţin mai bine ! murmură străinul.

Şi cu gîndul acesta se duse la casa telalului, care tremura după uşă, neştiind ce se întîmplase afară. El privi cu spaimă pe cel care se apropia de casa lui.

— Doamne Dumnezeule ! ce înseamnă asta ? Enric Sanson vine la mine ?

Enric Sanson, Călăul, era în persoană. Desigur, că se întîlnise din întîmplare cu Pippin în curtea telalului. Călăul se convinse că dăduse peste ucigaşul armurierului Miranda şi-l înhăţă, dar uitase de viclenia lui Pippin.

El credea că trebuie să lupte ca un cavaler cinstit, dar negrul Pippin, ca un şarpe neted se smulse din mîinile adversarului, care-l întrecea cu mult în puteri.

— Ce onoare deosebită îmi faceţi ? zise Senac, la apariţia impunătoare a Călălului.

— N-am venit la dumneata, răspunse Călăul cu răceală. Vroiam să mă duc sus în locuiţa nenorocitului dumitale chiriaş, Tellier !

— Atunci, vă duceţi în zadar !, urmă Senac. Toţi au dispărut !

— Cum, neomenosule ce eşti ? ! exclamă Călăul, apropiindu-se mai mult. Doar nu ai fost atît de crud ca să-i goneşti din casă soţia săracă şi bolnavă pe moarte !.

Telalul îşi frecă mîinile.

— Drept cine mă iei dumneata ?, pot fi eu aşa de crud ca să gonesc din casă pe o femeie săracă, în momentul cînd îşi dă sufletul. Ea s-a dus, gonită de cineva mai puternic decît mine ; cu alte cuvinte, a murit !

— A murit ?, exclamă Călăul îngrozit. Sărmană soră, atunci ajutorul tău vine prea tîrziu !

Senac înţelese cuvintele Călălului.

— Ah, maestrul Sanson vorbeşte de tînăra doamnă care venise deunăzi aici cu Tellier ? Era sora dumitale ? Ce minune ! Ce frumuseţe ! Cît de încîntătoare !

Enric Sanson îl măsură din cap pînă în picioare cu o privire dispreţuitoare.

— Da, sînt trimis de sora mea să o îngrijesc pe biata femeie şi s-o mîngîi ! Şi acum e moartă ! Atunci fie-i ţărîna uşoară !

Călălul se pregăti să plece.

— Nu voiţi să intraţi, maestre Sanson ? Poate că găsiţi ceva de cumpărat în prăvălia mea ! Lucruri frumoase, vechi, dar preţioase !

Enric Sanson refuză. El nu bănuia că o singură plimbare prin magazinul telalului, era de ajuns pentru a descoperi multe noutăţi. Dar aşa se întîmplă în viaţă.

— Ascultă-mă !, zise Enric Sanson cu voce profundă, măsurînd pe telal cu privirea-i rece şi crudă. Îmi pari un om cumsecade ! Te rog să-mi spui numaidecît adresa omului care a ieşit acuma de la dumneata !

— Doamne Sfinte ! Ce înseamnă asta, maestre Sanson ? De ce mă insultaţi pe mine, un om sărac dar cin-

stit ? Pungaşul acela pe care aţi voit să-l prindeţi ? Mi-e absolut străin, nu-l cunosc !

— Dar ieşea totuşi din prăvălia dumitale !

Senac dădu dureros din cap.

— Cine nu iese din prăvălia mea ? Ce e un magazin de haine, mai mult decît un stup de albine ? A vrut să-i vînd un lucru furat, dar eu nu l-am cumpărat !

— Bătrîne Senac, eşti om cumsecade, om cinstit ! zise Călălul pătrunzîndu-l adînc cu privirea. Omule, nu ştii cît de mult depinde totul de răspunsul dumintale ! Îţi dau o sută de franci, numai să-mi spui adresa lui.

— Pe cinstea mea îţi spun că nu-i ştiu adresa ! Pentru întîia oară l-am văzut. Şi să mă păzească Dumnezeu să-mi mai iasă în cale !

Călălul văzu că nu era nimic de făcut cu telalul. El deveni neîncrezător. Dar scîrbit de vorbele goale ale lui Senac părăsi casa, cu multe bănuieli.

Senac închise uşa cu grijă în urma lui, apoi îşi şterse sudoarea rece de pe frunte.

„Cum dracu a venit Călăul de-a dreptul aici la mine ! M-ar fi omorît ca pe un cîine, maestrul Sanson !"

Numai la amintirea lucrului ăsta, îl trecură mii de fiori. Pe urmă dădu mai liniştit din cap.

„Ei, aş !, ce zor am să mă tem ! Aici în casă nu găseşte nimeni ceva, aşa de uşor ! Să vină numai gardiştii să cerceteze ; o să caute ei mult şi bine, ha,ha,ha !"

Capitolul 102

ŞARPELE CEL FRUMOS

Să ne întoarcem la pivniţa Morgăi. Privirea hipontică a Orfeliei reuşise în mod strălucit. Prinţesa de Barry nu era moartă ; era cuprinsă, numai de un junghi spasmodic şi paralitic.

Acum însă ea scăpă de paralizie şi zîmbea salvatorilor ei.

Obrajii prinţesei se înroşeau tot mai mult ! Din ochii ei, morţi odinioară, strălucea un foc viu şi pătimaş.

— Vă mulţumesc, vă foarte mulţumesc din adîncul inimii mele !

Ea-şi netezi uşor fruntea. Părea că ar fi vrut să şteargă multe amintiri din creierul ei.

— Mulţumim cerului ! exclamă Călălul. S-a întîmplat o minune, o minune supranaturală ! Prinţesă, trăiţi, sînteţi scăpată !

Sanson, nu ştia dacă trebuie să se bucure ori să plece cu dispreţ de lîngă prinţesă.

Apoi, cînd văzu focul cald din ochii ei, îngenunchie fără voie. El apucă mîna prinţesei şi un simţimînt nespus de mişcător şi fierbinte îl cuprinse cînd simţi că-i strînge şi ea mîna.

Orfelia se apropie cu răceală de Adella şi-şi puse mîna delicată pe fruntea celei înviate din morţi.

— Ascultă-mă, prinţesă ! zise ea. Ai auzit tot ce am vorbit noi în timpul somnului dumitale. Dacă eşti de acord cu toate condiţiile, jură sfînt !

O bunătate neobişnuită se oglindi pe faţa prinţesei.

— Da, ştiu, am greşit !, şopti Adella de Barry. Dar, amicii mei, dacă există o căinţă după moarte, ea nu poate fi mai înfricoşătoare decît cea pe care am trăit-o eu !

La vorbele acestea, se zugărvi iar spaima şi groaza pe obrazul prinţesei.

Cu ajutorul Călăului se ridică puţin de pe bancă.

— O, era îngrozitor ! murmură prinţesa. Auzeam tot ce se vorbea în jurul meu, dar nu puteam mişca nici unul din membrele mele ! Ştiam că m-au adus în Morgă, că mă vor îngropa, şi eu voi fi vie ! Oh, există tot chinul din cer şi de pe pămînt, l-am gustat eu acuma ! Şi de există vreo căinţă, am ispăşit-o şi pe aceasta !

Ea amuţi, căci era prea slăbită.

— Bine, prinţesă !, începu iar Orfelia. Atunci jură pe sfîntul Dumnezeu că vei ţine cu sfinţenie jurămîntul, şi că vei lăsa toate proiectele chinuitoare ce le scorniseşi împotriva fratelui meu şi a logodnicei sale !

— O, fată încîntătoare şi minunată ! nu poţi înţelege tu ce a fost pînă acum în inima mea ? De la prima vedere, am iubit pe fratele tău mai presus de oricine în lume ! El însă m-a respins cu mîndrie. N-ai fii femeie dacă n-ai ierta tot ce am făcut eu pînă acum, din cauza asta ! Căci femeia nu are nimic, decît iubirea ei, pe care o dăruieşte bărbatului ! Şi dacă acesta i-o respinge, ce rămîne în inima ei, dacă nu o ură oarbă şi înverşunată ?

Orfelia se uită la ea straniu.

— Nu te înțeleg, prințesă ! Trebuie să mă ierți, dacă îți spun, că nu știu ce înțelegi dumneata prin cuvîntul iubire !

— Așadar, tu n-ai iubit niciodată ?, spuse Adella surprinsă.

— Nu știu ! Iubesc pe fratele meu, i-aș da chiar viața mea, de aș putea ! Dar ca să-l pedepsesc pentru că nu mă iubește și el tot așa de mult, nu mi-ar veni în minte ! Asta e iubirea ?, nu-i așa ?

Adella lăsă în jos ochii, ca împovărată de vina ei. Dar cînd ridică iar privirea, expresia blîndă și bună care înviorară mai întîi trăsăturile ei, dispăru. Părea că mîndria dinaintea catalepsiei, se deșteptă din nou în sufletul ei.

— Trece timpul !, zise Orfelia, și mai avem foarte multe de aranjat ! Înainte de toate trebuie să dovedim inocența lui Lili !....

— Prințesă, se vede că nu știi că scumpa și dorita mea mireasă suferă sub teribila acuzare de a te fi omorît pe dumneata !, întrerupse Sanson. O singură vorbă a Dumitale o poate scăpa ! Spune-mi deci, dacă...

Nu-și termină întrebarea, căci în același moment răsunară lovituri de clopot. Cei doi frați tresăriră, Adella de asemenea se uită în jurul ei, neliniștită și nehotărîtă.

Selmar, gardianul Morgăi, apăru la capătul de sus al scării.

— Pst ! Pst !, amicii mei !

Adella stătea așa încît gardianul nu o putea vedea.

Călălul îi ieși înainte, urcînd cîteva trepte.

— Dar ce este ? șopti el. Ce înseamnă alarma asta misterioasă ?

— Ce să fie ? Mă așteaptă afară cîțiva ciocli care îmi aduc în mijlocul nopții un mort ! Urcați-vă sus mai iute, căci după cum știți, vizita dumneavoastră e contrară regulamentului. Trebuie să vă ascund în odăița mea ! Dar tăceți și voi odată ! se întrerupse în același moment ; iată, vin să vă deschid numaidecît !

Din nou răsună de afară glasul clopotului, distonant și neplăcut. Ce era de făcut ? Neștiind nici o ieșire din situația asta penibilă, se uitau unul la altul, perplecși. Nu mai era vreme pentru a-l iniția pe Selmar în secretul lor.

— Trebuie să ne urcăm ! Ai curaj Orfelia ! Dumneata prințesă ai destulă forță ca să urci treptele ?

Adella răspunse afiramtiv. O trăsătură aspră apăru pe buzele ei. Privirea-i era aţintită cu patimă arzătoare asupra Călălului.

— Haideţi, haideţi, insistă din nou Selmar. Eu mă duc la poartă şi voi căuta să mai zăbovesc un moment cu cioclii ! În timpul acesta, ascundeţi-vă în camera mea !

— Întîmplarea ne este favorabilă ! Vino, Adella de Barry ! Să ne luăm după fratele meu ! Ne furişăm în odăiţa gardianului, dumneata te vei ascunde sub patul gardianului, pînă ce vom explica totul acestuia. Probabil că în timpul acesta nu va descoperi acolo jos, absenţa dumitale !

În timpul acesta Enric Sanson aranjă linţoliul cu care era acoperit sicriul, cu atîta abilitate, încît se putea crede că tînăra femeie se mai află acolo.

Urcară scara, ajungînd sus în momentul cînd Selmar deschise poarta cioclilor. Cu o iuţeală extraordinară Adella şi Orfelia se repeziră fără cel mai mic zgomot în odăiţa gardianului.

Enric se mai opri cîteva clipe. Voia să-i facă un semn lui Selmar, ca în cazul că va descoperi jos în pivniţă lipsa pretinsului cadavru, să nu facă gălăgie.

Dar tocmai în acest moment, gardianul se apropie împreună cu cioclii.

Enric nu mai avu vreme să se retragă în odăiţă. Nu-i mai rămase altceva de făcut decît să se ascundă după o coloană scurtă şi diformă care se afla tocmai lîngă uşa odăiţei gardianului. Cioclii trecură pe lîngă Călău fără cea mai mică bănuială. Nici Selmar, gardianul, nu-l observă pe stăpînul său de odinioară.

Încet-încet se pierdură paşii cioclilor pe scara care ducea în pivniţă. Enric Sanson se apropie de uşa odăiţei.

În acelaşi moment, Călăul tresări de spaimă. I se păru că a auzit ecoul dublu al unui ţipăt. De jos din pivniţă răsună în momentul acesta glasul adînc şi fioros al gardianului.

Dar urechea ageră a Călăului distinse în acelaşi timp şi un ţipăt al surorii sale, care venea din odăiţă.

— Doamne, Dumnezeule nu cumva i s-o fi întîmplat ceva Orfeliei ? Doar se găsea singură cu prinţesa de Barry.

Inima generoasă şi încrezătoare a lui Enric, nu înţelesese că-i o proprietate a şerpilor de a răsplăti bunătatea

şi sacrificiul cu mişelia. N-a înţeles că vorbele dulci ca mierea ale Adellei de Barry au fost inspirate de interes.

Enric Sanson n-a înţeles că Adella, poartă şi acum în inima ei, o ură de moarte împotriva salvatorilor şi aştepta momentul pentru a plăti în felul şerpilor, bunătatea celor doi fraţi.

Capitolul 103

INGRATITUDINEA „RĂSPLATA BINELUI"

Timp de o clipă Sanson rămase ca împietrit după coloana scurtă şi groasă din coridorul Morgii. El tot mai urmărea ecoul dublului ţipăt pe care-l auzise. Sanson chibzui un moment cum să procedeze.

Să alerge jos în pivniţă şi să linişească pe gardian, sau să intre în odăiţă spre a vedea dacă nu cumva i s-a întîmplat ceva rău Orfeliei ?

După puţină şovăială, Enric se hotărîse să intre în odăiţa lui Selmar.

Orfelia cunoscuse pe Adella numai din descrierile fratelui ei. Nu crezuse că frumuseţea acesteia e într-adevăr atît de fascinantă. Acuma însă trebuia să-şi mărturisească în inima ei că pînă azi n-a întîlnit o fiinţă atît de frumoasă şi neîntrecută în graţie.

Dar pe de altă parte, dacă a avut o antipatie pentru Adella a crescut şi mai mult în inima ei, în momentul cînd a văzut-o deşteptîndu-se din catalepsie.

Orfelia avea un ochi foarte ager şi o minte isteaţă. Ea înţelese numaidecît că vorbele mieroase ale Adellei au fost simple mofturi, nicidecum o probă de sinceritate ; din capul locului purtarea Adellei întărea în sufletul Orfeliei convingerea că reînviata este o prefăcută fără margini !...

De aceea, cînd rămase singură în odaia lui Selmar, Orfelia închise iute uşa. Apoi se întoarse către prinţesă.

— Ascultă-mă Adella de Barry ! spuse Orfelia cu glas încet dar solemn. Poate că a fost o prostie din parte-mi că te-am reînviat. După toate cîte s-au întîmplat, credinţa mea este că dumneata nu poţi şi chiar nu vrei să-ţi respecţi jurămintele. Cine ştie dacă inima şi sufletul nu sînt atît de pervertite încît vei uita şi binele ce ţi l-am făcut

cîndva ! ? Dacă-i așa atunci nu ulta un lucru, Adella de Barry cei care au avut puterea să te scoale din moarte, dispun și de mijloace suficiente pentru a te trimite sub aripa întunecată a morții !

Adella asculta tăcută vorbele aspre ale Orfeliei. O expresie de ură sălbatică se vedea acum în ochi-i sumbri.

— Știu foarte bine, răspunse ea că ești o fată foarte deșteaptă, Orfelia Sanson ! De asemenea, știu că nu ai inimă în piept. De aceea nici nu poți înțelege emoțiile unei femei amorezate. Tu nu poți ști ce-i fericirea iubirii, și de aceea nici nu poți pricepe ce voluptate cerească e răzbunarea pentru o inimă iubitoare, care-i rănită de moarte ! Dar destul !, se întrerupse ea cînd văzu pe Orfelia întorcînd fața cu un gest disprețuitor. Nu voi uita niciodată că mi-ai redat viața, dar Adella de Barry nu vrea să fie insultată, și vai de acela care o insultă.

Cîteva secunde domni o tăcere adîncă în odaie. Se vedea că cele două fete se dușmănesc cu intensitate. De afară pătrunse sunetul pașilor cioclilor.

Adella se uita de jurîmprejur prin odăiță ; privirea ei se opri asupra unei uși deschise. Ușa ducea afară din casă unde se afla probabil o grădiniță mică. Prințesa se apropie. Se opri pe prag și se uită afară.

Adella de Barry era o femeie admirabilă. Avea nervi de oțel ; chiar Orfelia trebuia să recunoască, prințesa avea ceva supraomenesc.

Cum !, abia scăpată de moarte, dispunea de toată puterea ei neobișnuit de mare, vie și pasionată.

Văzînd aceasta, Orfelia deveni neliniștită.

Dacă Adella va pune din nou planurile ei în aplicare pentru a o înlătura pe Lili ? !

Orfelia se apropie de prințesă și o bătu ușor pe umăr.

— Încă o vorbă !

Privirile ambelor fete se întîlniră pline de ură.

— Ce dorești ?, îngînă prințesa.

— Ne datorezi o lămurire !, o lămurire de care depinde totul pentru noi ! Îți poți aminti dumneata, de momentul fatal cînd ai fost lovită cu pumnalul ?

— Da !, spune Adella, ai cărei ochi străluciră de un foc straniu.

— Ei bine !, cine era în loja dumitale ?

Adella privea ironic pe sora Călăului.

— Cine era în loja mea ? Cine, dacă nu mireasa fratelui dumitale, Lili Miranda ?

Orfelia tresări, ca şi cum ar fi muşcat-o un şarpe veninos.

— Cine ?, murmură ea, cine ? ! Nenorocito ! zici că Lili Miranda ? !

O ironie amară flutură pe buzele prinţesei, care se apropie mai mult de Orfelia şi o privi cu răceală !

Adella care auzise tot ce se vorbise în jurul ei, pe cînd era moartă, putea foarte bine să dea acum un răspuns mincinos şi nimicitor.

— Spune-mi încă odată ! zise Orfelia. E adevărat că Lili Miranda se afla la dumneata în lojă ?

— Da !, răspunse Adella rece. Nimeni alta decît Lili Miranda era la mine în lojă în acel moment nenorocit !

— Şi ea, era şi aceea care...

Orfelia nu îndrăzni să continuie. Cum a putut învia pe această prinţesă, cea mai înverşunată duşmană a fratelui ei şi a miresei lui, care acum învinovăţeşte pe Lili de crima săvîrşită împotriva ei ?

Dar sora călăului nu avu vreme să-i răspundă. Prinţesa cu un surîs diabolic, se apropie de Orfelia şi îi spuse la ureche.

— Dacă vrei să ştii, soră a lui Enric Sanson, spuse prinţesa cu mîndrie, da şi iar da ! Lili mi-a împlîntat pumnalul, căci avea intenţia de a mă omorî !

— Minţi, minţi ! Nu o murdări pe Lili, pe sfînta şi inocenta Lili, căci niciodată nu ar fi ea în stare să facă o crimă !

— Nu, nu mint ! spun cel mai curat adevăr ! Lili, cea adorată şi inocentă, e o criminală !

— Şi de ce vrea să te omoare ?

În ochii Adellei scînteie iar ceva diabolic.

— E foarte simplu !, urmă ea cu rîs dispreţuitor. Lili cea curată şi fidelă, găsi în mine cea mai neîmpăcată rivală ! Ea văzu pe degetul meu, inelul pe care îl dăruise iubitului ei într-un moment de dragoste. Eu i l-am înapoiat căci nu-mi folosea, atît timp cît fratele tău mă dispreţuia. Atunci, ea nebună de mînie, îmi înfipse fără preget pumnalul în inimă eu am căzut la pămînt, şi restul îl ştii tu !

Orfelia fixă cu ochii sticloşi pe Adella. Cele ce spunea păreau aşa de adevărate încît ea nu se mai îndoi nici un moment.

— Poţi să juri ?

— Jur ! zise Adella semnificativ, dacă vrei să mă iei ca martoră ! Dar mi se pare că nu doreşti să apar în public în astfel de împrejurări. Laş-o pe Eugenia Webb, moartă cum se ştie. Ţi-am jurat că nu vă mai ies în cale, dar nici voi să nu-mi ieşiţi.

— Îndură-te ! murmură Orfelia. Dacă bate o inimă în pieptul dumitale, atunci scap-o pe nenorocita aceea ! Ea este sub cuţitul călăului. Mergi înaintea tuturora, şi spune că Lili nu e o criminală ! O, gîndeşte-te la minunea pe care am făcut-o cu dumneata în noaptea asta ! Protejează mireasa nenorocită a fratelui meu, căci meritäm să o faci ! Oh, scap-o, scap-o pe Lili Miranda !

Ea vorbea arzător, ridicînd mîinile împreunate spre prinţesă. Oare Lili săvîrşise cu adevărat crima sau era numai o minciună din partea prinţesei ?

— Fiecare din cuvintele mele, ar fi o sentinţă de condamnare ! urmă prinţesa. Te rog, lasă-mă să plec, căci acuma e cea mai bună ocazie ! Iată acolo o portiţă, care duce afară la drum şi pot părăsi Morga fără a fi observată.

— Scap-o, scap-o pe Lili ! strigă Orfelia, plină de groază. Şi noi am fost miloşi cu tine ! Lasă la o parte orice interes personal ! Te puteam lăsa să mori, dar te-am scăpat, nenorocită femeie ! Acum deschide-ţi şi tu inima, şi fii miloasă cu Lili !

Dar Adella rîse cu hohot.

— Niciodată ! şopti ea. Mi-aţi smuls un jurămînt care e împotriva simţămintelor şi hotărîrilor mele ! Acum sîntem achitaţi ! El e răsplată pentru ajutorul vostru ! La revedere !, pe lumea cealaltă !

Prinţesa se depărtă cu mîndrie. Ea dispăru prin portiţă, şi se făcu nevăzută în întunericul nopţii. Orfelia porni cu braţele întinse spre uşă ; era prea adînc emoţionată. Ea scoase un ţipăt scurt şi puternic căzînd la pămînt, fără simţiri.

Capitolul 104

CE E DE FĂCUT ?

Acest strigăt îl auzise Călăul, intră în odaie şi rămase uimit cînd văzu pe sora sa leşinată, la pămînt.

Se uită în jurul său, dar nu observă că Adella de Barry dispăruse. Privirea îi căzu pe o cană cu apă care se afla pe o măsuţă. O luă şi o stropi pe sora sa pe frunte. Ca prin minune, Orfelia deschise ochii, dar şi lăsă capul în jos, oftînd din greu că prinţesa nu mai era acolo.

— O, Enric, Enric !, murmură ea, ne-am nenorocit ! Sărmana Lili !

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat ? Te-am auzit strigînd, unde e prinţesa ?

— A plecat, nenorocita ! A plecat pentru a nu ne mai vedea niciodată !

Pe urmă se sculă cu ajutorul fratelui ei şi îi povesti scena care a avut loc între ea şi Adella de Barry. Enric o ascultă, dar cînd auzi că Lilli e acuzată de omor îşi pierdu puterile, căzu în genunchi, îşi acoperi faţa cu mîinile şi plînse amar.

Orfelia îl îmbrăţişă suspinînd.

— O, Enric, Enric ! oftă Orfelia. Să ne rugăm cerului să ne vină într-ajutor în cumplita noastră nenorocire, căci altminteri biata Lili e pierdută pentru vecie ! Numai Dumnezeu o poate scăpa !

Enric îşi împreună mîinile şi începu să se roage împreună cu sora sa.

Minunat lucru ! Enric se simţea cu atît mai uşurat, cu cît se ruga mai călduros. El ştia că cerul nu vrea să o pedepsească pe dulcea şi nevinovata Lili.

Ei se ridicară şi înainte de toate se gîndiră să mărturisească gardianului tot ce se întîmplase în noaptea aceea.

Gardianul era îngrozit şi uimit. Din fericire avu atîta prezenţă de spirit să nu spună cioclilor despre groaznica descoperire pe care o făcuse. El spuse că a ţipat pentru că s-a lovit de o bară de fier.

Selmar tremura din tot trupul.

— Dumnezeule, dar ce s-a întîmplat, maestre ? Jos, în colţul pivniţei era cadavrul englezoaicei şi acum nu mai e !

Enric Sanson dădu semnificativ din cap. Multă vreme, el nu știu ce să-i spună gardianului. Cel mai rău lucru era că a doua zi trebuia să se facă neapărat înmormîntarea cadavrului, care printr-o întîmplare fericită a fost readus la viață.

De se va afla lucrul acesta, Enric se temea că Marat o va găsi pe prințesă și că acesta va trebui să figureze ca martoră a crimei, împotriva lui Lili Miranda.

Din fericire Călăul își aduse aminte că Selmar era foarte superstițios. Îi era greu lui Enric să se prefacă, dar el reuși să dovedească gardianului cu voce șoptită că nenorocita dispăruse fără veste.

— Pe legea mea, e îngrozitor ! zise Selmar scrîșnind din dinți. Mă prind, maestre, că a luat-o dracu !

Fostul ajutor al Călăului, tremurînd, povesti despre diferite stafii pe care le-a văzut umblînd prin pivnița Morgii.

— Nu mai rămîn nici o zi în slujba asta ! murmură Selmar, pălind tot mai mult. Maestre, nu mă poți lua iar în serviciul dumitale ? Ah, fii bun, maestre și ia-mă iar ! Nu voi spune niciodată ce s-a întîmplat noaptea asta.

Călălul se gîndi un moment. Da, acesta era mijlocul cel mai bun ! A doua zi Selmar va fi angajat iar în serviciul Călăului. Dar, pînă atunci trebuia ca englezoaica să fie îngropată.

Selmar făgădui să facă tot posibilul.

Toți morții din Morgă fură îngropați. Selmar umplu un coșciug cu saci de nisip. În felul acesta, comedia a fost jucată.

Cei doi frați părăsiră odaia.

Cînd ieșiră afară, în întunericul nopții, îi năpădiseră grijile.

— Biata mea Lili ! murmură Enric. Cine știe ce se va mai întîmpla în viitor ?

Capitolul 105

LILI ÎȘI MENȚINE DECLARAȚIILE

A doua zi după închiderea la Salpetriere, Lili fu adusă înaintea judecătorului de instrucție Fauvel. Ce simțămînt dureros o cuprinse pe tînăra fată, cînd trebui să se urce într-un car verde, destinat numai pentru scopul acesta.

Ea era supravegheată de un gardist municipal, care ducea și alte femei prizoniere spre palatul justiției.

Lili era să moară de rușine cînd văzu dinaintea palatului de justiție, o grămadă de lume adunată.

Într-un oraș mare, există întotdeauna o bandă de păcătoși care în fiecare moment e gata să participe la cele mai curioase întîmplări. Mulțimea de acolo nu-și închipuia cît de neplăcut este pentru prizonieri.

Din fericire, chinul nu dură mult. Lili intră înăuntrul clădirii. Ea fu dată de gardistul municipal pe mîna unui servitor de la tribunal care o duse în odaia judecătorului de instrucție.

Fauvel era ocupat în biroul său. El aruncă prin ochelari o privire provocatoare și fulgerătoare asupra tinerei fete.

Mutra judecătorului de instrucție era severă și neprietenoasă.

— Apropie-te ! zise în fine Fauvel.

Lili se apropie cu supunere. El ridică apoi încet privirea, dar îndată o coborî, frunzărînd un moment prin acte.

— Admiți dumneata acuzarea ce ți se aduce ? zise el dregîndu-și vocea, măsurînd pe tînăra fată cu o privire pătrunzătoare.

Obrazul lui Lili se roși și mai tare.

— Nu, nu admit nimic, domnule judecător ! Dumnezeu mi-e martor că n-am săvîrșit eu faptul neomenos care mi se impută !

Judecătorul de instrucție dădu din umeri.

— Așa vorbește orice criminal ! —, zise el cu voce mai aspră. E desigur treaba dumitale, cetățeană, dacă spui adevărul ori vrei să minți ! Dovezile care s-au adus contra dumitale sînt așa de numeroase și apăsătoare, încît e de prisos orice minciună !

El vorbi cu ton mai blînd, sperînd că va influența pe Lili, apoi făcu semn ajutorului său. Acesta băgă condeiul în cerneală și se pregăti să însemneze fiecare cuvînt al lui Lili.

— Pentru Dumnezeu ! exclamă Lili. În viața mea n-am făcut rău nici unei muște. Cum să fiu eu contra celei mai mari porunci a lui Dumnezeu ? O, nu, domnule judecător, nici nu știți ce rău îmi faceți bănuindu-mă astfel ! Eu atîta știu, dar n-am făcut nimic spre a mă rușina !

Judecătorul de instrucție încreți fruntea. El măsură pe tînăra fată cu o privire rece.

— Bine ! zise el. Te-am înștiințat, cetățeană, te poți încăpățîna cît vei pofti ! Și acum să trecem la ultimele formalități !

— Te numești Lili Miranda ? zise judecătorul de instrucție.

Lili afirmă.

— Ești de nouăsprezece ani ?

— Da !

— Catolică ?

— Da !

— Legitimă ? Tatăl dumitale, e răposatul armurier Miranda ?

Lili afirmă.

— Mama dumitale e și ea moartă ?

— O, demult !, murmură Lili și din ochi îi picurau fără voie lacrimi.

— Erai păzitoare în Temple ?, întrebă el.

Lili afirmă.

— Da, eram servitoarea fostei regine a Franței.

— Bine ! Ai izbutit să vizitezi balul mascat ?

— Da, domnule judecător !

— Cu ce scop ai vizitat balul mascat ?

Lili se uită la el mîndră.

— Cu ce scop ? repetă ea. De ce se duce o fată la bal ?

Ochiul exersat al judecătorului de instrucție observă că sub nevinovăția-i aparentă, se ascundea teama.

— Dar dumneata ne ești recomandată ca fiind foarte retrasă, simplă și tăcută ! Apoi mai se spune că te-ai dus la bal fără un conducător de sex masculin, și e foarte ciudat ! Fetele sînt de obicei foarte fricoase ! Va să zică, dumneata admiți că ai fost la bal mascat ?

Lili afirmă.

— Cu ce costum ?

— Cu costumul unei florărese spaniole !

— Recunoști că ai împrumutat haine pentru bal de la doamna Petit ?

Lili făcu un semn afirmativ.

— Ei, apoi asta e partea esențială. Tîrziu seara, ai restituit haina împrumutată. N-ai putea să-mi spui pe la ce oră ?

Lili medită un moment.

— O fi fost două după miezul nopții !, răspunse ea.

— Cetățeana Petit ți-a făcut reproșuri ?, întrebă iar judecătorul de instrucție.

Deodată Lili se înroși în obraz și privi în pământ neliniștită.

— Da, spunea că i-am pătat haina cu sînge !

Judecătorul o privea pătrunzător.

— Și de unde veneau acele pete de sînge ?, întrebă el cu asprime.

Perplexitatea lui Lili creștea tot mai mult.

— Doamne, ce întrebări stranii îmi puneți, răspunse cu naivitate Lili. Se vede că mă zgîriasem fără să știu ! Mai am și azi o mică zgîrietură la mînă !

— Da, da, știu, întrerupse judecătorul. Medicul închisorii a cercetat rana ! Dar știi dumneata ce zice medicul de rana asta ?

— Nu știu, răspunse ea. Eu singură nu-mi pot explica cum și cînd mi-am făcut această rană ! Poate m-am zgîriat de un obiect tare...

— Sau cine știe, poate cu prilejul unei bătăi corp la corp !, completă ironic judecătorul accentuînd cu putere fiecare cuvînt.

— Dar cum se poate așa ceva ?, murmură Lili, ai milă și îndurare de mine, cetățene judecător !

— Cetățeană !, spune mai bine adevărul, ăsta e unicul sfat bun ce-ți pot da !, răspunse sec Fauvel.

— Ar trebui să mint ca să-ți fac dumitale plăcerea asta ?, spuse ea cu o nobilă demnitate.

— Bine, bine !, zise el. Cum vrei ! Mie îmi este tot una ! Te fac atentă de culpabilitatea dumitale care este dovedită ! Susții că te-ai rănit printr-o zgîrietură a cărei origine nu o cunoști, dar contești cu energie că ți-ai făcut rana cu prilejul unei lupte corp la corp cu englezoaica Eugenia Webb, în loja ocupată de aceasta în rangul întîi al Operei ?

Lili afirmă.

— Așa-i !

— Dar cunoșteai dumneata pe englezoaica asta ?, întrebă Fauvel.

Din nou Lili, lăsă în jos ochii.

— Nu, cetățene judecător, n-am cunoscut-o ! spuse ea foarte încet.

— Minți cetățeană !, întrerupse judecătorul cu asprime. Și dacă ești hotărîtă să minți, apoi trebuie să minți măcar cu dibăcie. Ba o cunoșteai foarte bine pe englezoaica asta ! Căci altminterea, cum ai fi venit dumneata în loja ei ?, sau nu cumva vrei să tăgăduiești că ai venit pe la miezul nopții în loja englezoaicei Eugenia Webb ?

Lili devenise palidă ca ceara, abia acum înțelese ea ce acuzație teribilă o apăsa din partea justiției.

— O fie-ți milă !, murmură ea. Nu sînt decît o fată părăsită, nenorocită și lipsită de orice sprijin, dar pe Sfînta Fecioară și pe Dumnezeu din cer îți jur că niciodată în viața mea n-am comis ceva rău ! Da, mărturisesc !, murmură ea cu ton pasionat după ce tăcu cîteva secunde, mărturisesc, am fost în loja aceea ! Dar vă asigur că nu o cunoșteam mai de aproape...

Lili se opri. O perplexitate extraordinară se zugrăvi în trăsăturile ei.

Abia acum în timp ce vorbea îi venise ideea că-i era absolut imposibil de a expune judecătorului relațiile ce o legau de pretinsa englezoaică.

Fauvel însă atribuia tăcerea asta a ei unor motive cu totul diferite.

— Minciunile n-au trai îndelungat ! zise el cu ton sarcastic, oricum mărturisirea dumitale, că ai fost la miezul nopții în loja englezoaicei, e prețioasă. Notează, te rog, zise el adresîndu-se grefierului.

Lili tresări cînd auzi zgîrieturile penei de gîscă pe hîrtie. Tînăra fată împreună mîinile pe piept și trimise spre cer o tăcută dar fierbinte rugăminte.

Deodată, Fauvel băgă mîna în sertar și scoase afară pumnalul cel fatal.

— Cunoști dumneata această armă ?, întrebă el, aruncînd o privire asupra fetei.

Lili păli.

— Ei bine, mărturisește acuma, mărturisește ! Acest pumnal misterios îți aparține dumitale !

Lili era deprinsă de mic copil să spună întotdeauna adevărul. În acest moment minciuna era ceva imperios necesar. Dar ea simțea în sine obligația sfîntă, de a spune fără ocol adevărul întreg și deplin.

Fără să-și dea seama, ea mărturisi.

— Da, zise Lili. Recunosc acest pumnal ca fiind al meu, dar jur pe Dumnezeu că...

— Deocamdată să lăsăm asta, o întrerupse Fauvel cu un aer triumfător.

Zicînd asta, dictă din nou grefierului depoziția nenorocitei fete.

— Și acuma, zise el lui Lili, după ce ai făcut această mărturisire prețioasă, e aproape o copilărie să mai tăgăduiești. Judecă dumneata singură : pumnalul acesta a cărei proprietară spui singură că ești, a fost găsit alături de asasinată, în lojă. Pe de altă parte medicul a dovedit că asasinatul s-a făcut numai și numai cu acest pumnal, care conține în tăișul său gol o otravă îngrozitoare. Dumneata recunoști că pe la miezul nopții ai fost în loja englezoaicei. Medicii au constatat că moartea a survenit după miezul nopții, cel mai tîrziu la ora unu. Afară de asta, ai avut o purtare foarte ciudată la părăsirea lojei. Erai atît de emoționată, atît de frămîntată încît ai căzut aproape leșinată în brațele portarului lojilor. Prin urmare, mărturisește totul cetățeană, mărturisește toată crima !

Lili căzu pe scaun zdrobită.

— O cerule !, zise ea. Ce-o fi însemnînd asta ? Văd foarte bine că o bănuială foarte gravă apasă asupra mea ! Dar pe Dumnezeu din cer, pot jura că sînt nevinovată !

— Poți să spui multe, că nu le crede nimeni !, zise Fauvel. Fii cuminte mai bine și recunoaște totul !

Se ridică de pe scaun și se plimbă prin odaie cu mîinile împreunate la spate, uitîndu-se fix la tînăra fată.

— Ascultă-mă, zise el cu ton prietenos. Evident că ai avut cu englezoaica asta raporturi nu tocmai prietenoase. Te-o fi condus vreun mister oarecare în loja englezoaicei. Intrînd la dînsa aveai, poate, o furie nespusă în inima dumitale. Se vede că ați început să vă certați, și că înfierbîntîndu-te, cetățeană Miranda, privirea dumitale, din nenorocire, s-a fixat asupra pumnalului pe care l-ai luat cu dumneata la bal, pentru protecție personală. Furia dumitale te-a orbit. Ai luat pumnalul și ai lovit-o ! Nu-i așa ?

— Nu, nu, nu !, strigă Lili. Nu-i așa !, ascultă-mă cetățene judecător, vreau să-ți spun adevărul întreg ! Englezoaica aceea era o femeie perversă, mă persecuta, unde și cum puteă. Sub fel de fel de amăgiri m-a atras în loja ei. Dumnezeule, nici nu știam că sub masca ei de femeie bătrînă se ascundea dușmana mea de moarte.

Lili se opri un moment înfiorată.

— Ah Dumnezeule !, ce simțământ am avut cînd am intrat în lojă !, continuă ea. Englezoaica mă-ntîmpina cu reproșurile cele mai teribile. Da, începu să mă intimideze cu amenințările care nu mă priveau numai pe mine, ci și pe bărbatul pe care-l iubesc mai mult decît orice !

Fauvel făcu un semn aproape imperceptibil grefierului. Sărmana fată nu bănuia că fiecare vorbă a ei conținea o nouă și teribilă acuzație împotriva sa.

— Ei, și ce fel de amenințări erau acelea pe care ți le-a adresat englezoaica ?, întrebă Fauvel.

— Aceasta nu pot spune !, murmură ea. Asta rămîne misterul meu !

— Cu atît mai rău pentru dumneata !, răspunse judecătorul cu ton sec. Fă cum vrei ! Atunci să ne permiți să ne facem și noi o idee și să interpretăm așa cum înțelegem noi, natura acestor amenințări ! Dar de pumnal ce ne spui ?

— Deodată privirea englezoaicei căzu asupra pumnalului, continuă Lili, sau mai bine zis asupra evantaiului al cărui mîner formează pumnalul.

Judecătorul îi aruncă o privire de surprindere.

— Da, da, foarte important punctul acesta ! La asta nici nu m-am gîndit ! Unde se află acuma evantaiul ?

— O fi prin lucrurile mele !, răspunse Lili. După cîte știu au fost sechestrate !

— Bine, bine, vom vedea noi !

— Englezoaica mi-a cerut să-i dau pumnalul.

— Și dumneata l-ai dat ?

Lili dădu din cap afirmativ.

— Se vede că mă crezi prost, dacă-mi servești gogoși de astea !, răspunse Fauvel. Se sculă după scaun, supărat. Iritat se plimbă prin odaie, apoi deodată atinse umărul lui Lili, care era amețită, cufundată în gînduri. Tresări speriată. Privirea timidă a tinerei fete se opri asupra judecătorului de instrucție.

— În aceeași noapte s-a întîmplat în strada Bellevue un dublu asasinat !, reluă Fauvel. Și la asasinatul acesta s-a întrebuințat tot otravă de săgeată. Știi asta ?

— Este prima oară cînd aud despre acest dublu asasinat !, murmură tînăra fată. Cu otravă de săgeată, spui ? Dar doamne cum se poate așa ceva ?

— Va să zică nu știi nimic despre acest asasinat !, zise Fauvel. De ce nu mărturisești mai bine tot ce știi ?

— Drept cine mă iei, cetățene judecător ?, exclamă Lili cu un accent de sinceră indignare. Nu zic, poate că aparențele vorbesc contra mea, dar nimic nu te îndreptățește de a vedea în mine o ființă monstruoasă ! Viața mea e curată ! Mi-am dat întotdeauna osteneala de a fi pentru părinții mei o fată supusă și curată în inima și conștiința mea ! Nimic din toată viața mea nu poate dezminte aceste cuvinte ale mele !

— Dar mă poți lipsi de vorbele astea !, o întrerupse judecătorul cu ironie. Fiecare om a fost bun în viața sa. La un moment dat însă începe să piardă calea cea bună. (Fauvel făcu un gest de neîncredere). Mărturisește o dată ! Orice curte cu jurați te va condamna ! Moartea pe eșafod va fi partea dumitale, dacă nu te vei răzgîndi în ultimul moment pentru a recunoaște totul !

— Dar ce să spun ?, întrebă ea cu disperare.

Judecătorul de instrucție se apropie de dînsa, și cu blîndețe aproape paternă, îi puse mîna pe umăr.

— Copil ce ești, fii cuminte ! Ți-am spus și-ți mai spun odată că este vorba de capul dumitale ! Dacă mărturisești totul, ar fi ușor să arăt în ordonanță că a fost din partea dumitale un asasinat nepremeditat ! Nici vorbă că a fost o simplă lovitură cu rezultat mortal, dată într-un moment de surescitare ! Dar dacă taci și negi totul, jurații te vor condamna pentru omor, neacordînd nici o circumstanță atenuantă !

— Ce crezi dumneata despre mine, cetățene judecător ? Crezi dumneata că mi-aș salva viața printr-o minciună, dacă aș fi vinovată ? Repet încă odată : disprețuiesc toate pretextele și subterfugiile, oricît aș fi în primejdie. Nu, și iar nu ! Niciodată n-am făcut vreun rău acelei englezoaice ! Dacă păcatele ei au adus-o pînă la moarte, Dumnezeu s-o aibă în paza sa. Eu însă, nu sînt vinovată !

— Bine, bine !, exclamă Fauvel indignat. Va să zică persiști în încăpățînarea dumitale ? Totuși instrucția de pînă acuma ajunge pentru a te trimite pe eșafod !

Fauvel nu mai găsi nici un cuvînt bun pentru nenorocita fată, și isprăvi protocolul, împreună cu grefierul său.

În cele din urmă acesta dădu citire protocolului pe care Lili îl iscăli cu mîna tremurătoare, apoi o predă pe Lili

sergentului municipal, pentru a o transporta la Salpetriere.

Fauvel simţise la început o oarecare simpatie pentru Lili, dar simţămîntul acesta dispăru faţă de persistenţa arestatei de a nega totul.

Evident că judecătorul o lua drept o criminală încăpăţînată şi mincinoasă.

Peste un minut uşa se închise în urma sărmanei fete. Alături de sergent, se întorcea în tristul lăcaş, de unde credea că nu va mai ieşi niciodată decît pentru a urca treptele eşafodului.

Niciodată o fiinţă omenească curată şi nepătată n-a suferit mai mult de o acuzaţie atît de infamă !

Spera din tot sufletul că în cele din urmă providenţa îşi va aminti de dînsa şi o va scăpa.

Capitolul 106

INTRIGI ŞI COMPLOTURI

Fouquier, acuzatorul public, şedea în cabinetul său, foarte rău dispus. În timpul din urmă, prea multe se întîmplară cam pe dos, încurcîndu-i socotelile. În afară de asta trecuse prin emoţii din cele mai teribile.

După cum se ştie, acuzatorul public al republicii franceze şi marele maestru al pactului de sînge, îndrăznise să joace un rol dublu foarte primejdios.

Oricît de şiret şi dibaci era, oricît de mult îl ajuta mecanismul spionajului perfecţionat de care dispunea şi oricît ştia să exploateze situaţia, totuşi dificultăţile se înmulţeau din zi în zi. Trebuia dusă o luptă susţinută pentru a se menţine în capul ministerului public şi în fruntea pactului de sînge..

El încercase să ducă doi pepeni într-o mînă. Fiind partizan al republicii entuziast şi convins, el avea în acelaşi timp relaţii şi cu trimisul partidei regale. Dar aceste relaţii n-au sfîrşit bine. Partizanii monarhiei recunoscură că nu e bine să se încreadă prea mult în Fouquier.

Procurorul oficial nu ştia că fuga familiei regale era pregătită de mult. Cum totul s-a făcut fără ştirea şi consimţămîntul lui, el turbă de furie.

Devenise dintr-odată un republican entuziast ! El se convinse că partida regală l-a înşelat. Din imprudenţă el

le-a dat niște scrisori, care l-ar nenoroci dacă ar cădea în mîinile actualului guvern.

Fouquier tremura de mînie și groază. Dacă va reuși fuga familiei regale, atunci el spera că hîrtiile nu vor fi niciodată o mărturie contra lui. Dar de nu va reuși? Fouquier se înfioră de viitorul său. Avea simțămîntul că nu va scăpa de fierul rece al ghilotinei.

Frica de un viitor poate apropiat, îl cuprinse în așa chip pe lașul agitator, încît chiar ura înverșunată ce o avea Fouquier pentru Enric Sanson se potolise.

Pierdut în gînduri, procurorul stătea între teancurile de acte îngrămădite pe biroul său.

Deodată cineva bătu în ușă.

Un bărbat înalt, îngust în spate, cu obrazul palid și uscat, din care străluceau doi ochi negri, se ivi în odaia lui. Străinul era îmbrăcat ca toți cetățenii, iar pe cap purta nelipsita șapcă a Iacobinilor.

— Cum! Tu ești, frate Antonio?, exclamă Fouquier sculîndu-se de pe scaun și apropiindu-se de oaspetele său. Cîtă imprudență din partea ta, să vii aici!

— Nu sînt eu de vină! Dacă nu mai vii dumneata pe la noi, atunci...

— Pst! Taci!, îl întrerupse Fouquier, care se uită cu neîncredere prin odaie.

Se îndreptă spre ușă să vadă dacă e bine încuiată; apoi se întoarse la oaspetele său.

— Dacă este vorba de reproș, atunci eu sînt acela care trebuie să-l fac, pentru că ar fi trebuit demult să te prezinți la locul știut! Și apoi, ce s-a întîmplat cu pactul de sînge? De cînd a dispărut negrul Pippin, nu mai e nici o ordine în soțietate!

— Nimeni nu mai vrea să știe de zidirea subterană a castelului de Barry!, zise fratele Antonio. Chiar dumneata, șefule, nu te-ai mai dus pe acolo!

— Ei aș! Sînteți niște iepuri fricoși! Dar desigur, împotriva puterilor supranaturale nu poate lupta nimeni! Este vremea să ne întîlnim iarăși!

— Dumneata însuți, șefule, ai zis că nu mai e ordine în societate! zise el scurt. În locul nou al întrunirilor, de-abia mai vine cineva. Se pare că pactul de sînge s-a dizolvat!

— Asta e numai vina duhului rău al castelului ! De ce dracu a dispărut de pe pămînt pungaşul ăla de Pippin ?

Ochii lui Antonio străluceau de un foc straniu.

— Numai pentru pactul de sînge am venit la dumneata ! Mă tem că mă ameninţă o primejdie !

Fouquier sări în sus. El privi cu spaimă pe cel care-i vorbea.

— Primejdie ? Cum aşa ?

— Ei, mi se pare că ştii deja, continuă fratele Antonio. Familia regală a fost oprită în Menehould de către eroicul patriot, antreprenorul poştal Drouet, şi că acum se află pe drumul spre Paris ?

Fouquier începu să tremure. Faţa i se înegri ca pămîntul. Nu se aşteptase la o astfel de veste. Vedea cum tot viitorul nenorocit, cade nimicitor asupra lui.

— Ei ce dracu !, spuse Fouquier, pe cînd ochii i se umplură de ură. Va să zică familia regală e prinsă, şi fuga n-a reuşit !

Fratele Antonio se uită la el spionîndu-l.

— A, deci asta te atinge şi pe dumneata ! Din partea mea, desigur că nu trebuie să te temi, deşi am fost mijlocitorul scrisorilor între dumneata şi partida regală ! Dar eu vreau să ne păzim capul. Ce facem dacă partizanii regelui te denunţă Convenţiei ? Căci au destule mijloace la îndemînă !

Fouquier păli din nou.

— Taci !, şopti el, uitîndu-se prin toate colţurile. Desigur putem acuza pe aceşti indivizi pur şi simplu de falsificare ! Nimeni nu-mi poate dovedi că eu am scris scrisorile acelea !

Fratele Antonio se apropie de procuror.

— Nimeni, decît eu !, dar eu voi tăcea, dacă...

Fouquier respiră din greu.

— Ai jurat că vei tăcea ! Gîndeşte-te la jurămîntul tău ca frate de sînge !

Fratele Antonio făcu un gest dispreţuitor.

— Despre asta vom vorbi mai tîrziu ! Acum cînd familia regală se întoarce la Paris, trebuie să ne înţelegem. Eu te povăţuiesc, şefule, să convoci o nouă adunare !

— Dar vor veni şi fraţii de sînge ? La drept vorbind, n-o fac cu plăcere, pentru că sîntem urmăriţi pas cu pas !

— Tu ştii foarte bine că persoana ta, trebuie să se ferească de lumina zilei !, zise fratele Antonio ironic. Da, da, îmi închipui că actualul guvern nu te va privi cu ochi prietenoşi, dacă s-ar afla că eşti marele maestru al pactului de sînge !

— Mizerabile, scrîşni Fouquier.

După ce se gîndi puţin, zise :

— Bine, bine, atunci convocaţi o adunare ! Dar unde şi cum ?

Fratele Antonio medită un moment, apoi răspunse.

— Nu departe de parcul Trianon se află o biserică veche, ruinată. În această biserică nu vine nimeni, cel puţin nu în timpul nopţii. Putem să ne strîngem acolo, absolut neîmpiedicaţi, şi nici un spion nu ne va afla ascunzătoarea.

— Foarte bine ! Atunci să ne adunăm acolo mîine seară la miezul nopţii ! Invită-i pe toţi ; găseşte-l şi pe Pippin !

Din nou pluti un zîmbet ironic pe buzele lui Antonio.

— Nu va fi prea uşor ! Totuşi voi încerca şi voi face tot posibilul. Vei veni şi dumneata, maestre ?

— Ce întrebare ?, se înţelege că am să vin !

Antonio veni foarte aproape, lîngă Fouquier.

— Şi să nu uiţi un lucru ! Fii franc, m-ai înţeles ?

Fouquier nu putu rezista privirii scrutătoare a lui Antonio.

— Cum asta ?, răspunse el cu ton iritat.

— Fii franc şi sincer !, repetă celălalt. Să nu crezi că acuma te poţi scutura de noi aşa cu una cu două pentru că aşa-ţi vine la socoteală ! Pactul de sînge a făcut foarte mult pentru dumneavoastră, dar şi dumneavoastră îi aparţineţi cu trup şi suflet. Aţi făgăduit să ne duceţi la triumf şi glorie ! Ţineţi-vă de cuvînt ! Te aşteptăm mîine seară, m-ai înţeles ?

— Cum aşa ? tu îndrăzneşti să mă ameninţi, îngînă Fouquier, devenind palid ca ceara de furie şi turbare.

— Nu te ameninţ, răspunse celălalt dînd din cap, ci te previn numai că trăim într-o vreme foarte rea cînd fiecare e numai pentru sine !

Ridică mîna în mod semnificativ, apoi se întoarse şi părăsi odaia fără a spune un cuvînt. Fouquier se uită ţintă după el.

— Drace !, zise el scrîşnind dinţii, nu cumva încep să se ridice contra mea pînă şi creaturile mele ?

Bătu cu piciorul, şi o înjurătură urîtă îi scăpă din gură.

— Mai e timp să isprăvesc odată pentru totdeauna cu lichelele astea !, exclamă el. Pe toţi îi condamn la pieire ! Eu vedeam în voi un simplu instrument al bunului meu plac şi acuma îndrăzniţi să mă supuneţi vouă şi arbitrarului vostru ? Vreţi să mă amestecaţi şi pe mine în nimicirea voastră inevitabilă ?

Izbucni într-un rîs infernal.

— Nu, nu, continuă el, procurorul Fouquier Tinville nu e aşa de prost ca să se bage singur în primejdie sau mai bine zis în cursă ! Voi veţi fi înşelaţi, nu eu !

Se ridică şi aruncă o privire căutătoare prin odaie, apoi respiră mai uşor.

— Încă ceva !, murmură el cu buzele tremurătoare. Principalul este să-mi întăresc poziţia în aşa fel, încît nici o acuzaţie ridicată împotriva mea de partidul monarhist să nu mă poată lovi.

Se gîndi cîteva secunde.

— Da, aşa trebuie să fac ! îşi zise el, şi o scînteie de triumf se aprinse în ochii săi de pisică. Trebuie să aduc la cunoştinţă celorlalţi care încearcă să mă nimicească !

Făcu un semn de aprobare din cap. Apoi îşi puse bereta pe capul său acoperit de un păr sălbatic şi aspru, şi părăsi odaia. Fouquier intră repede în sala de şedinţe a tribunalului revoluţionar.

Judecătorii erau deja adunaţi. Sala era arhiplină.

Din nou tribunalul avea să judece asupra vieţii şi morţii cîtorva persoane ilustre ; se aştepta sosirea procurorului spre a se intra în dezbateri.

Fouquier îşi ocupă fotoliul, cercetînd bănuitor sala.

— Înainte de a intra în dezbateri, zise el, am de făcut o propunere.

— Şi anume ? întrebă preşedintele, privindu-l cu nerăbdare pe Fouquier-Tinville.

— Cetăţene preşedinte, continuă procurorul, ştii că monstrul care poartă numele de Ludovic Capet a fost prins în St. Menehould, împreună cu familia sa.

Un murmur înăbuşit se ridică din toată sala. Se făcu linişte şi toţi aşteptau cu nerăbdare ca procurorul să-şi formeze propunerea.

— Ei bine, continuă Fouquier, propun ca tribunalul să facă imediat paşii necesari, pentru a chema pe acest Capet, ca pe un trădător, înaintea barei acestui tribunal !

Pentru moment se făcu linişte în sala de şedinţe. Vorbele îndrăzneţe ale acuzatorului public surprinseseră şi uimiseră pe toată lumea. Deodată mulţimea izbucni în ţipete şi imprecaţii sălbatice din care nu se mai înţelegea nimic.

— Daţi-l în judecată pe mizerabilul Capet !

— Judecaţi-l şi condamnaţi-l, căci a trădat poporul !

— Pe eşafod ! Ghilotinaţi-l !

Strigăte sălbatice şi înfiorătoare răsunară din toată sala, din ce în ce cu mai mare putere şi stăruinţă.

Fouquier triumfa.

Acum putea spera că propunerea sa va fi sancţionată fără multă vorbă de tribunal. În cazul acesta, hotărîrea tribunalului avea să fie supusă Convenţiei, pentru a se pronunţa asupra ei. În modul acesta, el îşi atinsese scopul de a-şi face o nouă virginitate republicană şi a fi considerat de puternicii zilei ca un republican fanatic şi încercat.

Pe calea asta putea spera că denunţările care s-au făcut deja împotriva sa sau se vor face de azi înainte vor fi neutralizate cu desăvîrşire şi vor fi respinse de dictatori ca fiind calomnii ordinare şi interesate din partea adversarilor terorismului iacobin şi a monarhiştilor, menită să compromită printr-o intrigă pe neînduplecatul republican ce era procurorul.

Într-adevăr, după o scurtă consfătuire, preşedintele tribunalului anunţă că imediat se va înainta Convenţiei o hotărîre în sensul propunerii lui Fouquier.

Acuzatorul public respiră uşurat. Acum putea să se întîmple orice căci nu mai avea nici o frică. Imediat ce va cădea pe eşafod capul reginei nu va mai avea de ce să se teamă ; Fouquier gîndea că pentru siguranţa completă a persoanei şi situaţiei sale, era necesar ca şi Ludovic al XVI-lea să cadă pe eşafod. Ce-i pasă lui dacă asasinatul săvîrşit în persoana inviolabilă a regelui, e cea mai teribilă crimă posibilă ? Fouquier se gîndea numai la siguranţa sa. Principalul era să-şi salveze propriul cap.

Capitolul 107

UN SERVITOR FIDEL STĂPÎNEI SALE

Norocul n-o ocoli pe Adella de Barry. Ea reuşi, într-adevăr, să iasă din Morgă prin porţile grădinii.

La un moment dat, trebui să sară peste un zid destul de înalt ; se folosi de două-trei lăzi care stăteau lîngă zid. Cînd ajunse sus, se uită mai întîi de jur-împrejur cu o privire scrutătoare deprinsă de a despica întunericul nopţii ; văzînd că totul e pustiu şi tăcut, sări de pe zid în picioare.

Nu-i vorbă săritura asta n-a fost tocmai uşoară pentru Adella.

Deşi glezna piciorului stîng o durea destul de tare, ea înaintă totuşi cu multă iuţeală. Sărind, s-a rănit la picior. Fiecare pas înainte îi cauza dureri puternice.

Dar prinţesa nu era omul pe care o durere trupească să-i modifice intenţiile şi să-i influenţeze deciziile.

Plină de un curaj extraordinar, Adella îşi continuă drumul. Durerea îngrozitoare de la glezna piciorului stîng nu-i smulse, însă, nici un geamăt. Fără alte dificultăţi sau primejdii izbuti să ajungă în Parisul adormit la acea oră.

Adella luă o direcţie opusă Castelului de Barry !

Acolo, în nordul extrem al Parisului, în calitatea ei de englezoaică, cum se dădea înainte, Adella îşi cumpărase o casă goală şi mică. Nimeni, în afară de ea şi de un ţăran foarte devotat ei nu ştia ceva despre acest aranjament.

Vînzătorul căsuţei era un burghez care s-a refugiat în Paris din pricina terorilor iacobine.

Casa era foarte izolată, deşi se afla la trei încrucişări de drumuri, nimeni nu băgă de seamă schimbarea de proprietar a terenului.

Adella, putea fi sigură că în casa asta părăsită, mai ales în subteranele ei, averea ei va fi în afară de ori ce primejdie sau priviri indiscrete.

Înspre această casă se îndrepta acum Adella.

După ce părăsi străzile propriu zise ale Parisului apucînd pe ulicioara ce ducea spre căsuţa ei, prinţesa băgă mai mult de seamă durerea de la picior.

Acuma era sigură că nu fusese auzită sau văzută, căci strada prin care trecea era absolut pustie.

Numai cîteva case, dar foarte puține, erau deja locuite, altele se clădeau abia și teroarea revoluției împiedicase terminarea lor.

Durerea de la glezna piciorului stîng deveni din ce în ce mai acută. Aproape nici nu mai putea călca cu piciorul. Își scrîntise probabil glezna sau și-a frînt-o pur și simplu cînd sărise de pe zid.

Acum trebuia să-și muște buzele pentru a nu țipa de durere. Cu chiu cu vai înainta spre căsuța ei.

Totul era pustiu, întunecos și deșert. Nu lumina nici luna.

Un întuneric adînc acoperea pămîntul. Nori negri cuprinseră orizontul. Nici o steluță nu sclipea pe bolta cerului.

Tot așa de întunecoasă ca toată lumea dimprejurul ei, era inima prințesei care se tîra în mijlocul celor mai groaznice dureri pînă la intrarea căsuței.

Tot ce era mai bun și nobil în inima ei amuțise de mult. Numai demonii negri ai răzbunării și ai urii neîmpăcate mai trăiau în inima bietei și rătăcitei femei.

Un moment Adella stătu la îndoială. Nimic nu se mișca în locul unde se afla ea. Se părea că liniștea nopții insufla un simțămînt groaznic celei care înainte nu simțise cea mai mică frică.

Se gîndea ea, poate la ceasurile înfiorător de liniștite care o apăsau în timpul catalepsiei, cînd era întinsă fără viață pe masa de fier a Morgăi ? Nu se gîndea oare la osteneala Orfeliei și a fratelui ei, fără de care ea n-ar mai fi văzut lumina albă, dulce și plină de viață a soarelui ?

O nu ! Inima Adellei nu conținea nici un simțămînt de recunoștință. Adella se gîndea numai dacă păzitorul pe care îl alesese ea mai stătea credincios la postul său.

Ea bătu îndată la ușa casei joase. Dar a trebuit să bată de repetate ori ca să capete un răspuns.

Inima prințesei bătea cu putere.

Cum ! Nu cumva țăranul pe care-l considerase drept, fidel și sincer, o înșelase acum ? Să fi descoperit el misterul comorilor ei ? Sau poate că a fugit departe cu toate lucrurile prețioase pe care le cuprindeau comorile ei ? Gîndurile acestea înfuriară pe prințesă. Ea-și mușcă buzele și din ochi îi scăpărau fulgere de mînie.

Dar dinăuntru se auzi un pas încet. Deodată se auzi o voce care întreba pe un ton adormit ce vrea cel de afară.

— Eu sînt ; prinţesa de Barry ! Descuie numaidecît. Melac !, porunci prinţesa.

Înăuntru se auzi un ton surprins.

— Cum ? într-adevăr, scumpă prinţesă, d-ta eşti ? întrebă servitorul.

— Descuie, te trog, iute. Numaidecît !, vreau să deschizi îndată ! porunci prinţesa.

— Da, da, căci te recunosc ! răsună vocea dinăuntru ! — ce cunoscută mi-a fost îndată vocea d-tale ! Aşteaptă niţel pînă aduc cheile din casă ! Omul se îndepărtă cu paşi tîrîţi.

Se întoarse repede. Răsuci cheia de două ori în broască şi uşa casei se descuie.

În faţa Adellei apăru un om în vîrstă cu o înfăţişare rustică. El purta o scufiţă albă în cap şi în mînă ţinea o lanternă.

— Ei, Melac !, întrebă prinţesa intrînd pe uşă şi zîmbind ţăranului, cum stai ? Ce se mai aude ? Nu ne-am văzut demult.

— Ah !, eram deja foarte îngrijat ! zise ţăranul, aplecîndu-se şi sărutînd poalele prinţesei. Scumpă prinţesă, de atîta timp n-aţi mai fost aici, şi acum sînt timpuri aşa de primejdioase în Paris !

— Dar ce, s-a întîmplat ceva ? întrebă Adella îndată, şi pe faţă-i domina neîncrederea, nu cumva au fost pe aici duşmani de ai mei ? Au cerut poate informaţii asupra lucrurilor mele ?

Ţăranul dădu din cap.

— O nu, dar cine vorbeşte de aşa ceva ! ? zise el. Aici sîntem în siguranţă ca în sînul lui Avram ! Dar mă îngrijoram numai de prinţesa mea, eu.

— Bine, bine ! — îl întrerupse prinţesa pierzîndu-şi răbdarea. Vezi-ţi de tine şi treaba ta !

Prinţesa nu trădase un cuvînt despre groaznica primejdie de care abia scăpase cu mare greutate. Era prea mîndră ca să vorbească mai mult decît trebuie cu supusul ei.

Se îndreptă spre odaia ei. Bătrînul o urma cu respect. Nu-i plăcea aranjamentul odăii. De abia intrase în odaie, luminîndu-i cu lanterna calea. Prinţesa încreţi fruntea. şi prinţesa începu să înfrunte pe bătrîn cu vorbe aspre. În zadar căuta bătrînul să se scuze. Prinţesa nu-i dădu nici un răspuns.

Ea luă lumînarea de pe scrin şi o aprinse. Pe urmă o porni fără multă vorbă în pivniţă. Mai înainte luase din dulap mai multe cheiţe mici. Şi cu ajutorul lor deschise Adella toate uşile pivniţei.

În pivniţa din faţă era cea mai mare parte a lăzilor. Aici Adella le credea mai în siguranţă decît oriunde.

Ochii ei se opriră asupra lăzilor. Ţăranul rămase în odaie. Acum era în sfîrşit singură şi netulburată de nimeni. Cu mîinile tremurînde deschise cele dintîi lăzi.

După ce dăduse la o parte cîteva haine, razele de lumină căzură pe diamantele şi briliantele orbitoare din comoara de familie a ducilor de Barry. Adella respiră din adînc. Un simţămînt lacom şi urît se imprimă pe faţa ei.

— Al meu, totul e al meu ! murmura nenorocita şi ochii îi scînteiau cu putere. Am ieşit din groapă şi voi începe o viaţă nouă, pasionantă ! Ha ! Ha ! Ha !

Rîsul ei răsună pătrunzător în pivniţă. Adella porni cu mîini tremurînde spre conţinutul lăzii a doua. Şi aici erau toate la locul lor.

Cu cît căuta mai mult în cuferele şi lăzile ei, îşi dădea seama că toate erau la locul lor.

Şi trecutul cel mai înfiorător era ca un vis pentru dînsa, fără să se mai gîndească la urmări rele.

— Da, voi începe o viaţă nouă !, murmură Adella. Aici în Franţa nu pot şi nu vreau să mai rămîn nici un moment ! Afară de aici într-o ţară străină, într-o ţară în care nimeni nu mă cunoaşte. Dar singură nu vreau să mă duc !, murmură ea, nu şi iar nu ! Căci totuşi îl iubesc pe Enric Sanson ! Şi tocmai pentru că m-a respins, pe mine femeia cea pasionată şi mîndră, tocmai de aceea îl voi sili cu voinţa mea de fier ! Acum am toate milioanele în mînă ! El va jertfi totul pentru a scăpa de eşafod pe păpuşica aia, adorata lui Lili. Bine, îi voi face plăcerea, dar de-abia cînd va fi văzut cu mine, cînd ne

vom afla într-o țară străină, atunci de abia voi scăpa în ultimul moment gîtul cel slab și subțirel al iubitei sale de cuțitul ghilotinei !

Și privirile denaturatei iar se opriră asupra scumpelor și prețioaselor comori.

— O, sînt bogată, nemăsurat de bogată ! murmură prințesa întinzînd mîna cu binecuvîntare asupra tezaurelor ei. Cu bani poți cumpăra totul : virtute, cinste și iubire ! Da, toate ! exclamă ea. Și mă voi folosi de puterea pe care mi-a dat-o soarta ! Voi gusta plăcerea vieții pînă la ultima picătură !

Ochii îi străluceau.

Nenorocita nu se mai gîndea că de abia cu cîteva ceasuri înainte viața ei era cuprinsă de încremenirea morții.

Ea avea un singur crez și acesta era voința-i unică și criminală.

Adella închise cu grijă toate lăzile. Pe urmă se întoarse sus în odaia ei.

— Sînt grozav de ostenită, vreau să mă culc !, zise ea scurt către țăran. Trebuie să veghezi în noaptea asta, ai înțeles, Melac ? Bătrînul, obișnuit a i se supune orbește, dădu afirmativ din cap.

— Desigur, va fi o fericire pentru mine să veghez asupra somnului d-tale !, zise Melac.

Ea porunci țăranului să-i pregătească patul.

Ea nu observă că bătrînul credincios îi așternu toate pernele și plăpumile pe care le avea în casă.

Ce-i pasă prințesei dacă bătrînul servitor n-are pe ce să se culce ! — Era obișnuită să vadă în servitori obiecte neînsuflețite ale toanelor ei.

Și ea se întinse alene pe așternutul moale și comod.

Ochii i se închiseră îndată pentru un somn răpitor de dulce. Sînu-i plin de lebădă se ridica și se lăsa încet și liniștit.

Bătrînul ședea rezemat pe coate în fața focului din cămin. El priveghea cu multă grijă somnul stăpînei sale, al cărei obraz minunat era luminat de ultimele licăriri ale jăraticului din sobă.

Capitolul 108

LA SĂRĂCIA VESELĂ

Birtul „La sărăcia veselă" era o cîrciumioară mică şi afumată care se afla pe o uliţă laterală a Parisului.

Cu toată teroarea care bîntuia asupra nenorocitei Franţe, oaspeţii erau numeroşi şi nu duceau niciodată lipsă de bani. Chiar dacă foametea bîntuia în Franţa, chiar dacă ţăranii nu mai avea ce mînca era totuna pentru oaspeţii de acolo, ei nu-şi pierdeau nimic din veselia lor. Dacă nu le ajungeau banii pentru o cană de vin bun, cereau un pahar mare de absint.

Choque, stăpînul tavernei, era un om puternic cu o alură herculeană. La el nu izbutea nimeni să facă datorii, căci vindea numai cu bani peşin. Cu toate astea, avea o mulţime de muşterii.

Choque nu era nici mai mult, nici mai puţin decît gazdă de hoţi.

Clădirea avea nenumărate ascunzători şi cotloane în care îşi adăposteau scăparea cei urmăriţi de poliţie.

În taverna asta se refugiase şi negrul Pippin. Amurgise. Ca un lucru deosebit, odaia din dos a restaurantului era aproape goală. În afară de negrul Pippin, mai erau foarte puţini clienţi.

Pippin şedea într-un colţ dosnic al odăii cu un pahar gol de absint înainte. Cu mîinile în buzunarele pantalonilor, negrul Pippin sta gînditor, figura lui trăda o supărare adîncă. Era aşa de afundat în gînduri încît nu observă că un bărbat înalt şi îngust în spate intră în odaie şi-i aruncă o privire înţepătoare.

Abia după ce străinul se apropie de Pippin şi-l lovi o dată zdravăn pe umăr, individul nostru sări în sus. Cu ochi scînteietori de planuri criminale, fixă adînc speriat, pe noul sosit.

— Ah !, tu eşti frate Antonio !, zise negrul Pippin. Vino încoace şi bea şi tu !

Zicînd asta întinse lui Antonio paharul golit.

— Ei drace, e gol ! zise el imedit. Ei cîrciumarule, mă beţivanule, Choque, unde eşti mă păcătosule ?

— Vin, vin ! Da ce este, ce ţipi aşa ? se auzi glasul profund al cîrciumarului.

Cîrciumarul se apropie.

— Haha ! zise el, mi-am închipuit eu că tu trebuie să fii, ţiganul dracului !

Acum te recunosc, da, da, tu eşti, lasă că-ţi astup eu gura !

Pippin izbucni în rîs, ca şi cînd birtaşul ar fi făcut o glumă foarte reuşită :

— Îţi place ce fudul e moşneagul ăsta?, rîdea Pippin, zîmbind cu amabilitate lui Antonio. În loc să ne mulţumească că-i dăm banii noştri atît de greu şi cinstit cîştigaţi pentru păcătoasele sale de vinuri, mai face şi gură !

— Te-am rugat să vii la mine ? răspunse Choque. Du-te la cîrciumari de seama şi teapa ta. Eu unul, să ştii, numai de milă te-am luat în casă la mine, păcătosule !

— Da, da ! îl ironiză ţiganul Pippin, numai de milă îmi iei parăluţele şi-mi dai în schimb un vin prost. Te cunosc eu bine, pungaş bătrîn ce eşti !

— Ei da sînt pungaş bătrîn, dar în schimb tu nu vei ajunge un pungaş bătrîn ! mormăi Choque îndepărtîndu-se cu paharul spre altă masă. Cazi tu în palma meşterului Sanson, înainte de sfîrşitul anului !

Părea că Choque nu era nemulţumit de cearta ce a avut-o cu Pippin. Tonul acesta părea a fi foarte obişnuit în taverna supranumită : *La sărăcia veselă*. Reîntorcîndu-se la masa lui Pippin, aduse un pahar plin cu absint. Apoi se întoarse şchiopătînd la tejghea.

Antonio însă care luase loc în timpul acesta alături de Pippin, îşi apropie capul de al acestuia şi începu să-i vorbească în şoaptă.

— Ei, ce este ? mai ai pe cineva cu tine ? întrebă Pippin.

Antonio dădu din cap.

— N-a vrut să intre aici, aşteptă afară la uşă ! zise el, dar ne putem baza pe el !

— Bine ! bine !, murmură Pippin. Deci este un băiat voinic şi zdravăn ?

Antonio dădu din cap în semn afirmativ.

— Te-ai mai uitat prin jurul căsuţei ? Tot mai e singur în casă ţăranul ăla bătrîn şi tîmpit ? întrebă Pippin.

Celălalt dădu din cap afirmativ.

— Chiar ieri am fost la dînsul. Mă ia drept un amic devotat al săi ! N-ai grijă că-l înlăturăm noi numaidecît şi pe urmă punem mîna pe paralele alea multe !

— Cu atît mai bine !, şopti ţiganul Pippin. Sper că nu ai numai gură mare ! Antonio ! Dar ce voiam să te întreb ? cum dracu te-a zărit pungaşul ăla de Senac ? Comédia dracului să fi ştiut eu că vrei să ei parte şi tu, nu mă mai încurcam cu pungaşul ăsta !

Un fulger ciudat apăru în ochii lui Antonio.

— Pactul de sînge merge prost de tot ! De cînd aî dispărut tu, nu mai face nici o ispravă ! Chiar marele maestru o mărturiseşte fără rezervă ! Dealtfel, să nu uiţi că mîine seară la miezul nopţii trebuie să fim la biserica ruinată din trianon...

— Avem adunare acolo ? întrebă Pippin. Drace nu prea mai am poftă să mă amestec în daravelele astea !

Celălalt dădu din umeri.

— Îţi spun eu mai tîrziu de ce trebuie să ne adunăm acolo !, zise el. Trebuie să scăpăm cît mai iute de primejdia ce ne ameniţă din partea lui Fouquier.

O scînteie de mişelie se aprinse în ochii lui Pippin.

— Mă ce laş e Fouquier ! zise el. Pe noi ne pune să scoatem din foc castanele pentru dînsul, şi el nu mişcă nici un deget !

— Ei da, a cui e vina ? dacă sîntem proşti ! zise Antonio. Dar, urmă el, despre aceasta altădată acum să ne apucăm de treabă ! Cum ne vom împărţi noi prada ?

— Ei ce, foarte simplu ! răspunse ţiganul Pippin. Eu iau jumătate şi voi vă împărţiţi cealaltă jumătate !

Antonio reflectă un moment.

— Fie şi aşa ! zise el, deşi nu sînt tocmai satisfăcut ! Dar ne apucăm de treabă chiar acum !

— Stai puţin !, răspunse Pippin. Bea-ţi paharul ! Rachiul dă curaj ! Ai ceva unelte la tine ?

— Lasă că am unelte destule pentru a culca la pămînt şi doisprezece oameni !

— Atunci e foarte bine !, decise ţiganul Pippin. Să ne apucăm de treabă !

Individul nostru se ridică de pe scaun. Se dezmorţi prin cîteva mişcări şi făcu semn tovarăşilor săi să-l urmeze.

— Să părăsim cîrciuma fără a atrage atenţia !, şopti el.

— Pungaşul de Choque nu trebuie să afle încotro ne ducem !

— Se înţelege ! răspunse fratele Antonio care se ridică şi el şi se învălui în mantaua sa largă.

— Încă ceva !, şopti Pippin, oprindu-se niţel. Dar dacă nu vom avea succes ? Atunci, dragul meu, să fugim în direcţii deosebite ! Eu am s-o iau înspre clădirile cele noi, tu însă şi celălalt cumătru să fugiţi în altă parte !

— Ei aş, sper că n-o să fie nevoie de fugă ! zise Antonio. Nu ţi-am mai spus că m-am conformat întocmai măsurilor luate de tine ? M-am împrietenit întîi cu bătrînul ţăran. Locuieşte singur în casă, e tîmpit şi îl putem învinge foarte uşor...

— Bine, bine ! cred şi eu că ai luat toate măsurile ! zise Pippin. Atunci să ne grăbim şi să nu pierdem nici un moment ! Vreau să văd toate acele comori îngrămădite una peste alta ! Cine ştie ? poate că peste vreo două ore vom fi milionari.

Ochii lui Antonio sclipeau de lăcomie.

— Ah, măcar dacă nu te-ai înşela ! zise el. Zău că m-am săturat de atîta sărăcie !

Zicînd acestea, cei doi indivizi absolut demni unul de altul, trecură braţ la braţ pe lîngă cîrciumarul adormit lîngă tejghea şi părăsiră în tăcere taverna «La sărăcia veselă».

Noaptea era tot atît de întunecoasă ca planurile lor, şi ţinea cuprinsă în braţele ei uriaşe cerul şi pămîntul, ca pe un imens şi infinit mister.

Capitolul 109

EFRACŢIA

Melac, bătrînul şi fidelul servitor al prinţesei, închise cu grijă obloanele de la fereastră. Obloanele erau din lemn de stejar masiv căptuşite pe partea dinăuntru cu zăvoare şi balamale de fier. De asemenea şi uşa era bine încuiată, zăvorul era închis, aşa că nici un musafir nepoftit n-avea cum să pătrundă peste noapte în casă.

Ore întregi bătrînul servitor luptase cu somnul, veghind cu grijă în suflet asupra Adellei.

În cele din urmă îl învinse și pe el somnul. Capul îi căzu în piept și răsuflarea sa regulată arăta că doarme profund.

În odaie nu se auzea nici o mișcare afară de răsuflarea celor două persoane care dormeau. Focul din sobă se stinsese, ultima scînteie dispăru. O tăcere adîncă domnea în încăpere.

Deodată Melac se deșteptă și sări în sus speriat. Își frecă ochii. Apoi își ascuți urechile.

— Drace !, murmură el cu glas foarte încet. Aș fi putut jura că am auzit un zgomot ! Se vede că am visat !

Ascultă din nou cu o atenție încordată. Neauzind însă nimic deosebit sau suspect se liniști, lăsă capul pe piept și era cît pe ce să adoarmă din nou.

Atunci, se auzi deodată o trosnitură. Părea că se lucrează dinafară la deschiderea ferestrei.

Melac sări iar în sus.

— Drace, ce o fi asta ?, murmură el după ce ascultă cîteva clipe. Nu-mi place zgomotul ăsta ! Or fi cumva șoareci ? Apoi șobolani, avem destui în casa asta ! Ia să auzim !

Deodată moșneagul se sperie foarte tare. Auzise foarte deslușit că zgomotul pornea de la un oblon de fereastră. Melac se ridică de pe scaun. Se furișă pe vîrful picioarelor pînă lîngă oblon. Se opri și-și ținu respirația. Trăgea cu urechea.

Nu mai încăpea nici o îndoială ! Nu s-a amăgit ! Se auzea foarte încet, ce-i drept, dar și foarte distinct.

Zgomotul venea de la oblon.

O unealtă ascuțită era în lemnul rezistent.

Bătrînul se furișă ușor pînă în dreptul oblonului. Fereastra era închisă așa că-și putu lipi urechea de oblon. Auzi de afară glasuri încete și înăbușite.

— Drace, grăbește-te, fă mai iute ! mormăia un glas adînc. Nu-i tocmai așa de ușor cum ți-ai închipuit tu ! Abia acum a trecut pe aici patrula cartierului ! Cine știe dacă nu cumva va mai trece iarăși.

— Ei da, mă grăbesc și eu cît pot ! spuse un altul. Dar nu-i vina mea dacă lemnul ăsta de la obloane este așa de tare ! Ar fi fost mult mai bine dacă încercam să intrăm pe ușă !

— Nu, nu, pe uşă nu-i bine ! răspunse primul glas. Ţi-am mai spus doar că am fost ieri aici şi am văzut cum stau lucrurile. La uşă e un zăvor colosal şi degeaba ne-am pierde vremea ! Prin fereastră e mai uşor, intrăm numaidecît numai să deschidem oblonul !

— Bătrînul cu siguranţă doarme ca un buştean ! zise un al treilea.

Melac tresări, apucîndu-se cu mîna de piept.

Fără îndoială că se plănuia o spargere ! Judecînd după vorbele auzite, numai cu intenţii bune n-au venit aceşti indivizi. Căci la drept vorbind ce căutau ei aici pe vremea asta, la aşa o oră înaintată ?

Bătrînul respiră cu greu. Nu ştia ce să facă. Imediat însă Melac îşi veni în fire. Se furişă pe vîrful picioarelor spre patul Adellei.

Aceasta dormea profund, cuprinsă de visuri dulci !

Adella se trezi imediat. Cu tot întunericul care domnea în odaie, vederea ei pătrunzătoare a putut distinge numaidecît figura păzitorului care se apleca deasupra el.

— Ce e ?, murmură prinţesa cu voce înăbuşită.

Păzitorul simţi fierul rece al pistolului pe tîmpla sa.

Adella de Barry era prezenţa de spirit în persoană. Ea n-avea încredere în nimeni, nici chiar în păzitorul ei. Cînd se trezea, primul lucru pe care-l apuca era arma.

Bătrînul tresări de groază.

— Pentru Dumnezeu, scumpa mea prinţesă ! — murmură el. N-am nici un plan rău împotriva d-tale ! Vroiam numai să te trezesc !

— Dar ce e ? — întrebă prinţesa.

Şi ca mai înainte indreptase pistolul spre fruntea servitorului.

— Afară lucrează hoţii ca să poată intra. Vor să intre prin geam în casă !

Prinţesa sări în sus. Ea ascultă un moment cu atenţie.

— Ah, ah ! exclamă ea pe urmă cu voce înnăbuşită. Mizerabilii !

Se ridică şi se duse la fereastră cît putu de încet.

— Un moment, aveţi răbdare !, sună o voce de afară.

— Se crapă lemnul ! Daţi-mi fierăstrăul !

— Aşa e bine !, răspundea acum o altă voce. — Dacă gaura e destul de mare, putem ridica cerceveaua ?

— Dar cu foarte mare prudenţă !, răspunse o a treia voce.

— Bătrînul nu trebuie să se scoale ! Ar putea face zgomot, şi n-o să ne fie bine !

Prinţesa stătea în faţa ferestrei, răsuflînd din greu.

— Ce mizerabili ! Ce infami !, murmură ea. Ei se gîndeau numai la tine, Melac ! Ei nu ştiu că mai e cineva în odaie. Voiau să te omoare în somn !

— Ah, scumpă prinţesă !, zise servitorul, ce oameni răi sînt pe lumea asta ! Poate că fără voia mea, eu am fost de vină în acest atac nocturn.

— Cum ? întrebă prinţesa.

Servitorul o informă şoptind că ieri de dimineaţă ar fi fost la el un necunoscut care se recomandase drept prieten al rudelor sale de la ţară. Ei stătură de vorbă un timp. Şi în timpul acesta trebuia să fi observat străinul toată construcţia şi tot aranjamentul casei.

— Ei bine lasă că le vom face noi o primire bună ! urmă prinţesa cu ironie. Fugi din odaie, Melac, du-te în partea cealaltă a casei, poate vei afla cîte persoane sînt.

— Şi d-ta scumpă prinţesă vei rămîne singură aici ? murmură bătrînul mîhnit.

— Du-te şi fă cum ţi-am spus ! urmă prinţesa cu hotărîre. Am două pistoale bune la mine şi sînt mai mult decît de ajuns ca să dobor pe banditii aceştia !

Melac se supuse fără prea multă vorbă.

Prinţesa rămase pe loc cu respiraţia oprită. Ea ascultă convorbirea de afară a banditilor care nu bănuiau că vor da peste vreun obstacol, şi se bucurau dinainte de reuşita lor.

— Staţi voi, staţi !, şopti prinţesa cu surîs calm, veţi vedea voi ce primire bună vă voi face eu !

După o clipă Melac se întoarse. El o informă că sînt trei banditi.

— Ar fi bine să facem zgomot !, zise bătrînul. Gîndeşte-te, scumpă prinţesă, eu sînt un om bătrîn şi d-ta nu eşti decît o femeie ! Pe cînd acolo afară sînt trei voinici ca zmeii !

Prinţesa însă nu răspunse decît printr-un rîs ironic.

— Ei aş, — zise ea — eu mă lupt cu şase de ăştia. Ruşine să-ţi fie, Melac, că eşti aşa de laş ! Le ieşim în cale cu fruntea senină şi să vezi cum fug cu toţii ca iepurii !

— Dar ce vrei să faci, prințesă ? îngînă cu jale Melac. Dacă vor intra pungașii aceia în casă, apoi...

— Nu vor intra în casă !, răspunse prințesa. Bagă de seamă, acum vine momentul !

În același timp, prințesa ridică mîna în care ținea pistolul.

Afară hoții păreau aproape gata cu opera lor. Ei făcură o gaură rotundă în oblon. Și lucraseră cu atîta prudență și liniște, încît nu se auzi nici un sunet.

Acum însă Adella putu observa cum pătrunse o rază de lumină în odaie. Afară era o noapte întunecoasă, dar în casă era și mai întunecos. Ochiul fin al prințesei deosebi bine trei chipuri mascate care stăteau în fața oblonului.

— Bagă de seamă !, zise iarăși prințesa cu o voce șoptită. Ea se apropie mai mult de oblon. Pe urmă puse gura pistolului în deschiderea oblonului.

Trecu o oră tristă și tăcută. Unul din tîlhari se apropie încet de oblon. Probabil că vroia să încerce să pătrundă cu mîna prin deschizătură ca să desfacă belciugul dinăuntru.

În același moment se făcu lumină în odaie. O împușcătură scurtă, tare și asurzitoare se auzi în tăcerea nopții. Aproape în aceeași clipă, unul din bandiți răcni ca un animal, și odaia se umplu de fum.

— Isuse Christoase !, murmură Melac, tremurînd din tot trupul, l-ați împușcat, scumpă prințesă ?

Afară se auzi vocea bandiților.

— Draci și Dumnezei !, blestemă unul din ei. Ne-a tras pe sfoară, bătrînul afurisit ! Ce ți-e tovarășe ?

— Să fugim ! Să fugim !, se auzi o voce slabă și îndurerată. Nelegiuitul m-a nimerit rău ! Ah, ce durere, ce durere !

— Înainte acum !, strigă prințesa cu voce tare. Pleacă din casă, Melac, ia-ți cele două puști din dulap. Nu trebuie să scape tîlharii ăia !

Vocea prințesei părea a electriza pe cei de afară.

— La dracu !, mormăi unul din ei. Ne-a trădat ! Bătrînul, afurisitul, nu e singur !

— A, și-o fi adus vreo amantă !, zise un altul.

— Trebuie să fugim ! Împușcătura poate să-i atragă pe gardiști ! zise iar cel dintîi.

— Dar ce are ăsta ?

— Ei, pe ăsta îl putem duce de aici ! Dar noi să continuăm ! Ce dracu ! Prea erau toate bine ticluite !

— Staţi, ori vă împuşc !, strigă iar prinţesa.

În acelaşi moment gura pistolului era îndreptată spre cei de afară.

Din nou răsună o împuşcătură. Prinţesa trase la întîmplare, dar de astă-dată nu nimerise pe nimeni.

— Fugiţi, fugiţi !

— Scăpaţi, care puteţi !

— O fir-ar al dracului ! Cu împuşcăturile nu e de glumit !

— Staţi, staţi ! strigă iar prinţesa.

În acelaşi timp, din dosul casei răsună iar o împuşcătură. Bătrînul Melac, îmbărbătat de stăpîna sa, ţinti şi el.

Prinţesa deschise oblonul cu putere. Dar cei trei dispărură deja. Ei fugiră ca iepurii de frică.

Adella de Barry se aplecă cu pieptul afară peste fereastră. În mîna dreaptă mai ţinea încă pistolul fumegînd.

Tîlharii o cotiră pe strada învecinată, pe care se construiau o mulţime de clădiri noi. Acolo ardeau o mulţime de felinare. Lumina lor era suficentă pentru ai putea recunoaşte pe cei trei tîlhari.

Unul din ei trebuia să fi fost tare rănit, căci de abia se tîra după ceilalţi, ţipînd cît putea de tare. Auzindu-l prinţesa strigă :

— Înainte, după ei ! Nu trebuie să ne scape cu viaţă !

— Ei, dar ce s-a întîmplat aici ? Cine a tras ?, se auzi deodată o voce profundă.

Prinţesa tresări şi se întoarse surprinsă. Erau înconjuraţi de o mulţime de gardieni. Unul din ei avea o lanternă aprinsă în mînă. Lumină faţa Adellei.

— Dar ce înseamnă asta ?, strigă el. O femeie la ora asta ?

— Da, cetăţene, e groaznic ! murmură Adella. Ne-au călcat hoţii ! Şi noi locuim în căsuţa asta !

— Foarte bine aţi făcut, atunci ! Dar unde sînt hoţii ? strigă unul din gardişti.

Bătrînul arătă în depăratare cu degetul tremurînd.

— Ia priviţi, cum fug acolo pe sub o lanternă !

— După ei ! strigă un gardian, care părea a fi comandantul celorlalţi... trebuie să-i prindem !

— Da, prindeţi pe nelegiuiţii aceia ! strigă prinţesa. Şi dacă îi prindeţi, vă vom răsplăti cu o monedă de aur.

— Bine numai să fie cuvînt cinstit ! strigă în fugă gardianul. Gardienii porniră pe urmele hoţilor.

Adella se întoarse în căsuţă împreună cu servitorul ei. Aştepta cu nerăbdare, stînd la ferastră, ce se va întîmpla în continuare.

Capitolul 110

O FUGĂ TEMERARĂ

Cei urmăriţi nu erau departe de gardieni.

— Afurisiţii, ne vor prinde ! scrîşni Antonio.

— Sîntem pierduţi, gemu rănitul Pippin.

— Ei, haideţi acum nu e vreme de gemut, marş cu toţii în ulicioară ! strigă iar Antonio.

Tocmai se deschidea în calea lor la dreapta o ulicioară strîmtă, şi urmăriţii porniră prin ea.

— Blestemaţi să fie ei, am intrat într-o uliţă din care nu mai putem ieşi !

— Sîntem pierduţi ! urlă al treilea şi clănţănea din dinţi de frică.

— Taci, nemernicule ! îngînă Antonio care se uita mereu înapoi.

— Hai, intraţi aici ! strigă el şi arătă cu mîna spre uşa deschisă a unei case.

— Iute, sus pe scară ! şopti el.

— Lăsaţi-mă niţel, că nu mai pot ! gemu Pippin.

— Nu, nu ! Trebuie să mergi ! Viu sau mort !. Nici unul dintre noi nu trebuie să cadă în mîna gardiştilor municipali !

Antonio şopti cîteva cuvinte celui de-al treilea tovarăş al lor numit Cartrousse. Amîndoi apucară cu putere pe Pippin de subţiori.

Pippin răcni de durere. Dar ştia el bine cît de scumpe şi decisive sînt momentele acelea. Şi se stăpîni cît putu. El îşi muşcă buzele şi se lăsă tîrît de tovarăşii săi.

Tîlharii înaintră dibuind. Scara scînteia şi trosnea sub paşii lor.

Pe prima treaptă, Antonio se opri şi ascultă nerăbdător.

În momentul acela îi auziră pe gardişti care se îndreptau spre ulicioară.

— Oh, vai de noi, ne prindeau sigur, dacă nu intram aci ! scrîşni iar Antonio.

— Dacă am fi scăpaţi, bine ar fi !, îngînă Pippin.

Paşii sergenţilor se apropiau din ce în ce. Acum erau foarte aproape de uşa prin care se furişară hoţii. În dreptul uşii paşii se opriră.

— Antonio ! Antonio ! strigă Pippin.

Antonio trase cu urechea. Inima lui bătea acum cu putere.

— Blestem şi urgie, şoptí el.

— Dar ce e ?

— Ascultaţi şi voi !

În stradă impiegaţii se sfătuiau.

— Au fugit, au dispărut de parcă i-a înghiţit pămîntul !, zise unul din gardişti.

— Nu se poate !, strigă un altul. Strada asta n-are capăt !

— Ia uitaţi-vă, poarta asta e încă deschisă !

— Trebuie să fie ascunşi aici !

— Doi oameni să păzească uşa ! Unul să facă lumină ! Se aprinseră mai multe lanterne şi pe scară se făcu lumină.

— Acolo sînt ! strigă deodată un gardian, şi arătă cu mîna dreaptă pe scară.

— Sîntem descoperiţi !

— Iute, în pod ! porunci Antonio.

Cît putură de iute, suiră treptele trăgînd pe rănitul Pippin după ei.

— Staţi, în numele legii !, strigară gardienii.

Un rîs ironic era unicul răspuns.

Deodată se făcu linişte pe scară. Criminalii ajunseră în pod.

În casă începură să facă toţi zgomot. Chiriaşii deşteptaţi din somnul lor dulce, ieşiră din odăile lor.

— Să încuiaţi toate uşile ! porunci un gardist.

— Au intrat tîlhari în casă !

Lumea începu să ţipe.

— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă !, poruci iar gardianul... casa e păzită ! Tîlharii nu mai pot ieşi de aici, fără a fi prinşi !

Gardiştii cu săbiile scoase şi cu felinarele aprinse alergau după criminali pe scară.

Hoţii ajunseră în pod. La lumina slabă a lunii, Antonio descoperi o cămară în pod.

— Iute, intră aici !, şopti el şi îl împinse pe Pippin înăuntru.

Pippin mai mult mort decît viu, lăsa să se facă cu dînsul orice vroiau. Cartrousse urmă şi el toate poruncile lui Antonio.

Antonio închise uşa cămării şi o încuie. Paşii gardiştilor se auzeau pe scară. Antonio căuta cu privire de fiară sălbatică vreun colţişor de refugiu. În mijlocul podului, la marginea acoperişului, se afla un oblon pe jumătate deschis lîngă care era o scară. Antonio observă un jghiab lat, tare şi puternic, care era sprijinit de pietre, aşa că putea suporta greutatea unui om care s-ar lăsa în jos pe el. Fără a pierde un moment, Antonio închise oblonul şi puse belciugul.

— Asta e pentru toate cazurile — zise el. Cine o vrea să ne prindă prin fereastră, să-şi păzească oscioarele. Mai mult nu zic !

El se duse la scară. Aruncă o privire pe acoperiş şi pe casele învecinate. Acoperişul se întindea drept în stradă. Dincolo de ulicioară la vreo patru paşi de locul în care se aflau se întindea un acoperiş mai jos cu un metru.

— Iute, urcaţi-vă !, grăbi Antonio pe tovarăşii săi.

— Trebuie să colindăm acoperişurile ; de vom reuşi, sîntem scăpaţi, iar de nu...

Se auziră bătăi puternice în uşa cămării.

— Iute, sus pe acoperiş !, şopti Antonio.

Dar în acelaşi moment se înspămîntă şi el, şi amuţi.

Aproape de el observă un gardist municipal care venind dintr-o altă fereastră a unui pod se tîrîse de-a lungul jghiabului de pe acoperiş, şi se opri înaintea oblonului de la fereastra podului în care se aflau hoţii. Fără a fi observat de gardist coborî pe scară şi dispăru în cămară.

— Draci şi Dumnezei ! şopti el, afurisiţii ăia de gardiştii ne astupă toate găurile, dar de prins tot nu ne-or prinde ei căci mai bine...,

Antonio nu isprăvi.

Se apropie cu paşi uşori de oblonul închis al ferestrei. Afară trăgea cineva. Bătăile din uşă nu încetau deloc.

— Ei aş ! lasă că uşa mai ţine ea niţel, murmură Antonio. Dacă n-ar fi ăla pe acoperiş...,

Puse mîna uşor pe oblon.

Pe cînd criminalul o ţinea închisă cu un zăvor de fier, împinse cu dreapta belciugul înapoi, pe urmă dădu în lături cu putere ambele aripi ale oblonului.

Răsună un ţipăt fioros.

Razele slabe ale lunii deosebiră în întuneric o umbră care se prăvăli şi apoi dispăru în adîncime.

Se auzi un zgomot puternic provocat de corpul gardianului care se fărîmă în bucăţi.

— Antonio, ce ai făcut?, îngînă îngrozit Cartrousse.

— Ne-am scăpat gîtul, mi se pare, zise el cu sînge rece.

Apoi îl ajutară pe Pippin să urce pe scară.

Ajunseră pe acoperiş.

— Acolo trebuie să trecem ! şopti Antonio arătînd cu mîna spre acoperişul de dincolo de ulicioară. E vorba de o săritură grea dar vom reuşi, apoi scăpăm. Să nu staţi nici un moment la îndoială !

Negrul Pippin tremura din tot trupul.

— Nu pot, îngînă el cu voce palidă. Parcă am plumb în picioare. Nu pot.

Se uită cu teamă în jos. Tresări cînd îl văzu pe gardianul omorît de Antonio ; zdrobit zăcea într-un lac de sînge, jos pe trotuarul străzii.

— Trebuie să vii !, scrîşni celălalt şi-l apucă cu putere de braţ. Auzi tu ? Laşule ! Infamule ! Trebuie ! Eu, Antonio, ţi-o spun, mă înţelegi ? Eu nu glumesc, ştii bine !

— Nu pot să fac un pas !, oftă Pippin.

Din ochii lui Antonio scăpără un fulger ameninţător.

— Ori sări, ori nu.

— Ori..., zise celălalt.

— Ori te arunc şi pe tine pe trortuar !

— Îndurare ! Antonio că...

— Să sări, îţi spun ! Crezi tu, nemerincule, că o să mi se taie mie gîtul pentru laşitatea ta infamă ? Dobitocule, dacă te vor prinde, sînt ca şi trădat, nu înţelegi ? Să sări şi eşti scăpat !

— Nu pot să fac un pas !, oftă Pippin.

— Cîine ce eşti ! scrîşni Antonio şi ridică pumnalul pentru a-l zdrobi dintr-o lovitură.

Antonio aruncă o privire pe stradă. Văzu strînşi împrejurul nenorocitului gardian vreo zece inşi. Se pregăti să facă periculoasa săritură pe acoperişul vecin.

— Odihneşte-te niţel, porunci el tovarăşului său.

— Adună-ţi puţinul curaj care ţi-a mai rămas şi o să reuşeşti, dobitocule !

Neliniştit de tăcerea gardiştilor care pînă acum îi ameninţaseră şi băteau îngrozitor la uşa cămării, Antonio coborî pe scara de la cămară şi se apropie ascultînd cu atenţie.

Unul dintre gardiştii postaţi în faţa casei veni repede la cei de sus.

— Ei, ce e, ce s-a întîmplat ? De ce îţi laşi postul ? strigă unul dintre ei.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă unul din ei. Au scăpat tîlharii ?

— Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fie numai asta !

— Ei spune odată frate, ce s-a întîmplat ?

— Închipuiţi-vă... Gardistul Savin.

— Ei, ce e cu el ?

— E mort !

— Mort ? îngînară gardienii, şi rămaseră încremeniţi.

— Imposibil, zise un gardian municipal. Acum cinci minute l-am văzut eu !

— Aşa e, aveţi dreptate ! Probabil că a îndrăznit să se-urce pe acoperiş şi a alunecat.

— Nu, l-au împins tîlharii !

— Aşa un coleg viteaz, o, e prea crud !

— Sărmana lui femeie şi copii ! şoptiră cu toţi, adînc îndureraţi.

— Sînteţi sigur că e mort ?

— Nu trebuie oare să aducem un medic ?

— A venit deja, zise impiegatul. Dar medicul nu mai poate fi de nici un ajutor, e mort definitiv.

— Desigur, o cădere aşa de îngrozitoare ! Bietul Savin !

— Dar acum nu trebuie să ne scape mizerabilii ! strigă impiegatul amărît. Acum mă voi urca şi eu pe jghiab ! Ori îi prind pe toţi, ori mor şi eu ca Savin !

Fără cea mai mică temere se urcă şi el pe jghiab printr-o fereastră din gang, pentru a face şi el drumul periculos şi nenorocit al lui Savin, după ce mai întîi amintise camarazilor săi să vegheze cu sfinţenie.

Capitolul 111

ÎNTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE !

Criminalul auzi că gardistul are de gînd să pătrundă în odaie prin fereastră așa cum încercase nenorocitul său coleg. Trecu iute la oblon și-l închise din nou.

Un moment se opri înaintea sa, șovăitor. Pentru Antonio era ușor să-l trimită pe curajosul funcționar după nenorocitul său predecesor. Pentru asta era deajuns să-l împingă o dată numai cu pumnii săi zdraveni. Dar această mișcare a mîinii însemna, iar, nimicirea unei vieți omenești, un asasinat nemernic !...

Ideea aceasta fioroasă, inspiră groază chiar sufletului abrutizat al criminalului. Fără a se gîndi mult se îndreptă spre scară, o urcă iute ca o pisică, o trase după sine și închise cu precauție portița de la acoperiș. Apoi alunecă iute pe acoperiș pînă la un coș gros, unde se întîlni cu tovarășii săi.

— Nu vă mișcați !, le șopti el imediat. Un sergent de oraș se va urca de-a lungul burlanului. L-aș putea trimite pe lumea cealaltă, dar să mă ia dracu, m-am făcut milos, m-am făcut milos ca o muiere bătrînă ! Trebuie să așteptăm pînă cînd sergentul va sparge oblonul și va intra în pod. Pînă ce o să deschidă tovarășilor săi și se vor uita bine prin odaie, trec vreo cîteva minute. Pe urmă însă, vine scena cea mare, pentru noi. Jos de pe acoperiș ! Asta va fi deviza noastră !

Țiganul Pippin se scutură ca muncit de friguri.

— N-am să pot sări !, se tînguia el. Și ce folos dacă vom fi pe acoperișul celălalt ? Vom fi descoperiți și acolo și atunci va fi vai de pielea noastră !

— Taci din gură fricosule ! ce tot vorbești de prinderea noastră ? Nu vezi că acoperișul acela nici nu-i isprăvit încă ? Cine să ne descopere dacă ne vom ascunde acolo ? Tăceți, spuse Antonio ascunzîndu-se mai bine după coș. Trozește tinicheaua ! Vine el !

Îl auziră pe sergent bătînd cu putere în oblon. Se auzi o trosnitură puternică însoțită de zgomot de lemn spart.

— Acum intră în odaie, căci oblonul e deschis, zise Antonio către tovarășii săi. La lucru. Nici un minut nu trebuie pierdut ! Înainte, marș ! zise el scrîșnind din dinți și dîndu-i un pumn zdravăn lui Pippin.

— Acum ori niciodată ! şopti Antonio. Cadavrul de jos a fost transportat de aici şi au plecat şi ceilalaţi, aşa că nu ne poate vedea nimeni. Marş !... Măsură cu o singură privire prăpastia ce-l separa de acoperişul salvator. Apoi puse un picior pe marginea burlanului şi sări pe acoperişul de peste drum.

Nu se înşelase. Casa nu era încă isprăvită şi nu era deci locuită.

Antonio se furişă prin fereastra acoperişului, apoi scoase capul afară şi făcu semn tovarăşilor săi să-l urmeze.

Cartrousse îl împingea spre burlan pe ţiganul Pippin care tremura din tot trupul. Antonio îşi întinse braţele larg deschise. În momentul acesta Cartrousse îi dădu un pumn zdravăn nemernicului pungaş, care era aproape mort de frică. Pippin scoase un ţipăt. Antonio îl prinse în braţele sale cu îndemînare.

După o clipă îl şi băgă pe fereastră în pod.

Apoi făcu semn lui Cartrousse.

— Acuma ţi-a venit şi ţie rîndul ! şopti el.

Cartrousse puse piciorul stîng pe marginea dispre ulicioară şi se pregătea să sară. Îşi pierdu deodată curajul. Fără să vrea se uită în jos. I se păru, deodată, că vede pe stradă, în lumina palidă a lunii, un lac de sînge. O sudoare rece îi acoperi fruntea. Întinse mîinile înainte, clătinîndu-se.

— Nu pot ! Nu pot ! gemu el.

— Marş înainte ! îl îndemnă Antonio. Încă un moment şi eşti pierdut.

— Ai dreptate !, răspunse celălalt şi-şi muşcă buzele.

Palid, tremurînd din toate încheieturile măsură cu o privire îngrozită distanţa ce-l depărta de acoperişul celălalt. După cîteva încercări zadarnice, îşi făcu vînt şi sări. Cartrousse alunecă pe suprafaţa netedă a acoperişului. Disperat Cartrousse căută să se apuce de ceva ; reuşi să se apuce cu amîndouă mîinile de burlanul de lîngă acoperiş.

Acesta se turti numaidecît sub povara cea grea. Balamalele de fier care susţineau burlanul ieşiră din zid. Antonio se aplecă prin ferestruică pentru a-l apuca de guler sau de păr pe Cartrousse şi a-l trage în sus. Antonio observă că burlanul se scufunda tot mai mult sub greutatea lui Cartrousse. Criminalul plutea în aer deasupra mansardei. Antonio coborî iute scara şi se repezi la deschizătura ferestrei în dreptul căreia atîrna în aer Cartrousse.

Cartrousse abia se mai ţinea de burlanul aproape frînt la mijloc.

Antonio se aplecă cît putu prin deschizătura ferestrei, cuprinse corpul tovarăşului său şi-I trase înăuntru în odaie.

Un moment, salvatul se clătină pe picioare uşor ameţit şi se uită împrejur cu o privire lipsită de viaţă. Apoi căzu în genunchi în faţa tovarăşului său şi-i cuprinse genunchii.

— Mi-ai salvat viaţa ! zişe el cu glas încet şi mişcat. Fără tine aş fi zăcut mort pe trotuar.

— Ei lasă mulţumirile, n-am făcut cine ştie ce lucru mare !, răspunse Antonio.

— Nu, nu, Antonio, mi-ai salvat viaţa !, îngînă Cartrousse care încă mai tremura de emoţie. Nu voi uita niciodată ! Sînt un criminal, dar ştiu să fiu prieten devotat ! Îmi dau bucuros viaţa pentru tine, frate Antonio !

— Bine ! Bine ! zise Antonio grăbit. Acum însă să ne grăbim căci n-avem vreme de pierdut ! Uite că s-au urcat deja pe acoperiş !

Antonio îl urcă în spate pe Pippin. O luară la fugă peste treptele acoperite încă cu moloz ale clădirii neterminate.

Ajungînd în curte, Antonio se opri trăgînd cu urechea şi aruncă o privire circumspectă spre stradă.

— Nu-i nimeni aici ! murmură el.

Se apropie cu mare precauţie de poartă şi se uită afară !

În acelaşi moment se auziră de pe acoperiş glasurile funcţionarilor dezamăgiţi.

— Sîntem scăpaţi !, şopti Antonio respirînd uşurat. Hai pe poarta aceea de acolo !. Faceţi-vă deci vînt şi marş înainte ! Mă Cartrousse, ajută-mă şi ai să luăm cu noi pe Pippin !.

Imediat după aceasta, mizerabilii fugiră din ulicioară cît îi ţineau picioarele.

Capitolul 112

ULTIMA TENTATIVĂ

În cele din urmă sergenţii au trebuit să renunţe a mai urmări pe pungaşi. Braviî oameni care pierduseră şi un coleg curajos în aventura asta se întoarseră la căsuţa în care Adella îşi adăpostise comorile.

Prințesa stătea la fereastră. Ținîndu-și respirația, urmărise cu atenție împușcăturile care răsunară prin văzduh, tăind liniștea nopții.

Cînd sergenții trecură pe lîngă căsuță, Adella îi chemă. Sergenții povestiră cele întîmplate.

O deziluzie amară se zugrăvi pe fața Adellei.

— Apoi asta-i ceva nemernic ! murmură Adella. Așadar mizerabilii au scăpat ? Ce-i poate împiedica acum să se întoarcă mîine seară ?

— Ei aș, nu se mai întorc ei ! zise un sergent. Le-a intrat frica în oase !

— Nu mai puțin ! Dumnevoastră ați fost foarte stîngaci că i-ați lăsat s-o șteargă !, exclamă Adella cu amărăciune. Apoi ce folos de toată paza voastră dacă nu poate fi sigur omul de liniștea și averea sa !

Sergentul se supără la auzul acestor vorbe și se uită la Adella cu mult necaz.

— Ei comedia dracului, ia uite ce muiere fudulă ! Dar cine ești dumneata că îndrăznești să ne vorbești pe un asemnea ton ?

— Așa-i, are dreptate, aș vrea să știu și eu asta ! zise al doilea sergent. Eu nici nu-mi pot aduce aminte să fi văzut vreodată în casa asta pe această domnișoară !

Prințesa păli. Acum înțelese că a procedat fără tact. Cît de ușor puteau să-i facă acum sergenții tot felul de dificultăți. Unu dintre aceștia o privea acum cu niște ochi foarte bănuitori. Privirea sa căzu asupra bătrînului Melac.

— Ei moșnege, ia apropie-te nițel ! exclamă un sergent. Spune, te rog, nu-i așa că această casă a fost vîndută de curînd ?

— Da, da, fără îndoială, răspunse Melac, a cumpărat-o tînăra mea stăpînă !.

— Și unde ți-i stăpîna !

— Unde să fie ? ! Iat-o, stă în fața dumitale, zise Melac neliniștit, uitîndu-se cînd la Adella, cînd la sergent.

— Stăpîna mea s-a întors acasă abia astă-seară, căci a lispit o vreme din Paris !, adăugă cu indiferență Melac.

— Dacă-i așa, trebuie să se prezinte imediat la comisar zise sergentul. Desigur că hîrtiile dumitale sînt în regulă ! ?, o întrebă pe Adella.

Aceasta dădu din cap :

— Desigur !, pot să vi le arăt numaidecît, dacă vreţi, zise ea, privindu-i cu mîndrie pe sergenţi ; atitudinea ei îndrăzneaţă, fermă, o impusese acestora.

— Nu, nu trebuie să mi le arăţi ! zise unul din ei. Numai comisarului de secţie să i le prezinţi. Cine are posibilitatea să-şi cumpere o casă în vremurile astea frămîntate, are negreşit, şi hîrtii în regulă !

Sergenţii intenţionau să plece. Ei nu observară sentimentul de uşurare sufletească întipărit pe faţa Adellei. Aceasta duse mîna la buzunar şi dădu fiecărui sergent cîte un bacşiş gras :

— Poftiţi, pentru osteneala dumneavoastră, zise prinţesa.

— Vă mulţumim !, răspunse sergentul. Precum ţi-am spus, trebuie să te prezinţi mîine la comisarul de secţie. Căci în vremea de acum nu mai poţi avea încredere nici în fratele d-tale !

Sergenţii plecară. Adella şi Melac intrară în casă.

Adella se răsti la bătrînul păzitor. Îi zise că el e de vină de atacul nocturn al bandiţilor.

— Ah, prinţesă ! murmură Melac zdrabit de durere. Dumnezeu în cer mi-e martor că nu am făcut nimic rău ! Da, negreşit că nu mi-aş fi închipuit niciodată că oamenii sînt atît de răi.

— Eşti un prost şi jumătate ! îl întrerupse prinţesa. Ai auzit ce am discutat cu sergenţii ? Am atras asupra mea atenţia poliţiei şi dacă nu mă voi duce la comisar, am să fiu citată. Ce fel de hîrtii să le prezint ? Spune tu păcătosule ! Răspunde ! Nu cumva să mă dau drept prinţesa de Barry ?

Bătrînul se scărpină după ureche.

— Negreşit că nu se poate să zici asta ! zise el intimidat. Trebuie să facem ceva !

Adella reflectă un moment, apoi zise :

— Se înţelege că nu mai pot rămîne aici ! Trebuie să părăsesc casa asta cît mai iute, cu tot cu lăzile şi cuferele mele. Ai să te îngrijeşti tu Melac de asta. În seara asta trebuie să chemăm un birjar. Cu ajutorul lui vei încărca trăsura cu lăzile mele. Plecăm de aici. Încotro ? Îţi spun numaidecît.

Moşneagul plecă privirea respectouos, zicînd că-i gata să plece în orice moment ; căci oricum cu toate că ziua

era mare, îi trebuiau cîteva ceasuri bune pînă să ajungă în satul său natal...

— Bine, bine !, hotărî prinţesa. Dar fă bine şi te întoarce încă înainte de prînz. Am nevoie de tine să te trimit negreşit undeva.

Melac plecă. Adella nu se mai simţea în siguranţă în Franţa. După ce a rezistat cu curaj şi mîndrie la primejdii din cele mai grozave, prinţesa se cutremură deodată la ideea că trebuie să se prezinte la comisarul de poliţie.

— Nu, nu voi pleca de aici !, murmură Adella. Duc aici o viaţă de cîine ! Ah, dacă aş fi visat vreodată că eu mîndra şi adorata prinţesă de Barry, deprinsă cu luxul şi traiul înbelşugat voi ajunge o vreme cînd nu voi avea unde să-mi culc capul în linişte ! Am la dispoziţie milioane, şi totuşi, trebuie să tresar la cel mai mic zgomot ! Cît de uşor pot fi descoperită ! Cît de uşor se poate afla cine sînt ! Atunci, însă, toate ascunzătorile din lume nu mă vor mai putea scăpa de pieire !

Începură să o bîntuiască presimţiri rele.

— Dar vreau să trăiesc !, murmură ea. Vreau să trăiesc cu orice preţ ! Sînt încă tînără ! Viaţa e aşa de frumoasă !

Se opri. Apoi se adînci într-o profundă meditaţie.

— Dar sînt o femeie lipsită de orice ocrotire !, murmură ea din nou. Fiecare ticălos crede că-i este permis să îndrăznească a se atinge de mine.

— Nu, nu, nu merge aşa ! contiună ea. Nu pot fugi singură ! Trebuie să mai fugă împreună cu mine un bărbat pe care-l iubesc şi pe care-l ador !

Se opri iar şi bătu cu piciorul în podea.

— Cum ? să mă refuze pentru totdeauna inima celui care mi-i mai drag ca viaţa ! Eu Adella de Barry să fiu învinsă de o păpuşă ca Lili ? Nu, nu şi iar nu !

O patimă sălbatică vorbea din ochii ei aprinşi.

— Nu-mi pasă de soartă, strigă apoi femeia demonică. Enric Sanson trebuie să devină bărbatul meu !

Un rîs infernal luminează frumoasele trăsături ale prinţesei.

— Dar cunosc un mijloc !, murmură ea. Un mijloc sigur şi infailibil.

Reflectă un moment.

Apoi se uită înprejur.

Privirea ei căzu asupra unei măsuţe de scris dărăpănate pe care se afla hîrtie, condeiul şi călimara. Adella se aşează la măsuţă, scrise iute cîteva cuvinte pe o foaie de hîrtie pe care o închise apoi într-un plic.

Nu trecu mult şi se întoarse Melac. El anunţă că a izbutit să găsească un birjar.

— Birjarul o să vină astă-seară la ora nouă ! zise bătrînul. Are doi cai minunaţi care fac cît patru. Are o trăsură mare şi încăpătoare în care vor încăpea foarte comod toate cuferele, şi dumneata, coniţă, să ne spui numai încotro să apucăm. Pe viaţa mea, prinţesă, pentru dumneata mergem şi prin foc !

— După prînz îţi voi putea spune deja unde ne vom îndrepta, plecînd de aici ! răspunse ea. Grija voastră va fi de a trece cu trăsura pe la biserică fără a deştepta vreo bănuială.

— Ei, asta nu-i tocmai greu !, zise el. Astăzi paza barierelor nu-i prea aspră ! Căci precum vei fi ştiind prinţesă, astăzi regele şi familia sa vor veni în Paris ! Deci toată lumea se înghesuie la poarta prin care fugarii vor intra în capitală ! În condiţiile astea e foarte uşor ca un car să treacă neobservat.

— Cu atît mai bine !, hotărî prinţesa. Acum însă trebuie să te mai trimit într-un loc ! Uite, ia scrisoarea astă şi du-te la casa călălului !

Melac făcu un pas înapoi, speriat.

— Pentru Dumnezeu, prinţesă !, murmură bătrînul care devenise palid. Mă trimiţi la călău ? La groaznicul Sanson să mă duc ?

Prinţesa îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Păcătosule, fricosule ! Du-te dacă ţi-am spus !

— Ah, prinţesă dragă ! murmură iar Melac. Doar nu mă trimiţi la decapitare pentru imprudenţa ce am comis-o ieri faţă de bandiţi !

Sărmanul moşneag tremura şi se uita cu o nespusă spaimă la prinţesă. Cu toată întristarea ei, aceasta nu putu să se abţină şi zîmbi.

— Mă da prost mai eşti ! murmură ea. Nu am eu oare nevoie de serviciile tale ? Du-te liniştit. Meşterul Sanson nu-i aşa de groaznic precum ţi-l închipuieşti tu !

Totuşi prinţesa trebui să-i mai repete bătrînului ordinul pînă ce acesta se hotărî să facă acest drum care i se părea fatal.

Capitolul 113

DIN DOUĂ, UNA !

Adîncit în gînduri, Erinc Sanson se afla în grădina casei sale cînd i-a fost anunţat ţăranul Melac.

Foarte mirat, Sanson se apropie de bătrînul ţăran şi-i luă din mînă scrisoarea ce o adusese.

Enric Sanson, aruncă a privire asupra scrisului şi recunoscu că venea din partea Adellei de Barry. Nehotărît, călăul ţinu scrisoarea cîteva clipe, fără a o deschide. Cu dragă inima ar fi înapoiat-o nedeschisă. Căci se putea aştepta el oare la ceva bun din partea frumosului Demon ?

Sanson se gîndi înfiorîndu-se la cele petrecute în pivinița Morgăi. Cît de fără inimă şi fără suflet s-a purtat Adella faţă de drăguţa Orfelia !

Pe de altă parte însă o rază slabă de speranţă licări în inima lui Enric. Oricum, îşi zise el, Adella tot poseda o inimă omenească. Poate că în intervalul acesta ea şi-a recunoscut ingratitudinea şi-i gata să dea o mînă de ajutor nenorocitei Lili !

Această ipoteză a fost decisivă pentru călău. Cu mîinile tremurînde deschise scrisoarea.

Apoi citi :

„Lui Enric Sanson.

Pentru ultima oară îţi scriu ! Pentru ultima oară îţi mai fac o propunere ! Primeşte-o sau respinge-o ! Îţi jur pe tot ce-mi este sfînt pe lumea asta că pentru ultima oară îţi întind mîna spre împăcare !

Poţi să mă judeci cum vrei ! Poţi să vii la mine de bunăvoie, poţi să vii silit de împrejurări, mie îmi e totuna. Mi-am pus în cap că trebuie să te posed !

Tu trebuie să-mi fii ocorotitorul şi amantul ! Numai cu condiţia asta Lili Miranda va scăpa de ghilotină !

Dacă nu consimţi însă, atunci să ştii că viaţa a pierdut şi pentru mine orice farmec. Mă voi lăsa prinsă de zbirii republicii ! Îţi poţi închipui însă ce se va întîmpla atunci cu Lili ! Voi spune în faţa tribunalului întregul adevăr şi-mi va face o mare plăcere de a urca împreună cu dînsa

treptele eşafodului ! Dacă consimţi să fii al meu de azi înainte şi să mă urmezi, atunci voi înmîna judecătorului de instrucţie un document care va dovedi inocenţa lui Lili ! Hotărăşte-te ! Trimisul meu aşteaptă răspuns ! Să nu-i predai decizia însăşi, ci numai ştirea dacă vrei să-mi acorzi o întîlnire.

Hotărăşte-te !"

Enric Sanson rămase împietrit. Un simţămînt neliniştitor îi cuprinse din nou inima. Literele păreau a fi pumnale care i se implîntau în inimă.

Pasiunea demonică care vorbea din aceste rînduri zbuciumă adînc sufletul lui Enric.

Din nou situaţia sa şi a lui Lili i se păru disperată.

Era vorba de salvarea dulcei sale mirese şi de renunţarea la fericirea de a fi împreună cu Lili.

Datoria sa, în acest moment, era să o salveze pe bună şi scumpa iubită, fie chiar cu preţul de a renunţa pentru totdeauna la dînsa.

I se părea unica soluţie, tristă, dar cea mai bună în acest moment. Trebuia să accepte condiţiile prinţesei, să-şi sacrifice viaţa pentru salvarea lui Lili.

Nu stătu mult pe gînduri şi scrise o scrisoare prinţesei în care îi mărturisea cu mîndrie dragostea pentru Lili Miranda. Declară totodată că pentru scăparea lui Lili îşi dedică viaţa întreagă prinţesei.

Mai parcurse odată rîndurile scrise care arătau că soarta a decis în defavoarea a două inimi nobile şi în favoarea unui suflet pasionat, crud şi fals. Pecetlui scrisoarea şi o dădu bătrînului ţăran repetîndu-i să nu o piardă cumva şi să o ducă repede stăpînei sale.

Melac respiră uşurat după ce părăsi casa.

Enric Sanson căzu zdrobit pe o canapea şi fără să vrea începu să plîngă.

Niciodată în viaţa sa nu s-a simţit atît de nenorocit.

Sărmana Lili ! Cum va învinge ea această situaţie ?

Vroia s-o mai vadă o dată !

Faţa sa căpăta o expresie gravă. Chipul îi părea îmbătrînit cu cel puţin zece ani. Orice trăsătură de veselie dispăru de pe faţa sa.

Capitolul 114

REÎNTOARCEREA ÎN TEMPLE

Numai dacă căutăm să ne reamintim modul în care întreaga Franţă a fost fanatizată prin cele mai absurde şi mişeleşti mijloace contra familiei regale putem înţelege bucuria nemăsurată a parizienilor la auzul ştirii că familia regală a fost prinsă şi că-i pe drum spre Paris, sub escorta revoluţionarilor.

Familia regală, graţie stării de spirit întreţinută cu multă abilitate de comitetele iacobine şi de guvernul revoluţionar, era considerată ca simbolul tuturor trădărilor faţă de patrie ; aşa că prinderea ei fu o adevărată sărbătoare pentru poporul francez indus în eroare.

Drouet ! Mizerabilul Drouet era sărbătorit ca salvator al patriei şi din toate părţile se auzeau îndemnuri la răzbunare împotriva regelui.

Momentul decisiv al marii revoluţii franceze se apropia !

Cînd trăsura în care familia regală se opri înaintea Templului, Ludovic al XVI-lea apucă mîna soţiei sale şi o strînse cu căldură.

— Acum îmi dau seama ce greşeală cumplită am săvîrşit faţă de tine, faţă de copii noştri, faţă de misiunea mea, faţă de partizanii noştri !, zise nenorocitul rege. De aici nu voi mai ieşi decît pentru a face ultimul drum ! La eşafod !

Regina începu să cînte ca să-l liniştească.

— Sîngele nostru trebuie vărsat pentru a îngrăşa ogorul libertăţii !, spuse regele.

Acum era pe deplin resemnat şi aştepta cu mult eroism desfăşurarea evenimentelor al căror erou era.

Primi cu demnitate poruncile neomenoase şi crude ce se dădură lui şi familiei sale. Ultima dispoziţie era că de azi înainte va trăi absolut despărţit de ai săi pe care îi va mai vedea doar o dată pe săptămînă.

— Doamne Dumnezeule !, murmură el. Primesc cu supunere încercările tale ! Sînt gata oricînd să-mi pun sufletul în palmele Tale !

SFIRŞITUL VOLUMULUI I

Dat la cules : 15 iulie 1992
Bun de tipar : 28 septembrie 1992
Coli tipo : 33 — FT. 16/54×84
Tiparul executat sub comanda nr. 20495
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București

ISBN : 973-95397-0-8

Ediție îngrijită de **Luxa Ștefan Andreescu**

Prezenta versiune reproduce textul ediției publicate în anul 1898, în* Editura Romancierului Popular, *București ; s-a procedat la stilizarea conținutului, precum și la punerea de acord cu normele ortografice, ortoepice și de punctuație aprobate de Academia Română.

Toate drepturile ediției de față — București, 1992 — sînt rezervate Editurii „KING" — S.R.L.

EDITURA KING SRL

ISBN 973-95397-0-8

Vol I—II Lei 1000